

การรายงานเหตุการณ์ประเภทข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวันกับลักษณะการวางกรอบของสื่อ

นางสาวปณิธิ สายสงเคราะห์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Reporting of Soft News Events in Daily Newspapers and News Framing

Miss Panitee Saisongkroh

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Journalism and Information

Department of Journalism

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การรายงานเหตุการณ์ประเภทข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวันกับ
ลักษณะการวางกรอบของสื่อ

โดย

นางสาว ปณิธิ สายสงเคราะห์

สาขาวิชา

วารสารสนเทศ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระ จิร โสภณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ สุกัญญา สุกบรรทัด)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปณิธี สายสงเคราะห์ : การรายงานเหตุการณ์ประเภทข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวันกับลักษณะการวางกรอบของสื่อ. (THE REPORTING OF SOFT NEWS EVENTS IN DAILY NEWSPAPERS AND NEWS FRAMING) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ, 322 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าการวางกรอบข่าวเบาของหนังสือพิมพ์ต่อเหตุการณ์ลักษณะเดียวกันมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา การวิจัยครั้งนี้เป็นการทำวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการศึกษาการวิเคราะห์ตัวบท ศึกษาหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยแนวประชานิยม 2 ชื่อฉบับ คือ ไทยรัฐและเดลินิวส์ ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 มิถุนายน 2550 ถึง 31 พฤษภาคม 2551 และการสัมภาษณ์เจาะลึกบรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่ง

ผลการวิจัยพบว่า สำหรับหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม การวางกรอบข่าวเบาของหนังสือพิมพ์ต่อเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน แม้จะเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน ก็ยังมีการวางกรอบข่าวที่แตกต่างกัน ในทางกลับกัน หากเป็นข่าวเดียวกัน ในหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน แม้จะต่างฉบับกัน ก็มีการวางกรอบที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งการวางกรอบข่าวจากสื่อจะเป็นเช่นไรนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆดังนี้ ปัจจัยด้านรายละเอียดเหตุการณ์ ณ เวลาที่เกิดเหตุ และภายหลังเกิดเหตุ ประกอบกับรายละเอียดของตัวผู้ตกเป็นข่าว ปัจจัยด้านคุณค่าข่าว ปัจจัยด้านทัศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการ ปัจจัยด้านการระบอบสาเหตุของผู้สื่อข่าว และปัจจัยด้านนโยบายองค์กร

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่อนิสิต..... ปณิธี สายสงเคราะห์
สาขาวิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก..... ปณิธี สายสงเคราะห์
ปีการศึกษา 2552

4985224228 : MAJOR JOURNALISM AND INFORMATION

KEYWORDS: Soft News / Daily Newspaper / News Framing / Attribution

PANITEE SAISONKROH : THE REPORTING OF SOFT NEWS EVENTS IN DAILY NEWSPAPERS AND NEWS FRAMING. THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR DUANGKAMOL CHARTPRASERT, Ph.D., 322 pp.

The objective of this research is to study the framing of soft news of similar events in newspapers as well as factors that influence the framing. The study uses qualitative methods including textual analysis of two popular Thai newspapers i.e. Thairath and Dailynews from 1st June 2007 to 31st May 2008 issues and in-depth interviews with the news directors.

The results of the research show that the framing of soft news of similar events varies within a newspaper. On the contrary, for one same story, the framing by the two popular newspapers is similar. The factors that influence the framing are: the details of the event at the time and after it takes place coupled with the details of the person who makes news, the value of the news, reporters' and editors' attitudes toward the story, reporters' identification of the cause of the news and organizational policies of the newspapers.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department :.....Journalism.....

Student's Signature.....Panitee Saisongkroh.....

Field of Study :..Journalism and Information..

Advisor's Signature.....Duangkamol Chartprasert.....

Academic Year : 2009

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ชาติประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งให้ความกรุณาเสียสละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อคิดเห็นต่างๆที่เป็นประโยชน์ในงานวิจัยมาด้วยดีตลอด อีกทั้งยังช่วยเหลือตรวจทานข้อผิดพลาดต่างๆเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์แบบ รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.พีระ จิร โสภณ ประธานกรรมการสอบ และศาสตราจารย์ สุกัญญา สุกบรรทัด กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ที่สละเวลาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณการุณ มีดม ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และคุณพรชัย ปิณฑวัฒนาพร ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ที่ให้ความอนุเคราะห์เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้ข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอบคุณเพื่อนๆร่วมรุ่นปริญญาโทวารสารสนเทศทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน คอยช่วยเหลือกัน และเอื้อเฟื้อข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณพี่นายเจ้าหน้าที่ห้องภาควิชาวารสารสนเทศ และเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน

สุดท้ายนี้ต้องขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยดูแล ส่งเสริม เป็นแรงบันดาลใจ คอยให้กำลังใจและผลักดันการทำวิทยานิพนธ์นี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้จนสำเร็จการศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหานำวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความเป็นจริงในสังคม.....	8
แนวคิดเรื่องบทบาทนายประตูข่าวสาร (Gatekeeper).....	10
แนวคิดคุณค่าของข่าว (News Value).....	13
แนวคิดการกำหนดกรอบในการตีความข่าวสาร (Media Framing).....	14
ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุ (Attribution Theory).....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
สมมติฐานการวิจัย.....	32
นิยามคำศัพท์.....	32
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	34
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	35
ขอบเขตของการวิจัย.....	35
กลุ่มตัวอย่าง.....	35
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	36
4. ผลการวิจัย.....	39
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข่าว.....	39
ตอนที่ 2 การวางกรอบข่าวมา.....	254

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบข้างเบา.....	279
5. สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	287
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	308
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	309
รายการอ้างอิง.....	310
ภาคผนวก.....	313
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	322

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

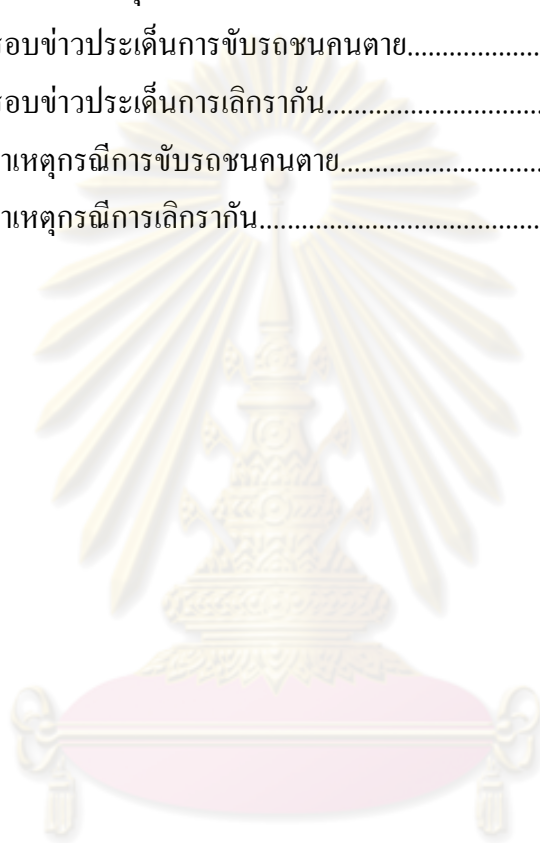
สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 1	สรุปประเด็นข่าวกรณีหมูแฮมขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 42
ตารางที่ 2	สรุปประเด็นข่าวกรณีหมูแฮมขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 47
ตารางที่ 3	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหมูแฮมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 50
ตารางที่ 4	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหมูแฮมของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 51
ตารางที่ 5	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีหมูแฮม..... 73
ตารางที่ 6	สรุปประเด็นข่าวกรณีศรรมขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 92
ตารางที่ 7	สรุปประเด็นข่าวกรณีศรรมขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 95
ตารางที่ 8	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวศรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 98
ตารางที่ 9	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวศรรมของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 98
ตารางที่ 10	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีศรรม..... 119
ตารางที่ 11	สรุปประเด็นข่าวกรณีคนขั้บรถเมล์ขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 131
ตารางที่ 12	สรุปประเด็นข่าวกรณีคนขั้บรถเมล์ขั้บรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 132
ตารางที่ 13	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวคนขั้บรถเมล์ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 134
ตารางที่ 14	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวคนขั้บรถเมล์ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 134
ตารางที่ 15	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีคนขั้บรถเมล์..... 143
ตารางที่ 16	สรุปประเด็นข่าวกรณีโบและฟลุกเล็กกัันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 156
ตารางที่ 17	สรุปประเด็นข่าวกรณีโบและฟลุกเล็กกัันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 159
ตารางที่ 18	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวโบฟลุกของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 162
ตารางที่ 19	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวโบฟลุกของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 163
ตารางที่ 20	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีโบฟลุก..... 188
ตารางที่ 21	สรุปประเด็นข่าวกรณีนิโคลและแมวเล็กกัันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 206
ตารางที่ 22	สรุปประเด็นข่าวกรณีนิโคลและแมวเล็กกัันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 206
ตารางที่ 23	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวนิโคลและแมวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 208
ตารางที่ 24	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวนิโคลและแมวของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 208
ตารางที่ 25	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีนิโคลและแมว..... 216
ตารางที่ 26	สรุปประเด็นข่าวกรณีบู่และวีเล็กกัันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ..... 228
ตารางที่ 27	สรุปประเด็นข่าวกรณีบู่และวีเล็กกัันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์..... 229

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 28	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวบูมและวีของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ.....	231
ตารางที่ 29	ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวบูมและวีของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์.....	231
ตารางที่ 30	ตารางสรุปแหล่งข่าวกรณีบูมและวี.....	241
ตารางที่ 31	สรุปการวางกรอบข่าวประเด็นการขับรถชนคนตาย.....	287
ตารางที่ 32	สรุปการวางกรอบข่าวประเด็นการเลิกรักกัน.....	289
ตารางที่ 33	สรุปการระบุสาเหตุกรณีการขับรถชนคนตาย.....	293
ตารางที่ 34	สรุปการระบุสาเหตุกรณีการเลิกรักกัน.....	294

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

หนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการรายงานสภาพเหตุการณ์หรือสถานการณ์ความเคลื่อนไหวที่ปรากฏขึ้นในสังคม โดยหนังสือพิมพ์จะมีบทบาทโดยตรงต่อการทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารไปยังประชาชนอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง ครบถ้วน ตรงไปตรงมา ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนได้ทราบข้อเท็จจริงและสามารถนำข้อเท็จจริงที่ได้รับรู้นั้นมาใช้ประกอบการตัดสินใจและปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

ภาระหน้าที่ในการรับใช้สังคมถือเป็นหน้าที่หลักสำคัญสูงสุดสำหรับองค์กรหนังสือพิมพ์ทั้งในด้านของการให้ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร ความบันเทิงและข้อเสนอแนะต่างๆ ซึ่งบทบาทภาระหน้าที่เหล่านี้เป็นสิ่งที่ถูกคาดหวังจากประชาชนผู้รับข่าวสาร โดยทั่วไป อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากหนังสือพิมพ์จะมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นสถาบันสาธารณะแล้ว หนังสือพิมพ์ยังอยู่ในฐานะองค์กรธุรกิจเอกชนที่ต้องแสดงบทบาทตามแบบฉบับของการประกอบธุรกิจต่างๆ ไป

จากการที่เป็นองค์กรเอกชนและเพื่อความอยู่รอด จึงเป็นเหตุให้หนังสือพิมพ์พยายามสร้างข่าวให้มีความน่าสนใจ อีกทั้งยังมีการแต่งแต้มสีสันให้กับข่าว โดยใช้ศิลปะทางภาษา และนำมาเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยในการปรุงแต่งข่าวต่างๆ ให้มีอรรถรสมากยิ่งขึ้น

สำหรับสื่อหนังสือพิมพ์นั้น “ข่าว” ถือได้ว่าเป็นเนื้อหาที่สำคัญที่สุด ข่าวแต่ละข่าวที่ปรากฏอยู่ในหน้าต่างๆ ของหนังสือพิมพ์จะรายงานให้ผู้อ่านได้ทราบว่า ได้มีอุบัติการณ์ (Events) อาทิ การเกิด การตาย อุบัติเหตุ อุบัติภัยทางธรรมชาติ การต่อสู้ การประท้วง การค้นพบสิ่งแปลกใหม่ การประชุม การแข่งขัน กีฬา ฯลฯ เกิดขึ้นที่ใดบ้าง อุบัติการณ์เหล่านี้ กว่าจะได้รับการรวบรวมข้อมูลข่าวสาร การเขียนข่าว และการตีพิมพ์ จะต้องได้รับการพิจารณาประเมิน เปรียบเทียบคุณค่าและความสำคัญจากผู้ปฏิบัติงานหนังสือพิมพ์ โดยใช้มาตรฐานบางประการวินิจฉัยว่าเป็น “ข่าว” หรือไม่

การนำเสนอข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน แต่ละประเภท แต่ละฉบับ ในแต่ละวัน จะพบว่า ในข่าวเรื่องเดียวกัน มักถูกนำเสนอในลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างนี้อาจจะอยู่ในระดับการหยิบยกนำเสนอประเด็นความสำคัญขึ้นมาพาดหัวต่างกัน หรือให้ความสำคัญในการนำเสนอต่างกัน เช่น การนำเสนอเป็นข่าวใหญ่ หรือข่าวธรรมดา ข่าวหน้าหนึ่ง หรือข่าวหน้าใน ระดับของความแตกต่างนี้อาจจะไปถึงขั้นการพิจารณานำเสนอหรือไม่นำเสนอในเรื่องนั้นๆ ของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับด้วย

จากการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ ในปรากฏการณ์ทางสังคมเดียวกัน แต่มีลักษณะมุมมองที่แตกต่างกันนั้น เหตุผลหนึ่งที่สามารถอธิบายได้คือ กระบวนการที่ข่าวสารซึ่งจะต้องเดินทางผ่านช่องทาง (Channels) หรือสื่อได้รับการกลั่นกรอง ก่อนที่จะปล่อยผ่านออกไปจากจุดตรวจ (Checkpoints) หรือ

ประตู หรือด่าน (Gate) ที่ถูกจัดวางไว้ตลอดช่องทางนั้น โดยบุคคลหรือองค์กรซึ่งทำหน้าที่กั้นกรอง ปล่อยให้ข่าวสารออกไปได้เรียกว่า นายประตู หรือ Gatekeeper

บทบาทของหนังสือพิมพ์ในฐานะที่เป็นนายประตูข่าวสาร หรือ Gatekeeper นี้ นับได้ว่าเป็น บทบาทที่สำคัญมาก เนื่องจากการใช้อำนาจในการตัดสินใจ มีผลกระทบต่ออย่างยิ่งต่อการไหล (Flow) ของข่าวสารสู่สาธารณชน (สิริทิพย์, 2539) ซึ่งในกระบวนการทำงานของกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ แต่ละฉบับ ผู้ที่มีส่วนในการกำหนดทิศทางข่าวหรือมุมมองข่าว นอกจากนักข่าวแล้ว บุคคลที่สำคัญกลุ่ม หนึ่งคือ ผู้บริหารข่าวหรือผู้มีอำนาจในการตัดสินใจคัดเลือกข่าวที่ผ่านเข้ามาในแต่ละวัน

จากการที่หนังสือพิมพ์เป็นนายประตูข่าวสาร นอกจากจะทำให้เกิดการกำหนดความสำคัญแก่ วาระข่าวสารของสื่อ (Agenda Setting) แล้ว หนังสือพิมพ์ยังมีการกำหนดกรอบการตีความข่าวสาร (Media Framing) ซึ่งก็คือ การเลือก เน้นย้ำ ชี้แจงรายละเอียด หรือไม่กล่าวถึงบางลักษณะ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับ สารอ่านหรือตีความข่าวจากมุมมองใดมุมมองหนึ่ง หรือใช้หลักการใดหลักการหนึ่งในการตีความข่าวนั้น เช่น เรื่อง doctor-assisted suicide ซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายในหลายๆรัฐของอเมริกานั้น มีการกำหนด กรอบการตีความในมุมมองทางการแพทย์และมุมมองทางกฎหมายในนิตยสาร ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งจะ สนับสนุนเรื่อง “สิทธิในการตาย” ซึ่งเป็นความเห็นชอบส่วนบุคคลตามกรอบที่สื่อมวลชนเสนอ แต่ไม่มี ฝ่ายใดที่ตีความเรื่องนี้โดยใช้มุมมองทางศีลธรรม ทั้งนี้เพราะไม่มีสื่อใดกล่าวถึง ทำให้คนมองข้ามมุมมอง นี้ไป (Eko quoted in Stone, G. ; Singletary, M. and Richmond, V.P, 1999) เป็นต้น

ดังนั้น สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ ผู้รับสารไม่รู้ตัวว่าสื่อกำหนดกรอบในการตีความข่าวสารให้กับตน ทำให้โอกาสที่ผู้รับสารจะได้รับผลกระทบจากการกำหนดกรอบการตีความข่าวของสื่อ นั้นมีมากขึ้น ดังที่ Severin and Tankard (1990) กล่าวไว้ว่า ผู้รับสารอาจรับรู้ว่าการนำเสนอข่าวนั้นมีอคติหรือไม่ แต่ยากที่จะ รับรู้หรือสังเกตเห็นว่าข่าวที่กำลังอ่านนั้นถูกจัดการให้อยู่ในรูปแบบบางอย่าง ทั้งนี้เพราะการวางกรอบ ข่าวนั้นเป็นวิธีที่แยบยล และมีพลังทำให้ผู้รับสารบางคนตีความ พอคุย ถกเถียง หรืออภิปรายกันเกี่ยวกับ ข่าวภายใต้กรอบที่สื่อมวลชนสร้างขึ้น โดยไม่รู้ตัว

นอกจากนั้น แม้แต่ในเหตุการณ์ข่าวที่มีลักษณะเดียวกัน แต่เกิดต่างกรณีกัน สื่อหนังสือพิมพ์ก็มี กระบวนการเลือกนำเสนอข้อมูล มีการกำหนดกรอบแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข่าวเบา (soft news) ซึ่งก็คือข่าวที่ตอบสนองอารมณ์ทันทีภายหลังการอ่าน เนื้อหาในลักษณะนี้ คือ อาชญากรรม อุบัติเหตุ ภัย พิบัติ กีฬา บันเทิง และเรื่องเร้าอารมณ์ ตัวอย่างเช่น

รถแม่ร่วม ทับแม่สยของกาล้อ ลูกบาทัก

รถร่วมบริการก่อเหตุสลดรับอรุณ เจี้ยว
ชนรถจักรยาน 2 แม่ลูก ขณะผู้เป็นแม่ปั่น
จักรยานให้ลูกสาววัย 7 ขวบ ★ มีต่อหน้า 19

ที่มา หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 มิถุนายน 2550

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๖ **หมดสภาพ** พระเอกหนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ นอนหลับใหลไม่ได้คืออยู่บนเตียงจนใช้ รพ. 3 ชั้นบุทท หลังซึ่งรอดถึงมือเข็มฉีดยา 525 โย
 วจเงิน ทะเบียน ศท 5881 กรุงเทพมหานคร (รูปเล็ก) ซนหญิงเก็บของเก่าเสียชีวิตหาที่ใกล้แยกริกัน ถนนสนามใหม่ 1 ย่านลาดพร้าว

หนุ่มอัยมู'หลับใหล'
แปล่าแฉมา
ศรธรรมชนมคนตาย

ซึ่งบีเห็นนายี่หญิงเก็บของเก่า หมอเผยอาการพระเอกซึ่งสยอง หนุ่ม-
 อ.ลักษณะที่กวางตก-แฉะวิธีแก้ ศรธรรม เทพพิทักษ์ อดหลับอดนอนมา
 1 สัปดาห์ บวกกับกินยา ★ มีต่อหน้า 15

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 ที่มา หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 22 มิถุนายน 2550
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลูกก็คนส.ไทยอ้วน
ตั้ง 3 ข้อหา
ฟ้องยื่นยัน 'ป่วยจิต'

เมื่อการนัดแนะให้ร้าย-ในรัฐสภา พ่อ "หมูแฮม" ไฮโซตระกูลป๋อจ๋มสวัสดิ์ แดงขาว เอ่ยขอโทษแทนลูกชาย รับคดีใช้ทุกกรณีหลังลูกชายที่เกิดกับ ★ มีต่อหน้า 19

ที่มา หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 6 กรกฎาคม 2550

ร่วมงานศพ
 นางสาวนิยะประภาภรณ์ นารดา นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ ไปร่วมงานศพนางสาวยศ ทรวงแสง แทนลูกชายที่ชื่อเบนซ์ ชนดิษฐ์วิศ ยืนยันจะให้การช่วยเหลือครอบครัวที่ศาลาวัดโพธิ์ธาราม อ.เมืองสมุทรปราการ.

พ่อเบนซ์คลั่ง
อารมณ์บ่จอย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ้ากระเบา
ว่าคนไม่
การศึกษา
ใส่ร้ายลูก
ปู่ฟ้องแม่
 ตำรวจเผยผลตรวจพิสูจน์ร่องรอยหลักฐานรอด ★ มีต่อหน้า 10

ที่มา หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7 กรกฎาคม 2550

จากตัวอย่างข้างต้น เมื่อเปรียบเทียบในประเด็นข่าวการขับรถชนคนตาย ระหว่างกรณีของนายสรราม เทพพิทักษ์ นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ และพนักงานขับรถโดยสาร จะเห็นได้ว่าการเสนอข่าวของสื่อมีกระบวนการเลือกนำเสนอข้อมูลที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีการวางกรอบที่ต่างกัน ทำให้ผู้รับสารมีการตีความทั้ง 3 กรณีที่เกิดขึ้นต่างกัน ไป

สำหรับกรณีของนายสรราม เทพพิทักษ์ และนายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ นั้น ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การเลือกนำเสนอข้อมูลและการวางกรอบของสื่อแตกต่างกัน ก็คือรายละเอียดการวางบทบาทของผู้ที่เป็นข่าว ซึ่งอาจจะมีการใช้ข้อมูล เรียนรู้จากข่าวของผู้อื่นในลักษณะเหตุการณ์เดียวกัน เพื่อทำความเข้าใจถึงผลจากการวางบทบาทในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้สามารถอธิบายและทำนายการกระทำได้แล้วนำมาปรับใช้กับกรณีของตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้ที่เป็ข่าวนั้นสามารถควบคุมการกระทำได้ นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อการระบุสาเหตุ (Attribution Theory) ของผู้สื่อข่าวได้ว่า อะไรเป็นสาเหตุของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดการตัดสินใจได้ว่าเหตุต่างๆที่เกิดขึ้น เป็นความผิดของใคร

จากตัวอย่างข้างต้น จะพบว่าเป็กรณีการขับรถชนคนตายเหมือนกัน และเหตุการณ์ก็เกิดในเวลาใกล้เคียงกัน คือ กรณีของนายสรราม 21 มิถุนายน 2550 กรณีของนายกัณฑ์พิทักษ์ 5 กรกฎาคม 2550 แต่ทั้ง 2 กรณีนี้ มีการแสดงพฤติกรรมแตกต่างกัน เพราะมีการเรียนรู้ทางสังคมจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาต่างกัน แม้ทั้ง 2 กรณีนี้จะรับผิดชอบต่อการกระทำ ไม่ขับรถชนคนตายแล้วหนี จึงทำให้สังคมให้อภัยในระดับหนึ่ง แต่กรณีของสรรามซึ่งเป็นบุคคลในข่าวนั้น พยายามจะแสดงความรับผิดชอบ ลำนึกผิดในการกระทำของตนเอง ไม่ได้กล่าวโทษว่าเป็นความผิดของผู้อื่น แต่กรณีของนายกัณฑ์พิทักษ์นั้น จะพบว่าผู้เป็นบิดาได้ใช้อารมณ์ในการโต้ตอบกับทางรถเมล์ แม้จะยอมรับผิดขอโทษใช้และขอมาแก้ญาติผู้เสียชีวิตก็ตาม

จากประเด็นความแตกต่างของการแสดงพฤติกรรมของนายสรรามและนายกัณฑ์พิทักษ์ ทำให้สื่อมีการวางกรอบที่ต่างกัน ซึ่งจะเป็เหตุเป็นผลกันกับการระบุสาเหตุของพฤติกรรม โดยกรณีของสรรามสื่อนำเสนอข่าวมุ่งไปว่าเป็นเพราะการไม่เจตนา เกิดจากการหลับใ ในทางตรงกันข้าม กรณีของนายกัณฑ์พิทักษ์ จะพบว่าสื่อมุ่งนำเสนอว่านายกัณฑ์พิทักษ์เจตนาจะฆ่าคนตาย

และเมื่อเปรียบเทียบกรณีของพนักงานขับรถโดยสาร กับกรณีของนายสรราม เทพพิทักษ์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาใกล้เคียงกัน สื่อหนังสือพิมพ์ก็มีการเลือกนำเสนอข้อมูลและการวางกรอบที่ต่างกัน เห็นได้ชัดเจนจากภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าว

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งจะศึกษาเพื่อชี้ให้เห็นถึงกระบวนการคัดเลือกนำเสนอข้อมูล เพื่อนำมาสู่การวางกรอบแบบต่างๆของหนังสือพิมพ์ในประเด็นประเภทข่าวเบา (soft news) โดยดูว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการกำหนดกรอบ

ปัญหานำวิจัย

1. การวางกรอบข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์ต่อเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการวางกรอบข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา (Soft News)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นการสะท้อนภาพความจริง (reality reflection) ของหนังสือพิมพ์จากการวางกรอบเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ในข่าวเบา (Soft News)
2. กระตุ้นให้คนทำงานด้านสื่อ ตระหนักถึงปัญหาเรื่องจริยธรรมจากการกำหนดกรอบของสื่อ
3. ผู้รับสารเกิดความรู้เท่าทันสื่อจากการหาหลักฐานที่สะท้อนการสร้างความจริงของสื่อในกระบวนการนำเสนอข่าว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎี

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความเป็นจริงในสังคม
2. แนวคิดเรื่องบทบาทนายประตูข่าวสาร (Gatekeeper)
3. แนวคิดคุณค่าของข่าว (News Value)
4. แนวคิดการกำหนดกรอบในการตีความข่าวสาร หรือการวางกรอบ (Media Framing)
5. การอนุมานสาเหตุ (Attribution Theory)

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความเป็นจริงในสังคม

ข่าวที่เราเปิดรับทุกวันเป็นสินค้าสำเร็จรูป (Manufactured commodity) แต่แตกต่างจากสินค้าสำเร็จรูปส่วนใหญ่ที่เราบริโภค ตรงที่ข่าวแต่ละข่าวล้วนเป็นสินค้าวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ ที่สะท้อนให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์และลักษณะแปลกเฉพาะตัว (Idiosyncrasies) ของนักข่าวแต่ละคนที่ริเริ่มทำข่าว หรือหลักปฏิบัติของวิชาชีพที่มีอิทธิพลต่อการผลิตข่าวในแต่ละวัน เพราะฉะนั้นข่าวจึงไม่เหมือนสินค้ามาตรฐานทั่วไป (Standard goods) (Reese and Shoemaker, 1991 : 25, อ้างถึงในเสถียร เชยประทีป, 2542)

นักวิชาการในกลุ่มนี้จะนิยามข่าว โดยมีมุมมองต่อข่าวว่า ข่าวไม่ได้สะท้อนความจริง แต่เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นโดยนักข่าว ดังเช่น Tuchman, G. (1978) เสนอไว้ว่า ข่าวคือความจริงที่ถูกสร้างขึ้น นักข่าวหรือบรรณาธิการจะกำหนดกรอบให้คนเรารู้เหตุการณ์ในสังคม โดยการสร้างความหมายให้กับเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เป็นรูปของข่าว เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ สิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ค่อนข้างทำให้ความเป็นจริงทางสังคมคลุมเครือมากกว่าที่จะเปิดเผยความเป็นจริง

บรรณาธิการ หัวหน้าข่าว หรือผู้สื่อข่าวจึงเป็นเสมือนนายทวารข่าวสารผู้มีสิทธิ์ที่จะเปิดหรือปิดประตูเพื่อกันหรือปล่อยให้ข่าวสารผ่านออกไปถึงประชาชน ซึ่งหน้าที่ของผู้กรองสารหรือนายทวารข่าวสาร ได้แก่ การตัดทอนข่าวสารบางส่วน การขยายหรือเพิ่มเติมข่าวสาร โดยแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มและอาจแสดงความคิดเห็นในข่าวนั้น และสุดท้ายคือการรวบรวม หรือตกแต่งข่าวสารขึ้นใหม่ในบางกรณี (Bittner 1983 อ้างถึงใน ธนิตา แสนคำ, 2543: 22)

การรายงานข่าวนั้น ขึ้นอยู่กับมุมมองของนักหนังสือพิมพ์ โดยจะมีปัจจัยต่างๆมาเป็นตัวกำหนดมุมมองในการนำเสนอ ดังที่ White (1950 อ้างถึงใน ธนิตา แสนคำ, อ้างแล้ว: 2) พบว่าการใช้ดุลพินิจเลือก

ข่าว เป็นกระบวนการเชิงจิตวิสัย (Subjective process) ที่ปัจเจกบุคคลซึ่งเป็นนายทวารข่าวสารจะเลือกเสนอเหตุการณ์ (ข่าว) ต่อชุมชนซึ่ง “ตนในฐานะตัวแทนของวัฒนธรรมของตนเชื่อว่าเป็นความจริง (True)” ทั้งนี้การเลือกหรือไม่เลือกข่าวขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ทักษะ และ ความหมายของนายทวารข่าวสารเอง

เหมือนกับที่ สเตียร์ เชยประทับ (2542 อ้างถึงในศศิธร ยูโกศล, 2545: 10-11) กล่าวว่า ข่าวเป็นปรากฏการณ์ที่ถูกรายงานตามมุมมองของนักหนังสือพิมพ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข่าวเป็น “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม (construction of social reality)” ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันซึ่งต้องคำนึงถึงลำดับความสำคัญ ความนิยม (Preference) ความเกี่ยวพัน (Concerns) ความรู้สึก (Sensitivity) ตลอดจนทัศนคติ ค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ทักษะ ค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมอาจเป็นผลมาจากโครงสร้างของสังคม วิธีการกลมกลืนทางสังคม (Socialization) และการเรียนรู้ด้านวิชาชีพ (Professionalization) ภายในโครงสร้างของสังคมนั้น

ดังนั้น Potter (1998) จึงย้ำว่า ข่าวคือสิ่งที่สร้างโดยบรรณาธิการ และนักข่าว พวกเขาเลือกและตัดสินใจบนพื้นฐานมุมมองข่าวของเขา เพราะฉะนั้นเราจะต้องป้องกันตัวเราจากการยอมรับความเชื่อผิดๆ ที่ว่า ข่าวสมบูรณ์ ถูกต้อง และให้ภาพที่สมมูลเกี่ยวกับโลกของเรา

นอกจากข่าวแล้ว เนื้อหาต่างๆที่อยู่ในหนังสือพิมพ์ล้วนถูกสร้างขึ้น รวมถึงบทความและบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ด้วย ดังที่ผู้ที่เกี่ยวข้องในการเขียนบทบรรณาธิการของมติชนให้สัมภาษณ์ในงานวิจัยของเพ็ญเพ็ญ ทูมมานนท์ (2536 : 113) ว่า “การรวบรวมเพื่อเขียนบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มติชน มักจะมาจากข่าวหนังสือพิมพ์ การพูดคุยกับเพื่อนนักข่าว หรือประสบการณ์ที่สั่งสมมา แต่จะไม่มีที่มาจากห้องสมุดเนื่องจากเวลาไม่เอื้ออำนวย บางครั้งก็มาจากแหล่งข่าวในวงวิชาการที่เชื่อถือได้” เพราะฉะนั้นความคิดเห็น หรือข้อเสนอของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนี้ จึงไม่จำเป็นต้องถูกต้องหรือเป็นจริงเสมอไป

นอกจากนี้ นักข่าวยังสร้างความจริง หรือสร้างความเชื่อในความหมายที่ต้องการ ด้วยการถ่ายภาพถ่ายที่ผ่านการตัดต่อด้วยวิธีการขยาย เลือกรำ หรือตัดมาบางส่วน (crop) บิดเบือน และวางตำแหน่งภาพเพื่อให้เกิดการตีความหมายตามที่ต้องการ

จากความคิดเห็นข้างต้น สรุปได้ว่า ข่าวตามแนวคิดนี้ คือความจริงที่นักข่าวหรือบรรณาธิการสร้างขึ้นโดยผ่านการเลือก และสร้างความหมายใหม่ให้กับเรื่องราว ซึ่งจะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ เช่น นโยบายขององค์กร วัฒนธรรมและสังคม ประสบการณ์หรือทัศนคติของผู้เขียนข่าวเอง ฯลฯ ดังนั้น ข่าวจึงเป็นการสร้างความเป็นจริงทางสังคมขึ้นมาใหม่ที่อาจเหมือน คล้าย หรือไม่ตรงกับความจริงที่เกิดขึ้นก็เป็นได้

นอกจากข่าวจะเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นแล้ว แต่เนื่องจากการที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในแต่ละวัน “สื่อ” ซึ่งมีข้อจำกัดทั้งด้านเวลาและพื้นที่ในการนำเสนอข่าว จึงไม่อาจนำเสนอข่าวได้

ครบทุกเหตุการณ์ ครบทุกรายละเอียดของข้อเท็จจริง ส่งผลให้สื่อต้องมีการเลือกเพียงบางเหตุการณ์ หรือ บางประเด็นของเหตุการณ์มานำเสนอ ตามแนวคิด Gatekeeper

2. แนวคิดเรื่องบทบาทนายประตูข่าวสาร (Gatekeeper)

เสถียร เชยประทับ (2541) กล่าวว่า ข่าวคือผลผลิตของหนังสือพิมพ์ที่มาจากความรู้ลึกของ ความเหมาะสมที่จะเป็นข่าว ความรู้ลึกของ ความเหมาะสมที่จะเป็นข่าวนี้เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ และ “ลับให้คม” อยู่เสมอ นักข่าวที่กลายเป็นนักวิชาชีพที่สามารถผลิตข่าวในแต่ละวันที่เป็นที่ยอมรับกันนั้น จะต้องได้รับการกล่อมเกลาหรือปลูกฝัง (Socialization) ให้เข้าสู่วิชาชีพ การกล่อมเกลา หมายถึง การเรียนรู้ค่านิยมของวิชาชีพอย่างจริงจังค่านิยมนั้นสะท้อนออกมาโดยอัตโนมัติเมื่อนักข่าวเผชิญเหตุการณ์ที่เป็นข่าวในแต่ละวัน การที่หนังสือพิมพ์คู่แข่ง เครื่องข่ายโทรทัศน์คู่แข่ง และนิตยสารคู่แข่ง รายงานข่าวต่างๆคล้ายคลึงกันมาก พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำคัญในการกล่อมเกลา นักข่าวที่ทำงานให้กับองค์กรข่าวที่มีลักษณะแตกต่างกัน อย่างชัดเจน ให้มีสำนึกและแนวทางปฏิบัติในวิชาชีพอย่างเดียวกัน

เมื่อนักวิจัยถามนักข่าวว่า ปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจคัดสรรความเหมาะสมที่จะเป็นข่าวของ เหตุการณ์ (Newsworthiness) ของคน นักข่าวจะตอบว่า การศึกษาอบรมที่ได้รับมา (ทั้งจากมหาวิทยาลัย และจากที่ทำงาน) มากที่สุด คำตอบนี้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการกล่อมเกลา หรือการปลูกฝังแนวคิด และวิธีปฏิบัติในด้านวิชาชีพที่ยาวนานและต่อเนื่อง นอกจากการศึกษาอบรมแล้ว นักข่าวยังกล่าวถึงปัจจัย อื่นๆที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจคัดสรรความเหมาะสมที่จะเป็นข่าวของเหตุการณ์ของคน คือ เพื่อนร่วมงาน (Staff colleague) และสื่อมวลชนอื่นๆ แต่ปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลน้อยกว่าการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยและ ประสบการณ์ในห้องข่าว (Weaver and Wilhoit, 1986, อ้างถึงในเสถียร เชยประทับ, อ้างแล้ว) นอกจากนี้ ปัจจัยเรื่องความสนใจส่วนตัวของผู้ที่ทำหน้าที่นี้ก็มีส่วนด้วยเช่นกัน กล่าวคือ เมื่อผู้ที่ทำ หน้าที่คัดเลือกข่าวแต่ละคนมีความสนใจเป็นพิเศษต่อเรื่องบางเรื่อง เช่น เรื่องศาสนา ความรุนแรง การเมือง เป็นต้น ก็จะคัดเลือกเหตุการณ์นั้นๆมาเป็นข่าว (ธงชัย มหาไทรภพ, 2532)

แม้ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยและห้องข่าวมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneity) แต่ความแตกต่างระหว่างนักข่าวแต่ละคนก็มีมากมาย มุมมองและค่านิยมด้านวิชาชีพมี อิทธิพลอย่างเด่นชัดต่อการเขียนและการตกแต่งข่าว แต่นักข่าวเป็นมนุษย์ซึ่งก็เหมือนมนุษย์อื่นๆที่ไม่ สามารถหลีกเลี่ยงความคิดเห็นและอารมณ์ของตนเองได้ และความแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคลเหล่านี้ก็มี อิทธิพลต่อการเขียนข่าวและตกแต่งข่าวเช่นเดียวกัน

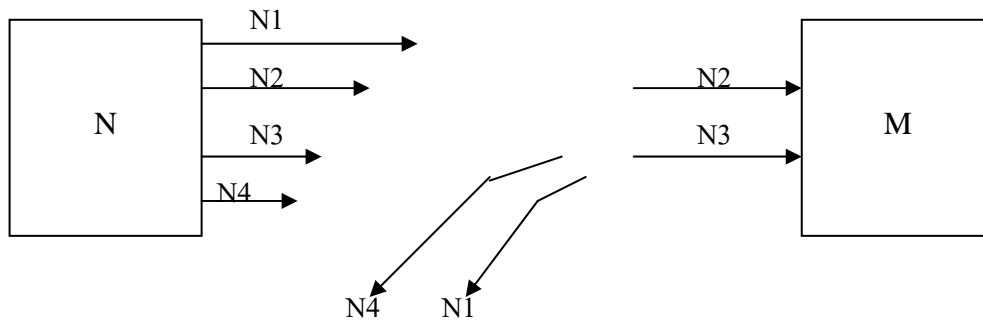
กล่าวได้ว่าการทำงานของนักข่าว (News People) เปรียบเทียบได้กับการทำหน้าที่นายทวาร ข่าวสาร (Gatekeeper) ซึ่งไม่เพียงแต่นักข่าวเท่านั้นที่ทำหน้าที่นี้ ยังรวมถึงบรรณาธิการข่าว หัวหน้าข่าว หรือบุคคลที่มีหน้าที่ในการคัดเลือกข่าวคนอื่นๆ

แนวคิดนายทวารข่าวสารนี้ มาจากข้อเขียนของ Kurt Lewin (1947, อ้างถึงในเพ็ญแข เอี่ยมนิรัตน์, 2537) ได้นำคำว่า “ผู้เฝ้าประตู” (Gatekeeper) มาใช้เป็นครั้งแรกในปี 1947 ซึ่งเขาได้ให้ข้อสังเกตว่า สารสนเทศจะเคลื่อนไปตามทางติดต่อต่างๆ อยู่เสมอ ซึ่งทางติดต่อเหล่านี้จะประกอบไปด้วย “บริเวณต่างๆ ที่เป็นประตู” อันเป็นที่เกิดการตัดสินใจขึ้นว่า จะยอมให้สารสนเทศผ่านเข้าไปหรือเคลื่อนต่อไปตามทางติดต่อกันหรือไม่ ซึ่งการตัดสินใจดังกล่าวจะกระทำไปตามกฎเกณฑ์อันตรงไปตรงมา หรือกระทำไปตามความรู้สึกส่วนตัวของ “ผู้เฝ้าประตู” ก็ได้ ในการอ้างอิงประกอบการศึกษานั้น Lewin ได้อ้างข้อเปรียบเทียบกับเคลื่อนไปของข่าวในการสื่อสารมวลชน นอกจากนี้ Lewin ยังได้ให้คำจำกัดความ “ผู้เฝ้าประตู” ว่า คือบุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งมีอำนาจที่จะตัดสินใจว่า ข่าวหนึ่งๆ ควรปล่อยให้ผ่านหรือนำลงพิมพ์ หรือระงับ ไม่ปล่อยให้ผ่าน

นายทวารข่าวสารของหนังสือพิมพ์มักจะ ได้แก่ บรรณาธิการ หัวหน้าข่าวและผู้สื่อข่าว ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการปล่อยข่าวสารผ่านไปถึงผู้รับสาร หรือประชาชนทั่วไป นายทวารข่าวสารจะคอยควบคุมการไหลของข่าวสาร โดยจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะส่งข่าวอะไรออกไป หรือตัดข่าวสารอะไรออกไป

แนวคิดนี้ได้มีการนำมาประยุกต์ใช้โดย D.M. White (อ้างถึงในพีระ จิร โสภณ, 2537) ศึกษาเรื่อง นายประตูข่าวสาร ศึกษากรณีการคัดเลือกข่าว โดยใช้แนวคิดเรื่อง “ผู้เฝ้าประตู” หรือ “นายประตูข่าวสาร” ในการศึกษากิจกรรมของบรรณาธิการข่าวโทรพิมพ์ของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอเมริกันฉบับหนึ่ง พบว่า จากต้นต่อแหล่งข่าว (สำนักข่าวโทรพิมพ์) จะมีข่าวสารมากมายขึ้นส่งมายังสำนักงานหนังสือพิมพ์ หรือสถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีโทรทัศน์ต่างๆ บรรณาธิการจะทำการคัดเลือกข่าวสารเพียงบางชิ้น เพื่อศึกษาตีพิมพ์หรือออกอากาศ ส่วนอีกหลายชิ้นก็อาจจะถูกโยนทิ้งตะกร้า ข่าวสารที่ถูกคัดเลือกนี้จะถูกตัดแต่งให้เหมาะสมกับเวลา เนื้อที่หรือลักษณะของสื่อ เพื่อส่งไปยังผู้อ่าน ผู้ฟัง หรือผู้ชม ซึ่งมีกระบวนการตามแบบจำลอง ดังนี้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

N คือ แหล่งข่าว

N1 N2 N3 N4 คือข่าว

N2 N3 คือ ข่าวที่ได้รับคัดเลือก

M คือ ผู้รับสาร

N1 N4 คือ ข่าวที่ไม่ได้รับคัดเลือก

แบบจำลองนายทวารข่าวสารของ D.M. White

นอกจากนี้ White ยังพบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าวของนายทวารข่าวสาร ซึ่งได้แก่

- ทิศนคติของบรรณาธิการที่มีต่อข่าว
- ความเร่งรีบของเวลาที่มีต่อข่าว
- คุณค่าข่าว
- คุณภาพของการเขียนข่าวและวิธีการเขียนข่าว
- หลักที่ยึดในการบริหาร ปทัสถานและนโยบายองค์กร
- ความต้องการของผู้อ่าน อิทธิพลของผู้รับสาร
- การแข่งขันของสื่อ
- อิทธิพลของเพื่อนร่วมงาน

ส่วน Wilbur Schramm (1972) กล่าวว่า “นายทวารข่าวสาร” คือ ผู้มีสิทธิ์ที่จะเปิดหรือปิดประตูเพื่อกั้นหรือปล่อยให้ข่าวสารผ่านออกไป ทำหน้าที่เสมือนนายด่านในการกลั่นกรองข่าวสารให้กับประชาชน ดังนั้น เนื้อหาข่าวสารต่างๆ ที่นำมาลงเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์จึงมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจของบุคคลในกองบรรณาธิการ

ทางด้าน John R. Bittner (1983) กล่าวถึงหน้าที่ของผู้กรองสารหรือนายทวารข่าวสารไว้ 3 ประการคือ

1) ตัดทอนข่าวสาร เป็นการจำกัดข่าวสารที่ผู้รับสารจะได้รับ โดยการตัดทอนข่าวสารก่อนที่จะส่งถึงผู้รับสาร เช่น ผู้รายงานข่าวอาจจะตัดข่าวบางส่วนที่เห็นว่านอกประเด็นทิ้ง

2) ขยายหรือเพิ่มเติมข่าวสาร ผู้กรองสารอาจจะเพิ่มเติมข่าวสาร โดยแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และอาจแสดงความคิดเห็นในข่าวสารนั้น

3) รวบรวม หรือตกแต่งข่าวสารใหม่ ในบางกรณีผู้กรองสารจะต้องทำหน้าที่ตกแต่งข่าวสาร ขึ้นใหม่ได้

ถาวร บุญปวัฒน์ (2538) กล่าวถึง “การเดินทางของข่าว” ว่า ข่าวหนังสือพิมพ์เริ่มเกิดขึ้นเมื่อมี เหตุการณ์ที่น่าสนใจเกิดขึ้น นักข่าวซึ่งออกหาข่าวตามปกติหรือมีคำสั่งจากหัวหน้ากองหรือหัวหน้าข่าวให้ ออกไปทำข่าว อาจจะไปสังเกตการณ์ สัมภาษณ์บุคคลในเหตุการณ์ หรือบุคคลที่เป็นเจ้าของข่าว หรือมี การจัดแถลงข่าว เมื่อได้ข่าวมาแล้ว อาจจะนำไปเขียนเองที่สำนักงาน หรือส่งให้ผู้เรียบเรียงข่าวหรือรีไร เตอร์ (Rewriter) ทางโทรศัพท์หรือแฟกซ์

เมื่อรีไรเตอร์ได้รับข่าวจากนักข่าวแล้ว ก็จัดการเขียนเสียใหม่ตามรูปแบบของข่าว อาจจะตัด ข้อมูลออกบ้าง ต่อเติมด้วยการหามาเพิ่มเติมเองบ้าง อาจมีการตกแต่งสีสรรในข่าวบ้าง รีไรเตอร์เองมีสิทธิ คัดเลือกข่าวได้ไม่มากนัก เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งไปให้หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งหรือหน้าอื่นๆที่มีผู้รับผิดชอบ ทำหน้า เพื่อให้หัวหน้าข่าวหรือผู้ทำการคัดเลือกข่าวจัดระดับข่าวใหญ่ ข่าวรอง ข่าวเล็ก หรือบางข่าวทิ้ง ตะกร้าไปเลย

หัวหน้าข่าวเป็นผู้วินิจฉัยว่า ข่าวไหนเอา ข่าวไหนทิ้ง ข่าวไหนควรขึ้นพาดหัวใหญ่ พาดหัวรอง และพาดหัวเล็ก โดยใช้วิจารณญาณ หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Sense” ซึ่งเกิดจากหลักการผสมกับ ประสบการณ์

นอกจากปัจจัยด้านนายทวารข่าวสาร (Gatekeeper) จะมีอิทธิพลมากต่อข่าวที่ถูกรายงานแต่ละวัน แล้ว ยังมีปัจจัยอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าวมากนำเสนอ นั่นก็คือ คุณค่าข่าว

3. แนวคิดคุณค่าของข่าว (News Value)

บุคลากรในองค์กรหนังสือพิมพ์มีแนวทางในการคัดเลือกข่าวเพื่อนำมาเสนอแก่ผู้อ่าน รวมทั้ง พิจารณาว่าจะให้ความสำคัญในการเสนอข่าวใดมากที่สุด โดยยึดเกณฑ์ด้านคุณค่าของข่าว 10 ประการ (Gamble, 1987) ดังต่อไปนี้ คือ

- 1) ความใหม่สด รวดเร็ว (Timeliness / Immediacy) หมายถึง เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น หรือสิ่งที่ เกิดขึ้นในอดีต แต่เพิ่งค้นพบ หรือส่งผลมาถึงปัจจุบัน จึงไม่ล้าสมัย
- 2) ความใกล้ชิด (Proximity) เป็นเรื่องใกล้ตัวผู้อ่านทั้งทางภูมิศาสตร์หรือความรู้สึก ทำให้ ประชาชนสนใจ

- 3) ความต่อเนื่อง ผลกระทบ (Consequence) ข่าวที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเนื้อต่อชีวิตคนจำนวนมาก
- 4) ความเด่น (Prominence) บุคคล สถานที่ สิ่งของในข่าวเป็นที่รู้จักของประชาชนหม่มาก หรือเป็นสิ่งที่โดดเด่น
- 5) ความขัดแย้ง (Conflict) ประเด็นที่เป็นปมขัดแย้ง โดยเฉพาะเรื่องที่อยู่ในความสนใจของคนหรือเกี่ยวกับคนจำนวนมาก
- 6) ความสนใจของมนุษย์ (Human Interest) เป็นเรื่องราวที่ดึงดูดความสนใจของประชาชน ไม่ว่าจะเป็เหตุการณ์แปลก ผิดปกติ หรือเรื่องส่วนบุคคล
- 7) ความมีเงื่อนงำ (Suspense) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วยังไม่คลี่คลายความสงสัย
- 8) ความแปลกประหลาด (Oddity) เรื่องที่ผิดธรรมชาติ ผิดธรรมดา
- 9) ความก้าวหน้าและภัยพิบัติ (Progress & Disaster) เรื่องที่สะท้อนความเจริญก้าวหน้าหรือความหายนะต่อมนุษยชาติ
- 10) องค์ประกอบทางเพศ (Sex) เรื่องเกี่ยวกับเพศ ความผิดปกติทางเพศ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน

นอกจากสื่อหนังสือพิมพ์จะทำหน้าที่เป็น Gatekeeper ในการเลือกเหตุการณ์ที่มีคุณค่าข่าวมากเพียงพอมานำเสนอเป็นข่าวแล้ว การนำเสนอข่าวของสื่อหนังสือพิมพ์ ยังมีลักษณะการนำเสนอที่เรียกว่า Framing หรือ การกำหนดกรอบในการตีความข่าวสาร ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้รับสารตีความไปในลักษณะต่างๆ ซึ่งอาจจะทำโดยวิธีการเลือกนำเสนอข้อมูล การเลือกข้อเท็จจริงบางส่วน วิธีการเขียน การใช้คำพูด เป็นต้น ดังนั้น สื่อจึงไม่ได้มีบทบาทเพียงแค่คัดเลือกข่าวสารเท่านั้น แต่สื่อยังมีการสร้างกรอบในการตีความข่าวสารด้วย (Media Framing)

4. แนวคิดการกำหนดกรอบในการตีความข่าวสาร หรือการวางกรอบ (Media Framing)

การกำหนดกรอบในการตีความข่าวสารถูกใช้อย่างแพร่หลายในสาขาสังคมวิทยาและจิตวิทยา โดยมีแนวคิดที่ถูกสร้างและพัฒนาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรมให้สามารถสังเกต (observes) และวัดได้ (measured)

ทฤษฎีการวางกรอบของสื่อ ซึ่งถึงอิทธิพลของสื่อต่อการทำความเข้าใจ ทศนคติ และความคิดเห็นของผู้รับสารต่อเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งการศึกษาเกี่ยวกับกรอบในทางการสื่อสารมวลชนจะถูกมองใน 2 ลักษณะ คือ กรอบในฐานะที่เป็นตัวสร้างข่าว หรือนำเสนอข่าว (presenting news) และกรอบในฐานะที่เป็นตัวทำความเข้าใจกับข่าว (comprehending news) แนวคิดทั้ง 2 ลักษณะดังกล่าวจึงจำแนกออกได้เป็นกรอบของสื่อ หรือกรอบของข่าว (media or news frame) กับกรอบของผู้รับสารหรือกรอบของปัจเจกบุคคล (audience or individual frame)

กรอบของสื่อ หรือกรอบของข่าว

กรอบของข่าว คือ ความคิดหลัก หรือเค้าโครงเรื่องที่ให้ความหมายของเหตุการณ์ที่นำเสนอ โดยชี้แนะผู้รับสารว่าจะอะไรคือใจความสำคัญหรือจุดสำคัญของประเด็น เป็นการเลือกความจริงบางแง่มุมและบางลักษณะมาทำให้เด่นชัดในสาร เพื่อให้ผู้รับสารนิยามปัญหาไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง หรือตีความสาเหตุ ประเมินทางศีลธรรม และแนวทางแก้ไขต่อประเด็นนั้นๆ ในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง (Entman, 1993)

กล่าวคือ สื่อจะกำหนดกรอบเพื่อใช้ในการนำเสนอ มุมมอง หรือทัศนคติที่มีต่อข่าว รวมทั้งกรอบของข่าวอาจจะเป็นแก่นเรื่อง (Theme) หรือรูปแบบ (Style) ที่ถูกใช้เพื่อทำให้เรื่องนั้นดึงดูดใจผู้อ่าน และอาจจะส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ ของผู้อ่าน ทั้งในทางตรงหรือทางอ้อมได้ เช่นที่ Tankard et al.(1991 quoted in Severin and Tankard) กล่าวว่า สื่อจะกำหนดกรอบในการตีความประเด็นทางสังคม การกำหนดกรอบขององค์กรข่าวก็คือการจัดระเบียบความคิดสำคัญเกี่ยวกับเนื้อหาข่าวที่นำเสนอเสียใหม่ให้สอดคล้องกับบริบทและชี้ให้เห็นว่าประเด็นข่าวคืออะไร โดยใช้วิธีการเลือกสรร (selective) การเน้นย้ำ (emphasis) การตัดออก (exclusion) และการชี้แจงรายละเอียด (elaboration) ซึ่งในบางครั้งก็จะสะท้อนออกมาผ่านกลวิธีของการเขียนต่างๆ เช่น พาดหัวข่าว (headliners) ความนำ (leads) การยกบางคำพูดมาเน้น (pull quotes) หรือการใช้ย่อหน้าสำคัญ (nut graphs) (Ibid., p.278)

สื่อสร้างกรอบเพื่อกำหนดใจความสำคัญของเหตุการณ์และประเด็นที่นำเสนอเพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ชมนำกรอบที่สื่อสร้างขึ้นเหล่านั้นมาใช้ในการตีความ พุดคุย ถกเถียง หรืออภิปรายกันเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งนี้เพราะกรอบของสื่อเป็นความคิดหลัก หรือเค้าโครง (story line) ที่ให้ความหมายของเหตุการณ์ที่นำเสนอ โดยจะชี้แนะเราว่าควรจะได้เถียงเกี่ยวกับอะไร และอะไรคือใจความหรือจุดสำคัญของประเด็น ดังเช่นงานวิจัยของ Maher, T.M. (1995 quoted in Severin and Tankard, op.cit.: 279) ได้ศึกษาผลกระทบของการวางกรอบของหนังสือพิมพ์ต่อสาเหตุของปัญหาสิ่งแวดล้อมโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากหนังสือพิมพ์รายวันท้องถิ่น เปรียบเทียบกับผลสำรวจของประชาชนในเขตนั้นที่มีต่อการรับรู้ถึงสาเหตุของปัญหา พบว่าการที่หนังสือพิมพ์ไม่ได้เชื่อมโยงสาเหตุในเรื่องการเพิ่มขึ้นของประชากรเข้ากับปัญหาสิ่งแวดล้อม ก็ทำให้ผู้รับสารมองข้ามสาเหตุข้อนี้ไปด้วย

การกำหนดกรอบในเรื่องที่มีความหมายเหมือนกัน แต่มีการเลือก เน้น หรือละเว้นต่างกัน ก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่างกัน ดังงานวิจัยของ Kahneman และ Tversky (1984 quoted in Rhoads, K. [Online]) ที่สมมติว่าสหรัฐอเมริกากำลังเผชิญกับการระบาดของโรคร้ายจากเอเชีย ซึ่งหากระบาดเข้ามาอาจคร่าชีวิตผู้คนได้ถึง 600 คน ดังนั้นจึงมีการเสนอแผนที่จะต่อสู้กับโรคร้ายนี้ 2 แผน โดยให้กลุ่มทดลองเลือกว่าจะใช้แผนใด ทั้งนี้นักวิทยาศาสตร์ได้ประมาณผลของแต่ละแผนเอาไว้ดังนี้

แผน A ถ้านำมาใช้ ผู้คน 20 คน จะปลอดภัย

แผน B ถ้านำมาใช้ 1 ใน 3 ของทั้งหมดจะปลอดภัย ในขณะที่อีก 2 ใน 3 อาจไม่ปลอดภัย

ในการทดลองครั้งแรกนี้ มีกลุ่มตัวอย่างเลือกแผน A 72% และแผน B 28% จากนั้นทำการทดลองอีกครั้งโดยใช้สถานการณ์เดิม แต่เปลี่ยนลักษณะการอธิบายประมาณผลของแต่ละแผนเป็นการระบุจำนวนคนที่ต้องเสียชีวิตแทน ดังนี้

แผน C ถ้านำมาใช้จะมีคน 400 คนต้องเสียชีวิต

แผน D ถ้านำมาใช้จะมีคน 1 ใน 3 ปลอดภัย ในขณะที่อีก 2 ใน 3 อาจไม่ปลอดภัย

การทดลองครั้งที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกแผน C 22% ขณะที่อีก 78% เลือกแผน D

Kahneman และ Tversky ได้สรุปผลการทดลองในครั้งนี้ว่า การนำเสนอเหตุการณ์ในกรอบแง่บวก (positive frame) กับสิ่งที่มีความหมายเหมือนกันแต่พูดต่างกัน คนก็มักจะเลือกสิ่งที่เป็นแง่บวกแน่นอน และมั่นใจมากกว่า ตรงกันข้ามหากเสนอเหตุการณ์ในกรอบแง่ลบ (negative frame) ในสิ่งที่มีความหมายเหมือนกัน แต่พูดต่างกัน คนก็จะเลือกแบบที่เสี่ยงมากกว่าแบบที่แน่นอน

การทดลองครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า กรอบได้เลือกและเรียกร้องความสนใจในเฉพาะบางมุมมองจากความจริงทั้งหมดที่ถูกเล่า และมีส่วนกระตุ้นโดยตรงต่อการลดความน่าสนใจของมุมมองอื่นๆ ไปด้วยในตัว นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่ากรอบมีอิทธิพลต่อคนส่วนใหญ่ในการรับรู้ เข้าใจ จัดจำปัญหา และส่งผลไปสู่การประเมินค่า และการเลือกแนวทางแก้ปัญหาต่างๆ ไปด้วย

องค์ประกอบที่สำคัญของกรอบสื่อ คือ การเลือกและการทำให้โดดเด่นตามนิยามของนักวิชาการที่ให้ความสนใจและเป็นผู้พัฒนาแนวคิดกรอบของสื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น [Entman, R. (op.cit.)] อย่างที่กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของกรอบของสื่อ ได้แก่ การเลือก (selection) และการทำให้โดดเด่น (salience) ซึ่งคำว่าโดดเด่นในที่นี้ก็คือการทำให้ส่วนนั้นๆ ของข้อมูลสามารถสังเกตเห็นได้ง่ายขึ้น มีความหมายลึกซึ้งและน่าจดจำมากขึ้น (more noticeable meaningful or memorable) ในสายตาของผู้รับสาร

ส่วนของตัวบทนั้น สามารถทำให้โดดเด่นได้ด้วยรูปแบบของการจัดวาง (placement) การทำซ้ำ (repetition) หรือการใช้สัญลักษณ์ที่คุ้นเคย (familiar symbols) ซึ่งการวางกรอบก็คือการเลือกบางแง่มุมหรือบางลักษณะของความเป็นจริงที่ถูกรับรู้มาทำให้เด่นชัดขึ้นในตัวบทของการสื่อสาร ในวิถีทางที่จะสนับสนุนให้เกิดการนิยามปัญหาเฉพาะ (to promote a particular problem definition) การตีความสาเหตุ (causal interpretation) การประเมินทางศีลธรรม (moral evaluation) และ/หรือ แนะนำแนวทางแก้ไขต่อประเด็นนั้นๆ (treatment recommendation for the item described)

อย่างไรก็ตาม Entman (op.cit.) ย้ำว่า แม้ว่าเนื้อหาบางส่วนที่นำเสนอไปจะไม่ได้เป็นส่วนที่ถูกทำให้โดดเด่น แต่อาจจะมีมีความโดดเด่นขึ้นมาได้ในตัวของมันเอง หากสามารถเข้ากับระบบความเชื่อของ

ผู้รับสารได้ดี ในทางกลับกัน ความคิดที่ถูกเน้นนั้นก็อาจจะยากที่ผู้รับสารจะรับรู้ ติความ และจดจำได้เช่นกัน ถ้าไปหักล้างความเชื่อที่ผู้รับสารมีอยู่ สรุปรก็คือขึ้นอยู่กับพื้นฐานความคิดของผู้รับสารด้วย

กล่าวโดยสรุป เนื่องจากความโดดเด่นนี้เป็นกระบวนการที่กระทำร่วมกันระหว่างผู้รับสารกับตัวบท การมีอยู่ของกรอบในตัวบทนั้นจึงไม่ได้รับประกันความมีอิทธิพลต่อความคิดของผู้รับสารอย่างเต็มที่ อาจกล่าวได้ว่า Entman กำลังประนีประนอมอิทธิพลของกรอบของสื่อโดยใช้ *กรอบของผู้รับสาร* มาอธิบายนั่นเอง

กรอบของผู้รับสาร หรือกรอบของปัจเจกบุคคล

แนวคิดเรื่องการกำหนดกรอบในการตีความนั้น พบครั้งแรกในงานวิจัยของ Goffman. E (1974) นักสังคมวิทยา ซึ่งเขาได้นำแนวคิดการวิเคราะห์กรอบมาอธิบายชุดของความคาดหวังที่คนเราใช้ในการทำความเข้าใจกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และบุคคลอื่นที่อยู่หรือเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น Goffman กล่าวว่า เมื่อประชาชนจะทำการตีความสิ่งที่เกิดขึ้นรอบโลก พวกเขาจะต้องทำผ่านกรอบ หรือแบบแผนการตีความ (schemata of interpretation) ที่พวกเขา มี เพราะกรอบคือ “การจัดการกับประสบการณ์” หรือเรื่องราวต่างๆที่เราพบเจออยู่ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน เป็นกระบวนการสำรวจและทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ กรอบจะช่วยให้บุคคลสามารถวางตำแหน่ง (locate) รับรู้ (perceive) แยกแยะ (identity) หรือให้ชื่อ (label) กับเหตุการณ์นั้นได้ ทั้งนี้คนเราทุกคนจะทำการประเมินคุณค่า (values) และสร้างแง่มุมที่ใช้ในการมอง (perspectives) โลกใบนี้ ซึ่งแน่นอนว่าแต่ละคนจะมีการมองที่แตกต่างกันออกไป เพราะเรามี “กรอบอ้างอิง” (frame of reference) ที่แตกต่างกัน คล้ายกับ Gamson และ Modigliani (1978 อ้างถึงใน กระสุน สกุด โพน, 2544 : 17) ที่มองว่า กรอบคือความคิดหลักที่คนเราใช้ในการทำความเข้าใจต่อเหตุการณ์รอบข้าง และตอบตนเองว่าเรื่องดังกล่าวคืออะไร จะต้องใช้หลักการหรือมุมมองใดมาตีความ

ดังนั้น ผู้สื่อข่าวในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่ง จึงย่อมจะมีกรอบของปัจเจกบุคคลอยู่ด้วยเช่นกัน และกรอบของบุคคลที่มีสถานภาพเป็นผู้สื่อข่าวในสังคมนี้เอง ที่เป็นที่มีมาสำคัญในการสร้าง “กรอบของสื่อ” ให้แก่สังคมนั้นๆต่อไป

อิทธิพลของการกำหนดกรอบในการตีความข่าวสาร

นักหนังสือพิมพ์จะเลือกรอบในการตีความข่าวที่เด่นเพื่อให้ผู้อ่านนำไปใช้ตีความ และอธิบายเหตุการณ์สาธารณะ การกำหนดกรอบของสื่อหรือกรอบของข่าวจะทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่มี ความหมาย และไม่เป็นที่สังเกตเห็น (meaningless and nonrecognizable happenings) เปลี่ยนไปเป็น เหตุการณ์ที่สามารถสังเกตเห็นได้ (a discernible event)(Entman, R., op.cit. : 53) ดังนั้นนักหนังสือพิมพ์ จึงใช้ประโยชน์ โดยการสร้างกรอบที่เด่นบนข่าวเพื่อกำหนดขอบเขตการตีความของผู้รับสารให้เป็นไปตามทิศทางที่ตนต้องการ

การกำหนดกรอบของสื่อมีอิทธิพลต่อกรอบหรือความคิดหลักที่ผู้รับสารนำมาใช้ในการทำความเข้าใจเหตุการณ์รอบข้าง รวมทั้งมีอิทธิพลต่อทัศนคติและความคิดเห็นของผู้รับสารด้วย ดังที่ Price, V ; Tewksbury, D ; Powers E. (1997 : 482) กล่าวว่า การกำหนดกรอบและการนำเสนอเหตุการณ์ และประเด็นข่าวในสื่อมวลชน สามารถมีอิทธิพลอย่างเป็นระบบต่อการเข้าใจเหตุการณ์ และประเด็นข่าวของผู้รับสาร นอกจากนี้ กรอบของสื่อยังมีผลกระทบต่อทัศนคติ ความคิดเห็น หรือกรอบของปัจเจกบุคคล (individual frames) (Pan, Z and Kosicki, G.M. 1993 quoted in Scheufele, op.cit. : 110) และจะมีผลกระทบอย่างมาก ถ้าหากว่าเป็นการสร้างกรอบในประเด็นใหม่ที่ยังไม่เคยมีการกำหนดกรอบมาก่อน (Ibid., p.116)

ประชาชนมักเชื่อในสิ่งที่สื่อเสนอ ทำให้อาจได้รับอิทธิพลจากการกำหนดกรอบ แต่สิ่งที่น่ากังวลคือ บางครั้งกรอบที่สื่อเสนอนั้น มาจากบุคคลที่มีอำนาจและเงิน ซึ่งใช้กรอบเป็นเครื่องมือในการเสนออุดมการณ์บางอย่าง เพื่อให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง ดังที่ Kinder และ Sanders (1990 อ้างใน Baek, M. [Online]) นิยามว่า กรอบเป็นเครื่องมือที่ถูกผลิตและใช้โดยชนชั้นนำทางการเมืองตามความสนใจของเขา และตามอุดมการณ์ที่ตั้งใจทำให้เกิดการตีความ เพื่อสนับสนุนหรือเพื่อให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง

แต่สิ่งสำคัญคือ กรอบส่วนใหญ่จะไม่ถูกสังเกตเห็น เพราะประชาชนโดยทั่วไปจะยุ่งและวุ่นเกินกว่าที่จะตระหนักว่าประเด็นนั้นถูกกำหนดกรอบ และตามแบบจำลองผลกระทบสื่อของนักสร้างสรรค์ (constructivist) ที่พบว่า “ผู้รับสารจะไว้ใจรูปแบบของความจริง (a version of reality) ที่ถูกสร้างจากประสบการณ์ส่วนบุคคล (personal experience) ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ในระดับเดียวกัน (interaction with peers) และการเลือกที่ถูกตีความจากสื่อมวลชน (interpreted selections from the mass media) (Neuman, R.W., Just, M.R., Crigler, A.N. , 1992 quoted in Scheufele, op.cit. : 105) ทำให้เกิดความกังวลว่าประชาชนจะได้รับอิทธิพลในการกำหนดกรอบการตีความของสื่อได้ง่าย

นอกจากนี้ กรอบข่าวยังมีอิทธิพลต่อมติมหาชนโดยการสร้างบางลักษณะของเรื่องให้เด่นมากขึ้น เพื่อไปกระตุ้นความคิดที่เฉพาะเจาะจงให้กับผู้รับสาร (Iyengar, S., 1991 quoted in London, S., 1993 , Price : Tewksbury and Powers, op.cit.) ความคิดเหล่านี้จะถูกนำไปประยุกต์ใช้เมื่อสมาชิกผู้รับสารประเมินกลุ่มประเด็น และส่วนประกอบของเรื่องอื่นๆ ซึ่ง Jacoby (2000) ก็กล่าวยืนยันว่า ผลกระทบของการกำหนดกรอบมีอำนาจพอที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นระดับบุคคล

ยังมีนักวิจัยอีกมากมายที่พบว่า การกำหนดกรอบข่าวมีอิทธิพลต่อผู้รับสาร โดยเฉพาะอิทธิพลของกรอบที่เกิดขึ้นในใจผู้รับสาร (frame of mind created in audiences) โดยมีงานวิจัยหลายชิ้นระบุว่า การกำหนดกรอบของสื่อจะมีผลต่อเรื่องราวที่ถูกเน้น กล่าวคือ ผู้รับสารจะมองหรือตีความข่าวในประเด็นหรือกรอบที่สื่อมวลชนนำเสนอเท่านั้น กรอบใดที่สื่อไม่นำเสนอ ผู้รับสารก็จะละเลยหรือมองข้ามไป

อย่างเช่นงานวิจัยของ Shah และ Domke (1995 quoted in Severin and Tankard, op.cit. : 279) ที่แบ่งคนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งให้ข่าวสารเกี่ยวกับการสาธารณสุขผ่านกรอบทางจริยธรรม (ethical frame) ซึ่งเน้นในเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐาน และศีลธรรม ขณะที่อีกกลุ่มได้รับข่าวสารเดียวกันแต่ผ่านกรอบ

ทางสังคม (societal frame) ซึ่งเน้นไปที่ค่าใช้จ่ายและผลตอบแทนต่อสังคม ผลจากการทดลองพบว่า คนที่ได้รับข่าวสารผ่านกรอบจริยธรรม จะตีความการสาธารณสุขว่าเป็นประเด็นทางจริยธรรมมากกว่าคนที่ได้รับข่าวผ่านกรอบทางสังคม นอกจากนี้กลุ่มคนดังกล่าวก็มีแนวโน้มจะตีความประเด็นอื่นๆไปในทางจริยธรรมสูงขึ้นอีกด้วย จะเห็นได้ว่ากรอบที่ต่างกันก็จะมามีอิทธิพลโดยตรงต่อความคิดที่เกิดขึ้นในใจผู้รับสารต่างกัน

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Price, Tewksbury และ Powers (op.cit.) ซึ่งให้เห็นอิทธิพลของกรอบต่อความคิดที่เกิดขึ้นในใจของผู้รับสารได้เป็นอย่างดี โดยการวิจัยครั้งนี้ได้ให้นักศึกษา 4 กลุ่มอ่านเรื่องการตัดงบประมาณในมหาวิทยาลัย ซึ่งสมมติขึ้นแล้วนำมาเขียนเรียบเรียงออกเป็น 4 แบบ ใช้ข้อมูลเดียวกัน แต่มีย่อหน้าเปิด และย่อหน้าปิดต่างกันตามกรอบที่ใช้ ได้แก่ เกี่ยวกับปณฺุชนสนใจ (human interest) ความขัดแย้ง (conflict) ผลกระทบต่อตนเอง (personal consequences) และชุดควบคุม (control version) ที่มีแต่ตัวเรื่องเท่านั้น ไม่มีย่อหน้าเปิดและย่อหน้าปิด ซึ่งจากการประเมินค่า และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนี้ชี้ให้เห็นว่า กรอบของสื่อมีผลต่อการตัดสินใจของผู้รับสารเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

นอกจากอิทธิพลต่างๆที่กล่าวมาแล้ว การกำหนดกรอบของสื่อมวลชนยังมีอิทธิพลต่อการกำหนดทิศทางความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อสาเหตุ และความรับผิดชอบในการแก้ปัญหาด้วย ทั้งนี้เพราะ “หน้าที่” ที่สำคัญที่สุดสำหรับการกำหนดกรอบโดยสื่อมวลชนก็คือ การชี้ให้เห็นว่าใครควรจะรับผิดชอบต่อปัญหา (who is responsibility) และใครสามารถจะช่วยแก้ไขปัญหาได้ (who can help provide a remedy for the problem) (Severin and Tankard, op.cit. : 279) ซึ่งลักษณะความรับผิดชอบ (attributions of responsibility) (Lyengar, S. and Simon, A., 1993 : 369) แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ Causal responsibility เน้นที่มาหรือสิ่งที่ทำให้เกิดประเด็นปัญหานั้น แล treatment responsibility เน้นว่าใครหรืออะไรที่มีอำนาจพอที่จะช่วยหรือป้องกันประเด็นปัญหานั้น

ในหนังสือชื่อ Is Anyone Responsibility? ของ Lyengar, S. (1991 quoted in London, S., 1993) ได้ประเมินผลกระทบของการกำหนดกรอบการตีความข่าวสารในข่าวโทรทัศน์ที่มีต่อประเด็นทางการเมือง พบว่าการกำหนดกรอบการตีความประเด็น โดยข่าวโทรทัศน์นั้น จะช่วยกำหนดทิศทางความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อสาเหตุและการแก้ปัญหาทางการเมือง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ประเภทของกรอบการรายงานข่าว ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภทคือ

Episodic news framing (กรอบฉาก / กรอบกรณี / การวางกรอบแบบเหตุการณ์) คือการรายงานข่าวในรูปแบบของเหตุการณ์เฉพาะหรือกรณีเฉพาะ บรรยายเหตุการณ์เป็นรูปธรรมที่จะแสดงให้เห็นประเด็น มองเหตุการณ์ว่าเป็นความรับผิดชอบของบุคคล เช่น ปัญหาความยากจน หรือปัญหาว่างงาน มีสาเหตุมาจากความขี้เกียจ หรือเพราะมีการศึกษาน้อย

Thematic news framing (กรอบหัวข้อ / กรอบสาระสำคัญ / การวางกรอบแบบประเด็น) คือ การรายงานเหตุการณ์หรือประเด็นในบริบทต่างๆไป เสนอหลักฐานโดยรวม มองเหตุการณ์ว่าเป็นความรับผิดชอบของสังคม เช่น การมองปัญหาความยากจนในกรอบประเภทนี้จะมองไปที่อัตราการว่างงาน

หรืออัตราคนจนของชาติว่าเป็นปัญหาจากนโยบายของรัฐ เป็นต้น การรายงานข่าวภายใต้กรอบนี้ จะต้องการการวิเคราะห์ที่ตีความเพิ่ม

ต่อมา Iyengar และ Simon (1993) ได้ทำวิจัยเพื่อทดสอบผลกระทบของ *episodic* และ *thematic news frames* ที่มีต่อความรับผิดชอบของผู้ชมในประเด็นทางการเมือง และประเด็นทางสังคม เช่น ความยากจน การว่างงาน อาชญากรรม การก่อการร้าย เป็นต้น พบว่า *thematic framing* ผู้ชมจะมองว่าปัญหาของชาติเกิดจากปัจจัยทางสังคมทั่วไป (general societal factors) รวมถึงค่านิยมทางวัฒนธรรม (cultural norms) สภาพเศรษฐกิจ (economic conditions) และการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ (the actions or inactions of public officials) เมื่อการนำเสนอข่าวโทรทัศน์เสนอปัญหาของชาติโดยใช้กรอบทั่วไป เหตุผลของประชาชนต่อความรับผิดชอบเกี่ยวกับสาเหตุและทางแก้ปัญหาคือ (causal and treatment responsibility) คือ เป็นเรื่องของสังคมส่วนรวม ขณะที่ภายใต้ *episodic news framing* ผู้ชมจะอ้างเหตุผลความรับผิดชอบสำหรับปัญหาของชาติว่าไม่ใช่เป็นแรงผลักดันทางโครงสร้างหรือทางสังคม (societal or structural forces) แต่เป็นการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มเฉพาะ อย่างเช่น ปัญหาความยากจน อาชญากรรม และการก่อการร้าย เมื่ออธิบายภายใต้กรอบประเภทนี้ ผู้ชมก็จะอ้างเหตุผลเรื่องความรับผิดชอบว่าเป็นของคนจน อาชญากร และผู้ก่อการร้าย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การกำหนดกรอบของสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อผู้รับสารส่วนใหญ่ แต่ไม่มีผลกระทบต่ออย่างสากลต่อคนทั้งหมด (Entman, R., op.cit : 52) อิทธิพลของกรอบที่เกิดขึ้นจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างความจริงที่เห็น (objective reality) ความจริงที่ผ่านการปรุงแต่งจากสื่อ (symbolic reality) จนนำมาสู่ความจริงที่เป็นอัตวิสัย (subjective reality) หรือกรอบในความคิดของผู้รับสารซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการตีความหมายปรากฏการณ์ที่จะตามมาของผู้รับสารต่อไปในลักษณะของกระบวนการที่ต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้กรอบของสื่อมวลชนจะสามารถสร้างอิทธิพลทางความคิดต่อผู้รับสารได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าสื่อได้นำเสนอกรอบที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ทางสังคม ความคิด ความเชื่อ และค่านิยมของผู้รับสารอันเกิดจากปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยแวดล้อมและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในชีวิตประจำวันหรือไม่ รวมถึงแบบแผนและระดับการใช้สื่อ โดยมีปัจจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ เวลา และทัศนคติหรือความเชื่อที่มีต่อสื่อ เป็นตัวผลักดันให้บุคคลมีการใช้และพึ่งพาสื่อมากขึ้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกรับรู้กรอบการตีความข่าวสารของผู้รับสารทั้งสิ้น

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดในลักษณะเดียวกัน หรือต่างประเภทกัน เราจะพบว่านอกจากสื่อหนังสือพิมพ์จะมีการกำหนดกรอบที่แตกต่างกันแล้ว ยังมีการเลือกระบุสาเหตุของเหตุการณ์ที่แตกต่างกันด้วย เช่น เป็นเหตุการณ์การกระทำที่เกิดจากลักษณะส่วนบุคคล การกระทำของผู้อื่น หรือเป็นเหตุการณ์

การกระทำที่เกิดจากสภาพแวดล้อม ซึ่งทั้งปัจจัยด้านการวางกรอบ และการระบุสาเหตุ (Attribution Theory) ก็จะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านรับรู้และระบุสาเหตุของเหตุการณ์แตกต่างกันตามไปด้วย

5. ทฤษฎีการอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ (Attribution Theory)

การศึกษาเรื่องของปัญหาสังคม นอกจากมุ่งเน้นในเรื่องว่าคนเราใช้ข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจหรือตัดสินใจอื่นอย่างไรแล้ว ยังศึกษาว่าคนเราใช้ข้อมูลเพื่อระบุเหตุผลในการกระทำของผู้อื่นหรือเหตุการณ์ต่างๆอย่างไรด้วย ซึ่งการศึกษาในเรื่องหลังนี้เรียกว่า การอนุมานสาเหตุ

เรามักจะพยายามหาสาเหตุของพฤติกรรมของผู้อื่นหรือเหตุการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อพฤติกรรมหรือเหตุการณ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิดขึ้น ผิดปกติ ผิดแปลกไปจากเดิม การศึกษาการอนุมานหรือการระบุสาเหตุ จึงเป็นการวิเคราะห์ว่าคนเราพยายามทำความเข้าใจเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมต่างๆ ใดๆ เป็นกระบวนการที่บุคคลรับรู้ ตีความ หรือเชื่อว่าเหตุการณ์หนึ่งๆ มีสาเหตุเกิดจากบางสิ่งบางอย่าง โดยเหตุการณ์ที่ว่านี้อาจเป็นการกระทำของตนเอง การกระทำของผู้อื่น หรือสภาพแวดล้อม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2548)

Heider (1985) นักจิตวิทยาคนแรกที่น่าสนใจศึกษาในเรื่องนี้ เชื่อว่าทุกคนมีแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ และเราก็ใช้แนวคิดนี้ในการค้นหาคำอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม Heider เชื่อว่าคนเรามีแรงจูงใจอยู่ 2 ประการในการระบุสาเหตุ คือ ความต้องการในการสร้างทัศนคติต่อโลกที่มีความสอดคล้อง และความต้องการควบคุมสภาพแวดล้อมได้ เพราะหากเราสามารถอธิบายและทำนายการกระทำของผู้อื่น เราก็จะรู้สึกว่าการโลกมีความสอดคล้องและควบคุมได้มากกว่าการที่เราไม่มีคำอธิบายใดเลยเกี่ยวกับการกระทำของผู้อื่น และในการสนองความต้องการทั้ง 2 ประการนี้ คนเราจะพยายามค้นหาสาเหตุของพฤติกรรมผู้อื่นอย่างมีเหตุมีผล

แหล่งที่มาของสาเหตุ (Locus of Causality)

ในการระบุสาเหตุ สิ่งหนึ่งที่เราให้ความสนใจคือ แหล่งที่มาของสาเหตุ Heider ซึ่งว่าคนเราเมื่อระบุสาเหตุของพฤติกรรม จะระบุไปที่ปัจจัย 2 แหล่งคือ ปัจจัยภายใน (internal factor) และปัจจัยภายนอก (external factor)

การระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายในคือ กระบวนการที่บุคคลรับรู้ ตีความ หรือเชื่อว่าเหตุการณ์หนึ่งๆ มีสาเหตุเกิดจากสิ่งภายในตนเอง กล่าวคือ เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น เช่น อุปนิสัยส่วนบุคคล อารมณ์ ทัศนคติ ความสามารถ หรือความพยายาม ฯลฯ ส่วนการระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายนอก หรือการเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การระบุสาเหตุไปยังสถานการณ์ คือ กระบวนการที่บุคคลรับรู้ ตีความ หรือเชื่อว่าพฤติกรรมที่ปรากฏเกิดมาจากสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรม เช่น การกระทำของผู้อื่น โชค สิ่งประกอบอื่นๆ ในสถานการณ์ ฯลฯ การอนุมานสาเหตุนี้ไม่จำเป็นต้อง

ถูกต้อง แนวคิดของการระบุสาเหตุไม่ได้สนใจเรื่องความถูกต้องในการตัดสินสาเหตุของพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ แต่สนใจอธิบายว่าคนเรารับรู้สาเหตุอย่างไร

ต่อมา Weiner และคณะ (1972) ได้ขยายแนวคิดของ Heider โดยเพิ่มมิติอีก 2 ประการ คือ ความถาวร (stability) และการควบคุมได้ของสาเหตุ (controllability)

1.) ความถาวร แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สาเหตุที่ถาวร (stable) หมายถึง สาเหตุที่มีความยั่งยืน หากเราเชื่อว่าพฤติกรรมมาจากสาเหตุที่ถาวร ดังนั้นเมื่อบุคคลทำพฤติกรรมแบบเดิม ก็จะได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเสมอ ตัวอย่างของสาเหตุที่ถาวรเช่น ความสามารถ ส่วนสาเหตุที่ไม่ถาวร (unstable) หมายถึง สาเหตุชั่วคราว และมีความผันไพล หากเราเชื่อว่าพฤติกรรมมาจากสาเหตุที่ไม่ถาวร แสดงว่าผลลัพธ์จากการกระทำพฤติกรรมเดียวกันใน โอกาสต่างกัน จะแตกต่างกันไป ตัวอย่างของสาเหตุที่ไม่ถาวรเช่น ความพยายาม

2.) การควบคุมได้ของสาเหตุ หมายถึง สาเหตุที่ควบคุมได้ (controllable) หมายถึงสาเหตุที่บุคคลผู้กระทำพฤติกรรมสามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้ด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น ทักษะ สาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ (uncontrollable) หมายถึง สาเหตุที่อยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของบุคคลผู้กระทำพฤติกรรม และผู้กระทำพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นได้ยาก ตัวอย่างเช่น โชค โอกาส ฯลฯ

ตัวอย่างของการใช้การระบุแหล่งที่มาของสาเหตุทั้ง 3 ประการ เช่น ในการระบุสาเหตุของความสำเร็จทางการเรียน ความตั้งใจถือเป็นสาเหตุจากปัจจัยภายในตนเอง อารมณ์ในขณะที่ทำข้อสอบ ถือเป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ส่วนความสามารถที่มีมาตั้งแต่กำเนิด ถือเป็นสาเหตุที่ถาวร นอกจากนี้ แหล่งที่มาของสาเหตุทั้ง 3 มิติ อาจมีอิทธิพลร่วมกันได้ เช่น ความยากของข้อสอบ ถือเป็นปัจจัยภายนอกที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้สอบ และเป็นสาเหตุที่ถาวร ในขณะที่โชคในการเดาคำตอบ นอกจากจะเป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้แล้ว ยังเป็นสาเหตุจากปัจจัยภายนอกและไม่ถาวรอีกด้วย เป็นต้น

คนเรามักใช้การระบุแหล่งที่มาของสาเหตุทั้ง 3 ประการ เมื่อเราต้องการอธิบายเหตุการณ์ทางสังคมที่ตนพบเจอ มีงานวิจัยจำนวนมากไม่น้อยที่ใช้แนวคิดนี้ในการศึกษา เช่น งานของ Weiner และคณะ ซึ่งว่าเราใช้การระบุแหล่งที่มาของสาเหตุทั้ง 3 ประเภทเพื่อช่วยในการตีความพฤติกรรมการร้องขอความช่วยเหลือ Schmidt และ Weiner (1988) ศึกษาว่าคนเรารู้สึกว่าผู้ที่เป็นโรคร้ายแรงอย่างไร (เหตุใดจึงเป็น) เช่น โรคมะเร็ง โรคเอดส์

ทฤษฎีการอนุมานที่สอดคล้อง (Theory of Correspondent)

เวลาเราสังเกตผู้อื่น เราไม่เพียงสนใจพฤติกรรมที่เขากระทำ แต่เราสนใจถึงผลลัพธ์ของพฤติกรรมนั้นด้วย Jones และ Davis (1965) สนใจศึกษาว่าคนเรานุมานสาเหตุของพฤติกรรมหนึ่งๆอย่างไร พวกเขาเสนอแนวคิดเรื่องการอนุมานที่สอดคล้อง (correspondent inference) ซึ่งมุ่งอธิบายถึงความพยายามของคนเราในการอนุมานสาเหตุการกระทำของบุคคล ว่าสอดคล้องกับลักษณะนิสัยที่ถาวรของผู้นั้น

หรือไม่ อย่างไรก็ตามมีเหตุผลอีกหลายประการ ที่อาจทำให้ความสอดคล้องนั้นลดลงไป เหตุผลดังกล่าวทำให้เราไม่สามารถเชื่อมั่นได้ว่า สาเหตุของพฤติกรรมมาจากลักษณะนิสัยที่ถาวรของคนๆนั้นจริง

ในการอธิบายเหตุการณ์ทางสังคม คนเราชอบระบุสาเหตุไปยังนิสัยของบุคคล ซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่ถาวร ส่วนปัจจัยภายนอกจะนำมาใช้เมื่อเราไม่สามารถหาปัจจัยภายในมาอธิบายได้ เหตุที่เราชอบระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายใน เพราะการทราบสาเหตุที่เป็นลักษณะนิสัยของบุคคลจะช่วยให้เราสามารถเข้าใจและคาดเดาพฤติกรรมของผู้อื่นได้

เรามักจะตัดสินว่าพฤติกรรมของผู้อื่น สะท้อนถึงลักษณะส่วนบุคคลที่ถาวร (เราได้มาซึ่งการอนุมานที่สอดคล้อง หรือ Correspondent inference) เมื่อพฤติกรรมนั้นๆ มีความน่าพึงปรารถนาทางสังคมต่ำ (low in social desirability) , เกิดขึ้นจากการเลือกอย่างเสรี (เสรีภาพในการเลือกทำพฤติกรรม) , ให้ผลที่ผิดปกติหรือไม่สามัญ (non-common effect)

ตามแนวคิดของ Jones และ Davis หากพฤติกรรมใดๆเข้าเกณฑ์สามข้อข้างต้น เรามักจะสรุปว่าพฤติกรรมนั้นสะท้อนอุปนิสัยภายในตัวของบุคคล

หลักเกณฑ์ของความเปลี่ยนแปลงร่วมกัน (Covariation Principle)

ทฤษฎีการอนุมานที่สอดคล้องได้อธิบายว่า คนเราใช้หลักเกณฑ์ใดเพื่ออนุมานสาเหตุของพฤติกรรมว่ามาจากลักษณะส่วนบุคคลที่ถาวร อย่างไรก็ตามทฤษฎีดังกล่าวประยุกต์ใช้กับเพียงแค่พฤติกรรมที่สังเกตเพียงพฤติกรรมเดียว และดูรายละเอียดเฉพาะกระบวนการทางความคิดที่มีต่อการระบุสาเหตุไปยังนิสัยส่วนตัว ในความเป็นจริงแล้วมีพฤติกรรมอีกหลายกรณีที่เราอธิบายสาเหตุมาจากการวิเคราะห์สิ่งอื่นหรือผู้อื่นในเหตุการณ์ ซึ่งทำให้การระบุสาเหตุของพฤติกรรมมุ่งไปยังปัจจัยภายนอกตัวผู้กระทำพฤติกรรม

Harold Kelley (1967) ได้เสนอทฤษฎีหลักเกณฑ์ของความเปลี่ยนแปลงร่วมกัน (Covariation Principle) ที่พยายามอธิบายสาเหตุโดยการสังเกตจากหลายๆมุม รวมถึงรายละเอียดของกระบวนการระบุสาเหตุทั้งภายในและภายนอก หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมต้องปรากฏเมื่อพฤติกรรมเกิด และหายไปเมื่อพฤติกรรมไม่เกิด กล่าวคือ มีการเปลี่ยนแปลงของทั้งสองสิ่งร่วมกัน ตัวอย่างเช่น หากเพื่อนชายของคุณมีอาการหามงเมินเย็นชาเมื่อคุณใช้เวลาอยู่กับคนอื่นมากกว่าเขา ตรงนี้ถือว่ามี การเปลี่ยนแปลงร่วมกันสูง แต่หากเพื่อนชายคุณมีอาการดังกล่าวเพียงบางครั้งบางคราว ถือว่ามี การเปลี่ยนแปลงร่วมกันต่ำ ในการหาสาเหตุของอาการหามงเมินและเย็นชา คุณอาจสังเกตความเปลี่ยนแปลงร่วมกันของผลลัพธ์กับสาเหตุที่เป็นไปได้ต่างๆ จากนั้นจะระบุสาเหตุไปที่ปัจจัยที่มีความเปลี่ยนแปลงร่วมกันกับผลลัพธ์สูงที่สุด

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อระดับความมั่นใจในการอนุมานสาเหตุของคนเราคือ เราไม่สามารถแยกความแตกต่างที่สำคัญของความเปลี่ยนแปลงร่วมระหว่างผลกับสาเหตุที่เป็นไปได้ต่างๆ Kelly เรียกสภาวะนี้ว่า

หลักเกณฑ์ของการลด (discounting principle) กล่าวคือ เมื่อเรามีคำอธิบายความเป็นเหตุเป็นผลเกี่ยวกับเหตุการณ์หนึ่งๆ ได้หลายแบบ เรามีแนวโน้มจะไม่สามารถระบุสาเหตุกับผลลัพธ์ต่างๆ ได้ เพราะหากมีสาเหตุที่เป็นไปได้ปรากฏอยู่ด้วยกันหลายประการ บทบาทของสาเหตุนั้นจะถูกลดความสำคัญลง

ในการอธิบายแหล่งที่มาของสาเหตุ Kelly ขยายมิติปัจจัยภายใน/ภายนอกของ Heider โดย Kelly ได้แบ่งมิติปัจจัยภายนอกออกเป็น *คู่ปฏิสัมพันธ์ (entity)* กับ *สภาพแวดล้อม (circumstance)* คู่ปฏิสัมพันธ์หมายถึง สิ่งที่เป็นเป้าหมายของพฤติกรรม ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งบุคคลหรือสิ่งของ ส่วนสภาพแวดล้อมหมายถึง สภาวะที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

ในการประเมินความเปลี่ยนแปลงร่วมกัน Kelly เชื่อว่าคนเราจะพิจารณาจากข้อมูล 3 ประเภทคือ *ความเป็นเอกฉันท์ (consensus)* คือการพิจารณาว่าคนอื่นๆ มีการตอบสนองกับคู่ปฏิสัมพันธ์ไปในลักษณะเดียวกับที่บุคคลที่เราต้องการอธิบายพฤติกรรมกระทำหรือไม่ *ความสอดคล้อง (consistency)* คือ การพิจารณาว่าบุคคลมีการตอบสนองกับคู่ปฏิสัมพันธ์ในลักษณะเดิมในทุกๆ สถานการณ์หรือไม่ ข้อมูลประการสุดท้ายคือ *ความชัดเจน (distinctiveness)* หมายถึง การพิจารณาว่าบุคคลมีการตอบสนองในลักษณะเดียวกันกับคู่ปฏิสัมพันธ์ที่แตกต่างกันหรือไม่ ทฤษฎีของ Kelly ทำนายว่าส่วนมากคนเราจะระบุพฤติกรรมของผู้อื่นไปยังปัจจัยภายในหรือลักษณะส่วนบุคคลเมื่อมีความเป็นเอกฉันท์ และความชัดเจนต่ำ แต่มีความสอดคล้องสูง ในทางตรงกันข้าม คนเราจะระบุสาเหตุไปยังสภาพแวดล้อมเมื่อความเป็นเอกฉันท์และความสอดคล้องต่ำ แต่มีความชัดเจนสูง อย่างไรก็ตาม หากข้อมูล 3 ประเภท สูงด้วยกันทั้งหมด เรามักจะอนุมานสาเหตุของพฤติกรรมไปยังคู่ปฏิสัมพันธ์

ตัวอย่างของการใช้หลักเกณฑ์ของความเปลี่ยนแปลงร่วมกันในการระบุสาเหตุของพฤติกรรมเช่น อาจารย์ชลิตสังเกตว่าวันนี้ขณะที่ตนสอนหนังสือมีนักเรียนคนหนึ่งหลับในชั้นเรียน โดยธรรมชาติแล้วอาจารย์ชลิตคงสงสัยว่าเป็นเพราะเหตุใด นักเรียนคนนี้นึ่ฝันร้ายเมื่อคืนนี้ (สภาพแวดล้อม) นักเรียนคนนี้เป็นเด็กขี้เกียจ/ไม่ตั้งใจเรียน (ปัจจัยภายใน) หรือจริงๆ แล้วตัวเองสอนหนังสือน่าเบื่อ (คู่ปฏิสัมพันธ์) ตามแนวคิดของการใช้หลักเกณฑ์ของความเปลี่ยนแปลงร่วมกัน อาจารย์ชลิตคงพยายามระบุสาเหตุโดยการรวบรวมข้อมูลด้านความเป็นเอกฉันท์ ความสอดคล้องและความชัดเจน เช่น ในด้านความเป็นเอกฉันท์ อาจารย์ชลิตจะดูว่านักเรียนคนอื่นๆ ในห้องมีแนวโน้มจะงีบหลับด้วยหรือไม่ ในด้านความสอดคล้อง อาจารย์ชลิตจะดูว่านักเรียนคนนี้นึ่หลับในชั้นเรียนก่อนหน้านี้ด้วยหรือไม่ ส่วนในด้านความแตกต่าง อาจารย์ชลิตจะดูพฤติกรรมของเด็กคนนี้นึ่ในชั้นเรียนของอาจารย์ท่านอื่นว่าเขาแอบหลับเฉพาะในวิชาอาจารย์ชลิตหรือไม่

เมื่ออาจารย์ชลิตระบุสาเหตุ สิ่งที่เป็นไปได้จะมีดังต่อไปนี้

1.) ระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายใน (นักเรียนคนนี้นึ่ขี้เกียจ) เมื่อมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่ามีความเป็นเอกฉันท์และความชัดเจนต่ำ แต่มีความสอดคล้องสูงเช่น ไม่มีนักเรียนคนอื่นที่หลับในชั้นเรียนของอาจารย์ชลิต นักเรียนคนนี้นึ่หลับชั้นเรียนของอาจารย์ท่านอื่นด้วย และนักเรียนคนนี้นึ่เคยหลับในชั้นเรียนของอาจารย์ชลิตอยู่หลายครั้ง

2.) ระบุสาเหตุไปยังคู่ปฏิสัมพันธ์ (อาจารย์ชดเป็นอาจารย์ที่น่าเบื่อ) เมื่อมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่า มีความเป็นเอกฉันท์ ความผิดแผก และความสอดคล้องสูง เช่น มีนักเรียนหลายคนหลับในชั้นเรียน นักเรียนเหล่านี้ไม่หลับในวิชาอาจารย์คนอื่น และนักเรียนเหล่านี้หลับในชั้นเรียนของอาจารย์ชดอย่างสม่ำเสมอ

3.) ระบุสาเหตุไปยังสภาพแวดล้อม เมื่อมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่า มีความเป็นเอกฉันท์และความสอดคล้องต่ำ แต่มีความผิดแผกสูง เช่น ไม่มีนักเรียนคนอื่นที่หลับในชั้นของอาจารย์ชด นักเรียนคนนี้ไม่เคยหลับในชั้นเรียนของอาจารย์ชดมาก่อน และไม่เคยหลับในชั้นเรียนของอาจารย์ท่านอื่นด้วย ดังนั้น น่าจะมีสาเหตุอื่นที่ผิดปกติอันทำให้นักเรียนคนนั้นหลับในชั้นเรียนของอาจารย์ชดวันนี้ เช่น อดนอน ไม่สบาย ฯลฯ

ทั้งนี้ ข้อมูลทั้งสามประเภทมีอิทธิพลไม่เท่าเทียมกัน กล่าวคือ เมื่อเทียบกันแล้วความเป็นเอกฉันท์ของข้อมูลมีอิทธิพลน้อยที่สุดต่อการระบุสาเหตุ นั่นเพราะเมื่อเราพยายามเข้าใจการกระทำของบุคคล เราจะให้ความสนใจในขั้นแรกต่อข้อมูลที่ได้รับ หรือสังเกตจากตัวผู้กระทำโดยตรง เช่น พฤติกรรมดังกล่าว ผิดแผกไหมหรือสอดคล้องไหม มากกว่าจะใส่ใจในข้อมูลที่เราต้องอาศัยการสังเกตผู้อื่นรอบตัวผู้กระทำด้วย (ความเป็นเอกฉันท์)

อคติในการระบุสาเหตุ

อคติในการระบุสาเหตุเป็นกระบวนการทางความคิดที่มีผลต่อการตัดสินใจของเราว่าสิ่งใดคือสาเหตุของเหตุการณ์ต่างๆ ในความเป็นจริงพฤติกรรมของคนเรามีสาเหตุได้ทั้งจากลักษณะนิสัยภายในและปัจจัยภายนอก อย่างไรก็ตาม เมื่อคนเราอธิบายพฤติกรรมของผู้อื่น เรามีแนวโน้มจะเน้นไปที่ลักษณะส่วนบุคคลมากกว่าสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่อาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนั้น Ross (1977) เรียกอคติเช่นนี้ว่า ความผิดพลาดขั้นพื้นฐานในการระบุสาเหตุ (Fundamental Attribution Error)

สาเหตุที่มีแนวโน้มจะเกิดความผิดพลาดขั้นพื้นฐานในการระบุสาเหตุ (Fundamental Attribution Error) เหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้คือ เมื่อเราสังเกตผู้อื่นในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ตัวบุคคลที่ถูกสังเกตถือเป็นสิ่งที่โดดเด่นที่สุด ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง น้ำเสียง สิ่งปรากฏออกมาทางกายภาพต่างๆ ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อม เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว จะมีความเด่นน้อยกว่า ดังนั้นจึงมักไม่ค่อยถูกนำไปพิจารณาในการระบุสาเหตุ

อคติในการระบุสาเหตุส่งผลกระทบต่อสังคม กล่าวคือ การอนุมานสาเหตุไปยังลักษณะส่วนบุคคลทำให้คนในสังคม (ผู้สังเกตพฤติกรรม) ปิดกั้นการปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้กระทำพฤติกรรมต่อเหตุการณ์ทางลบ ตัวอย่างเช่น คนในสังคมมีแนวโน้มจะปฏิเสธอิทธิพลทางสถานการณ์ที่อาจมีต่อผู้เคราะห์ร้าย และนำไปสู่ปฏิกิริยาขาดความเห็นอกเห็นใจต่อเรื่องเลวร้ายที่ผู้เคราะห์ร้ายเผชิญ

เนื่องจากเข้าใจว่าสาเหตุของเหตุการณ์เลวร้ายนั้น เกิดมาจากลักษณะนิสัยของตัวผู้กระทำเอง เช่น ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนจะถูกระบุสาเหตุไปที่การชอบแต่งตัวไม่รัดกุม (ปัจจัยภายใน) มากกว่าถูกระบุสาเหตุไปที่ความชั่วร้ายของชายที่มาข่มขืน เป็นต้น

ผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต (Actor-Observer effect)

ในเนื้อหาข้างต้น เราได้ทราบว่าเมื่อคนเราอธิบายการกระทำของผู้อื่น เรามักจะเกิดอคติโดยมุ่งอธิบายสาเหตุไปยังปัจจัยภายในบุคคล อย่างไรก็ตาม เมื่อให้คนเราอธิบายพฤติกรรมของตนเอง เรากลับมีแนวโน้มให้นำหนักกับปัจจัยภายนอกหรือปัจจัยสถานการณ์มากกว่าปัจจัยภายใน ลักษณะของอคติในการระบุสาเหตุเช่นนี้เรียกว่า ผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต ตัวอย่างเช่น หากสมหญิงกำลังยืนสนทนากับชายแปลกหน้าหน้าตาดูดีคนหนึ่งอยู่ สมชายซึ่งเป็นแฟนหนุ่มของสมหญิงมาเห็นภาพนั้นพอดี สมหญิงและสมชายอาจจะระบุสาเหตุของพฤติกรรมสนทนานั้นแตกต่างกัน โดยสมหญิงอาจจะระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายนอก เพราะชายแปลกหน้าคนนั้นเข้ามาถามทาง ในขณะที่สมชายอาจจะระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายในว่าสมหญิงหลงเสน่ห์ชายแปลกหน้าคนนั้นอยู่

Storms (1973) ได้สร้างสถานการณ์การสนทนาจำลองขึ้นเพื่อทดสอบผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต เขาสร้างรูปแบบการวิจัยคล้ายกับของ Taylor และ Fiske (1975) ที่ศึกษาความผิดพลาดขั้นพื้นฐานในการระบุสาเหตุ ผลการศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต กล่าวคือผู้สังเกตจะอธิบายพฤติกรรมของผู้สนทนาที่ตนเห็น โดยให้ความสำคัญกับลักษณะส่วนบุคคล ในขณะที่ผู้สนทนาจะอธิบายพฤติกรรมของตนเองว่ามาจากปัจจัยทางสถานการณ์

ผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกตเกิดขึ้นได้อย่างไร เกิดขึ้นจากความโดดเด่นเช่นเดียวกับในกรณีของความผิดพลาดขั้นพื้นฐานในการระบุสาเหตุหรือไม่ คำตอบคือ ในขณะที่อยู่ในสถานการณ์นั้น ความใส่ใจของผู้สนทนาจะหันเหไปสู่สถานการณ์การสนทนา แต่ความใส่ใจผู้สังเกตจะอยู่ที่ผู้สนทนาดังนั้น สิ่งที่โดดเด่นสำหรับทั้งสองคนจึงต่างกัน โดยสิ่งที่โดดเด่นสำหรับผู้สนทนาจึงคือสถานการณ์ ส่วนสิ่งที่โดดเด่นสำหรับผู้สังเกตก็คือผู้สนทนา

ดังนั้น หากความโดดเด่นคือสิ่งสำคัญในกระบวนการระบุสาเหตุ จะเป็นอย่างไรหากเราควบคุมความเด่นดังกล่าวหลังจากที่เหตุการณ์จบลงแล้ว และควบคุมก่อนที่ผู้สังเกตและผู้กระทำพฤติกรรมจะสร้างการระบุสาเหตุอย่างเป็นทางการ Storms ได้ทำการศึกษาคำถามนี้ ซึ่งผลจากการศึกษานอกจากจะแสดงถึงอิทธิพลของความโดดเด่นที่มีต่อการระบุสาเหตุแล้ว ยังชี้ให้เห็นว่าถ้าเราควบคุมความใส่ใจของผู้กระทำ (ในที่นี้คือผู้สนทนา) แล้ว เขาจะเกิดความตระหนักรู้ (self-aware) ทำให้ผู้กระทำมีแนวโน้มให้ความสำคัญกับปัจจัยภายในเมื่ออธิบายการกระทำของตนเอง และลดผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีหลักฐานมากมายที่สนับสนุนแนวคิดผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกต แต่ผลจากการเป็นผู้กระทำและผู้สังเกตจะไม่ค่อยเกิดขึ้นหากผู้กระทำมีบุคลิกหรือมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง

(self-concept) ที่เข้ากับพฤติกรรมที่กำลังได้รับการระบุสาเหตุ เช่น ดวงใจรู้สึกตัวเองเป็นคนชอบเข้าสังคม (ระบุสาเหตุภายใน) และเธอจะพุดคุยเก่งมากเมื่อถูกแนะนำให้ออกไปคุยกับคนอื่น ๆ ดวงใจจะค่อนข้างระบุสาเหตุพฤติกรรมของตนว่ามาจากอุปนิสัย (จับคู่กับเพราะเป็นคนชอบเข้าสังคม) ซึ่งเหมือนกับที่ผู้สังเกตคนอื่น ๆ ระบุสาเหตุพฤติกรรมของเธอ

อคติเข้าข้างตน (self-serving bias)

คนเรามักอคติเข้าข้างตนในการอนุมานสาเหตุของพฤติกรรม สาเหตุที่เราทำเช่นนั้นเพื่อปกป้องตนเองจากความล้มเหลว และยกตนเองในเรื่องที่ประสบความสำเร็จ คนเรามีแนวโน้มจะบอกว่าความสำเร็จมาจากปัจจัยภายในตนเอง แต่จะโทษความล้มเหลวว่ามาจากปัจจัยภายนอก อคติเช่นนี้เรียกว่าอคติเข้าข้างตนเอง ตัวอย่างเช่น เมื่อนักเรียนได้คะแนนสอบดี เขามักจะอนุมานสาเหตุว่ามาจากความฉลาดหรือความหมั่นเพียรของตน ในขณะที่หากนักเรียนได้คะแนนสอบต่ำ เขามีแนวโน้มจะระบุว่าสาเหตุเพราะอาจารย์ไม่มีเหตุผลในการให้คะแนน หรือว่าโชคไม่ดี (Bernstein และคณะ, 1979) อย่างไรก็ตาม อคติในการระบุสาเหตุประเภทนี้จะเกิดขึ้นกับคนในสังคมปัจเจกชนนิยมมากกว่ากลุ่มนิยม (Kashima & Triandis, 1986)

อคติเข้าข้างตนเองทำให้คนเราสามารถปกป้องความนับถือที่มีต่อตนเองได้ (self-esteem) กล่าวคือ หากเรารู้สึกว่าเหตุการณ์ทางบวกเกิดเพราะตัวเรา และไม่ตำหนิตนเองเมื่อเจอเหตุการณ์ล้มเหลว เราจะรู้สึกว่าคุณค่า จึงถือได้ว่าการพยายามปกป้องความนับถือตนเองเป็นแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดอคติเข้าข้างตนเอง นอกจากนี้ อคติดังกล่าวหากเกิดขึ้นในลักษณะของกลุ่มเราจะเรียกว่า อคติเข้าข้างกลุ่ม (ingroup bias) หมายถึง พฤติกรรมที่คนเรามีแนวโน้มจะเห็นว่าสมาชิกในกลุ่มของตนดีกว่าของคนอื่น

คำอธิบายอีกประการหนึ่งของการเกิดอคติเข้าข้างตน คือ เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการทางความคิดอย่างมีเหตุมีผล อันเกิดมาจากความคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จในสถานการณ์หนึ่งๆ กล่าวคือ คนเราคาดหวังในความสำเร็จและปรารถนาจะรับว่าความสำเร็จนั้นมาจากตนเอง จากแนวคิดหลักเกณฑ์ของความเปลี่ยนแปลงร่วมกัน คำอธิบายดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า เมื่อคนเราประสบความสำเร็จนั้นความสำเร็จถือเป็นสิ่งที่มีความผิดแผกต่ำ และมีความสอดคล้องสูง ซึ่งทำให้เราระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายใน อย่างไรก็ตาม เมื่อคนเราประสบความสำเร็จล้มเหลว เหตุการณ์ดังกล่าวจะถูกมองว่ามีความผิดแผกสูง และมีความสอดคล้องต่ำ ซึ่งทำให้เรามักจะระบุสาเหตุไปยังปัจจัยภายนอก

แม้อคติเข้าข้างตนเองจะทำให้เรามีการมองตนเองอย่างไม่ค่อยถูกต้อง แต่ถือเป็นกลยุทธ์ทางความคิดที่ใช้ในการปรับตัวในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ตัวอย่างเช่น การระบุสาเหตุความสำเร็จไปยังปัจจัยภายในจะสร้างความคาดหวังสำหรับความสำเร็จในอนาคตในงานอื่นๆ ที่ใกล้เคียงกัน และยังเพิ่มความน่าจะเป็นที่เราจะพยายามในสิ่งใหม่ๆ ที่ท้าทาย ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราอนุมานสาเหตุของความล้มเหลวไปยังปัจจัยภายนอก จะช่วยให้เรายังคงมีการมองโลกในแง่ดีว่ามีโอกาสจะประสบความสำเร็จในอนาคต และทำให้เรามุ่งทำงานต่อไป

สรุปแล้ว คนเรามีแนวโน้มจะให้น้ำหนักกับตนเองเมื่อประสบความสำเร็จมากกว่าเมื่อประสบความล้มเหลว และคำอธิบายที่เห็นพร้อมร่วมกันมากที่สุดมี 2 คำอธิบาย ประการแรกคือ แรงจูงใจ อคติเกิดขึ้นเพราะเรามีแรงจูงใจที่จะสนับสนุนและปกป้องความนับถือตนเอง ประการที่สองคือ อคติเกิดจากความคาดหวังในความสำเร็จ และแม้ว่างานวิจัยที่ผ่านๆมาจะสนับสนุนคำอธิบายแรกมากกว่า แต่ทั้งสองคำอธิบายก็ยังถือว่าเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดอคติเข้าข้างตนเอง

จากการที่มีเหตุการณ์ในลักษณะเดียวกันเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในแต่ละวัน สื่อจึงมีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งจะนำมาสู่การระบุสาเหตุต่อเหตุการณ์ต่างๆของสื่อ จนท้ายที่สุดนำมาสู่การการวางกรอบจากสื่อ ดังนั้น ในช่วงลักษณะเดียวกัน ผู้รับสารจึงมักจะเห็นว่าข่าวเหล่านั้นได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน มีการนำเสนอโดยปราศจากอคติ เป็นไปตามหลักมาตรฐานวิชาชีพทางวารสารศาสตร์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธงชัย มหาไทรภพ (2532) ศึกษา “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวสำหรับลงพิมพ์ในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 4 ฉบับ” คือ ไทยรัฐ มติชน สยามรัฐ และเดลินิวส์ ระยะเวลาในการศึกษา คือ เดือนเมษายน 2532 โดยใช้ทั้งการวิเคราะห์เนื้อหาและการสัมภาษณ์บรรณาธิการ และได้แบ่งประเภทเนื้อหาที่ศึกษาออกเป็น 13 ประเภท คือ ข่าวการเมือง เศรษฐกิจ อาชญากรรม ราชการ บุคคล กีฬา ต่างประเทศ ภัยพิบัติ สงคราม ดินฟ้าอากาศ เบ็ดเตล็ด และเนื้อที่โฆษณา

ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าว 7 ประการคือ การเห็นคุณค่าข่าวของข่าวนั้นๆ ความสนใจส่วนตัวของบรรณาธิการ การตอบสนองนโยบายของหนังสือพิมพ์หรือนโยบายของเจ้าของหนังสือพิมพ์ ความสนใจของเจ้าของหนังสือพิมพ์ ความกดดันในการทำงาน ความสนใจของมวลชนผู้อ่าน และการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น (การแข่งขันกับฉบับอื่น)

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจคัดเลือกข่าวมากที่สุดสองอันดับแรกของ สยามรัฐและมติชน คือ ปัจจัยด้านคุณค่าข่าวและความสนใจส่วนตัว ส่วนไทยรัฐและเดลินิวส์ คือ ปัจจัยด้านความสนใจของผู้อ่านและคุณค่าข่าวมีอิทธิพลมากที่สุด สำหรับการทำงานของผู้ที่ทำหน้าที่คัดเลือกข่าวของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะทำงานเป็นหมู่คณะ

ณรงค์ดี ศรีทันทน์ (2533) ได้ศึกษาเรื่อง “เนื้อหาและแนวทางการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย” โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือพิมพ์รายวัน 3 ประเภท คือ หนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (สยามรัฐ มติชน) หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ (ไทยรัฐ เดลินิวส์) และหนังสือพิมพ์กึ่งคุณภาพและปริมาณ (แนวหน้า บ้านเมือง)

ผลการศึกษาพบว่าความสนใจส่วนตัวของบรรณาธิการ และหัวหน้าข่าวต่อเหตุการณ์ ความคิดเห็นของคนในกองบรรณาธิการ หรือนโยบายของเจ้าของหนังสือพิมพ์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกข่าว โดยบางปัจจัยก็มีอิทธิพลในระดับสูง บางปัจจัยก็มีอิทธิพลในระดับต่ำ

นอกจากนั้นพบว่า หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณให้ความสำคัญกับข่าวอาชญากรรมหรือโรงพัก รวมทั้งเน้นคุณค่าข่าวทางเพศสูงกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทอื่น และแนวโน้มในการนำเสนอข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ประเภท มุ่งเสนอข่าวที่มีลักษณะเนื้อหาในเชิงลบ (ข่าวที่เกี่ยวกับความเสียหาย และความไม่ดีงามทั้งหลาย) มากกว่าในเชิงบวก (ร้อยละ 84 ต่อร้อยละ 16) โดยที่หนังสือพิมพ์เชิงปริมาณเสนอข่าวที่เป็นเรื่องราวในเชิงลบมากกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทอื่นๆ

เพ็ญแข เอี่ยมนิรรัตน์ (2537) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวต่างประเทศเพื่อลงพิมพ์ในหนังสือภาษาไทยรายวัน 4 ฉบับ” พบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวต่างประเทศของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 4 ฉบับ (มติชน สยามรัฐ ไทยรัฐ และเดลินิวส์) คือ ปัจจัย

ด้านคุณค่าข่าว นโยบายและเป้าหมายทางธุรกิจของหนังสือพิมพ์ และทัศนคติส่วนตัวของนายทวารข่าวสาร และยังพบอีกว่าหนังสือพิมพ์ที่ศึกษามีกระบวนการผลิตข่าวต่างประเทศไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ มีผลการศึกษาที่พบว่าปัจจัยด้านนโยบายของผู้พิมพ์โฆษณา (Publishers) และแรงกดดันจากเพื่อนร่วมงาน (Peer pressure) ในห้องข่าวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเลือกข่าว (News selection behavior) ของนายทวารข่าวสาร ดังที่ Breed (1955 : 326-330) ศึกษาพบว่า นักข่าวหรือนายทวารข่าวสารเรียนรู้ นโยบายของผู้พิมพ์โฆษณาแบบซึมซับ (Osmosis) และปรับเปลี่ยนค่านิยมเกี่ยวกับข่าวของตนให้เข้ากับปัจจัยต่างๆ ตั้งแต่อำนาจภายในองค์กรจนถึงแรงกดดันจากเพื่อนร่วมงาน ผู้พิมพ์ผู้โฆษณาของหนังสือพิมพ์เป็นสมาชิกของชนชั้นซึ่งแตกต่างจากชนชั้นของนักข่าวในโครงสร้างของสังคม ทัศนคติและค่านิยมของผู้พิมพ์ผู้โฆษณาเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมของคนเหล่านั้น เพราะฉะนั้น ผลประโยชน์และค่านิยมจึงแตกต่างจากของนักข่าว การที่นักข่าวหรือนายทวารข่าวสารต้องปรับเปลี่ยนค่านิยมเกี่ยวกับข่าวของตนให้เข้ากับปัจจัยต่างๆภายในองค์กรข่าว เพื่อที่จะได้ดำเนินตามนโยบายขององค์กร จึงกล่าวได้ว่าปัจจัยด้านองค์กรข่าวมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจคัดเลือกข่าวของนายทวารข่าวสาร

การุณย์ มีถม (2540) ได้วิจัยเรื่อง “การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์” พบว่า ข้อแตกต่างในการพิจารณาคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เกิดจากผู้มีอำนาจหน้าที่ในการคัดเลือก ซึ่งเป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆมาเป็นเวลานาน นอกจากจะมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์แล้ว ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ถูกปลูกฝังสืบทอดมาจากการทำงานในหนังสือพิมพ์นั้นๆเป็นเวลานาน ซึ่งอาจเรียกได้ว่าสิ่งนี้คือ “เอกลักษณ์” ของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ซึ่งส่งผลให้การวินิจฉัยคุณค่าของข่าวในหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับแตกต่างกันออกไป แม้ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน เน้นการนำเสนอข่าวประเภทเดียวกันก็ตาม

ธนิดา แสนคำ (2543) ศึกษาเรื่อง “ดุลพินิจในการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน” ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านคุณค่าข่าวมีอิทธิพลมากที่สุดต่อดุลพินิจในการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์รายวันคุณภาพเสนอข่าวหนักมากกว่าข่าวเบาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่หนังสือพิมพ์รายวันปริมาณไม่ได้เสนอข่าวเบามากกว่าข่าวหนัก

สำหรับแบบแผนประเภทเนื้อหาข่าวที่รายงานในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันแต่ละฉบับมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนแบบแผนคุณค่าที่รายงานในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันแต่ละฉบับไม่มีความสัมพันธ์กัน

แบบแผนประเภทเนื้อหาข่าวและแบบแผนคุณค่าข่าวที่รายงานในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันมีความสัมพันธ์กับการคัดเลือกข่าวของนายทวารข่าวสารเพียงบางส่วน

ฟารีดา เตชะวรินทร์เลิศ (2548) ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เท่าทันสื่อกับการได้รับอิทธิพลด้านการกำหนดความสำคัญแก่วาระสารและการเลือกกรอบในการตีความข่าวสาร” พบว่า ความรู้เท่าทันสื่อไม่มีความสัมพันธ์กับอิทธิพลด้านการกำหนดความสำคัญแก่วาระข่าวสาร ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เท่าทันสื่อกับอิทธิพลด้านการเลือกกรอบในการตีความข่าวสารนั้นพบว่า นักศึกษาที่มีความรู้เท่าทันื่อน้อยจะตีความแง่มุมข่าวสารสอดคล้องกับกรอบการตีความข่าวสารของหนังสือพิมพ์มากกว่านักศึกษาที่มีความรู้เท่าทันสื่อมาก

สำหรับในต่างประเทศ Culbertson และ Stempel (1968) ที่ศึกษาถึงเกณฑ์ในการคัดเลือกข่าวมาลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ประจำวิทยาลัยของนักศึกษาในสหรัฐอเมริกา ซึ่งให้เห็นว่ามีการนำข่าวหนักและข่าวเบามาพิจารณาร่วมกับคุณค่าข่าวเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกข่าว ซึ่งในผลการวิจัยนี้พบว่า คุณค่าข่าวผลกระทบ (Consequence) และความใกล้ชิด (Proximity) ความทันต่อเหตุการณ์ (Timeliness) และบางครั้งความขัดแย้ง (Conflict) รวมกันอยู่ในข่าวเดียวกัน ข่าวนั้นถือว่าเป็นข่าวหนัก กล่าวคือ เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ประกอบด้วยคุณค่าข่าวใดข่าวหนึ่งสูงก็มีแนวโน้มที่จะประกอบด้วยคุณค่าข่าวอื่นๆสูงด้วย และในลักษณะคล้ายคลึงกัน คุณค่าข่าวความแปลก (Novelty) เรื่องที่คนสนใจ (Human Interest) และเรื่องเร้าอารมณ์ (Sensationalism) ประกอบกันถือว่าเป็นข่าวนั้นเป็นข่าวเบา

McCombs และ Shaw (1976 : 18-22) ศึกษาการเลือกข่าวของบรรณาธิการ ซึ่งพบว่าแม้บรรณาธิการจะเลือกข่าวตามทัศนคติ ประสบการณ์ และความคาดหมายของตนเอง แต่การเลือกข่าวของบรรณาธิการก็จะสะท้อนหรือสอดคล้องกับการเลือกข่าวของสำนักข่าว และยังพบว่าลำดับความสำคัญของประเภทข่าวที่บรรณาธิการและสำนักข่าวเลือกมีค่าสหสัมพันธ์ Spearman rho สูงถึง .64

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานการวิจัย

1. การวางกรอบข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์ต่อเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน มีความแตกต่างกัน
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา
  - 2.1 ปัจจัยด้าน “รายละเอียดของเหตุการณ์ประกอบกับรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าว” มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา
  - 2.2 ปัจจัยด้าน “คุณค่าข่าว” มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา
  - 2.3 ปัจจัยด้าน “ทัศนคติของนักข่าว บรรณาธิการ” มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา
  - 2.4 ปัจจัยด้าน “การระบุนสาเหตุของผู้สื่อข่าว” มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา
  - 2.5 ปัจจัยด้าน “นโยบายองค์กร” มีผลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา

นิยามคำศัพท์

การคัดเลือกข่าวของนายทวารข่าวสาร หมายถึง การจัดลำดับความสำคัญ ประเภทเนื้อหาข่าว และคุณค่าข่าวของบรรณาธิการข่าว หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง และผู้สื่อข่าว

การสร้างความเป็นจริงในสังคม หมายถึง ข่าวคือความจริงที่ถูกสร้างขึ้น ข่าวไม่ได้สะท้อนความจริง แต่เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นโดยนักข่าวหรือบรรณาธิการซึ่งจะกำหนดกรอบให้คนเรารับรู้เหตุการณ์ในสังคม

การกำหนดกรอบการตีความข่าวสารของสื่อ หมายถึง การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ในลักษณะที่ทำให้เห็นว่าเกี่ยวข้องกับสาเหตุใด หรือหลักการใด ทำให้เห็นการเลือก เน้นย้ำ ซึ่งแจ้งรายละเอียดหรือไม่กล่าวถึงบางลักษณะ เปรียบเทียบระหว่างข่าวเบาในหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม

บรรณาธิการและผู้สื่อข่าว หมายถึง นายประจวบสาร (Gatekeeper) ผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายหรือตัดสินใจคัดเลือกข่าวประจำวันของหนังสือพิมพ์

Attribution Theory หมายถึง การระบุนสาเหตุ เพื่อวิเคราะห์ถึงเหตุผลของพฤติกรรม การที่มีการระบุนถึงสาเหตุ นั้น จะเป็นเหตุเป็นผลกันกับการวางกรอบ ต่างก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน และจะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่าน รับรู้และระบุนสาเหตุของเหตุการณ์แตกต่างกันตามไปด้วย

การระบุนสาเหตุ มี 4 มิติ คือ

1. ปัจจัยภายใน นั่นก็คือ การระบุนสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น เช่น อุบัติภัยส่วนบุคคล อารมณ์ ทัศนคติ เป็นต้น หรือ ปัจจัยภายนอก คือ การเชื่อว่าพฤติกรรมที่ปรากฏเกิดมาจากสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรม เช่น การกระทำของผู้อื่น

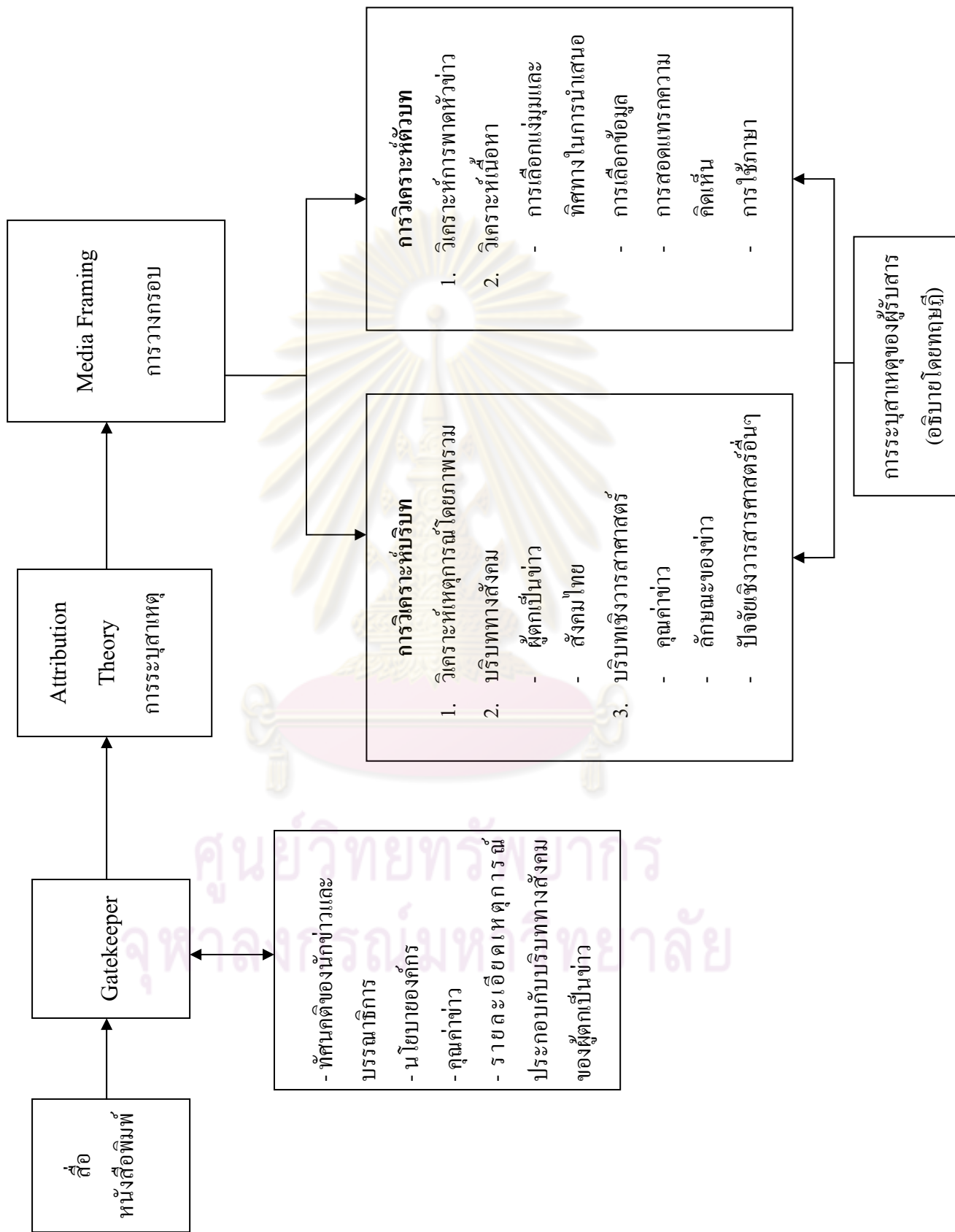
2. ความถาวร คือ เป็นสาเหตุที่ถาวร และสาเหตุที่ไม่ถาวร
3. การควบคุมได้ของสาเหตุ คือ สาเหตุที่ควบคุมได้ และ สาเหตุที่ควบคุมไม่ได้
4. ปัจจัยทั่วไป หรือปัจจัยเฉพาะเรื่อง

ข่าวเบา(Soft News) หมายถึง ข่าวที่ตอบสนองอารมณ์ทันทีภายหลังการอ่าน เนื้อหาในลักษณะนี้คือ อาชญากรรม อุบัติเหตุ ภัยพิบัติ กีฬา บันเทิง และเรื่องราวอารมณ์ โดยใช้ลีลาการเขียนด้วยการใส่สีสัน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามได้

คุณค่าข่าว หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้กำหนดค่าอะไรคือข่าว ประกอบด้วยลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ ความทันต่อเหตุการณ์ ใหม่สด รวดเร็ว , ความใกล้ชิด , ความต่อเนื่อง ผลกระทบ , ความเด่น , ความขัดแย้ง , ความแปลกประหลาด , ความสนใจของมนุษย์ , ความมีเงื่อนงำ , ความก้าวหน้าและภัยพิบัติ , องค์ประกอบทางเพศ

หนังสือพิมพ์แนวประชานิยม หรือเชิงปริมาณ หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาส่วนใหญ่สนองตอบความต้องการผ่อนคลายอารมณ์ของผู้อ่าน เน้นการนำเสนอข่าวประเภทเรื่องราวอารมณ์ เรื่องราวที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ (human interest) ข่าวเบา (soft news) และข่าวที่มีคุณค่าของความแปลก ได้แก่ ข่าวอาชญากรรม อุบัติเหตุ บันเทิง เรื่องที่เกี่ยวกับความเชื่อของบุคคล อันเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมผู้อ่านทุกระดับและวงกว้าง โดยมักจะใช้ภาษาที่เน้นความตื่นเต้น เร้าใจ อ่านแล้วเข้าใจง่าย ให้ความสำคัญกับขนาดของตัวอักษรพาดหัวและภาพข่าว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวันกับลักษณะการวางกรอบของสื่อ” ของหนังสือพิมพ์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อความ (Textual Analysis) ร่วมกับวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) โดยมีกรอบในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยของงานวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. กรณีศึกษา
2. การสัมภาษณ์เจาะลึกบรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ

ขอบเขตของการวิจัย

ระยะเวลาในการศึกษาข่าวที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษา ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2550 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2551 โดยที่บางกรณี ข่าวอาจจะยังไม่จบก็ได้

กลุ่มตัวอย่าง

1. ข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยแนวประชานิยมที่นำเสนอข่าวในกรณีศึกษา โดยผู้วิจัยใช้วิธีเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และเดลินิวส์ ทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ เป็นหนังสือพิมพ์รายวันแนวประชานิยมที่มียอดตีพิมพ์แพร่หลายและมีจำนวนจำหน่ายสูง แสดงให้เห็นว่ามีผู้นิยมอ่านเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจำนวนผู้ที่มีโอกาสได้รับอิทธิพลจากการกำหนดกรอบก็มีมากเช่นกัน

2. ประเด็นข่าวที่เลือกศึกษา ผู้วิจัยเลือกใช้ข่าวเบา (Soft News) เนื่องจากว่าเป็นข่าวที่ผู้รับสารไม่ค่อยสนใจในกรอบที่ถูกลวงไว้ ไม่เคยหยุดคิดเรื่องนี้ ไม่เคยสังเกต ต่างจากข่าวหนัก (Hard News) ที่คนมักจะให้ความสนใจ ดังนั้น ข่าวเบาจึงมีอิสระในการวางกรอบมากกว่าข่าวหนัก เพราะมีลักษณะค่อนข้างเปิดกว้าง อีกทั้งบ่อยครั้งยังมีเป้าหมายทางการตลาดมากกว่าข่าวประเภทอื่น ดังนั้น ข่าวเบาจึงเป็นอีกข่าวที่น่าสนใจ

สำหรับประเด็นข้างวนั้น ผู้วิจัยใช้ความต่างกันในแง่ภาพลักษณ์หรือความนิยม เป็นเกณฑ์ในการเลือกข่าวมาศึกษา โดยพยายามเลือกข่าวหลายลักษณะ ในหลายแง่มุม และเลือกเปรียบเทียบในแต่ละด้าน มีประเด็นข่าวดังต่อไปนี้

2.1 การขับรชนคนตาย

- กรณีศรธรรม : ภาพลักษณ์ด้านบวก
- กรณีหมูแฮม : ภาพลักษณ์ด้านลบ
- กรณีคนขับรถเมล์ : ภาพลักษณ์กลางๆ เป็นผู้ไม่ได้รับความนิยม ไม่เป็นที่รู้จัก

2.2 การเลิกราหย่าร้าง

- โบ ฟลุค : ภาพลักษณ์ด้านลบ
- นิโคล : ภาพลักษณ์ด้านบวก
- บุ่ม ปนัดดา : ภาพลักษณ์กลางๆ

โดยการศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะข่าว ภาพข่าว รายงาน ที่บอกให้ทราบในหน้าหนึ่ง และข่าว บทความ รายงานที่ต่อในหน้าถัดไปเท่านั้น เนื่องจากข่าวที่ได้รับการคัดเลือกให้นำเสนอในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ จะมีส่วนทำให้เกิดผลด้านการกำหนดกรอบในการตีความข่าวสารมากที่สุด

3. สัมภาษณ์

- บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์บริบท

สรุปเรื่องหรือภาพรวมของเหตุการณ์ในแต่ละกรณี โดยเล่าถึงความเป็นมาของเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นถึงสิ้นสุดระยะเวลาการวิจัย (31 พ.ค. 51) ด้วยความเป็นกลางและปราศจากความคิดเห็นให้มากที่สุด

ศึกษาบริบทดังต่อไปนี้

- บริบททางสังคม เช่น สถานภาพบุคคลที่ตกเป็นข่าว ความเกี่ยวข้องกับบุคคลสำคัญอื่นๆ สถานการณ์รอบข้างในขณะที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวนั้น ซึ่งอาจทำให้นักข่าวมีความคิดในทางบวกหรือลบกับผู้ตกเป็นข่าว และเกิดการสร้างภาพลักษณ์บุคคลที่ตกเป็นข่าวในขณะที่รายงานข่าวนั้น

- ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์ ได้แก่

ก. คุณค่าของข่าว เช่น ข่าวนั้นเป็นข่าวที่ปลุชนสนใจ เป็นข่าวที่มีความขัดแย้ง มีเงื่อนงำ หรือความเด่นเนื่องจากผู้ตกเป็นข่าวเป็นผู้มีชื่อเสียง เป็นต้น

ข. ลักษณะของข่าว เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่ต่างกัน เช่น กรณีเรื่องส่วนตัว อาจมีการสอดแทรกความคิดเห็นน้อยกว่ากรณีอาชญากรรม

ค. ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ เช่น ธรรมเนียมปฏิบัติ และแนวคิดที่นักข่าวยึดถือในการนำเสนอข่าว ซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้นักข่าวไปในทิศทางตัดสินใจผู้ตกเป็นข่าวได้

ซึ่งการวิเคราะห์บริบทเหล่านี้ จะทำให้ทราบถึงภูมิหลังของข่าวแต่ละข่าวที่เลือกมาศึกษา ซึ่งนอกจากจะต้องมีการวิเคราะห์บริบทแล้ว ยังจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อให้ทราบถึงการวางกรอบข่าวของสื่อหนังสือพิมพ์

2. การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis)

โดยจะวิเคราะห์การวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา (Soft News) จาก

2.1. วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

- ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าว
- แหล่งข่าว
- ประเด็นพาดหัวข่าว

2.2. การวิเคราะห์ตัวเนื้อหาข่าว

- กลวิธีการนำเสนอข่าว
- การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว : มีการพูดครอบคลุมถึงเรื่องอะไรบ้าง ในแง่ของบุคคล เหตุการณ์ และบริบทอื่นๆ เช่น มีการพูดถึงสาเหตุที่หย่า ผลกระทบจากการหย่า การให้รายละเอียดว่าใครผิด การกล่าวถึงรายละเอียดแวดล้อม การกล่าวถึงผู้เสียหาย
- แหล่งข่าว : โดยการจัดประเภท แบ่ง category ว่ามีอะไรบ้าง ได้แก่ มีความใกล้ชิด เป็นคนกลาง เป็นผู้ทำให้ข่าวเป็นคุณหรือเป็นโทษ เป็นต้น
- การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว
- การใช้ภาษา : จะมีการแสดงให้เห็นถึงนัยยะต่างๆ ทั้งนี้เพราะภาษาที่ใช้จะแสดงให้เห็นถึงการวางกรอบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ใครเป็นสาเหตุ ความรุนแรงของผลเป็นอย่างไร และข่าวนั้นๆเป็นอย่างไรตามมาตรฐานของสังคม

2.3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

2.4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

3. การสัมภาษณ์เจาะลึก (Depth Interview)

- สัมภาษณ์บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ
โดยตั้งคำถามหลักดังประเด็นต่อไปนี้
  1. ปัจจัยที่อาจจะส่งผลต่อการคัดเลือกข่าว
  2. เกณฑ์ในการพาดหัวข่าวสำหรับเหตุการณ์แต่ละประเภท
  3. ปัจจัยที่อาจจะส่งผลต่อการพาดหัวข่าว
  4. การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว
  5. การให้น้ำหนัก ความสำคัญกับแต่ละเหตุการณ์
  6. การเลือกแหล่งข่าว
  7. การกำหนดกรอบข่าว
  8. การระบุสาเหตุ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวัน กับลักษณะการวางกรอบของสื่อ” แบ่งเสนอออกเป็น 3 ตอน ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข่าว

- 1.1 การวิเคราะห์บริบท
- 1.2 การวิเคราะห์ตัวบท

ตอนที่ 2 การวางกรอบข่าวเบา

- 2.1 การวางกรอบข่าวเบาในประเด็นข่าวเหมือนกันของหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน
- 2.2 การวางกรอบข่าวเบาในประเด็นข่าวเหมือนกัน แต่หนังสือพิมพ์ต่างฉบับกัน

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบข่าวเบา

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข่าว

กรณี หมูแฮม ขั้บรด ชนคนตาย

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

ต้นเดือนกรกฎาคม 2550 นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ หรือหมูแฮมซึ่งเป็นลูกชายคนโตของคุณสาวิณี ปัจฉิมสวัสดิ์(ปะการะนัง) อดีตนางสาวไทย ปี 2527 กับนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ นักธุรกิจไฮโซ ได้ก่อเหตุขั้บรดฟุ้งชนพนักงาน ขสมก. และประชาชนผู้โดยสารรถประจำทางที่ยืนอยู่บนทางเท้า และใช้หินทุบไปหน้าคนขั้บรดเมล์ ภายหลังเกิดเหตุเฉี่ยวชนกันระหว่างรถเบนซ์ของหมูแฮมกับรถเมล์ของ ขสมก. จากเหตุการณ์นี้ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 ศพ และบาดเจ็บอีก 12 คน จึงเป็นเหตุการณ์ที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ เนื่องจากหมูแฮมมีความบกร่องทางจิต ในขณะที่ฝ่ายผู้เสียหายเชื่อว่าหมูแฮมแก๊งแสดงอาการชั้ก จากสาเหตุนี้ทำให้นายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ พ่อของหมูแฮมต้องออกมาให้สัมภาษณ์

ปกป้องลูกชาย และได้คำทอพนังงาน ขสมก. ว่าเป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีการศึกษา เป็นเหตุให้สหภาพแรงงาน ขสมก. และพนักงาน ขสมก. ไม่พอใจ

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวหมุแสม ขับรถชนคนตายเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้ความสำคัญค่อนข้างมาก สังเกตได้จากการลงข่าวในหน้าหนึ่ง 7 วันติดต่อกัน (วันที่ 6 - 12 กรกฎาคม) หลังจากนั้นจึงเว้นระยะเป็นประมาณอาทิตย์ละครั้ง อีก 2 ครั้ง ติดต่อกัน (วันที่ 17, 25 กรกฎาคม) และยังรายงานความคืบหน้าของคดีต่อในวันที่ 1 กันยายน 2550 และ 14, 25 มีนาคม 2551)

ในช่วงเจ็ดวันแรกของการลงข่าวหมุแสม หลังจากการรายงานเหตุการณ์ตามปกติในวันเกิดเหตุการณ์ซึ่งเป็นวันแรกที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวหมุแสมแล้ว อีกหกวันถัดมาพบว่า หนังสือพิมพ์จะเน้นประเด็นความขัดแย้งระหว่างพ่อของหมุแสมกับพนักงาน ขสมก. ประกอบกับการรายงานความคืบหน้าของเหตุการณ์ ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 6 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า หมุแสมคุมอารมณ์ไม่อยู่ ใช้หินทุบหัวคู่กรณี และยังขับรถไล่ชนผู้โดยสารที่ยืนอยู่ริมทางเท้า จนทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต จนหมุแสมเกือบถูกรมประชาทัณฑ์จากผู้เห็นเหตุการณ์

วันที่ 7 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า พ่อของหมุแสมได้ให้สัมภาษณ์ในรายการเล่าข่าวทางโทรทัศน์ จนเป็นเหตุของความขัดแย้งระหว่างสองฝ่าย โดยบอกว่า กระเป๋ารถเมล์เป็นพวกไม่มีการศึกษา เพราะพูดโกหกว่า หมุแสม แกล้งแสดงอาการชัก แล้วพ่อของหมุแสมก็ได้ชี้แจงถึงสาเหตุที่เกิดขึ้นหลังจากได้สอบถามกับหมุแสมแล้ว ว่าหมุแสมเห็นน้องสาวโดนทำร้ายจึงยอมไม่ได้ เกิดอาการพิวส์ขาด เลยทำอะไรไปโดยไม่รู้ตัวและไม่มีสติ ตัดสินใจขับรถพุ่งเข้าชน จากนั้นก็หมดสติ เกิดอาการชักเกร็งมือหงิก พอตื่นมาก็จำอะไรไม่ได้

ทางฝ่ายญาติของผู้เสียชีวิตบอกว่า อยากให้หมุแสมมาขอมา เพื่อจะได้ไม่ต้องจองเวรต่อกัน

ส่วนทางด้านความคืบหน้า กองพิสูจน์หลักฐานพบว่า มีร่องรอยการเถียงชนจริง และทางด้านกระทรวงคมนาคมได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับมาตรฐานการออกใบอนุญาตขับขี่จากกรณีการออกใบอนุญาตขับขี่ให้กับคนที่สภาพจิตไม่ปกติ

วันที่ 8 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า ศาลมีคำสั่งออกหมายจับหมุแสมในข้อหาฆ่าและพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และทำร้ายร่างกายผู้อื่น นอกจากนั้นก็ได้รับรายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายผู้เสียหายต่างๆ รวมทั้งนางสาววิณีที่ได้เดินทางไปเยี่ยมนางแสงมณี พิมโซดารี่ พร้อมกับนำจดหมายแสดงความเสียใจที่หมุแสมมอบให้ไปด้วย หลังจากนั้นนางสาววิณีก็ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บรายอื่นอีก และได้ไปร่วมงานศพนางสายชล หลวงแสง โดยได้กล่าวว่าหมุแสมได้สำนึกผิดและขออภัยทุกคน ต้องการจะมาร่วมงานศพแต่แพทย์ยังไม่อนุญาต

วันที่ 9 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานความคืบหน้าของคดี รวมทั้งมีผู้เสียหายเข้าแจ้งความกับตำรวจเพิ่มขึ้นอีก 1 ราย นอกจากนั้นแพทย์ก็ได้แถลงถึงอาการของนางแสงมณี

ตอนเย็น แม่ของหมูแฮมเดินทางมาร่วมงานพิธีฌาปนกิจศพผู้เสียชีวิต แต่หมูแฮมไม่ได้มาด้วย เพราะแพทย์ไม่อนุญาต แต่ก็ยืนยันว่าหลังจากหายเป็นปกติแล้วจะบวชให้ผู้เสียชีวิต พร้อมกันนั้นก็ได้ฝากจดหมายรวมทั้งดอกไม้จันทน์และพวงมาลัยมาเคารพศพด้วย

วันที่ 10 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานว่า นางสาววิณี แม่ของหมูแฮม ได้ใช้โหนดที่ดินเพื่อประกันตัวหมูแฮม และยืนยันว่าทางครอบครัวไม่ได้ทอดทิ้งคนเจ็บและผู้เสียชีวิต และรับปากว่าจะดูแลคนเจ็บให้ดีที่สุด นอกจากนั้นก็ปฏิเสธต่อกระแสข่าวว่าญาติผู้เสียชีวิตไม่พอใจ โกรธเคือง ด้านนายกัณฑ์เอนก พ่อของหมูแฮมก็ได้ให้สัมภาษณ์ถึงอาการของหมูแฮม รวมทั้งขอความเห็นใจต่อหมูแฮม เนื่องจากหมูแฮมมีสภาพจิตใจแย่งเรื่อยๆ นอกจากนี้พ่อของหมูแฮมยังได้กล่าวคำขอโทษต่อประชาชนที่ได้พูดคำรุนแรงออกอากาศ และยกมือไหว้ขอโทษผ่านสื่อ

วันที่ 11 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานว่า สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ออกแถลงการณ์ฉบับที่ 1 เรื่อง แจ้งความดำเนินคดีกับพ่อของหมูแฮม ในข้อหาคุกคามเหยียดหยามพนักงานเก็บค่าโดยสารของ ขสมก. ว่ามีความรู้ต่ำ เป็นคนชั้นล่างไม่มีการศึกษา ทำให้สังคมรังเกียจและตกเป็นจำเลยสังคมและเสื่อมเสียชื่อเสียงองค์กรของรัฐวิสาหกิจ

วันที่ 12 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานว่า สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ยื่นข้อเสนอให้พ่อของหมูแฮมแถลงการณ์ผ่านสื่อมวลชนหรือทำหนังสือขอโทษพนักงาน ขสมก. อย่างเป็นทางการเพื่อแลกกับการไม่แจ้งความดำเนินคดีใดๆ ภายใน 7 วัน นอกจากนั้นก็ยังมีพนักงาน ขสมก. ส่วนหนึ่งในนาม “ชมรมร่วมด้วยช่วยกัน” เดินทางมาที่อาคารมาลินนท์ ที่ตั้งสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 เพื่อร้องเรียนการดำเนินรายการของนายสรยุทธ สุทัศนะจินดา ซึ่งเป็นผู้สัมภาษณ์นายกัณฑ์เอนก ผู้ซึ่งใช้คำพูดดูถูกพนักงาน ขสมก. ทางด้านแม่หมูแฮมยังออกเดินสายขอโทษผู้บาดเจ็บตามโรงพยาบาล

วันที่ 17 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานว่า พ่อของหมูแฮมยอมรับขอโทษ พนักงาน ขสมก. และยืนยันไม่ฟ้องร้องใครทั้งสิ้น ทางด้าน ขสมก. พอใจและหยุดความเคลื่อนไหว ฝ่ายญาติของผู้เสียชีวิตก็ยกโทษให้เช่นกัน สำหรับด้านคดีความนั้น ยังเหลือการสอบปากคำผู้เสียหายทั้ง 11 ราย รวมทั้งตัวนายกัณฑ์พิทักษ์

วันที่ 25 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในว่า หมูแฮมออกจากโรงพยาบาลแล้ว โดยตำรวจเปิดเผยว่าไม่เป็นปัญหากับการสอบสวน

วันที่ 31 สิงหาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้น กรณีตำรวจออกมารายงานความคืบหน้าของคดีว่า วันที่ 31 สิงหาคม จะเชิญฝ่ายของหมูแฮมกับทางผู้บาดเจ็บสาหัส 2 ราย และญาติผู้เสียชีวิต มาเจรจาเรื่องค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทน นอกจากนั้นก็เปิดเผยว่า คดีนี้ยังขาดเอกสารเกี่ยวกับอาการของหมูแฮมและผลผ่าพิสูจน์ศพ จึงยังไม่สามารถสรุปคดีได้

วันที่ 1 กันยายน 2550 นางสาวฉวี เจริญชาติใช้ค่าเสียหายเป็นครั้งที่ 3 แต่ก็ยังไม่ได้ข้อยุติ พนักงานสอบสวนจึงนัดเจรจากันอีกครั้งวันที่ 14 กันยายน นอกจากนั้นนางสาวฉวีก็เปิดเผยถึงอาการของหมูแฮมว่ายังคงนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล มีสภาพจิตใจแย่มาก

วันที่ 29 พฤศจิกายน 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในว่า พนักงานสอบสวนนำตัวหมูแฮม พร้อมสำนวนความเห็นสั่งฟ้อง 3 ข้อหา ที่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดี ซึ่งญาติของหมูแฮมได้ยื่นหลักทรัพย์เป็นโฉนดที่ดินขอประกันตัวผู้ต้องหาออกไป โดยอัยการได้นัดให้หมูแฮมมาฟังการพิจารณาสั่งคดีในวันที่ 25 ธันวาคม

วันที่ 8 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในว่า อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา มีคำสั่งเลื่อนนัดฟังการสั่งคดีออกไปเป็นวันที่ 31 มกราคม เนื่องจากต้องรอผลสอบพยานเพิ่มเติม

วันที่ 14 มีนาคม 2551 อัยการสั่งฟ้องหมูแฮม 3 ข้อหาทั้งจำผู้อื่น โดยเจตนา พยายามฆ่า และทำร้ายร่างกาย ด้านหมูแฮมรับโทษกับสิ่งที่ทำไป และรับสารภาพข้อหาทำร้ายร่างกายเพียงอย่างเดียว นายกัณฑ์เอนกได้ใช้เงินสด 1 ล้านบาทเพื่อขอประกันตัว

วันที่ 25 มีนาคม 2551 ขณะเริ่มให้การต่อศาล หมูแฮมมีอาการเวียนศีรษะ พูดไม่ออก จนศาลต้องสั่งพักสอบคำให้การรอจนอาการดีขึ้น หลังจากนั้นหมูแฮมได้ให้การรับสารภาพเฉพาะข้อหาทำร้ายร่างกาย ด้านนายมาโนช โตจวง นางสาวสังวาล ศรีหวงษ์ ญาติผู้บาดเจ็บ และนางสาวสุชีรา อินทร์สุวรรณ บุตรนางสายชล ผู้เสียชีวิต ได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอเข้าเป็นโจทก์ร่วม ซึ่งศาลอนุญาต นอกจากนั้น ญาติผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บได้จับมือกันร้องต่อศาลให้มีคำสั่งทางแพ่งชดใช้ค่าเสียหาย เนื่องจากยังไม่ได้รับความช่วยเหลือเหมือนที่รับปากไว้ ศาลจึงมีคำสั่งให้ผู้เสียหายทั้งหมด จำเลย และผู้ปกครองจำเลยมาเจรจากดลงกันในวันที่ 10 เมษายน

วันที่ 11 เมษายน 2551 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในว่า ศาลได้ไต่ถามคดีค่าเสียหายระหว่างผู้เสียหาย 5 ราย กับนายกัณฑ์เอนก และนางสาวฉวี โดยมีเพียงนายสถาพร อรุณศิริ คนขับรถปอ.ที่ขอมความ ส่วนอีก 4 ราย นายกัณฑ์เอนกขอรับไปพิจารณาก่อน ศาลจึงนัดไต่ถามคดีอีกครั้งในวันที่ 6 พฤษภาคม

ตารางที่ 1 สรุปประเด็นข่าวกรณีหมูแฮมขับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
6 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - รายงานอาการผู้บาดเจ็บ - รายงานการดำเนินคดีของตำรวจ
7 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - พ่อหมูแฮมว่ากระเป๋ารถเมล์ - ตำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี - รายงานอาการผู้บาดเจ็บและหมูแฮม รวมทั้งบรรยากาศงานศพของผู้เสียชีวิต

	- เกณฑ์การออกใบอนุญาตขับชีรยนต์
8 ก.ค. 50	- ศาลออกหมายจับหมุแสม และรายงานความคืบหน้าของคดี - รายงานความเคลื่อนไหวของผู้เสียหายฝ่ายต่างๆ รวมทั้งการแถลงอาการจากแพทย์ผู้รักษา - นางสาวฉวีเดินทางไปเยี่ยมผู้เจ็บและร่วมงานศพผู้เสียชีวิต - การให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้เสียชีวิตจากขสมก.
9 ก.ค. 50	- รายงานความคืบหน้าของคดี - แพทย์แถลงอาการผู้บาดเจ็บ และรายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายผู้เสียหาย - รายงานความเคลื่อนไหวของนางสาวฉวี รวมทั้งรายงานอาการหมุแสม
10 ก.ค. 50	- นางสาวฉวีประกันตัวหมุแสม - นายกัณฑ์เอนก พ่อหมุแสม ขอโทษประชาชนที่พูดคำรุนแรงออกอากาศ - รายงานการสัมภาษณ์จากกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม เรื่องการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ - อธิบดีกรมสุขภาพจิตให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลกรณีหมุแสม
11 ก.ค. 50	- สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ออกแถลงการณ์เรื่องแจ้งความดำเนินคดีกับพ่อหมุแสม - ดำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี - นางสาวฉวี รวมทั้งที่ปรึกษาฝ่ายกฎหมายสมาคมนักข่าวอาชญากรรม ได้เดินทางไปเยี่ยมอาการผู้บาดเจ็บ
12 ก.ค. 50	- สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ให้พ่อหมุแสมแถลงผ่านสื่อมวลชนหรือทำหนังสือขอโทษพนักงาน ขสมก. อย่างเป็นทางการ เพื่อแลกกับการไม่ดำเนินคดีและส่วนหนึ่งเดินทางไปช่อง 3 เพื่อร้องเรียนนายสรยุทธ์ - แม่หมุแสมยังคงเดินสายขอโทษผู้บาดเจ็บ
17 ก.ค. 50	- พ่อหมุแสมขอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. - ขสมก.พอใจหยุดการเคลื่อนไหว - รายงานความคืบหน้าของคดี
25 ก.ค. 50	- หมุแสมออกจากโรงพยาบาล (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
31 ส.ค. 50	- ดำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
1 ก.ย. 50	- แม่หมุแสมเจรจาชดใช้ค่าเสียหาย และเปิดเผยอาการหมุแสม
29 พ.ย. 50	- พนักงานสอบสวนสั่งฟ้องคดีหมุแสม - ญาติประกันตัวหมุแสม (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
8 ม.ค. 51	- อัยการเลื่อนฟังการสั่งคดี (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
14 มี.ค. 51	- อัยการสั่งฟ้องหมุแสม และรับสารภาพเพียงข้อหาทำร้ายร่างกาย - นายกัณฑ์เอนกประกันตัวหมุแสม - บรรยายสภาพหมุแสม
25 มี.ค. 51	- บรรยายอาการหมุแสมขณะขึ้นศาล

	- รายงานความเคลื่อนไหวของผู้เสียหาย
11 เม.ย. 51	- ศาลนัดไต่ถามมูลคดีผู้เสียหาย (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้นำเสนอข่าวนี้ในหน้าหนึ่งติดต่อกันถึงหนึ่งอาทิตย์ โดยเน้นประเด็นปมความขัดแย้งระหว่างฝ่ายหมุแสมกับฝ่ายพนักงาน ขสมก. มากกว่า การนำเสนอในประเด็นความรุนแรงหรือความโหดเหี้ยม และภายหลังจากที่ฝ่ายหมุแสมออกมาขอโทษหนังสือพิมพ์ก็ลดการนำเสนอข่าวที่ส่งผลในด้านลบกับหมุแสมลง เปลี่ยนเป็นนำเสนอข่าวความคืบหน้าของคดีความแทน รวมช่วงระยะเวลาที่ข่าวนี้ปรากฏในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประมาณ 9 เดือน

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น ได้ให้ความสำคัญกับข่าวนี้ไม่ต่างจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่าไรนัก สังเกตได้จากการลงข่าวในหน้าหนึ่ง 7 วันติดต่อกัน โดยหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เริ่มเสนอข่าวหมุแสมในวันที่ 5 กรกฎาคม 2550 จนถึงวันที่ 13 กรกฎาคม 2550 หลังจากนั้นจึงเว้นระยะเป็นประมาณ อาทิตย์ละครั้ง อีก 2 ครั้ง ติดต่อกัน (วันที่ 17, 25 กรกฎาคม) และวันที่ 31 สิงหาคม และยังรายงานความคืบหน้าของคดีต่อในวันที่ 2, 15 กันยายน 27 ธันวาคม 2550 และได้มีการตามรายงานข่าวจนคดีจบในปี 2551 ในวันที่ 8 มกราคม, 1 กุมภาพันธ์, 14, 15, 25, 26 มีนาคม 2551

การพาดหัวข่าวของเดลินิวส์ จะชูประเด็นความขัดแย้งเรื่องพ่อหมุแสมออกมาค่ากระเป๋ารถเมล์ โดยเมื่อพิจารณาจากพาดหัวข่าวในช่วงแรก พบว่า พ่อของหมุแสมจะแสดงท่าทีแข็งกร้าวต่อฝ่ายตรงข้าม แต่ภายหลังจากที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวการต่อว่าพนักงาน ขสมก. ออกไปก็ทำให้พ่อของหมุแสมมีท่าทีที่อ่อนลงและเมื่อมีข่าวว่า สหภาพ ขสมก. ได้ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องกดดัน โดยขู่จะฟ้องดำเนินคดีอีก ก็เลยทำให้พ่อของหมุแสมยอมออกมาขอโทษอย่างเป็นทางการ สถานการณ์ที่รุนแรงจนบานปลายจึงเบาบางลง และหนังสือพิมพ์ก็ลดการให้ความสำคัญกับข่าวนี้ โดยมีการพาดหัวข่าวเล็กน้อยๆ และนำเสนอในประเด็นด้านรูปคดีหรือความเคลื่อนไหวในการดำเนินคดีต่อไปจนหยุดการนำเสนอข่าวรวมระยะเวลา ประมาณ 8 เดือน ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 5 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า หมุแสมคุมอารมณ์ไม่อยู่ ขับรถไล่ชนผู้โดยสารที่ยืนอยู่ริมทางเท้า จนทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต จนหมุแสมเกือบถูกรุมประหารชีวิตจากผู้เห็นเหตุการณ์

วันที่ 6 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานตำรวจแจ้งข้อหาฆ่าคนตายโดยเจตนา พยายามฆ่า และทำร้ายร่างกาย ด้านพ่อแม่หมุแสมได้แถลงข่าวพร้อมรับผิดชอบค่าเสียหาย

วันที่ 7 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์ได้รายงานความคืบหน้าของคดีจากการให้สัมภาษณ์ของ พ.ต.อ.จิรพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเหตุการณ์การขับรถชนที่เกิดขึ้น รวมถึงเรื่องการตรวจสอบอาการป่วยทางประสาทของหมุแสม นอกจากนั้นพ่อของหมุแสมก็ให้สัมภาษณ์ถึงอาการบาดเจ็บและสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ของหมุแสมที่รู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเอง นอกจากนั้นก็ได้อาพ

กระเป๋ารถเมล์ว่าไม่มีการศึกษา เป็นคน โททก และ ได้ยื่นยันที่จะฟ้องร้องกระเป๋ารถเมล์กลุ่มคนที่ทำร้าย หมูแฮมและหากผลทางการแพทยออกมาว่าหมูแฮมไม่ได้ป่วยทางจิตร้ายแรงก็พร้อมยอมรับผิด 100% ไม่มีการอยู่เหนือกฎหมาย ด้านนางสาววิณี ปัจฉิมสวัสดิ์ ได้เดินทางไปกราบขอขมาศพนางสายชลและได้ แสดงความเสียวใจกับครอบครัวผู้เสียชีวิตที่เกิดจากการกระทำของหมูแฮม

วันที่ 8 กรกฎาคม 2550 ศาลได้ออกหมายจับหมูแฮมในความผิด 3 ข้อหา คือฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา พยายามฆ่าผู้อื่น และทำร้ายร่างกาย นอกจากนี้ก็รายงานความคืบหน้าของคดีและความเคลื่อนไหวของ ฝ่ายผู้เสียหาย ด้านนางสาววิณี ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บ นางแสงมณี อิม โฆศาณี พร้อมกับจดหมายแสดงความเสียวใจที่หมูแฮมมอบให้ และก็ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บคนอื่นอีก โดยได้ยื่นยันว่าไม่มีการกีดกันไม่ให้ตำรวจสอบปากคำหมูแฮม หลังจากนั้นก็เดินทางไปงานศพของนางสายชล โดยได้กล่าวว่าหมูแฮม ต้องการจะมาราบขอขมาต่อญาติผู้ตายและกราบขอโทษกรรม แต่แพทย์ไม่ยอมให้มา ด้านความคิดเห็นของนายกัณฑ์เอนกที่ได้ออกมาให้สัมภาษณ์ก่อนหน้านี้ นางสาววิณี ไม่ขอกกล่าวถึง

วันที่ 9 กรกฎาคม 2550 แพทย์ได้แถลงถึงอาการของนางแสงมณี ด้านหมูแฮมได้ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และนายกัณฑ์พิทักษ์ได้ใช้โฉนดที่ดินเป็นหลักทรัพย์ยื่นขอประกันตัวหมูแฮม ด้านนางสาววิณี ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บและร่วมงานฌาปนกิจศพของนางสายชล โดยหมูแฮมได้ฝากจดหมายไปถึง ครอบครัวของนางสายชล แต่ด้านนางทองคำ มารดาของนางสายชลกลับไม่ยอมรับคำขอโทษและ พวงมาลัยที่หมูแฮมฝากมา นอกจากนี้ ก็มีผู้เสียหายมาแจ้งความเพิ่มเติมเนื่องจากยังไม่ได้รับการติดต่อ ช่วยเหลือจากฝ่ายหมูแฮมเลย

วันที่ 10 กรกฎาคม 2550 นางสาววิณี ใช้โฉนดที่ดินยื่นประกันตัวหมูแฮม ซึ่งล่าสุดมีคู่กรณีแจ้ง ความถึง 11 ราย นอกจากนี้ก็ได้ปฏิเสธต่อกระแสบว่าญาติผู้เสียชีวิตไม่พอใจตนเอง ด้านนายกัณฑ์ เอนกยอมออกมากล่าวขอโทษหลังให้สัมภาษณ์รุนแรงในรายการเรื่องเล่าเช้านี้และยื่นยันที่จะรับผิดชอบ ต่อครอบครัวผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตทุกอย่าง นอกจากนี้ทั้งคู่ก็ได้ให้สัมภาษณ์ถึงอาการและจิตใจของ หมูแฮม ด้านตำรวจได้รายงานความคืบหน้าของคดีรวมทั้งมีการให้ความเห็นทางการแพทย์จากอธิบดีกรม สุขภาพจิต

วันที่ 11 กรกฎาคม 2550 สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ออกแถลงการณ์ฉบับที่ 1 เรื่องเตรียมแจ้งความดำเนินคดีกับนายกัณฑ์เอนกในข้อหาดูหมิ่นเหยียดหยาม พนักงาน ขสมก. ว่าความรู้ตัว ไม่มีการศึกษา โดยในเบื้องต้นได้ทำหนังสือไปยังนายกัณฑ์เอนกเพื่อให้ทำ หนังสือขอโทษอย่างเป็นทางการ

วันที่ 12 กรกฎาคม 2550 กลุ่มพนักงาน ขสมก. ในนามชมรมร่วมด้วยช่วยสังคมพนักงานรถเมล์ เดินทางไปที่อาคารมาลินนท์ ที่ตั้งของสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 เพื่อเรียกร้องให้ผู้ดำเนินรายการเรื่องเล่าเช้านี้ นายสรยุทธ สุทัศนะจินดา และนายกัณฑ์เอนก ออกมาขอโทษต่อหน้าพนักงานขสมก. ทั้งหมดและต่อหน้า สื่อมวลชน ซึ่งได้กำหนดเส้นตายไว้ 5-7 วัน ถ้าพ้นระยะเวลาไปแล้วยะฟ้องร้องทันที ด้านตำรวจได้ รายงานความคืบหน้าของคดีว่าเหลือเพียงการสอบปากคำเพิ่มเติมจากนางสาวหทัยทิพย์ กระจุทธจร

นักศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยซึ่งยังนอนรักษาตัวอยู่ และน้องสาวของนายกัณฑ์พิทักษ์ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ด้วยแต่ขณะนี้อยู่ต่างประเทศ รวมทั้งนายกัณฑ์พิทักษ์เอง ซึ่งขณะนี้ยังไม่พร้อมที่จะให้ปากคำ และยังต้องรอผลการตรวจสอบสภาพร่องรอยการเจ็บชอน จึงจะสามารถสรุปสำนวนได้ คาดว่าจะใช้เวลาประมาณ 1 เดือน ด้านอธิบดีกรมการขนส่งทางบก นายศัลป์ชัย จารุเกษมรัตน์ ได้เปิดเผยถึงหลักเกณฑ์ใหม่ของการขอใบอนุญาตใบขับขี่รถทุกประเภทว่าต้องใช้ใบรับรองแพทย์จากโรงพยาบาลของรัฐเท่านั้น ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้เรื่องนี้มีผลบังคับใช้ต่อไป

วันที่ 13 กรกฎาคม 2550 นางสาววิณีสามารถตกลงชดใช้ค่าเสียหายให้กับคนเจ็บได้แล้ว ส่วนนายกัณฑ์เอนกยังไม่มีอาการเคลื่อนไหวแสดงท่าทีใดๆจากการเรียกร้องของสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ

วันที่ 17 กรกฎาคม 2550 นายกัณฑ์เอนกยอมกล่าวขอโทษต่อหน้าผู้อำนวยการสหภาพแรงงานและพนักงาน ขสมก. แล้ว และยืนยันจะไม่มีกรฟ้องร้องใครทั้งสิ้น ด้านสหภาพแรงงานฯ พอใจยุติการเคลื่อนไหว ส่วนกระเป่ารถเมล์ก็ไม่คิดใจเอาความ ส่วนนางสาวสุชีรา บุตรสาวนางสายชล ผู้เสียชีวิตเปิดเผยว่ายังไม่มีการคุยรายละเอียดเรื่องการช่วยเหลือ ด้านหมุแฮมได้ส่งทนายความส่วนตัวมาประสานขอรายชื่อและรายละเอียดของผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ เพื่อไปตกลงเรื่องค่ารักษาพยาบาลและค่าสินไหมทดแทน

วันที่ 25 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นข่าวหน้าในว่า คณะกรรมการบริหารกิจการขสมก. รับนางสาวสุชีรา ลูกสาวนางสายชล ผู้เสียชีวิต เข้าเป็นพนักงานบัญชี

วันที่ 31 สิงหาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นข่าวหน้าในว่า ตำรวจรายงานความคืบหน้าของคดีซึ่งคาดว่าจะสรุปสำนวนเพื่อส่งฟ้องได้ประมาณกลางเดือนกันยายน ด้านการชดใช้ค่าเสียหายนั้น ยังเหลือตกลงกันไม่ได้อีก 3 ราย

วันที่ 2 กันยายน 2550 นางสาววิณีนัดเจรจาเรื่องค่าเสียหายกับคู่กรณีอีก 3 รายที่เหลือเป็นครั้งที่ 3 แต่ก็ยังตกลงกันไม่ได้ นอกจากนี้ก็ได้กล่าวถึงอาการของหมุแฮมว่ายังไม่ดีเท่าไรนัก ยังต้องนอนพักพื้นที่โรงพยาบาล สภาพจิตใจแย่

วันที่ 15 กันยายน 2550 ตำรวจรายงานความคืบหน้าของคดีว่าไม่น่าจะเกินสิ้นเดือนกันยายน ก็จะส่งสำนวนให้อัยการพิจารณาสั่งฟ้องได้ นอกจากนี้ก็กล่าวถึงเรื่องผู้ต้องหาได้แจ้งขอเลื่อนการนัดเจรจาไกล่เกลี่ยค่าเสียหายเป็นวันที่ 27 กันยายน

วันที่ 27 ธันวาคม 2550 พนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา มีคำสั่งเลื่อนนัดฟังการสั่งคดีออกไปเป็นวันที่ 7 มกราคม 2551 เนื่องจากต้องรอผลสอบพยานเพิ่มเติม ขณะที่ญาติของหมุแฮมได้ยื่น โฉนดที่ดินเป็นหลักทรัพย์ประกันตัว

วันที่ 8 มกราคม 2551 ศาลมีคำสั่งเลื่อนนัดการสั่งคดีออกไปเป็นวันที่ 31 มกราคม 2551 เนื่องจากต้องรอผลสอบพยานเพิ่มเติม

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2551 อัยการมีคำสั่งเลื่อนนัดการสั่งคดี เนื่องจากยังต้องรอผลการสอบสวนพยานเพิ่มเติม

วันที่ 14 มีนาคม 2551 อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญานัดฟังการสั่งคดี โดยมีความเห็นสั่งฟ้องนายกันท์ พิทักษ์ รวม 3 ข้อหา โดยนายกันท์พิทักษ์ให้การรับสารภาพเฉพาะข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นเท่านั้น ส่วนข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและพยายามฆ่า ให้การปฏิเสธ ศาลจึงนัดพร้อมคู่ความเพื่อแถลงเปิดคดีและตรวจพยานหลักฐาน ในวันที่ 24 มีนาคม

วันที่ 25 มีนาคม 2551 นายกันท์พิทักษ์มีอาการยืนตัวเกร็ง เกร็งเกรียด พุดจาไม่รู้เรื่อง ในระหว่างการเริ่มสอบปากคำของ จนศาลต้องมีคำสั่งพักการพิจารณาไว้ชั่วคราวจนนายกันท์พิทักษ์มี อาการดีขึ้น จึงได้อ่านและอธิบายคำฟ้องต่อ ซึ่งนายกันท์พิทักษ์รับสารภาพเฉพาะคดีทำร้ายร่างกายผู้อื่น แต่ปฏิเสธข้อหาอื่นๆ ศาลจึงนัดสืบพยานโจทก์ครั้งแรกในวันที่ 18 พฤศจิกายน นอกจากนี้ ญาติผู้บาดเจ็บและญาติผู้เสียชีวิตได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอเข้าเป็น โจทก์ร่วมด้วย พร้อมร้องศาลบังคับคดีเพ่งจ่ายค่าเสียหายอีกร่วม 10 ราย โดยนางสาวสุชิรา บุตรสาวนางสายชล ได้กล่าวว่ หลังเกิดเหตุ นายกันท์พิทักษ์และครอบครัวไม่เคยมาแสดงตัวเพื่อให้ความช่วยเหลือแต่อย่างใด แต่กลับให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนว่าได้เข้ามาขอมาหน้าศพและจ่ายเงินช่วยเหลือแล้ว โดยนายกันท์เอนก เสนอที่จะจ่ายค่าชดเชยให้ 5 แสนบาท ซึ่งนางสาวสุชิรายังไม่ได้ตอบรับแต่อย่างใด โดยจะรอให้ศาลเป็นผู้พิจารณาในวันที่เจรจาถอน

ตารางที่ 2 สรุปประเด็นข่าวกรณีหมุแฮมขับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์ วันที่	สรุปประเด็นข่าว
5 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - รายงานอาการผู้บาดเจ็บ
6 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานการดำเนินคดีของตำรวจ - รายงานความคิดเห็นทางการแพทย์เกี่ยวกับหมุแฮม - พ่อแม่หมุแฮมแถลงข่าวพร้อมรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
7 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - พ่อหมุแฮมตำว่ากระเป๋ารถเมล์ - พ่อหมุแฮมยืนยันว่าหมุแฮมมีอาการป่วยทางประสาท และพร้อมดำเนินการตามกฎหมาย - รายงานการดำเนินคดีของตำรวจ - นางสาวฉวีเดินทางไปร่วมงานศพผู้เสียชีวิต
8 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศาลออกหมายจับหมุแฮม และรายงานความคืบหน้าของคดี - ตำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี - นางสาวฉวีเดินทางไปเยี่ยมผู้เจ็บและร่วมงานศพผู้เสียชีวิต - เกณฑ์การออกใบอนุญาตขับขี่รถยนต์
9 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายผู้เสียหายฝ่ายต่างๆ - แพทย์แถลงอาการผู้บาดเจ็บ และรายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายผู้เสียหาย - นางสาวฉวีเดินทางไปเยี่ยมผู้เจ็บและร่วมงานศพผู้เสียชีวิต

10 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - นางสาวฉวีประกันตัวหมูแฮม - นายกัณฑ์เอนก พ่อหมูแฮม ขอโทษประชาชนที่พูดคำรุนแรงออกอากาศ - รายงานความคืบหน้าของคดีและความเคลื่อนไหวของฝ่ายผู้เสียหาย - อธิบดีกรมสุขภาพจิตให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลกรณีหมูแฮม
11 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ออกแถลงการณ์เตรียมแจ้งความดำเนินคดีกับพ่อหมูแฮมที่ทำให้สัมภาษณ์ดูหมิ่นพนักงานขสมก. - รายงานความคืบหน้าการดำเนินคดีความกับหมูแฮม - นางสาวฉวีเดินทางไปเยี่ยมผู้เจ็บ
12 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ให้พ่อหมูแฮมแถลงผ่านสื่อมวลชนหรือทำหนังสือขอโทษพนักงาน ขสมก. อย่างเป็นทางการ รวมถึงให้ดูแลครอบครัวพนักงานที่ได้รับผลกระทบ เพื่อแลกกับการไม่ดำเนินคดี และส่วนหนึ่งเดินทางไปช่อง 3 เพื่อร้องเรียนนายสรยุทธ - ดำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี - หลักเกณฑ์การขออนุญาตใบขับขี่
13 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานความคืบหน้าของคดี - นางสาวฉวีเดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บพร้อมกับประสานเรื่องการชดใช้ค่าเสียหายและค่ารักษา
17 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - พ่อหมูแฮมขอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. - ขสมก.พอใจหยุดการเคลื่อนไหว - รายงานความคืบหน้าของคดีรวมทั้งเรื่องการชดใช้ค่าเสียหายจากฝ่ายผู้ก่อเหตุ
25 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ขสมก.รับนางสาวสุชีราเข้าทำงานเป็นพนักงานบัญชี (ข่าวหน้าใน หน้า 32)
31 ส.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ดำรวจรายงานความคืบหน้าของคดี (ข่าวหน้าใน หน้า 18)
2 ก.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - นางสาวฉวีเจรจาชดใช้ค่าเสียหาย และเปิดเผยอาการหมูแฮม
15 ก.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ฝ่ายผู้เสียหายเลื่อนการเจรจาไกล่เกลี่ยค่าเสียหาย (ข่าวหน้าใน หน้า 15)
27 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการมีคำสั่งเลื่อนนัดฟังการสั่งคดี (ข่าวหน้าใน หน้า 18)
8 ม.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการเลื่อนฟังการสั่งคดี (ข่าวหน้าใน หน้า 15)
1 ก.พ. 51	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการเลื่อนฟังการสั่งคดี (ข่าวหน้าใน หน้า 15)
14 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการสั่งฟ้องหมูแฮม และรับสารภาพเพียงข้อหาทำร้ายร่างกาย - บรรยายความรู้สึกของหมูแฮมหลังขึ้นศาล (ข่าวหน้าใน หน้า 11)
25 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - บรรยายอาการหมูแฮมขณะขึ้นศาล - รายงานความเคลื่อนไหวของผู้เสียหาย

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ หรือหมูแฮม ซึ่งเป็นลูกของอดีตนางสาวไทย และมีพ่อเป็นนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และเป็นหลานของนายพลตำรวจ ซึ่งจัดว่าเป็นครอบครัวที่ค่อนข้างร่ำรวย มีอำนาจ ถึงแม้ว่าคนในสังคมอาจจะไม่รู้จักหมูแฮมมาก่อน แต่การอ้างอิงถึงอดีตนางสาวไทย จึงทำให้คนหันมาสนใจมากขึ้น ส่วนคู่กรณีซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปและเป็นพนักงานของ ขสมก. คนส่วนใหญ่คาดหวังว่าฝ่ายหมูแฮมน่าจะดูแลผู้เสียหายเป็นอย่างดีและยอมชดใช้ค่าเสียหายอย่างเต็มที่ แต่พ่อของหมูแฮมกลับให้สัมภาษณ์ดูถูกฝ่ายผู้เสียหายจนกลายเป็นประเด็นวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม และสภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจที่ออกมาขึ้นข้อเสนอมให้มีกรขอโทษอย่างเป็นทางการ นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์ก็ยังนำเสนอข่าวว่ามีผู้มาแจ้งความดำเนินคดีเพิ่มขึ้น เพราะไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือติดต่อจากฝ่ายก่อเหตุจากบริบทเหล่านี้ทำให้ภาพลักษณ์ของหมูแฮมที่หนังสือพิมพ์นำเสนอจึงออกมาในภาพลบทันที

นอกจากนั้น จากการทำหมูแฮมมีลูกเป็นนายพลตำรวจ จึงถูกมองว่าการพิจารณาคดีอาจจะไม่มีความเป็นธรรม แต่ฝ่ายผู้ก่อเหตุก็ได้ออกมายืนยันถึงความยุติธรรม ดังที่นายกัณฑ์เอนก พ่อของหมูแฮมได้ยืนยันว่า ถ้าลูกชายคนไม่ป่วยจริง ก็ต้องติดคุกร้อยเปอร์เซ็นต์

2) สังคมไทย

โดยปกติแล้วสังคมไทยมักให้ความสำคัญกับคนที่มีชื่อเสียง ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่คนมีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้องก็มักจะเป็นข่าวอยู่เสมอ และโดยส่วนมากมักจะเป็นข่าวในด้านลบ แม้ว่าตัวหมูแฮมจะไม่ใช่ที่รู้จักแต่ก็มีความสัมพันธ์กับคนมีชื่อเสียง การขับรถชนคนครั้งนี้คนส่วนมากจึงให้ความสนใจไปที่ตัวหมูแฮมซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับนางสาวไทยมากกว่าความรุนแรงของเหตุการณ์ และหนังสือพิมพ์ก็นำเสนอไปตามที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ และเนื่องจากคนส่วนใหญ่ให้ความสนใจในประเด็นความรุนแรงเพียงระยะเวลาสั้นๆ แตกต่างจากปมประเด็นความขัดแย้งที่มีการโต้ตอบกันไปมาระหว่างสองฝ่ายที่เริ่มจากการที่พ่อหมูแฮมออกมาให้สัมภาษณ์ต่อว่าพนักงาน ขสมก. คนก็จะสนใจติดตาม หนังสือพิมพ์จึงเน้นในประเด็นเหล่านี้ เพื่อให้ขายได้ และฝ่ายที่เสียหายมากที่สุดก็คือฝ่ายของหมูแฮมนั่นเอง เนื่องจากเป็นฝ่ายเปิดฉากโจมตีฝ่ายตรงข้ามก่อน และเมื่อมีการนำข้อความมาลงหนังสือพิมพ์ทำให้สังคมที่มีชื่อเสียงในตัวหมูแฮมอยู่แล้วมีความผิดปกติกทางจิตจริงจนฆ่าคนตายโดยไม่รู้ตัวได้หรือไม่ นั่นยังมองฝ่ายของหมูแฮมในแง่ลบมากขึ้น

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

ข่าวนี้มีคุณค่าข่าวที่ชัดเจนคือ ความเด่นของตัวหมูแฮมที่มีความเกี่ยวข้องกับอดีตนางสาวไทย ซึ่งเป็นที่รู้จักของประชาชนหมู่มาก ประกอบกับคุณค่าด้านความขัดแย้งที่มีการเคลื่อนไหวตอบโต้กันระหว่างฝ่ายผู้ก่อเหตุกับฝ่ายคู่กรณีอยู่ตลอด นอกจากนี้ยังมีความแปลกประหลาด เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากคนขับรถขาดสติเนื่องจากอาการบกพร่องทางจิต ด้วยความโมโห ไม่ได้เกิดจากการขาดสติเนื่องจากอาการเมินเมาหรืออ่อนเพลียดังที่เคยเกิดขึ้นบ่อยๆ และด้วยความรุนแรงนำหาวาดเสียว ของ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ข่าวนี้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น สามารถยึดพื้นที่หน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ได้นานประมาณ 1 สัปดาห์ติดต่อกัน

2) ลักษณะของข่าว

ในเริ่มแรกหนังสือพิมพ์รายงานข่าวโดยเชื่อมโยงผู้ตกเป็นข่าวกับบุคคลที่มีชื่อเสียง แต่ต่อมาเกิดประเด็นความขัดแย้งขึ้นระหว่างพ่อหมูแฮมกับพนักงาน ขสมก. จนกลายเป็นเรื่องวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง หนังสือพิมพ์จึงหันมาเล่นในประเด็นนี้แทน และได้มีการสอดแทรกความคิดเห็นในด้านลบกับฝ่ายของหมูแฮม โดยการใส่คำเหน็บแนมการกระทำของฝ่ายหมูแฮม แต่หลังจากพ่อหมูแฮมที่แข็งแกร่ง มีท่าทีอ่อนลง การสอดแทรกความคิดเห็นด้านลบจึงลดลง จนกระทั่งเรื่องซาลง ลักษณะการรายงานข่าวจึงเป็นเพียงการรายงานความคืบหน้าของคดีความจนกระทั่งหยุดการนำเสนอข่าว

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

ข่าวนี้มีปมประเด็นความขัดแย้งเด่นชัด และจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์จะเน้นข่าวในประเด็นปมความขัดแย้งเป็นหลัก มีการเน้นพาดหัวข่าวเรื่องการตอบโต้ไปมาของทั้งสองฝ่าย ทำให้ข่าวนี้เป็นที่สนใจของสังคม และสามารถขึ้นหน้าหนึ่งได้หลายวัน ซึ่งโดยหลักจริยธรรมของการรายงานข่าวแล้ว นักข่าวควรคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของทั้งสองฝ่าย และประโยชน์ที่สังคมจะได้รับ ไม่ใช่คำนึงถึงแต่ยอดขายเพียงอย่างเดียว

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 3 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหมูแฮมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
6 ก.ค. 50	ลูกอดีตนส.ไทยอ่วม ตั้ง 3 ข้อหา พ่อยืนยัน ‘ป่วยจิต’ มีอารมณ์โมโหร้าย – ไม่รู้สึกตัว พร้อมรับผิดชอบชดใช้เต็มที่
7 ก.ค. 50	พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย คำกระเป่าว่าคนไม่มีการศึกษา ใสร้ายลูก ชูฟ้องแน่
8 ก.ค. 50	หมายจับหมูแฮม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก ลูกไฮโซรู้ตัวสำนึกทำผิด ขอโทษเหยื่อ
9 ก.ค. 50	เผาแล้วเหยื่อรถเบนซ์ หมูแฮมสัญญาบวชให้ เมียคนเจ็บแจ้งอัยการ
10 ก.ค. 50	ใช้ ‘โดนด’ 6 ล้าน ประกันหมูแฮม คดีซึ่งเบนซ์ชนคน ตำรวจไม่คัดค้าน สอบหมอรักษาจิต ‘กัณฑ์อเนก’ สำนึก ขอโทษวาจาไม่ดี
11 ก.ค. 50	ขสมก. แจ้ง กัณฑ์อเนก ข้อหาดูหมิ่น คดี ‘หมูแฮม’
12 ก.ค. 50	ขสมก. ยกขบวนชู พ่อหมูแฮมขอโทษ หยามรถเมล์ ชิดเส้น 7 วัน ไม่งั้นฟ้องแน่
17 ก.ค. 50	‘พ่อหมูแฮม’ ยอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก.

25 ก.ค. 50	“หมูแฮม” กลับบ้าน (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
31 ส.ค. 50	คดียังไม่สรุป (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
1 ก.ย. 50	แม่ ‘หมูแฮม’ เจรจาชดใช้คำเสียหาย! ตกลงไม่ได้
29 พ.ย. 50	คดีหมูแฮมถึงอัยการ (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
8 ม.ค. 51	เลื่อนตั้งคดีหมูแฮม (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
14 มี.ค. 51	ฟ้องหมูแฮม ‘3 ข้อหา’ นัก เจ้าตัวรำให้ขอโทษทำโดยไม่รู้ตัว
25 มี.ค. 51	‘หมูแฮม’ เกรียดยก ยื่นเกริ่งพุดไม่ออกขณะให้การต่อศาล
11 เม.ย. 51	ไต่ถามยังไม่จบ (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)

ตารางที่ 4 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหมูแฮมของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	พาดหัวข่าว
5 ก.ค. 50	ปอ.ปาดหน้าต่อคนขับ ไฮโซคลั่ง ชิงเบนซ์ทับ 3 ผู้โดยสาร! เจ็บอื้ออื้อรุมประชาทัณฑ์ หนุ่ม ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ เตือด
6 ก.ค. 50	ระงมรับศพเหยื่อสาว เช่นไฮโซชิงเบนซ์ชน-เจอ 3 ข้อหา ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ขอรับผิดชอบผู้ที่ได้รับ บาดเจ็บ-ตาย ยัน ‘ลูกชาย’ ป่วยทางจิต
7 ก.ค. 50	คดีลูกอดีตคนส.ไทยชิง พ่อลั่นฟ้อง คนรุมทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างถูกถูกกฏหมู่-ดำไว้การศึกษา ‘ล้อมคอก’ ปรับเกณฑ์ให้ใบขับขี่
8 ก.ค. 50	ตร.แจ้ง3ข้อหา ‘หมูแฮม’ ชิด 48 ชม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอาชัด้ตัวนอน ‘รพ.ตร.’ หนุ่มไฮโซคลั่งสำนึกผิด ส่งจดหมายขอโทษเหยื่อ
9 ก.ค. 50	ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอขมา แม่ลั่นสติ! ช็อกคางานเผาศพลูก ขณะ ‘สาววิณี’ อ่านจ.ม.ให้ฟัง ค้าน พ่อยื่นประกันลูกวันนี้ เมียเหยื่อเบนซ์แจ้งตร.อีก
10 ก.ค. 50	‘สาววิณี’ ยื่นโฉนด 6 ลาน ประกันลูก! พ่อ ‘หมูแฮม’ ยอมขอโทษ หลังให้สัมภาษณ์แรงจกถูก จวก ตร.รอชี้-ผู้ต้องหา ‘ป่วยจิต’ หรือไม่
11 ก.ค. 50	จ่อฟ้องพ่อหมูแฮม สหภาพขสมก.ชี้ถูกดูหมิ่น
12 ก.ค. 50	ตำรวจคาดอีก 1 เดือน สรุปสำนวน ‘หมูแฮม’ คน ‘ขสมก.’ บุคช่อง 3
13 ก.ค. 50	แม่ ‘หมูแฮม’ เคลียร์ คำเสียหาย 2 เหยื่อ ขสมก.รอให้ขอโทษ
17 ก.ค. 50	พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเข็ดแล้วจะไม่พูดอีก สหภาพยอมรับ พอใจ
25 ก.ค. 50	ขสมก.รับลูกสาวเหยื่อ ‘หมูแฮม’ เป็นพนักงานบัญชี (ข่าวหน้าใน)
31 ส.ค. 50	เร่งเคลียร์คดี ‘หมูแฮม’ ขับรถชนคน (ข่าวหน้าใน)
2 ก.ย. 50	สรุปยังตกลงไม่ได้ เจรจา ‘คำเสียหาย’ คดีหมูแฮมครั้งที่ 3
15 ก.ย. 50	ไม่เกินก.ย. ฟ้องคดีหมูแฮม (ข่าวหน้าใน)
27 ธ.ค. 50	อัยการเลื่อนคดี ‘หมูแฮม’ ชิงเบนซ์ (ข่าวหน้าใน)
8 ม.ค. 51	เลื่อนตั้งคดี ‘หมูแฮม’ ชิงเบนซ์ชนคน (ข่าวหน้าใน)

1 ก.พ. 51	เลื่อนสังคดี 'หมูแฮม' รอผลสอบเพิ่ม (ข่าวหน้าใน)
14 มี.ค. 51	ฟ้อง 'หมูแฮม' ปฏิเสธข้อหาฆ่าคนตาย (ข่าวหน้าใน)
25 มี.ค. 51	หมูแฮมเครียดจัดขึ้นศาลถึงกับช็อก

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐนำเสนอในหัวข้อวกรณีการจับรถชนคนตายของหมูแฮม หรือนายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” โดยจะเห็นได้ว่าในพาดหัวข่าวกรณีหมูแฮมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีการใช้คำที่เชื่อมโยงเพื่อให้เกิดความใกล้ชิดกับผู้อ่าน เพราะแม้ว่าผู้ตกเป็นข่าวคือหมูแฮม จะไม่เป็นที่รู้จักของคนส่วนมากมาก่อน แต่การใช้คำว่า “ลูกกอดิตนางสาวไทย” แทนคำว่า “หมูแฮม” ในพาดหัวข่าว เป็นการเชื่อมโยงไปยังบุคคลในอดีตที่เป็นที่รู้จัก ทำให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้อะไรบ้าง แต่เมื่อข่าวนี้อาจกลายเป็นประเด็นทางสังคม หนังสือพิมพ์จึงกลับมาใช้คำว่า “หมูแฮม” เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่คุ้นเคยกับเรื่องราวนี้แล้ว

นอกจากนี้ ยังมีคุณค่าในด้าน “ความขัดแย้ง” ซึ่งเป็นประเด็นที่ประชาชนค่อนข้างให้ความสนใจ เนื่องจากมีการตอบโต้ไปมาระหว่างนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ พ่อของหมูแฮม กับพนักงานขสมก. รวมทั้งยังมีความแปลกประหลาด เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากคนขับรถขาดสติเนื่องจากอาการบกร่องทางจิต ด้วยความโมโห ไม่ได้เกิดจากการขาดสติเนื่องจากอาการมินเมาหรืออ่อนเพลียดังที่เคยเกิดขึ้นบ่อยๆ และด้วยความรุนแรงน่าหวาดเสียว ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ข่าวนี้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

สำหรับแก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์นำเสนอ นั้น ไม่แตกต่างไปจากของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ กล่าวคือ เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” โดยจะเห็นได้ว่าการพาดหัวข่าวกรณีหมูแฮมของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ มีการใช้คำที่เชื่อมโยงเพื่อให้เกิดความใกล้ชิดกับผู้อ่านเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ กล่าวคือ การใช้คำว่า “ลูกกอดิตนางสาวไทย” แทนคำว่า “หมูแฮม” นอกจากนี้ ยังมีคุณค่าในด้าน “ความขัดแย้ง” รวมทั้งความแปลกประหลาดเช่นเดียวกัน

2) การสร้างความหมายในหัวข่าว

หนังสือพิมพ์ มีการปรับเปลี่ยนทิศทางการนำเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ ดังนั้น ในข่าวเดียวกัน เมื่อมีประเด็นสาธารณะเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์ก็จะปรับเปลี่ยนการนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น ดังนั้น การสร้างความหมายในหัวข่าวจึงปรับเปลี่ยนได้ตามประเด็นสาธารณะ ดังต่อไปนี้ (ดูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบ)

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหลักและหัวข่าอรองในวันแรกที่ลงข่าว นั้นจะใช้คำในลักษณะกลางๆ จนค่อนข้างมาทางบวกต่อตัวหมูแฮม แต่หลังจากพ่อของหมูแฮมออกมาให้สัมภาษณ์แล้ว การใช้ภาษาก็เปลี่ยนไปในทางก่อให้เกิดภาพลบมากขึ้น ตัวอย่างเช่น

ก่อนให้สัมภาษณ์

ลูกอดีตคนส.ไทยอ่วม ตั้ง 3 ข้อหา พ่อยื่นยัน ‘ป่วยจิต’ มีอารมณ์โมโหร้าย – ‘ไม่รู้สึกตัว’ พร้อมรับผิดชอบชดใช้เต็มที่ (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

หลังให้สัมภาษณ์

พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย ค่ากระเป๋าวาคน ไม่มีการศึกษา ใสร้ายลูก ชูฟ้องแน่ (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

หมายจับหมูแฮม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก ลูกไฮโซรู้ตัวสำนึกทำผิด ขอโทษเหยื่อ (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

เผาแล้วเหยื่อรถเบนซ์ หมูแฮมสัญญาบวชให้ เมียคนเจ็บแจ้งอัยการย (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

ใช้ ‘โจนด’ 6 ล้าน ประกันหมูแฮม คดีชิงเบนซ์ชนคน ตำรวจไม่คัดค้าน สอบหมอรักษาจิต ‘กัณฑ์อเนก’ สำนึก ขอโทษวาจาไม่ดี (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

ขสมก. ยกขบวนชู พ่อหมูแฮมขอโทษ หยามรตเมล์ จิตเส้น 7 วัน ไม่งั้นฟ้องแน่ (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

‘พ่อหมูแฮม’ ยอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการเลือกใช้ภาษาทางบวกต่อตัวหมูแฮมในหัวข่าวสำหรับการลงข่าววันแรกก่อนการให้สัมภาษณ์ของนายกัณฑ์อเนก ซึ่งเป็นพ่อของหมูแฮม เช่น “ลูกอดีตนางสาวไทย” “พ่อยื่นยัน” หรือ “พร้อมรับผิดชอบชดใช้เต็มที่” แต่หลังจากมีการให้สัมภาษณ์ไปแล้ว การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ก็เปลี่ยนไปในด้านลบมากขึ้น เช่น “พ่อเบนซ์คลั่ง” “เจตนาฆ่าคน” “เหยื่อรถเบนซ์” “คดีชิงเบนซ์” “หยามรตเมล์”

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ การใช้ภาษาในหัวข่าวหลักและหัวข่าอรองจะใช้คำในลักษณะก่อนไปทางลบต่อตัวหมูแฮมและญาติของหมูแฮม ตั้งแต่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์ ตัวอย่างเช่น

ปอ.ปาดหน้าต่อยคนขับ ไฮโซคลั่ง ชิงเบนซ์ทับ 3 ผู้โดยสาร! เจ็บอื้ออื้อรุมประชาทัณฑ์ หมุ่ม ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ เดือด (เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

ระงมรับศพเหยื่อสาว เช่นไฮโซชิงเบนซ์ชน-เจอ 3 ข้อหา ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ขอรับผิดชอบผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ-ตาย ยัน ‘ลูกชาย’ ป่วยทางจิต (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

คดีลูกกติตนส.ไทยซึ่ง พ่อลั่นฟอง คนรุ่มทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างถูกถูกกฏหมู่-ดำไว้
การศึกษา (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

ดร.แจ้ง3ข้อหา ‘หมูแฮม’ จืด 48 ซม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’
หมุ่มไฮโซคลังสำนึกผิด ส่งจดหมายขอโทษเหยื่อ (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอบขมา แม่สิ้นสติ! ช็อกคางานเผาศพลูก (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การพาดหัวข่าวของเดลินิวส์จะค่อนข้างตีความไป
ทางด้านลบ ซึ่งอาจจะเห็นได้จากภาษาที่ใช้คำค่อนข้างหือหาวเหมือนไทยรัฐ และเมื่ออ่านทั้งประโยค จะ
เห็นได้ถึงน้ำหนัก ทิศทาง มุมมองในการพาดหัวข่าว เช่น “ไฮโซคลัง”, “ระงมรับศพเหยื่อสาวเช่นไฮโซ
ซึ่ง!”, “คดีลูกกติตนส.ไทยซึ่ง พ่อลั่นฟอง คนรุ่มทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างถูกถูกกฏหมู่-ดำไว้การศึกษา” อาจ
ทำให้คนในสังคมมองในแง่ลบว่า ฝ่ายผู้ก่อเหตุ น่าจะออกมาแสดงรับผิดชอบมากกว่าการออกมาแสดง
อาการตอบโต้ต่อฝ่ายผู้เสียหาย หรือ พาดหัวข่าว “ตำรวจแจ้ง 3 ข้อหา” ก็เป็นข่าวด้านลบเช่นกัน ส่วนข่าว
ว่า “แม่ของผู้เสียชีวิตไม่รับการขอมมา” ก็มีการใช้คำว่า “แม่สิ้นสติ ช็อก” แสดงให้เห็นว่า การกระทำของ
หมูแฮมรุนแรงเกินกว่าจะให้อภัย และแม่ผู้เสียหายก็เสียใจอย่างมากจนรับไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่ง
ก็เป็นข่าวด้านลบต่อฝ่ายหมูแฮมเช่นกัน

แต่หลังจากฝ่ายหมูแฮมมีท่าทีอ่อนน้อมลงและพ่อหมูแฮมยอมออกมาขอโทษ ทำให้มี
การใช้ภาษาที่สื่อความหมายในลักษณะเป็นกลางมากขึ้น ตัวอย่างเช่น

‘สาวฉนิ’ ขึ้นโจนด 6 ล้าน ประกันลูก! พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอมขอโทษ (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเด็ดแล้วจะไม่พุดอีก (เดลินิวส์ 17
ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า เมื่อมีข่าวการขอมขอโทษของพ่อหมูแฮม หนังสือพิมพ์
เดลินิวส์ก็ไม่ค่อยได้มีการเน้นเล่นคำที่หือหาว แต่ส่วนใหญ่ใช้คำตามที่หนังสือพิมพ์ใช้โดยทั่วไป ใน
การพาดหัวข่าว ทำให้ข่าวมีความเป็นกลางมากขึ้น

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ยังมีการพาดหัวข่าวที่สื่อความหมายในการเรียกร้อง
ความเห็นใจจากสังคมของฝ่ายหมูแฮมอีกด้วย เช่น

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเด็ดแล้วจะไม่พุดอีก สหภาพ
ขอมรับพอใจ (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ยังมีการเลือกใช้
คำเพื่อให้น่าสนใจและโดดเด่น ดังนี้

ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พูดหัวข่าว ซึ่งพบได้ทั้งในไทยรัฐและเดลินิวส์ เช่น

ลูกอดีตต.ส.ไทยอ่วม ตั้ง 3 ข้อหา (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

หมายจับหมูแฮม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก ลูกไฮโซรู้ตัวสำนึกทำผิด (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

เผาแล้วเหยื่อรถเบนซ์ หมูแฮมสัญญาบวชให้ เมียคนเจ็บแจ้งอัยการ (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

ใช้ ‘โหนด’ 6 ล้านประกันหมูแฮม คดีชิงเบนซ์ (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

ขสมก.ยกขบวนขู่ พ่อหมูแฮมขอโทษ หยามรณเมธ (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

คดีลูกอดีตต.ส.ไทยชิง พ่อลั่นฟोंง (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอขมา แม่ลั่นสติ! ช้อกกลางเผาศพลูก ขณะ ‘สาวฉิม’ อ่าน จ.ม. ให้ฟัง ด้านพ่อยื่นประกันลูกวันนี้ เมียเหยื่อเบนซ์แจ้ง ตร. อีก (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

ตำรวจคาดอีก 1 เดือน สรุปลำนวน ‘หมูแฮม’ คน ‘ขสมก.’ บุกช่อง 3 (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พูดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพูดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พูดกับผู้อ่านซึ่งทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์เป็นหนังสือแนวประชานิยมที่เน้นปริมาณคนอ่าน เป็นหนังสือพิมพ์ที่สามารถอ่านได้ทุกกลุ่มเป้าหมาย ดังนั้น จึงมีการใช้ภาษาปากค่อนข้างมาก

ข.) การใช้คำเดิม แต่มีความหมายเปลี่ยนแปลงในบางส่วน หรือแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ที่ได้กำหนดไว้ พบได้ทั้งในไทยรัฐและเดลินิวส์ เช่น

พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย (“คลั่ง” มีความหมายตามพจนานุกรมคือ แสดงอาการผิดปกติอย่างอาการคนบ้า หรือหมกหมุ่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเกินไป แต่ในพาดหัวข่าวหมายถึง ความคุมสติของตนเองไม่ได้ ทำให้แสดงอาการความรู้สึกที่อยู่ภายใต้จิตสำนึกออกมา แต่ยังไม่ถึงขั้นอาการคนบ้า : ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

คดีลูกอดีตต.ส.ไทยชิง พ่อลั่นฟोंง คนรุมทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ่างถูกถูกกฎหมาย-ค่าไว้การศึกษา (“ลั่น” มีความหมายตามพจนานุกรม คือ มีหรือทำให้มีเสียงดังต่อเนื่องกันในบางลักษณะ เช่น ประทัดลั่น หรือ การยิง หรือ ทำให้เกิดเสียงดังขึ้นทันที หรือ มีเสียงดังคล้ายคลึงเช่นนั้น แต่ในพาดหัวข่าวหมายถึง การพูด ประกาศ : เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

ค.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

ลูกอดีตนส.ไทยอ่วม พ่อยืนยัน ‘ป่วยจิต’ (นส. มาจาก นางสาว และ ป่วยจิต มาจาก มีอาการป่วยทางจิต ทางประสาท : ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

ขสมก. แจ็งกัณฑ์เอนก (ขสมก. มาจาก ขนส่งมวลชนกรุงเทพ : ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

ใช้ ‘โหนด’ 6 ล้าน ประกันหมูแฮม คดีชิงเบนซ์ชนคน ตำรวจไม่คัดค้าน สอบหมอรักษาจิต ‘กัณฑ์เอนก’ สำนัก ขอโทษวาจาไม่ดี (สอบหมอรักษาจิต มาจาก สอบสวนแพทย์และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวช : ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

ขสมก.ยกขบวนขู่ พ่อหมูแฮมขอโทษ หยามรตเมล์ จิดเส้น 7 วัน ไม่จั้นฟ้องแน่ (จิดเส้น เป็นการขยายมาจาก “จิด” ซึ่งมีความหมายว่าเกณฑ์กำหนด ในที่นี้ การขยายความของคำทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ไม่มากขึ้น และไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม : ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

ตร. แจ็ง 3 ซ้อหา ‘หมูแฮม’ จิด 48 ซม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’ (ตร. มาจาก ตำรวจ , ซม. มาจาก ชั่วโมง และ รพ. มาจาก โรงพยาบาล ซึ่งในที่นี้ จะพบว่าหนังสือพิมพ์ใช้ตัวย่อที่ผิดไปจากหลักการย่อคำ เพราะโรงพยาบาล ตัวย่อตามหลักภาษาไทยคือ ร.พ. แต่เนื่องจากเมื่อประกอบกับบริบทในประโยคแล้ว ก็ยังคงทำให้ผู้อ่านสามารถตีความได้ : เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

คดีลูกอดีตนส.ไทยซึ่ง พ่อถั่นฟ้อง คนรุมทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างลูกถูกกัญหู่-ค่าไร้ การศึกษา ‘ล้อมคอก’ ปรับเกณฑ์ให้ใบขับขี่ (นส. มาจาก นางสาว และคำว่า “ล้อมคอก” มาจากสำนวนว่า “วัวหายล้อมคอก” หมายความว่า เรื่องเกิดขึ้นแล้วจึงคิดแก้ไข ในกรณีนี้ เป็นการตัดส่วนหน้าของคำออก แต่ก็ได้ไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน และเมื่อประกอบกับบริบทในประโยคแล้ว ก็ยังคงทำให้ผู้อ่านสามารถตีความได้ : เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอบมา แม่สิ้นสติ! ช็อกคางานเผาศพลูก ขณะ ‘สาวินี’ อ่าน จ.ม. ให้ฟัง ด้านพ่อยื่นประกันลูกวันนี้ เมียเหยื่อเบนซ์แจ็ง ตร. อีก (จ.ม. มาจาก จดหมาย และ ตร. มาจาก ตำรวจ : เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

‘สาวินี’ ยื่นโหนด 6 ล้าน ประกันลูก! พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอมขอโทษ หลังให้สัมภาษณ์ แรงจนถูกจวก ตร.รอชี้-ผู้ต้องหา ‘ป่วยจิต’ หรือไม่ (คำว่า ป่วยจิต มาจาก มีอาการป่วยทางจิต ทางประสาท : เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

จ่อฟ้องพ่อหมูแฮม สหภาพขสมก.ชี้ถูกดูหมิ่น (สหภาพขสมก. มาจาก สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจขนส่งมวลชนกรุงเทพ : เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเข็ดแล้วจะไม่พูดอีก สหภาพ ขอมรับพอใจ (สหภาพ มาจาก สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก. : เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้สะดวก รวมถึงการขยายความเพื่อให้จำนวนตัวอักษรพอดีกับพื้นที่ หรือทำให้สารนั้นมีควมหมายที่ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งพบได้ทั้งในไทยรัฐและเคลนิวิสต์

ง.) การใช้คำสร้างลีลา สร้างอารมณ์ เช่น

พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

หมายจับหมูแฮม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก ลูกไฮโซรู้ตัวสำนึกกาทำผิด (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

ลูกอดีตต.ส.ไทยอ่วม พ่อยื่นยัน ‘ป่วยจิต’ (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

เผาแล้วเหยื่อรถเบนซ์ (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

ใช้โฉนด 6 ล้าน ประกันหมูแฮม คดีชิงเบนซ์ชนคน (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

ขสมก.ยกขบวนขู พ่อหมูแฮมขอโทษ หยามรถเมล์ ชิดเส้น 7 วัน (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“พ่อหมูแฮม” ยอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

ฟ้องหมูแฮม ‘3ข้อหา’หนัก เจ้าตัวรู้ว่าให้ขอโทษทำโดยไม่รู้ตัว (คำว่า “รู้ว่าให้” ตามพจนานุกรมหมายถึงการร้องให้รำพันไม่หยุด ซึ่งการที่นำคำนี้มาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ข่าวเกินจริงไป แต่ทั้งนี้ก็เพื่อเรียกร้องความสนใจ ให้เห็นภาพ : ไทยรัฐ 14 มี.ค. 51)

ปอ.ปาดหน้าต่อคนขับ ไฮโซคลั่งชิงเบนซ์ทับ 3 ผู้โดยสาร เจ็บอื้อออรุม ประทักษิณหนุ่ม ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ เตือด (เคลนิวิสต์ 5 ก.ค. 50)

ระงับศพเหยื่อสาว เช่น ไฮโซชิงเบนซ์ชน-เจอ 3 ข้อหา ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ขอรับผิดผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ-ตาย (เคลนิวิสต์ 6 ก.ค. 50)

คดีลูกอดีตต.ส.ไทยชิง (เคลนิวิสต์ 7 ก.ค. 50)

ตร. แจ้ง 3 ข้อหา ‘หมูแฮม’ ชิด 48 ชม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’ หนุ่มไฮโซคลั่งสำนึกผิด ส่งจดหมายขอโทษเหยื่อ (เคลนิวิสต์ 8 ก.ค. 50)

‘สาวฉนิ’ ยื่นโฉนด 6 ล้าน ประกันลูก! พ่อ ‘หมูแฮม’ ยอมขอโทษ หลังให้สัมภาษณ์ แรงจนถูกจวก ตร.รอชี้ผู้ต้องหา ‘ป่วยจิต’ หรือไม่ (เคลนิวิสต์ 10 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัย (คำว่า “วอน” ตามพจนานุกรมหมายถึง เฝ้าร้องขอให้ทำตามประสงค์, ร่ำขอ, ขอด้วยอาการออก ซึ่งการที่สื่อ้นำคำนี้มาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ข่าวเกินจริง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปมากนัก แต่ทำให้ทิศทาง น้ำหนักของข่าว ออกมาทางบวก เพราะจากท่าทีที่แข็งกร้าวของพ่อหมูแฮม กลายเป็นการ โอนอ่อน ขอร้องอย่างจริงใจและเต็มใจ : เคลนิวิสต์ 17 ก.ค. 50)

การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง ซึ่งจะพบได้ว่าไทยรัฐมีการใช้คำสร้างสีสันมากกว่าเดลินิวส์ ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพเหตุการณ์ได้ชัดเจนมากกว่า แต่ส่วนใหญ่แล้วทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์จะใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ที่ให้ค่าทางลบ

จ.) การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ไทยรัฐจะตั้งสมญานามให้ทั้งตัวหมูแฮมและพ่อหมูแฮม เช่น

พ่อเบนซ์คลั่ง

เหยื่อรถเบนซ์

ลูกไฮโซ

คดีชิงเบนซ์

สำหรับเดลินิวส์นั้นจะมีการตั้งสมญานามให้กับหมูแฮมและเหยื่อที่ถูกรถชน แต่จะไม่มีการตั้งสมญานามให้กับพ่อหมูแฮม เช่น

หนุ่มไฮโซคลั่ง

ไฮโซชิง

เหยื่อสาว

เหยื่อเบนซ์

การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ก็เพื่อให้มีคำที่พอเหมาะ ลงตัวกับการจัดหน้า และเพื่อแสดงบรรยากาศของข่าวให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น แต่บางครั้งก็ยังคงเป็นการแสดงความรู้สึกของผู้พาดหัวข่าวได้ด้วย ซึ่งไทยรัฐจะมีการตั้งสมญานามให้กับผู้ตกเป็นข่าวมากกว่าเดลินิวส์

ฉ.) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

- อัญประกาศเดี่ยว (‘.....’) และ อัญประกาศคู่ (“.....”) เช่น

ลูกอดีตนส.ไทยอ่วม ตั้ง 3 ข้อหา พ่อยืนยัน ‘ป่วยจิต’ (ไทยรัฐ 6 ก.ค.

50)

ใช้ ‘โหนด’ 6 ล้าน ประกันหมูแฮม คดีชิงเบนซ์ชนคน ตำรวจไม่คัดค้าน

สอบหมอรักรษาคิต ‘กัณฑ์เอนก’ สำนัก ขอโทษวาจาไม่ดี (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

“พ่อหมูแฮม” ขอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

แม่ “หมูแฮม” เกรงใจชดใช้ค่าเสียหายตกลงไม่ได้ (ไทยรัฐ 1 ก.ย. 50)

ฟ้องหมูแฮม ‘3ข้อหา’หนัก เจ้าตัวรำไให้ (ไทยรัฐ 14 มี.ค. 51)

“หมูแฮม” เครียดอีก ยื่นเกร็งพูดไม่ออก (ไทยรัฐ 25 มี.ค. 51)

คติลูกอดีตคนส.ไทยซึ่ง พ่อลั่นฟ่อง คนรุมทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างลูกถูกกฏ หมู-ค่าไร่การศึกษา ‘ล้อมคอก’ ปรับเกณฑ์ให้ใบขับขี่ (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

ดร. แจ็ง 3 ข้อหา ‘หมูแฮม’ ชิด 48 ชม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เต็ง อายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’ หนุ่มไฮโซคลังสำนึกผิด ส่งจดหมายขอโทษเหยื่อ (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอบมา แม่สิ้นสติ! ซ็อกกางานเผาศพลูก ขณะ ‘สาวิณี’ อ่านจ.ม.ให้ฟัง (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

‘สาวิณี’ ยื่นโฉนด 6 ล้าน ประกัน (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเข็ดแล้วจะไม่ พุดอีก สหภาพยอมรับพอใจ (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

สรุปลังตกลงไม่ได้ เจริจา ‘ค่าเสียหาย’ คดีหมูแฮมครั้งที่ 3 (เดลินิวส์ 2 ก.ย. 50)

การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ มักใช้เน้นคำที่สำคัญของประโยค ทั้ง นามจริงของบุคคล สมณนาม ยศ ตำแหน่ง สิ่งของ กริยาหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ ได้ชัดเจนว่า อะไรคือประเด็นสำคัญของข่าว หรือหนังสือพิมพ์กำลังพยายามจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านรู้มากที่สุด

- อัศจรรย์ (!)

หมายจับหมูแฮม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

ไม่รับ ‘หมูแฮม’ ขอบมา แม่สิ้นสติ! ซ็อกกางานเผาศพลูก (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

‘สาวิณี’ ยื่นโฉนด 6 ล้าน ประกันลูก! (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

การใช้เครื่องหมายอัศจรรย์ก็เพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลใน ข่าว หรือผู้เขียนพาดหัวข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ทำให้น้ำเสียงของคำหรือข้อความมีน้ำหนักมากขึ้น น่าตื่นเต้นหรือน่าตกใจ และอาจทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่า เรื่องที่พาดหัวข่าวนั้นน่าตื่นเต้น น่าทึ่ง หรือนักแน่น เป็นการสร้างให้ผู้อ่านเห็นถึงอารมณ์ น้ำหนัก ทิศทางของข่าว

- ยติภังค์ (-) เช่น

ลูกอดีตคนส.ไทยอ่วม ตั้ง 3 ข้อหา พ่อยื่นยัน ‘ป่วยจิต’ มีอารมณ์โมโห ร้าย-ไม่รู้สติตัว (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

คติลูกอดีตคนส.ไทยซึ่ง พ่อลั่นฟ่อง คนรุมทำร้าย ‘หมูแฮม’ อ้างลูกถูกกฏ หมู-ค่าไร่การศึกษา ‘ล้อมคอก’ ปรับเกณฑ์ให้ใบขับขี่ (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

‘สาวิณี’ ยื่น โฉนด 6 ล้าน ประกันลูก! พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอมขอโทษ หลังให้สัมภาระเงินแรงจนถูกจวก ดร.รอชี-ผู้ต้องหา ‘ป่วยจิต’ หรือไม (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในหัวข้อนี้ ก็เพื่อแยกคำสองคำ หรือข้อความออกจากกัน โดยที่ระหว่างคำหรือข้อความเหล่านั้นเชื่อมด้วยคำว่า “และ” จึงเป็นการช่วยประหยัดพื้นที่ของการพาดหัว

ส่วนการใช้แหล่งข่าวของไทยรัฐ พบว่า การพาดหัวข่าวส่วนใหญ่ จะเลือกใช้แหล่งข่าวจากฝ่ายผู้ก่อเหตุเป็นตัวละครหลัก ทั้งตัวหมูแฮมเอง พ่อหมูแฮม แม่หมูแฮม แต่ละระดับภาษาที่ใช้จะแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ตัวหมูแฮม หนังสือพิมพ์จะเรียกว่า ลูกกอดิตนางสาวไทย , หมูแฮม , ลูกไฮโซ

สำหรับนายกัณฑ์เอนก พ่อของหมูแฮมนั้น หนังสือพิมพ์จะเรียกว่า พ่อเบนซ์คลั่ง , กัณฑ์เอนก , พ่อหมูแฮม

ในส่วนของนางสาวิณี แม่ของหมูแฮมนั้น หนังสือพิมพ์มีการเลือกใช้ขึ้นพาดหัวเพียงครั้งเดียว และพาดหัวว่า แม่หมูแฮม

สำหรับแหล่งข่าวอื่นๆที่เลือกใช้พาดหัวนั้น ก็มีผู้เสียชีวิต นางสาวชล ซึ่งสื่อใช้พาดหัวว่า “เหยื่อรถเบนซ์” และแหล่งข่าวด้าน ขสมก. ซึ่งนำเสนอ 2 วันและเป็นแหล่งข่าวที่เป็นลบ นอกจากนั้นก็ยังมีแหล่งข่าวจากศาลและตำรวจซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง

สำหรับเดลินิวส์จะเลือกใช้แหล่งข่าวจากฝ่ายผู้ก่อเหตุเป็นหลักไม่ต่างจากไทยรัฐได้แก่ พ่อ แม่ ตลอดจนตัวหมูแฮมเอง โดยพ่อแม่และหมูแฮมนั้น เดลินิวส์จะเรียกว่า แม่หมูแฮม , สาวิณี , พ่อหมูแฮม ซึ่งเป็นคำที่เป็นกลาง ไม่ได้ตัดสินหรือวางกรอบใดๆ นอกจากนั้นเดลินิวส์ก็เลือกใช้ใช้นางสาวิณีเป็นแหล่งข่าวในพาดหัวข่าวมากกว่าไทยรัฐ ตัวอย่างเช่น

แม่ ‘หมูแฮม’ เกลี้ยร้ ค่าเสียหาย 2 เหยื่อ (เดลินิวส์ 13 ก.ค. 50)

‘สาวิณี’ ยื่น โฉนด 6 ล้านประกันลูก! (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หมูแฮม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเจ็ดแล้วจะไม่พูดอีก สหภาพยอมรับพอใจ (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

สำหรับตัวหมูแฮมนั้น เดลินิวส์จะเรียกว่า ลูกกอดิตนส.ไทย , หมูแฮม , หนุมไฮโซคลั่ง ซึ่งเป็นการตั้งสมญานาม ทำให้เกิดระดับภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้อ่านเกิดการตัดสินตีผู้ตกเป็นข่าวได้

ส่วนแหล่งข่าวที่เป็นกลางได้แก่ ตำรวจ ตัวอย่างเช่น

ดร.แจ้งร้อหา ‘หมูแฮม’ จีด 48 ชม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’ (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

ตำรวจคาดอีก 1 เดือน สรุปลำนวน ‘หมูแฮม’ คน ‘ขสมก.’ บุกร้อง 3 (เดลินิวส์ 12 ก.ค.

สำหรับแหล่งข่าวที่เป็นลบ ได้แก่ ฝ่ายผู้เสียหายและฝ่าย ขสมก. ตัวอย่างเช่น
 จ่อฟ้องพ่อหุมแซม สหภาพขสมก.ชี้ถูกคูหมิ่น (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)
 'ไม่รับ 'หุมแซม' ขอขมาแม่สิ้นสติ! ช็อกคางานเผาศพลูก (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

ดังนั้นโดยสรุปแล้ว แหล่งข่าวในการพาดหัวข่าวทั้งของไทยรัฐและเดลินิวส์จะไม่แตกต่างกัน มีทั้งแหล่งข่าวที่เป็นลบ แหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง และแหล่งข่าวที่เป็นบุคคลในข่าวเอง

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นนำเสนอ จะเห็นว่ามีหลายครั้งที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ นำเสนอข่าวในประเด็นการแสดงความรับผิดชอบหรือการออกมาขอโทษของฝ่ายหุมแซมต่อฝ่ายผู้เสียหายมาโดยตลอดตั้งแต่วันแรกที่นำเสนอข่าว เช่น

พ่อยื่นยัน 'ป่วยจิต' มีอารมณ์โมโหร้าย – ไม่รู้สึกตัว พร้อมรับผิดชอบชดใช้เต็มที่ (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

ลูกไฮโซรู้ตัวสำนึกทำผิด ขอโทษเหยื่อ (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

เผาแล้วเหยื่อรถเบนซ์ หุมแซมสัญญาบวชให้ (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

'กัณฑ์เอนก' สำนึก ขอโทษวาจาไม่ดี (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

'พ่อหุมแซม' ยอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

แม่หุมแซมเจรจาชดใช้ค่าเสียหายตกลงไม่ได้ (ไทยรัฐ 1 ก.ย. 50)

เจ้าตัวร้ายให้ขอโทษทำโดยไม่รู้ตัว (ไทยรัฐ 14 มี.ค. 51)

'ปัจฉิมสวัสดิ์' ขอรับผิดชอบผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ-ตาย (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

"หนุ่มไฮโซคลั่งสำนึกผิด ส่งจดหมายขอโทษเหยื่อ" (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

แม่ 'หุมแซม' เคลียร์ ค่าเสียหาย 2 เหยื่อ ขสมก.รอให้ขอโทษ (เดลินิวส์ 13 ก.ค. 50)

"สาวฉิ่งขึ้น โฉนด 6 ล้านประกันลูก พ่อหุมแซม ยอมขอโทษ" (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

"พ่อหุมแซม ขอโทษคน ขสมก." (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

นอกจากนั้น ก็ยังมีการนำเสนอในประเด็นความขัดแย้ง ระหว่างฝ่ายของหุมแซม และฝ่ายผู้เสียหาย เช่น

พ่อเบนซ์คลั่ง อารมณ์บ่จอย ค่ากระเป๋าค่าคนไม่มีการศึกษา ไล่ร้ายลูก ชูฟ้องแน่ (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

ขสมก. แจ้งกัณฑ์เอนก ช้อหาคูหมิ่น คดี "หุมแซม" (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

ขสมก. ยกขบวนชู พ่อหุมแซมขอโทษ หยามรถเมล์ จัดเส้น 7 วัน ไม่จั่นฟ้องแน่ (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

‘พ่อหุมแซม’ ขอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก. (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

คดีลูกอดีตคนส.ไทยซึ่ง พ่อลั่นฟ้อง คนรุมทำร้าย ‘หุมแซม’ อ้างถูกถูกกฎหมาย-ค่าไว้การศึกษา ‘ล้อมคอก’ ปรับเกณฑ์ให้ใบขับขี่ (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

‘สาวฉฉ’ ยื่นโจทก์ 6 ล้าน ประกันลูก! พ่อ ‘หุมแซม’ ขอมขอโทษ หลังให้สัมภาษณ์แรง จนถูกจวก ตร.รอชี้-ผู้ต้องหา ‘ป่วยจิต’ หรือไม่ (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

จ่อฟ้องพ่อหุมแซม สหภาพขสมก.ชี้ถูกคุกหมิ่น (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

พ่อ ‘หุมแซม’ ขอโทษคน ขสมก. วอน ‘สังคม’ ให้อภัยเจ็บแล้วจะไม่พูดอีก สหภาพขอมรับพอใจ (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

นอกจากนี้ก็มีกรพาดหัว โดยนำเสนอในมุมมองกฎหมาย ความคืบหน้าของคดี เช่น

หมายจับหุมแซม เจตนาฆ่าคน ศาลอนุมัติ! 3 ข้อหาหนัก (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

ใช้โจทก์ 6 ล้านประกันหุมแซม คดีชิงเบนซ์ชนคน ตำรวจไม่คัดค้าน (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

ฟ้องหุมแซม ‘3 ข้อหา’ หนัก (ไทยรัฐ 14 มี.ค. 51)

ตร.แจ้ง3ข้อหา ‘หุมแซม’ ฆิด 48 ชม. ไม่ขอประกันจับส่งศาล เล็งอายัดตัวนอน ‘รพ.ตร.’ (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

‘สาวฉฉ’ ยื่นโจทก์ 6 ล้าน ประกันลูก! (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

ตำรวจคาดอีก 1 เดือน สรุปลำนวน ‘หุมแซม’ คน ‘ขสมก.’ นุชช่อง 3 (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

สาเหตุที่ไทยรัฐเลือกใช้ภาษาที่เข้าข้างหุมแซมในวันแรกที่ลงข่าว อาจเป็นเพราะฝ่ายพ่อของหุมแซมนั้นเป็นผู้ที่ร้ายและหุมแซมก็เป็นหลานของนายพลตำรวจผู้มีอิทธิพล ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาของสื่อที่จะต้องนำเสนอข่าวที่ไม่ขัดแย้งกับกลุ่มบุคคลเหล่านี้เพื่อความอยู่รอดของสื่อเอง

แต่หลังจากการออกมาให้สัมภาษณ์ของนายกัณฑ์อเนก พ่อของหุมแซม ในทำนองดูถูกเหยียดหยามพนักงาน ขสมก. คู่กรณี ทำให้สังคมยิ่งมองฝ่ายของหุมแซมเป็นในภาพลบมากขึ้น ด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐจึงต้องคำนึงถึงความคิดเห็นของสาธารณชนด้วย เนื่องจากการนำเสนอข่าวที่ตรงกับความความคิดเห็นสาธารณะจะส่งผลต่อยอดขาย ดังนั้น การนำเสนอแหล่งข่าว ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวในวันต่อๆ มาจึงทำให้เกิดภาพลบต่อหุมแซมมากขึ้น

สำหรับเดลินิวส์นั้น ภาษาที่ใช้อาจจะดูไม่หือหาว รุนแรงมากเท่าไทยรัฐ แต่เมื่อดูประกอบกันเป็นบริบททั้งประโยคแล้ว จะพบว่าการใช้คำ ให้ความหมายไม่แตกต่างจากไทยรัฐมากนัก ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพที่เป็นลบต่อตัวหุมแซมว่ากระทำเกินกว่าเหตุและไม่มีความรับผิดชอบ ซึ่งเดลินิวส์ก็

เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกับไทยรัฐ นั่นก็คือเป็นหนังสือพิมพ์เชิงปริมาณ ดังนั้นจึงต้องคำนึงถึงความ
 คิดเห็น ความต้องการของสาธารณชนเช่นกัน

อนึ่ง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะใช้คำในการพาดหัวยาวกว่าไทยรัฐ ทำให้สามารถเข้าใจ
 อารมณ์ ทิศทาง ที่สื่อต้องการจะบอกได้มากกว่าเพียงแค่อ่านพาดหัวข่าว

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการ
 กำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการเสนอข่าวกรณีหมุ่แฮมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ นำเสนอโดยใช้
 เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนาถึงอาภักปิริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว
 รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้
 ก่อให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อ
 ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

คุมอารมณ์ไม่อยู่ ใช้หินทุบหัว โขเฟอร์รูด ปอ. ที่จับเฉี่ยวชน ก่อนหื้อเบนซ์ตะบึงชน
ผู้โดยสารที่กำลังเปลี่ยนรถ และชาวบ้านที่ยืนอยู่บนทางเท้าล้มระเนระนาด บางรายติดอยู่ใต้ท้องรถ ผล
ตาย 1 เจ็บอีกระนาว เกือบถูกรุมประชาทัณฑ์ตายตาม โขคยังดีตำรวจห้ามทัน ก่อนนำส่งโรงพยาบาล
พร้อมตั้งข้อหา 3 ข้อหาหนัก (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

พบร่างผู้บาดเจ็บ 3 ราย ติดอยู่ใต้ท้องรถเบนซ์ ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด
(ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

นายกัณฑ์พิทักษ์มีอาการ ช็อกตัวสั่น มือสั่นอยู่ตลอดเวลา และไม่ยอมออกจากรถ
เจ้าหน้าที่จึงช่วยกันยกรถตะแคง ก่อนนำผู้บาดเจ็บออกจากใต้ท้องรถส่งโรงพยาบาลคามิลเลียน ขณะ
ประชาชนที่เห็นเหตุการณ์เริ่ม โกรธแค้นเข้าทุบรถเบนซ์ จะกระชากตัวนายกัณฑ์พิทักษ์ ออกมา
ประชาทัณฑ์ด้วยความโกรธแค้น เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องห้ามปรามกันจ้าละหวั่น ก่อนนำขึ้นเปลหามส่ง
โรงพยาบาลสมิติเวชในสภาพทุลักทุเล (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

หนุ่มไฮโซจีโมโห นามสกุล ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ควบคุมเบนซ์หรู เรียกรถเมล์จอดอ้างถูกปาด
หน้า แต่คนขับรถเมล์ไม่ยอมรับ ทำให้เกิดอารมณ์บูด ไล่ชกคนขับรถเมล์จนบาดเจ็บ ขณะที่ผู้โดยสาร
รถเมล์ทยอยลงมายืนอยู่ข้างรถ ไฮโซหนุ่มเจ้าของรถเบนซ์เกิดคลังเหยียบคันเร่งพุ่งขึ้นทางเท้าไล่ชน
ผู้โดยสารทับร่างหญิง 2 คน ชาย 1 คน ติดคาใต้ท้องรถจนรถวิ่งต่อไปไม่ได้ เลยถูกชาวบ้านล้อมรถไว้รวม
ทับรถจนเสียหยา แต่ก็ไม่สามารถเอาคนเจ็บใต้ท้องรถออกได้ ต้องรถหน่วยกู้ภัยมาช่วยยกรถตะแคงขึ้นจึง

ดึงร่างคนเจ็บทั้ง 3 คนออกมาส่งโรงพยาบาลได้ ส่วนไฮโซหนุ่มเลือดร้อนก็ถูกทุบรถและรวมทำร้ายจนบาดเจ็บไปเช่นกันแต่ไม่กล้าลงจากรถ ตำรวจต้องเข้ากุมกันพาดตัวออกมา (เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

หลังจากสติแตกคลังจับเบนซ์พุ่งขี้อยู่โดยสารรถปอ. สังกะ 1 ศพ เป็นสาวฝ่ายการเงินขสมก. สภาพศพถูกทับร่างยับเยิน จนกระดูกแตกที่มอวัยวะ ญาติพี่น้องติดต่อบรรดาญาติให้ระงมโรงพยาบาล (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

ส่วนนายกันท์เอนก อยู่ในสภาพช็อกตกใจจนตัวสั่นเกร็งอยู่ในรถถูกชาวบ้านทุบกระจกรถเข้าไปเตรียมรวมประชาทัณฑ์ (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้คำบรรยายท่าทางของหมูแฮม ถึงอาการคลุ้มคลั่ง ก่อเหตุขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิต และผู้บาดเจ็บจำนวนมาก นอกจากนี้ก็บรรยายให้เห็นถึงสภาพของผู้บาดเจ็บ และคนที่อยู่ในเหตุการณ์ ใช้เทคนิคการบรรยายในลักษณะของการเล่าเรื่องให้เห็นภาพของความน่ากลัว ความรุนแรงของเหตุการณ์และผู้ตกเป็นเหยื่อ ราวกับว่านักข่าวเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพ และรู้สึกเหมือนว่าอยู่ในเหตุการณ์นี้ด้วย

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐยังได้ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ เช่น

จากการสอบสวนนายสถาพร อรุณศิริ คนขับรถประจำทางปรับอากาศ...ในขณะที่คู่กรณีเดินเดินกลับไปที่รถเบนซ์ ตนจึงบอกให้นางรัชณี แซ่จิว อายุ 58 ปี กระเป๋ารถเมล์ ให้ผู้โดยสารลงไปขึ้นรถที่ฟุตบอลเพื่อเปลี่ยนรถ แต่จู่ๆนายกันท์พิทักษ์ก็กลับเหยียบคันเร่งรถเบนซ์ที่จอดอยู่ที่ขบวนผู้โดยสารที่ยืนอยู่บนฟุตบอล จนล้มระเนระนาดเป็นลูกโบว์ลิ่ง มีบางคนถูกชนจนร่างไปติดอยู่ที่ท้องรถ (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

ค.ต.นุกูล เดชพันธ์ ผบ.หมู่จร.สน.ทองหล่อ ซึ่งเป็นผู้เข้าเวรอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุเปิดเผยว่า...คู่กรณีทั้งสองฝ่ายกำลังชกต่อยกันอยู่ จึงเข้าไปห้ามแล้วแยกคู่กรณีออกจากกัน โดยผู้ต้องหาได้เดินกลับเข้าไปนั่งในรถเบนซ์ ส่วนตนแยกกลับไปที่ปั๊มเพื่อกดเปลี่ยนสัญญาณไฟ แต่กลับได้ยินเสียงโครมครามและเสียงกรี๊ดร้อง เมื่อออกไปตรวจสอบ ถึงพบว่าผู้ต้องหาขับรถพุ่งชนประชาชนที่เดินอยู่บนฟุตบอลจนมีผู้ได้รับบาดเจ็บหลายราย หลังเกิดเหตุประชาชนที่อยู่บริเวณดังกล่าวต่างโกรธแค้น กรูกันเข้ามาทุบรถและทำร้ายผู้ต้องหา (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

นางรัชณี แซ่จิว อายุ 58 ปี ผู้โดยสารให้การว่า ขณะนั่งรถมาถึงแยกนานาก็เห็นรถเบนซ์ที่ขับตามมาไล่บีบแตร แต่คนขับรถเมล์ไม่ได้จอด จนมาถึงปากซอยอารีร์ถทั้งสองคันจึงจอด และคนขับรถ

ทั้งสองคนก็ลงไปคุยกันในซอย สักพักกระเป๋ารถมอเตอร์ก็มาบอกให้เปลี่ยนรถ แต่พอลงมาขึ้นรถที่ข้างรถได้ เดี่ยวเดียวรถเบนซ์ก็พุ่งขึ้นทางเข้ามาไล่ชนพวกตนและทับคนติดใต้ท้องดังกล่าว...(เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้น จะพบว่าไทยรัฐและเดลินิวส์มีการนำเอาคำรวจ พนักงานขับรถมอเตอร์ไซค์โดยสาร มาเป็นแหล่งข่าวที่ให้สัมภาษณ์ ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่สื่อได้พรรณาเหตุการณ์ไว้ก่อนหน้าแล้ว

ส่วนเนื้อหาข่าวที่รายงานตามความจริง บรรยายแบบตรงไปตรงมา ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์มักจะปรากฏอยู่ในส่วนของการให้ข้อมูลจากแหล่งข่าวต่างๆ เช่น

พ.ต.อ. จิรพัฒน์ กล่าวด้วยว่า เบื้องต้นญาตินายกัณฑ์พิทักษ์แจ้งให้ทราบ ว่า นายกัณฑ์พิทักษ์มีอาการป่วยทางจิต ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีประวัติการรักษาอยู่ที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ด้วย...(ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

นพ.ทวิศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกกรมสุขภาพจิตกล่าวว่า อาการของนายกัณฑ์พิทักษ์ที่เกิดขึ้นตอบได้ 2 แนวทางว่าปกติหรือไม่ปกติ ในการควบคุมอารมณ์เป็นได้ทั้ง 2 อย่าง ในคนที่ปกติถ้ามีเรื่องเข้ามามากๆ อาจเกิดอาการเครียด (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

พ.ต.อ.จิรพัฒน์ กล่าวส่วนเรื่องที่พ่อแม่ผู้ต้องหาออกมาระบุว่าลูกชายมีอาการทางจิตนั้น ได้มอบหมายให้พนักงานสอบสวนไปสอบถามกับทางสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์เพื่อสอบปากคำแพทย์ผู้รักษาว่าผู้ต้องหาป่วยจริงหรือไม่ ป่วยเป็นโรคอะไร ป่วยมานานแค่ไหน มีการรักษาต่อเนื่องหรือไม่ และเมื่ออาการกำเริบแล้วจะรู้สึกตัวและสามารถควบคุมตัวเองได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งช่วงนี้ไม่ว่าฝ่ายไหนกล่าวอ้างอย่างไร ตำรวจต้องรับฟังทั้งหมดเพื่อนำมาพิจารณาซึ่งน้ำหนักว่าฝ่ายไหนถูกฝ่ายไหนผิด...(เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

นพ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต กล่าวว่าเรื่องของนายกัณฑ์พิทักษ์ได้กลายเป็นคดีความไปแล้ว ดังนั้นแม้พญ.รัชนิกร เอี่ยมผ่อง หัวหน้าศูนย์วิกฤตสุขภาพจิต สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ กลับมาก็คงพูดหรือให้ความเห็นอะไรไม่ได้ เพราะเป็นเพียงผู้เคยให้การรักษาเท่านั้น...(เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

นอกจากประเด็นด้านเหตุการณ์การขับรถชนของหมูแฮมแล้ว ยังพบว่าทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ยังให้ความสำคัญกับประเด็นความขัดแย้งระหว่างพ่อหมูแฮมและพนักงานขสมก. ซึ่งใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเขียนแบบพรรณนาถึงอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้รายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์เช่นกัน ทำให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่านได้ ตัวอย่างเช่น

“กัณฑ์เอนก” พ่อหุมแซม ฟิวส์ขาด ค่าออกทีวี ระเบิดรตเมล์ไว้การศึกษา ยัวะจัดพูด โททกใส่ร้ายลูกชายแกล้งชักมือหงิก ขู่ฟ้องเป็นคนแรก (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

ขสมก.เตรียมแจ้งความกัณฑ์พิทักษ์และพ่อ ฐานดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานองค์การฯ (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

กล่าวหาและดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานเก็บค่าโดยสารของขสมก.ว่ามีความรู้ต่ำและยังกล่าวเหยียดหยามว่าเป็นคนชั้นล่างไม่มีการศึกษา ทำให้สังคมรังเกียจและเป็นจำเลยสังคม การที่นายกัณฑ์เอนกกล่าวหาถือเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างร้ายแรง ทำให้สังคมประชาชนทั่วไปชิงชังและรังเกียจเสื่อมเสียชื่อเสียงขององค์กรของรัฐวิสาหกิจ... (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

ขสมก.กร้าวไม่เลิก ปิดเส้นตายให้พ่อ “หุมแซม” เอ่ยปากขอโทษอย่างเป็นทางการ แลกกับการไม่แจ้งความดำเนินคดี ขณะเดียวกันพนักงานขสมก.ยกพวกกว่า 100 คน ถือป้ายประท้วงบุกห้อง 3 ชั้นหนังสือให้ผู้บริหารสถานี (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

ภายหลังพนักงานขสมก. ออกแถลงการณ์ขู่แจ้งความนายกัณฑ์เอนก ปังฉิมสวัสดิ์ พ่อ นายกัณฑ์พิทักษ์ หรือ “หุมแซม” ผู้ต้องหาคดีขับรถชนคนตายและบาดเจ็บ ฐานจ้อผ่านสื่อ ทำนองดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานองค์การฯเป็นชนชั้นล่างผู้ต่ำต้อย ขณะที่ผู้เป็นแม่ “สาวฉิม ปะการะนัง” ยังออกเดินสายขอโทษผู้บาดเจ็บตามโรงพยาบาลต่างๆแทนลูกชายที่ยังนอนพักรักษาตัวอยู่ (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

อยากจะขอความเป็นธรรมให้ด้วย พวกคนไม่ใช่กระโถนรองรับอารมณ์ของใคร แต่พร้อมที่จะให้อภัยเพียงแต่ต้องการให้นายกัณฑ์เอนกมาขอโทษพวกตนต่อหน้าสื่อมวลชน เพื่อเรียกศักดิ์ศรีกลับมาเท่านั้น (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

พ่อ “หุมแซม” ขอมไปกราบขอโทษพนักงาน ขสมก.ถึงถิ่น หลังหลุดปากคนรถเมล์ไว้การศึกษา ขอมรับตอนนั้นขาดสติพูดไปด้วยความพลั้งเผลอ ยืนยันไม่ฟ้องร้องใครทั้งสิ้น ทุกอย่างยุติในวันนี้ ด้านประธานสหภาพ ขสมก.รวมถึงคนขับรถเมล์คู่กรณีพอใจยุติการเคลื่อนไหว เช่นเดียวกับลูกสาวผู้ตาย ซาบซึ่งความมีน้ำใจของ “สาวฉิม ปะการะนัง” ขอมยกโทษให้เช่นกัน (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

คดีเบนซ์ไฮโซลูกอดีตนางสาวไทยชนคนบานปลาย “กัณฑ์เอนก” พ่อ “หุมแซม” กลับล่าหลังยัวะจัดเห็นทีวีสัมภาษณ์กระบี่สาวรถเมล์ ค่าเช่า “คนไม่มีการศึกษา” ประกาศฟ้องเอาเรื่องทุกคนที่รวมทำร้ายลูกชายจนบาดเจ็บ อ้างใช้กฎหมายเหนือกฎหมาย (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

...แต่จะฟ้องระเบิดรตเมล์ผู้จุดชนวนให้ลูกชายต้องฟิวส์ขาด รวมทั้งผู้ที่ใช้กฎหมายมั่วทำร้ายหุมแซมลูกรัก...(เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

กัณฑ์เอนกเอ่ยปากขอโทษที่ให้สัมภาษณ์รุนแรง ยินดีรับผิดชอบทุกอย่างเหมือนเดิม
(เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) ได้ออกแถลงการณ์ฉบับที่ 1 เรื่องแจ้งความดำเนินคดีนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ ในข้อหาดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงาน ขสมก. กรณีที่นายกัณฑ์เอนกให้สัมภาษณ์ว่าพนักงานเก็บเงินขสมก. ความรู้ต่ำ เป็นคนชั้นล่าง ไม่มีการศึกษา ถือเป็นการดูถูกเหยียดหยามอย่างร้ายแรง...(เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

คนขสมก.บุกอาคารมาลินนท์ ยื่นข้อเรียกร้องให้ผู้ดำเนินรายการเรื่องเล่าเช้านี้และพ่อของหนูแฮมขอโทษต่อหน้าคนรถเมล์และสื่อมวลชนกรณีคำให้สัมภาษณ์ คนชั้นล่าง ไม่มีการศึกษา (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

สหภาพขสมก.ขีดเส้นตายกัณฑ์เอนก ต้องขอโทษภายใน 5-7 วัน พันกำหนดฟ้องร้องทันที (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

ยอมขอโทษ กัณฑ์เอนกรุดพบพนักงานขสมก.กล่าวขอโทษต่อหน้าผู้อำนวยการ สหภาพแรงงานและพนักงานขสมก. (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะเริ่มต้นด้วยเนื้อหาความเคลื่อนไหวหรือความคืบหน้าของฝ่ายหนูแฮม โดยมีการให้ความเหตุการณ์ในอดีตแบบสรุป ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ ตลอดจนความโหดร้ายของหนูแฮม จากนั้นจึงรายงานความคืบหน้าในส่วนของรูปคดี ว่าหนูแฮมโดนข้อหาอะไรบ้าง แล้วเขารู้สึกอย่างไร รวมถึงการสัมภาษณ์แหล่งข่าว เช่น แพทย์, ตำรวจ เกี่ยวกับคดีหรืออาการหนูแฮม ส่วนสุดท้ายจะเป็นเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับผู้เสียหาย ส่วนนี้จะบรรยายถึงอาการของผู้บาดเจ็บอย่างละเอียด ตลอดจนข่าวเกี่ยวกับผู้เสียชีวิต รวมไปถึงการแสดงความรับผิดชอบจากฝ่ายหนูแฮม เช่น

“...ความคืบหน้ากรณีนายกัณฑ์พิทักษ์...ก่อนเหตุระห่ำโมโหพนักงานเก็บค่าโดยสารรถปอ.513 ที่มีปากเสียงกัน แล้วควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ขับรถเบนซ์สีดำ ทะเบียน ศศ 6699 กรุงเทพมหานคร พุ่งชนชาวบ้านที่ไม่รู้ชื่อไหนเห็นยื่นรอรถเมล์บริเวณแยกอารีย์...จนทำให้นางสายชล...เสียชีวิต และมีผู้ได้รับบาดเจ็บสาหัสและเจ็บมากเจ็บน้อยอีกรวม 10 คน...ต่อมาเกิดบานปลายกลายเป็นคดีสะเทือนขวัญนั้น...”

...เช้าวันที่ 7 ก.ค. พล.ต.ต.อนันต์...เผยว่า ตำรวจได้รับหมายจับนายกัณฑ์พิทักษ์จากศาลจังหวัดพระโขนงแล้ว...ตำรวจได้สรุปแล้วทำเป็นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งออกหมายจับนายกัณฑ์พิทักษ์...ศาลได้พิจารณาคำร้อง...แล้ว มีคำสั่งออกหมายจับที่ 1025/2550 ลงวันที่ 6 ก.ค. 2550 โดยให้จับนายกัณฑ์พิทักษ์ในข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา พยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และทำร้ายร่างกายผู้อื่น...

...ผู้สื่อข่าวถามว่าเหตุใดตำรวจไม่ออกหมายเรียกของพนักงานสอบสวนเสียก่อน เพราะผู้ต้องหาที่นอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาล อาจจะถูกมองว่ากั้นแกล้งผู้ต้องหาได้ พล.ต.ต.อนันต์กล่าวไว้ว่า ที่ผ่านมามีตำรวจไม่มีโอกาสสอบสวนผู้ต้องหา เมื่อติดต่อบังคับแพทย์ก็ตอบมาว่าผู้ต้องหายังไม่สามารถรับปากคำไม่ได้ จึงรีบสอบสวนรวบรวมหลักฐาน โดยเร็วเพราะเห็นว่าคดีมีคนตายคนเจ็บสาหัสหลายคน เหตุเกิดกลางกรุง ถ้าตำรวจยังไม่อยู่อาจจะถูกมองว่าตำรวจปล่อยปละละเลย...

...สำหรับบรรยากาศที่ สน.ทองหล่อ ได้มี น.ส.หทัยทิพย์...เข้าพบ ร.ต.ท.นิพนธ์ แทนรัตน์ พนักงานสอบสวน (สบ 1) ขอให้ดำเนินคดีกับนายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ ในข้อหาทำร้ายร่างกาย ...

...ต่อมามีนายโรลง...เข้าพบพนักงานสอบสวนเช่นกัน แจ้งว่าตนเป็นนายจ้างของนางแสงมณี...ซึ่งถูกรถเบนซ์คันก่อนเหตุพุ่งชน เหตุรถชนดังกล่าวทำให้ลูกจ้างไม่สามารถทำงานได้ จึงขอให้ดำเนินคดีกับนายกัณฑ์พิทักษ์ตามกฎหมาย...

...นายแพทย์นิลวิวัฒน์ คุประตกุล ศัลยแพทย์ รพ.คามิลเลียน และแพทย์เจ้าของไข้ของนางแสงมณี เผยว่า ทางโรงพยาบาลไม่เคยทอดทิ้งคนไข้ตามที่ปรากฏเป็นข่าววันแรกๆ สำหรับอาการคนเจ็บมีไพบลา ร้าหัก ผิวหนังที่หลังซึ่งครูดไปกับพื้น ต้องระวังการติดเชื้อ และต้องใช้ผิวหนังจากส่วนอื่นมาทดแทน แม้คนเจ็บยังบอบช้ำอยู่ แต่อาการทั่วไปถือว่าปลอดภัยแล้ว ...

...ด้านความสูญเสียของญาติผู้เสียชีวิต...น.ส.สุชีรา...บุตรนางสายชล...ที่ถูกรถเบนซ์ของนายกัณฑ์พิทักษ์พุ่งชนเสียชีวิตเผยว่า ตนยังทำใจไม่ได้ที่ต้องสูญเสียแม่ เพราะแม่เป็นเสาหลักคนเดียวของครอบครัว ที่ภาระหน้าที่ต้องเลี้ยงนางทองคำ หลวงแสง ผู้เป็นยาย และญาติสนิทที่ป่วยพิการทางสมองอีกคนหนึ่ง แม่เป็นคนขยันรักครอบครัว แม่ทำงานหนัก โดยเป็นช่างเสริมสวยหารายได้เลี้ยงครอบครัวอีกทางหนึ่ง...

...มีรายงานว่า สำหรับคนเจ็บนอกจากนางแสงมณีที่เจ็บสาหัสแล้วยังมีนางสังวาลย์สิงหาวงศ์ อายุ 26 ปี เจ็บสาหัส รักษาตัวที่ รพ.วิภาวดี กับนายมาโนช โตจวง นอนเจ็บสาหัสเช่นกันอยู่ที่ รพ.กล้วยน้ำไท... (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเคลินิวส์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่า หมูแฮมเป็นฆาตกรที่โหดร้าย ป่าเถื่อน สามารถจับรถชนคนได้อย่างเลือดเย็น ทำให้มีผู้บาดเจ็บสาหัสหลายราย และมีผู้เสียชีวิต ซึ่งแต่ละคนก็เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่กลับต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายทั้งที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ก็พลอยต้องโดนกระทำด้วยความรุนแรงจากความบ้าคลั่งของหมูแฮมนั่นเอง

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวหมุแฮมขับรถชนคนตาย จำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคลในข่าวนี้นี้ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

การเลือกบุคคลในข่าวและแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีทั้งด้านบวกและด้านลบต่อหมุแฮม รวมทั้งมีแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เช่น แพทย์ทางด้านจิตเวช ตำรวจ เป็นต้น

สำหรับแหล่งข่าวด้านบวก คือแหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในเชิงเห็นใจ เข้าใจ และยอมรับเรื่องราวได้ ได้แก่ พ่อหมุแฮม แม่หมุแฮม เช่น

“นายกัณฑ์เอนก กล่าวว่า ขอโทษไปยังญาติผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บ ญาติผู้เสียชีวิตและผู้เสียชีวิต เหตุที่เกิดขึ้นถือว่าเป็นเหตุที่รุนแรงที่สุดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวตน เบื้องต้นขอรับผิดชอบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นค่ารักษาพยาบาล หรือฉดปณกิจศพและขอโทษแทนลูกชายด้วย โดยในส่วนของผู้เสียชีวิตจะให้ความช่วยเหลือเต็มที่ ด้านคดีจะให้เป็นไปตามกฎหมาย เมื่อเรื่องเสร็จสิ้นแล้วจะให้ลูกชายบวชให้กับผู้ตาย” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“...นายกัณฑ์เอนก กล่าวต่อไปว่า ปกติแล้วลูกชายเป็นคนดี สุภาพ เรียบร้อย ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เที่ยวกลางคืน แต่เป็นคนโมโหร้าย ที่ต้องเข้ารักษาปัญหาทางจิต...” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“นางสาววิณี พบกับผู้สื่อข่าวที่รออยู่ที่โรงพยาบาลก็ให้สัมภาษณ์ว่า ตนตั้งใจมาเยี่ยมคนเจ็บและไม่ได้ทอดทิ้ง ทางน้องหมุแฮมก็ฝากมาขอโทษด้วย และหมุแฮมประสงค์จะช่วยคนเจ็บ.....” (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

“นายพิเชศวร์ พัวพัฒนกุล ผอ.ขสมก. กล่าวว่ากรกระทำของนายกัณฑ์เอนกครั้งนี้ ทำให้ความรู้สึกที่ดีงามของสังคมกลับคืนมา นายกัณฑ์เอนกเป็นลูกผู้ชาย เมื่อกำลังทำ กล้ารับ ทางขสมก.ก็กล้าที่จะให้อภัย บรรยากาศที่ไม่สบายใจที่ผ่านมา ก็คงจะหมดกันไป ส่วนเรื่องคดีความก็ให้ไปตามกฎหมาย” (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

“นายกัณฑ์เอนกยังกล่าวถึงเรื่องที่สังคมจะมองว่า เมื่อเรื่องแบบนี้มาเกิดกับคนรวย คนนามสกุลดัง จะหลุดได้นั้น ไม่จริง หลักฐานมัดแน่น ถ้าลูกชายตนไม่ป่วยจนต้องไปรักษาที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์นั้น ลูกชายตนคิดคุก 100% ใช้คำว่า 100%” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“นายกัณฑ์เอนกยังกล่าว...ส่วนการดูแลคนเจ็บและเสียชีวิตนั้น ขณะนี้ได้ประสานไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อขอรายชื่อผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตทั้งหมดแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ยังไม่ได้นำมาให้มา โดยวันนี้จะให้ภรรยาไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บ 2 รายก่อนรวมทั้งช่วงเย็นจะไปร่วมงานศพด้วย” (เคลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“นางสาวฉวีกล่าวว่านี่เองก็เป็นห่วงญาติของคนตายและบาดเจ็บ มีความกังวลและเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก โดยได้บอกกับตนว่าอยากจะมาราบขอขมาต่อญาติผู้ตายและอยากจะมาราบขอโทษกรรมด้วยตัวเอง แต่แพทย์ไม่ยอมให้มา” (เคลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

“ด้านประธานสหภาพแรงงานฯขสมก. กล่าวว่า วันนี้การที่นายกัณฑ์เอนกแสดงความเป็นสุภาพบุรุษออกมาขอโทษพนักงานขสมก.แล้ว ตนรู้สึกยินดีเพราะช่วยให้ความรู้สึกดีๆในสังคมกลับมา ขอขอบคุณที่มาขอโทษในสิ่งที่ทำพลาดไป หวังว่าบรรยากาศแห่งความไม่สบายใจที่ผ่านมามาจะสิ้นสุดลง และนายกัณฑ์เอนกจะได้รับการให้อภัย เพราะสังคมไทยเป็นสังคมแห่งการให้อภัย ซึ่งสหภาพแรงงานฯขสมก.จะหยุดการเคลื่อนไหวเรื่องนี้เพียงแค่นี้” (เคลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

นอกจากนี้ จากเหตุการณ์เราจะพบว่านางสาวฉวี แม่ของหมูแฮม พยายามเดินทางไปเยี่ยมเยียนผู้บาดเจ็บและไปร่วมงานศพผู้เสียชีวิต ส่งผลให้ผู้บาดเจ็บ ญาติผู้บาดเจ็บและญาติผู้เสียชีวิตหลายราย กลายเป็นแหล่งข่าวด้านบวกในบางครั้ง ได้แก่

“นายวิจิต คุรุทธร พ่อน้องแอนเผยว่า รู้สึกยินดีที่นางสาวฉวีมาเยี่ยมลูกสาวพร้อมทั้งให้การช่วยเหลือ....” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“น.ส.หทัยทิพย์ หรือน้องแอนเผยว่า ดีใจที่นางสาวฉวีมาเยี่ยม ขณะนี้ยังมีอาการเจ็บแผลอยู่เป็นระยะ....” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“นายวิจิตกล่าวว่าตนไม่คิดที่จะเรียกร้องอะไร เพียงแค่ช่วยดูแลเรื่องการรักษาพยาบาลจนกว่าลูกสาวตนจะหายเป็นปกติก็พอ เพราะตนเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ นางสาวฉวีเองก็ในฐานะที่เป็นแม่ก็คงกลัวใจไม่แพ้กับคนบาดเจ็บอื่นๆ คือไม่อยากให้เรื่องมันเกิดขึ้น ตนรู้สึกนางสาวฉวีเช่นกัน และดีใจที่นางสาวฉวีเดินทางมาเยี่ยมแสดงความห่วงใยลูกสาวตน...” (เคลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

สำหรับแหล่งข่าวด้านลบ ได้แก่ แหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ และมีมุมมองในทางลบต่อฝ่ายหมูแฮม เช่น ฝ่ายของผู้เสียหาย รวมถึง สหภาพ ขสมก. ที่ออกมาปกป้องพนักงานที่ถูกพ่อหมูแฮมต่อว่า เช่น

“จากการสอบสวนนายสถาพร อรุณศิริ อายุ 37 ปี คนขับรถประจำทางปรับอากาศ 1 ในผู้ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลแตกที่หน้าผากเป็นทางยาวประมาณ 5 ซม. ให้การว่า ขณะขับรถเมล์มาจอดติดไฟแดง บริเวณซอยนานา มีชายวัยรุ่นทราบชื่อต่อมานายกัณฑ์พิทักษ์ เดินมาเคาะ

กระทรวงมหาดไทยให้ตนเปิดหน้าต่าง เมื่อถามว่ามีอะไร นายกัณฑ์พิทักษ์บอกว่า ตนขับเจ็วรถเบนซ์ของเขา ตนจึงปฏิเสธไปว่าจะเฉี่ยวได้อย่างไร ในเมื่อขับรถตามหลังมาตลอด นายกัณฑ์พิทักษ์จึงเดินกลับไปที่รถขับออกไป แต่เมื่อตนขับมาถึงแยกอารีย์ ตรงข้ามซอยสุขุมวิท 26 ปรากฏว่ามีตำรวจโบกมือส่งสัญญาณให้หยุด แต่เมื่อลงจากรถ ระหว่างที่ตำรวจผลอ นายกัณฑ์พิทักษ์ได้หยิบก้อนหินมาทุบที่ใบหน้าตนจนเป็นแผลแตกเลือดอาบ ก่อนที่จะมีคนห้าม ในขณะที่ถูกรถยนต์เดินกลับไปที่รถเบนซ์ ตนจึงบอกนางรัชนี แซ่จิว กระเป๋ารถเมล์ ให้ผู้โดยสารลงไปยืนรอที่ฟุตบาทเพื่อเปลี่ยนรถ แต่จู่ๆนายกัณฑ์พิทักษ์กลับเหยียบคันเร่งรถเบนซ์ที่จอดอยู่ท้ายรถเมล์ฟ่งชนผู้โดยสารที่ยืนอยู่บนฟุตบาท จนล้มระเนระนาดเป็นลูกโบว์ลิ่ง มีบางคนถูกชนจนร่างไปติดอยู่ใต้ท้องรถ” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“ฉันขอพูดในฐานะที่เป็นลูก คนที่ขับรถชนแม่ก็ต้องมีแม่เหมือนกัน อยากให้คิดถึงชีวิตคนด้วยว่ามีค่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย แค่เป็นผู้โดยสารที่โดยสารมากับรถเท่านั้น เมื่อเกิดเหตุก็ต้องลงจากรถ ทำไมมาถึงขับรถชนเช่นนี้ คนที่เป็นลูกจะรู้สึกอย่างไร น.ส.สุชีรา กล่าวทั้งน้ำตา” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“...พนักงานองค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (ขสมก.) เขตการเดินรถที่ 4 ในนาม ‘ชมรมร่วมด้วยช่วยสังคม’ กว่า 100 คน ถู้อบายที่มีข้อความต่างๆ เช่น ‘พ่อก็ไม่ผิด ลูกก็ไม่ผิด แล้วที่ขับรถชน ใครจะรับผิดชอบ ขสมก.ผิด อะไรก็โทษ ขสมก.’ ‘พวกเราชาวรถเมล์ก็มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ พวกเราขอความเป็นธรรมกับสังคม เพราะงานของเราคือการให้บริการกับประชาชนทุกระดับชั้น ไม่แบ่งกันกับบุคคลทุกประเภท พนักงานรุ่นใหม่ก็จบปริญญาเหมือนกัน พวกเราไม่ยอมให้ใครมาดูถูกพวกเรา...” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“นางพิศพิไลกล่าวว่า ตนรู้จักกับนางแสงมณีมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งหลังจากประสบเหตุก็ไม่มีฝ่ายใดที่เกี่ยวข้องเข้ามาเหลียวแลเลย โดยนางแสงมณีได้รับบาดเจ็บอาการสาหัสนอนรักษาตัวอยู่ในห้องไอซียู รพ.คามิลเลียน ซึ่งแพทย์ยังไม่ได้ให้การรักษาแต่อย่างใด เนื่องจากค่าใช้จ่ายสูง...” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“นางณานิศาให้การว่า ในวันเกิดเหตุคืนวันที่ 4 ก.ค. ที่ผ่านมา สามิได้รับบาดเจ็บสาหัสถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลตำรวจ จากนั้นวันรุ่งขึ้นจึงทำเรื่องขอย้ายมาโรงพยาบาลกล้วยน้ำไท ตอนนี้อยู่ที่ห้องไอซียู โดยนายมานะ ใหญ่ลา ร้าหัก ซึ่งครองตั้งแต่ซีที 2-8 หัก กระดูกเชิงกรานและตะโพกขวาหัก ไหล่ขวาหัก อาการสาหัสมาก แต่ทางครอบครัวนายกัณฑ์พิทักษ์ยังไม่ได้มาดูแลช่วยเหลือแต่อย่างใด...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

“นายสนาน บุญออก ประธานสหภาพแรงงานฯขสมก.เปิดเผยว่า การที่นายกัณฑ์เอนกกล่าวหาว่า น.ส.สมจิต แก้วกล้า พนักงานเก็บค่าโดยสารรถปอ.513 ว่าเป็นคนไม่มีการศึกษานั้น ถือเป็นการดูหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นการดูถูกพนักงานรัฐวิสาหกิจที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีเหมือนกัน ตนยอมไม่ได้ และน.ส.สมจิตเป็นสมาชิกสหภาพฯด้วย ตนจะช่วยเหลือเต็มที่ ชั้นแรกจะทำหนังสือไปยัง

นายกัณฑ์เอนกให้ทำหนังสือขอโทษอย่างเป็นทางการ แต่ถ้านายกัณฑ์เอนกไม่ยอมทำหนังสือขอโทษ ตน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อไป” (เคลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

สำหรับแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง ได้แก่ แพทย์ ตำรวจ และอัยการ ทางด้านตำรวจและอัยการส่วนใหญ่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและการดำเนินคดีซึ่งมีทั้งด้านบวกและลบ แต่ภาษาที่ใช้จะเป็นกลาง ไม่มีการโน้มเอียง ทำให้เป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ส่วนแพทย์ มักจะให้ข้อมูลข้อเท็จจริง อธิบายหลักทางการแพทย์ แต่หลีกเลี่ยงที่จะเปิดเผยรายละเอียดอาการหมูแฮม นอกจากนี้ก็มีการให้สัมภาษณ์ของรัฐมนตรียุติว่า การกระทรวงคมนาคม และอธิบดีกรมการขนส่งทางบก ซึ่งประเด็นส่วนใหญ่เป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การออกใบขับขี่ เช่น

“พ.ต.อ. จิตรพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ เปิดเผยว่าเบื้องต้นตั้งข้อหานายกัณฑ์พิทักษ์จับจี้รถโดยประมาท เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย จากนั้นไปจะให้พนักงานสอบสวนเร่งสอบปากคำพยานที่เกี่ยวข้องทุกปากนำมาพิจารณาว่า เป็นการกระทำที่เข้าข่ายพยายามฆ่า หรือฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาหรือไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ หากเข้าข่ายความผิด จะแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่ผู้ต้องหาต่อไป”

“พ.ต.อ. จิตรพัฒน์ กล่าวด้วยว่า เบื้องต้นญาตินายกัณฑ์พิทักษ์แจ้งให้ทราบ ว่า นายกัณฑ์พิทักษ์มีอาการป่วยทางจิต ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีประวัติการรักษาอยู่ที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ด้วย...”

“พ.ต.อ. จิตรพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ กล่าวว่า ขณะนี้ได้จัดการจับกุมตามหมายจับแจ้งข้อหาแล้ว คดีนี้มีอัตราโทษสูงถึงประหารชีวิต หากจะประกันตัวก็เป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวน ส่วนการที่ตำรวจยอมให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาหนีพักที่ รพ.สมิติเวชต่อไป ก็เพราะเพื่อความปลอดภัยในการรักษาพยาบาล อีกทั้งอยู่ในการดูแลของแพทย์...”

“นพ.ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกกรมสุขภาพจิตกล่าวว่า อาการของนายกัณฑ์พิทักษ์ที่เกิดขึ้นตอบได้ 2 แนวทางว่าปกติหรือไม่ปกติ ในการควบคุมอารมณ์เป็นได้ทั้ง 2 อย่าง ในคนที่ปกติถ้ามีเรื่องเข้ามามากๆ อาจเกิดอาการเครียด...”

“สำหรับอาการของเหยื่อรถเบนซ์คันนี้ น.ส.แสงมณี พิมโซดารี่ ชาวลาว ผกก.โรงแรมน้ำสอง เมืองวังเวียง ประเทศลาว ที่รักษาอยู่ รพ.คามิลเลียน นพ.นิลวัฒน์ คุประตกุล แพทย์เจ้าของไข้เปิดเผยว่า รับตัวคนไข้ภายหลังเกิดเหตุประมาณเที่ยงคืน พบว่ามีกระดูกหักหลายแห่ง ประกอบไปด้วยไหปลาร้าขวาหัก...”

“ด้าน นพ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต กล่าวว่า เมื่อนายกัณฑ์พิทักษ์ตกเป็นผู้ต้องหา ทางจิตแพทย์ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลของคนไข้ได้ เนื่องจากจะกระทบต่อรูปคดี...”

“นายสรรเสริญ วงศ์ชะอุ่ม รมช.คมนาคม ให้ความเห็นถึงเหตุการณ์ที่นายกัณฑ์ พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ ขับรถเบนซ์พุ่งชนคนเสียชีวิต โดยตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดกรมการขนส่งทางบกจึง ออกใบอนุญาตขับขี่ยรถยนต์ให้คนที่สภาพจิตไม่ปกติ...”

อนึ่ง เป็นที่สังเกตว่า ในประเด็นข้างนี้ แหล่งข่าวบางคน มี 2 บทบาท กล่าวคือ เป็นทั้งแหล่งข่าวด้านบวก และแหล่งข่าวด้านลบ ได้แก่ นายกัณฑ์เอนก ซึ่งในวันแรกที่เกิดเหตุการณ์ ยังเป็นแหล่งข่าวด้านบวก แต่มาภายหลังจากออกมาให้สัมภาษณ์ต่อว่ากระเป๋ารถเมล์แล้ว บทบาทก็เปลี่ยนไปเป็นด้านลบ จนกระทั่งภายหลังจากที่มีการออกมาขอโทษ เหตุการณ์จึงเริ่มคลี่คลายและสื่อเริ่มเสนอข่าวลดน้อยลง นอกจากนี้ผู้บาดเจ็บ ญาติผู้บาดเจ็บ และญาติผู้เสียชีวิต บางครั้งก็มี 2 บทบาทเช่นกัน แต่จะพบว่าคนที่ฝ่ายผู้เสียหายมีบทบาทเป็นแหล่งข่าวด้านบวกนั้น มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมของนางสาววิณี แม่หมูแฮม ที่พยายามเดินทางไปเยี่ยมเยียน และไปร่วมงานศพ ทำให้คนเหล่านี้มีความรู้สึกต่อฝ่ายผู้กระทำผิดดีขึ้น ได้แก่

“นายวิชิต ทรุทธจร พ่อของน้องแอนเผยว่า รู้สึกยินดีที่นางสาววิณีมาเยี่ยมลูกสาว พร้อมทั้งให้การช่วยเหลือ...”

“น.ส.หทัยทิพย์ หรือน้องแอนเผยว่า ดีใจที่นางสาววิณีมาเยี่ยม ขณะนี้ยังมีอาการเจ็บแผลอยู่เป็นระยะ....” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“นายวิชิตกล่าวว่าตนไม่คิดที่จะเรียกร้องอะไร เพียงแค่ช่วยดูแลเรื่องการรักษาพยาบาลจนกว่าลูกสาวตนจะหายเป็นปกติก็พอ เพราะตนเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ นางสาววิณีเองก็ในฐานะที่เป็นแม่ก็คงกลุ้มใจไม่แพ้กับคนบาดเจ็บอื่นๆ คือไม่ยอมให้เรื่องมันเกิดขึ้น คนรู้สึกนางสาววิณีเช่นกัน และดีใจที่นางสาววิณีเดินทางมาเยี่ยมแสดงความห่วงใยลูกสาวตน...” (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็นกลางให้ข้อเท็จจริง พบว่าแหล่งข่าวด้านลบและแหล่งข่าวข้อเท็จจริงมีมากกว่าแหล่งข่าวด้านบวก ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 5 สรุปแหล่งข่าวกรณีหมูแฮม

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
นายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์	นายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์	พ.ต.อ. จิตรพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ
นางสาววิณี ประการะนัง	นายสถาพร อรุณศิริ พนักงานขับรถโดยสาร	ด.ต.นุกุล เฉลิมพันธ์ ผบ.หมู่จร.สน.ทองหล่อ
นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิม	น.ส.สุชีรา อินทร์สุวรรณ ลูกสาว	พล.ต.ท.อดิศร นนทรีย์

สวัสดิ์	ผู้เสียชีวิต (นางสายชล หลวงแสง)	
นายวิจิต คุรุทจร พ่อของ น.ส.หทัยทิพย์	นางทองคำ แม่ผู้เสียชีวิต (นางสายชล)	นพ.ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกกรม สุขภาพจิต
นายพิณสวรรค์ พัวพัฒนกุล ผอ.ขสมก.	น.ส.สมจิต แก้วกล้า พนักงานเก็บค่า โดยสาร	นพ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรม สุขภาพจิต
น.ส.สุชีรา อินทร์สุวรรณ ลูก สาวผู้เสียชีวิต	นายโรลง มารีย์แอร์	นพ.นิลวัฒน์ คุประตกุล
นายขวัญเรือน คุรุทจร แม่ ของ น.ส.หทัยทิพย์	นางพิศพิไล วรกิจโกคาจร	นพ.ศิริศักดิ์ ธิติดิตรัตน์ ผอ.สถาบัน กัลยาณิราชนครินทร์
น.ส.หทัยทิพย์ คุรุทจร	น.ส.หทัยทิพย์ คุรุทจร	นายสรรเสริญ วงศ์ชะอุ่ม
	นายสถิตย์ วิชาศาสตร์ ผอ.เขตการเดิน รถที่ 3	นายศิลป์ชัย จารุเกษมรัตน์ อธิบดี กรมการขนส่งทางบก
	นางญาณีศา โตจวง ญาติผู้บาดเจ็บ (นาย มาโนช โตจวง)	พ.ต.ท.ศรีสุข พรหมมี พงส. (สบ.3) สน. ทองหล่อ
	นายมาโนช โตจวง	พล.ต.ต.อนันต์ ศรีหิรัญ ผบก.น.5
	นายสนาน บุญออก ประธานสหภาพ แรงงานรัฐวิสาหกิจ ขสมก.	พ.ต.ท.สุนทร ไตรรอด รองผกก.สส.
	ชมรมร่วมด้วยช่วยสังคม พนักงานข สมก.เขตการเดินรถที่ 4	พ.ต.ท.ญาณวุฒิ เลี่ยมแก้ว พงส.สบ.3
	นายพล ล่องวารี ผู้จัดการเขตการเดินรถ ที่ 4	พล.ต.ต.เจตน์ มงคลหัตถี รองผบ.ข.น.
	นายประกอบรัตน์ เดชากุล ทนายความ ของนางสังวาลย์	น.ส.ศุภมาส พยัฆวิเชียร ผอ.สำนักงาน ช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและ จำเลยในคดีอาญา (เฉพาะไทยรัฐ)
	นางสังวาล ศรีหวัษ์ ญาติผู้บาดเจ็บ	นายมะโน ทองปาน ที่ปรึกษาฝ่าย กฎหมายสมาคมนักข่าวอาชญากรรม (เฉพาะไทยรัฐ)
	นายสว่างค์ ฉิมพลี หัวหน้าส่วนอุบัติเหตุ ขสมก.เขต 3	นพ.พิพัฒน์ พงษ์รัตนามาน ผอ.รพ.เมือง สมุทร-ปากน้ำ
	นางรัชณี แซ่จิว ผู้โดยสาร (เฉพาะ เคลินิวส์)	นายบำรุงชัย แสนสุข อัยการพิเศษฝ่าย คดีอาญา

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกระดับข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดมาก ในการนำเสนอข่าวผู้สื่อข่าว
จำเป็นต้องเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนและตัดข้อเท็จจริงบางส่วนออกไป

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกประเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิดของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีการนำเสนอข่าวหมุแฮม จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การขับรถชนที่เกิดขึ้น

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวส่วนนี้ในทุกวันที่มีการนำเสนอข่าว เพื่อเป็นการโปรยเรื่องท้าวความให้ผู้อ่านเข้าใจ ซึ่งในแต่ละครั้งที่มีการพูดถึงเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอข่าวในลักษณะที่เป็นไปในทิศทางที่ทำให้คนอ่านคิดว่าหมุแฮมโหดร้าย ป่าเถื่อน เลือดเย็น อย่างมาก เช่น

“...โดยมีรถ เมอร์เซเดสเบนซ์ สีดำ ทะเบียน ศศ 6699 กรุงเทพมหานคร สภาพเกยอยู่บนฟุตบาท เครื่องยนต์ยังทำงานอยู่ พบร่างผู้บาดเจ็บ 3 ราย ติดอยู่ใต้ท้องรถเบนซ์ ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ส่วนผู้ขับขี่รถเบนซ์ ยังนั่งอยู่ภายในรถ...” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“นายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ ก่อเหตุระห่ำโมโหพนักงานเก็บค่าโดยสารรถ ปอ.513 ที่มีปากเสียงกัน แล้วควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ขับรถเบนซ์สีดำ ทะเบียน ศศ 6699 กรุงเทพมหานคร พุ่งชนชาวบ้านที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ยืนรอรถเมล์บริเวณแยกอารีย์ ใกล้ซอยสุขุมวิท 26 ฟังขาออก จนทำให้นางสายชล หลวงแสง อายุ 42 ปี เสียชีวิต และมีผู้ได้รับบาดเจ็บสาหัสและเจ็บมากเจ็บน้อยอีกรวม 10 คน...” (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

“...ขณะนั้นผู้โดยสารสืบกว่าคนที่มาจับรถเมล์จึงพากันลงมายืนข้างรถเพื่อจะต่อรถคันอื่น และโดยที่ทุกคนไม่ทันระวังตัว รถเบนซ์คันนั้นก็พุ่งขึ้นมาบดทางเท้าพุ่งเข้าหากลุ่มผู้โดยสารที่ยืนอยู่นับสิบคน ชนจนล้มระเนระนาดกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง ในขณะที่หญิงสาวล้มลงนั้น รถเบนซ์ก็พุ่งขึ้นทับร่างจนหลุดเข้าไปนอนอยู่ใต้ท้องรถถึง 3 คนจนรถวิ่งต่อไปไม่ได้และมีผู้ได้รับบาดเจ็บอีกนับสิบคน...” (เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

“.....หลังจากสติแตกคลั่งขับรถเบนซ์พุ่งขยี้ผู้โดยสารรถปอ. 513 เป็นสาวฝ่ายการเงิน ขสมก. สภาพศพถูกทับร่างยับเยิน จนกระดูกแตกที่มอวัยวะ...” (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

“นายกัณฑ์พิทักษ์ หรือหมุแฮม ปัจฉิมสวัสดิ์ อายุ 20 ปี ลูกชาวนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ และนางสาววิณี ปัจฉิมสวัสดิ์ อดีตนางสาวไทย ได้ก่อเหตุขับรถเบนซ์หรู พุ่งชนฟุตบาทไล่ชนผู้โดยสารที่ยืนอยู่ข้างรถ ปอ.513 ที่เกิดเหตุเฉี่ยวชนกัน แล้วคนขับไม่รับ ทำให้เกิดอารมณ์เสีย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 ศพ และบาดเจ็บจำนวนมาก” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

- การดำเนินคดีของตำรวจและศาล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะมีการรายงานความคืบหน้าของการดำเนินคดีตั้งแต่วันแรกที่มีการนำเสนอข่าว และก็มีรายงานเรื่อยมาทุกครั้ง ซึ่งลักษณะการรายงานข่าวส่วนใหญ่จะเป็นคำสัมภาษณ์จากตำรวจ อัยการ ซึ่งเนื้อหาจะเหมือนกันทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ เช่น

“พ.ต.อ.จिरพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ เปิดเผยว่า เมื่อเย็นวานนี้ทางเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเดินทางมาตรวจสอบสภาพรถ ปอ.สาย513 และรถเบนซ์สีดำนี้นับศศ6699 กรุงเทพมหานคร ของนายกัณฑ์พิทักษ์ ปัจฉิมสวัสดิ์ อย่างละเอียดแล้ว พบร่องรอยการเกี่ยวชนกันจริง....” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“พ.ต.อ.จिरพัฒน์ ภูมิจิตร ผกก.สน.ทองหล่อ กล่าวว่าเมื่อวันที่ 5 ก.ค. ที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่จากกองพิสูจน์หลักฐานได้เข้าตรวจสอบรถเบนซ์คันก่อเหตุและรถโดยสารประจำทางสายปอ.513 พบว่ามีร่องรอยการเกี่ยวชนจริง...” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“พล.ต.ต.อนันต์ ศรีหิรัญ ผบก.น.5 ได้เดินทางไปตรวจดูความเรียบร้อยในการสอบสวนที่ สน.ทองหล่อ พร้อมเผยว่า ตำรวจได้รับหมายจับนายกัณฑ์พิทักษ์จากศาลจังหวัดพระโขนงแล้ว ทั้งนี้ ตำรวจได้สอบสวนพยานบุคคล อันประกอบไปด้วยผู้โดยสารรถ ปอ.513 ประชาชนที่เดินทางผ่านไปมา ผู้บาดเจ็บ...” (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

“พล.ต.ต.อนันต์ ศรีหิรัญ ผบก.น.5 ได้เดินทางไปที่สน.ทองหล่อ เพื่อสอบถามความคืบหน้าของคดีโดยมี พ.ต.อ.จिरพัฒน์ ผกก.สน.ทองหล่อ รายงานให้ทราบ จากนั้น พ.ต.อ.จिरพัฒน์ เปิดเผยว่าขณะนี้ศาลจังหวัดพระโขนงได้อนุมัติหมายจับ...” (เดลินิวส์ 8 ก.ค. 50)

“นายบำรุงชัย แสนสุข อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ 7 พนักงานอัยการที่รับผิดชอบคดีนี้เปิดเผยว่า ได้ทำสำนวนอย่างรัดกุม แต่ที่ล่าช้าเนื่องจากภายหลังเกิดเหตุ นายกัณฑ์พิทักษ์ถูกส่งตัวไปรักษาที่สถาบันกัลยาธราชนครินทร์...” (ไทยรัฐ 14 มี.ค. 51)

“นายบำรุงชัย แสนสุข อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ 7 (พระโขนง) นัดฟังคำสั่งคดีนายกัณฑ์พิทักษ์...” (เดลินิวส์ 14 มี.ค. 51)

- ความเคลื่อนไหวของผู้เสียหาย

หนังสือพิมพ์มีการรายงานมุมมองของผู้เสียหายทั้งประเด็นเรื่องอาการบาดเจ็บ ซึ่งบางครั้งก็มีข้อมูลจากแพทย์ด้วย นอกจากนี้ก็มีประเด็นเรื่องการดำเนินคดีกับหมุแฮม สำหรับผู้เสียชีวิต สื่อมีการรายงานบรรยากาศที่งานศพ อาการเศร้าโศกและผลกระทบของญาติผู้เสียชีวิต รวมทั้งการดำเนินคดีกับหมุแฮมเช่นกัน ซึ่งการกล่าวถึงผู้เสียหายจะมีการเขียนบรรยายในลักษณะที่ค่อนข้างเห็นอกเห็นใจและสงสารผู้เสียหายอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น

“น.ส.สุชีรา เข้าพบพนักงานสอบสวน สน.ทองหล่อ เพื่อแจ้งความดำเนินคดีกับนายกัณฑ์พิทักษ์ พร้อมขอเอกสารเพื่อรับศพนางสายชลไปบำเพ็ญกุศลต่อไป” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“...แม่นางสายชล เหื่อเคราะห์ร้ายเดินทางมารับศพที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ด้วยใบหน้าโศกเศร้าดวงตาแดงก่ำ...” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“...เมื่อบรรดาญาติเห็นศพของนางสายชลต่างพากันร้องไห้ร้องไห้ โดยเฉพาะนางทองคำแม่ผู้ตายร้องไห้ปริ่มว่าจะขาดใจ ญาติต้องช่วยประคองไว้เพราะเกรงจะเป็นลม....” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“สำหรับอาการของเหยื่อรถเบนซ์คันนี้ น.ส.แสงมณี พิมโซคารี ผกก.โรงแรมน้ำสอง เมืองวังเวียง ประเทศลาว ที่รักษาตัวอยู่ที่ รพ.คามิลเลียน น.พ.นิลวัฒน์ คุประตกุล แพทย์เจ้าของไข้เปิดเผยว่า รับตัวคนไข้ภายหลังเกิดเหตุประมาณเที่ยงคืน พบว่ามีกระดูกหักหลายแห่ง ประกอบด้วยไหปลาร้าขวาหัก....ส่วนเรื่องค่าใช้จ่าย ขณะนี้ยังไม่มีผู้ใดมาติดต่อรับผิดชอบ” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“...ญาติพี่น้องติดต่อบริษัทรับศพมาให้ระงมโรงพยาบาล...” (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

“น.ส.สุชีรา อินทร์สุวรรณ อสู 25 ปี ลูกสาวนางสายชลผู้เสียชีวิต พร้อมญาติๆทั้งหมดอยู่ในอาคารเส้าโศก เดินทางเข้าพบ พ.ต.ท.ญาณวุฒิ เลี่ยมแก้ว พงส. (สบ3) สน.ทองหล่อ เพื่อแจ้งความลงบันทึกประจำวัน...” (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

“นางญาณิศา ไตจวง ภรรยาของนายมาโนช ไตจวง ที่บาดเจ็บสาหัส หลังถูกรถเบนซ์ของนายกัณฑ์พิทักษ์ชนจนต้องเข้ารับการรักษาตัวที่รพ.กล้วยน้ำไท ได้เข้าแจ้งความกับ พ.ต.ท.ญาณวุฒิ เลี่ยมแก้ว พงส. (สบ3) สน.ทองหล่อ ให้ดำเนินคดีกับนายกัณฑ์พิทักษ์ในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

“หลังจากนางสาววิณีอ่านข้อความในจดหมายที่หมุแสมเขียนจบแล้ว นางทองคำได้แสดงอาการไม่ยอมรับการขอโทษและพวงมาลัยที่หมุแสมฝากมากกราบขอขมา นางทองคำถึงกับเกิดอาการร่างกระช็อกเป็นลมหมดสติล้มพับไปในทันที สร้างความตกตะลึงให้กับผู้ที่มาร่วมงานจำนวนมาก...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

“...โจทก์รวมทั้งสามและผู้เสียหายอื่นรวม 10 ราย ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับทางแพ่งให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายด้วย...” (ไทยรัฐและเดลินิวส์ 25 มี.ค. 51)

- ความรับผิดชอบของฝ่ายหมุแฮม

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการนำเสนอในประเด็นด้านความรับผิดชอบต่อตั้งแต่วันแรกที่มีการนำเสนอข่าว จากการเปิดเผยข่าวของนายกัณฑ์เอนก และนางสาววิณี พ่อและแม่ของนายกัณฑ์พิทักษ์ เช่น

“...โดยนายกัณฑ์เอนกกล่าวว่า ขอโทษไปยังญาติผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บ ญาติผู้เสียชีวิตและผู้เสียชีวิต เหตุที่เกิดขึ้นถือว่าเป็นเหตุรุนแรงที่สุดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวตน เบื้องต้นขอรับผิดชอบทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคำรักษาพยาบาล หรือฉาปนกิจศพและขอโทษแทนลูกชายด้วย โดยในส่วนของผู้เสียชีวิตจะให้ความช่วยเหลือเต็มที่ ด้านคดีจะให้เป็นไปตามกฎหมาย เมื่อเรื่องเสร็จสิ้นแล้วจะให้ลูกชายบวชให้กับผู้ตาย” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“...หลังเกิดเหตุ พ่อแม่ของไฮโซหนุ่มได้ออกมาแถลงยอมรับผิดที่ลูกชายไปก่อเหตุขึ้น...” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า หลังจากวันแรก ผู้ที่มีบทบาทหลักในการออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อ มีเพียงนางสาววิณี แม่ของหมุแฮมที่พยายามเดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บและไปร่วมงานศพผู้เสียชีวิต จนหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการใช้คำว่า “เดินสาย” แต่เดลินิวส์จะไม่ใช้ เพราะให้ผู้อ่านคิดและตีความเอาเองจากรายละเอียดที่นำเสนอไป เช่น

“ภายหลังพนักงาน ขสมก.ออกแถลงการณ์ขู่แจ้งความนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ พ่อของนายกัณฑ์พิทักษ์ หรือหมุแฮม ผู้ต้องหาคดีขับรถชนคนตายและบาดเจ็บ ฐานจ้อผ่านสื่อทำนองดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานองค์การฯเป็นชนชั้นล่างผู้ต่ำต้อย ขณะที่ผู้เป็นแม่ สาววิณี ประการะณัง ยังออกเดินสายขอโทษผู้บาดเจ็บตามโรงพยาบาลต่างๆแทนลูกชายที่ยังนอนพักรักษาตัวอยู่...” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“นางสาววิณี ปัจฉิมสวัสดิ์ มารดาของหมุแฮม ได้เดินทางไปเยี่ยมอาการบาดเจ็บของนางสังวาลย์ สีหวงศ์ ที่รักษาตัวอยู่ในรพ.วิภาวดี โดยนางสาววิณีให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อช่วงเช้าได้เดินทางไปเยี่ยมอาการบาดเจ็บของนางแสงมณี ที่รพ.คามิเลียน และตนจะเดินทางไปร่วมงานฉาปนกิจศพผู้เสียชีวิตในตอนเย็นวันเดียวกันนี้ด้วย...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

จากบทบาทที่นางสาววิณีพยายามแสดงความรับผิดชอบต่อ เดินทางไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บ และร่วมงานศพนั้น ก็ส่งผลให้ญาติผู้บาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บ และญาติผู้เสียชีวิต มีความรู้สึกเป็นบวกต่อนางสาววิณีมากขึ้น ทำให้น้ำหนักความรุนแรงของประเด็นข่าวดูเบาลง โดยหนังสือพิมพ์ได้ลงคำสัมภาษณ์ของญาติผู้บาดเจ็บ ผู้บาดเจ็บ และญาติผู้เสียชีวิตเป็นหลักฐานสนับสนุน ได้แก่

“น.ส.หทัยทิพย์ หรือน้องแอนเผยว่า คดีที่นางสาววิณีมาเยี่ยม ขณะนี้ยังมีอาการเจ็บแผลอยู่เป็นระยะ...” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“น.ส.สุชีรา อินทร์สุวรรณ ลูกสาวนางสายชล หลวงแสง ผู้เสียชีวิต กล่าวด้วยเสียงสั่นเครือว่า ซาบซึ่งในความมีน้ำใจที่นางสาววิณีมีให้ ตนให้อภัยทุกอย่าง” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“นายวิชิตกล่าวว่าตนไม่คิดที่จะเรียกร้องอะไร เพียงแค่ช่วยดูแลเรื่องค่ารักษาพยาบาลจนกว่าลูกสาวตนจะหายเป็นปกติก็พอ เพราะตนเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ นางสาววิณีเองก็ในฐานะที่เป็นแม่ก็คงกลุ้มใจไม่แพ้กับคนบาดเจ็บอื่นๆ คือไม่อยากให้เรื่องมันเกิดขึ้น ตนรู้สึกนางสาววิณีเช่นกัน และดีใจที่นางสาววิณีเดินทางมาเยี่ยมแสดงความห่วงใยลูกสาวตน...” (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

แต่ในระหว่างที่มีประเด็นการขับรถชนคนตายและบาดเจ็บของหมุ่แฮมเกิดขึ้น ก็มีอีกประเด็นเกิดแทรกขึ้นมา ทำให้น้ำหนักของข่าวนี้ดูรุนแรงมากขึ้น ทำให้ประชาชนให้ความสนใจมากขึ้น นั่นก็คือ

- การตอบโต้ระหว่างพ่อหมุ่แฮมและ ขสมก.

องค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ข่าวนี้อยู่ในความสนใจของประชาชนสามารถยึดพื้นที่หน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ได้เป็นระยะเวลาราว 1 อาทิตย์ติดต่อกัน ก็เพราะมีประเด็นด้านความขัดแย้งระหว่างพ่อหมุ่แฮมและขสมก.เกิดขึ้น จนสื่อเลือกประเด็นนี้มาใช้พาดหัวข่าว ได้แก่

“พ่อเบนซ์ล้ง อารมณ์บ่จอย ค่ากระเป๋าวุ่นๆ คนไม่มีการศึกษา ไล่ร้ายลูกขู่ว่าฟ้องแม่” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“...กัณฑ์เอนก สำนึก ขอโทษวาจาไม่ดี” (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

“ขสมก.ยกขบวนขู่ว่าฟ้องแม่ขอโทษ หยามรถเมล์ จี๊ดเสี้ยน 7 วัน ไม่จูนฟ้องแม่” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“พ่อหมุ่แฮมขอมกราบขอโทษพนักงาน ขสมก.” (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

“...อ้างลูกถูกกฏหมุ่-ค่าไร้การศึกษา” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“...พ่อหมุ่แฮมขอมขอโทษ หลังให้สัมภาษณ์แรงจนถูกจวก” (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

“จ้อฟ้องพ่อหมุ่แฮม สหภาพขสมก.ชี้ถูกคูหมิ่น” (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

“....ขสมก.รอให้ขอโทษ” (เดลินิวส์ 13 ก.ค. 50)

“พ่อหมุ่แฮมขอโทษคนขสมก. วอนสังคมให้อภัย เช็ดแล้วจะไม่พูดอีก สหภาพยอมรับพอใจ” (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

สำหรับเนื้อหาข่าวนั้น จะพบว่าสื่อมีการนำเสนอใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ ในช่วงแรกที่เกิดความขัดแย้ง สื่อจะนำเสนอเป็นคำสัมภาษณ์ของนายกัณฑ์เอนกเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งค่อนข้างจะแสดงให้เห็นถึงความสำนึกผิดจากการกระทำของตน ได้แก่

“ส่วนที่พูดผ่านรายการเรื่องเล่าเช้านี้ ระบุว่า เป็นพวกไม่มีการศึกษานั้น นายกัณฑ์เอนกกล่าวว่าอยากจะเรียนว่า เजाจะงไปที่กระเป๋ารถเมล์คันนั้นคนเดียวที่ไม่มีการศึกษา และเป็น

คนโกหกอย่างซัดเซ็ง สามารถพิสูจน์ได้จากภาพวิดีโอที่นักข่าวมีทุกคน ตนไม่ได้ว่าทุกคน เพราะคนไม่มี การศึกษาก็เป็นคนดีเยอะเยอะ คนขับรถเมล์ กระเป๋ารถเมล์เป็นคนดีก็มาก สรุปแล้วกระเป๋ารถเมล์นี่เป็น คนทำให้เกิดเรื่องใหญ่...” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“สำหรับที่คนพูดผ่านรายการเรื่องเล่าเช้านี้ที่ระบุว่า เป็นพวกไม่มี การศึกษานั้น ตนอยากจะเรียนว่าตนจะลงไปกระเป๋ารถเมล์คนนั้นคนเดียวที่ไม่มีการศึกษาและเป็นคน โกหกอย่างซัดเซ็ง ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้จากภาพวิดีโอที่นักข่าวมีทุกคน คนขับกระเป๋ารถเมล์เป็นดี เยอะเยอะไป โดยสรุปแล้วกระเป๋ารถเมล์นี่เป็นคนทำให้เกิดเรื่องใหญ่...” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“...ทั้งนี้อยากฝากขอโทษประชาชนที่ตนได้พูดออกโทรทัศน์ไปด้วย ถ้อยคำรุนแรง เพราะโกรธที่เห็นคนไปทำร้ายลูก...” (ไทยรัฐ 10 ก.ค. 50)

“นายกัณฑ์เอนกให้สัมภาษณ์ว่า...อย่างไรก็ดี ฝากขอโทษประชาชนด้วย ที่ตนพูดออกในรายการโทรทัศน์ด้วยถ้อยคำพูดรุนแรงเพราะโกรธ...” (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

จนกระทั่งภายหลัง ขสมก.ออกมามีเคลื่อนไหว ประเด็นการนำเสนอของสื่อก็เริ่ม เปลี่ยนไป ขสมก.เริ่มเข้ามาเกี่ยวข้องกับพื้นที่มีบทบาทในข่าวมากขึ้น ทำให้ภาพของนายกัณฑ์เอนก เปลี่ยนไปเป็นคนผิด ได้แก่

“นายสนาน บุญออก ประธานสหภาพรัฐวิสาหกิจ ขสมก. ออก แถลงการณ์ฉบับที่ 1 แจกความดำเนินคดีกับนายกัณฑ์เอนกในข้อหาดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานองค์การฯ เป็นการกล่าวหาและดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานเก็บค่าโดยสารของขสมก.ว่ามีความรู้ต่ำ และยังกล่าว เหยียดหยามว่าเป็นคนชั้นล่างไม่มีการศึกษา ทำให้สังคมรังเกียจและเป็นจำเลยสังคมเสื่อมเสียชื่อเสียง องค์การของรัฐวิสาหกิจ...” (ไทยรัฐ 11 ก.ค. 50)

“นายสนาน บุญออก ประธานสหภาพแรงงานฯขสมก.เปิดเผยว่า การที่ นายกัณฑ์เอนกกล่าวหาว่า น.ส.สมจิต พนักงานเก็บค่าโดยสารเป็นคนไม่มีการศึกษานั้น ถือเป็นการดูหมิ่น สักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นดูถูกพนักงานรัฐวิสาหกิจที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีเหมือนกัน ตนยอมไม่ได้ ชั้นแรก จะทำหนังสือไปยังนายกัณฑ์เอนกให้ทำหนังสือขอโทษอย่างเป็นทางการ แต่ถ้านายกัณฑ์เอนกไม่ยอมทำ หนังสือขอโทษ ตนจะดำเนินการทางกฎหมายต่อไป” (เดลินิวส์ 11 ก.ค. 50)

“...นายสนาน บุญออก ประธานสหภาพรัฐวิสาหกิจ ขสมก. กล่าวว่า สหภาพฯได้ยื่นหนังสือให้ดำเนินการปกป้องศักดิ์ศรีองค์การฯและดูแลพนักงาน รวมไปถึงครอบครัวที่ ได้ผลกระทบ....โดยขสมก.ได้ส่งเรื่องไปยังฝ่ายกฎหมายของขสมก.เพื่อให้นายกัณฑ์เอนก แถลงการณ์ ผ่านสื่อมวลชน หรือทำหนังสือขอโทษพนักงาน ขสมก.อย่างเป็นทางการ...” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“ที่ผ่านมามีเพียงคุณสาวฉวี ออกมาขอโทษพนักงาน ขสมก.เท่านั้น ส่วน คุณกัณฑ์เอนกพูดขอโทษอย่างลอยๆ ไม่ได้ขอโทษอย่างเป็นทางการเหมือนกับตอนที่ให้สัมภาษณ์กับสื่อ

หลายแขนง หากคุณกัณฑ์เอนกจะขอโทษ ต้องขอโทษอย่างเป็นทางการโดยตรงกับพนักงานชมก. ผ่านสื่อทั้งหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์...” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“นายสนาน บุญออก เปิดเผยว่าสหภาพฯยื่นหนังสือให้ปกป้องศักดิ์ศรีของพนักงานชมก.และดูแลครอบครัวพนักงานที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์...” (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

จากแรงกดดันเหล่านี้ ทำให้ในที่สุด นายกัณฑ์เอนก ได้ยอมออกมาขอโทษพนักงานชมก.อย่างเป็นทางการ และสื่อก็ได้นำเสนออีกเช่นกัน

“ล่าสุดพ่อหมูแฮม ยอมเอ่ยปากขอโทษแล้ว.....ผมต้องกราบขอโทษท่านหลายจากใจจริง เนื่องจากผมมีความรู้สึกผิด และห่วงลูกเป็นอย่างมาก ทำให้เกิดอารมณ์ชั่ววูบ ขาดสติในการไตร่ตรองคำพูดที่ได้กล่าวไป.....นายกัณฑ์เอนกกล่าว” (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 50)

“ยอมขอโทษ กัณฑ์เอนกรุดพบพนักงานชมก.กล่าวขอโทษต่อหน้าผู้อำนวยการ สหภาพแรงงานและพนักงานชมก.แล้ว โดยเขียนโผมาอ่าน อ่างเข็ดไม่กล้าพูดสดๆ กลัวทำผิดซ้ำอีก วอนสังคมให้อภัยตนและลูกชาย ยืนยันไม่คิดฟ้องร้องใคร...” (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

“ก่อนอื่นต้องกราบขอขมาคุณสายชล ผู้เสียชีวิตที่ลูกชายตนได้ทำผิดไป โดยไม่รู้สติตัว ถึงผอ.ชมก. ประธานสหภาพแรงงานฯ และสมาชิกสหภาพแรงงานฯ ที่ตนมาวันนี้ยินดีตั้งใจ และเต็มใจมา 100% เพื่อกราบขอโทษพนักงานชมก.ทุกคนอย่างใจจริงในสิ่งที่ได้ทำผิดไป....” (เดลินิวส์ 17 ก.ค. 50)

หลังจากนั้นสื่อจึงลดการเสนอแนะเสนอข่าวนี้ลง จนในบางครั้งลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในเท่านั้น และเสนอในส่วนของความคืบหน้าของคดีความตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

อนึ่ง จะพบว่าข่าวกรณีหมูแฮม ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ยังมีการนำเสนอในประเด็นอื่นอีก คือ

- การให้ข้อมูลทางการแพทย์

ข้อมูลทางการแพทย์ที่สื่อนำเสนอ นั้น จะมีทั้งของหมูแฮมและฝ่ายผู้บาดเจ็บ ได้แก่

“ด้าน นพ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต ยืนยันว่า นายกัณฑ์พิทักษ์เป็นผู้ป่วยที่แพทย์สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์และโรงพยาบาลสมิติเวชต้องดูแลร่วมกัน เพราะเป็นคนไข้ที่เข้ารับการรักษาอย่างต่อเนื่องทั้ง 2 โรงพยาบาล...” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“นพ.นิลวัฒน์ คุประตกุล ศัลยแพทย์เจ้าของไข้ น.ส.แสงมณี เปิดเผยว่าคนไข้มีอาการบาดเจ็บทั่วตัว กระดูกไหปลาร้า กระดูกซี่โครง และกระดูกเชิงกรานหัก มีรอยครูดที่ด้านหลังจนเนื้อบางส่วนหายไป ต้องให้ยาปฏิชีวนะ...” (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

“นพ.นิลวัฒน์กล่าวด้วยว่า แพทย์และพยาบาลของรพ.คามิเลียน ให้การรักษาคนไข้รายนี้อย่างเต็มที่ โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงค่าใช้จ่าย ตอนนี้นึกแต่เพียงว่าจะทำอย่างไรให้คนไข้ปลอดภัยเท่านั้น...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

“นพ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิตให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อนายกัณฑ์พิทักษ์ตกเป็นผู้ต้องหา ทางจิตแพทย์ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลของคนไข้ได้เนื่องจากจะกระทบต่อรูปคดี โดยนายกัณฑ์พิทักษ์เคยเข้ารับรักษาเป็นผู้ป่วยนอกที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ 2-3 ครั้ง เป็นการมารับยาควบคุมอารมณ์...” (เดลินิวส์ 10 ก.ค. 50)

โดยสรุปแล้ว ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ การนำเสนอรายละเอียดของข่าวจะเน้นเนื้อหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายของหมูแฮมเป็นส่วนมาก มีการสอบถามอาการป่วยทางจิตกับอดีตแพทย์ผู้รักษา สอบถามความคืบหน้าของคดีจากตำรวจ รวมทั้งเนื้อหาข่าวที่มีพ่อและแม่ของหมูแฮมเป็นแหล่งข่าว ก็มีพื้นที่มากกว่าข่าวทางด้านฝ่ายผู้เสียหาย แม้แต่การลงข่าวทางด้านผู้เสียหายก็จะพบว่าจะมีบุคคลฝ่ายของหมูแฮมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เช่น

“...ช่วงค่ำวันเดียวกัน นางสาวฉวี ปะการะนัง ได้เดินทางไปเยี่ยม น.ส.สังวาลย์ สิงหวงศ์ ที่โรงพยาบาลวิภาวดี ที่มีอาการเจ็บหนักเชิงกรานหัก และที่สี่ข้างฉีก แต้น.ส.สังวาลย์ต้องเข้าผ่าตัดด่วน นางสาวฉวีจึงขอตัวกลับก่อน...” (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 50)

“...เย็นวันเดียวกันที่วัดโพธิ์ธาราม (ทองคง) ต.ท้ายบ้าน อ.เมืองสมุทรปราการ นางสาวฉวี ปะการะนัง ได้มาร่วมพิธีฌาปนกิจศพนางสาวยชลด หลวงแสง.....โดยนางสาวฉวี ได้นำพวงมาลัยของฆานางทองคำ หลวงแสง...” (ไทยรัฐ 9 ก.ค. 50)

“...พิธีฌาปนกิจศพนางสาวยชลด ที่ถูกหมูแฮมขับรถเบนซ์พุ่งชนจนเสียชีวิต บรรยากาศเต็มไปด้วยความโศกเศร้า มีญาติพี่น้อง เพื่อนพนักงานขสมก. และคนรู้จักมาร่วมพิธีกว่า 1,000 คนรวมทั้งนางสาวฉวี มารดาของนายกัณฑ์พิทักษ์ที่นำจดหมายของนายกัณฑ์พิทักษ์เขียนฝากมาถึงครอบครัวนางสาวยชลดอ่านให้กับนางทองคำ...” (เดลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

หลังจากการเกิดกรณีขัดแย้งระหว่างฝ่ายหมูแฮมกับฝ่ายผู้เสียหาย ทำให้หนังสือพิมพ์ยังคงเน้นการลงข่าวในแง่ลบต่อหมูแฮม โดยมีพื้นที่ข่าวที่เกี่ยวกับฝ่ายผู้เสียหายมากขึ้น ส่วนข่าวที่เกี่ยวกับหมูแฮม ส่วนมากจะเป็นข่าวด้านลบ เช่น ข่าวการตั้งข้อหาฆ่าคนตายของหมูแฮม ข่าวผู้เสียหายถูกข่มขู่หากเดินทางมาแจ้งความ นอกจากนั้นก็มีการเลือกใช้คำเหน็บแนมการกระทำ หรือประชดประชัน เช่น

“...พ่อของลูกชายที่ก่อเหตุชนสยอง กล่าวถึงการดูแลคนเจ็บ และผู้เสียชีวิต...”

“...สำหรับอาการของเหยื่อรถเบนซ์คันนี้...”

หลังจากพ่อของหมูแฮมสำนักคิดและยอมออกมาขอโทษ ก็ทำให้ทิศทางการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์เริ่มปรับเปลี่ยนไปจากเดิม คือเริ่มนำเสนอข่าวตามข้อเท็จจริง ลดความถี่ในการนำเสนอลง จะนำเสนอเมื่อเหตุการณ์มีความเคลื่อนไหว โดยระยะหลังจะนำเสนอในข่าวหน้าในเป็นส่วนมาก และภาษาที่ใช้ก็เริ่มเป็นกลางมากขึ้น

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต้องนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้างเป็นไปในทางเห็นอกเห็นใจผู้เสียหายจากเหตุการณ์ซึ่งจะพบในไทยรัฐมากกว่าเดลินิวส์ เช่น

“...เมื่อบรรดาญาติเห็นศพของนางสายชลต่างพากันร้องไห้ร้องไห้ โดยเฉพาะนางทองคำ แม่ผู้ตายร้องไห้ปี่ว่าจะขาดใจ ญาติต้องช่วยประคองไว้เพราะเกรงจะเป็นลม...” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 2550)

“...ได้นำพวงหรีดของครอบครัว ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ไปเคารพศพขอขมาต่อดวงวิญญาณของ เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายแทนลูกชาย...” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 2550)

“คนที่เจ็บหนักสุดคือการกระต๊องแล้ว ฝ่ายผู้ต้องหาเขียนโน้ตอ้อนคนเจ็บ ยอมรับเป็นการกระทำของตัวเอง ส่วนลูกสาวเจ้าหน้าที่เคันรล ขสมก. หัวใจแทบสลายที่สูญเสียแม่เสาหลักของครอบครัว...” (ไทยรัฐ 8 ก.ค. 2550)

นอกจากนั้น ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ก็ยังมี การสอดแทรกความคิดเห็นในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว หรือหมูแฮมว่าเป็นผู้ก่อเหตุรุนแรงจนทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ เป็นผู้ที่มีความผิดจนสังคมไม่ควรให้อภัย เนื่องจากไม่ใช่อุบัติเหตุที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ ในทางกลับกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพราะตัวหมูแฮมเองที่ไม่มีการควบคุมสติและอารมณ์ของตนเองจนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน อีกนัยหนึ่งคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหมูแฮมตั้งใจที่จะก่อเหตุ หมูแฮมสามารถคาดเดาผลจากการกระทำของตนเองได้อยู่แล้วว่ามีคนอยู่จำนวนมาก และตั้งใจขับรถพุ่งเข้าฝูงชน ดังนั้น สื่อจึงมีการสอดแทรกความคิดเห็นในเชิงตัดสินหมูแฮมว่าเป็นฆาตกร เช่น

“...ก่อเหตุระห่ำโมโหพนักงานเก็บค่าโดยสาร ปอ.513 ที่มีปากเสียงกัน แล้วควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ขับรถเบนส์สีดำ ทะเบียน ศศ 6699 กรุงเทพมหานคร พุ่งชนชาวบ้านที่ไม่รู้อิโหน่อีเหนยี่นรอรธเมล์บริเวณแยกอารีย์...” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“หนุ่มไฮโซชีโมโห นามสกุล ‘ปัจฉิมสวัสดิ์’ ควบคุมเบนซ์หรู เรียกธมเมล์จอดอ้างถูกปาดหน้า แต่คนขับรถเมล์ไม่ยอมรับ ทำให้เกิดอารมณ์บูด ไล่ชนคนขับรถเมล์จนบาดเจ็บ ขณะที่อยู่โดยสารรถเมล์ทยอยลงมาขึ้นอยู่ข้างรถ ไฮโซหนุ่มเจ้าของรถเบนซ์เกิดคลังเหยียบคันเร่งพุ่งขึ้นทางเท้าไล่ชนผู้โดยสารทับร่างหญิง 2 คน ชาย 1 คน ดิดคาใต้ท้องรถจนรถวิ่งต่อไปไม่ได้ เลยถูกชาวบ้านล้อมรถไว้...”

ทับรถจนเสียหาย แต่ก็ไม่สามารถเอาคนเจ็บได้ทิ้งรถออกได้ ต้องรทหน่วยกู้ภัยมาช่วยยกรถตะแคงขึ้นจึงดึงร่างคนเจ็บทั้ง 3 คนออกมาส่งโรงพยาบาลได้ ส่วนไฮโซหนุ่มเลือดร้อนก็ถูกทุบรถและรุมทำร้ายจนบาดเจ็บไปเช่นกันแต่ไม่กล้าลงจากรถ ตำรวจต้องเข้าคุ้มกันพาดตัวออกมา (เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

โดยสรุปแล้ว การสอดแทรกความคิดเห็นจากไทยรัฐและเดลินิวส์จะสอดแทรกผ่านภาษาที่ใช้ โดยสื่อจะเลือกใช้คำที่ทำให้เห็นภาพความรุนแรง ความเสียหาย เห็นถึงความผิด ความเลวร้ายของหมูแฮม ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพต่างๆด้วยตนเองและเกิดการตัดสินบุคคลในข่าวโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ไทยรัฐยังสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้าง เป็นไปในทางเห็นอกเห็นใจผู้เสียหายจากเหตุการณ์

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ส่วนมากจะพิพากษามุคคนที่ตกเป็นข่าว โดยใช้ถ้อยคำหรือสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบอย่างรุนแรง รวมทั้งประโยคประกอบการเล่าเรื่อง ที่เป็นการกระทำจากฝ่ายหมูแฮม จะมีความหมายรุนแรง น่ากลัว คุร้าย เช่น หนุ่มไฮโซอารมณ์ร้อน , คดีชิงเบนซ์ , ก่อเหตุระห่ำ , พ่อเบนซ์คัลล์ , ก่อคดีคัลล์ระห่ำขับรถเบนซ์ไล่ชนคนตายและบาดเจ็บระนาว , ห้อเบนซ์ตะบึงชนผู้โดยสาร , คดีสะเทือนขวัญ เป็นต้น

ในทางกลับกัน สื่อก็ใช้ภาษาเรียกผู้กระทำผิดด้วยถ้อยคำในเชิงเป็นผู้อ่อนแอ ไม่มีทางสู้ รวมทั้งพรรณนาถึงอาการของผู้กระทำผิดซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำของหมูแฮมด้วยถ้อยคำที่ทำให้เห็นภาพความรุนแรง ความเจ็บปวด ในทำนองว่าผู้เสียหายเป็นผู้บริสุทธิ์ ที่ถูกกระทำอย่างโหดเหี้ยมแต่ฝ่ายเดียว เช่น เหยื่อรถเบนซ์ , เหยื่อบริสุทธิ์ , เหยื่อระห่ำ , ส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด เป็นต้น

ดังนั้น จะพบว่าทั้งพาดหัวข่าวและเนื้อหาข่าว สื่อมีการใช้ภาษาที่สร้างความตื่นเต้น เสียดสีเพื่อให้ผู้อ่านเห็นความไม่ดีไม่งามของคนที่ถูกเขียนข่าวพูดถึง โดยที่ผู้เขียนเลือกใช้คำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วง เพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วมที่ผู้เขียนต้องการและมีการตั้งสมญานามให้กับผู้ตกเป็นข่าวซึ่งเป็นการสะท้อนภาพในแง่ลบ นอกจากนี้ก็มีการบรรยายให้เห็นภาพของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์ซึ่งสื่อมีการซ่อนนัยยะผ่านภาษาที่ใช้ เป็นนัยยะที่ให้คำเป็นโทษและตำหนิผู้ตกเป็นข่าว เช่น

“กุมอารมณ์ไม่อยู่ ใช้หินทุบหัวไฮเฟอร์รถ ปอ. ที่ขับเฉี่ยวชน ก่อนห้อเบนซ์ตะบึงชนผู้โดยสารที่กำลังเปลี่ยนรถ และชาวบ้านที่ยืนอยู่บนทางเท้าล้มระเนระนาด บางรายติดอยู่ใต้ท้องรถ ผลตาย 1 เจ็บอีกระนาว เกือบถูกรุมประชาทัณฑ์ตายตาม โชคยังดีตำรวจห้ามทัน ก่อนนำส่งโรงพยาบาลพร้อมตั้งข้อหา 3 ข้อหาหนัก” (ไทยรัฐ 6 ก.ค. 50)

“หลังจากสติแตกคลั่งขับเบนซ์พุ่งชนผู้โดยสารรถปอ. สังกะเว 1 ศพ เป็นสาวฝ่ายการเงินขสมก. สภาพศพถูกทับร่างยับเยิน จนกระดูกแตกที่มอวัยวะ ญาติที่นี้้องติดต่อรับศพนำไปให้ระงมโรงพยาบาล” (เดลินิวส์ 6 ก.ค. 50)

นอกจากนั้น ข่าวหมูแฮมยังมีประเด็นความขัดแย้งระหว่างพ่อหมูแฮมและ ขสมก. โดยภาษาที่ใช้สำหรับกรณีนี้ ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ใช้คำสร้างสีสันทั้งฝ่ายพ่อหมูแฮมและ ขสมก. สื่อไม่ได้มีการโน้มเอียง หรือตัดสินฝ่ายใดอย่างชัดเจน เพราะประเด็นนี้เป็นเพียงประเด็นที่ทำให้สื่อมีการนำเสนอข่าวนี้ได้ยาวนานขึ้น แต่ไม่ใช่ประเด็นหลักที่สุดของข่าว ดังนั้นภาษาที่ใช้ จึงมุ่งหวังเพียงดึงดูดความสนใจและบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพ เช่น

“ ‘กัณฑ์เอนก’ พ่อหมูแฮม พิวส์ขาด ค่าออกทีวี กระเป๋ารถมลัไว้การศึกษา ยัวะจัดพูด โททกใสร่ายลูกชายแกล้งชักมือหงิก ขู่ฟ้องเป็นคนแรก” (ไทยรัฐ 7 ก.ค. 50)

“...กัณฑ์เอนก พ่อหมูแฮมกลับล่าหลังยัวะจัดเห็นทีวีสัมภาษณ์กระบี่สาวรถมลั ค่าเซ็ดคนไม่มีการศึกษา ประกาศฟ้องเอาเรื่องทุกคน...” (เดลินิวส์ 7 ก.ค. 50)

“ขสมก.กร้าวไม่เลิก จิดเส้นตายให้พ่อ “หมูแฮม” เอ่ยปากขอโทษอย่างเป็นทางการ แลกกับการไม่แจ้งความดำเนินคดี ขณะเดียวกันพนักงาน ขสมก.ยกพวกกว่า 100 คน ถือป้ายประท้วงบุกห้อง 3 ขึ้นหนังสือให้ผู้บริหารสถานี” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“ภายหลังพนักงาน ขสมก. ออกแถลงการณ์ขู่แจ้งความนายกัณฑ์เอนก ปัจฉิมสวัสดิ์ พ่อ นายกัณฑ์พิทักษ์ หรือ “หมูแฮม” ผู้ต้องหาคดีขับรถชนคนตายและบาดเจ็บ ฐานจ้อผ่านสื่อ ทำนองดูหมิ่นเหยียดหยามพนักงานองค์การฯเป็นชนชั้นล่างผู้ต่ำต้อย...” (ไทยรัฐ 12 ก.ค. 50)

“คนขสมก.บุกอาคารมาลินินท์ ขึ้นข้อเรียกร้องให้ผู้ดำเนินรายการเรื่องเล่าเช้านี้และพ่อของหมูแฮมขอโทษต่อหน้าคนรถมลัและสื่อมวลชน กรณีคำให้สัมภาษณ์ คนชั้นล่าง ไม่มีการศึกษา วอนผู้บริหารห้อง 3 ควบคุมการออกอากาศ ด้านสหภาพขสมก.จิดเส้นตายกัณฑ์เอนกต้องขอโทษภายใน 5-7 วัน พันกำหนดฟ้องร้องทันที...” (เดลินิวส์ 12 ก.ค. 50)

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์วางกรอบเรื่องหมูแฮมโดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก หมูแฮมตั้งใจจะก่อเหตุขับรถชนคนตาย ไม่มีการควบคุมสติอารมณ์ ซึ่งแตกต่างจากเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นของคนปกติทั่วไปที่มักจะเกิดจากอุบัติเหตุ ความไม่ตั้งใจ ความประมาท แต่ฝ่ายครอบครัวหมูแฮมพยายามยืนยันว่าหมูแฮมมีอาการบกพร่องทางจิต จึงมีการตั้งเป็นประเด็นข้อสงสัยเกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตของหมูแฮมว่าเป็นความจริงหรือไม่

ประการที่สอง หมูแฮมไม่มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ไม่ยอมรับผิดในสิ่งที่ตนเองก่อไว้ ในทางกลับกัน ผู้ที่ต้องออกมารับผิดชอบมีเพียงนางสาวฉวี แม่หมูแฮมเพียงผู้เดียว ที่พยายามไกล่เกลี่ยและเดินสายเยี่ยมผู้บาดเจ็บรวมทั้งไปร่วมงานศพผู้เสียชีวิต

ประการที่สาม ความขัดแย้งระหว่างพ่อหมุแสมและ ขสมก. ที่ทำให้เกิดการแบ่งแยกชนชั้น มีการดูถูกเหยียดหยาม จนทำให้ข่าวนี้ยืดยื้อ

สื่อมวลชนวางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นการขับรถชนคนตายของหมุแสม โดยมีการบรรยายให้เห็นถึงการกระทำที่ดูป่าเถื่อน เป็นเหตุการณ์ร้ายแรงที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในสังคมไทย ผู้กระทำผิดมีใจคอโหดร้าย รุนแรง เป็นภัยต่อสังคมและสมควรได้รับการลงโทษอย่างสาสม ซึ่งเห็นได้จากการพาดหัวข่าวที่ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับรูปคดี ส่วนผู้เสียหายก็ถูกวางกรอบว่าเป็นฝ่ายถูกกระทำแต่เพียงฝ่ายเดียว ผู้ที่บาดเจ็บสาหัสเป็นประชาชนธรรมดา มีฐานะยากจน เป็นเสาหลักของครอบครัวและยังต้องรับหน้าที่ดูแลญาติที่ป่วยพิการอีกด้วย

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังตั้งประเด็นเกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตของหมุแสมว่าเป็นความจริงหรือไม่ โดยมีการสัมภาษณ์แหล่งข่าวที่เป็นแพทย์หลายคน แต่ก็มีคำตอบออกมาในทำนองว่า เรื่องอาการป่วยทางจิตเป็นความลับของคนไข้ซึ่งไม่สามารถเปิดเผยได้

สำหรับประเด็นด้านความรับผิดชอบนั้น จะเห็นได้ว่าหมุแสมไม่เคยมีบทบาทในด้านนี้เลย อีกทั้งยังพยายามให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา ซึ่งสื่อได้มุ่งนำเสนอในประเด็นนี้ เพื่อชี้แนะว่าหมุแสมเป็นคนขาดความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง โดยมีการลงข่าวผู้เสียหายถูกข่มขู่ ลงข่าวการบาดเจ็บของผู้เสียหายอย่างละเอียด แต่ยังไม่มีการออกมาแสดงความรับผิดชอบ หรือมีผู้มาแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ก่อเหตุเพิ่มขึ้นจากเดิม เป็นต้น และนอกจากหมุแสมจะไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองแล้ว หมุแสมยังผลักภาระให้ผู้อื่นเป็นคนจัดการเรื่องราวที่ตนเองก่อไว้ โดยเฉพาะนางสาววิณี แม่ของหมุแสม จนไทยรัฐมีการใช้คำว่า “เดินสาย” หรือเคลินิวส์ก็รายงานให้เห็นเรื่อยมาว่านางสาววิณีเป็นผู้มีบทบาทด้านนี้แต่เพียงผู้เดียว เช่น

“หลังเกิดเหตุ นางสาววิณี ประการะนัง ได้เดินสายให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้เสียชีวิตและ ผู้ได้รับบาดเจ็บ ขณะที่นายกัณฑ์เอนกผู้เป็นพ่อ หลุดปากให้สัมภาษณ์ผ่านรายการ โทรทัศน์คู่หมั้น พนักงาน ขสมก. ว่าเป็นคนชนล่าง ไร้การศึกษา ทำให้ ขสมก. ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องให้ขอโทษ” (ไทยรัฐ 17 ก.ค. 2550)

“นางสาววิณี ปัจฉิมสวัสดิ์ มารดาของหมุแสม ได้เดินทางไปเยี่ยมอาการบาดเจ็บของนางสังวาลย์ สี หวงส์ ที่รักษาตัวอยู่ในรพ.วิภาราม โดยนางสาววิณีให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อช่วงเช้าได้เดินทางไปเยี่ยมอาการบาดเจ็บของนางแสงมณี ที่รพ.คามิลเลียน และตนจะเดินทางไปร่วมงานฌาปนกิจศพผู้เสียชีวิตในตอนเย็นวันเดียวกันนี้ด้วย...” (เคลินิวส์ 9 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า จากการที่ครอบครัวของหมุแสมต้องออกมารับผิดชอบต่อแทน ทำให้พ่อของหมุแสมซึ่งในความเป็นจริงควรจะเป็นแหล่งข่าวด้านบวกที่ช่วยคลี่คลายเหตุการณ์ กลับมาสร้างประเด็นขึ้นมาใหม่ นั่นก็คือ การต่อว่า คู่หมั้นพนักงาน ขสมก. จนทำให้เกิดประเด็นขึ้นมาใหม่ ดังนั้นใน

เรื่องของความขัดแย้งแบ่งชนชั้นจึงเป็นกรอบของข่าวอีกกรอบหนึ่งที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐเลือกนำเสนอ โดยให้มุมมองว่าคนรวยมักจะกดขี่ข่มเหงคนจนด้วยอำนาจและเงินทองที่มีอยู่ ทำให้การดำเนินคดีอาจจะไม่ได้รับความยุติธรรม ผู้เสียหายอาจจะไม่ได้รับความดูแลเอาใจใส่อย่างดีพอ ตลอดจนการเรียกร้องให้ฝ่ายผู้กระทำผิดออกมาขอโทษผ่านสื่อ

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์สื่อต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่า หมูแฮมเป็นฆาตกรที่โหดร้าย ป่าเถื่อน สามารถขบถชนคนได้อย่างเลือดเย็น ทำให้มีผู้บาดเจ็บสาหัสหลายราย และมีผู้เสียชีวิต ซึ่งแต่ละคนก็เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่กลับต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายทั้งที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ แต่ก็พลอยต้องโดนกระทำด้วยความรุนแรงจากความบ้าคลั่งของหมูแฮมนั่นเอง อีกทั้งหมูแฮมก็ไม่เคยออกมารับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง คนที่ต้องคอยไถ่เกี่ยวกับคู่กรณีก็มีเพียงพ่อ แม่ และทนายความของหมูแฮมเท่านั้น

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อให้น้ำหนักเพียงเล็กน้อย ได้แก่ อาการป่วยบกพร่องทางจิตของหมูแฮม ซึ่งสื่อมีข้อจำกัดเพราะข้อมูลของผู้ป่วยถือเป็นความลับของแพทย์ผู้รักษาที่เปิดเผยไม่ได้ นอกจากนี้ ก็ประเด็นเรื่องมาตรการการออกใบอนุญาตขับขีรถยนต์ ซึ่งสื่อมีการนำเสนอเพียง 2-3 วันแรกที่เกิดเหตุการณ์เท่านั้น แต่สื่อไม่ได้มีการติดตามต่อว่ากระทรวงคมนาคมและกรมการขนส่งจะมีมาตรการป้องกันอย่างไรสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางจิต

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการขบถชนคนตายของหมูแฮม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ได้พยายามระบุสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่แตกต่างกันว่า การขบถชนครั้งนี้เกิดจากตัวหมูแฮมเอง โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1.) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น เช่น อุปนิสัยส่วนบุคคล อารมณ์ ทัศนคติของหมูแฮมที่ไม่รู้จักระงับความโกรธ ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ จึงขบถไล่ตามแล้วก่อเหตุขึ้น
- 2.) เป็นสาเหตุที่ควบคุมได้ (Controllable) กล่าวคือ “อารมณ์” เป็นสาเหตุที่บุคคลผู้กระทำพฤติกรรมสามารถควบคุมได้ เปลี่ยนแปลงได้ แต่หมูแฮมไม่สามารถควบคุมได้โดยพ่อแม่หมูแฮมพยายามอ้างเรื่องอาการบกพร่องทางจิต ทำให้หมูแฮมไม่สามารถควบคุมตนเองได้และกระทำการต่างๆไปโดยไม่รู้ตัว

- 3.) เป็นสาเหตุที่ถาวร (Stable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุที่ยั่งยืน แสดงว่าเมื่อบุคคลทำพฤติกรรมแบบเดิม ก็จะได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเสมอ เนื่องจากหลังเหตุการณ์ครั้งนี้ก็ยังมีหลักฐานชี้ให้เห็นว่าหมูแฮมได้ขับรถชนและขาดสติ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกหลายครั้ง เพียงแต่ระดับความรุนแรง ความเสียหายน้อยกว่าครั้งแรก ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วปัจจัยด้านอารมณ์ควรจะเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร โดยพ่อแม่หมูแฮมพยายามอ้างเรื่องอาการบกร่องทางจิต ทำให้หมูแฮมไม่สามารถควบคุมตนเองได้และกระทำการต่างๆ ไปโดยไม่รู้ตัว
- 4.) เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง (Specific) เนื่องจากเกิดกับเหตุการณ์ขับรถเพียงเหตุการณ์เดียวเท่านั้น ที่หมูแฮมไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ แต่ยังไม่พบในกรณีอื่น

หนังสือพิมพ์ชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากสิ่งเร้าซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก นั่นก็คือมีการขับรถเฉี่ยวชนกันก่อนระหว่างรถเมล์และหมูแฮม แต่ภายหลังเกิดเหตุการณ์หมูแฮมไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ จึงขับรถตามรถเมล์ไปอีกสักระยะ เมื่อรถเมล์หยุดจึงลงไปใช้ก้อนหินทุบศีรษะคนขับรถเมล์ และ แล้วก่อเหตุพุ่งสู่ฝูงชนจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก

ดังนั้น สิ่งจึงต้องการอนุมานให้เห็นว่าเหตุการณ์ครั้งนี้มีสาเหตุเบื้องต้นมาจากปัจจัยภายนอก แต่ภายหลังเกิดเหตุการณ์หมูแฮมไม่สามารถคุมสติและอารมณ์ของตนเองได้ จึงกลายเป็นปัจจัยภายในที่ทำให้เกิดเหตุรุนแรง เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ใช่เหตุสุดวิสัย แต่เป็นสิ่งที่หมูแฮมตั้งใจจะกระทำ เพราะมีการขับรถไล่ตามแล้วจึงก่อเหตุขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะขาดสติ ไม่มีการควบคุมอารมณ์ ดังเนื้อความที่สื่อพยายามนำเสนอตั้งแต่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์ จนกระทั่งวันสุดท้ายของการนำเสนอ ตัวอย่างเช่น

ก่อเหตุระห่ำโมโหพนักงานเก็บค่าโดยสารรถ ปอ.513 ที่มีปากเสียงกัน แล้วควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ขับรถเบนซ์สีดำ ทะเบียน ศศ6699 กรุงเทพมหานคร พุ่งชนชาวบ้านที่ไม่รู้ชื่อไหนอึนรอรรถเมล์บริเวณแยกอารีย์.....

ก่อเหตุทะเลาะวิวาทเอาก้อนหินทุบศีรษะคนขับรถ ปอ.สาย 513 จนเลือดอาบ สาเหตุมาจากขับรถเฉี่ยวชนกัน แต่ระหว่างที่ผู้โดยสารรถ ปอ.กำลังยื่นรขอเปลี่ยนรถคันใหม่ นายกัณฑ์พิทักษ์กลับคุมสติไม่อยู่ขับรถเบนซ์หรูพุ่งชนชาวบ้านที่ยืนอยู่บนฟุตบาทจนล้มระเนระนาด....

คุมอารมณ์ไม่อยู่ ใช้หินทุบหัวไซเฟอร์รถ ปอ. ที่ขับเฉี่ยวชน ก่อนหื้อเบนซ์ตะบึงชนผู้โดยสารที่กำลังเปลี่ยนรถ และชาวบ้านที่ยืนอยู่บนทางเท้าล้มระเนระนาด บางรายติดอยู่ใต้ท้องรถ ผลตาย 1 เจ็บอีก 3 ระบุถูกรุมประชาทัณฑ์ตายตาม โชคยังดีตำรวจห้ามทัน ก่อนนำส่งโรงพยาบาล พร้อมตั้งข้อหา 3 ข้อหาหนัก.....

นายกัณฑ์พิทักษ์มีอาการช็อกตัวสั่น มือสั่นอยู่ตลอดเวลา และไม่ยอมออกจากรถ เจ้าหน้าที่จึงช่วยกันขกรถตะแคง ก่อนนำผู้บาดเจ็บออกจากใต้ท้องรถส่งโรงพยาบาลคามิลเลียน.....

ก่อกดคิดลั้งระห่ำ ขับรถเบนซ์ไล่ชนคนตายและบาดเจ็บระนาว ภายหลังเกิดเหตุเกี่ยวข้องกับรถ ปอ. สาย 513 บนถนนสุขุมวิท แล้วตกลงกันไม่ได้.....

นอกจากจะมีเนื้อความส่วนที่สื่อระบุนสาเหตุแล้ว หนังสือพิมพ์ยังใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ เช่น

จากการสอบสวนนายสถาพร อรุณศิริ คนขับรถประจำทางปรับอากาศ...ในขณะที่ผู้กรณีเดินเดิน กลับไปที่รถเบนซ์ ตนจึงบอกให้นางรัชณี แซ่จิว อายุ 58 ปี กระเป๋าารถเมล์ ให้ผู้โดยสารลงไปขึ้นรถที่ฟุตบอลเพื่อเปลี่ยนรถ แต่จู่ๆนายกันท์พิทักษ์กลับเหยียบคันเร่งรถเบนซ์ที่จอดอยู่ท้ายรถเมล์พุ่งชนผู้โดยสารที่ยืนอยู่บนฟุตบอล จนล้มระเนระนาดเป็นลูกโบว์ลิ่ง มีบางคนถูกชนจนร่างไปติดอยู่ใต้ท้องรถ

ค.ต. นฤกุล เดชพันธ์ ผบ.หมูจร.สน.ทองหล่อ ซึ่งเป็นผู้เข้าเวรอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ เปิดเผยว่า.... ผู้กรณีทั้งสองฝ่ายกำลังชกต่อยกันอยู่ จึงเข้าไปห้ามแล้วแยกผู้กรณีออกจากกัน โดยผู้ต้องหาได้เดินกลับเข้าไปนั่งในรถเบนซ์ ส่วนตนแยกกลับไปที่พักเพื่อถอดเปลี่ยนสัญญาณไฟ แต่กลับได้ยินเสียงโครมคราม และเสียงกรีดร้อง เมื่อออกไปตรวจสอบ ถึงพบว่าผู้ต้องหาขับรถพุ่งชนประชาชนที่เดินอยู่บนฟุตบอลจนมีผู้ได้รับบาดเจ็บหลายราย ภายหลังเกิดเหตุประชาชนที่อยู่บริเวณดังกล่าวต่างโกรธแค้น กรูกันเข้ามาทุบรถและทำร้ายผู้ต้องหา

นางรัชณี แซ่จิว อายุ 58 ปี ผู้โดยสารให้การว่า ขณะนั่งรถมาถึงแยกนานาก็เห็นรถเบนซ์ที่ขับตามมาไล่บีบแตร แต่คนขับรถเมล์ไม่ได้จอด จนมาถึงปากซอยอารีร์ดทั้งสองคันจึงจอด และคนขับรถทั้งสองคันก็ลงไปคุยกันในซอย สักพักกระเป๋ารถเมล์ก็มาบอกให้เปลี่ยนรถ แต่พอลงมายืนรถที่ข้างรถได้เดียวเดียวรถเบนซ์ก็พุ่งขึ้นทางเข้ามาไล่ชนพวกตนและทับคนคิดได้ท้องดังกล่าว...(เดลินิวส์ 5 ก.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า สาเหตุของพฤติกรรมที่ทำให้เกิดการขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บที่สื่อพยายามระบุถึงก็คือ การที่หมูแฮมไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ จนพุ่งชนขาดสติ จนก่อเหตุขับรถไล่ชน ทั้งที่เหตุการณ์นี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นเพราะเพียงแค่ขับรถเฉี่ยวชนกัน ซึ่งในเบื้องต้นก็ไม่มีผู้บาดเจ็บหรือผู้เสียชีวิตแต่อย่างใด แต่เมื่อหมูแฮมขาดสติ คุมตัวเองไม่ได้จึงพยายามขับรถพุ่งเข้าพุ่งชนจนมีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า การกระทำนี้เกิดขึ้นโดยจงใจและเจตนา และถ้าเป็นคนที่มีสภาวะจิตใจปกติก็สามารถคาดเดาผลจากการกระทำของตนเองได้ แต่ในกรณีนี้หมูแฮมไม่มีการยับยั้งอารมณ์ ควบคุมสติและการกระทำของตนเอง สังเกตได้จากการเลือกใช้คำของ Thaiรัฐที่เป็นการแสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าการกระทำของหมูแฮมทำเกินกว่าเหตุ และควบคุมตัวเองไม่ได้ เช่น “ก่อกดคิดลั้งระห่ำ , ก่อเหตุระห่ำ” เป็นต้น อีกทั้งภายหลังเกิดเหตุการณ์หมูแฮมก็นั่งนิ่งอยู่ในรถ ไม่ยอมลงมาดูหรือรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

โดยสรุปแล้ว เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัจจัยภายใน เป็นการกระทำที่เกิดจากตนเองไม่ใช่จากบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม อีกทั้งอยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของผู้กระทำ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว อารมณ์เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้และสังคมไทยคาดหวังว่าทุกคนควรจะมีการควบคุมอารมณ์ของตนเองในระดับหนึ่ง

นอกจากนั้น ปัจจัยด้านอารมณ์ยังเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในแต่ละขณะ แต่สำหรับกรณีของหมูแฮมจะพบว่ามีหลักฐานชี้ให้เห็นว่าหมูแฮมได้ขับรถชนและขาดสติ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกหลายครั้งหลังจากเกิดเหตุครั้งนี้ เพียงแต่ว่าเหตุการณ์ยังไม่รุนแรงเท่าครั้งนี้ แต่หมูแฮมก็ประพฤติน่าอัปยศเช่นเดิม กล่าวคือ ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ก็นั่งอยู่ในรถไม่ลงมารับผิดชอบ เช่น

“หมูแฮมอีกแล้ว เสียท้าย ปอ. จราจรจำหน้าได้ พ่อต้องมาเจรจา.....” (ไทยรัฐ 21 มี.ค. 2551)

เมื่อพิจารณาแล้ว จึงเกิดการอนุมานสาเหตุได้ว่าปัจจัยภายในของตัวหมูแฮม เป็นคนที่มีอุปนิสัยไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมตนเองได้และเกิดการก่อเหตุในลักษณะคล้ายคลึงกันอีกหลายครั้งจนเกิดการตัดสินใจว่าเป็นปัจจัยที่ถาวรและเฉพาะเรื่อง เพราะไม่เคยมีเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นกับคนอื่น ๆ มาก่อน และการที่หมูแฮมไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้จนก่อเหตุรุนแรงนั้น ก็เกิดแต่เฉพาะเหตุการณ์การขับรถเท่านั้น แต่ยังไม่พบในกรณีอื่น ไม่เคยมีพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบต่อ ขาดสติ ขาดการควบคุมทางอารมณ์กับเหตุการณ์อื่น ๆ

จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ซึ่งภาษารวมทั้งการสอดแทรกความคิดเห็นของเดลินิวส์และไทยรัฐอาจจะแตกต่างกัน แต่เมื่อประกอบความหมายโดยรวมที่สื่อนำเสนอแล้ว ก็ทำให้เกิดการตัดสินใจว่าตัวหมูแฮมได้ว่าเป็นฆาตกรที่โหดร้ายป่าเถื่อน ไม่มีความรับผิดชอบต่อ

กรณีศรารามขับรถชนคนตาย

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

วันที่ 20 มิถุนายน 2550 นายศราราม เทพพิทักษ์ ดาราเครื่องนักแสดง ขับรถกลับในฟุ้งซ่านนางพิศเพลิน ตะโกมา หญิงเก็บของเก่าชายเสียชีวิต ขณะที่ตัวศรารามเองก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ด้านพ่อแม่ของศรารามและศราราม พร้อมรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและให้ความช่วยเหลือต่อครอบครัวผู้เสียชีวิต โดยแพทย์ได้ระบุนสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ว่าเกิดจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ ไม่ได้เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์แต่อย่างใด

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวศรรมขับรถชนคนตายเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐค่อนข้างให้ความสำคัญ สังเกตได้จากการลงข่าวในหน้าหนึ่งติดต่อกันตั้งแต่วันที่ 22 – 25 มิถุนายน จากนั้นได้เว้นช่วงและนำเสนอความคืบหน้าของคดีอีกเดือนละหนึ่งครั้งจนคดีสิ้นสุด ในเดือนตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม

หนังสือพิมพ์จะมีการเฝ้าความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่นำเสนอในหน้าหนึ่ง และประเด็นที่นำเสนอก็ล้วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สาเหตุที่ทำให้เกิดการขับรถชน การแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ความคิดเห็นจากฝ่ายต่างๆเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการนำเสนอในมุมมองของญาติผู้เสียชีวิต และการดำเนินคดีตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุด แต่หนังสือพิมพ์จะไม่มีการสร้างประเด็นขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้เพราะตัวบุคคลในข่าว ไม่ว่าจะเป็นศรรม ญาติ คนใกล้ชิด ล้วนไม่มีใครสร้างประเด็นใหม่เพิ่มเติม แต่พยายามทำให้น่าสนใจข่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

นอกจากนี้ จากการที่ฝ่ายศรรมพยายามออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิตอย่างเต็มที่ ตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ ทำให้น่าสนใจข่าวค่อนข้างเบาบางเพราะญาติผู้เสียชีวิตไม่คิดใจ ประกอบกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ ไม่ได้เกิดจากการเมาแล้วขับ แต่เกิดจากอาการอ่อนเพลีย อีกทั้งก็ไม่มีประเด็นด้านความขัดแย้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งระหว่างฝ่ายศรรมกับฝ่ายผู้เสียชีวิต จากปัจจัยต่างๆเหล่านี้ ทำให้เหตุการณ์โดยภาพรวมไม่รุนแรงมากนัก ทั้งที่เป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบค่อนข้างมากเพราะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องเสียชีวิต ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 22 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์รายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าศรรมได้ขับรถชนคนเสียชีวิต ส่วนตัวศรรมก็บาดเจ็บเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล ด้านพ่อศรรม นายชุมพร เทพพิทักษ์ ได้เข้าไปติดต่อพนักงานสอบสวนเพื่อหารือเรื่องคดี ด้านแม่ศรรมและหมอได้ร่วมกันแถลงอาการของศรรม นอกจากนั้น แม่ศรรม นางมยุรี เทพพิทักษ์ ได้เดินทางไปพบกับญาติของผู้เสียชีวิตเพื่อกล่าวขอโทษและแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่สามีของผู้เสียชีวิตได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง หลังจากนั้นพ่อแม่ของศรรมได้เดินทางไปร่วมงานศพ

วันที่ 23 มิถุนายน 2550 แพทย์เปิดเผยสาเหตุที่ศรรมขับรถประสบอุบัติเหตุ และศรรมได้เดินทางไปร่วมงานสวดพระอภิธรรมนางพิศเพลิน โดยหนังสือพิมพ์ได้บรรยายถึงอาภัพพิธีของศรรมที่ปฏิบัติต่อญาตินางพิศเพลินอย่างสำนึกผิดและกล่าวคำขอโทษต่อนายนเรศ สามีนางพิศเพลิน พร้อมกันนั้นศรรมก็ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

วันที่ 24 มิถุนายน 2550 นางมยุรี แม่ของศรรมได้เปิดเผยถึงอาการของศรรมภายหลังการไปร่วมงานศพ และกล่าวว่าแพทย์ไม่อนุญาตให้ไปงานศพอีกเพราะร่างกายยังอ่อนแอ ให้รอจนกระทั่งถึงวันเผา หลังจากนั้นนางมยุรีก็ได้เดินทางไปร่วมงานศพ โดยครอบครัวของศรรมรับเป็นเจ้าภาพงาน ด้านตำรวจเตรียมออกหมายเรียกเพื่อให้ศรรมมาให้ปากคำ และเปิดเผยว่าแพทย์ได้ทำหนังสือขออนุญาตเลื่อนการสอบปากคำศรรมไปอีกสักระยะ

วันที่ 25 มิถุนายน 2550 นายชุมพร ได้มอบจดความให้ศรรมและญาติของผู้เสียชีวิต และได้เดินทางไปพบตำรวจเพื่อสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับคดี ซึ่งนายชุมพรได้เปิดเผยถึงอาการศรรมรวมถึงด้านคดีความ นอกจากนี้ก็มีการแถลงอาการจากแพทย์ผู้รักษาด้วย ในช่วงคำฟ้องและแม่ของศรรมได้เดินทางไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน

วันที่ 27 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นว่า ศรรมและครอบครัวเดินทางไปร่วมพิธีเผาศพนางพิศเพลิน

วันที่ 28 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นว่า ศรรมได้ออกจากโรงพยาบาลกลับไปพักรักษาตัวที่บ้าน

วันที่ 6 กรกฎาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นว่า ศรรมพร้อมทนายความได้เดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหาขับรถประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและมีทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย โดยศรรมได้ให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา

วันที่ 5 ตุลาคม 2550 พนักงานสอบสวนนำสำนวนการสอบสวนคดีพร้อมสำนวนความเห็นสมควรสั่งฟ้องศรรมในข้อหาขับรถโดยประมาทโดยเจตนาชนทรัพย์สิ้นและผู้อื่นจนถึงแก่ความตายที่อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา 9 สำนักงานอัยการสูงสุด โดยศาลได้มีคำสั่งนัดให้ศรรมไปฟังคำสั่งคดีในวันที่ 8 พฤศจิกายน 2550 นอกจากนั้นทางฝ่ายศรรมได้สร้างพระพุทธรูปโดยสลักชื่อผู้เสียชีวิตไว้ ทางด้านทนายความ นายมนัสได้ให้สัมภาษณ์ถึงเรื่องคดีความว่าอัยการคงมีคำสั่งฟ้องต่อศาล แต่เชื่อว่าศาลจะลงโทษในสถานเบา ส่วนเรื่องค่าเสียหายได้ขอให้ครอบครัวผู้เสียหายจนเป็นที่พอใจ แต่ไม่เปิดเผยจำนวน

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2550 อัยการสั่งฟ้องคดีศรรมขับรถชนคนตายในความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และเจตนาชนผู้อื่นได้รับความเสียหาย ซึ่งศรรมให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา และแม่ศรรมใช้โฉนดที่ดินเพื่อขอประกันตัว โดยศาลมีคำสั่งให้จำเลยยื่นเอกสารประกอบและนัดพนักงานคุมประพฤติไปสืบเสาะประวัติประกอบคำรับสารภาพ โดยได้นัดฟังคำพิพากษาในวันที่ 11 ธันวาคม

วันที่ 12 ธันวาคม 2550 ศรรมเดินทางไปฟังคำพิพากษาจากศาล ตัดสินให้ลดโทษกึ่งหนึ่งเหลือจำคุก 1 ปี 6 เดือน ปรับ 10,000 บาท ซึ่งโทษจำคุกให้รอลงอาญา 2 ปี และให้ศรรมบำเพ็ญประโยชน์เป็นเวลา 48 ชั่วโมง รวมทั้งให้มารายงานตัว 4 ครั้ง ภายในระยะเวลา 1 ปี

ตารางที่ 6 สรุปประเด็นข่าวกรณีศรรมขับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
22 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - รายงานอาการของศรรมจากการแถลงของแพทย์ และแม่ของศรรม - รายงานการทำดำเนินคดีของตำรวจ

	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายศรรม เช่น การเข้าพบตำรวจเรื่องคดีความ การแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิต - รายงานความเคลื่อนไหวของญาติผู้เสียชีวิต
23 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - แพทย์เปิดเผยถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุภายหลังการตรวจปีสภาวะ - บรรยายการเยี่ยมชมใช้ศรรม - ศรรมไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน - รายงานการดำเนินคดีของตำรวจ
24 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - แม่ศรรมและหัวหน้าฝ่ายบริการผู้ป่วย เปิดเผยถึงอาการของศรรม - บรรยายการเยี่ยมชมใช้ศรรม - บรรยายงานศพ - รายงานความคืบหน้าด้านคดีความ
25 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานความคืบหน้าของคดี - บรรยายการเยี่ยมชมใช้ศรรม - พ่อศรรมมอบจดหมายให้ศรรมและญาตินางพิศเพลิน
27 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศรรมและครอบครัวไปร่วมงานศพ (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
28 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศรรมออกจากโรงพยาบาล (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
6 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศรรมเดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหา (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
5 ต.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - พนักงานสอบสวนนำสำนวนสั่งฟ้องที่สำนักงานอัยการสูงสุด
9 พ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการสั่งฟ้องคดีศรรม ซึ่งศรรมให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา - แม่ศรรมใช้โหนดที่ดินยื่นประกันตัว
12 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศาลพิพากษาคดี

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้นำเสนอข่าวนี้ในหน้าหนึ่งติดต่อกัน 4 วัน โดยเน้นประเด็นด้านรายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความรับผิดชอบของฝ่ายศรรมที่มีต่อฝ่ายผู้เสียชีวิต และอาการของศรรม แต่จะไม่พบประเด็นด้านความขัดแย้งต่างๆ ดังนั้นจึงทำให้ข่าวนี้จบลงอย่างรวดเร็ว เพราะไม่มีประเด็นใหม่ๆที่น่าสนใจเกิดขึ้น หลังจากนั้น หนังสือพิมพ์ก็นำเสนออีกเดือนละหนึ่งครั้งตามเหตุการณ์ที่มีความเคลื่อนไหวจากความคืบหน้าด้านคดีความ จนถึงเดือนธันวาคมที่ศาลพิพากษาคดีสิ้นสุด

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น ได้ให้ความสำคัญกับข่าวนี้ไม่ต่างจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่าไรนัก สังเกตได้จากการลงข่าวในหน้าหนึ่ง 4 วันติดต่อกัน และยังมีการนำเสนอเป็นสัปดาห์รวมทั้งข่าวหน้าใน โดยหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เริ่มเสนอข่าวศรรม ในวันที่ 20 มิถุนายน 2550 จนถึงวันที่ 28 มิถุนายน 2550 หลังจากนั้นจึงเว้นระยะนำเสนอเมื่อเหตุการณ์มีความเคลื่อนไหวอีกประมาณเดือนละหนึ่งครั้ง ในวันที่ 6 กรกฎาคม 2550 วันที่ 5 ตุลาคม 2550 วันที่ 9 พฤศจิกายน 2550 และวันที่ 12 ธันวาคม 2550 ซึ่งเป็นวันที่ศาลพิพากษาคดีจบสิ้น รวมระยะเวลาการนำเสนอประมาณ 6 เดือน

นอกจากนั้น การพาดหัวข่าวและเนื้อหาที่เดลินิวส์นำเสนอก็ไม่แตกต่างไปจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ โดยจะมีการเท่าความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่น่าเสนอในหน้าหนึ่ง และประเด็นที่น่าเสนอที่ล้วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สาเหตุที่ทำให้เกิดการขับรถชน การแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ความคิดเห็นจากฝ่ายต่างๆเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้เดลินิวส์จะมีการนำเสนอเป็นสฎีปข่าวซึ่งเป็นการสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบรรยายถึงอากัปกิริยาของตัวศรรมต่อเหตุการณ์ ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนจากสฎีปข่าวถึงน้ำหนัก ทิศทางของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อข่าวนี้ เพราะหนังสือพิมพ์มีการสรุปไว้ในตอนท้ายพร้อมกับมีบทสัมภาษณ์ของดาราอาวุโสท่านอื่นๆในมุมที่สนับสนุนว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุจากการอ่อนเพลีย ไม่ใช่จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ และศรรมก็รู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้เหตุการณ์โดยภาพรวมไม่รุนแรงมากนัก ประกอบกับบริบทของเหตุการณ์นี้ไม่มีความขัดแย้งเกิดขึ้น ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 22 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์รายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้านตำรวจทำหนังสือแจ้ง 3 ข้อหา คือ ขับรถประมาทชนคนตาย ขับรถชนแล้วหลบหนี และทำให้ทรัพย์สินเสียหาย สำหรับพ่อและแม่ของศรรมไปร่วมงานศพของผู้เสียชีวิตพร้อมกับให้เงินช่วยเหลือ นอกจากนี้แพทย์และแม่ของศรรมก็ได้ร่วมกันแถลงถึงอาการของศรรม ซึ่งนางมยุรี แม่ศรรม ได้ถือโอกาสยกมือไหว้กล่าวขอโทษกับญาติผู้เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนด้วย สำหรับนายชุมพร พ่อของศรรมได้เดินทางไปพบกับตำรวจเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจแทนศรรม ขณะที่นายนเรศ สามีของผู้เสียชีวิตไม่ตั้งใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้สึกขอบคุณที่ครอบครัวศรรมไม่ทอดทิ้ง ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

วันที่ 23 มิถุนายน 2550 ศรรมเดินทางไปร่วมงานศพนางพิศเพลินพร้อมกับให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยหนังสือพิมพ์ได้บรรยายถึงอากัปกิริยาของศรรมขณะไปร่วมงานศพ

วันที่ 24 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์รายงานอาการของศรรมซึ่งแพทย์ยังไม่อนุญาตให้เข้าเยี่ยม และยังไม่อนุญาตให้ศรรมออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับบ้านหรือไปร่วมงานศพ ด้านแม่ศรรมจึงเดินทางไปร่วมงานศพเป็นเจ้าภาพเพียงลำพัง ด้านตำรวจเตรียมออกหมายเรียกเพื่อให้ศรรมมารับทราบข้อหาและสอบสวนปากคำ

วันที่ 25 มิถุนายน 2550 ศรรมขออนุญาตแพทย์ไปร่วมงานศพนางพิศเพลินในวันที่ 26 มิถุนายน นอกจากนี้พ่อศรรมก็นำจดุคามไปมอบให้ศรรม และเดินทางไปพบตำรวจเพื่อสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับคดี หลังจากนั้นก็เดินทางไปร่วมงานศพนางพิศเพลินพร้อมกับมอบจดุคามให้กับญาติของนางพิศเพลิน

วันที่ 26 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นสฎีปข่าว โดยเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและอากัปกิริยาของศรรมต่อเหตุการณ์ รวมถึงการไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน ซึ่งหนังสือพิมพ์นำเสนอเพียงในมุมของศรรมเท่านั้น พยายามชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุจากการอ่อนเพลีย ไม่ใช่จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ และศรรมก็รู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยหนังสือพิมพ์ได้มีการลงเป็นบทสรุปไว้ในตอนท้ายพร้อมกับมีบทสัมภาษณ์ของดาราอาวุโสท่านอื่นๆในมุมที่สนับสนุนว่า “เรื่องราว

อุบัติเหตุกับบุคคลในแวดวงบันเทิงเกิดขึ้นหลายครั้ง สาเหตุส่วนใหญ่จะเกิดจากการงานที่เหล่าดาราดังรับผิดชอบ.....”

นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์ก็นำเสนอในข่าวหน้าในถึงบรรยากาศที่โรงพยาบาลว่าเจียบเหงา และแพทย์ยังไม่อนุญาตให้บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปเยี่ยมไข้ นอกจากนี้สรรามก็ได้กล่าวฝากประชาสัมพันธ์ของบริษัทอาร์เอสถึงอาการของตนเอง และยืนยันว่าได้ขออนุญาตแพทย์ไปร่วมงานฉาปนกิจศพนางพิศเพลิน

วันที่ 27 มิถุนายน 2550 สรรามเดินทางไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน และได้ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

วันที่ 28 มิถุนายน 2550 สรรามออกจากโรงพยาบาลกลับไปพักผ่อนต่อที่บ้าน

วันที่ 6 กรกฎาคม 2550 สรรามเดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหา ซึ่งพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาจับรถโดยประมาททำให้ทรัพย์สินเสียหาย และทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

วันที่ 5 ตุลาคม 2550 พนักงานสอบสวนนำตัวสรรามพร้อมสำนวนความเห็นสมควรสั่งฟ้องในข้อหาจับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย มอบให้อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา โดยอัยการได้นัดฟังการสั่งคดีในวันที่ 8 พฤศจิกายน ด้านนายมนัส ทนายความของสรรามเชื่อว่าศาลจะลงโทษในสถานเบา เพราะสรรามได้ยอมรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา และได้ชดเชยค่าเสียหายให้กับครอบครัวผู้เสียชีวิตจนเป็นที่พอใจแล้ว แต่ไม่เปิดเผยจำนวน

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2550 อัยการสั่งฟ้องคดีสรรามโดยศาลมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติไปสืบประวัติการศึกษาสถานภาพส่วนตัวและครอบครัวเพื่อส่งให้ศาลนำมาพิจารณาประกอบการรับสารภาพของจำเลย และได้นัดฟังคำพิพากษาในวันที่ 11 ธันวาคม นอกจากนั้นนางมยุรีได้ใช้โฉนดที่ดินยื่นขอประกันตัวสรราม

วันที่ 12 ธันวาคม 2550 ศาลพิพากษาคดีโดยลดโทษให้กึ่งหนึ่ง และรอลงอาญา 2 ปี และให้สรรามบำเพ็ญประโยชน์เป็นเวลา 48 ชั่วโมง รวมทั้งให้มารายงานตัว 4 ครั้ง ภายในระยะเวลา 1 ปี

ตารางที่ 7 สรุปประเด็นข่าวกรณีสรรามจับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	สรุปประเด็นข่าว
22 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - รายงานอาการของสรรามจากการแถลงของแพทย์ และแม่ของสรราม - รายงานการทำดำเนินคดีของตำรวจ - รายงานบรรยากาศการเยี่ยมไข้สรราม - รายงานความเคลื่อนไหวของฝ่ายสรราม เช่น การเข้าพบตำรวจเรื่องคดีความ การแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิต - รายงานความเคลื่อนไหวของญาติผู้เสียชีวิต
23 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - บรรยากาศการเยี่ยมไข้สรราม

	<ul style="list-style-type: none"> - สรรามไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน - รายงานการดำเนินคดีของตำรวจ
24 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานบรรยากาศการเยี่ยมไข้และอาการของสรราม - นางมยุรีเดินทางไปร่วมงานศพ - รายงานความคืบหน้าด้านคดีความ
25 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานความคืบหน้าของคดี - บรรยากาศการเยี่ยมไข้สรราม - พ่อสรรามมอบจดหมายให้สรรามและญาตินางพิศเพลิน - สรรรามขออนุญาตแพทย์ไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน - บรรยากาศงานศพนางพิศเพลิน
26 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สรุปเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น รวมถึงปฏิกริยาของสรราม (สื่upหน้า 2) - รายงานบรรยากาศที่โรงพยาบาล (ข่าวหน้าใน หน้า 13) - สรรรามเล่าถึงอาการของตนเอง และจะไปร่วมงานศพในวันที่ 26 มิถุนายน (ข่าวหน้าใน หน้า 13)
27 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สรรรามเดินทางไปร่วมงานศพนางพิศเพลิน
28 มิ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สรรรามออกจากโรงพยาบาล
6 ก.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - สรรรามเดินทางไปรับทราบข้อกล่าวหา - ตำรวจรายงานเรื่องคดี (ข่าวหน้าใน หน้า 9)
5 ต.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ตำรวจนำสำนวนสั่งฟ้องต่ออัยการ
9 พ.ย. 50	<ul style="list-style-type: none"> - อัยการสั่งฟ้องคดีสรราม และนัดฟังคำพิพากษาในวันที่ 11 ธันวาคม - แม่สรรามใช้โจนดที่คืนยื่นประกันตัว
12 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ศาลพิพากษาคดีความ

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

นายสรราม เทพพิทักษ์ หรือหนุ่ม เป็นนักร้อง นักแสดงที่มีชื่อเสียง มีภาพลักษณ์ค่อนข้างดี รักครอบครัว มีความรับผิดชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรับผิดชอบในเรื่องการทำงานที่ทุกคนจะเห็นได้ชัดเจน เพราะไม่เคยมีปัญหาเรื่องนี้กับผู้จ้างคนใด มีน้ำใจกับทุกคน เป็นที่รักใคร่ของคนรอบข้าง ไม่เคยมีปัญหาหรือมีเหตุทะเลาะวิวาทกับใคร ยิ่งไปกว่านั้น นับตั้งแต่อยู่วงการบันเทิงมา สรรรามยังไม่เคยมีข่าวในทางเสียหาย ทำให้ประวัติการปฏิสัมพันธ์กับนักข่าวค่อนข้างดี

2) สังคมไทย

โดยปกติแล้วสังคมไทยมักให้ความสำคัญกับคนที่มีชื่อเสียง ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่คนมีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้องก็มักจะเป็นข่าวอยู่เสมอ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้มีผู้เสียชีวิต ดังนั้น แม้ความสัมพันธ์ระหว่างสรรามกับนักข่าวจะค่อนข้างดี แต่สื่อก็ต้องนำเสนอข้อเท็จจริง เพราะเป็นเรื่องที่มี

ผลกระทบต่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยกำลังรณรงค์โครงการเมาไม่ขับ และโครงการวงไม่ขับ ซึ่งโครงการวงไม่ขับ ตัวละครเองก็เป็นพริเซ็นเตอร์ของโครงการ ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น สื่อจำเป็นต้องสะท้อนความจริงเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเห็นถึงผลกระทบจากการวงแล้วขับ

นอกจากนั้น สังคมไทยจะตีค่าความผิด ความรุนแรงของเหตุการณ์จากการเมาแล้วขับไว้มากกว่าการวงแล้วขับ สังคมไทยจะมองว่าอุบัติเหตุที่เกิดจากการรับประทานแอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่ไม่ควรจะเกิด เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ แตกต่างจากการวงแล้วขับที่บางครั้งเจ้าตัวอาจไม่รู้ตัว ไม่สามารถควบคุมได้เท่าไรนัก เป็นเหตุสุดวิสัย ดังนั้นเมื่ออุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นจากการวงแล้วขับ ประกอบกับการออกมายอมรับผิดและพยายามแสดงความรับผิดชอบต่อครอบครัวผู้เสียชีวิต ทำให้การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ค่อนข้างจะมีน้ำหนัก มีทิศทางเสนอไปตามข้อเท็จจริง ภาษาที่ใช้ก็ไม่ค่อยหือหาว

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

เนื่องจากศรธรรมเป็นนักร้อง นักแสดงที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักของคนในสังคม จึงทำให้เกิดคุณค่าข่าวในเรื่องของความเด่น และเนื่องจากเป็นเรื่องของอุบัติเหตุการวงแล้วขับรถจนทำให้มีผู้เสียชีวิต จึงเป็นกรณีที่มีคุณค่าข่าวในด้านความใกล้ชิดและผลกระทบ เนื่องจากสังคมไทย นอกจากจะรณรงค์โครงการ “เมาไม่ขับ” แล้ว ก็ยังรณรงค์โครงการ “วงไม่ขับ” เช่นกัน เมื่อมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น จึงทำให้ประชาชนสนใจ เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว เพราะส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต ก็คือการใช้ชีวิตบนท้องถนน ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคนขับรถ เพียงแค่เป็นคนเดินอยู่ตามท้องถนน ก็สามารถประสบอุบัติเหตุได้จากการวงแล้วขับรถของผู้ขับขี่ อย่งไรก็ตาม แม้จะมีคุณค่าข่าวในเรื่องของความเด่น ความใกล้ชิด และผลกระทบ แต่ข่าวก็ต้องการความใหม่สด เมื่อข่าวนี้ไม่มีประเด็นใหม่ๆเกิดขึ้น ถูกนำเสนอในเรื่องเดิมๆ เนื่องจากกรณีทั้ง 2 ฝ่าย สามารถเจรจากันได้ ไม่ได้มีการตีใจเอาความกัน ดังนั้น หนังสือพิมพ์จึงไม่สามารถนำเสนอข่าวดังกล่าวต่อไปได้จนกว่าจะมีเหตุการณ์ใหม่เกิดขึ้น เช่น การขึ้นศาลดำเนินคดี การพิพากษาจากศาล

2) ลักษณะของข่าว

เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่ต่างกัน กรณีนี้เป็นเรื่องส่วนตัว แต่เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตของผู้อื่น ดังนั้นสื่อจึงมีการนำเสนอติดต่อกันหลายวัน แต่เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฝ่ายศรธรรมทั้งเจ้าตัว พ่อและแม่ พยายามออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อครอบครัวของผู้เสียชีวิต มีการให้ความช่วยเหลือ ชดเชยอย่างเต็มที่จนทำให้ญาติของผู้เสียชีวิตพึงพอใจ และไม่คิดใจเอาความ ทำให้น้ำหนักของข่าวดูเบาลง สื่อจึงรายงานเป็นเพียงข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การสอดแทรกความคิดเห็นจะมีน้อย จะมีเพียงแค่การนำเสนอเป็นสื่อกฎหมายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ที่ทำให้เห็นถึงมุมมองของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อตัวละครและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไร แต่ภาษาที่ใช้ต่างๆ ในการรายงานข่าว รวมทั้งการพาดหัวข่าวจะไม่รุนแรง อาจจะมีการใช้คำหือหิวบ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่าน

เกิดความสนใจ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นลบ หรือรู้สึกว่าศรรมกลายเป็นคนไม่ดีในสายตาของประชาชน เพราะมุมมองที่น่าเสนอส่วนใหญ่ จะเป็นการแสดงความรับผิดชอบของฝ่ายศรรม

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างสื่อกับบุคคลผู้ตกเป็นข่าวในช่วงตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาค่อนข้างดี ศรรมไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับสื่อมวลชน ในทางกลับกัน ศรรมพยายามทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่เย่อหยิ่ง ทำให้เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น มุมมองการเสนอข่าวของสื่อจะไม่รุนแรงมากนัก จะเสนอไปตามข้อเท็จจริง และพยายามไม่สร้างประเด็นขึ้นมาใหม่

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 8 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวศรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
22 มิ.ย. 50	หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรมชนคนตาย ซึ่งบีเอ็มฯชี้หญิงเก็บของเก่า อ.ลักษณะทักษิณ-แฉวิธีแก้
23 มิ.ย. 50	ศรรมลากสังขารฆาตพ ยันเป็นอุบัติเหตุ เผยกังวลจนนอนไม่หลับ ดร.เข้มทางคดีไม่มีปัญหา
24 มิ.ย. 50	หมอเบรศศรรมไปงานศพ ยังมือสั้น! ใ้ไปวันเผา ดร.เรียกสอบต้นเดือนหน้า
25 มิ.ย. 50	พ่อศรรม-ห้วงลูก มอบจดคุกคาม 2 รุ่นดัง ขอช่วยให้ปลอดภัย
27 มิ.ย. 50	ร่วมเผาศพ (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
28 มิ.ย. 50	กลับบ้านได้แล้ว (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
6 ก.ค. 50	ศรรมรับข้อหา (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
5 ต.ค. 50	ดร.ฟ้องพระเอกศรรม คดีชิงชน
9 พ.ย. 50	ศรรมขับรถชนคนตาย ฟ้องแล้ว ใช้โฉนด 1.4 ล้านประกัน
12 ธ.ค. 50	คดีศรรม รอลงอาญา 2 ปี ชนคนตาย มอบตัว-รับผิดชอบ จ่ายค่าเสียหาย คู่ประพฤติ 1 ปี

ตารางที่ 9 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวศรรมของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	พาดหัวข่าว
22 มิ.ย. 50	ชนคนตาย-ยันไม่เมา แฉ ‘ศรรม’ อดนอน-คาดหลับใน ผลตรวจไม่พบ ‘แอลกอฮอล์’ พ่อแม่ขอฆาตพ-นุ้ยบั้งเยี่ยม
23 มิ.ย. 50	ศรรมนำตารินไหว้ศพ ขอขมา กราบเท้าผู้เหยื่อรถชน เผยนาทีระทึก ‘ผมไม่ได้ตั้งใจ’ พ่อ

	รู้มีคนตายถึงช็อกเข้าอ่อน ขอมรับนอนใน รพ. ผวาตลอด
24 มิ.ย. 50	'ศรธรรม' ตีขึ้นแต่ยังมีนิ้ว อุดร่วมสวดศพเหยื่อ หมอให้นอนดูอาการ ตร.จ่อส่งหมายเรียก
25 มิ.ย. 50	'ศรธรรม' ขอหมอไปงานศพ คนบันเทิงแห่เยี่ยม 'ชุมพร' รุดนำจตุคามมอบให้เป็นสิริมงคล
26 มิ.ย. 50	'หนุ่ม-ศรธรรม' ยึดอกรับศพ ซึ่งหลับในชนคนตาย คนบันเทิงต้องระวัง!! (สลับข่าวหน้า 2)
26 มิ.ย. 50	'ศรธรรม' ร่วมงานศพเหยื่อเคราะห์ร้าย (ข่าวหน้าใน หน้า13)
27 มิ.ย. 50	'ศรธรรม' ร่วมเผา 'พิศเพลิน' ขอโศกกรรม เพยจิตใจดีขึ้น รอให้ปากคำตร.
28 มิ.ย. 50	'ศรธรรม' หายดี กลับนอนบ้าน ผวา! ไม่กล้าขับ
6 ก.ค. 50	ศรธรรมเข้ารับทราบข้อหา-ขยาย ไม่กล้าซึ่ง (ข่าวหน้าใน หน้า 9)
5 ต.ค. 50	ส่งตำนาน 'ศรธรรม' ซึ่งชนสาวใหญ่ดับ ถึงมืออัยการแล้ว นัด '8 พ.ย.' นี้ สั่งคดี
9 พ.ย. 50	สั่งฟ้อง 'ศรธรรม' คดีซึ่งเก็บเบาะแส ชนสาวใหญ่ดับ
12 ธ.ค. 50	ศรธรรมถูก 3 ปี ซึ่งชนคนตาย ศาลสั่งลดโทษเหลือปี 6 เดือน ให้รอลงอาญา

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอในหัวข้อข่าวกรณีการจับรถชนคนตายของหนุ่ม ศรธรรม เทพพิทักษ์ เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” เนื่องจากศรธรรมเป็นนักร้องนักแสดงชายที่มีชื่อเสียง มีผลงานมากมายในวงการบันเทิงมาเป็นเวลานาน นอกจากนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ส่งผลกระทบต่อสังคม เพราะทำให้มีผู้เสียชีวิต และเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวทุกคนในสังคม เพราะส่วนหนึ่งการดำเนินชีวิตก็เกี่ยวข้องกับท้องถนน ไม่ว่าจะเป็นคนขับรถ เป็นคนเดินอยู่ริมถนนก็ตาม ทำให้ข่าวนี้มีคุณค่าในด้าน “ความใกล้ชิด และผลกระทบ” แต่เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้มีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างฝ่ายต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งระหว่างฝ่ายของศรธรรมและฝ่ายของญาติผู้เสียชีวิต หนังสือพิมพ์จึงเบี่ยงเบนมาเน้นประเด็นในด้านการแสดงความรับผิดชอบ การให้ความช่วยเหลือต่อญาติผู้เสียชีวิต จากคุณค่าต่างๆเหล่านี้ที่ประกอบกันเป็นแก่นเรื่อง ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่สนใจใคร่รู้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับคนที่พวกเขารู้จัก และอาทักปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นต่อเหตุการณ์จากฝ่ายต่างๆเป็นอย่างไร มีการแสดงความรับผิดชอบหรือไม่ อย่างไร

2) การสร้างความหมายในหัวข้อ

แม้แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของข่าวในหัวข้อหนังสือพิมพ์แต่ละชื่อฉบับพบว่ามีความแตกต่างกัน อาจจะเป็นที่การใช้ภาษาในหัวข้อหลักและหัวข่าวย่อย หรือเป็นที่ประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาพาดหัวข่าวแตกต่างกัน

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังมีการปรับเปลี่ยนทิศทางกรนำเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ ดังนั้น ในข่าวเดียวกัน เมื่อมีประเด็นสาธารณะเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์ก็

จะปรับเปลี่ยนการนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น ดังนั้น การสร้างความหมายในหัวข้อจึงปรับเปลี่ยนได้ตามประเด็นสาธารณะ ดังต่อไปนี้ (คูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์)

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ มีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหลักและหัวข่ารอง ในลักษณะกลางๆ จนค่อนข้างมาทางบวกต่อตัวกรรม และไม่มีกรตั้งสมญานามให้กับกรรม แต่เลือกที่จะพาดหัวโดยใช้คำว่า “กรรม” เป็นหลักทุกครั้ง ทั้งนี้เพราะจุดขายของข่าวนี้อีกก็คือตัวบุคคล เนื่องจากกรรมเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี ตัวอย่างเช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่ามา กรรมชนคนตาย ซึ่งมีเอ็มฯขี้หญิงเก็บของเก่า อ.ลักษณะทักษิณ-แนววิธีกั (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ชนคนตาย-ยันไม่มา แฉ ‘กรรม’ อคนอน-คาดหลับใน ผลตรวจไม่พบ ‘แอลกอฮอล์’ พ่อแม่ขอขมาศพ-นุ้ยบั้งเยี่ยม (เดลินิวส์ 22 มิ.ย.50)

กรรมลากสังขารขมาศพ ยันเป็นอุบัติเหตุ เผยกังวลจนนอนไม่หลับ ดร.แย้มทางคดีไม่มีปัญหา (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

กรรมนำคารินไหว้ศพ ขอขมา กราบเท้าผู้เหยื่อรถชน เพณาที่ระทึก ‘ผมไม่ได้ตั้งใจ’ พอรู้มีคนตายถึงซ็อกเข่าอ่อน ขอมรับนอนใน รพ. ผวาตลอด (เดลินิวส์ 23 มิ.ย.50)

หมอเบรกกรรมไปงานศพ ยังมีมือสั้น! ให้ไปวันเผา ดร.เรียกสอบต้นเดือนหน้า (ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50)

‘กรรม’ ดีขึ้นแต่ยังมีหัว อคร่วมสวดศพเหยื่อ หมอให้นอนดูอาการ ดร.จ่อส่งหมายเรียก (เดลินิวส์ 24 มิ.ย.50)

พ่อกรรม-หวังลูก มอบจตุคาม 2 รุ่นดัง ขอช่วยให้ปลอดภัย (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 50)

‘กรรม’ ขอหมอไปงานเผา คนบันเทิงแห่เยี่ยม ‘ชุมพร’ รุดนำจตุคามมอบให้เป็นสิริมงคล (เดลินิวส์ 25 มิ.ย.50)

จากตัวอย่างข้างต้น เห็นได้ว่า ทุกครั้งที่มีการนำเสนอข่าว จะมีกรรมเป็นจุดขายหลัก ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เนื้อหาที่สื่อนำเสนอเป็นเพียงข้อเท็จจริงที่กรรมประพฤติปฏิบัติ และสื่อพยายามชี้ให้เห็นว่ากรรมมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ในทางกลับกัน สื่อไม่ได้นำเสนอโดยเน้นด้านตัวผู้เสียชีวิต หรือครอบครัวของญาติผู้เสียชีวิต สำหรับภาษาที่ใช้ก็จะเป็คำกลางๆก่อนไปทางเห็นอกเห็นใจ เช่น คำว่า “ลากสังขารขมาศพ” , “นำคารินไหว้ศพ ขอขมา กราบเท้า” แต่จะไม่มีการใช้คำในลักษณะที่เป็นลบมากนัก มีเพียงแต่คำว่า “ซึ้ง” และ “ขี้” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่ต้องการใช้เพียงเพื่อให้เห็นภาพว่ากรรมขับรตมาด้วยความเร็วสูง แต่ไม่มีการใช้คำในลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกวกรรมเป็นมาตร เจตนาหม่าคน

นอกจากนั้น จะสังเกตได้ว่าการพาดหัวข่าวกรณีนี้จะมีลักษณะเป็นบวกกับศรรม เช่น พยายามชี้ให้เห็นตั้งแต่วันแรกที่น่าเสนอข่าวว่า “หลับใน เปล่าเมา” , “ชนคนตาย-ยันไม่เมา แฉศรรมอดนอน-คาดหลับใน ผลตรวจไม่พบแอลกอฮอล์” , “พยนต์ที่ระทัก ‘ผมไม่ได้ตั้งใจ’” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ว่าไม่ได้เกิดจากอาการเมาเหมือนคนอื่นๆที่เคยเกิด อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ

สำหรับมุมมองในด้านที่ค่อนข้างเป็นลบกับศรรมนั้น จะพบว่าทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์จะเน้นพุดในสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง (fact) และเสนอโดยใช้ภาษาเป็นกลาง ไม่มีอารมณ์เข้าไปเกี่ยวข้อง แต่อาจจะมีการใช้คำสร้างสีสันเพื่อดึงดูดความสนใจบ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดการให้คำตีความหมายต่อตัวศรรมไปในแง่ลบ เช่น “ศรรมขับรถชนคนตาย ฟ้องแล้ว” , “ตำรวจฟ้องพระเอกศรรม คดีชิงชน” , “ส่งสำนวนศรรมชิงชนสาวใหญ่ดับ ถึงมืออัยการแล้ว” , “ส่งฟ้องศรรมคดีชิงแก๊งบีเอ็ม”

นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ยังมีการเลือกใช้คำเพื่อให้น่าสนใจและโดดเด่น ดังนี้

ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พุดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว เช่น หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรมชนคนตาย ชิงบีเอ็มฯขี้หญิงเก็บของเก่า (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ดร.ฟ้องพระเอกศรรม คดีชิงชน (ไทยรัฐ 5 ต.ค. 50)

ศรรมนำตารินไหว้ศพ ขอขมา กราบเท้าผู้เหยื่อรถชน (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

‘ศรรม’ ขอหมอไปงานเผา (เดลินิวส์ 25 มิ.ย. 50)

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พุดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพุดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พุดกับผู้อ่าน

ข.) การใช้คำเดิม แต่มีความหมายเปลี่ยนแปลงในบางส่วน หรือแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ที่ได้กำหนดไว้ เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรมชนคนตาย ชิงบีเอ็มฯขี้หญิงเก็บของเก่า (“ขี้” มีความหมายตามพจนานุกรมคือ บีเข้าๆให้แหลก บีจนแหลก, ญไปมา, ทำให้แหลกละเอียด แต่ในเนื้อข่าวจะพบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ศรรมเพียงแต่ขับชนแล้วจอดรถลงไปดู ไม่ได้มีการพยายามจะขับรถทับชนซ้ำอีก ดังนั้น ความหมายที่ใช้พาดหัวข่าวนี้นี้ จึงมีความหมายเกินจริง)

ค.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรมชนคนตาย ชิงบีเอ็มฯขี้หญิงเก็บของเก่า อ.ลักษณะ ทักดวงตก-แนะวิธีแก้ (ยัน มาจาก ยินยัน และ อ.ลักษณะ มาจาก อาจารย์ลักษณะ : ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ศรรามลากสังขารขมาศพ ยันเป็นอุบัติเหตุ เผยกังวลงนอนไม่หลับ ตร.แย้มทางคดี
ไม่มีปัญหา (ขมา มาจาก ขอขมา , เผย มาจาก เปิดเผย และ ตร. มาจาก ตำรวจ : ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

ชนคนตาย-ยันไม่เมา (ยัน มาจาก ยันยัน : เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

ยอมรับนอนใน รพ. ผวาตลอด (รพ. มาจาก โรงพยาบาล : เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้
สะดวก

ง.) การใช้คำสร้างลีลา สร้างอารมณ์ เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรามชนคนตาย ซึ่งบีเอ็ม^๕ขยี้^๕หญิงเก็บของเก่า (คำว่า
“ขยี้” ตามพจนานุกรมหมายถึงบี้ง่าให้แหลก บี้งนแหลก ,ถูไปมา ,ทำให้แหลกละเอียด ซึ่งการที่นำคำนี้
มาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ข่าวเกินจริงไป แต่ทั้งนี้ก็เพื่อเรียกร้องความสนใจ ให้เห็นภาพ) : ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50

ศรรามลากสังขารขมาศพ (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

ชนคนตาย-ยันไม่เมาแล ‘ศรราม’ อดนอน-คาดหลับใน (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

สั่งฟ้อง ‘ศรราม’ คดีขยี้^๕บีเอ็ม^๕ ชนสาวใหญ่ดับ (เดลินิวส์ 9 พ.ย. 50)

การใช้คำสร้างลีลา สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่
ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง

จ.) การนำคำทับศัพท์มาใช้ เช่น

หมอบเรกศรรามไปงานศพ ยังมีอัสัน! (“เบรก” มาจาก break เป็นคำกริยาและ
คำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึง สะดุด หยุด หยุดชะงัก) : ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50

พอรู้มีคนตายถึงช็อกเข้าอ่อน (“ช็อก” มาจาก shock เป็นคำกริยาและคำนามใน
ภาษาอังกฤษ หมายถึง ทำให้ชะงักงัน) : เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50

การนำคำทับศัพท์มาใช้ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่ เพราะคำบางคำเมื่อแปลความเป็น
ภาษาไทยอาจต้องใช้จำนวนตัวอักษรมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถสรุปประเด็นได้อย่างครอบคลุม แต่คำ
ภาษาต่างประเทศบางคำสามารถให้ความหมายที่ผู้อ่านเข้าใจได้ทันที

ฉ.) การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ไทยรัฐจะไม่มีที่ตั้งสมญานามให้กับ
ใครเลย ไม่ว่าจะเป็นศรรามหรือผู้เสียชีวิต แต่เดลินิวส์จะตั้งสมญานามให้กับผู้เสียชีวิต เช่น

ฝ่าเหื่อรถชน

เหื่อ

สาวใหญ่

การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ก็เพื่อให้มีคำที่พอเหมาะ ลงตัวกับการจัดหน้า และเพื่อแสดงบรรยากาศของข่าวให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น แต่บางครั้งก็ยังเป็นการแสดงความรู้สึกของผู้พาดหัวข่าวได้ด้วย แต่กรณีนี้แม่เคลินิวส์จะตั้งสมญานามให้ฝ่ายผู้เสียชีวิต แต่เมื่อดูบริบทที่ประกอบกันเป็นประโยคในการพาดหัวข่าวแล้ว ก็ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านเกิดการตีความตัวศรรมเป็นฆาตกรที่โหดร้าย

ช.) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

- อัญประกาศเดี่ยว (‘.....’) และ อัญประกาศคู่ (“.....”) เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ชนคนตาย-ยันไม่เมาแฉ ‘ศรรม’ อคนอน-คาดหลับใน (เคลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

ศรรมน้ำตารินไหวศพ ขอมมา กราบเท้าผู้เหยื่อรถชน เพณาที่ระทึก ‘ผมไม่ได้ตั้งใจ’ (เคลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ มักใช้เน้นคำที่สำคัญของประโยค ทั้งนามจริงของบุคคล สมญานาม ยศ ตำแหน่ง สิ่งของ กริยาหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนว่า อะไรคือประเด็นสำคัญของข่าว หรือหนังสือพิมพ์กำลังพยายามจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านรู้มากที่สุด

- อัศเจรีย์ (!)

หมอเบรกศรรมไปงานศพ ยังมีมือสั่น! (ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50)

‘ศรรม’ หายดี กลับนอนบ้าน ผวา! ไม่กล้าขับ (เคลินิวส์ 28 มิ.ย. 50)

การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ก็เพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลในข่าว หรือผู้เขียนพาดหัวข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ทำให้น้ำหนักของคำหรือข้อความดูมีน้ำหนักมากขึ้น ดูน่าตื่นเต้นหรือน่าตกใจ และอาจทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกที่ว่า เรื่องที่พาดหัวข่าวนั้นน่าตื่นเต้น น่าทึ่งหรือหนักแน่น เป็นการสร้างให้ผู้อ่านเห็นถึงอารมณ์ น้ำหนัก ทิศทางของข่าว

- ยัติภังค์ (-) เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรมชนคนตาย ชิงปีเอ็มฯขี้หญิงเก็บของเก่า อ.ลักษณะที่กดวงตก-นะวิธีแก้ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

พ่อศรรม-ห้วงลูก มอบจตุคาม 2 รุ่นดัง ขอช่วยให้ปลอดภัย (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 50)

คดีศรรม รอลงอาญา 2 ปี ชนคนตาย มอบตัว-รับผิดชอบ (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

ชนคนตาย-ยันไม่เมาแฉ ‘ศรราม’ อคนอน-คาดหลับใน (เคลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในหัวข้อนี้ ก็เพื่อแยกคำสองคำ หรือข้อความออกจากกัน โดยที่ระหว่างคำหรือข้อความเหล่านั้นเชื่อมด้วยคำว่า “และ” จึงเป็นการช่วยประหยัดพื้นที่ของการพาดหัว นอกจากนี้ยังช่วยขยายความให้เห็นภาพชัดเจน หรือเข้าใจสิ่งที่เกี่ยวข้องระหว่างคำสองคำได้ดีขึ้น

- ไปยาลน้อย (๓) เช่น

หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรามชนคนตาย ซึ่งบีเอ็มฯ (บีเอ็มฯ มาจากชื่อรุ่นรถว่า BMW) : ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50

จุดประสงค์ของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยในหัวข้อ ก็เพื่อตัดทอนคำให้สั้นลง ให้สะดวกต่อการพาดหัว คำบางคำยาวเกินไป และเมื่อทอนคำลงแล้วสามารถสื่อความหมายได้ดั้งเดิม ทำให้เหมาะกับพื้นที่ที่จำกัดบนหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะพบเครื่องหมายไปยาลน้อยได้เฉพาะในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่านั้น

ส่วนการใช้แหล่งข่าวของไทยรัฐและเคลินิวส์ พบว่า การพาดหัวข่าวส่วนใหญ่จะเลือกใช้แหล่งข่าวที่ให้ความเห็นในทางบวก หรือกลางๆ สำหรับแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ได้แก่ หมอและตำรวจ เพราะเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง แต่ด้วยตัวเนื้อหาเมื่อประกอบกับแหล่งข่าวแล้ว จึงทำให้เกิดทิศทางในการนำเสนอ สามารถชักนำความคิดคนอ่านได้ เช่น

“หมอยัน ‘หลับใน’ เปล่าเมา ศรรามชนคนตาย ซึ่งบีเอ็มฯ” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50) แหล่งข่าวในที่นี้คือหมอ ซึ่งมีลักษณะเป็นกลาง แต่ด้วยเนื้อความที่ชี้ให้เห็นว่าการขับรถชนคนตายครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากอาการเมามากของแอลกอฮอล์อย่างที่หลายๆฝ่ายคาดเดา แต่เกิดจากอาการอ่อนเพลีย จึงทำให้น้าหนักของข่าวดูเป็นบวกต่อตัวศรรามมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “หมอ” เป็นคนออกมายืนยัน จึงทำให้มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

“ชนคนตาย-ยันไม่เมา แฉ ‘ศรราม’ อคนอน-คาดหลับใน ผลตรวจไม่พบแอลกอฮอล์” (เคลินิวส์ 22 มิ.ย. 50) แหล่งข่าวในที่นี้คือหมอ ซึ่งแม้ว่าจะไม่ได้ระบุถึงอย่างชัดเจน แต่ก็สามารถตีความได้จากคำว่า “ผลตรวจ” ซึ่งเป็นบทบาทของหมอ และหมอก็เป็นแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริงตามผลตรวจ ดังนั้นด้วยเนื้อความที่ระบุให้เห็นว่าจากผลการตรวจไม่พบแอลกอฮอล์จึงทำให้น้าหนักของข่าวดูเป็นบวกต่อตัวศรรามมากขึ้น

นอกจากนี้ ไทยรัฐยังมีแหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในลักษณะกลางๆค่อนข้างไปทางบวก นั่นก็คือ อ.ลักษณะ หมอคู่อัดของเมืองไทย ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้เป็นเพราะดวง

ชะตาของกรรม ดังนั้น จึงทำให้ผู้อ่านที่มีความเชื่อทางด้านนี้ เชื่อว่าการเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ กรรมไม่ได้มีเจตนา หรือไม่ได้ประมาท แต่เป็นเพราะดวงชะตาที่กำหนดไว้

สำหรับตัวกรรมเอง และพ่อของกรรม ก็เป็นแหล่งข่าวด้านบวกที่ถูกนำมาใช้พาดหัวข่าว เนื่องจากการพยายามความรับผิดชอบและรู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สำหรับแหล่งข่าวที่ให้ความหมายทางลบแก่การกระทำของกรรมนั้น ไทยรัฐจะมีการกล่าวถึงเพียงแค่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์เท่านั้น เพื่อบอกให้ทราบที่กรรมได้ขับรถชนใคร แต่จะพบว่าทั้งเดลินิวส์และไทยรัฐ ผู้เสียชีวิตและญาติเป็นเพียงผู้ที่ถูกอ้างอิงถึงว่าเป็นผู้เสียหาย แต่ไม่ได้มีบทบาทที่ทำให้ข่าวเป็นลบเท่าใดนัก เนื่องจากทางฝ่ายกรรมเองพยายามแสดงความรับผิดชอบต่อฝ่ายกรรม จึงกลายเป็นตัวละครหลัก เป็นเหมือนตัวเดินเรื่องให้เหตุการณ์มีการเคลื่อนไหว สื่อจึงนำมาพาดหัวมากที่สุด ดังนั้น แหล่งข่าวที่เป็นลบจากเหตุการณ์ จึงกลายเป็นแหล่งข่าวที่ทำให้น้ำหนักข่าวดูเบาลงจนแทบจะกลายเป็นแหล่งข่าวด้านบวก

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นมานำเสนอ จะเห็นว่ามีหลายครั้งที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอข่าวในประเด็นการแสดงความรับผิดชอบต่อฝ่ายกรรมต่อฝ่ายผู้เสียชีวิต เช่น

กรรมลากสังขารฆมาศพ ยันเป็นอุบัติเหตุ แฝงกังวลจนนอนไม่หลับ ดร.แยมทางคดีไม่มีปัญหา (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

หมอเบรกกรรมไปงานศพ ยังมีมือสั้น! ให้ไปวันเผา ดร.เรียกสอบต้นเดือนหน้า (ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50)

กรรมน้ำตารินไหว้ศพ ขอขมา กราบเท้าผู้เสียชีวิต เหยนาที่ระทึก ‘ผมไม่ได้ตั้งใจ’ (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

‘กรรม’ ขอหมอไปงานเผา คนบันเทิงแห่เยี่ยม (เดลินิวส์ 25 มิ.ย. 50)

นอกจากนั้น ก็ยังมีการนำเสนอในประเด็นด้านการดำเนินการด้านคดีความ ซึ่งในช่วงอาทิตย์แรกที่เกิดเหตุการณ์ การพาดหัวเรื่องคดีความจะเป็นพาดหัวรอง แต่เมื่อมาช่วงหลังจากที่เหตุการณ์จบลงเนื่องจากไม่มีประเด็นอะไรเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์จะรายงานข่าวนี้เมื่อมีความคืบหน้าเรื่องคดีความเท่านั้น ดังนั้น การพาดหัวเรื่องการดำเนินคดีจึงกลายเป็นพาดหัวใหญ่ ตัวอย่างเช่น

ช่วงแรกของการนำเสนอ

กรรมลากสังขารฆมาศพ ยันเป็นอุบัติเหตุ แฝงกังวลจนนอนไม่หลับ ดร.แยมทางคดีไม่มีปัญหา (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

หมอเบรกกรรมไปงานศพ ยังมีมือสั้น! ให้ไปวันเผา ดร.เรียกสอบต้นเดือนหน้า (ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50)

‘ศรธรรม’ ดีขึ้นแต่ยังมีหัวใจ อดร่วมสวดศพเหยื่อ หมอให้นอนดูอาการ ดร.จ่อส่ง
หมายเรียก (เดลินิวส์ 24 มิ.ย. 50)

ช่วงหลังของการนำเสนอ

ดร.ฟื่องพระเอกศรธรรม คดีชิงชน (ไทยรัฐ 5 ต.ค. 50)

ศรธรรมขับรถชนคนตาย ฟื่องแล้ว ใช้โฉนด 1.4 ล้านประกัน (ไทยรัฐ 9 พ.ย. 50)

คดีศรธรรม รอลงอาญา 2 ปี ชนคนตาย มอบตัว-รับผิดชอบ จ่ายค่าเสียหาย คும்ประพฤติ 1 ปี
(ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

ศรธรรมคุก 3 ปี ชิงชนคนตาย ศาลสั่งลดโทษเหลือปี 6 เดือน ให้รอลงอาญา (เดลินิวส์ 12
ธ.ค. 50)

จะสังเกตได้ว่าประเด็นที่สื่อเลือกมานำเสนอ จะไม่พบในส่วนของฝ่ายผู้เสียชีวิต ประเด็น
ต่างๆล้วนเกี่ยวข้องกับตัวศรธรรม เช่น สาเหตุของการขับรถชน การแสดงความรับผิดชอบของฝ่ายศรธรรม
การดำเนินคดี เป็นต้น

อนึ่ง การที่สื่อไม่ได้เลือกนำเสนอในส่วนของผู้เสียชีวิต เช่น ผลกระทบจากการ
สูญเสียบุคคลในครอบครัว การฟ้องร้องดำเนินคดีต่างๆ ทั้งนี้ก็เพราะญาติผู้เสียชีวิตไม่ได้ออกมาเรียกร้อง
หรือสร้างประเด็นข่าวใหม่ๆขึ้นมา ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะการประพฤติปฏิบัติจากฝ่ายศรธรรมที่ออกมา
ยอมรับผิดตั้งแต่เกิดเหตุ และพยายามรับผิดชอบต่อญาติผู้เสียชีวิต ทำให้ไม่มีการตีความกัน ดังนั้น
ฝ่ายศรธรรมจึงกลายเป็นตัวละครหลักในการนำเสนอประเด็นข่าว

ฉะนั้น ข่าวนี้จึงจบลงภายในเวลาไม่กี่วัน เนื่องจากประเด็นข่าวไม่มีอะไรเกิดขึ้นใหม่
หากนำเสนอต่อ ข่าวจะขาดความสดใหม่ สื่อจึงนำเสนอเพียงเมื่อมีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น นั่นก็คือ เมื่อ
ตำรวจส่งสำนวนฟ้องต่ออัยการ และศาลพิพากษาคดี

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการ
กำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการเสนอข่าวกรรมวิธีกรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ นำเสนอโดยใช้
เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนาถึงอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว
รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้
ก่อให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อ
ผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

พระเอกซึ่งสยอง หนุ่ม-ศรรม เทพพิทักษ์ ควบเก่งบีเอ็มดับบลิวรุ่น 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท5881 กรุงเทพมหานคร หลับในมุ้งเสยฟุตบอลอาชีพร้างนางพิศเพลิน ตะโกมา อายุ 49 ปี หญิง เกือบของเก่า ไกล่แยกวังหิน ถนนเสนานิคม1 แขวงและเขตลาดพร้าว กทม. เสียชีวิตคาที่ ส่วนหนุ่มศรรม ได้รับบาดเจ็บมีเลือดออกทางจมูก หมดเรี่ยวแรง ถูกนำตัวส่งรพ.วิชัยยุทธ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

จากกรณีที่พระเอกชื่อดัง นายศรรม เทพพิทักษ์ หรือหนุ่ม ขับรถเก่งบีเอ็มดับเบิลยู 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท5881 กรุงเทพมหานคร กลับจากถ่ายละครมาตามถนนเสนานิคม มุ่งหน้าไปยังสี่แยกวังหิน เกิดหลับในจนรถเสยหลักพุ่งชนนางพิศเพลิน โคมมา อายุ 49 ปีที่กำลังเก็บของเก่าอยู่ริมฟุตบอล เสยชีวิตไกล่กับตู้โทรศัพท์สาธารณะสี่แยกวังหิน ส่วนพระเอกหนุ่ม ศรรมที่สภาพร่างกายอืดโรยเหมือนคนอดนอนและมีเลือดไหลออกจากจมูกได้ลงจากรถค่อยๆเดินไปขอโทษกับนายนเรศ วงศ์เทียน สามีผู้ตาย พร้อมกับยอมรับผิดและขอชดใช้ค่าเสียหายทุกอย่าง (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

นายนเรศ วงศ์เยี่ยม สามีของนางพิศเพลิน เขื่อเกราะห้ร้ายกล่าวถึงเหตุการณ์ไม่คาดฝันว่าในช่วงเกิดเหตุเก็บของเก่าเสร็จแล้ว กำลังนั่งคัดแยกเลือกประเภทอยู่ริมถนน จังหวะนั้นได้ยินเสียงรถชนตู้โทรศัพท์ตั้งโครม แล้วพุ่งเข้าหานางพิศเพลินที่นั่งอยู่อย่างรวดเร็วก่อนจะวิ่งไปชนต้นไม้จนหักโค่นแล้วสิ้นฤทธิ์ ส่วนนางพิศเพลินแน่นิ่งอยู่กับที่ ต่อมาพบว่าพระเอกหนุ่มศรรมเดินโซซัดโซเซมาหา พร้อมกับมือไหว้ขอโทษว่าไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้เมา แต่หลับใน ผู้สื่อข่าวถามว่าตอนที่พูดคุยกับศรรมได้กลิ่นเหล้าหรือไม่ นายนเรศตอบว่าไม่ได้กลิ่น (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

พระเอกหนุ่ม-ศรรม เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวถึงนาทีที่ประสบอุบัติเหตุว่า ตนไม่ตั้งใจ ที่มาวันนี้ก็เพื่อขอโทษกรรมกับผู้ตาย ร่างกายก็ยังไม่หายดี นอนไม่หลับกังวลอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าทำให้อีกคนอื่นเสียใจ จึงขออนุญาตแพทย์ออกมาจากโรงพยาบาล ผู้สื่อข่าวขอให้ศรรมเล่าย้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกครั้ง พระเอกหนุ่มกล่าวว่า เมื่อรถชนอย่างแรง ถูกลมนิรภัยในรถทำงานมองไม่เห็นอะไร จึงดึงกุญแจรถแล้วเกือบกระเป๋ใส่เงินเงินออกจากรถ ผมมองเห็นแค่วันสีขาวพุ่งออกมา ขณะนั้นได้เห็นผู้ชายเดินเข้ามาหาบอกว่ามีเลือดไหล จึงตอบกลับไปว่าผมไม่เป็นไร มองเห็นมีคนตายจึงเดินเข้าไปหา ที่ผู้ชายคนเดิมบอกกับผมว่าเมียตัวเอง ผมตกใจมาก เดินเข้าไปกราบศพ สับสนไม่รู้จะทำยังไง จึงเดินวนหาคนช่วย แต่เวลานั้นไม่มีใคร เดินหาโทรศัพท์ก็ไม่เจอ จนมารู้ตัวอีกทีก็อยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว ขอยืนยันว่าไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์ อาจเกิดจากร่างกายอ่อนเพลีย.....(ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

สามีคนตายยังจำเราได้ออกว่าเป็นศรรม พร้อมพูดว่าตัวผมไม่เป็นอะไร แต่คุณขับรถชนภรรยาผมเสียชีวิต ความรู้สึกตอนนั้น ผมตกใจมาก เขาอ่อน ธิบขมือไหว้ขอโทษทันทีบอกว่าไม่ได้เจตนาแล้วยังเดินไปกราบศพผู้ตาย พยายามจะหาคนช่วยแต่ตัวเองก็อ่อนแรงเดินเป๋ไปเป๋มาทำอะไรไม่ถูก.... (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้เทคนิคการพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า สรรมาขับรถมาด้วยความเร็วสูงแล้วพุ่งชนคนที่อยู่ข้างทางจนเสียชีวิต โดยสื่อได้พรรณนาให้เห็นถึงลักษณะการชนว่าเสียงดังโครม แล้วพุ่งชนอย่างรวดเร็ว จากการใช้คำพรรณนาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้และรู้สึกเหมือนว่าอยู่ในเหตุการณ์นี้ด้วย นอกจากนั้น สื่อยังพยายามสอดแทรกให้เห็นว่า หลังจากเกิดเหตุ หนุ่ม-สรรมาก็ไม่ได้หนี ในทางกลับกันก็ลงจากรถมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และผู้อยู่ในเหตุการณ์ซึ่งเป็นสามีของผู้เสียชีวิต ก็เป็นผู้ยืนยันว่าอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากฤทธิ์แอลกอฮอล์แต่อย่างใด ประกอบกับพยายามสื่อให้เห็นว่าสรรมาไม่ได้เป็นผู้กระทำเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องรับเคราะห์ด้วยเช่นกัน ได้แก่ “ส่วนหนุ่มสรรมาได้รับบาดเจ็บมีเลือดออกทางจมูก หมดเขียวแรง ถูกนำตัวส่งรพ.วิชัยยุทธ” เป็นต้น

นอกจากนั้น สื่อก็ยังนำเสนอบทสัมภาษณ์ตัวสรรมาเองที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีเนื้อความสอดคล้องกับที่นายนเรศกล่าวไว้ว่าหลังเกิดเหตุการณ์ สรรมาก็ยังลงมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ประเด็นการขับรถชนแล้วหลบหนีในข่าวนี้ดูไม่มีน้ำหนักมากพอ สื่อจึงไม่ค่อยมุ่งเน้นนำเสนอในประเด็นนี้

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่น ๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ ตัวอย่างเช่น

โดยพ่อพระเอกชื่อดังเปิดเผยว่า เมื่อคืนสรรมาเพิ่งกลับจากไปกินข้าวและกำลังไปตามช่างซ่อมคอมพิวเตอร์ แถววังหิน ให้ไปซ่อมเครื่องคอมพิวเตอร์ที่คอนโด แต่เกิดประสบอุบัติเหตุเสียก่อน ส่วนที่มีข่าวว่าลูกชายชนแล้วหนีนั้น เท่าที่ทราบภายหลังจากเกิดเหตุ สรรมาก็พยายามลงไปช่วยเหลือคนเจ็บ แต่เนื่องจากตัวสรรมาเองก็อาการไม่ไหว เพราะหลังจากลงจากรถไปสอบถามเหตุการณ์แล้วก็ล้มพับไป มีเลือดไหลออกทางปากและจมูก พลเมืองดีที่เห็นเหตุการณ์เข้าไปช่วยเหลือรีบพาส่ง รพ.วิชัยยุทธ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นางมยุรี มารดาของสรรมากล่าว...เมื่อช่วง 4 ทุ่ม ตนกับหนุ่มยังนั่งทานพิซซ่าด้วยกันที่คอนโดย่านวังหินอยู่เลย ทานเสร็จก็เตือนให้หนุ่มทานยาแก้หวัด จากนั้นหนุ่มก็ขอตัวออกไป...(เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

ส่วนนางมยุรี เทพพิทักษ์ แม่ของสรรมา กล่าวว่า ก่อนเกิดเหตุอยู่ด้วยกันกับสรรมา สั่งพิซซ่ามากินกันที่บ้าน ช่วงนั้นสังเกตเห็นลูกชายมีอาการน้ำมูกไหล เมื่อถามว่ากินยาหรือยัง หนุ่มบอกว่ากินแล้ว จากนั้นก็ขอตัวออกไปกดเอทีเอ็ม บอกว่าจะไปซื้อของเข้าบ้าน จนกระทั่งมาทราบข่าวอีกที เมื่อเจ้าหน้าที่รพ.โทรศัพท์มาบอกว่าหนุ่มประสบอุบัติเหตุรถชน รักษาตัวอยู่ที่รพ.วิชัยยุทธ เมื่อช่วงเช้าตอนที่หนุ่มรู้สึกตัว ก็เป็นห่วงคนเจ็บ คำถามแรกที่ถามก็คือ มีใครไปดูคุณกรณีหรือยัง ตนบอกว่าไปไปดูอยู่ ซึ่งตน

กับครอบครัวรู้สึกเสียใจมากกับเหตุร้ายที่เกิดขึ้น และอยากขอโทษครอบครัวผู้เสียหาย โดยยินดีที่จะรับผิดชอบทุกอย่าง (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ผอ.รพ.วิชัยยุทธ เปิดเผยว่า ศรรมถูกนำตัวมาตรวจที่ห้องฉุกเฉินของรพ. เมื่อเวลา 23.51 น. วันที่ 20 มิ.ย. ให้ประวัติว่ามีอาการเลือดออกทางจมูก 1 ชั่วโมง ก่อนมารพ. ผู้ป่วยขับรถเก่งประสบอุบัติเหตุชนคนข้างทาง แล้วไหลไปชนต้นไม้และตู้โทรศัพท์ ได้ประวัติเพิ่มเติมว่านอนมาประมาณ 1 สัปดาห์ และก่อนเกิดเหตุ ภายหลังรับประทานอาหารเช้าแล้วได้กินยาแก้หวัดไปด้วย ผลจากการตรวจร่างกาย พบว่าผู้ป่วยอยู่ในสภาพอ่อนเพลีย ง่วงนอนและหลับ ไม่พบมีกลิ่นแอลกอฮอล์ มีเลือดกำเดาออกทางจมูกซึ่งขนาดเล็กน้อย ไม่มีบาดแผลตามร่างกาย (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ทางด้านพญ.ภารดี สงวนดีกุล อายุรแพทย์ระบบสมองและประสาท กล่าวว่า สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุน่าจะมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ ร่วมกับการกินยาแก้หวัดและลดน้ำมูก ซึ่งบางคนกินแล้วทำให้เกิดอาการง่วงได้ เท่าที่ทราบ ศรรมเพิ่งกินยามาตอน 4 ทุ่ม (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

พล.ท.นพ.ณรงค์ ว่าศรรมถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเวลา 23.15 น. เมื่อคืนวันที่ 20 มิ.ย. ที่ผ่านมา โดยมีเลือดออกทางจมูกจากการประสบอุบัติเหตุชนคนข้างทางแล้วไหลขึ้นไปชนต้นไม้และตู้โทรศัพท์ นอกจากนี้ยังทราบประวัติว่าคนไข้ดนอนมา 1 สัปดาห์และในวันเกิดเหตุเพิ่งทานยาแก้หวัดหลังอาหารเช้ามาด้วย จึงเกิดอาการอ่อนเพลีย โดยแพทย์ตรวจไม่พบแอลกอฮอล์ในเลือด และร่างกายไม่มีบาดแผลใดๆ ทุกส่วนอยู่ในสภาพปกติ... (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

ผลตรวจร่างกาย “ศรรม เทพพิทักษ์” ไม่พบแอลกอฮอล์ในเลือด และอวัยวะทุกอย่างเป็นปกติ แต่ที่สะลึมสะลือเพราะอดนอนมาเป็นอาทิตย์ จนร่างกายอ่อนเพลียและยังทานยาลดน้ำมูกเข้าไปด้วย สงสัยหลับใน (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า เนื้อความส่วนใหญ่ที่สื่อเลือกนำเสนอนอกจากจะเป็นการยืนยันว่าหลังจากศรรมขับรถชนแล้วไม่ได้มีการหลบหนี ก็ยังเป็นการออกมายืนยันจากฝ่ายต่างๆ ทั้งพ่อ แม่ รวมทั้งหมอผู้รักษาว่าสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเป็นเพราะอาการอ่อนเพลีย หรือหลับใน ไม่ได้เกิดจากอาการมึนเมาจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้

นอกจากประเด็นด้านเหตุการณ์การขับรถชนแล้ว หนังสือพิมพ์ยังให้ความสำคัญกับประเด็นการแสดงความรับผิดชอบจากฝ่ายของศรรม ซึ่งเป็นการตัดความรุนแรงในแง่ลบออกตัวอย่างเช่น

ส่วนนางมยุรี เทพพิทักษ์ แม่ของศรรม....เมื่อช่วงเช้านอนที่หนุ่มรู้สึกตัว ก็เป็นห่วงคนเจ็บ คำถามแรกที่ถามก็คือ มีใครไปดูแลกรณีหรือยัง ตนบอกว่าไปไปดูอยู่ ซึ่งตนกับครอบครัวรู้สึกเสียใจ

มากับเหตุร้ายที่เกิดขึ้น และอยากขอโทษครอบครัวผู้เสียหาย โดยยินดีที่จะรับผิดชอบทุกอย่าง (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นางมยุรี มารดาของศรธรรม กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือพร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวขอโทษกับญาติของผู้ที่เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนว่า ลูกชายของตนเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก...ทางครอบครัวตนจะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้กับคุณกรณี ขณะนี้ทางป่าเคียร์-ซุมพร พ่อของหนุ่มได้เดินทางไปจัดการเรื่องศพแล้วที่นิเวศและที่วัด ก็ต้องขอโทษผู้ตายด้วย (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

นางมยุรี เทพพิทักษ์ เดินทางไปพบกับนายเรศ วงศ์เอี่ยม สามีผู้ตาย.... โดยนางมยุเรียยกมือไหว้กล่าวขอโทษสามีและลูกๆของนางพิศเพลิน แล้วบอกว่าขอโทษด้วย รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนี้ ผู้สื่อข่าวถามว่าได้เตรียมการช่วยเหลือผู้เสียชีวิตอย่างไรบ้าง นางมยุรีกล่าวว่าเมื่อคืนสามีผู้ตายและนายซุมพร เทพพิทักษ์ พ่อของศรธรรมได้พูดคุยถึงเรื่องนี้แล้ว แต่ตอนนี้ไม่อยากจะคิดเรื่องอื่นใด เพราะอยากจะช่วยทำศพให้เรียบร้อยก่อน และตนอยากขอขมาศพ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นุ้ย สุจิรา อรุณพิพัฒน์ ให้สัมภาษณ์ว่า....แต่โดยสภาพภายนอกที่เห็น พี่หนุ่มก็เหมือนคนนอนหลับปกติธรรมดา จะมีก็ความกังวลใจที่แสดงอาการสำสිරยะและละเมอเพื่อออกมาว่าจะไปรับศพแล้วก็ร้องไห้ ทั้งๆที่ยังนอนหลับไม่ได้สติ ทำให้นุ้ยต้องคอยปลอบประโลมอยู่ข้างๆว่าไม่ต้องห่วงอะไร ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นายมนัส นาครัถย์ ทนายความพระเอกหนุ่มกล่าวว่า ไม่รู้สึกหนักใจอะไร เชื่อว่าในที่สุดศาลจะให้ความเมตตาจากความตนโดยลงโทษสถานเบา เนื่องจากคดีนี้นายศรธรรมให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา และทางครอบครัวเทพพิทักษ์ได้ชดใช้ค่าเสียหายให้กับญาติผู้เสียชีวิตจนเป็นที่พอใจแล้ว จำนวน 5 แสนบาท โดยมีการทำหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษร อีกทั้งยังได้ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอุปสมบทของสามีผู้เสียชีวิต และสร้างพระพุทธรูปขนาดหน้าตัก 30 นิ้ว สลักชื่อผู้เสียชีวิตไว้ที่วัดสระเกศราชวรมหาวิหารอีกด้วย (ไทยรัฐ 9 พ.ย. 50)

อย่างไรก็ดีพระเอกหนุ่มถูกนำตัวส่ง รพ.วิชัยยุทธ แต่ก็ยังแสดงความรับผิดชอบห่วงสังขารชีวิตเดินทางเข้าร่วมงานศพนางพิศเพลินพร้อมกับขอขมาผู้ตายและญาติยอมรับผิดทุกอย่าง... (เดลินิวส์ 25 มิ.ย. 50)

นายมนัสกล่าวว่า ตนเองไม่รู้สึกหนักใจและเชื่อว่าศาลท่านจะให้ความเมตตา เนื่องจากคดีนี้พระเอกหนุ่มให้การรับสารภาพโดยตลอด และทางครอบครัวเทพพิทักษ์ได้ชดใช้ค่าเสียหายให้กับญาติผู้ตายไปกว่า 5 แสนบาทจนเป็นที่พอใจ ทั้งยังช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอุปสมบทของสามีผู้เสียชีวิตและสร้างพระพุทธรูป....(เดลินิวส์ 9 พ.ย. 50)

หนุ่ม-ศรรมกล่าวว่ พร้อมปฏิบัติตามขั้นตอนทางกฎหมายให้ถูกต้อง ตอนนีัสภาพจิตใจดีขึ้นมาก รวมไปถึงการขับรถได้เพิ่มความระมัดระวังยิ่งขึ้น ส่วนครอบครัวผู้เสียหายได้เข้าไปดูแลช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆเป็นอย่างดี ที่ผ่านมادنและครอบครัวได้ร่วมกันทำบุญใส่บาตรเป็นประจำ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้เสียชีวิต และยังรับประทานมังสวิรัตทุกวัน เป็นการอุทิศบุญกุศลไปยังผู้เสียชีวิตอีกทางหนึ่ง (ไทยรัฐ 5 ต.ค. 50)

อนึ่ง นอกจากลือจะนำเสนอมุมมองในด้านการแสดงความรับผิดชอบจากฝ่ายศรรมแล้ว ลือยังนำเสนอในส่วนของญาติผู้เสียชีวิตและบุคคลภายนอก ซึ่งเป็นการยืนยันให้เห็นว่า ครอบครัวของศรรมรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

นายนเรศ สามีนางพิศเพลินกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่ ตนไม่ได้ตั้งใจอะไร คิดว่เป็นเวรกรรมเก่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ตนขอขอบคุณครอบครัวของพระเอกศรรมเป็นอย่างมากที่ไม่ได้ทอดทิ้งและดูแลช่วยเหลือครอบครัวตนเป็นอย่างดีหลังเกิดเหตุ... (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

นายนเรศ วงศ์เอี่ยม เปิดเผยว่ตั้งใจจะสวด 3 วันแล้วเผาในวันที่ 24 มิ.ย. ส่วนค่าใช้จ่ายต่างๆในงานศพ นายชุมพร เทพพิทักษ์ พ่อศรรมรับปากว่จะดูแลให้ทั้งหมด โดยตนไม่ตั้งใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ขอให้ฝ่ายศรรมรักษาคำมั่นสัญญา (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นางปวีณา หงสกุล อดีต.ส.ไทยรักไทย เขตสายไหม เดินทางไปร่วมพิธีรดน้ำศพนางพิศเพลิน พร้อมกับเปิดเผยว่.....โดยนายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อแม่ของศรรมก็รับปากว่ยินดีจะรับผิดชอบต่อทุกอย่างต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็ให้ทั้งสองครอบครัวได้คุยกันแล้ว ฝ่ายผู้สูญเสยก็เข้าใจว่เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

เศรษฐา ศิระฉายา หลังจากเข้าเยี่ยมศรรมแล้ว ออกมาเปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่...อาการของหนุ่ม สมองเป็นปกติ สามารถพูดคุยตอบโต้ได้ดี แต่ร่างกายชูปไปเล็กน้อย นอกจากนี้ หนุ่มยังบ่นว่นอนไม่หลับเพราะกังวลกับเรื่องที่เกิดขึ้น เกรงประชาชนจะเข้าใจผิด ตนบอกไปว่เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องเหล่านี้ และตอนเกิดเหตุหนุ่มก็ได้ไปขอโทษแล้ว เชื่อว่ประชาชนจะเข้าใจ (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

นายศักดิ์ อุบลน้อย สามีเก่าของนางพิศเพลิน เปิดเผยว่หลังจากแยกทางกันมา 2 ปี ทราบว่นางพิศเพลินไปเก็บของเก่าขาย เงินช่วยเหลือจากญาติของศรรม 3 หมื่นบาทจะนำไปใช้จ่ายในงานศพ ....(ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

คำชี้แจงเรื่องการรักษาพยาบาลศรรม ฉบับที่ 2 มีใจความสรุปว่...หลังจากผู้ป่วยนอนหลับพักผ่อนอย่างเต็มที่มาตลอดคืน เมื่อสดขึ้นก็ขอลกลับบ้าน เพราะเป็นห่วงอยากไปดูแลครอบครัวผู้กรณี

ที่ถูกรถชน แต่ทางแพทย์ขอให้อยู่ในโรงพยาบาลต่ออีกระยะหนึ่ง เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงแรกเป็นปกติ เพราะทำงานหนักอดนอนมาแล้ว 1 สัปดาห์.... (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

นางอรุณี สุวรรณรัตน์ หัวหน้าฝ่ายบริการผู้ป่วย รพ.วิชัยยุทธ กล่าวว่า โรงพยาบาลคงไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยไปวัดอีกจนกว่าจะถึงวันเผาเพราะเกรงว่าร่างกายจะไม่ไหว ประกอบกับในงานศพมีคนมามุงเยอะมาก แต่อากรอื่นๆทั่วไปนั้นเริ่มดีขึ้นตามลำดับแล้ว (ไทยรัฐ 24 มิ.ย. 50)

ส่วนเนื้อหาข่าวที่รายงานตามความจริง บรรยายแบบตรงไปตรงมา มักจะปรากฏอยู่ในส่วนของการให้ข้อมูลจากแหล่งข่าวต่างๆ ได้แก่ แพทย์ ตำรวจ และศาล ตัวอย่างเช่น

นพ.มนูญ ลิเชวงวงศ์ แพทย์ประจำตัวหนุ่ม-ศรธรรม และแพทย์ผู้ตรวจศพโครงการง่วงอย่าขับเปิดเผยถึงอุบัติเหตุของศรธรรมว่า เกิดจากการหลับในซึ่งมักเกิดกับคนนอนไม่เป็นเวลา และเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ทั้งนี้ หนุ่ม-ศรธรรม เคยเป็นพริเซ็นเตอร์โครงการง่วงอย่าขับ แต่กลับมาเกิดอุบัติเหตุเสียเอง แต่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งไม่คาดคิด และขอให้เป็นอุทาหรณ์เตือนใจแก่ผู้ที่ขับขี่ยรถยนต์ทุกคน พร้อมกันนี้อยากฝากให้ภาครัฐเอาจริงเอาจังกับโครงการง่วงไม่ขับมากขึ้นด้วย (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

พล.ต.ท.อดิศร นนทรีย์ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล กล่าวถึงความคืบหน้ากรณีหนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ดารานักแสดงขับรถชนคนตาย ในพื้นที่สน.โชคชัยว่า ได้รับรายงานเบื้องต้นแล้วว่าศรธรรมขับรถชนคนตายจริง ขณะนี้พนักงานสอบสวนกำลังติดต่อเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาขับรถประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนจะมาแล้วขับหรือไม่ ยังไม่สามารถยืนยันได้ว่าขณะเกิดเหตุ ทางหนุ่ม-ศรธรรมมีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายมากน้อยแค่ไหน เพราะต้องรอผลการตรวจจากแพทย์ใน 1-2 วันนี่ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

ร.ต.อ.เมธี เลาหเมธี พนักงานสอบสวนสน.โชคชัย เจ้าของคดีความกล่าวว่า เมื่อวันที่ 21 มิ.ย. ที่ผ่านมาได้เดินทางไปที่รพ.วิชัยยุทธ เพื่อทำการสอบปากคำดารานหนุ่มศรธรรม แต่หมอไม่อนุญาตเพราะต้องการให้พักผ่อนก่อน และคงต้องรอให้สุขภาพร่างกายดีขึ้นก่อนก็คงไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยจะนัดคู่กรณีมาสอบปากคำพร้อมๆกันไปเลย เท่าที่ทราบทั้งสองฝ่ายสามารถตกลงกันได้ ค่าเสียหายทั้งหมดดารานหนุ่ม ศรธรรมก็พร้อมที่จะรับผิดชอบ คงไม่น่ามีปัญหาอะไร (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

ร.ต.อ.เมธี เลาหเมธี พงส. (สบ1) สน.โชคชัย ร้อยเวรเจ้าของคดี เปิดเผยว่าขณะนี้สอบปากคำพยานไปแล้ว 2 ปาก ส่วนนายเนเรศ สามิผู้ตาย ต้องรอให้เสร็จจากงานศพก่อนจึงจะเข้าไปปากคำ... (เดลินิวส์ 24 มิ.ย. 50)

ที่ห้องพิจารณาคดี 814 ศาลอาญา ศาลพิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและรายงานตาม โจทก์ฟ้องเห็นว่าจำเลยมีความผิดจริง เป็นความผิดกรรมเดียวต่อกฎหมายหลายบท พิพากษาให้ลงโทษ จำคุก 3 ปี ปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพและยังชดใช้ค่าตัวโทรศัพท์... (คดีนิวส์ 12 ธ.ค. 50)

นอกจากหนังสือพิมพ์จะให้ความสำคัญกับประเด็นของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการแสดงความรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิต หนังสือพิมพ์ยังมุ่งนำเสนอโดยใช้คำบรรยายท่าทางของหนุ่ม-ศรราม ว่า รู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและพร้อมชดใช้เต็มที่ โดยมีการบรรยายให้เห็นภาพของหนุ่มขณะ ไปร่วมงานศพ ตั้งแต่ชุดที่สวมใส่ อากาสน้ำของหนุ่ม หรือการปฏิบัติต่อตัวญาติผู้เสียชีวิต ซึ่งเป็นการ ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องแบบพรรณนาถึงอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว รวมถึงแหล่งข่าวที่ อ้างอิงถึง และเน้นให้รายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ทำให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมาย ต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่านได้ นอกจากนี้ ยังมีการลงคำสัมภาษณ์ทั้งจาก ตัวศรรามเอง และผู้เกี่ยวข้องคนอื่นๆที่กล่าวในทิศทางเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

พระเอกหนุ่มตรงเข้าไปจุดธูปกราบขอมาศพนางพิศพลิน ก่อนคลานเข้าเข้าไปหานายนเรศ สามิของผู้ตาย ที่นั่งอยู่เก้าอี้ด้านหน้าแล้วก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ ด้วยความเสียใจที่ตนเองเป็นต้นเหตุให้นางพิศพลินภรรยาของนายนเรศเสียชีวิต นายนเรศถึงกับสะดุ้งรีบเข้าประคองพระเอกหนุ่มเข้ามานั่งด้วยกัน ขณะนั้นบรรยากาศเป็นไปด้วยความโศกเศร้า หนุ่ม-ศรราม นั่งน้ำตาคลอเบ้าพร้อมกล่าวกับนายนเรศที่นั่งอยู่ด้วยด้านข้างด้วยน้ำเสียงนุ่มเบาว่า “ผมขอโทษนะครับ” (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

พระเอกหนุ่ม-ศรราม เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวถึงนาทีที่ประสบอุบัติเหตุว่า ตนไม่ตั้งใจ ที่มาวันนี้ก็เพื่อขอโทษกรรมกับผู้ตาย ร่างกายก็ยังไม่หายดี นอนไม่หลับกังวลอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าทำให้อื่นเสียใจ จึงขออนุญาตแพทย์ออกจากโรงพยาบาล (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

พระเอกหนุ่มได้นั่งให้สัมภาษณ์สื่อด้วยสีหน้าอิดโรยมีพยาบาลนั่งประกบติดตลอดเวลา ว่า ผมได้บอกกล่าวดวงวิญญาณที่พิศพลินว่า “ผมขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมจะทำบุญให้ ขอโทษกรรมให้ผมเถอะ เพราะผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะวันนั้นผมก็กราบสามิผู้ตายไปครั้งหนึ่งแล้ว ตอนนี้ง่ายผมก็ยังไม่ดีแต่ก็ขออนุญาตทางรพ.เพื่อมากราบขอมาผู้ตายเพราะรู้สึกว่าเรานอนแล้วยังผวาตลอด รู้สึกว่าเราทำในสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจ” (คดีนิวส์ 23 มิ.ย. 50)

พอลงจากรถตู้ ศรรามได้เดินสงบนิ่งรีบตรงเข้าไปจุดธูปกราบขอมาศพนางพิศพลินเสร็จแล้วเดินเข้าไปก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ สามิของผู้ตาย รวมทั้งไหว้ขอโทษญาติพี่น้องของผู้ตายทุกคนด้วยสีหน้าเศร้าสลดน้ำตาคลอเบ้า ท่ามกลางบรรยากาศความเศร้าสลดแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก (คดีนิวส์ 23 มิ.ย. 50)

ระหว่างนั่งฟังพระสวด พระเอกหนุ่มมีที่ทำอ่อนระโหยโรยแรงอย่างเห็นได้ชัด รวมทั้งยังนั่งนำตารินไหลจนมารดาต้องยื่นกระดาษให้ซับน้ำตา.... (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

มอส-ปฏิภาณ ปฐวีกานต์ หลังจากเข้าเยี่ยมแล้วกล่าวว่า ถ้าเป็นตนก็คงรู้สึกตกใจ และได้บอกหนุ่มไปว่าให้ทำใจดีๆ อย่าซีเรียสกับเรื่องนี้ แต่ดูแล้วหนุ่มคิดมาก รู้สึกเหมือนเป็นมลทินติดตัว และยังคงฝากบอกเพื่อนๆ เรื่องการขับรถว่าอย่าประมาทอีกด้วย (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

นุ้ย สุจิรา อรุณพิพัฒน์ ให้สัมภาษณ์ว่า.....แต่โดยสภาพภายนอกที่เห็น พี่หนุ่มก็เหมือนคนนอนหลับปกติธรรมดา จะมีก็ความกังวลใจที่แสดงอาการ สายสิริชะและละเมอเพื่อออกมาว่าจะไปรับศพแล้วก็ร้องไห้ ทั้งๆที่ยังนอนหลับไม่ได้สติ ทำให้นุ้ยต้องคอยปลอบประโลมอยู่ข้างๆว่าไม่ต้องห่วงอะไร ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

นางมยุรี มารดาของศรราม กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือพร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวขอ โทษกับญาติของผู้ที่เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนว่า ลูกชายของตนเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก.... (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะเริ่มต้นด้วยเนื้อหาความเคลื่อนไหวหรือความคืบหน้าของฝ่ายศรราม โดยมีการทำความเข้าใจเหตุการณ์ในอดีตแบบสรุป ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ ตลอดจนการแสดงความรู้สึกชอบจากฝ่ายศรราม นอกจากนั้นก็มีการรายงานอาการของศรรามทั้งจากแพทย์ พ่อแม่ และผู้มาเยี่ยมไข้ศรรามที่โรงพยาบาล จากนั้นจึงรายงานความคืบหน้าของคดี รวมถึงการสัมภาษณ์แหล่งข่าวต่างๆ เช่น ตำรวจ แพทย์ รวมถึงคนในวงการบันเทิงที่ออกมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงเปิดเผยถึงอาการของศรรามหลังการเยี่ยมไข้ นอกจากนั้นก็มีการรายงานถึงญาติของผู้เสียชีวิตบ้างเล็กน้อย เนื่องจากไม่ค่อยออกมาเคลื่อนไหวหรือให้สัมภาษณ์เท่าใดนัก และโดยส่วนมากจะให้สัมภาษณ์ในแง่ที่เป็นบวกต่อตัวศรรามในด้านความรับผิดชอบ เช่น

“กรณีพระเอกหนุ่ม-ศรราม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับเบิลวู รุ่น 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท 5881 กรุงเทพมหานคร หลับในพุ่งชนนางพิศเพลิน ตะโกมา อายุ 49 ปี หญิงอาชีพเก็บของเก่าขายเสียชีวิต ใกล้แยกวังหิน แขวงและเขตลาดพร้าว กทม. ขณะที่ตัวหนุ่ม-ศรรามเองก็ได้รับบาดเจ็บเลือดไหลออกทางจมูก นอกพักรักษาตัวอยู่ที่ห้อง 1101 ชั้น 11 โรงพยาบาลวิชัยยุทธ โดยแพทย์เจ้าของไข้ระบุว่าสาเหตุที่พระเอกศรรามขับรถประสบอุบัติเหตุน่าจะมาจากพักผ่อนไม่เพียงพอและกินยาแก้หวัดลดน้ำมูก ทำให้เกิดอาการง่วง หลังเกิดเหตุนายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อและแม่ของหนุ่ม-ศรรามเข้าไปเป็นธุระในเรื่องของงานศพและรับปากจะให้ความช่วยเหลือนายนเรศ วงศ์เยี่ยม อายุ 49 ปี สามีมของนางพิศเพลินและทางครอบครัวของผู้เสียชีวิตอย่างเต็มที่

.....ญาติๆผู้เสียชีวิตได้ช่วยกันนำศพขึ้นรถ ไปตั้งบำเพ็ญกุศลที่ศาลา 5 วัดเกาะสุวรรณาราม ย่านสายไหม โดยนายนเรศ วงศ์เอี่ยม เปิดเผยว่าตั้งใจจะสวด 3 วันแล้วเผาในวันที่ 24 มิ.ย. ส่วนค่าใช้จ่ายต่างๆในงานศพ นายชุมพร เทพพิทักษ์ พ่อธรรมรับปากว่าจะดูแลให้ทั้งหมด โดยตนไม่คิดใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ขอให้ฝ่ายธรรมรักษาคำมั่นสัญญา ต่อมานายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พร้อมทีมงานบริษัทอาร์เอส สังกัดของธรรมได้เดินทางไปวัดเพื่อร่วมจัดพิธีศพ โดยบอกว่าจะเป็นเจ้าภาพรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างไม่ให้ขาดตกบกพร่อง.....

.....นายนเรศ สามีนางพิศเพลินกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่า ตนไม่ได้คิดใจอะไร คิดว่าเป็นเวรกรรมเก่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ตนขอขอบคุณครอบครัวของพระเอกธรรมเป็นอย่างมากที่ไม่ได้ทอดทิ้งและดูแลช่วยเหลือครอบครัวตนเป็นอย่างดีหลังเกิดเหตุ....

.....นุ้ย-สุจิรา อรุณพิพัฒน์ ดาราพิธีกรสาว อดีตนางสาวไทยปี 44 แฟนสาวของพระเอกหนุ่ม-ธรรม เดินทางไปเยี่ยมอาการของหนุ่ม-ธรรม ราว 20 นาที แล้วออกมาเปิดเผยว่า อาการทั่วไปของหนุ่มดีขึ้น แต่มีอาการเครียดเล็กน้อย คงหวังเรื่องที่เกิดขึ้น จึงขอให้เขาได้พักผ่อนให้เพียงพอ และถ้ามีเวลาก็จะไปร่วมงานศพเหยื่ออุบัติเหตุด้วยตนเอง

.....ผอ.รพ.วิชัยยุทธ เปิดเผยว่า ธรรมถูกนำตัวมาตรวจที่ห้องฉุกเฉินของ รพ. เมื่อเวลา 23.51 น. วันที่ 20 มิ.ย. ให้ประวัติว่ามีอาการเลือดออกทางจมูก 1 ชั่วโมงก่อนมา รพ. ....ผลจากการตรวจร่างกายพบว่าผู้ป่วยอยู่ในสภาพอ่อนเพลีย ง่วงนอนและหลับ ไม่พบมีกลิ่นแอลกอฮอล์ มีเลือดกำเดาออกทางจมูกซีกขวาเล็กน้อย ไม่มีบาดแผลตามร่างกาย การตรวจทุกระบบตั้งแต่ใบหน้า คอ ทรวงอก ท้อง ระบบประสาท แขนขา พบว่าทุกระบบปกติ การตรวจเลือดและเอกซเรย์ทรวงอก กระดูกสันหลังที่คอ กระดูกใบหน้า จมูกและสมอง ไม่พบความผิดปกติ.....

.....นพ.มณูญ ลิเชวงวงศ์ แพทย์เจ้าของไข้เปิดเผยหลังตรวจอาการของหนุ่ม-ธรรมว่า อาการทางร่างกายเริ่มดีขึ้นตามลำดับ แต่ยังมีอาการไข้หวัดและความเครียด ต้องให้พักผ่อนมากๆ แต่ไม่มีการให้ยานอนหลับ ส่วนจะกลับบ้านได้เมื่อใดนั้น คงต้องรอให้หายเป็นปกติเสียก่อน

.....ร.ต.อ.เมธี เลหาเมธี พนักงานสอบสวน(สบ 1) สน. โชคชัย เจ้าของคดี เผยว่า แพทย์รพ.วิชัยยุทธได้ทำหนังสือขออนุญาตเลื่อนการสอบปากคำพระเอกหนุ่ม ธรรม ไปอีกสักระยะ ขณะที่นาย นเรศ วงศ์เอี่ยม สามีนของผู้ตาย เคยนัดสอบปากคำเมื่อวันที่ 20 มิ.ย. ที่ผ่านมา แต่ได้ขอเลื่อนให้ปากคำไปก่อน เนื่องจากยังติดงานศพภรรยาที่วัด กรณีนี้ไม่จำเป็นที่ต้องสอบปากคำพร้อมกันทั้งสองฝ่ายก็ได้ สำหรับหนุ่ม-ธรรม พนักงานสอบสวนเตรียมทำหนังสือออกหมายเรียกตัวมาให้ปากคำประมาณต้นเดือน ก.ค.นี้ ซึ่งพระเอกหนุ่มมีความชัดเจน ในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียชีวิต ส่วนความผิดข้อหาขับรถชนแล้วหลบหนีนั้น ต้องรอสอบปากคำพยานและผู้เสียหายก่อนว่ามีความผิดตามข้อหาดังกล่าวหรือไม่ เนื่องจากขณะนั้น ธรรมอาจจะบาดเจ็บ จึงต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลก็ได้

.....ฟิล์ม-รัฐภูมิ โตคงทรัพย์ ชูเปอร์สตาร์หน้าดีค่ายอาร์เอส พระเอกหนัง “รักนะ 24 ชั่วโมง” เผยว่าศิลปินดารานักร้องทุกคน ในวงการบันเทิงทำงานไม่เหมือนคนธรรมดา จะมาทำงาน 9

โมงเล็ก 5 โมงเย็นคงเป็นไปไม่ได้ เราทำงานในเวลาที่ไม่แน่นอน วันหนึ่งได้นอนแค่ 2-3 ชั่วโมงก็ยังมีทำงานดึกเล็กเช้าต่ออีกกรอบก็ป่วย อย่างของฟิล์ม มีงานต่อเนื่องมาตลอด 5 ปีแล้ว ฟิล์มเคยทำงานหนักจนวูบหลับใน เมื่อประมาณ 2-3 ปีที่แล้ว ทำให้รถที่ขับอยู่เสยชนกับกระบะที่หน้าบริษัทอาร์เอส ตอนนั้นไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าผลรถกลับไปตอนไหน รู้สึกตัวอีกรถก็ชนไปแล้ว.....

.....หนุ่ม-ศรธรรม กล่าว่า พร้อมปฏิบัติตามขั้นตอนทางกฎหมายให้ถูกต้อง ตอนนี้นำสภาพจิตใจดีขึ้นมาก รวมไปถึงการขับรถได้เพิ่มความระมัดระวังยิ่งขึ้น ส่วนครอบครัวผู้เสียหายได้เข้าไปดูแลช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆเป็นอย่างดี ที่ผ่านมามาและครอบครัวได้ร่วมกันทำบุญใส่บาตรเป็นประจำ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้เสียชีวิต และยังรับประทานมังสวิรัตทุกวัน เป็นการอุทิศบุญกุศลไปยังผู้เสียชีวิตอีกทางหนึ่ง.....(ไทยรัฐ 5 ต.ค. 51)

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่าศรธรรมเป็นคนดี มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เกิดจากความไม่ตั้งใจ เกิดจากอาการอ่อนเพลีย หลังจากทำให้มีผู้เสียชีวิตก็พยายามชดใช้ ดูแล รับผิดชอบ ไม่ทอดทิ้ง จนญาติผู้เสียชีวิตไม่คิดใจเอาความ สื่อจึงไม่มีการนำเสนอว่าญาติของผู้เสียชีวิตได้รับทุกข์ ได้รับผลกระทบอย่างไรบ้าง

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวศรธรรมขับรถชนคนตายจำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคลในที่นี้ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

การเลือกบุคคลในข่าวและแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ ส่วนใหญ่แล้วจะมีแต่ด้านบวกต่อตัวศรธรรม รวมทั้งแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เช่น แพทย์ ตำรวจ เป็นต้น สำหรับแหล่งข่าวด้านลบนั้น ไม่พบในข่าวนี้อย่างชัดเจน

สำหรับแหล่งข่าวด้านบวก คือแหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในเชิงเห็นใจ เข้าใจ และยอมรับเรื่องราวได้ ได้แก่ พ่อและแม่รวมทั้งตัวศรธรรม เพื่อนนักแสดงของศรธรรม เช่น

“โดยพ่อพระเอกชื่อดังเปิดเผยว่า....ศรธรรมก็พยายามลง ไปช่วยเหลือคนเจ็บ แต่เนื่องจากตัวศรธรรมเองก็อาการไม่ไหว เพราะหลังจากลงจากรถไปสอบถามเหตุการณ์แล้วก็ล้มฟุบไป มี

เลือดไหลออกทางปากและจมูก พลเมืองดีที่เห็นเหตุการณ์เข้าไปช่วยเหลือรีบพาส่ง รพ.วิชัยยุทธ.....”
(ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นางมยุรี มารดาของศรราม กล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือพร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวขอโทษกับญาติของผู้ที่เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนว่า ลูกชายของตนเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก... ทางครอบครัวตนจะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้กับคุณกรณี ขณะนี้ทางป้าเคียร-ชุมพร พ่อของหนู่มได้เดินทางไปจัดการเรื่องศพแล้วที่นิเวศและที่วัด ก็ต้องขอโทษผู้ตายด้วย” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“นางปวีณา หงสกุล อดีตส.ส.ไทยรักไทย เขตสายไหม เดินทางไปร่วมพิธีรดน้ำศพนางพิศเพลิน พร้อมกับเปิดเผยว่า....โดยนายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อแม่ของศรรามก็รับปากว่ายินดีจะรับผิดชอบทุกอย่างต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็ให้ทั้งสองครอบครัวได้คุยกันแล้ว ฝ่ายผู้สูญเสียก็เข้าใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุ” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นุ้ย สุจิรา อรุณพิพัฒน์ ให้สัมภาษณ์ว่า.....แต่โดยสภาพภายนอกที่เห็น พี่หนู่มก็เหมือนคนนอนหลับปกติธรรมดา จะมีก็ความกังวลใจที่แสดงอาการส่ายศีรษะและละเมอเพื่อออกมาว่าจะไปรับศพแล้วก็ร้องไห้ ใหม่ๆที่ยังนอนหลับไม่ได้สติ ทำให้นุ้ยต้องคอยปลอบประโลมอยู่ข้างๆว่าไม่ต้องห่วงอะไร ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“พระเอกหนู่มได้นั่งให้สัมภาษณ์สื่อด้วยสีหน้าอิดโรยมีพยาบาลนั่งประกบติดตลอดเวลาว่า ผมได้บอกกล่าวดวงวิญญาณที่พิศเพลินว่า ผมขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมจะทำบุญให้ ขออโหสิกรรมให้ผมเถอะ เพราะผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะวันนั้นผมก็กราบสามิผู้ตายไปครั้งหนึ่งแล้ว ตอนนี้ร่างกายผมก็ยังไม่ดีแต่ก็ขออนุญาตทางรพ.เพื่อมากราบขมาผู้ตายเพราะรู้สึกที่เรานอนแล้วยังผวาตลอด รู้สึกว่าเราทำในสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจ” (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

นอกจากนี้ จากการนำเสนอข่าวเราจะพบว่าญาติของผู้เสียชีวิตโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายนเรศ สามิของนางพิศเพลิน ได้กลายเป็นแหล่งข่าวทางด้านบวก ทั้งๆที่เป็นฝ่ายสูญเสีย ตัวอย่างเช่น “นายนเรศ วงศ์เอี่ยม เปิดเผยว่าตั้งใจจะสวด 3 วันแล้วเผาในวันที่ 24 มิ.ย. ส่วนค่าใช้จ่ายต่างๆในงานศพ นายชุมพร เทพพิทักษ์ พ่อศรรามรับปากว่าจะดูแลให้ทั้งหมด โดยตนไม่คิดใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ขอให้ฝ่ายศรรามรักษาคำมั่นสัญญา” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นายนเรศ สามิของนางพิศเพลินกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่า ตนไม่ได้คิดใจอะไร คิดว่าเป็นเวรกรรมเก่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ตนขอขอบคุณครอบครัวของพระเอกศรรามเป็นอย่างมากที่ไม่ได้ทอดทิ้งและดูแลช่วยเหลือครอบครัวตนเป็นอย่างดีหลังเกิดเหตุ” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

สำหรับแหล่งข่าวด้านลบ ได้แก่ แหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ และมีมุมมองในทางลบต่อฝ่ายศรรม จะไม่พบในการนำเสนอข่าวครั้งนี้ตั้งแต่เริ่มเกิดเหตุการณ์จนศาลสั่งตัดสินคดีสิ้นสุด

อนึ่ง สำหรับแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง ได้แก่ แพทย์ ตำรวจ อัยการ ซึ่งแพทย์จะเปิดเผยอาการของศรรม หรือการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นทางด้านคดีความแก่ตำรวจถึงสาเหตุของการขับรถชนครั้งนี้ สำหรับตำรวจก็จะเป็นการรายงานความคืบหน้าในการดำเนินคดี รวมทั้งการส่งฟ้อง ซึ่งศาลก็จะแถลงคำพิพากษา

การให้ข้อมูลต่างๆของแพทย์ ตำรวจ และอัยการ จะเป็นการรายงานข้อเท็จจริงซึ่งก็มีความคิดเห็นสอดคล้องอยู่บ้าง แต่จะพบได้ว่าน้ำหนักในการรายงานจะเป็นข้อเท็จจริงในเชิงบวกแก่ตัวศรรม ได้แก่

“พล.ท.นพ.ณรงค์ ว่าศรรมถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเวลา 23.15 น. เมื่อคืนวันที่ 20 มิ.ย. ที่ผ่านมา โดยมีเลือดออกทางจมูกจากการประสบอุบัติเหตุชนคนข้างทางแล้วไหลลื่นไปชนต้นไม้และตู้โทรศัพท์ นอกจากนี้ยังทราบประวัติว่าคนไข้นอนมา 1 สัปดาห์และในวันเกิดเหตุเพิ่งทานยาแก้ปวดหลังอาหารเย็นมาด้วย จึงเกิดอาการอ่อนเพลีย โดยแพทย์ตรวจไม่พบแอลกอฮอล์ในเลือด และร่างกายไม่มีบาดแผลใดๆ ทุกส่วนอยู่ในสภาพปกติ” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“ทางด้านพญ.ภารดี สงวนดีกุล อายุรแพทย์ระบบสมองและประสาท กล่าวว่าสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุน่าจะมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ ร่วมกับการกินยาแก้ปวดและลดน้ำมูก ซึ่งบางคนกินแล้วทำให้เกิดอาการง่วงได้ เท่าที่ทราบ ศรรมเพิ่งกินยามาตอน 4 ทุ่ม” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นพ.มณูญ ลิเชวงวงศ์ แพทย์เจ้าของไข้เปิดเผยหลังตรวจอาการของหนุ่ม-ศรรมว่า อาการทางร่างกายเริ่มดีขึ้นตามลำดับ แต่ยังมีอาการไข้หวัดและความเครียด ต้องพักผ่อนให้มากๆ แต่ไม่มีการให้ยานอนหลับ ส่วนจะให้กลับบ้านได้เมื่อใดนั้น คงต้องรอให้หายเป็นปกติเสียก่อน” (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 50)

“ร.ต.อ.เมธี เลาทเมธี พงศ. (สบ1) สน.โชคชัย ร้อยเวรเจ้าของคดีเปิดเผยว่าขณะนี้สอบปากคำพยานไปแล้ว 2 ปาก ส่วนนายนเรศ สามีผู้ตาย ต้องรอให้เสร็จจากงานศพก่อนจึงจะเข้าไปปากคำ” (เดลินิวส์ 24 มิ.ย. 50)

“ที่ห้องพิจารณาคดี 814 ศาลอาญา ศาลพิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและรายงานตามโจทก์ฟ้องเห็นว่าจำเลยมีความผิดจริง เป็นความผิดกรรมเดียวต่อกฎหมายหลายบท พิพากษาให้ลงโทษจำคุก 3 ปี ปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพและยังชดใช้ค่าตู้โทรศัพท์” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็นกลางให้ข้อเท็จจริง พบว่าแหล่งข่าวด้านบวกมีมากกว่าแหล่งข่าวที่เป็นข้อเท็จจริง และไม่พบแหล่งข่าวด้านลบในการนำเสนอข่าวนี้เลยตลอดช่วงระยะเวลาประมาณ 6 เดือน ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 10 สรุปแหล่งข่าวกรณีศรธรรม

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
นายชุมพร เทพพิทักษ์		พล.ท.นพ. ณรงค์ รอดวรรณะ ผอ.รพ. วัชรยุท
นางมยุรี เทพพิทักษ์		พญ.ภารดี สงวนดิกุล
นายศรธรรม เทพพิทักษ์		น.ส.นภาพร อุบลน้อย ลูกสาวของนางพิศเพลิน
นายเนเรศ วงศ์เยี่ยม		พ.ต.ท. นพ. พิสิฐ ธรรมสุริยา แพทย์สถาบันนิติเวช ผู้ผ่าพิสูจน์ศพ
นางปวีณา หงส์สกุล		นพ.มณูญ ลิเชวงวงศ์
นางสาวสุจิรา อรุณพิพัฒน์		พล.ต.ท.อดิศร นนทรี
อ.ลักษณะ เรขานิเทศ หมอคู		นางอรุณี สุวรรณรัตน์ หัวหน้าฝ่ายบริการผู้ป่วยโรงพยาบาลวัชรยุท
นายเศรษฐา ศิระฉายา		ร.ต.อ.เมธี เกาหเมธี
นายปฏิภาณ ปฐวีกานต์		นายปริญญา จิตรकरणที่กิจ อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา
นายศักดิ์ อุบลน้อย สามีเก่าของนางพิศเพลิน		
นายรัฐภูมิ โดคงทรัพย์(ฟิล์ม)		
นางสาวปณิศา พัฒนาหิรัญ (หนิง)		
นายกรรชัช กำเนิดพลอย		
นายมนัส นาครักษ์		

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกประเด็นข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดมาก ในการนำเสนอข่าวผู้สื่อข่าวจำเป็นต้องเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนและตัดข้อเท็จจริงบางส่วนออกไป

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกประเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิด

ของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีการนำเสนอข่าวกรรม จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวส่วนนี้ในทุกวันที่มีการนำเสนอข่าว เพื่อเป็นการโปรยเรื่องท้าวความให้ผู้อ่านเข้าใจ ซึ่งในแต่ละครั้งที่มีการพูดถึงเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอข่าวในลักษณะที่เป็นไปในทิศทางที่ทำให้คนอ่านคิดว่ากรรมและครอบครัวมีความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิตและญาติของผู้เสียชีวิต นอกจากนี้ก็ยังระบุสาเหตุให้เห็นถึงสาเหตุของการฆาตกรรมในครั้งนี้ว่าเกิดจากการอ่อนเพลีย หลับใน เช่น

“กรณีพระเอกหนุ่ม-กรรม เทพพิทักษ์ ฆาตกรรมบีเอ็มดับบลิว หลับใน พุงชนนางพิศเพลิน...ขณะที่ตัวหนุ่ม-กรรมเองก็ได้รับบาดเจ็บเลือดไหลออกทางจมูก นอนพักรักษาตัวอยู่ที่ห้อง 1101 ชั้น 11 โรงพยาบาลวิชัยยุทธ โดยแพทย์เจ้าของไข้ระบุว่าสาเหตุที่พระเอกกรรมฆาตกรรมประสบอุบัติเหตุน่าจะมาจากพักผ่อนไม่เพียงพอและกินยาแก้หวัดลดน้ำมูก ทำให้เกิดอาการง่วง....หลังเกิดเหตุนายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อและแม่ของหนุ่ม-กรรมเข้าไปเป็นธุระในเรื่องของงานศพ และรับปากจะให้ความช่วยเหลือนายเนเรศ วงศ์เยี่ยม อายุ 49 ปี สามีมของนางพิศเพลินและทางครอบครัวของผู้เสียชีวิตอย่างเต็มที่” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“ภายหลังจากพระเอกหนุ่มชื่อดัง หนุ่ม-กรรม เทพพิทักษ์ ฆาตกรรมบีเอ็มดับบลิวเกิดหลับในจนรถเสียหลักพุ่งเข้าชนนางพิศเพลิน ตะโกมา อายุ 49 ปี ที่กำลังเก็บของเก่าอยู่ริมฟุตบาทเสียชีวิตใกล้กับตู้โทรศัพท์สาธารณะสี่แยกวังหิน ซอยเสนานิคม ส่วนพระเอกหนุ่มได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยแต่ก็ถูกห้ามส่งรพ.วิชัยยุทธ โดยมีดารารุ่นใหญ่ ชุมพร เทพพิทักษ์ หรือป้าเดียร์ กับนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อ-แม่ของพระเอกหนุ่มคอยดูแลอย่างใกล้ชิดพร้อมยังเดินทางไปร่วมเป็นประธานในพิธีรดน้ำศพเคารพศพนางพิศเพลิน...” (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

- การดำเนินคดีของตำรวจและศาล

หนังสือพิมพ์จะมีการรายงานความคืบหน้าของการดำเนินคดีตั้งแต่วันแรกที่มีการนำเสนอข่าว และก็รายงานเรื่อยมาทุกครั้ง ซึ่งลักษณะการรายงานข่าวส่วนใหญ่จะเป็นคำสัมภาษณ์จากตำรวจ รวมทั้งตัวกรรม พ่อกรรม และทนายความของกรรม เช่น

“พล.ต.ท.อดิศร นนทรีย์ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล กล่าวถึงความคืบหน้ากรณีหนุ่ม-กรรม เทพพิทักษ์ ดารานักแสดงฆาตกรรมคนตาย ในพื้นที่สน.โชคชัยว่า ได้รับรายงานเบื้องต้นแล้วว่ากรรมฆาตกรรมคนตายจริง ขณะนี้พนักงานสอบสวนกำลังติดต่อเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาฆาตกรรมประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนจะมาแล้วจับหรือไม่ ยังไม่สามารถยืนยันได้ว่าขณะเกิดเหตุ

ทางหนุ่ม-ศรธรรมมีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายมากน้อยแค่ไหน เพราะต้องรอผลการตรวจจากแพทย์ใน 1-2 วันนี้” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นายชุมพร เทพพิทักษ์ พ่อของศรธรรมได้เข้าพบ ร.ต.อ.เมธี เลหาเมธี.... เปิดเผยว่า รู้สึกร้อนใจในเรื่องคดีของลูกชายมาก ต้องการทราบวันเวลาที่พนักงานสอบสวนจะออกหมายเรียกตัวให้แน่ชัด แต่เท่าที่ได้พูดคุยกับร้อยเวร เห็นว่าตามที่คณะแพทย์ผู้ตรวจรักษาอาการของศรธรรมได้ตรวจเลือดแล้วไม่พบแอลกอฮอล์และต้องการให้ศรธรรมพักผ่อนอย่างเต็มที่ พนักงานสอบสวนก็เห็นควรตามที่หมอแนะนำ อยากให้ศรธรรมพักผ่อนอย่างเต็มที่ก่อน คาดว่าจะออกหมายเรียกได้ประมาณวันที่ 9-10 ก.ค. นี้ แต่หากศรธรรมจะมาพบพนักงานสอบสวนก่อนก็ได้ โดยขณะนี้รอหลักฐานผลการตรวจเลือดจากแพทย์อย่างเป็นทางการ” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“ร.ต.อ.เมธี เลหาเมธี พงส. (สบ1) สน.โชคชัย ร้อยเวรเจ้าของคดี เปิดเผยว่าขณะนี้สอบปากคำพยานไปแล้ว 2 ปาก ส่วนนายนเรศ สามีผู้ตาย ต้องรอให้เสร็จจากงานศพก่อน จึงจะเข้าไปปากคำ...” (เดลินิวส์ 24 มิ.ย. 50)

“พระเอกหนุ่มกล่าวว่า...เรื่องคดีผมขออนุญาตไม่ตอบ เพราะต้องนัดหมายกันอีกที ก็รอทางตำรวจประสานมายังแพทย์เจ้าของไข้ก่อน ซึ่งหากต้องเข้าไปปากคำในวันใด ก็คงไม่ต้องเตรียมตัวอะไรมาก เพราะจะพูดไปตามความจริงทั้งหมด” (เดลินิวส์ 27 มิ.ย. 50)

“หนุ่ม-ศรธรรม กล่าวว่า พร้อมปฏิบัติตามขั้นตอนทางกฎหมายให้ถูกต้อง ตอนนี้สภาพจิตใจดีขึ้นมาก รวมไปถึงการขับรถได้เพิ่มความระมัดระวังยิ่งขึ้น...” (ไทยรัฐ 5 ต.ค. 50)

“นายมนัส ทนายความกล่าวว่า คดีนี้เชื่อว่าอัยการคงมีคำสั่งฟ้องศาลทางหนุ่ม-ศรธรรม ก็พร้อมยอมรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ซึ่งเชื่อว่าจะได้รับความเมตตาจากศาล ลงโทษในสถานเบา...” (เดลินิวส์ 5 ต.ค. 50)

- การให้ข้อมูลทางการแพทย์ อาการของศรธรรมและการเยี่ยมไข้

หนังสือพิมพ์มีการรายงานถึงอาการของศรธรรมจากอุบัติเหตุครั้งนี้ รวมทั้งอาการอ่อนเพลียจากการพักผ่อนไม่เพียงพอจนทำให้เกิดอุบัติเหตุ โดยเป็นข้อมูลทั้งจากแพทย์ ญาติของศรธรรม รวมทั้งผู้ที่มาเยี่ยมไข้ศรธรรม นอกจากนี้ก็ยังมีคำชี้แจงเรื่องการรักษาพยาบาลจากทางโรงพยาบาล เช่น

“พญ.ภารดี สงวนดีกุล อายุรแพทย์ระบบสมองและประสาท กล่าวว่า สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุน่าจะมาจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ ร่วมกับการกินยาแก้หวัดและลดน้ำมูก ซึ่งบางคนกินแล้วทำให้เกิดอาการง่วงได้ เท่าที่ทราบ ธรรมะเพิ่งกินยามาตอน 4 ทุ่ม” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“พล.ท.นพ.ณรงค์ ว่าธรรมะถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเวลา 23.15 น. เมื่อคืนวันที่ 20 มิ.ย. ที่ผ่านมา โดยมีเลือดออกทางจมูกจากการประสบอุบัติเหตุชนคนข้างทางแล้วไถลขึ้นไปชนต้นไม้และตู้โทรศัพท์ นอกจากนี้ยังทราบประวัติว่าคนไข้คนอนมา 1 สัปดาห์และในวันเกิดเหตุเพิ่งทานยาแก้หวัดหลังอาหารเย็นมาด้วย จึงเกิดอาการอ่อนเพลีย โดยแพทย์ตรวจไม่พบแอลกอฮอล์ในเลือดและร่างกายไม่มีบาดแผลใดๆ ทุกส่วนอยู่ในสภาพปกติ” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“คำชี้แจงเรื่องการรักษาพยาบาลหนุ่ม-ธรรมะ ฉบับที่ 2 มาติดบอร์ดให้สื่อมวลชนที่เฟียร์รอทำข่าวได้ทราบ คำชี้แจงมีใจความสรุปได้ว่า หลังจากที่หนุ่ม-ธรรมะได้หลับและพักผ่อนตลอดช่วงเช้าวันพฤหัสบดีที่ 21 มิ.ย. ที่ผ่านมา หนุ่ม-ธรรมะ ตื่นขึ้นในช่วงบ่ายและรู้สึกสดชื่นขึ้นจึงรับประทานอาหารเย็นได้ดีเป็นปกติ...” (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

“เศรษฐา ศิระฉายา หลังจากเข้าเยี่ยมธรรมะแล้ว ออกมาเปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่า...อาการของหนุ่ม สมองเป็นปกติ สามารถพูดคุยตอบโต้ได้ดี แต่ร่างกายซบไปเล็กน้อย นอกจากนี้ หนุ่มยังบ่นว่านอนไม่หลับเพราะกังวลกับเรื่องที่เกิดขึ้น เกรงประชาชนจะเข้าใจผิด ตนบอกรับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องเหลว และตอนเกิดเหตุหนุ่มก็ได้ไปขอโทษแล้ว เชื่อว่าประชาชนจะเข้าใจ” (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

“นางมยุรี เทพพิทักษ์ แม่ของพระเอกหนุ่มให้สัมภาษณ์ว่า หลังจากลูกชายเดินทางกลับจากไปเคารพศพนางพิศเพลิน ตะโกมา ที่วัดเกาะสุวรรณาราม ย่านสายไหมเมื่อราว 2 ทุ่มเศษ วันที่ 22 มิ.ย. ที่ผ่านมา ก็มีอาการอ่อนเพลีย แพทย์ได้ให้ยานอนหลับถึงรุ่งเช้าจึงมีอาการดีขึ้นและลุกขึ้นทานข้าวต้มได้...” (เดลินิวส์ 24 มิ.ย. 50)

- ความรับผิดชอบของฝ่ายธรรมะ
หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอในประเด็นด้านความรับผิดชอบตั้งแต่วันแรกที่มีการนำเสนอข่าว และก็นำเสนอเรื่อยมาทุกวันจนถึงวันที่ศาลตัดสินคดีความ ซึ่งมีการนำเสนอจากแหล่งข่าวต่างๆกัน ทั้งจากธรรมะและครอบครัว รวมไปถึงคนภายนอก ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนพ้องในวงการบันเทิงของธรรมะ นางปวีณา หงสกุล รวมทั้งนายเนเรศ วงศ์เยี่ยม สามีของผู้เสียชีวิต เช่น

“นางมยุรี มารดาของธรรมะ กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือพร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวขอโทษกับญาติของผู้ที่เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนว่า ลูกชายของตนเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก....ทางครอบครัวตนจะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้กับคุณุภกรณี ขณะนี้ทางป้าเดียร์-ชุมพร พ่อ

ของหนุ่มได้เดินทางไปจัดการเรื่องศพแล้วที่นิเวศและที่วัด ก็ต้องขอโทษผู้ตายด้วย” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“นางปวีณา หงสกุล อธิบดีต.ส.ไทยรักไทย เขตสายไหม เดินทางไปร่วมพิธีรดน้ำศพนางพิศเพลิน พร้อมกับเปิดเผยว่า....โดยนายชุมพรและนางมยุรี เทพพิทักษ์ พ่อแม่ของศรรมก็รับปากว่ายินดีจะรับผิดชอบทุกอย่างต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็ให้ทั้งสองครอบครัวได้คุยกันแล้ว ฝ่ายผู้สูญเสียก็เข้าใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุ” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“นายมนัส นาครักษ์ นายความพระเอกหนุ่มกล่าวว่า ไม่รู้สึกหนักใจอะไร เชื่อว่าในที่สุดศาลจะให้ความเมตตาจากความตนโดยลงโทษสถานเบา เนื่องจากคดีนี้นายศรรมให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา และทางครอบครัวเทพพิทักษ์ได้ชดใช้ค่าเสียหายให้กับญาติผู้เสียชีวิตจนเป็นที่พอใจแล้วจำนวน 5 แสนบาท โดยมีการทำหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษร อีกทั้งยังได้ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการอุปสมบทของสามีผู้เสียชีวิต และสร้างพระพุทธรูปขนาดหน้าตัก 30 นิ้ว สลักชื่อผู้เสียชีวิตไว้ที่วัดสระเกศราชวรมหาวิหารอีกด้วย” (ไทยรัฐ 9 พ.ย. 50)

“นายนเรศ สามีนางพิศเพลินกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยว่า ตนไม่ได้คิดใจอะไร คิดว่าเป็นเวรกรรมเก่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอุบัติเหตุที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ตนขอขอบคุณครอบครัวของพระเอกศรรมเป็นอย่างมากที่ไม่ได้ทอดทิ้งและดูแลช่วยเหลือครอบครัวตนเป็นอย่างดีหลังเกิดเหตุ...”. (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“นายศักดิ์ อุบลน้อย สามีเก่าของนางพิศเพลิน เปิดเผยหลังจากแยกทางกันมา 2 ปี ทราบว่านางพิศเพลินไปเก็บของเก่าขาย เงินช่วยเหลือจากญาติของศรรม 3 หมื่นบาทจะนำไปใช้จ่ายในงานศพ...” (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

“พระเอกหนุ่มกล่าวว่า ตอนนี้ง่ายดีขึ้น จิตใจฟื้นฟูดีขึ้นมาก วันนี้รู้สึกดีตันใจที่ได้มาราบครอบครัวของผู้ตายและได้กราบศพที่เขาเป็นครั้งสุดท้ายก็ขอโหสิกรรมด้วยอะไรที่เป็นความต้องการของครอบครัวที่เขา ตนจะทำให้ดีที่สุด...” (เดลินิวส์ 27 มิ.ย. 50)

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังมีการนำเสนอสดแทรกในประเด็นความรู้สึกลึกซึ้ง ความสำนึกผิดต่อการกระทำของตนเองจากตัวศรรมด้วย ซึ่งเป็นการนำเสนอทั้งจากตัวของศรรมโดยตรง หรือจากคำสัมภาษณ์ของญาติและคนอื่นๆที่เข้าเยี่ยมอาการศรรม เช่น

“นุ้ย สุจิรา อรุณพิพัฒน์ ให้สัมภาษณ์ว่า....แต่โดยสภาพภายนอกที่เห็นพี่หนุ่มก็เหมือนคนนอนหลับปกติธรรมดา จะมีก็ความกังวลใจที่แสดงอาการส่ายศีรษะและละเมอเพื่อ

ออกมาว่าจะไปปรับศพแล้วก็ร้องไห้ ทั้งๆที่ยังนอนหลับไม่ได้สติ ทำให้ผู้ต้องคอยปลอบประโลมอยู่ข้างๆ ว่าไม่ต้องห่วงอะไร ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

“พอลงจากรถตู้ ศรธรรมได้เดินสงบนิ่งรีบตรงเข้าไปจุดธูปกราบขอมาศพนางพิศเพลิน เสร็จแล้วเดินเข้าไปก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ สามิของผู้ตาย รวมทั้งไหว้ขอโทษญาติพี่น้องของผู้ตายทุกคนด้วยสีหน้าเศร้าสลดน้ำตาคลอเบ้า ท่ามกลางบรรยากาศความเศร้าสลดแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก” (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

“หนุ่ม-ศรธรรมให้สัมภาษณ์ภายหลังฟังคำพิพากษาว่า ยังรู้สึกเสียใจกับการจากไปของนางพิศเพลินเป็นอย่างมาก คำพิพากษานี้จะเป็นข้อเตือนใจแก่ตนและบุคคลทั่วไปให้มีความระมัดระวังในการขับขีรถยนต์ ตนจะเร่งทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากกรมคุมประพฤติอย่างเต็มที่ และจะเตือนผู้ขับขีรถให้เพิ่มความระมัดระวังต่อไป นอกจากนี้จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้เสียชีวิตต่อไป” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข่าวนี้อาจไม่มีประเด็นด้านความขัดแย้งระหว่างญาติของผู้เสียชีวิตกับฝ่ายของศรธรรม ในทางกลับกัน ญาติของผู้เสียชีวิตยังกลายเป็นแหล่งข่าวด้านบวกต่อตัวศรธรรม เนื่องจากการออกมาแสดงความรับผิดชอบของครอบครัวศรธรรม และไม่มีการสร้างประเด็นความขัดแย้งใหม่ๆขึ้นมา ไม่มีการโต้เถียงกันเรื่องคดีความ นอกจากนั้นสื่อก็ไม่มีการนำเสนอว่าญาติของผู้เสียชีวิตได้รับทุกข์ ได้รับผลกระทบอย่างไรบ้าง ส่งผลให้ข่าวนี้อาจจบลงอย่างรวดเร็ว สื่อนำเสนอติดต่อกันประมาณ 1 สัปดาห์ หลังจากนั้นจะนำเสนอต่อเมื่อมีความเคลื่อนไหวทางคดีความเท่านั้น

โดยสรุปแล้ว รายละเอียดของข่าวนั้นเนื้อหาและข้อมูลเกี่ยวกับฝ่ายของศรธรรมเป็นส่วนมาก มีการสอบถามผลการตรวจจากแพทย์ผู้รักษาเพื่อยืนยันเรื่องการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์รวมทั้งอาการของศรธรรม สอบถามความคืบหน้าของคดีจากตำรวจ รวมทั้งเนื้อหาข่าวที่มีพ่อและแม่ของศรธรรมรวมถึงคนใกล้ชิดและเพื่อนพ้องของศรธรรมเป็นแหล่งข่าว ก็มีพื้นที่มากกว่าข่าวทางด้านฝ่ายผู้เสียหาย เนื่องจากฝ่ายญาติของผู้เสียชีวิตไม่ค่อยมีความเคลื่อนไหวใดๆ ดังนั้น การรายงานข่าวในมุมมองของผู้เสียหาย ส่วนใหญ่แล้วจะมีเพียงบรรยากาศงานศพซึ่งก็มีบุคคลฝ่ายของศรธรรมเข้าไปเกี่ยวข้องในแง่ที่ทำให้มุมมองของข่าวดีขึ้น นั่นก็คือการที่พ่อและแม่รวมทั้งตัวศรธรรมเอง ไปร่วมงานศพของผู้เสียชีวิตมาโดยตลอด และได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี แต่จะไม่มีการเสนอในมุมมองว่าผู้เสียชีวิตมีสภาพอย่างไร นำสลดเพียงใดในวันเกิดเหตุ ดังนั้น นำหนัก ทิศทางข่าวในภาพรวมของการเสนอข่าว จึงค่อนข้างเป็นบวกกับศรธรรม สำหรับในมุมมองที่เป็นลบจะมีการเอาประเด็นข่าวด้านดีมานำเสนอติดกันเพื่อลดทอนน้ำหนักข่าว หรือนำเสนอเป็นเพียงข้อเท็จจริงแต่จะไม่มีการใส่อารมณ์ลงไปในช่วงมากนัก จึงไม่ได้ทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวว่าเป็น “ฆาตกร”

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต้องนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้าง แต่สำหรับข่าวกรณีของศรธรรม จะพบว่าสื่อไม่ได้ใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปนัก ข่าวมากนัก พื้นที่ส่วนใหญ่ในการนำเสนอข่าวนี้จะเป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งข่าวต่างๆ สำหรับความคิดเห็นที่พบนั้นก็ไม่ได้ทำให้ข่าวเบี่ยงเบน หรือ โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วมว่าศรธรรมเป็นผู้ที่มีความคิดร้ายแรงที่ทำให้มีผู้เสียชีวิตจากความประมาทของตนเอง ในทางกลับกัน ความคิดเห็นที่พบส่วนมากจะเน้นแต่เรื่องอาการ และบรรยากาศการเยี่ยมชมไข้ศรธรรม แต่สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การนำเสนอที่สอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อจะพบเป็นส่วนน้อย เช่น

“นุ้ย-สุจิรา แพนสาวสุดห่วง เฝ้าข้างเตียงลุ้นระทึกผลเอกซเรย์สมอง หวันกระทบกระเทือน...” (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 2550)

“นุ้ย-สุจิรา หวานใจพี้นุ่ม รุดเยี่ยมด้วยความเป็นห่วง..” (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

“ความคืบหน้ากรณีดาราระเอกหนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับบลิวกลับใน พุงขี้นางพิศเพลิน หึงเก็บของเก่า เสียชีวิตคาที่...” (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 2550)

“บรรยากาศหน้าห้องพักรักษาตัวของพระเอกหนุ่ม-ศรธรรม ห้อง 1101 ชั้น 11 ยังคงมี ดารานักร้องและคนแควดวงบันเทิงแวะเวียนไปเยี่ยมเยียนและสอบถามอาการด้วยความห่วงใยตลอดทั้งวัน...” (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 2550)

อนึ่ง จะพบว่าความคิดเห็นที่สื่อสอดแทรกเป็นส่วนใหญ่ จะพบในลักษณะที่ทำให้เห็นว่าฝ่ายศรธรรมรู้สึกสำนึกผิดอย่างแท้จริงและยินดีรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น

“พอลงจากรถคู่ ศรธรรมได้เดินสงบนิ่งรีบตรงเข้าไปจุดรูปกราบขอขมาศพนางพิศเพลิน เสร็จแล้วเดินเข้าไปก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ สามิของผู้ตาย รวมทั้งไหว้ขอโทษญาติพี่น้องของผู้ตาย ทุกคนด้วยสีหน้าเศร้าสลดน้ำตาคลอเบ้า ท่ามกลางบรรยากาศความเศร้าสลดแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก” (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

“พระเอกหนุ่มตรงเข้าไปจุดรูปกราบขอขมาศพนางพิศเพลิน ก่อนกลานเข้าเข้าไปหานายนเรศ สามิของผู้ตาย ที่นั่งอยู่เก้าอี้ด้านหน้าแล้ว ก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ ด้วยความเสียใจที่ตนเองเป็นต้นเหตุให้นางพิศเพลินเสียชีวิต นายนเรศถึงกับสะดุ้งรีบเข้าประคองพระเอกหนุ่มขึ้นมานั่งด้วยกัน ขณะนั้นบรรยากาศเต็มไปด้วยความโศกเศร้า หนุ่ม-ศรธรรม นั่งน้ำตาคลอเบ้าพร้อมกล่าวกับนายนเรศที่นั่งอยู่ด้านข้างด้วยน้ำเสียงนุ่มเบาว่า ผมขอโทษนะครับ” (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

“นางมยุรี มารดาของศรธรรม กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือพร้อมกับยกมือไหว้และกล่าวขอโทษกับญาติของผู้ที่เสียชีวิตผ่านสื่อมวลชนว่า ลูกชายของตนเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก...ทางครอบครัวตนจะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้กับคุณุภณี ขณะนี้ทางป้าเดียร์-ชุมพร พ่อของหนูมได้เดินทางไปจัดการเรื่องศพแล้วที่นิติเวชและที่วัด ก็ต้องขอโทษผู้ตายด้วย” (เคลวินัส 22 มิ.ย. 50)

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาข่าวส่วนมากจะเป็นคำกลางๆ ไม่มีการเสียดสีหรือใช้ภาษาเพื่อสร้างความตื่นเต้นมากนัก จะพบเพียงแต่คำว่า “ขี้” ที่ทำให้ข่าวดูเกินจริงไปบ้าง แต่โดยส่วนใหญ่ภาษาที่ใช้จะเรียบๆ เน้นการรายงานข้อเท็จจริงจากแหล่งข่าวต่างๆ ไม่ใช่คำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วงมากนัก ไม่มีการตั้งสมมุติฐานเรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบหรือผิดไปจากสภาพที่เป็นอยู่จริงของผู้ตกเป็นข่าว ดังนั้นการนำเสนอของสื่อในช่วงนี้จึงไม่ได้ทำให้ความหมายที่ออกมาเบี่ยงเบนไปจากข้อเท็จจริงมากนัก

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ วางกรอบเรื่องศรธรรมโดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก ศรธรรมขับรถชนคนตาย มีสาเหตุมาจากการอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอ และรับประทานยาลดน้ำหนักซึ่งทำให้ง่วงนอน ไม่ได้เป็นเพราะอาการมินเมาจากฤทธิ์แอลกอฮอล์

ประการที่สอง ศรธรรมและครอบครัวมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ไม่ละทิ้งครอบครัวของผู้เสียชีวิต ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี และไม่ขับรถชนแล้วหลบหนี รวมทั้งให้ความร่วมมือกับตำรวจเป็นอย่างดีในเรื่องคดีความ

สื่อมวลชนวางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นสาเหตุของการขับรถชนและ ความรับผิดชอบของศรธรรมและครอบครัว เพื่อขึ้นยยะว่าดาราพระเอกหนุ่มผู้นี้เป็นคนดี ถึงแม้ตัวเองจะทำความผิดแต่ก็ยอมรับมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง รวมทั้งครอบครัวและคนรอบข้างก็ช่วยกันแก้ปัญหาไปในทางที่ดี ไม่ได้สร้างประเด็นปัญหาใหม่ๆ ขึ้นมา ไม่มีการปิดความรับผิดชอบหรือโยนความผิดให้คนอื่น ๆ จากนั้นสื่อก็ใช้วิธีการสัมภาษณ์แหล่งข่าวที่จะให้ข้อมูลและความคิดเห็นในประเด็นเหล่านี้ ตลอดจนการใช้ภาษาในลักษณะกลางๆ ทำให้ดูคล้ายกับว่าสื่อตัดสินศรธรรมว่าไม่ได้มีความผิดร้ายแรงถึงแม้จะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องเสียชีวิต นอกจากนั้น ก็มีการพรรณนาแสดงอารมณ์ให้เห็นว่าศรธรรมรู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดการสร้างทัศนคติต่อผู้อ่านได้จนนำไปสู่ “การตัดสินผู้ตกเป็นข่าว”

ดังนั้น กรอบที่สื่อนำเสนอ นั้น ทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวหรือศรธรรมได้ว่า ศรธรรมไม่ได้มีความผิดร้ายแรงจนตั้งคมให้อภัยไม่ได้ ในทางกลับกัน สังคมยังมองศรธรรมในทางที่ดี เป็นตัวอย่างที่ดีในแง่ของความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง นอกจากนั้นสังคมยังมองว่าศรธรรมเป็นคนอ่อนน้อม มีจิตใจที่ดี ไม่ก้าวร้าว นอบน้อมต่อญาติของผู้เสียชีวิต ซึ่งเห็นได้ชัดจากการบรรยายจากสื่อถึงอากัปกริยา

ของสครามขณะไปร่วมงานศพ อีกทั้งสาเหตุของการขับรถชนก็ไม่ได้เป็นเพราะแอลกอฮอล์ แต่เป็นเพราะอาการอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอ จึงเป็นการสร้างความเห็นใจให้กับตัวสคราม

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อไม่ได้กล่าวถึง หรือให้น้ำหนักเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ความรู้สึก รวมทั้งความเดือดร้อนจากการสูญเสียของญาติผู้เสียชีวิต

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการขับรถชนคนตายของสคราม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้พยายามระบุสาเหตุไม่แตกต่างจากเดลินิวส์ โดยระบุสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่า การขับรถชนครั้งนี้เกิดจากปัจจัยภายใน สครามไม่สามารถควบคุมได้และสครามก็ไม่ตั้งใจหรือเจตนาจะก่อเหตุ โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1.) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) กล่าวคือ เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น เช่น สครามมีอาการอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอ และรับประทานยาลดน้ำหนัก ทำให้เกิดการหลับใน
- 2.) เป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ (Uncontrollable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุที่อยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของบุคคลผู้กระทำพฤติกรรม นั่นก็คือ การหลับใน ซึ่งเกิดจากปัจจัยภายในทั้งการพักผ่อนไม่เพียงพอและรับประทานยาลดน้ำหนัก ซึ่งทำให้่วงนอน และสครามจึงหลับไปโดยไม่รู้สึกรู้ตัว ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
- 3.) เป็นสาเหตุที่ไม่ถาวร (Unstable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุชั่วคราว มีความสั้นไหล แสดงว่าผลลัพธ์จากการกระทำพฤติกรรมเดียวกันในโอกาสที่ต่างกัน จะแตกต่างกันไป เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สครามไม่เคยมีข่าวในลักษณะเช่นนี้ และอาการอ่อนเพลียก็เป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร เกิดขึ้นเพียงชั่วคราวชั่วคราว
- 4.) เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง (Specific) เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าสครามไม่เคยหลับในหรืออ่อนเพลียเป็นประจำ ไม่ได้ทำให้กระทบกับงานประจำที่ทำอยู่ ดังนั้น เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเพียงเฉพาะเรื่องที่มาจากหลายปัจจัยภายในทั้งการอดนอนจากการทำงาน และการไม่สบายจนต้องรับประทานยาซึ่งมีฤทธิ์ทำให้ห้ง่วงนอน ซึ่งเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ก็ป็นครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับสคราม

หนังสือพิมพ์พยายามชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากอาการอ่อนเพลีย ซึ่งเป็นเพราะตัวสครามเองที่พักผ่อนไม่เพียงพอประกอบกับการรับประทานยาลดน้ำหนัก ดังนั้นจึงทำให้เกิดการหลับในได้ ซึ่งน้ำหนัก ทิศทางข่าวโดยรวมจึงพบว่าสื่อพยายามมุ่งชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้เกิดจากตัวสครามเอง ไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายนอกหรือไม่ได้เป็นเหตุสุดวิสัยที่มีการตัดหน้ารถ เนื่องจากผู้เสียชีวิตก็ยืนอยู่บน

ฟุตบอล ไม่ได้ลงมาข้ามถนนตัดหน้า แต่ศรธรรมเป็นฝ่ายขับเข้าไปชน ดังนั้นเหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเกิดจากปัจจัยภายในตัวศรธรรมเอง นอกจากนั้นอาการหลับในก็เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนืออำนาจการควบคุมของผู้กระทำ เพราะศรธรรมไม่รู้สึกรู้สีกตัว ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ จนกระทั่งเกิดเหตุขึ้น ศรธรรมจึงรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา โดยสื่อได้พยายามชี้ให้เห็นตั้งแต่วันแรกที่นำเสนอข่าวในภาคหัวข่าวหน้าหนึ่งว่า “*หมอยัน หลับใน เปล่ามา ศรธรรมชนคนตาย*”, “*ชนคนตาย-ยัน ไม่เมา แลศรธรรมอดนอน-คาดหลับใน*” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ว่าไม่ได้เกิดจากอาการมีเมามาแอลกอฮอล์เหมือนคนอื่นๆ นอกจากนั้นในเนื้อความที่สื่อนำเสนอตั้งแต่วันที่เกิดเหตุการณ์จนกระทั่งวันสุดท้ายของการนำเสนอ ก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

พระเอกซึ่งสยอง หนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับบลิวรุ่น 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท 5881 กรุงเทพมหานคร หลับในมุ่งเสยฟุตบอลขาที่ยีร่านางพิศเพลิน ตะโกมา อายุ 49 ปี หญิงเก็บของเก่า ไกล่แยกวงหิน ถนนเสนานิคม1 แขวงและเขตลาดพร้าว กทม. เสียชีวิตคาที่ ส่วนหนุ่มศรธรรมได้รับบาดเจ็บมีเลือดออกทางจมูก หมดเขียวแรง ถูกนำตัวส่งรพ.วิชัยยุทธ (ไทยรัฐ 22 มิ.ย. 50)

กรณีพระเอกหนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับบลิว รุ่น 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท 5881 กรุงเทพมหานคร หลับในพุ่งชนนางพิศเพลิน ตะโกมา อายุ 49 ปี หญิงอาชีพเก็บของเก่าเสียชีวิต ไกล่แยกวงหิน.... (ไทยรัฐ 23 มิ.ย. 50)

ความคืบหน้ากรณีดารารพระเอกหนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับบลิวหลับใน พุ่งชนนางพิศเพลิน.... (ไทยรัฐ 25 มิ.ย. 50)

จากเหตุการณ์ที่หนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ พระเอกหนุ่มชื่อดัง ขับรถยนต์หลับในเสยหลักพุ่งชนนางพิศเพลิน ตะโกมา.... (ไทยรัฐ 5 ต.ค. 50)

จากกรณีที่พระเอกชื่อดัง นายศรธรรม เทพพิทักษ์ หรือหนุ่ม ขับรถเก๋งบีเอ็มดับเบิ้ลยู 525 ไอ สีน้ำเงิน ทะเบียน สท5881 กรุงเทพมหานคร กลับจากถ่ายละครมาตามถนนเสนานิคม มุ่งหน้าไปยังสี่แยกวงหิน เกิดหลับในจนรถเสยหลักพุ่งชนนางพิศเพลิน (เดลินิวส์ 22 มิ.ย. 50)

ภายหลังจากพระเอกหนุ่มชื่อดัง หนุ่ม-ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับเบิ้ลยูเกิดหลับในจนรถเสยหลักพุ่งเข้าชน นางพิศเพลิน... (เดลินิวส์ 23 มิ.ย. 50)

กรณีพระเอกชื่อดัง “หนุ่ม” ศรธรรม เทพพิทักษ์ หลับในขับรถเก๋งบีเอ็มดับเบิ้ลยู ซีรีส์ 5 พุ่งชนเก็บของเก่าเสียชีวิตริมทางเท้า... (เดลินิวส์ 27 มิ.ย. 50)

กรณีพระเอกชื่อดัง “หนุ่ม” ศรธรรม เทพพิทักษ์ ขับรถเก๋งบีเอ็มดับเบิ้ลยูหลับในพุ่งชน นางพิศเพลิน....(เดลินิวส์ 28 มิ.ย. 50)

นอกจากนั้น การที่สี่ระบุสาเหตุว่า เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดจากอาการอ่อนเพลียจากการขาดการพักผ่อน เหนื่อยล้า และรับประทานยาลดน้ำมูก ก็ล้วนเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร เนื่องจากในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สรรามไม่เคยมีข่าวในลักษณะเช่นนี้ ไม่เคยขับรถชนคนตาย ดังนั้นจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าแม้จะเป็นพฤติกรรมขับรถเหมือนกัน แต่ในโอกาสที่ต่างกัน นั่นก็คือ หากสรรรามไม่อ่อนเพลียจนเกิดการหลับใน ผลลัพธ์จากการขับรถก็แตกต่างกัน กล่าวคือ ไม่เคยมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

อีกทั้งยังเป็นปัจจัยเฉพาะเรื่อง เนื่องจากสรรรามไม่เคยหลับในหรืออ่อนเพลียเป็นประจำ ไม่ได้ทำให้กระทบกับงานประจำที่ทำอยู่ ดังนั้น เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเพียงเฉพาะเรื่องที่มาจากหลายปัจจัยภายในทั้งการอดนอนจากการทำงาน และการไม่สบายจนต้องรับประทานยาซึ่งมีฤทธิ์ทำให้ง่วงนอน ซึ่งเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ก็เป็นครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับสรรราม

ดังนั้นสื่อจึงชี้ให้เห็นว่า “การหลับใน” จนเกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้ เป็นปัจจัยชั่วคราว ที่เกิดเฉพาะเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังเกิดเหตุการณ์สรรรามที่รู้สึกสำนึกผิดและลงมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยิ่งทำให้เกิดการตีความได้ชัดเจนขึ้นว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นครั้งนี้ เกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่ได้เจตนา ตัวอย่างเช่น

พระเอกหนุ่ม-สรรราม เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวถึงนาทีที่ประสบอุบัติเหตุว่า...เมื่อรถชนอย่างแรง ถูกลมนิรภัยในรถทำงานมองไม่เห็นอะไร จึงดึงกุญแจรถแล้วเก็บกระเป๋าใส่เงินเดินออกจากรถ ผมมองเห็นแค่ควันสีขาวพุ่งออกมา ขณะนั้นได้เห็นผู้ชายเดินเข้ามาหาบอกว่ามีเลือดไหล จึงตอบกลับไปว่าผมไม่เป็นไร มองเห็นมีคนตายจึงเดินเข้าไปหา พี่ผู้ชายคนเดิมบอกกับผมว่าเมียตัวเอง ผมตกใจมาก เดินเข้าไปกราบศพ สับสนไม่รู้จะทำยังไง จึงเดินวนหาคนช่วย แต่เวลานั้นไม่มีใคร เดินหาโทรศัพท์ก็ไม่เจอ จนมารู้ตัวอีกทีก็อยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว ขอยืนยันว่าไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์ อาจเกิดจากร่างกายอ่อนเพลีย...

พระเอกหนุ่มตรงเข้าไปจุดธูปกราบขอขมาศพนางพิศเพลิน ก่อนคลานเข้าเข้าไปหานายนเรศสามีของผู้ตาย ที่นั่งอยู่เก้าอี้ด้านหน้าแล้วก้มลงกราบแทบเท้านายนเรศ ด้วยความเสียใจที่ตนเองเป็นต้นเหตุให้นางพิศเพลินภรรยาของนายนเรศเสียชีวิต นายนเรศถึงกับสะดุ้งรับเข้าประคองพระเอกหนุ่มเข้ามานั่งด้วยกัน ขณะนั้นบรรยากาศเป็นไปด้วยความโศกเศร้า หนุ่ม-สรรราม นั่งน้ำตาคลอเบ้าพร้อมกล่าวกับนายนเรศที่นั่งอยู่ด้วยด้านข้างด้วยน้ำเสียงนุ่มเบาว่า “ผมขอโทษนะครับ”

นอกจากจะมีเนื้อความส่วนที่สี่ระบุสาเหตุแล้ว สื่อยังใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่น ๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ เช่น

นายนเรศ วงศ์เยี่ยม สามีของนางพิศเพลิน เขื่อเคราะห์ร้ายกล่าวถึงเหตุการณ์ไม่คาดฝันว่า.... พระเอกหนุ่มสรรรามเดิน โซซัด โซเซมาหา พร้อมกับยกมือไหว้ขอโทษว่าไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้เมา แต่หลับใน ผู้สื่อข่าวถามว่าตอนที่พูดคุยกับสรรรามได้กลิ่นเหล้าหรือไม่ นายนเรศตอบว่าไม่ได้กลิ่น

ผอ.รพ.วิชัยยุทธ เปิดเผยว่า...ผลจากการตรวจร่างกาย พบว่าผู้ป่วยอยู่ในสภาพอ่อนเพลีย ง่วงนอน และหลับ ไม่พบมีกลิ่นแอลกอฮอล์ มีเลือดกำเดาออกทางรูจมูกชีกขวาลึกน้อย ไม่มีบาดแผลตามร่างกาย

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า โดยสรุปแล้วสาเหตุของพฤติกรรมที่ทำให้เกิดการขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตที่สื่อพยายามระบุถึงก็คือ สรรพมามีอาการอ่อนเพลียจากการพักผ่อนไม่เพียงพอรวมทั้งรับประทานยาลดน้ำมูกซึ่งทำให้เกิดอาการง่วงได้ ดังนั้น สรรพมจึงหลับในขณะที่ขับรถจนประสบอุบัติเหตุ ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุที่เกิดจากตัวสรรพมเอง นั่นก็คือเป็นปัจจัยภายใน แต่เป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ เพราะตัวสรรพมเองหลับไปโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งเกิดเหตุขึ้นจึงรู้สึกตัว ดังนั้น สื่อจึงพยายามระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่เจตนาจะกระทำของสรรพม โดยสื่อได้พยายามเอาบุคคลอื่น ๆ มายืนยัน เพื่อให้ข่าวมีน้ำหนักมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนายนเรศ สามีของผู้เสียชีวิตซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ รวมทั้งแพทย์ผู้รักษา ดังนั้น จึงทำให้ประเด็นการขับรถชนที่เกิดจากการมีเมามาแอลกอฮอล์ดูไม่มีน้ำหนัก

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาถึงมิติด้านอื่น ก็ยังทำให้เกิดการระบุสาเหตุได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า การกระทำของสรรพมเป็นสาเหตุที่ไม่ถาวรและเป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง เนื่องจากสรรพมไม่เคยขับรถจนเกิดอุบัติเหตุจนคนตายมาก่อนหน้านี้ และไม่เคยหลับในขณะที่ขับรถจนเกิดอุบัติเหตุ ดังนั้น น่าจะมีสาเหตุอื่นที่ผิดปกติทำให้สรรพมหลับในจนขับรถชนคนตาย เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง เช่น อดนอน ไม่สบายและรับประทานยาลดน้ำมูก

จากการระบุสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่น่าเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความตัวสรรพมได้ว่า สรรพมกระทำผิดโดยไม่ตั้งใจ และรู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่

กรณีคนขับรถเมลล์ขับรถชนคนตาย

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

วันที่ 28 มิถุนายน 2550 นายจตุติ พุทธรรัตน์ พนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ขับรถเที่ยวชนรถจักรยานซึ่งมีนางกานดา อันเงิน เป็นผู้ขี่จักรยานและมีลูกสาว ด.ญ.ชนันธรณ์ อันเงิน อายุ 7 ขวบ นั่งซ้อนท้าย ผลจากการเที่ยวชน ทำให้นางกานดาเสียชีวิตคาที่ ส่วนด.ญ.ชนันธรณ์ ได้รับบาดเจ็บขาขวาหักและภายหลังเกิดเหตุ นายจตุติ ก็ไม่ได้หลบหนี ขึ้นรถมอไซค์ในตัวที่เกิดเหตุ โดยให้การว่าได้ขับรถมาด้วยความเร็วปกติ

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวพนักงานขับรถโดยสารประจำทางขับรถชนคนตายเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้ความสำคัญในระดับหนึ่ง สังเกตได้จากมีการนำเสนอในข่าวหน้าหนึ่ง แม้จะนำเสนอเพียงแค่ 1 วันก็ตาม เนื่องจากข่าวนี้น่าสนใจกว่าที่มากเพียงพอ เพราะเป็นข่าวที่เกี่ยวกับเด็กและผู้หญิง และทำให้มีผู้เสียชีวิต แต่การที่สื่อเสนอเพียง 1 วัน และไม่มีการตามข่าวอีกนั้นเป็นเพราะบุคคลในข่าวเป็นคนที่ไม่มีใครสนใจในสังคม และไม่ไ้เป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดที่จะอยู่ในความสนใจของประชาชนได้นาน ดังนั้นข่าวนี้อาจได้เพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีอุบัติเหตุขับรถชนและทำให้มีผู้หญิงเสียชีวิตและเด็กได้รับบาดเจ็บ ซึ่งสื่อคาดเดาว่าผู้อ่านต้องการทราบเพียงเท่านี้ แต่ผู้อ่านไม่ได้ต้องการทราบต่อในด้านคดีความ รวมทั้งครอบครัวผู้เสียชีวิต เพราะบุคคลในข่าวเป็นคนที่สังคมไม่รู้จัก และไม่อยากรู้อะไรมากนัก

ประเด็นที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐนำเสนอ นั้น จะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งจากการรายงานจากสื่อและจากคำสอบสวนนายจตุติ พนักงานขับรถโดยสาร นอกจากนี้ก็กล่าวถึงการแจ้งข้อหาในเบื้องต้นของพนักงานสอบสวน และสัมภาษณ์สามีของผู้ตายเพียงสั้นๆ ถึงผู้ตายและอาการของ ค.ณ.ธนนธรงค์

จากปัจจัยที่นายจตุติไม่ได้หลบหนีหลังการขับรถชน ประกอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นข่าวที่ขายได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เพราะเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นโดยปกติบนท้องถนน จึงไม่ใช่เหตุการณ์แปลกประหลาดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ประกอบนายจตุติรวมทั้งผู้บาดเจ็บ ผู้เสียชีวิตก็ไม่ได้เป็นบุคคลที่สังคมรู้จัก ไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียง ดังนั้นทำให้เหตุการณ์โดยภาพรวมไม่รุนแรงมากนัก ทั้งที่เป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบค่อนข้างมากเพราะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องเสียชีวิต ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 29 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์รายงานสภาพศพของผู้เสียชีวิตและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า นายจตุติ พุทธรัตน์ พนักงานขับรถโดยสารประจำทางได้ขับรถประจำทางสาย 57 ชนรถจักรยานที่เลี้ยวออกจากซอย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 ราย และบาดเจ็บ 1 ราย โดยนายจตุติให้การว่าได้ขับรถมาด้วยความเร็วปกติที่ช่องเลนซ้าย ระหว่างที่เปลี่ยนช่องทางเข้าเลนขวาเพื่อเตรียมเลี้ยว ก็รู้สึกว่ามีล้อด้านหลังซ้ายทับสิ่งของ จึงลงมาตรวจสอบพบผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหานายจตุติว่าขับรถประมาทเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ

ตารางที่ 11 สรุปประเด็นข่าวกรณีคนขับรถเมล์ขับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
29 มิ.ย. 50	- บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้นำเสนอข่าวนี้นี้เพียงแค่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ไม่มีการรายงานหรือทำข่าวต่อว่าผลการสอบปากคำนายจตุติเป็นอย่างไร มีการดำเนินคดีอย่างไร และมีการชดเชยรับผิดชอบผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บอย่างไร นอกจากนี้ก็ไม่พบประเด็นด้านความขัดแย้งต่างๆระหว่างคู่กรณี

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น ได้ให้ความสำคัญกับข่าวนี้ไม่ต่างจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่าไรนัก ไม่ว่าจะเป็นการให้นำหน้า การให้ความสำคัญ ระยะเวลาที่นำเสนอ รวมทั้งประเด็นที่นำเสนอ จะต่างกันเพียงแค่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะไม่มีกรลงบทสัมภาษณ์สามีของผู้ตาย จะนำเสนอเพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และคำให้การของนายจตุ พนักงานขับรถโดยสารประจำทางเท่านั้น ดังรายละเอียดโดยสรุปดังต่อไปนี้

วันที่ 29 มิถุนายน 2550 หนังสือพิมพ์รายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งบรรยายสภาพศพของผู้ตาย โดยนายจตุให้การว่าได้วิ่งมาทางด้านซ้ายกำลังจะเบนหัวรถเข้าเลนขวาเพื่อเตรียมเลี้ยวขวา ก็ได้ยินเสียงโครมเหมือนเสียงทับสิ่งของบริเวณล้อหลังซ้าย จึงจอดรถลงมาดูและไม่ได้หลบหนี ยืนรอมอบตัวอยู่ที่เกิดเหตุ เบื้องต้นพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถประมาทเฉี่ยวชนทรัพย์สินเสียหายและมีผู้ถึงแก่ความตาย

ตารางที่ 12 สรุปประเด็นข่าวกรณีคนขับรถเมล์ขับรถชนคนตายของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	สรุปประเด็นข่าว
22 มิ.ย. 50	- บอกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

นายจตุ พุทธรัตน์ เป็นพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง ซึ่งคนในสังคมไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่ก่อนหน้าก็มีข่าวคราวในลักษณะเช่นนี้มาหลายครั้งว่าพนักงานขับรถโดยสารประจำทางไม่ว่าจะเป็นรถของ ขสมก. เอง หรือร่วมให้บริการ รวมทั้งรถมินิบัส ได้ขับรถเฉี่ยวชนคนบนทางเท้าบ้าง เฉี่ยวชนรถคันอื่นๆบ้าง จนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตมาหลายครั้ง ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่กลับกลายเป็นว่ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ประกอบกับการขับรถชนครั้งนี้ ผู้ชนก็เป็นคนมีอายุมากแล้ว เกือบ 60 ปี ส่วนผู้ถูกชนก็เป็นเด็กและผู้หญิง จึงทำให้ข่าวนี้มีคุณค่าข่าว เพราะเด็กและผู้หญิงเป็นกลุ่มคนที่สังคมให้ความสำคัญในการนำเสนอข่าว เพราะดูเป็นเพศที่อ่อนแอที่ผู้อ่านให้ความสนใจ

นอกจากนั้น หลังจากเกิดเหตุการณ์นายจตุก็ไม่ได้หลบหนี ในทางกลับกันได้ยืนรอมอบตัวอยู่ ณ ที่เกิดเหตุเลย และยอมรับในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไป ทำให้ภาพพจน์ของนายจตุดูเป็นคนมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง จึงทำให้สังคมไม่รุมประณามการกระทำของนายจตุมากนัก

2) สังคมไทย

กรณีอุบัติเหตุที่ทำให้มีคนไทยเสียชีวิตและบาดเจ็บโดยเฉพาะเด็กและผู้หญิ๊งนั้น สังคมไทยยังให้ความสำคัญอยู่ เพราะเด็ก ผู้หญิ๊งเสมือนเป็นเพศ วย ที่ถูกกระทำแต่เพียงฝ่ายเดียว ประกอบกับ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นก็มีความใกล้ชิด และมีผลกระทบกับคนในสังคม เพราะการดำเนินชีวิตโดยปกติของมนุษย์ ส่วนหนึ่งก็เกี่ยวข้องกับท้องถนนและยานพาหนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรถโดยสารประจำทาง

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ นายจตุติ พนักงานขับรถโดยสารที่ก่อเหตุขับรถชนนั้นก็ได้ยืนยันว่าขับรถด้วยความเร็วปกติ ประกอบกับหลังเกิดเหตุก็ไม่ได้หลบหนี แต่ยื่นรอมอบตัวอยู่ ณ ที่เกิดเหตุ ทำให้น้ำหนัก และทิศทางในการนำเสนอข่าวนี้ดูเบาลง ภาษาที่ใช้ก็จะไม่หวือหวามากนัก จะเสนอไปตามข้อเท็จจริง มีใส่ความคิดเห็นบ้างในส่วนของกรบรรยายสภาพของผู้เสียชีวิต

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

เนื่องจากผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บเป็นผู้หญิงและเด็ก ทำให้ข่าวนี้มีคุณค่าด้านเพศและวัย ประกอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของอุบัติเหตุบนท้องถนนที่ใครก็อาจจะประสบได้ จึงทำให้ประชาชนสนใจเพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว เนื่องจากส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต ก็คือการใช้ชีวิตบนท้องถนน ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคนขับรถ เพียงแค่เป็นคนเดินอยู่ตามท้องถนน หรือขี่จักรยาน ก็สามารถประสบอุบัติเหตุได้ ข่าวนี้จึงมีคุณค่าข่าวในด้านความใกล้ชิดและผลกระทบด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ข่าวจะมีคุณค่าข่าวในเรื่องของเพศและวัย ความใกล้ชิด และผลกระทบ แต่ข่าวก็ต้องการความใหม่สด ประกอบกับข่าวนี้ไม่ได้มีความเด่น ความแปลกใหม่ที่ดึงดูดความสนใจประชาชนได้มากนัก ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงนำเสนอข่าวนี้เพียงแค่วันเดียวเท่านั้น เพียงเพื่อรายงานให้ประชาชนทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ไม่ได้มีการรายงานข่าวต่อให้ประชาชนทราบความคืบหน้า เพราะไม่มีประเด็นใหม่ๆเกิดขึ้น จึงไม่มีการรายงานต่อว่าผลสรุปของการสอบสวนเป็นอย่างไร มีการดำเนินคดีอย่างไร มีการช่วยเหลือ รับผิดชอบต่อผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บอย่างไร รวมทั้งมาตรการการควบคุมดูแลการขับขี่จากบริษัทผู้ให้บริการรถสาธารณะและภาครัฐ ทั้งนี้เพราะสื่อทำหน้าที่คัดกรองคัดเลือก และคิดแทนผู้อ่านว่าผู้อ่านต้องการทราบเพียงเท่านี้ ผู้อ่านไม่ต้องการทราบว่าผลสุดท้ายนายจตุติได้รับโทษอย่างไร เพราะนายจตุติไม่ใช่คนที่ผู้อ่านจะสนใจอยากรู้ข่าวคราวมากนัก

2) ลักษณะของข่าว

เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่ต่างกัน กรณีนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตของผู้อื่น แต่ฝ่ายผู้ก่อเหตุก็ยอมรับต่อการกระทำของตัวเอง ไม่มีการหลบหนี หรือให้การปฏิเสธ ดังนั้นการสอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อจึงมีเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการรายงานข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น อาจจะมีการใช้คำหวือหวาบ้างเพื่อให้เกิดความน่าสนใจจนทำให้เกิดการตัดสินใจผู้ตกเป็นข่าวมากกว่าการนำเสนอมุมมองของหนังสือพิมพ์

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวมทั้งตัวละครในข่าวมีน้อย ประกอบกับไม่มีประเด็นอะไรที่น่าสนใจหรือมีคุณค่าข่าวมากพอนอกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉะนั้น สื่อจึงนำเสนอข่าวนี้เพียง 1 วันเท่านั้น

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 13 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวคนขับรถเมล์ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
29 มิ.ย. 50	รถเมล์ร่วมทับแม่สยองคาถ้ำ ลูกขาหัก

ตารางที่ 14 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวคนขับรถเมล์ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	พาดหัวข่าว
22 มิ.ย. 50	รถร่วมอีกแล้ว ชิ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในหัวข้อกรณีการขับรถชนคนตายของ นายจตุ พุทธิรัตน์ พนักงานขับรถโดยสารประจำทาง เน้นเรื่อง “ผลกระทบ และความใกล้ชิด” เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องใกล้ตัวในการดำเนินชีวิต อีกทั้งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกลายเป็นปัญหาว่าเหตุใดรถโดยสารประจำทางไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน จึงมีการขับรถชนคนตายบ่อยครั้ง นอกจากนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ก็เกิดกับเด็กและผู้หญิง จึงมีคุณค่าในด้าน “เพศ และ วัย” แต่เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้มีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างฝ่ายคู่กรณี เพราะนายจตุไม่ได้หลบหนี ดังนั้น สื่อจึงนำเสนอข่าวจบในวันเดียว ไม่มีการนำเสนอข่าวต่อเนื่องในภายหลัง เนื่องจากดูเหมือนว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สื่อได้รายงานครบถ้วนแล้วทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีอุบัติเหตุรถชน ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ โดยผู้ที่ก่อเหตุไม่ได้หลบหนีและได้ให้ปากคำกับตำรวจ โดยไม่ได้ให้การปฏิเสธแต่อย่างใด และ ไม่มีการโต้เถียงกับญาติของผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ ซึ่งตำรวจก็ได้แจ้งข้อหาในเบื้องต้นกับนายจตุแล้ว ดังนั้น จะพบว่าสื่อได้มีการรายงานข่าวครบทั้งฝ่ายผู้ก่อเหตุ และคู่กรณี รวมทั้งด้านคดีความ

2) การสร้างความหมายในหัวข้อ

แม้แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของข่าวในหัวข้อหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับพบว่ามีความแตกต่างกัน อาจจะเป็นที่การใช้ภาษาในหัวข้อหลักและหัวข่ารอง หรือเป็นที่ประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาพาดหัวข่าวแตกต่างกัน นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังมีการปรับเปลี่ยนทิศทางการนำเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ (ดูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบ)

ประเด็นข่าวการฆาตกรรมคนตายของพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีแต่พาดหัวข่าวหลัก แต่ไม่มีหัวข่ารอง โดยภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าวหลัก จะมีลักษณะหือหวาเพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน โดยบรรยายให้เห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเน้นให้เห็นตัวเหยื่อว่าได้รับทุกข้ออย่างไร อีกทั้งเป็นการสรุปใจความสำคัญของสิ่งที่สื่อต้องการจะบอกผู้อ่านได้ครบถ้วน

ทั้งนี้ สื่อจะไม่เรียกชื่อของผู้ก่อเหตุตามนามจริง แต่สื่อมีการตั้งเป็นสมญานามโดยการใช้เป็นคำเหมารวมที่เป็นการบ่งชี้ให้เห็นว่าบุคคลในข่าวคือใคร กล่าวคือ สื่อจะใช้คำว่า “รถเมล์ร่วม”, “รถร่วม” แทนชื่อนายจตุร เนื่องจากนายจตุรไม่เป็นที่รู้จักของคนในสังคม หากนำเสนอไปอาจจะไม่เป็นที่สนใจของประชาชน ดังนั้น สื่อจึงต้องการให้ผู้อ่านรู้สึกถึงความใกล้ชิด จึงใช้คำว่า “รถเมล์ร่วม” เพราะในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา จะมีการนำเสนอข่าวการฆาตกรรมคนตายของรถโดยสารประจำทางทั้งของรัฐและเอกชนบ่อยครั้ง ดังนั้น การใช้คำว่า “รถเมล์ร่วม” จึงมีความน่าสนใจมากกว่า “นายจตุร”

ดังนั้น ข่าวนี้จุดขายจึงไม่ใช่ตัวบุคคล แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การพาดหัวข่าวของสื่อจึงมีครบทั้งผู้ก่อเหตุ ผู้เสียชีวิต และผู้บาดเจ็บ โดยภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ ยังมีการเลือกใช้คำเพื่อให้ที่น่าสนใจและโดดเด่น ดังนี้

- ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว เช่น
- รถเมล์ร่วม ทับแม่สยองคาล้อ ลูกขาหัก
รถร่วมอีกแล้ว ซึ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพูดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พูดกับผู้อ่าน

ข.) การใช้คำเดิม แต่มีความหมายเปลี่ยนแปลงในบางส่วน หรือแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ที่ได้กำหนดไว้ เช่น

รถเมล์ร่วม ทับแม่สยองคาล้อ ลูกขาหัก (“คา” มีความหมายตามพจนานุกรมคือ ค้าง อยู่ ติดอยู่ แต่ในเนื้อข่าวจะพบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ตายไม่ได้เสียชีวิตติดอยู่กับล้อรถยนต์ แต่หมายความว่า เสียชีวิตเนื่องจากโดนล้อรถยนต์ทับ โดยเสียชีวิตในทันที)

รถร่วมอีกแล้ว ซึ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน (“ใหญ่” มีความหมายตามพจนานุกรม หมายถึงขนาดใหญ่โต แต่ในเนื้อข่าวจะพบว่า มีการใช้ประกอบกับคำว่าสาว เป็น “สาวใหญ่” ซึ่งตีความว่า ผู้หญิงสูงวัย มีอายุ)

ค.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

รถเมล์ร่วม ทับแม่สยของคาลือ ลูกขาหัก (รถเมล์ร่วม มาจาก รถโดยสารประจำทางร่วมบริการ)

รถร่วมอีกแล้ว ซึ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน (รถร่วม มาจาก รถโดยสารประจำทางร่วมบริการ , ร่าง มาจาก ร่างกาย)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้สะดวก

ง.) การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ เช่น

รถเมล์ร่วม ทับแม่สยของคาลือ ลูกขาหัก

รถร่วมอีกแล้ว ซึ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน

การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง

จ.) การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว เช่น

รถเมล์ร่วม ทับแม่สยของคาลือ ลูกขาหัก

รถร่วมอีกแล้ว ซึ่งทับสาวใหญ่ ร่างขาด 2 ท่อน

การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ก็เพื่อให้มีคำที่พอเหมาะ ลงตัวกับการจัดหน้า และเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านรวมทั้งเพื่อแสดงบรรยากาศของข่าวให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

เป็นที่สังเกตว่า การพาดหัวข่าวนี้นอกจากจะไม่มีพาดหัวรองแล้ว ก็ยังไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เพื่อช่วยเพิ่มสีสันให้กับหัวข่าวด้วยเช่นกัน และโดยสรุปภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวจะไม่ค่อยมีลักษณะเป็นการตัดสินคนขับรถเมล์มากนัก การใช้คำสร้างสีสันหรือตั้งสมญานามต่างๆ ก็เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน

ส่วนการใช้แหล่งข่าวในการพาดหัวข่าวนั้นพบว่า มีการเลือกใช้แหล่งข่าวครบทั้งฝ่ายผู้ก่อเหตุและคู่กรณี โดยผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ทันทีเพียงแค่อ่านพาดหัวข่าวว่าคนขับรถเมล์ได้ขับรถเมล์ชนผู้หญิงตาย ส่วนเด็กขาหัก

ดังนั้น ในข่าวนี้อาจพบว่าสื่อไม่มีการเลือกว่าจะเสนอแหล่งข่าวในทางบวก ลบ หรือเป็นแหล่งข่าวกลางที่ให้ข้อเท็จจริง ให้ข้อคิดเห็น เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย ประกอบกับตัวละครที่เกี่ยวข้องก็มีน้อยเช่นกัน แหล่งข่าวที่สื่อเลือกจึงเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นคู่กรณีของเหตุการณ์ ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นมานำเสนอ จากการที่ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์เลือกนำเสนอข่าวคนขับรถเมล์ขับรถชนคนตายขึ้นหน้าหนึ่งเพียงแค่ 1 วันเท่านั้น ดังนั้น ประเด็นข่าวที่เลือกมาพาดหัวจึงมีเพียงแค่ประเด็นเดียว คือบอกให้ทราบว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น แต่จะไม่มีประเด็นด้านอื่นๆ เช่น การดำเนินคดีความ การรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การเรียกร้องจากญาติของผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ มาตรการการควบคุมการขับขี่ของรถสาธารณะ เป็นต้น

ฉะนั้น ข่าวนี้อาจจบลงภายใน 1 วัน เนื่องจากประเด็นข่าวไม่มีอะไรเกิดขึ้นใหม่ หากนำเสนอต่อ ข่าวจะขาดความสดใหม่ ประกอบกับบุคคลในข่าวของเหตุการณ์นี้ สื่อมองว่าไม่ได้มีความน่าสนใจมากพอที่จะต้องหาประเด็นใหม่เพิ่มเติม หรือนำเสนอเป็นข่าวต่อ สื่อจึงนำเสนอเพียงแค่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์เท่านั้น

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการกำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการนำเสนอข่าวกรณีคนขับรถเมล์ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ใช้การนำเสนอแบบตรงไปตรงมา ลักษณะการรายงานข่าวจะเน้นรายงานข้อเท็จจริง แม้จะมีการเขียนในลักษณะพรรณนาอยู่บ้าง แต่ไม่ได้เน้นมากนัก ตัวอย่างเช่น

“อุบัติเหตุสุดสลดบนท้องถนนรายนี้ เปิดเผยขึ้นเมื่อเวลา 07.00 น. วันที่ 28 มิ.ย. ร.ต.ท. สุรเชษฐ์ ปาณียะ พงส. (สบ 1) สน.บางกอกใหญ่ รับแจ้งเหตุรถโดยสารประจำทางร่วมบริการ เชี่ยวชนรถจักรยาน มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ที่ปากซอยปกอรุณ 2 ถนนอรุณอมรินทร์ แขวงวัดอรุณ เขตบางกอกใหญ่ กทม. จึงรีบไปตรวจสอบ พร้อมอาสาสมัครมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง” (ไทยรัฐ)

“รถร่วมบริการก่อเหตุสลดรับอรุณ เชี่ยวชนรถจักรยาน 2 แม่ลูก ขณะผู้เป็นแม่ปั่นจักรยานให้ลูกสาววัย 7 ขวบ นั่งซ้อนท้าย ไปส่งที่โรงเรียนข้างโรงพักบางกอกใหญ่ พอถึงหน้ากองทัพอากาศรถเมล์สาย 57 เชี่ยวชนจนล้มกลิ้งไปอยู่ใต้ท้องรถทั้งคู่ ผู้เป็นแม่ดวงถึงฆาต ถูกล้อทับขาขาด 2 ข้าง เสียชีวิตอนาค ส่วนลูกสาวบาดเจ็บแพทย์รอดูอาการ ขณะไซเฟอร์รถเมล์วัยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยืนรอบมอบตัวในที่เกิดเหตุ” (ไทยรัฐ)

“รถร่วมอีกแล้ว แม่บ้านสาวใหญ่ปั่นจักรยานออกมาส่งลูกสาว 7 ขวบ ชั้น ป.2 ไปโรงเรียน เลี้ยวออกถนนใหญ่ เจอรถเมล์สาย 57 วิ่งเลนซ้ายเบี่ยงออกขวา ล้อขยี้ร่างผู้เป็นแม่ขาด 2 ท่อน ดับคาถนน ส่วนลูกสาวเคราะห์ดีแค่บาดเจ็บ โชเฟอร์ไม่วังหนี ยึดรถรับผิดรอมอบตัว อ้างไม่ได้ขับเร็ว เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีข้อหาขับรถประมาทชนผู้อื่นตาย” (เคลินิวส์)

“อุบัติเหตุรถร่วมอีกแล้ว ครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลา 07.00 น. วันที่ 28 มิ.ย. ร.ต.ท.สุรเชษฐ์ ปาณิยะ ร้อยเวรสน.บางกอกใหญ่ รับแจ้งอุบัติเหตุรถโดยสารประจำทางร่วมบริการเถี่ยวชน และทับผู้ขับขี่รถจักรยานเสียชีวิตบนถนนอรุณอมรินทร์...” (เคลินิวส์)

ในส่วนของเนื้อหาที่ใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนา จะมีในส่วนของกรกล่าวถึง อากัปกริยาท่าทางของผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

...พบศพนางกานดา อ้นเงิน อายุ 46 ปี อยู่บ้านเลขที่ 51 ถนนอรุณอมรินทร์ แขวงวัดอรุณ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร เสียชีวิตในสภาพอ่อนเจอนาถ สภาพศพสวมเสื้อยืดสีฟ้า กางเกงขาสั้นสีเทาบริเวณลำตัวตั้งแต่สะโพกลงไป มีรอยล้อรถทับ ส่วนช่วงขาตั้งแต่สะโพกขาดทั้ง 2 ข้าง นอกจากนี้ ยังมีผู้บาดเจ็บถูกนำส่งโรงพยาบาลศิริราช... (ไทยรัฐ)

รถร่วมบริการก่อเหตุสลดรับอรุณ เถี่ยวชนรถจักรยาน 2 แม่ลูก ขณะผู้เป็นแม่ปั่นจักรยานให้ลูกสาววัย 7 ขวบ นั่งซ้อนท้าย ไปส่งที่โรงเรียนข้างโรงพักบางกอกใหญ่ พอถึงหน้ากองทัพรือรถเมล์สาย 57 เถี่ยวชนจนล้มกลิ้ง ไปอยู่ใต้ท้องรถทั้งคู่ ผู้เป็นแม่ดวงถึงขาด ถูกล้อทับขาขาด 2 ข้าง เสียชีวิตอนาถ ส่วนลูกสาวบาดเจ็บแพทย์รอดูอาการ ขณะโชเฟอร์รถเมล์วัยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยื่นรอมอบตัวในที่เกิดเหตุ (ไทยรัฐ)

รถร่วมอีกแล้ว แม่บ้านสาวใหญ่ปั่นจักรยานออกมาส่งลูกสาว 7 ขวบ ชั้น ป.2 ไปโรงเรียน เลี้ยวออกถนนใหญ่ เจอรถเมล์สาย 57 วิ่งเลนซ้ายเบี่ยงออกขวา ล้อขยี้ร่างผู้เป็นแม่ขาด 2 ท่อน ดับคาถนน ส่วนลูกสาวเคราะห์ดีแค่บาดเจ็บ โชเฟอร์ไม่วังหนี ยึดรถรับผิดรอมอบตัว อ้างไม่ได้ขับเร็ว เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีข้อหาขับรถประมาทชนผู้อื่นตาย (เคลินิวส์)

...สภาพศพ นอนหงายสวมเสื้อยืดสีฟ้า กางเกงขาสั้นสีเทา ช่วงลำตัวตั้งแต่สะโพกลงไปมีรอยล้อทับ ช่วงขาตั้งแต่สะโพกขาดทั้ง 2 ข้าง นอนเสียชีวิตจมกองเลือด นอกจากนี้ยังมีผู้บาดเจ็บ 1 ราย ... (เคลินิวส์)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้เทคนิคการพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า นายจตุ พนักงานขับรถโดยสารประจำทางเป็นคนมีอายุแล้ว แต่ก็ได้ก่อเหตุขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ซึ่งสื่อได้พรรณนาให้เห็นสภาพศพว่ามีลักษณะอย่างไร ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้และรู้สึกเหมือนว่าอยู่ในเหตุการณ์นี้ด้วย ทำให้สามารถคาดเดาได้ถึง ความรุนแรงของการถูกชน นอกจากนั้นสื่อก็ได้พยายามสอดแทรกให้เห็นว่าคนขับรถเมล์เป็นคนมีอายุ วัยเกือบ 60 ปี แล้ว แต่ก็ได้ขับรถชน ซึ่งสามารถสรุปได้อีกนัยยะหนึ่งว่าสื่อต้องการจะบอกผู้อ่านว่า คนขับรถเมล์ ไม่เฉพาะแต่วัยรุ่นเท่านั้น แต่วัยชราก็มีความประมาททำให้เกิดอุบัติเหตุได้เช่นกัน

นอกจากนั้น สื่อก็ยังนำเสนอการสอบปากคำนายจตุ พนักงานขับรถโดยสาร ซึ่งมุมการเสนอข่าวของนายจตุจะเป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยนายจตุเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง โดยไม่มีการให้การปฏิเสธต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวมทั้งข้อกล่าว เช่น

“...ให้การว่า ขณะขับรถมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องเลนส์ซ้ายด้วยความเร็วปกติ เมื่อผ่านมาถึงที่เกิดเหตุชอยปกรูม 2 สังเกตเห็นผู้หญิงขี่รถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย ออกมาจากชอยที่อยู่ซ้ายมือ แต่ระหว่างที่ตนหักพวงมาลัยเปลี่ยนช่องทางเข้าเลนขวาเตรียมเลี้ยวเข้าแยกโพธิ์สามต้น รู้สึกเหมือนล้อรถหลังด้านซ้ายทับอะไรบางอย่าง จึงจอดรถลงมาตรวจสอบพบว่ามีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ เบื้องต้นพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหานายจตุ ขับรถประมาทเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ” (ไทยรัฐ)

“จากการสอบสวน นายจตุให้การว่า ก่อนเกิดเหตุขับรถผู้โดยสารมาตามถนนถนนอรุณอมรินทร์ในช่องทางวิ่งด้านซ้าย เมื่อมาถึงบริเวณ ใกล้ที่เกิดเหตุ...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถประมาทเฉี่ยวชนทรัพย์สินเสียหายและมีผู้ถึงแก่ความตาย” (เดลินิวส์)

นอกจากนั้น ไทยรัฐยังนำเสนอคำสัมภาษณ์ของนายปิ่น สามิของผู้เสียชีวิตนั้น โดยมุมการเสนอของสื่อจะเป็นเรื่องการกล่าวถึงภูมิหลังของผู้เสียชีวิต อาการของลูกสาวซึ่งบาดเจ็บอยู่ รวมทั้งความคิดเห็นต่อเหตุการณ์ซึ่งเดลินิวส์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับข้อมูลในส่วนนี้ เช่น

“ผู้ตายไม่ได้ทำงาน มีลูกด้วยกัน 3 คน โดย ค.ญ.ชนันธรณ์ หรือน้องกัน เป็นคนสุดท้อง ปกติทุกเช้าผู้ตายจะขี่จักรยานไปส่ง ค.ญ.ชนันธรณ์ที่โรงเรียนซึ่งอยู่ในซอยข้าง สน.บางกอกใหญ่ ไม่คิดว่า จะเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น ส่วนอาการลูกสาวต้องรอให้แพทย์เอกซเรย์ดูว่าเป็นอะไรบ้าง เท่าที่เห็นมีขาขวาหัก และบริเวณที่สะโพกบวมมาก”

จากคำสัมภาษณ์ของนายปิ่นจะพบว่า เป็นเพียงคำสัมภาษณ์สั้นๆที่ดูน่าหนัก คูทศทางว่า ยอมรับต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นอุบัติเหตุ และไม่มีการแสดงอาการว่าจะไม่ยอมความ ประกอบกับการที่นายจตุได้ออกมายอมรับต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ดูเป็นคนค่อนข้างมีความรับผิดชอบ จึงทำให้

น้ำหนักของข่าวดูเบาลง ไม่มีการนำเสนออย่างรุนแรงไม่ว่าจะเป็นการใช้คำ การให้ความสำคัญกับข่าว ระยะเวลาที่นำเสนอจึงมีเพียง 1 วันเท่านั้น

นอกจากนี้จะพบได้ว่า หนังสือพิมพ์ไทยรัฐยังใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ นั่นก็คือคำสัมภาษณ์ของนายปิ่นที่กล่าวว่า ปกติผู้ตายจะขี่จักรยานไปส่งลูกสาวที่โรงเรียน ซึ่งตรงกับการสอบปากคำนายจตุที่กล่าวว่าสังเกตเห็น ผู้หญิงขี่รถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย ออกมาจากซอย ดังนั้นจึงทำให้การให้ปากคำของนาย จตุคูมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น และทำให้ภาพพจน์ของนายจตุที่ถึงแม้จะทำความผิด แต่ก็ยังเป็นคนดีของสังคม เพราะยอมรับต่อสิ่งที่ตนทำไว้และไม่ให้การเท็จแก่ตำรวจ

ดังนั้น จะสังเกตได้ว่าการนำเสนอข้อเท็จจริงของสื่อทั้ง 2 ฉบับนั้น ส่วนใหญ่จะมาจาก การให้ปากคำของนายจตุที่ให้ไว้กับตำรวจ รวมทั้งการบรรยายสภาพที่เห็นจากสื่อ แต่จะไม่มีการสอบถาม จากผู้เห็นเหตุการณ์ท่านอื่นๆ ทั้งนี้เพราะในเบื้องต้นนายจตุก็ได้ยอมรับต่อการกระทำของตนเอง และก็ไม่ มีความขัดแย้ง ได้เพียงเกิดขึ้นระหว่างคู่กรณี จึงอาจกล่าวได้ว่า มุมการนำเสนอของสื่อ หรือข้อเท็จจริงที่ สื่อเลือกมานำเสนอนั้น เป็นข้อมูลที่ได้จากนายจตุเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น

สำหรับประเด็นด้านคดีความนั้น สื่อกล่าวถึงเพียงเรื่องการแจ้งข้อกล่าวหาในเบื้องต้น จากพนักงานสอบสวนว่านายจตุขับรถประมาทเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ แต่สื่อไม่ได้มีการตาม ข่าวต่อว่าผลสรุปนายจตุถูกดำเนินคดีอย่างไรบ้าง

อนึ่ง นอกจากประเด็นด้านเหตุการณ์การขับรถชนแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกล่าวถึงประเด็นอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรับผิดชอบจากนายจตุ , การให้ความช่วยเหลือเรื่องงานศพและผู้บาดเจ็บ , ความเดือนร้อนจากการสูญเสียและต้องดูแลคนเจ็บของนาย ปิ่น รวมทั้งมาตรการจากฝ่ายต่างๆในการป้องกัน ควบคุม และดูแลการขับรถของพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ เป็นต้น

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะเริ่มต้นด้วยการ กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการสรุปเรื่องราวของสื่อ โดยมีการบรรยายให้เห็นถึงสภาพของผู้เสียชีวิต และผู้บาดเจ็บจากมุมมองที่สื่อเห็น หลังจากนั้นจึงนำเสนอการสอบปากคำที่นายจตุ พนักงานขับรถ โดยสารได้ให้ไว้กับพนักงานสอบสวนเพื่อยืนยันให้เห็นว่าข้อเท็จจริงที่สื่อสรุปในเบื้องต้นนั้น มาจากการ ให้ปากคำของนายจตุ

ในส่วนสุดท้ายของการเสนอข่าว ไทยรัฐยังคงคำให้สัมภาษณ์สั้นๆของนายปิ่น สามี ผู้เสียชีวิตที่กล่าวถึงภูมิหลังของผู้เสียชีวิต อาการของลูกสาวซึ่งบาดเจ็บอยู่ รวมทั้งความคิดเห็นต่อ เหตุการณ์

อนึ่ง สื่อทั้ง 2 ฉบับไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเสนอประเด็นอื่นๆมากนัก สังเกตได้จากสื่อมีการนำเสนอเพียงแต่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์เท่านั้น แต่ไม่มีการนำเสนอข่าวต่อ เนื่องจากไม่มีประเด็นใหม่ๆเกิดขึ้นประกอบกับสื่อตัดสินใจและคิดแทนประชาชนไว้แล้วว่าบุคคลในข่าวไม่ได้มีความสำคัญมากพอที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ฉะนั้น ข่าวนี้มีคุณค่ามากที่จะเสนอเพียงแต่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์เท่านั้น หลังจากนั้นข่าวจะขาดความใหม่ สด

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่านายจตุติ พนักงานขับรถโดยสารประจำทาง เป็นคนมีอายุเกือบ 60 ปี แล้วแต่ก็ยังขับรถด้วยความเร็ว ขาดความระมัดระวังจนทำให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นภาพพจน์ที่ไม่ดี แต่ภายหลังเกิดเหตุ นายจตุติไม่ได้หลบหนี และยื่นรอกำคำอยู่ ณ ที่เกิดเหตุ ทำให้มุมมองที่สื่อตัดสินนายจตุติเริ่มดีขึ้น และเมื่อประกอบกับการให้ปากคำของนายจตุติและนายปิ่น สามิ ผู้เสียชีวิตแล้ว มีข้อมูลบางอย่างที่เหมือนกัน ดังนั้น สื่อจึงเชื่อในสิ่งที่นายจตุติให้ปากคำโดยไม่มีการสอบถามพยานแวดล้อมเพิ่มเติม ฉะนั้น โดยสรุปแล้วสื่อจึงตัดสินนายจตุติว่าแม้จะทำ ความผิดแต่ก็ยอมรับการกระทำของตนเอง ไม่พยายามโยนความผิดให้ผู้อื่นแต่เพียงผู้เดียว จึงเป็นคนที่มีความสำนึก ยังไม่ถูกลงโทษจากสื่อและสังคมมากนัก การนำเสนอเนื้อหาของข่าวของสื่อจึงค่อนข้างเป็นกลาง รายงานไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น แต่จะมีการสอดแทรกสิ่งที่สื่อต้องการจะตัดสินนายจตุติว่ามีความผิดบ้างในส่วนที่นำเสนอให้เห็นว่าเหยื่อได้รับทุกข์อย่างไร

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวหมูแฮมขับรถชนคนตาย จำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมี ความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคลในที่นี่ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

การเลือกบุคคลในข่าวและแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จะพบว่า มีทั้ง แหล่งข่าวด้านบวก แหล่งข่าวด้านลบ และแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง

สำหรับแหล่งข่าวด้านบวก คือแหล่งข่าวที่ให้ความคิดเห็นในเชิงเห็นใจ เข้าใจ และยอมรับเรื่องราวได้ รวมทั้งเป็นแหล่งข่าวที่ทำให้เหตุการณ์ดูรุนแรงลดน้อยลง ซึ่งในข่าวนี้นี้มีเพียง บุคคลเดียว นั่นก็คือ นายจตุติ พุทธิรัตน์ พนักงานขับรถโดยสารประจำทางผู้ก่อเหตุขับรถชน ซึ่งมี พฤติกรรมภายหลังเกิดเหตุที่ทำให้ความรุนแรงของเหตุการณ์ลดน้อยลง นั่นก็คือ ไม่ขับรถชนแล้ว หลบหนี แต่ยื่นรอกำคำกับพนักงานสอบสวน ณ จุดเกิดเหตุ นอกจากนั้นนายจตุติก็ได้ให้การที่ค่อนข้าง

น่าเชื่อถือ ไม่เบี่ยงเบนหรือเกินความเป็นไปได้ โดยได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้พนักงานสอบสวนฟังตามที่ตนเองเห็นและสาเหตุที่จอตกลงมาดูเหตุการณ์ ดังนี้

“...ให้การว่า ขณะขับรถมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องเลนส์ซ้ายด้วยความเร็วปกติ เมื่อผ่านมาถึงที่เกิดเหตุชอยปกรูม 2 สังเกตเห็นผู้หญิงขี่รถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย ออกมาจากชอยที่อยู่ซ้ายมือ แต่ระหว่างที่ตนหักพวงมาลัยเปลี่ยนช่องทางเข้าเลนขวาเตรียมเลี้ยวเข้าแยกโพธิ์สามต้น รู้สึกเหมือนล้อรถหลังด้านซ้ายทับอะไรบางอย่าง จึงจอตกลงมาตรวจสอบพบว่า มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ...” (ไทยรัฐ)

“จากการสอบสวน นายจตุติให้การว่า ก่อนเกิดเหตุขับรถผู้โดยสารมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องทางวิ่งด้านซ้าย เมื่อมาถึงบริเวณใกล้ที่เกิดเหตุ...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถประมาทเลี้ยวชนทรัพย์สินเสียหายและมีผู้ถึงแก่ความตาย” (เดลินิวส์)

สำหรับแหล่งข่าวด้านลบ ได้แก่ แหล่งข่าวที่ทำให้ผู้อ่านมีมุมมอง ที่สั่นคลอนในทางลบต่อด่วนายจตุติ ซึ่งอาจจะเป็นแหล่งข่าวที่ออกมาแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ หรือเป็นแหล่งข่าวที่เป็นบุคคลในข่าวด้วยกัน

ในกรณีนี้ จะพบว่าแหล่งข่าวด้านลบจะมีแต่คู่กรณีที่เป็นผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตเท่านั้น เพราะเป็นฝ่ายที่อ่อนแอ ถูกกระทำ แต่จะไม่พบว่ามีแหล่งข่าวใดที่ออกมาวิพากษ์วิจารณ์หรือให้ความคิดเห็นในเชิงลบ แม้กระทั่งผู้บาดเจ็บก็ไม่ได้ออกมากล่าวอะไร เพราะยังเด็กเกินไป ดังนั้นจึงมีแต่นายปิ่น ซึ่งเป็นบิดาของผู้บาดเจ็บ และสามีของผู้เสียชีวิตที่ออกมาให้ข้อเท็จจริงแต่เพียงผู้เดียว และเป็นแหล่งข่าวเฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่านั้น

จะพบได้ว่า จากเนื้อหาข่าวที่ไทยรัฐนำเสนอ นายปิ่น ซึ่งเป็นผู้สูญเสียภรรยาและบิดาของผู้บาดเจ็บ ก็ไม่ได้เป็นแหล่งข่าวด้านลบ เพราะจากคำให้สัมภาษณ์ นายปิ่นจะให้สัมภาษณ์เป็นข้อเท็จจริงถึงอาการของลูก และภูมิหลังชีวิตประจำวันของภรรยา รวมทั้งพูดถึงความรู้สึกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็ไม่ได้แสดงอารมณ์ในเชิงลบออกมา ดังนั้น นายปิ่นจึงกลายเป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง ดังนี้

“ผู้ตายไม่ได้ทำงาน มีลูกด้วยกัน 3 คน โดย ค.ญ.ชนันธรณ์ หรือน้องกัน เป็นคนสุดท้อง ปกติทุกเช้าผู้ตายจะขี่จักรยานไปส่ง ค.ญ.ชนันธรณ์ที่โรงเรียนซึ่งอยู่ในชอยข้าง สน.บางกอกใหญ่ ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น ส่วนอาการลูกสาวต้องรอให้แพทย์เอกซเรย์ดูว่าเป็นอะไรบ้าง เท่าที่เห็นมีขาขวาหัก และบริเวณที่สะโพกบวมมาก” (ไทยรัฐ)

นอกจากนายปิ่นแล้ว ก็ยังพบว่ามีการเป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริงอีกเช่นกัน โดยเป็นผู้ที่สื่ออ้างถึงว่าเป็นผู้รับแจ้งเหตุว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้น รวมทั้งแจ้งข้อกล่าวหาในเบื้องต้นแก่นายจตุติ ซึ่งก็ไม่ได้มีการให้สัมภาษณ์ใดๆต่อหนังสือพิมพ์ ตัวอย่างเช่น

“...ร.ต.ท.สุรเชษฐ์ ปาณิยะ พงส. (สบ 1) สน.บางกอกใหญ่ รับแจ้งเหตุรถโดยสารประจำทางร่วมบริการ เลี้ยวชนรถจักรยาน มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ที่ปากซอยปกอรุณ 2 ถนนอรุณอมรินทร์ แขวงวัดอรุณ เขตบางกอกใหญ่ กทม. จึงรุดไปตรวจสอบ พร้อมอาสาสมัครมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง” (ไทยรัฐ)

“อุบัติเหตุรถร่วมอีกแล้ว ครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลา 07.00 น. วันที่ 28 มิ.ย. ร.ต.ท.สุรเชษฐ์ ปาณิยะ ร้อยเวรสน.บางกอกใหญ่ รับแจ้งอุบัติเหตุรถโดยสารประจำทางร่วมบริการเลี้ยวชน และทับผู้ขับขี่รถจักรยานเสียชีวิตบนถนนอรุณอมรินทร์...” (เดลินิวส์)

“...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหานายจตุ ขัชรบประมาทเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ” (ไทยรัฐ)

“...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถประมาทเลี้ยวชนทรัพย์สินเสียหายและมีผู้ถึงแก่ความตาย” (เดลินิวส์)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็นกลางให้ข้อเท็จจริง พบว่ามีสัดส่วนไม่แตกต่างกัน สื่อจะค่อนข้างเฉลี่ยให้มีน้ำหนักเท่าๆกัน ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 15 สรุปแหล่งข่าวกรณีคนขับรถเมล์

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
นายจตุ พุทธรัตน์ พนักงานขับรถโดยสาร	นางกานดา อ้นเงิน ผู้เสียชีวิต	นายปิ่น อ้นเงิน ญาติผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ (เฉพาะไทยรัฐ)
	ค.ญ.ชนันธรณ์ อ้นเงิน ผู้บาดเจ็บ	ร.ต.ท.สุรเชษฐ์ ปาณิยะ พงส. (สบ.1)

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกประเด็นข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดไม่มากนัก ประกอบกับสื่อคาดการณ์ว่าข่าวกรณีนี้ไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญที่สุดของข่าวที่มีทั้งหมดในวันนั้น ดังนั้น สื่อจึงเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนที่สื่อหาได้และคิดว่าสำคัญ มีความน่าสนใจมากพอและเป็นสิ่งที่ผู้อ่านต้องการทราบเท่านั้น แต่สื่อไม่ได้นำเสนอให้ครบถ้วนรอบด้านรวมทั้งไม่มีการตามข่าวในประเด็นนี้ต่อจนคดีความสิ้นสุด

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกประเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิด

ของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีการนำเสนอข่าวคนขับรถเมล์ จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การขับรถชนที่เกิดขึ้น

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการสรุปเรื่องราวจากสื่อในช่วงต้นของการนำเสนอ เพื่อเป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ใครทำอะไรอยู่ที่ใด มีผลกระทบอย่างไรบ้าง ซึ่งหนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวในลักษณะที่เป็นไปในทิศทางที่ทำให้คนอ่านคิดว่า พนักงานขับรถโดยสารประจำทาง เป็นผู้สูงอายุแล้ว แต่ก็ยังขับรถด้วยความประมาทอยู่จนทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ โดยสื่อพยายามนำเสนอให้เห็นว่าผู้เสียหายนั้นได้รับทุกข์ มีผลกระทบอย่างไรบ้าง เช่น

“รถร่วมบริการก่อเหตุสลดรับอรุณ เชื้อชนรถจักรยาน 2 แม่ลูก ขณะผู้เป็นแม่ปั่นจักรยานให้ลูกสาววัย 7 ขวบ นั่งซ้อนท้าย ไปส่งที่โรงเรียนข้างโรงพักบางกอกใหญ่ พอถึงหน้ากองทัพอเรือ ถูกรถเมล์สาย 57 เชื้อชนจนล้มกลิ้งไปอยู่ใต้ท้องรถทั้งคู่ ผู้เป็นแม่ดวงถึงฆาต ถูกล้อทับขาขาด 2 ข้าง เสียชีวิตอนาค ส่วนลูกสาวบาดเจ็บแพทย์รอดูอาการ ขณะโซเฟอร์รถเมล์วัยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยืนรอมอบตัวในที่เกิดเหตุ” (ไทยรัฐ)

“รถร่วมอีกแล้ว แม่บ้านสาวใหญ่ปั่นจักรยานออกมาส่งลูกสาว 7 ขวบ ชั้น ป.2 ไปโรงเรียน เลี้ยวออกถนนใหญ่ เจอรถเมล์สาย 57 วิ่งเลนซ้ายเบี่ยงออกขวา ล้อขยี้ร่างผู้เป็นแม่ขาด 2 ท่อน คับคาถนน ส่วนลูกสาวเคราะห์ดีแค่บาดเจ็บ โซเฟอร์ไม่วิ่งหนี ยึดอกรับผิดรอมอบตัว อ้างไม่ได้ขับเร็ว เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีข้อหาขับรถประมาทชนผู้อื่นตาย” (เดลินิวส์)

- การดำเนินคดีของตำรวจและศาล

หนังสือพิมพ์มีการรายงานการดำเนินคดีในด้านการแจ้งข้อกล่าวหาเบื้องต้นภายหลังการสอบสวนนายจตุ โดยไม่มีการลงเป็นคำสัมภาษณ์จากด้านตำรวจ แต่ลงข่าวจากการลงบันทึกประจำวันของตำรวจ เช่น

“...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหานายจตุ ขับรถประมาทเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ”

“...เบื้องต้นพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถประมาทเลี้ยวชนทรัพย์สินเสียหายและมีผู้ถึงแก่ความตาย” (เดลินิวส์)

- ความรับผิดชอบของพนักงานขับรถโดยสารประจำทาง

ประเด็นด้านความรับผิดชอบของพนักงานขับรถเมล์นั้น สื่อจะนำเสนอในมุมว่าไม่มีการหลบหนีหลังเกิดเหตุการณ์ และได้ยื่นรอมอบตัวให้ปากคำอยู่ ณ ที่เกิดเหตุเลย แต่สื่อไม่มีการนำเสนอว่านายจตุได้ชดใช้ค่าเสียหายและดูแลทางฝ่ายผู้เสียหายอย่างไรบ้าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัด

งานศพนางกานดา เรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค.ญ.ชนันธรณ์ ดังนั้น จะสังเกตได้ว่าในประเด็นนี้ที่สื่อนำเสนอจะเป็นมุมมองของสื่อที่มีต่อนายจตุที่มีความรับผิดชอบในด้านการไม่หลบหนีและยอมรับต่อการกระทำของตนเอง เช่น

“...ขณะที่โซเฟอร์รอดแล้ววัยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยืนรอมอบตัวในที่เกิดเหตุ” (ไทยรัฐ)

“...โซเฟอร์ไม่วิ่งหนี ยึดอกรับผิดชอบมอบตัว อ้างไม่ได้ขับเร็ว เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีข้อหาขับรถประมาทชนผู้อื่นตาย” (เดลินิวส์)

อนึ่ง จะสังเกตได้ว่า ในประเด็นนี้จะไม่มีการออกมาให้สัมภาษณ์จากนายจตุรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องคนอื่นๆเกี่ยวกับความรับผิดชอบ จะมีแต่เฉพาะบันทึกประจำวันของตำรวจที่นายจตุได้ให้การไว้ ซึ่งจากคำให้การของนายจตุก็แสดงให้เห็นว่านายจตุได้ลงมาตรวจสอบดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที ไม่ได้เพิกเฉยภายหลังรู้สึกถึงความผิดปกติของรถ เช่น

“...ให้การว่า ขณะขับรถมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องทางสี่ซ้ายด้วยความเร็วปกติ เมื่อผ่านมาถึงที่เกิดเหตุซอยปกอรุณ 2 สังเกตเห็นผู้หญิงขี่รถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย ออกมาจากซอยที่อยู่ซ้ายมือ แต่ระหว่างที่ตนหักพวงมาลัยเปลี่ยนช่องทางเข้าเลนขวาเตรียมเลี้ยวเข้าแยกโพธิ์สามต้น รู้สึกเหมือนล้อรถหลังด้านซ้ายทับอะไรบางอย่าง จึงจอดรถลงมาตรวจสอบพบว่ามีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ...” (ไทยรัฐ)

“จากการสอบสวนนายจตุให้การว่า ก่อนเกิดเหตุขับรถผู้โดยสารมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องทางวิ่งด้านซ้าย เมื่อมาถึงบริเวณใกล้ที่เกิดเหตุ เห็นผู้หญิงขี่รถจักรยานมีเด็กนักเรียนนั่งซ้อนท้ายออกมาจากปากซอยปกอรุณ 2 ซึ่งอยู่ฝั่งซ้าย ระหว่างที่จะเบนหัวรถเข้าเลนขวาเพื่อเตรียมจะเลี้ยวขวาแยกโพธิ์สามต้นด้วยความเร็วปกติ ก็ได้ยินเสียงดังโครมเหมือนชนอะไรบางอย่าง จากนั้น ได้ยินเสียงเหมือนทับสิ่งของบริเวณที่ล้อหลังด้านซ้าย จึงรีบจอดรถลงมาดูก็พบว่ามีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บดังกล่าว...” (เดลินิวส์)

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข่าวนี้อาจจะไม่มียุทธศาสตร์ด้านความขัดแย้งระหว่างญาติของผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บกับฝ่ายของนายจตุ ในทางกลับกัน นายปิ่น ญาติของผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บก็เป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ไม่ได้ให้สัมภาษณ์ในทางที่ทำให้ผู้อ่านตัดสินนายจตุในทางลบเท่าใดนัก ซึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ลงคำสัมภาษณ์ของนายปิ่น ไว้เช่น

“นายปิ่น อ้นเงิน อายุ 45 ปี ลูกจ้างชั่วคราวสำนักงานเขตบางกอกใหญ่ สามีนางกานดากล่าวว่า ผู้ตายไม่ได้ทำงาน มีลูกด้วยกัน 3 คน โดย ค.ญ.ชนันธรณ์ หรือน้องกัน เป็นคนสุดท้องปกติทุกเช้าผู้ตายจะขี่จักรยานไปส่ง ค.ญ.ชนันธรณ์ที่โรงเรียนซึ่งอยู่ในซอยข้าง สน.บางกอกใหญ่ ไม่คิดว่า

จะเกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น ส่วนอาการลูกสาวต้องรอให้แพทย์เอกซเรย์ดูว่าเป็นอะไรบ้าง เท่าที่เห็นมีขาขวาหัก และบริเวณที่สะโพกบวมมาก”

จากคำสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่านายปิ่นให้สัมภาษณ์ในมุมมองเพียงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่คาดคิดมาก่อน และได้ให้ภูมิหลังชีวิตประจำวันของนางกานดา รวมทั้งอาการของค.ญ.ชั้นนั้น ครั้น แต่นายปิ่นไม่ได้ให้สัมภาษณ์ในเชิงความรู้สึกสูญเสียหรือเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่าใดนัก รวมทั้งไม่มีการพาดพิงถึงนายจตุ ดั้งนั้นน้ำหนักและทิศทางของข่าวจึงดูเบาบาง

อนึ่ง แม้ว่าหนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะไม่ได้ลงคำให้สัมภาษณ์ญาติฝ่ายผู้เสียหาย แต่ก็ไม่ได้ทำให้น้ำหนักข่าวแตกต่างไปจากไทยรัฐ เพราะเนื้อหาโดยรวมแล้ว เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งการที่ไม่ได้ลงคำสัมภาษณ์ญาติผู้เสียหาย ก็เป็นนัยยะที่ผู้อ่านสามารถตีความ คาดเดาได้ว่า เหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหา ไม่มีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่กรณี สื่อจึงไม่ได้ให้ความสำคัญและไม่นำเสนอ

ดังนั้น โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะให้ความสำคัญกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีข้อมูลด้านรายละเอียดของผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับด้านการดำเนินคดีของตำรวจและการสัมภาษณ์เพิ่มเติมจากพยานผู้เห็นเหตุการณ์ เนื้อหาหลักที่สื่อนำเสนอจะได้อาจมาจากการสอบปากคำของนายจตุเพียงฝ่ายเดียว

อีกทั้งนอกจากประเด็นด้านเหตุการณ์การขับรถชนแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐไม่ได้ให้ความสำคัญกล่าวถึงประเด็นอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความรักชอบจากนายจตุในการให้ความช่วยเหลือเรื่องงานศพและผู้บาดเจ็บ , ความเดือนร้อนจากการสูญเสียและต้องดูแลคนเจ็บของนายปิ่น , การให้ข้อมูลทางการแพทย์ถึงอาการของผู้บาดเจ็บ รวมทั้งมาตรการจากฝ่ายต่างๆในการป้องกันควบคุม และดูแลและการขับรถของพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ เป็นต้น

ดังนั้น การตัดสินใจจากสื่อโดยภาพรวม จึงไม่ได้ทำให้ผู้อ่านมองนายจตุในทางบวก แต่ก็ไม่ได้ทำให้มองในแง่ลบเช่นกัน เพราะมีการนำเสนอทั้งแง่ความทุกข์ร้อน ความน่าสลดของผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ แต่ก็เสนอในแง่บวกที่ลดทอนความรุนแรงของข่าวลงว่านายจตุไม่ได้หลบหนี ดังนั้น การตัดสินใจจากสื่อต่อนายจตุจึงค่อนข้างเป็นกลาง

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต่อนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้างในเชิงให้เห็นถึงความเดือนร้อน เสียหายของผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บ เช่น

“...เสียชีวิตในสภาพอ่อนแอ สภาพศพสวมเสื้อยืดสีฟ้า กางเกงขาสั้นสีเทา บริเวณลำตัวตั้งแต่สะโพกลงไป มีรอยล้อรถทับ ส่วนช่วงขาตั้งแต่สะโพกขาดทั้ง 2 ข้าง...” (ไทยรัฐ)

“ผู้เป็นแม่ดวงถึงมาต ถูกลื้อทับขาขาด 2 ข้าง เสียชีวิตอนาค ส่วนลูกสาวบาดเจ็บ แพทย์ รอคูอาการ ขณะโซเฟอร์รถเมล์้วยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยืนรอมอบตัวในที่เกิดเหตุ” (ไทยรัฐ)

“....ลื้อขยี้ร่างผู้เป็นแม่ขาด 2 ท่อน ดับคานน ส่วนลูกสาวเคราะห์ดีแค่บาดเจ็บ โซเฟอร์ ไม่วิ่งหนี ยึดอกรับผิดรอมอบตัว อ้างไม่ได้จับเร็ว” (เดลินิวส์)

“...สภาพศพนอนหงาย สวมเสื้อยืดสีฟ้า กางเกงขาสั้นสีเทา ช่วงลำตัวตั้งแต่ตะโพกลงไป มีรอยลื้อทับ ช่วงขาตั้งแต่ตะโพกขาดทั้ง 2 ข้าง นอนเสียชีวิตจมกองเลือด...(เดลินิวส์)

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ได้พยายามสอดแทรกความคิดเห็นให้ผู้อ่านว่า นาย จุติ ผู้ก่อเหตุเป็นคนสูงวัย มีอายุเกือบ 60 ปีแล้ว ซึ่งเป็นนัยยะที่สื่อพยายามชี้ให้เห็นว่าแม้จะเป็นคนสูงอายุ แต่ก็ยังขับรถด้วยความประมาทจนเกิดอุบัติเหตุทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ซึ่งเป็นการพยายาม สอดแทรกความคิดเห็นในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว แต่ทั้งนี้สื่อก็ยังมีกรลดทอนให้ข่าวดูเบาลงโดยการ นำเสนอเนื้อความต่อกันว่านายจุติไม่ได้หลบหนีไปไหน แต่ยืนรอมอบตัวอยู่ ณ ที่เกิดเหตุเลย ดังนั้น จึงทำให้ภาพลักษณ์ที่สื่อพยายามสร้างและตัดสินนายจุติดูเบาลง กล่าวคือ เป็นคนมีความผิด แต่ก็ยังมีความ รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาข่าวส่วนที่บรรยายถึงฝ่ายผู้เสียชีวิต ส่วนใหญ่จะใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ซึ่งอาจทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวได้รวมทั้งทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่สื่อ ต้องการจะสื่อ หรืออาจทำให้เกิดอคติ เนื่องจากมีการใช้คำที่ใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปใน ข่าว ได้แก่ ก่อเหตุสลด , เสียชีวิตอนาค , สภาพอนาถอนาค , เสียชีวิตจมกองเลือด เป็นต้น ส่งผลให้ผู้ตก เป็นข่าวดูมีความหมายเชิงลบ

สำหรับเนื้อหาส่วนอื่นๆที่ไม่เกี่ยวข้องกับการบรรยายถึงผู้เสียชีวิต เช่น การรายงาน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สื่อก็ได้ลดทอนความรุนแรงของข่าวลง โดยใช้ภาษาที่เป็นกลาง รายงานไปตาม ข้อเท็จจริงจากแหล่งข่าวที่ได้มา เช่น การรายงานให้ผู้อ่านทราบว่ามิอุบัติเหตุรถชนเกิดขึ้น ในส่วนของ เนื้อหาข่าวก็จะใช้คำว่า “เฉี่ยวชน” ไม่ได้ใช้คำรุนแรงที่ทำให้เกิดความหมายในแง่ลบมากเท่าไรนัก อีกทั้ง สื่อก็ไม่มีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบหรือผิดแผกไปจากสภาพที่เป็นอยู่จริง ของผู้ตกเป็นข่าว สื่อเพียงแต่ใช้คำว่า “รถร่วมบริการ ก่อเหตุสลด”, “รถร่วมอีกแล้ว” เพื่อจัดกลุ่ม จัด ประเภทให้เห็นถึงอาชีพของผู้ก่อเหตุ เนื่องจากในช่วงที่ผ่านมา สื่อมีการนำเสนอข่าวอุบัติเหตุของรถ โดยสารสาธารณะบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็นของ ขสมก. หรือของเอกชนก็ตาม ดังนั้น สื่อจึงเพียงต้องการจะ ชี้ให้เห็นว่าอุบัติเหตุครั้งนี้ก็เกี่ยวข้องกับผู้ใช้บริการรถสาธารณะอีกเช่นกัน

ดังนั้น การนำเสนอของสื่อในช่วงนี้จึงไม่ได้ทำให้ความหมายที่ออกมาเบี่ยงเบนไปจากข้อเท็จจริงมากนัก และเมื่อประกอบกันทั้งข่าวแล้ว จะพบว่าสื่อไม่ได้ตัดสินให้ข่าวโน้มเอียงออกมาในเชิงบวก หรือเชิงลบเพียงอย่างเดียว เพราะมีการนำเสนอที่ตัดทอนซึ่งกันและกัน ทำให้ข่าวค่อนข้างเป็นกลาง จึงดูเหมือนว่าภาษาต่างๆ ที่ใช้ให้หือหวาก็มีจุดประสงค์เพียงเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน แต่สื่อไม่ได้มีเจตนาจะตัดสินผู้ตกเป็นข่าวเท่าใดนัก

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์วางกรอบเรื่องคนขับรถเมล์โดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก กลุ่มอาชีพพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะขับรถชนคนตาย

ประการที่สอง ภายหลังที่เกิดเหตุการณ์ก็ไม่มีรถหลบหนี

สื่อมวลชนวางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นว่ามีอุบัติเหตุการขับรถชนคนตายเกิดขึ้น ซึ่งผู้ก่อเหตุก็คือคนขับรถเมล์ โดยสื่อพยายามสอดแทรกให้เห็นว่ามีอายุมากแล้ว เพื่อชี้แนะว่าแม้จะเป็นคนมีอายุ หรือจะเป็นวัยรุ่น แต่ก็ขับรถด้วยความประมาทจนทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ อีกทั้งผู้ก่อเหตุก็เป็นคนขับรถเมล์ ซึ่งในช่วงหลังจะมีอุบัติเหตุที่เกิดจากคนขับรถเมล์บ่อยครั้ง ทำให้สื่อต้องการนำเสนอว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ก็ยังคงเกิดจากคนกลุ่มอาชีพเดิม

นอกจากนี้ สื่อยังต้องการวางกรอบให้เห็นว่าภายหลังเกิดเหตุ คนขับรถเมล์ก็ไม่ได้หลบหนี แต่ยื่นรอมอบตัวอยู่ ณ จุดที่เกิดเหตุ เพื่อชี้แนะให้เห็นว่านายจูดิยังเป็นคนที่มีความสำนึก รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

สังเกตได้ว่า การนำเสนอข่าวนี้สื่อจะไม่ใช้วิธีการสัมภาษณ์แหล่งข่าวต่างๆเท่าใดนัก พบเพียงแต่คำสัมภาษณ์ของญาติผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บในไทยรัฐเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเพียงประเด็นสั้นๆ ไม่ได้บ่งชี้ให้เห็นอารมณ์ของข่าวเท่าใดนัก ทั้งนี้ก็เพราะกรอบที่สื่อต้องการนำเสนอมีเพียงเหตุการณ์หลักที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ไม่ได้มุ่งเน้นถึงรายละเอียดเท่าใดนัก ฉะนั้นภาษาที่ใช้ในข่าวส่วนใหญ่จึงค่อนข้างเป็นกลาง รายงานไปตามข้อเท็จจริงที่ได้มา ทำให้ดูคล้ายกับว่าสื่อตัดสินนายจูดิว่าไม่ได้มีความผิดร้ายแรงถึงแม้จะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องเสียชีวิตและบาดเจ็บ ในขณะที่เดียวกัน สื่อก็มีการนำเสนอให้เห็นถึงสภาพของผู้เสียชีวิตไปในคราวเดียวกัน ทำให้เกิดการลดทอนกันระหว่างมุมมองด้านดีและไม่ดีต่อนายจูดิ

โดยสรุปแล้ว การเลือกข้อมูล เลือกประเด็นข่าว ตลอดจนการใช้ภาษาและการพรรณนาอารมณ์ทำให้เกิดการสร้างทัศนคติต่อผู้อ่านได้จนนำไปสู่ “การตัดสินผู้ตกเป็นข่าว” แต่เมื่อสื่อมีการนำเสนอที่ลดทอนน้ำหนักข่าวระหว่างด้านดีและไม่ดีต่อนายจูดิ จึงทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิด แต่มีความรับผิดชอบ

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อให้นำหนักเพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้กล่าวถึง ได้แก่ การดำเนินคดีของตำรวจ , การสัมภาษณ์เพิ่มเติมจากพยานผู้เห็นเหตุการณ์ , การแสดงความรับผิดชอบจากนายจตุในด้าน การให้ความช่วยเหลือเรื่องงานศพและผู้บาดเจ็บ , ความเดือนร้อนจากการสูญเสียและต้องดูแลคนเจ็บของ นายปิ่น , การให้ข้อมูลทางการแพทย์ถึงอาการของผู้บาดเจ็บ รวมทั้งมาตรการจากฝ่ายต่างๆในการป้องกัน ควบคุม และดูแลและการจับรถของพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ เป็นต้น

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การ ระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการจับรถชนคนตายของนายจตุ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ได้พยายามระบุสาเหตุให้ เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า การจับรถชนครั้งนี้เกิดขึ้นจากตัวนายจตุเอง โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1.) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำผิดกรรมนั้น นั่นก็คือ อุบัติเหตุส่วนบุคคลที่เป็นผู้ประมาท ไม่มีความรอบคอบ ขาดการสังเกตและความ ระมัดระวัง
- 2.) เป็นสาเหตุที่ควบคุมได้ (Controllable) กล่าวคือ นายจตุไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งๆที่เป็น สาเหตุที่บุคคลผู้กระทำผิดกรรมสามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้ด้วยตนเอง เพียงแค่ เพิ่มความระมัดระวัง มีการสังเกตในการขับขี่ อุบัติเหตุก็อาจจะไม่เกิดขึ้น
- 3.) ความถาวรของสาเหตุ : หนังสือพิมพ์ไทยรัฐไม่ได้กล่าวถึงข้อมูลในด้านนี้
- 4.) เป็นสาเหตุทั่วไป (General) เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า กลุ่มอาชีพพนักงานขับรถ โดยสาธารณะชนบ่อยครั้ง และนายจตุก็เป็นพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะที่ก่อ เหตุขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตเช่นกัน

หนังสือพิมพ์พยายามชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากความประมาท ไม่รอบคอบ ไม่ สังเกต ขาดความระมัดระวังของนายจตุเอง สังเกตได้จากการลงเนื้อความว่านายจตุขับรถด้วยความเร็ว ปกติ โดยเลือกใช้คำ “เฉี่ยวชน” ซึ่งเป็นการระบุให้เห็นว่าเกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่เจตนา และเมื่อ ประกอบกับเนื้อความที่นายจตุเห็นก่อนแล้วว่ามีผู้หญิงขับรถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เหตุสุดวิสัย จักรยานไม่ได้ตัดหน้ารถเมล์ แต่เป็นเพราะตัวนาย จตุเองที่ประมาท ไม่ระมัดระวังในการขับขี่ซึ่งเป็นสาเหตุที่สามารถควบคุมได้ เพียงแค่เพิ่มความ ระมัดระวังในการขับขี่ ดังเนื้อความที่สื่อพยายามนำเสนอ เช่น

“รถร่วมบริการก่อเหตุสุดสลดรับอรุณ เฉี่ยวชนรถจักรยาน 2 แม่ลูก ขณะผู้เป็นแม่ปั่นจักรยานให้ลูก สาววัย 7 ขวบ นั่งซ้อนท้าย ไปส่งที่โรงเรียนข้างโรงพักบางกอกใหญ่ พอถึงหน้ากองทัพอากาศ ถูกรถเมล์สาย 57 เฉี่ยวชนจนล้มกลิ้งไปอยู่ใต้ท้องรถทั้งคู่ ผู้เป็นแม่ดวงถึงฆาต ถูกล้อทับขาขาด 2 ข้าง เสียชีวิตอนาค

ส่วนลูกสาวบาดเจ็บแพथ์รูดอาการ ขณะโศเฟอร์รอดเมล์้วยใกล้เกษียณไม่หนีไปไหน ยืนรอบมอตัวในที่เกิดเหตุ”

นอกจากจะมีเนื้อหาส่วนที่สื่อระบุสาเหตุแล้ว สื่อก็ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ โดยสื่อได้นำคำให้การของนายจตุติมาเสนอ เช่น

...ให้การว่า ขณะขับรถมาตามถนนอรุณอมรินทร์ในช่องเลนส์ซ้ายด้วยความเร็วปกติ เมื่อผ่านมาถึงที่เกิดเหตุซอยปกอรุณ 2 สังเกตเห็นผู้หญิงขี่รถจักรยานแบบถีบ 2 ล้อ มีเด็กนั่งซ้อนท้าย ออกมาจากซอยที่อยู่ซ้ายมือ แต่ระหว่างที่คนหักพวงมาลัยเปลี่ยนช่องทางเข้าเลนขวาเตรียมเลี้ยวเข้าแยกโพธิ์สามต้น รู้สึกเหมือนล้อรถหลังด้านซ้ายทับอะไบบางอย่าง จึงจอดรถลงมาตรวจสอบพบว่ามีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ...

เนื่องจากข่าวนี้มีรายละเอียดของเหตุการณ์น้อย เนื้อความจากฝ่ายต่างๆจึงมีน้อย รวมทั้งการตัดสินใจหรือระบุสาเหตุจากสื่อก็มีไม่มากนัก ดังนั้น จึงไม่พบในเนื้อหาข่าวว่า เหตุการณ์ในครั้งนี้เป็นปัจจัยที่ถาวรหรือไม่ หรือเป็นเหตุการณ์เฉพาะ (specific) หรือเป็นเหตุการณ์ทั่วไป (general) เพราะไม่มีข้อมูล และไม่มีใครเคยรู้จักพฤติกรรมของนายจตุติมาก่อนหน้านี้เป็นเช่นไร เคยขับรถชนบ่อยหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น สื่อจึงไม่อาจจะระบุสาเหตุได้ว่า ถ้าหากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างกัน ผลลัพธ์จากพฤติกรรมรถชนเหมือนกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

โดยสรุปแล้ว จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า สาเหตุของพฤติกรรมที่ทำให้เกิดการขับรถชนคนตายจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บที่สื่อพยายามระบุถึงก็คือ นายจตุติเป็นผู้ที่มีอายุมากแล้วแต่ก็ขับรถด้วยความประมาท ขาดความระมัดระวังและความรอบคอบ ไม่มีการสังเกตในการขับขี่ จนทำให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งสื่อมองว่าเป็นปัจจัยภายในที่เกิดจากอุปนิสัยส่วนบุคคลของนายจตุติเอง เพราะการขับรถด้วยความเร็วปกติแต่ก็ยังคงเกิดอุบัติเหตุขณะเปลี่ยนช่องทางขับขี่ เป็นการแสดงให้เห็นว่านายจตุติไม่ได้ระมัดระวังคอยมองซ้ายขวามีรถคันอื่นๆอีกหรือไม่ โดยการที่สื่อเลือกใช้คำว่า “เฉี่ยวชน” เป็นการแสดงให้เห็นว่าสื่อมีการตีความว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่ได้เจตนา และนายจตุติก็ไม่ได้อยากให้เกิดขึ้น เพราะเมื่อพบและได้ยินเสียงผิดปกติเกิดขึ้น นายจตุติก็ลงมาดูเหตุการณ์โดยที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นและไม่ได้หลบหนี

นอกจากความประมาทจะเป็นปัจจัยภายในแล้ว ยังเป็นปัจจัยที่สามารถควบคุมได้เพียงแต่เพิ่มความระมัดระวัง ไม่ประมาท อุบัติเหตุก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้น สื่อจึงต้องการระบุสาเหตุว่าอุบัติเหตุครั้งนี้เกิดจากปัจจัยภายในที่ไม่มีการควบคุมทั้งที่สามารถควบคุมได้ เพียงแต่นายจตุติมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นิสัยของตนเอง

แต่เมื่อพิจารณาถึงมิติด้านอื่นๆ อาจทำให้เกิดการระบุนสาเหตุได้ว่า การกระทำของนายจตุตเกิดจากคู่ปฏิสัมพันธ์ นั่นก็คือเป็นเพราะกลุ่มอาชีพพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ โดยมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่ามีความเป็นเอกฉันท์และความสอดคล้องสูง กล่าวคือ ช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาอุบัติเหตุการขับรถชนจากกลุ่มอาชีพพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะบ่อยครั้งและนายจตุตก็เป็นพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะที่ก่อเหตุขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตเช่นกัน สื่อจึงมีการอนุมานให้เห็นว่า คนกลุ่มอาชีพนี้มักจะขับรถด้วยความประมาทจนเกิดอุบัติเหตุ สืบเกิดได้จากการเลือกใช้คำว่า “รถมั่วร่วม” ในพาดหัวข่าว เพราะสื่อต้องการชี้แนะว่ายังคงเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากคนกลุ่มอาชีพเดิมที่เคยเสนอข่าวไปก่อนหน้านี้

จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความตัวนายจตุตได้ว่า เป็นผู้ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุโดยไม่เจตนา แต่เพราะความประมาทเลินเล่อ ขาดความระมัดระวังในการขับขี่ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุ แต่ตัวนายจตุตก็มีจิตสำนึกของความรับผิดชอบ จึงไม่หลบหนีภายหลังเกิดเหตุการณ์

กรณี โบ-ฟลุค หย่าร้าง

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

วันที่ 4 ธันวาคม 2550 ฟลุค เกริกพล ได้ออกมายอมรับกับสื่อเป็นครั้งแรกหลังปิดบังมานานกว่า 2 ปีว่าได้แยกทางกับโบ ชญาดา แล้ว โดยสาเหตุที่ปิดบังมาตลอดเพราะห่วงความรู้สึกของน้องอชิน นอกจากนั้นทั้งคู่ต่างก็ยืนยันว่าไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม แต่เป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ แต่หลังจากนั้นไม่นานก็เริ่มมีประเด็นของเป้ง อรจิรา เข้ามามีเกี่ยวข้องกับมือที่สามระหว่าง โบกับฟลุค จึงทำให้สื่อนำเสนอประเด็นนี้ค่อนข้างนาน

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวการหย่าร้างของโบฟลุคเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้ความสำคัญค่อนข้างมาก สืบเกิดได้จากการลงข่าวในประเด็นนี้ครั้งแรก 12 สิงหาคม 2550 หลังจากนั้นก็เงียบไป จนกระทั่งหลังวันที่ 5 ธันวาคม 2550 เป็นต้นมา ประเด็นข่าวนี้ก็เริ่มชัดเจนขึ้นเนื่องจากบุคคลในข่าวทั้งโบและฟลุค เริ่มออกมาเปิดเผยข้อเท็จจริงมากขึ้น จากเดิมที่เป็นเพียงข้อสังเกตของผู้สื่อข่าว ประกอบกับมีประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเป้ง อรจิรา กับฟลุค ในระหว่างที่โบ-ฟลุคยังไม่ได้หย่ากัน ดังนั้นจึงทำให้สื่อนำเสนอประเด็นนี้ค่อนข้างนานและมีความถี่สูงในช่วงหลัง รวมทั้งหมดตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคม 2550 ถึง 30 พฤษภาคม 2551 จำนวน 24 ครั้ง แบ่งเป็นข่าวหน้าหนึ่ง 7 ครั้ง และข่าวหน้าใน ข่าวบันเทิงอีก 17 ครั้ง

ในช่วงแรกของการนำเสนอ จะเป็นเพียงประเด็น โบ-ฟลุคแยกทางกัน จนมาช่วงหลังตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2551 เริ่มมีเป้ง-อรจิรา ซึ่งเป็นบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างชัดเจน ทำให้สื่อยังคงนำเสนอประเด็นนี้ได้ต่อ เนื่องจากทั้งโบและฟลุคยังไม่ได้จดทะเบียนหย่ากันอย่างเป็นทางการ แต่เมื่อมีข่าว

ความสัมพันธ์ที่เกินเพื่อนระหว่างฟลุค-แป้งออกมา ทำให้แป้งถูกมองว่าเป็นมือที่สามซึ่งเป็นเรื่องไม่ดีไม่งามสำหรับสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังนั้นประเด็นข่าวที่สื่อนำเสนอจึงมีมากขึ้น ทั้งเรื่องการแยกทางกันระหว่างโบ-ฟลุค และเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแป้งกับฟลุค

นอกจากนี้ จากการที่แป้งและฟลุคพยายามปฏิเสธความสัมพันธ์ในระยะแรก จนกระทั่งวันที่ 2 มีนาคม 2551 ฟลุคจึงออกมายอมรับว่ากำลังคบกับแป้ง จึงยังเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ในทางลบของฟลุค หลังจากที่ปิดบังเรื่องแยกทางกับโบมานานถึง 2 ปีเช่นกัน ทำให้น้ำหนักข่าวค่อนข้างเป็นลบ ทั้งเรื่องการปิดบังหลอกลวง เรื่องมือที่สาม ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 12 สิงหาคม 2550 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิง โดยรายงานว่าฟลุคเดินห้างกับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ โบ ชญาดา ภรรยาของตนเอง ซึ่งมีคนพบเห็นบ่อยครั้งในระยะหลัง ดังนั้นสื่อจึงเริ่มตั้งข้อสังเกตถึงสัมพันธภาพของทั้งคู่ จึงมานำเสนอในหน้าข่าวบันเทิง

วันที่ 5 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า โบฟลุคเลิกกัน โดยฟลุคเป็นผู้ออกมาให้สัมภาษณ์ โดยอ้างว่าที่ไม่เปิดเผยความจริงมาตั้งแต่แรก เพราะห่วงความรู้สึกของน้องอชิ และเลิกกันเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่เกี่ยวกับเรื่องมือที่สาม ไม่ว่าจะเป็แบม-จนิศดา พี่สาวของโบ หรือผู้หญิงคนอื่นๆ ซึ่งขณะนี้ทั้งคู่ยังไม่ได้จดทะเบียนหย่า เพียงแค่แยกกันอยู่เท่านั้น ซึ่งทั้งคู่ต่างก็มีความสุขกับความสัมพันธ์ตรงนี้ โดยยังมีโอกาสได้ไปไหนมาไหนด้วยกัน 3 คนพ่อแม่ลูก และฟลุคยืนยันว่ายังรักโบอยู่เสมอ ยังไม่คิดสร้างครอบครัวใหม่ แต่ต้องการดูแลลูกให้ดีที่สุด และยังไม่เข็ดกับการใช้ชีวิตคู่ โดยฟลุคมองว่าชีวิตคู่ที่เกิดขึ้นยังไม่เรียกว่าล้มเหลว แต่ยังไม่สำเร็จเท่านั้น

สำหรับประเด็นของน้องอชินั้น ฟลุคยืนยันว่าไม่มีปัญหาเรื่องการดูแลลูก ไม่มีการแย่งลูก

วันที่ 6 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงเป็นเพียงข่าวสั้นหน้าในว่า ไม่สามารถติดต่อโบรวมทั้งเลขาส่วนตัวได้ ภายหลังจากฟลุคออกมาให้สัมภาษณ์ โดยคาดว่าโบต้องการหลบหน้านักข่าวเพราะยังทำใจไม่ได้ที่ข่าวเลิกรากันของตนเองซึ่งปิดไว้ 2 ปี กลายเป็นประเด็นที่ทุกคนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

วันที่ 12 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าโบได้ออกมาให้สัมภาษณ์แล้ว โดยยืนยันว่าได้แยกกันอยู่กับฟลุค แต่ยังไม่ได้หย่าร้าง ซึ่งสาเหตุเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องบุคคลที่สาม และยังคงชื่นชมฟลุคว่าเป็นคนดี รักครอบครัว และยังสามารถคุยปรึกษากันได้ทุกเรื่อง

สำหรับสาเหตุที่ปิดบังมานานถึง 2 ปีนั้นเพราะเป็นเรื่องที่อ่อนไหว ไม่ได้โกหก แต่ไม่ได้ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น

นอกจากนี้ฟลุคก็ได้ออกมาให้สัมภาษณ์ถึงความคิด ความรู้สึกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เพื่อนสนิทจะทราบเรื่องมาก่อน แต่ครอบครัวและญาติผู้ใหญ่ทราบหลังจากสื่อเสนอข่าว ซึ่งฟลุคยืนยันว่าหลังจากแยกทางกัน ฟลุคก็ยังจะช่วยเรื่องค่าเลี้ยงดูของน้องอชิ

วันที่ 14 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิง โดยรายงานสรุปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากคำสัมภาษณ์ของฟลุคเป็นหลัก ทั้งประเด็นที่ปิดบังข่าวมานานถึง 2 ปี และกล่าวย้อนถึงเหตุการณ์ช่วงแต่งงานใหม่ฯจนถึงก่อนแยกทางกัน และอนาคตของทั้งคู่

วันที่ 20 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิง โดยมีแปง อริจรา เข้ามาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ซึ่งแปงถูกกล่าวหาว่าเป็นมือที่สาม ภายหลังจากที่เกิดข่าวลือกันว่าฟลุคขอหย่าโบ เพื่อแสดงความจริงใจในการคบกับแปง แต่แปงได้ยืนยันปฏิเสธความสัมพันธ์กับฟลุค โดยยืนยันว่าเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานและไม่เคยไปเที่ยวต่างจังหวัดกับฟลุครวมทั้งไม่ได้ย้ายไปอยู่บ้านเดียวกับฟลุค สำหรับการไปเที่ยวญี่ปุ่นนั้น แปงยืนยันว่าไปกันทั้งหมดกับกองถ่ายนารีส โมสร เนื่องจากสนิทกันทุกคน

วันที่ 27 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าว โดยกล่าวถึงเรื่องราวความรักของแปงที่ผ่านมาในอดีตจนถึงปัจจุบันที่เข้าไปพัวพันกับฟลุคในขณะที่ฟลุคก็ยังไม่ได้หย่าขาดจากโบอย่างเป็นทางการ แปงจึงถูกกล่าวหาว่าเป็นมือที่สาม โดยมีข่าวลือว่าฟลุคขอหย่าโบเพื่อแสดงความจริงใจในการคบกับแปง โบจึงเรียกเงินถึง 20 ล้านบาท และก่อนหน้านี้หมอลูกก็เคยดูดวงแปงว่าจะมีเกณฑ์ได้แต่งงานกับพอม่าย

วันที่ 30 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิง โดยฟลุคยืนยันว่าแปงเป็นเพียงเพื่อนร่วมงานเท่านั้น และทุกคนในกองถ่ายนารีส โมสรสนิทกัน จึงมีไปกินข้าวที่บ้านกัน สำหรับประเด็นเรื่องมือที่สามนั้น ฟลุคกล่าวว่าได้เลิกกับโบมา 2 ปีแล้ว ฉะนั้นไม่ว่าใครจะคบใครใหม่ จึงไม่ใช่มือที่สาม แต่สำหรับโบจะมีใครใหม่หรือไม่ ฟลุคไม่สามารถตอบได้ แต่ยังเป็นห่วงและการกลับมารักกันดังเดิมนั้นก็เป็นความฝัน แต่เกิดเหตุการณ์พลิกผันทำให้เลิกกัน ซึ่งฟลุคไม่ยอมกล่าวถึงสาเหตุ และกล่าวถึงเรื่องหย่าว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ รวมทั้งปฏิเสธข่าวโบขอค่าหย่า 20 ล้าน

นอกจากนั้นฟลุคก็ได้โต้ตอบคำถามกับผู้สื่อข่าวเพียงว่าจะต้องพบเจอกับแปงบ่อยขึ้นเนื่องจากมีละครเรื่องใหม่ด้วยกัน

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่า ในวันวาเลนไทน์ ฟลุครับเป็นพิธีกรในงานที่บริษัทของโบเป็นออร์กาไนท์ แต่ทั้งคู่ไม่ยอมถ่ายรูปร่วมกัน และปฏิเสธว่าหลังเลิกงานไม่ได้นัดกับแปงไปเที่ยวต่อ แต่ได้โต้ตอบข้อซักถามถึงโอกาสการพัฒนากับแปง นอกจากนี้ทั้งโบและฟลุคก็ปฏิเสธต่อข่าวว่าเดินสวนกันแต่ไม่ทักทายกัน โดยโบกล่าวว่ายังคุยกับฟลุคเป็นปกติ แต่ไม่เคยคุยเรื่องฟ้องหย่าและโอกาสความเป็นไปได้ที่น้อยที่จะกลับมาคืนดีกัน รวมทั้งยืนยันว่าไม่มีปัญหากับแปง และไม่มีผู้ชายไปเฝ้าโบที่ร้าน

วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่า ในขณะที่ทั้งแปงและฟลุคปฏิเสธความสัมพันธ์ แต่มีคนเห็นฟลุคขับรถมาส่งแปง ซึ่งแปงอ้างเพียงว่าไปเรียนแอ็กติ้งด้วยกัน จึงติดรถมาด้วยกัน รวมทั้งโต้ตอบคำถามต่อข่าววันวาเลนไทน์ซึ่งเป็นวันเกิดแปงว่า ไปกินข้าวกับคนที่รักที่สนิทกัน แต่จะเป็นฟลุคหรือใครก็เป็นเรื่องส่วนตัว และกล่าวสรุปว่าไม่สามารถแก้ข่าวได้ทุกอย่าง เพียงแค่สิ่งที่ทำไม่ทำให้ใครเดือดร้อนและเป็นเรื่องส่วนตัวจึงไม่จำเป็นต้องเปิดเผยทุกเรื่อง โดยแปงไม่ตอบคำถามว่าสนิทเป็นพิเศษกับฟลุคหรือไม่

วันที่ 2 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าฟลุคยอมรับแล้วว่ากำลังคบหากับเป้งมานาน 1-2 เดือน หลังรู้จักกันเป็นปี โดยกล่าวว่าเป็นคนตรงเหมือนกัน และเป้งจิตใจดี ชอบทำบุญ มีความคิด ซึ่งที่ปฏิเสธมาตลอดเพราะยังไม่แน่ใจในความสัมพันธ์ หากรีบบอกจะโดนกล่าวหาว่าเจ้าชู้อีก แต่ยังไม่สามารถใช้คำว่าแฟนได้

สำหรับเรื่องหย่านั้น ก็กำลังคุยอยู่เพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน และยืนยันว่าเป้งไม่ใช่มือที่สาม ไม่ได้กินน้ำได้ศอก เพราะเลิกกับโบมา 2 ปีแล้ว และระหว่างที่คบกับโบก็ไม่เคยนอกใจ

วันที่ 3 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าเป้งปฏิเสธไม่ได้หนึ่งงานวันทาคอลที่สยามฯ เพื่อหนีนักข่าว แต่ผิดพลาดด้านการสื่อสาร นอกจากนั้นก็ยอมรับว่ากำลังศึกษาฟลุค แต่ยังไม่ได้คบเป็นแฟนกัน ซึ่งการที่ฟลุคออกมาเปิดเผยก่อนก็ได้มีการปรึกษากันแล้ว โดยกล่าวว่าฟลุคเป็นคนเปิดเผย ไม่โกหก และที่ตัดสินใจบอกทั้งที่เพิ่งเริ่มคุยกันเพราะโดนกระแสดันจากข่าวต่างๆ และยืนยันไม่เคยเร่งให้ฟลุคหย่ากับโบ

วันที่ 7 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า โบ-ฟลุคตัดสินใจนัดวันจดทะเบียนหย่าอย่างเป็นทางการ โดยโบยืนยันว่าไม่เกี่ยวกับเป้ง ไม่เคยวินหรือมีปัญหาเกี่ยวกับเป้ง เพราะฟลุคกับโบมีปัญหากันมานานก่อนฟลุคจะคบเป้ง เพียงแค่ต้องการทำสิ่งที่ถูกต้องเพื่อให้ทุกคนสบายใจ แต่ที่ปล่อยมานานถึง 2 ปี เพราะหวังว่าจะคืนดีกัน แต่ทุกวันนี้สบายใจกับความสัมพันธ์แบบเพื่อน ยังมีความรู้สึกดีๆต่อกัน การไม่ทะเลาะกันก็ทำให้น้องอชิมีความสุข นอกจากนั้นก็ยืนยันไม่มีปัญหาเรื่องสินสมรส สำหรับเรื่องผู้ชายที่มีข่าวด้วยกันนั้นเป็นแค่เพื่อน ยังไม่พร้อมเริ่มต้นใหม่กับใคร และไม่เคยมีคนอื่นก่อน

สำหรับฟลุคกล่าวว่าได้คุยเรื่องหย่ากับโบมาตลอด ไม่ใช่เป็นเพราะเป้ง และพยายามหาทางออกที่ดีที่สุด โดยฟลุคกล่าวโทษสังคมทางอ้อมว่าบีบให้การหย่าเกิดเร็วขึ้น เพราะสังคมบอกว่านี่คือสิ่งที่ถูกต้อง และยืนยันว่าไม่มีปัญหาเรื่องลูกหรือสินสมรส

วันที่ 8 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าเป้ง โดนกระแสต่อต้านในอินเทอร์เน็ตว่าแย่งสามีคนอื่น โดยเป้งปฏิเสธข่าวบีบให้โบ-ฟลุคหย่ากันและไม่มีปัญหากับโบ ยืนยันไม่ใช่มือที่สาม ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับฟลุค และการที่เป้งออกมาเปิดเผยว่าคบกับฟลุคอยู่นั้น เป็นเพราะสื่อกดดันจึงต้องออกมาพูด ไม่ต้องการให้ใครเดียดร้อน และเป็นเพียงการเริ่มต้น ส่วนอนาคตต้องใช้เวลาอีกนาน

นอกจากนั้นเป้งก็กล่าวถึงกระแสถูกถอดจากละครเรื่องความลับของซูเปอร์สตาร์ว่าไม่เป็นความจริง แต่ยอมรับว่ากระแสสังคมทำให้คนเกลียดเยอะ และปฏิเสธข่าวการคบฟลุคทำให้ทะเลาะกับเพื่อน และกล่าวขอโทษทุกคนที่ต้องเดียดร้อนเพราะเรื่องนี้

วันที่ 14 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าเมย์ พิษณุญาติ เพื่อนสนิทของเป้ง ไม่สบายใจเรื่องเป้งกับฟลุค และรู้สึกไม่พอใจที่ทำให้คนไม่ชอบเป้ง ดังนั้นฟลุคต้องพิสูจน์ตัวเองเพื่อให้ทุกคนยอมรับ นอกจากนั้นก็ปฏิเสธข่าวมีปัญหาเกี่ยวกับเป้ง โดยเมย์กล่าวว่ายังรักเป้งเหมือนเดิม แต่เกลียด ไม่คุยด้วยเพราะไม่ต้องการทำให้เป้งเครียด

วันที่ 15 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าเป็ง-ฟลุคถูกปลดจากละคร ความลับของซุเปอร์สตาร์ โดยบอย-ถกลเกียรติ ผู้บริหารค่ายเอ็กแซ็กท์ทำให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องของการตลาด มีผลกระทบต่อบริษัท เพราะดาราคือองค์ประกอบที่สำคัญของละคร หากไม่เป็นที่ชื่นชอบ ถูกสังคมตำหนิ ก็เท่ากับเป็นการปิดประตูคนดู ความเสี่ยงสูง สำหรับละครเรื่องนารีศโมสรที่ทั้งคู่เล่นด้วยกัน นั้น ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ด้านฟลุคยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นและเคารพการตัดสินใจของผู้ใหญ่ สำหรับเป็งนั้น ผู้สื่อข่าวไม่สามารถติดต่อได้

วันที่ 15 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าโบ-ฟลุค จดทะเบียนหย่าแล้ว แต่ยืนยันความสัมพันธ์ในฐานะพ่อแม่ของน้องอชิยังเหมือนเดิม โดยโบยอมรับว่าการเซ็นใบหย่าเป็นเพราะกระแสข่าวค่อนข้างแรง จึงต้องทำสิ่งที่ถูกต้องชัดเจน ขณะเดียวกันโบก็แสดงความเห็นใจเป็งและฟลุคที่ถูกปลดจากละคร โดยเห็นว่ากระแสสังคมต่อต้านเป็นเพราะสงสาร โบว่าเป็นผู้ถูกกระทำ แต่ความจริงแล้วไม่มีใครผิด เพราะฟลุคยังคงดูแลรับผิดชอบน้องอชิอยู่

วันที่ 16 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวสรุปเรื่องราวความรักของฟลุค-เป็ง ในขณะที่ฟลุคยังไม่หย่ากับโบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมือที่สาม เรื่องการกดดันให้โบ-ฟลุคหย่ากัน รวมทั้งกระแสต่อต้านจากสังคมจนถูกปลดจากละครทั้งเป็งและฟลุค

วันที่ 21 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่า เป็งกล่าวถึงความรู้สึกภายหลังจบปัญหาเรื่องมือที่สามว่าเคยคิดมากถึงขั้นฆ่าตัวตายแต่ยืนยันว่าดีขึ้นและไม่ใช่เป็นเพราะฟลุค-โบหย่ากัน เรียบร้อยแล้วอีกทั้งปฏิเสธว่าไม่มีการฉลองหลังโบฟลุคหย่ากัน นอกจากนั้นก็เข้าใจและเสียดายกับการถูกปลดจากละคร สำหรับเรื่องอนาคตความสัมพันธ์กับฟลุคนั้นก็ยังไม่ได้วางแผนอะไร เพราะยังไม่อยากตัดสินใจใดๆแต่ก็พบเจอกันน้อยลงเนื่องจากถูกปลดจากละครที่เล่นคู่กัน และยอมรับกับกระแสครอบครัวไม่ปลื้มฟลุค

วันที่ 22 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในข่าวหน้าใน โดยกล่าวถึงการลงโทษทางสังคมกรณีเป็ง-ฟลุค เปรียบเทียบกับการเมืองไทย เพื่อต้องการกระตุ้นให้สังคมมีส่วนร่วมกดดันนักการเมืองที่มีประวัติพฤติกรรมไม่ดีออกไปจากวงจรราชการเมืองเช่นกัน

วันที่ 29 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่า ฟลุคปฏิเสธการฉลองหลังหย่ากับโบรวมทั้งยืนยันไม่ได้ขอเบอร์โทรศัพท์ปู-ไปรยา นอกจากนั้นก็กล่าวถึงความรู้สึกหลังหย่ากับโบว่ายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน เพียงแค่ทำทุกอย่างให้ถูกต้อง สำหรับเป็งนั้นก็ยังคงคบกัน ศึกษากัน โดยกล่าวว่าน้องอชิเป็นกำลังใจที่ดีที่สุดในยามที่มีปัญหา

วันที่ 17 พฤษภาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงท่ามกลางกระแสข่าวลือว่าฟลุคคงσύ-พรนภาไปสปา ส่วนเป็งก็ควงเจย์ แฟนของเข้ม-รุจิรา พร้อมกล่าวว่าห่างๆกับฟลุคแล้ว โดยฟลุคยืนยันความสัมพันธ์กับเป็งยังเหมือนเดิม แต่ยังไม่ยอมพูดว่าคบเป็งในฐานะอะไร อ้างให้เป็งเป็น

ฝ่ายพูดก่อน แบ่งว่าอย่างไร ฟลุคก็ว่าเช่นนั้น แต่ทุกครั้งที่ฟลุคออกมาพูดก่อนนั้นเพราะมีการปรึกษาคถลกันแล้ว นอกจากนั้นฟลุคกล่าวถึงความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนของแบ่งว่าไม่มีปัญหา

วันที่ 21 พฤษภาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าแบ่งยอมรับว่าได้ไปพระธาตุลำปางหลวงกับฟลุคและไปกันหลายคนในช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา แต่ยังไม่เรียกฟลุคว่าแฟน โดยไม่หวั่นเรื่องความเจ้าชู้ของฟลุค สำหรับกรณีเรื่องภาพเจ้เชยกางแบ่งอย่างสนิทสนมนั้น แบ่งได้ปฏิเสธ และกล่าวว่าเจ้เป็นพี่ที่สนิทอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเคลียร์กับเจ้ เพราะบริสุทธิ์ใจ ไม่ได้เป็นมือที่สามระหว่างเจ้-เจ้

วันที่ 30 พฤษภาคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่าแบ่ง-ฟลุครับงานคู่ครั้งแรก หลังจากตกเป็นข่าวฉาว โดยมารถคันเดียวกันแต่แยกกันเดินเข้างาน และภายในงานก็มีหยาดทิพย์เป็นกันชน โดยทั้งแบ่ง-ฟลุคไม่ยอมให้ผู้สื่อข่าวถ่ายรูปคู่ โดยแบ่งกล่าวว่าไม่ได้ตั้งใจร่วมงานกัน แต่เป็นเพราะไม่ทราบมาก่อนตอนรับงาน

ตารางที่ 16 สรุปประเด็นข่าวกรณีโบและฟลุคเลิกกันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
12 ต.ค. 50	- ฟลุคเดินห้างกับผู้หญิงคนอื่น (ข่าวบันเทิง หน้า 31)
5 ธ.ค. 50	- ฟลุคเปิดเผยถึงความสัมพันธ์กับโบ ว่าได้แยกกันอยู่มานาน 2 ปีแล้ว - ฟลุคเปิดเผยถึงสาเหตุของการเลิกกันว่าเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องมือที่สาม - ฟลุคยืนยันว่าไม่มีปัญหาเรื่องลูก
6 ธ.ค. 50	- ผู้สื่อข่าวไม่สามารถติดต่อโบได้ (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
12 ธ.ค. 50	- โบยอมออกมาให้สัมภาษณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - โบยืนยันสาเหตุการเลิกกันว่าเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องมือที่สาม
14 ธ.ค. 50	- สรุปรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากคำสัมภาษณ์ของฟลุค (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
20 ม.ค. 51	- แบ่งยืนยันว่าไม่ได้คบกับฟลุค เป็นเพียงเพื่อนร่วมงานเท่านั้น (ข่าวบันเทิง หน้า 27)
27 ม.ค. 51	- รายงานเรื่องราวความรักของแบ่งที่ผ่านมาจนถึงข่าวลือในปัจจุบัน
30 ม.ค. 51	- ฟลุคยืนยันความสัมพันธ์กับแบ่งว่าเป็นเพียงเพื่อนร่วมงาน (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
16 ก.พ. 51	- โบ-ฟลุค ไม่ถ่ายรูปคู่ร่วมกัน (ข่าวบันเทิง หน้า 33)
29 ก.พ. 51	- ฟลุคขับรถมาส่งแบ่งที่เซ็นทรัล ซิดลม - แบ่งไม่ยอมกล่าวถึงความสัมพันธ์กับฟลุค และกล่าวว่าเรื่องส่วนตัวก็ไม่จำเป็นต้องพูดทุกเรื่อง เพราะมีแต่ผลเสีย (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
2 มี.ค. 51	- ฟลุคยอมรับว่ากำลังคบหากับแบ่งนานประมาณ 2 เดือน (ข่าวบันเทิง หน้า 33)
3 มี.ค. 51	- แบ่งยอมรับว่ากำลังคบหากับฟลุค (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
7 มี.ค. 51	- โบ-ฟลุค ตัดสินใจหย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ เพราะต้องการทำสิ่งที่ถูกต้อง โดยไม่มีปัญหาเรื่องสินสมรสและเรื่องลูก

8 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - แข่งโค่นกระแสดต่อต้านในอินเทอร์เน็ตว่าแข่งสามมีคนอื่น - แข่งปฏิเสธข่าวบีบให้โบ-ฟลุค หย่ากัน และกล่าวโทษว่าเพราะสื่อ จึงต้องออกมาเปิดเผยเรื่องของตนเองกับฟลุค - แข่งปฏิเสธข่าวการถูกถอดจากละครความลับของซูปเปอร์สตาร์ซึ่งเล่นคู่กับฟลุค รวมทั้งการมีปัญหากับเพื่อนภายหลังจากคบกับฟลุค
14 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - เมย์ไม่สบายใจเรื่องฟลุค-แข่งคบกัน - เมย์ปฏิเสธข่าวมีปัญหากับแข่ง (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
15 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - แข่ง-ฟลุค ถูกปลดจากละครความลับของซูปเปอร์สตาร์ (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
15 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบ-ฟลุค จดทะเบียนหย่าเรียบร้อยแล้ว
16 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - รายงานเรื่องราวความรักของฟลุคและแข่งตั้งแต่ฟลุคยังไม่จดทะเบียนหย่ากับโบ
21 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - แข่งเปิดเผยความรู้สึกเรื่องมือที่สาม (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
22 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - ชักจูงคนในสังคมให้แสดงสิทธิทางการเมืองเช่นเดียวกับเรื่องฟลุค-แข่ง ที่มีการลงโทษทางสังคมจนถูกปลดจากละคร (ข่าวหน้าใน หน้า 5)
29 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - ฟลุคปฏิเสธข่าวการขอเบอร์ปู้-ไปรยา - ฟลุคปฏิเสธข่าวการฉลองกับแข่งภายหลังหย่ากับโบ (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
17 พ.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - ฟลุคยืนยันความสัมพันธ์กับแข่งยังคงเดิม ท่ามกลางกระแสข่าวลือว่าต่างก็ดวงคนใหม่ - ฟลุคไม่ยอมกล่าวว่าคบแข่งในฐานะอะไร โดยให้แข่งเป็นคนพูดก่อน (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
21 พ.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - แข่งปฏิเสธการเป็นมือที่สามระหว่างเจย์-เข้ม - แข่งยอมรับไปไหว้พระกับฟลุคในช่วงสงกรานต์ที่ผ่านมา และขณะนี้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังไม่เรียกว่าแฟน (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
30 พ.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - แข่ง-ฟลุค รับประทานอาหารเป็นครั้งแรกภายหลังตกเป็นข่าวฉาว แต่ไม่ยอมถ่ารูปคู่ร่วมกัน (ข่าวบันเทิง หน้า 37)

โดยสรุปแล้ว ตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคม 2550 ถึงวันที่ 31 พฤษภาคม 2551 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้นำเสนอข่าวนี้นานถึง 24 ครั้ง แบ่งเป็นข่าวหน้าหนึ่ง 7 ครั้ง และข่าวหน้าใน ข่าวบันเทิงอีก 17 ครั้ง ซึ่งช่วงที่เสนอข่าวนี้นี้ที่สูงสุดคือช่วงเดือนมีนาคม 2551 รวม 11 ครั้ง เนื่องจากมีประเด็นข่าวเพิ่มขึ้นมานอกจากประเด็นการแยกทางกันระหว่างโบกับฟลุค นั่นก็คือ การคบกันระหว่างแข่งกับฟลุค ซึ่งทั้งคู่ออกมายอมรับเป็นครั้งแรกหลังพยายามปฏิเสธมาตลอด และระหว่างที่ทั้งคู่ออกมายอมรับนั้น ทั้งโบและฟลุคก็ยังไม่ได้หย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ แข่ง-อรจิรา จึงถูกโจมตีว่าเป็นมือที่สาม

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น เมื่อเทียบความถี่ในการนำเสนอแล้ว จะพบว่าให้ความสำคัญกับข่าวนี้น้อยกว่าไทยรัฐ โดยไทยรัฐจะเสนอทั้งหมด 24 ครั้ง แต่เดลินิวส์จะนำเสนอทั้งหมด 13 ครั้ง

เมื่อดูรายละเอียดจะพบว่า เคลินิวส์เสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง 5 ครั้ง ซึ่งไม่แตกต่างจากไทยรัฐที่เสนอ 7 ครั้ง ส่วนข่าวหน้าใน เคลินิวส์เสนอ 8 ครั้ง แตกต่างจากไทยรัฐที่เสนอถึง 17 ครั้ง เนื่องจากการนำเสนอข่าวของเคลินิวส์จะรวม 2 ประเด็นทั้งเรื่องการเลิกทากันและเรื่องการคบกันระหว่างฟลุคกับแป้งเข้าไว้ด้วยกัน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าเคลินิวส์ให้ความสำคัญกับข่าวนี้นี้ไม่แตกต่างจากไทยรัฐ อีกทั้งผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะข่าวหน้าหนึ่งเท่านั้น

นอกจากนั้น การพาดหัวข่าวและเนื้อหาที่เคลินิวส์นำเสนอก็ไม่แตกต่างไปจากไทยรัฐ โดยจะมีการเท่าความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่น่าเสนอในหน้าหนึ่ง และประเด็นที่น่าเสนอก็ล้วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สาเหตุของการแยกทางกัน สาเหตุที่ปิดบังมานาน 2 ปี ประเด็นเรื่องมือที่สาม เป็นต้น โดยเคลินิวส์ถึงแม้ว่าจะนำเสนอข่าวนี้น้อยกว่าไทยรัฐ แต่รายละเอียดการนำเสนอที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นน้ำหนัก ทิศทางข่าวก็ค่อนข้างเป็นลบเหมือนกัน เนื่องจากรายละเอียดข่าวที่เหมือนกันทั้งการปิดบัง หลอกลวง เรื่องมือที่สาม ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 5 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าฟลุคแกล้งแยกกันอยู่กับโบมานาน 2 ปี โดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องมือที่สาม และปิดบังมานาน 2 ปี เพราะห่วงความรู้สึกน้องอชิ

วันที่ 7 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่า ฟลุคออกรายการโทรทัศน์เปิดใจถึงโบเกี่ยวกับการดูแลน้องอชิ

วันที่ 12 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าโบให้สัมภาษณ์ยืนยันว่าได้แยกกันอยู่กับฟลุคแต่ยังไม่ได้หย่าร้าง ซึ่งสาเหตุเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องบุคคลที่สาม และยังชื่นชมฟลุคว่าเป็นคนดี รักครอบครัว

วันที่ 2 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่า ฟลุคออกรายการโทรทัศน์ โดยมีโบและน้องอชิมาเซอร์ไพรส์เป่าเค้กวันเกิด เพื่อยืนยันความสัมพันธ์ที่ยังดีต่อกัน ถึงแม้จะแยกทางกัน นอกจากนี้ฟลุคก็กล่าวถึงความรู้สึกหลังจากแยกกันอยู่กับโบและการดูแลน้องอชิ

วันที่ 25 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่า โบปฏิเสธข่าวการเรียกร้องค่าหย่าและเรื่องความรักครั้งใหม่ นอกจากนี้ก็ขอไม่กล่าวถึงเรื่อง “แป้ง” ซึ่งกำลังมีข่าวกับฟลุค

วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่าฟลุคเป็นพิธีกรงานที่บริษัท โบเป็นออร์กาไนท์ แต่ไม่ยอมถ่ายรูปคู่ร่วมกัน โดยทั้งฟลุคและโบปฏิเสธข่าวที่เดินสวนกันแล้วไม่ทักทายกัน นอกจากนี้ฟลุคก็กล่าวถึงแป้งว่าเป็นเพียงเพื่อนร่วมงาน

วันที่ 4 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่า หลังจากฟลุคออกมายอมรับว่ากำลังศึกษาใจแป้ง แป้งก็ออกมายอมรับว่ากำลังศึกษาใจกับฟลุค แต่ยังไม่ได้คบกัน

วันที่ 5 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่าโบพร้อมหย่ากับฟลุค และยืนยันว่าไม่เกี่ยวกับแป้งเป็นมือที่สาม

วันที่ 7 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าโบฟลุคตัดสินใจหย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ โดยโบยืนยันว่าไม่เกี่ยวข้องกับการคบกันระหว่างฟลุคกับแป้ง

วันที่ 8 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าเป็งโคนกระแสดต่อต้านในอินเทอร์เน็ตว่าเป็นมือที่สาม แย่งสามีนคนอื่น

วันที่ 15 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า โบฟลุคจดทะเบียนหย่าแล้ว ส่วนเรื่องทรัพย์สินเป็นของน้องอชิทั้งหมด นอกจากนั้นฟลุคยอมรับว่าถูกถอดจากละครความลับของซูปเปอร์สตาร์ ส่วนโบรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและผลกระทบที่ฟลุคได้รับ

วันที่ 17 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงว่าเกี่ยวกับงานเปิดตัวสวนสนุก โดยมีดารามาร่วมงานมากมายและหนึ่งในนั้นคือฟลุค โบ น้องอชิ ซึ่งประกาศว่าได้หย่าขาดกันแล้ว เปลี่ยนสถานะมาเป็นแค่เพื่อนสนิท โดยทั้งคู่ก็อุ้มน้องอชิ ไปร่วมเล่นเครื่องเล่นอย่างสนุกสนาน

วันที่ 17 มีนาคม 2551 หนังสือพิมพ์ลงหน้าข่าวบันเทิงสรุปเรื่องราวของ โบ ฟลุค เป็ง โดยให้ความเห็นว่าโบยังรักฟลุคมาก แต่เพราะเข้ากันไม่ได้จึงต้องเลิกกัน ส่วนฟลุคและเป็งก็ถูกจากละครความลับของซูปเปอร์สตาร์เพราะกระแสสังคมที่ต่อต้านอย่างรุนแรงจึงอาจส่งผลกระทบต่อธุรกิจ

ตารางที่ 17 สรุปประเด็นข่าวกรณีโบและฟลุคเลิกกันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	สรุปประเด็นข่าว
5 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ฟลุคเปิดเผยถึงความสัมพันธ์กับโบ ว่าได้แยกกันอยู่มานาน 2 ปีแล้ว - ฟลุคเปิดเผยถึงสาเหตุของการเลิกกันว่าเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องมือที่สาม - ฟลุคยืนยันว่า ไม่มีปัญหาเรื่องลูก
7 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - ฟลุคเปิดใจถึงโบและน้องอชิ (ข่าวบันเทิง หน้า 47)
12 ธ.ค. 50	<ul style="list-style-type: none"> - โบยืนยันว่าแยกกันอยู่กับฟลุค แต่ยังไม่ได้จดทะเบียนหย่า - โบยืนยันสาเหตุการเลิกกันว่าเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่มีเรื่องมือที่สาม
2 ม.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบและน้องอชิเป็นแขกรับเชิญเซอร์ไพส์วันเกิดฟลุคในรายการ 3 หนุ่ม 3 มุมวาไรตี้ - ฟลุคให้สัมภาษณ์ถึงความรู้สึกหลังแยกทางกันและการดูแลน้องอชิ (ข่าวบันเทิง หน้า 29)
25 ม.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบปฏิเสธข่าวการเรียกร้องค่าหย่า และไม่ขอก้าวถึงเป็ง (ข่าวบันเทิง หน้า 32)
18 ก.พ. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบฟลุคไม่ถ่ายรูปคู่ร่วมกัน (ข่าวบันเทิง หน้า 36)
4 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - เป็งยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจฟลุค (ข่าวบันเทิง หน้า 32)
7 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบ-ฟลุค ตัดสินใจหย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ “เป็ง”
8 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - เป็งโคนกระแสดต่อต้านในอินเทอร์เน็ตว่าแย่งสามีนคนอื่น - เป็งปฏิเสธข่าวบีบบังคับให้โบ-ฟลุค หย่ากัน และกล่าวโทษว่าเพราะสื่อ จึงต้องออกมาเปิดเผยเรื่องของตนเองกับฟลุค
15 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - โบ-ฟลุค จดทะเบียนหย่าเรียบร้อยแล้ว - เป็ง-ฟลุค ถูกปลดจากละครความลับของซูปเปอร์สตาร์
17 มี.ค. 51	<ul style="list-style-type: none"> - หลังจากฟลุค โบจดทะเบียนหย่ากัน แต่ก็ยังพาน้องอชิไปงานเปิดตัวสวนสนุก

	(ข่าวบันเทิง หน้า 37)
17 มี.ค. 51	- สรุปรูปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (ข่าวบันเทิง หน้า 37)

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช เป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียง มีภาพลักษณ์เป็นคนกะล่อน เจ้าชู้ ตั้งแต่ก่อนแต่งงานจนได้ฉายาจากสื่อว่า “คาสโนว่า” แต่หลังจากแต่งงานกับ โบ-ชญาดาแล้ว ข่าวเจ้าชู้ ก็ลดน้อยลงไปในช่วงแรก จนกระทั่งในช่วงปี 2550 ก็เริ่มมีกระแสข่าวเรื่องฟลุคเดินคางกับผู้หญิงคนอื่น รวมทั้งแบบ-จณิสตา พี่สาวของ โบด้วย แต่ฟลุคก็ยืนยันว่าทุกคนเป็นเพื่อนและไม่มีปัญหาด้านความสัมพันธ์กับโบ

อนึ่ง ถึงแม้ว่าฟลุคจะมีกระแสข่าวเจ้าชู้มาตลอด แต่ฟลุคก็มีภาพลักษณ์ของความเป็นพ่อที่ดี มีความรับผิดชอบ รักลูก โดยโบก็เป็นผู้หนึ่งที่ยืนยันว่าฟลุคเป็นพ่อที่ดีของลูกมาตลอด

สำหรับ โบ-ชญาดานั้น เป็นพิธีกรที่มีชื่อเสียง มีภาพลักษณ์ดีมาตลอด ไม่เคยมีข่าวในด้านลบ และหลังจากแต่งงานกับฟลุค โบก็วางบทบาทการเป็นภรรยาและแม่ที่ดี รักลูก รักครอบครัว ไม่เคยให้สัมภาษณ์ถึงฟลุคในทางเสียหาย หรือแม้กระทั่งหลังจากทั้งคู่ออกมาประกาศว่าเลิกกัน โบก็ยังคงให้สัมภาษณ์ถึงฟลุคในแง่บวกว่าฟลุคเป็นคนดี รักลูก รักครอบครัว นอกจากนี้ โบก็มีภาพลักษณ์เป็น working woman

สำหรับ เป้ง-อรจิรา นั้น เป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียง และก่อนจะมีข่าวกับฟลุค เป้งก็มีข่าวกับผู้ชายหลายคนจนได้ฉายาว่า “คาสโนวี” แต่เป้งก็ไม่เคยยอมรับว่ากำลังคบหรือศึกษาใคร จนกระทั่งมาถึงฟลุค ที่ภายหลังทั้งคู่ออกมายอมรับว่ากำลังศึกษากัน ในระหว่างที่โบและฟลุคยังไม่ได้จดทะเบียนหย่ากัน เป้งจึงโดนกระแสด้านจากสังคมว่าเป็นมือที่สาม เป็นแรงกดดันที่ทำให้เกิดการหย่าเร็วขึ้น เพราะโบและฟลุคก็แยกทางกันมานาน 2 ปี แต่ยังไม่จดทะเบียนหย่าจนกระทั่งฟลุคมาคบเป้ง จากกระแสด้านจากสังคมที่ค่อนข้างแรง ทำให้ฟลุคและเป้งถูกปลดจากละครที่แสดงคู่กัน และงานแสดงของทั้งคู่ก็ลดน้อยลงในระยะแรก

2) สังคมไทย

โดยปกติแล้วสังคมไทยมักให้ความสำคัญกับคนที่มีชื่อเสียง ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่คนมีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้องก็มักจะเป็นข่าวอยู่เสมอ และโดยส่วนมากมักจะเป็นข่าวในด้านลบ โดยเหตุการณ์นี้ ทั้งโบ-ฟลุค-เป้ง ต่างก็เป็นคนมีชื่อเสียงในสังคม และแม้ว่าสภาพสังคมไทยปัจจุบันจะมีข่าวชู้สาวและข่าวการหย่าร้างให้เห็นอยู่มากมาย แต่ความคิดของคนในสังคมส่วนใหญ่ยังเป็นแบบผิวเดี้ยวเมียเดียว และไม่ยอมรับการหย่าร้าง สังคมมักมองว่าฝ่ายที่บอกเลิกเป็นฝ่ายผิด ยิ่งไปกว่านั้น การที่ปีดบังข่าวสารมานานถึง 2 ปี ทั้งที่มีกระแสข่าวกระแสฟลุคมาตลอดว่าเดินคางกับผู้หญิงคนอื่น แต่ฟลุคก็

ปฏิเสธความสัมพันธ์ ดังนั้นแม่ฟลุคจะเป็นผู้เปิดเผยความจริงกับสื่อมวลชนเรื่องเลิกกับโบเอง แต่สังคมก็ยังตราหน้าฟลุคว่าเป็นคนโกหก ไม่จริงใจ และยังคงมองว่าเป็นฝ่ายบอกเลิกโบ

ยิ่งไปกว่านั้น สังคมยังมองว่าผู้มาทีหลังเป็นมือที่สาม ดังนั้นการที่เป้ง-อรจิราเข้ามาเกี่ยวข้องกับระหว่างที่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังคลุมเครือ จึงเกิดกระแสข่าวเรื่องมือที่สาม ดังนั้น ข่าวที่ออกมาจึงมีโอกาที่จะตัดสินฟลุค-เป้งในทางลบ ประกอบกับในช่วงแรกทั้งฟลุคและเป้งต่างก็โกหกสื่อถึงความสัมพันธ์ จึงทำให้ภาพลักษณ์ของฟลุค-เป้งในสายตาสื่อมวลชนและประชาชนออกมาในลักษณะที่ไม่ดี

อนึ่ง จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ไม่มีประเด็นด้านการแย่งลูก หรือการเกี่ยงกันเลี้ยง แต่ภาพลักษณ์ที่ผ่านมาจากฟลุคที่มีความเป็นพ่อที่ดี ประกอบกับคำสัมภาษณ์ของโบที่ส่งเสริมให้ประชาชนมองฟลุคว่าอย่างน้อยก็มีความรับผิดชอบเรื่องลูก สังคมจึงยอมรับฟลุคได้ในระดับหนึ่ง เนื่องจากสังคมไทยให้ความสำคัญกับการเลี้ยงดู รับผิดชอบบุตร ไม่ทอดทิ้ง เพราะถือเป็นหน้าที่ของคนเป็นพ่อแม่

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

ข่าวนี้มีคุณค่าข่าวที่ชัดเจนคือ ความเด่นของโบ-ฟลุค-เป้ง ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ประกอบกับเหตุการณ์การหย่าร้างอีกทั้งยังมีเรื่องชู้สาว มือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยนั้น จึงยังเป็นเรื่องที่ประชาชนให้ความสนใจค่อนข้างมากและยาวนาน มีการติดตามข่าวสาร เพราะต้องการทราบบทสรุป เป็นดังละครเรื่องหนึ่งที่น่าติดตาม มีพระเอก นางเอก และตัวร้าย นอกจากนี้ยังมีคุณค่าในด้านความมีเงื่อนไข เพราะประชาชนยังไม่คลี่คลายความสงสัย ยังต้องการทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงที่โบ-ฟลุค เลิกกัน และประเด็นเรื่องมือที่สาม เนื่องจากในระยะแรกทุกฝ่ายต่างก็ปิดบังข้อเท็จจริง ดังนั้น ประเด็นนี้ข่าวนี้จึงนำเสนอได้ค่อนข้างนาน มีความใหม่สดเสมอ จนเมื่อไม่มีประเด็นใหม่ๆเกิดขึ้น ข้อเท็จจริงต่างๆเริ่มถูกเปิดเผยมากขึ้น สื่อเริ่มนำเสนอในเรื่องเดิมๆ ข่าวเริ่มขาดความใหม่สด หนังสือพิมพ์จึงไม่นำเสนอข่าวนี้ต่อ

2) ลักษณะของข่าว

เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน กรณีนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ประชาชนให้ความสนใจค่อนข้างมาก เนื่องจากมีประเด็นชื่อนประเด็น ทั้งเรื่องการแยกทางกันและเรื่องมือที่สาม ดังนั้น การสอดแทรกความคิดเห็นโดยตรงของนักข่าวยังมีน้อย แต่จะเป็นการใช้คำหว่านหวาเพื่อให้เกิดความน่าสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่ใช้พาดหัวข่าว ทั้งพาดหัวข่าวใหญ่ และพาดหัวข่าวเล็ก จนทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าว ประกอบกับการนำเสนอมุมมองของหนังสือพิมพ์ก็ยิ่งทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าว ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นลบ รู้สึกว่าฟลุคและเป้งเป็นผู้กระทำ ส่วนโบเป็นผู้ถูกกระทำ เป็นผู้อ่อนแอ สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจ

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

ข่าวนี้นี้มีความเด่นอย่างชัดเจนในเรื่องของผู้ตกเป็นข่าว โดยสื่อพยายามใช้คำว่า “คาสโนว่า” และ “มือที่สาม” เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งโบและฟลุคเลิกกัน ทั้งที่ทุกฝ่ายก็ได้กล่าวไว้ว่าโบและฟลุคเลิกกันก่อนอย่างไม่เป็นทางการ จึงไม่มีเรื่องมือที่สาม การเล่าเรื่องของสื่อจึงสามารถเปรียบได้กับการเล่าเรื่องที่มีพระเอก นางเอก และนางร้าย โดยบทบาทนางเอกเป็นผู้ถูกกระทำ เป็นการเขียนข่าวแบบชีวิตครอบครัว

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 18 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าว โบฟลุคของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
12 ส.ค. 50	'โบ' สวยเอ๊าะๆ 'ฟลุค' ขยันควงสาวเดินโชว์หิ้ง (ข่าวบันเทิง หน้า 31)
5 ธ.ค. 50	เตียงหักมา 2 ปีแล้ว ฟลุค-โบ
6 ธ.ค. 50	โบหลบข่าวเตียงหัก (ข่าวสั้นทันโลก หน้า 19)
12 ธ.ค. 50	โบ-ชญาดา เปิดดอกปมแยกเตียงฟลุค เหตุเข้ากันไม่ได้ ยันไม่มีมือที่สาม ยังคุย "แบม" ตลอด
14 ธ.ค. 50	'ฟลุค' หวงก้าง 'โบ' แค 'แยกเตียง' มีใครใหม่คิดให้ดี (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
20 ม.ค. 51	'แป้ง' ปฏิเสธคิ้ว 'ฟลุค' ซิเรียสข่าว 'มือที่สาม' แย่งผัว 'โบ' (ข่าวบันเทิงหน้า 27)
27 ม.ค. 51	แป้ง-ฟลุค รักเลิกลิลา แป้ง-อรจิรา แผลมวิไล แพ้ "ผู้ชายมีประสบการณ์" ตอนนี้แป้งมีข่าวคู่อยู่กับฟลุค-เกริกพล
30 ม.ค. 51	'ฟลุค' ออกโรงป้อง 'แป้ง' เผยเป็นโสดแล้วจะเป็น 'มือที่ 3' ได้ไง (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
16 ก.พ. 51	'ภาพคู่ครอบครัว' สะเทือนใจ 'ฟลุค-โบ' 'ไม่ยอมรับเฟรม!!' (ข่าวบันเทิงหน้า 33)
29 ก.พ. 51	'แป้ง' อ้ำ "เรื่องส่วนตัว" สงวนปากคำถูกถามถึง 'ฟลุค' (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
2 มี.ค. 51	'ฟลุค' รับแล้วคบ 'แป้ง' ออกโรงป้องเปล่า 'กินน้ำได้ศอก' (ข่าวบันเทิงหน้า 33)
3 มี.ค. 51	'แป้ง' เปิดใจตาม 'ฟลุค' เป็นนางเอกนอกจอไม่เร่งให้ 'หย่า' (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
7 มี.ค. 51	'โบ-ฟลุค' รั้าให้โฮ นัดวันไปหย่าขาด
8 มี.ค. 51	ฉะแหล่งทางเน็ต 'แป้ง' โฮ! โคนด้าแย่งผัวโบ พ่อแม่พลอยเประอะ พร้อมเจอกัน 3 คน! ต้องดู 'ฟลุค' อีกยาว ผากขอโทษคนที่รัก
14 มี.ค. 51	'เมย์' ไม่ปลื้ม 'ฟลุค' ห่วง 'แป้ง' เสียชื่อเสียง (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
15 มี.ค. 51	'โบ-ฟลุค' จบเซ็นหย่าแล้ว ช่วยกันดูแลน้องอชิ เห็นใจ "แป้ง" ถูกปลด
15 มี.ค. 51	ปลด 'ฟลุค-แป้ง' ฉาว! กระแสลัวละคร 'ความลับฯ' เจ๊ง (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
16 มี.ค. 51	แป้ง-ฟลุค 'แก๊งชิมลิฟ' แป้ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น "มือที่ 3" แย่งผัวชาวบ้าน!! ฟลุค-เกริก

	พล
21 มี.ค. 51	'แป้ง' รั้งแอบ 'คิดสั้น' เกรียดข่าวฉาว 'ฟลุค' จนจิตตก (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
22 มี.ค. 51	สังคมลงโทษฟลุค-แป้ง (ข่าวหน้าใน หน้า 5)
29 มี.ค. 51	'กาสโนว่า' จะบ้าตาย! 'ฟลุค' ใกล้สาวที่ไรกลายเป็นเรื่อง (ข่าวบันเทิงหน้า 35)
17 พ.ค. 51	'ฟลุค' เกียง 'แป้ง' พุดก่อน ถ้าผู้หญิงบอก 'แฟน' ก็เป็น 'แฟน' (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
21 พ.ค. 51	'แป้ง' พึ่งพระเสริมรัก 'ฟลุค' สนทนกับ 'เจย์' แต่ไม่แย่ง 'ซิม' (ข่าวบันเทิงหน้า 37)
30 พ.ค. 51	'ฟลุค-แป้ง' อายถ่ายรูปคู่ แต่ไป-กลับ ขับรถคันเดียวกัน (ข่าวบันเทิงหน้า 37)

ตารางที่ 19 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวโบฟลุคของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	พาดหัวข่าว
5 ธ.ค. 50	กาสโนว่า 'ฟลุค' รั้งเตียงหักเลิก 'โบ' มีข่าวมานาน เปิดดอกแกลงแแยก 2 ปี แล้ว
7 ธ.ค. 50	'ฟลุค' เปิดใจครั้งสุดท้ายถึง 'โบ-ชญาดา' (ข่าวบันเทิง หน้า 47)
12 ธ.ค. 50	โบรับเลิกฟลุค เหยอยู่เพื่อลูก แต่ไม่หย่าขาด
2 ม.ค. 51	'ฟลุค-โบ' ยันเป็นเพื่อนที่ดี สุดซึ้ง! อุ้มลูกเป่าเค้กวันเกิด (ข่าวบันเทิง หน้า 29)
25 ม.ค. 51	'โบ' ปัดพุดถึง 'แป้ง' ได้! ขอเงิน 'ฟลุค' แลกใบหย่า (ข่าวบันเทิง หน้า 32)
18 ก.พ. 51	'โบ' หย่า 'ฟลุค' ต้องคิดรอบคอบ (ข่าวบันเทิง หน้า 36)
4 มี.ค. 51	'ฟลุค' ยังไม่หย่า 'โบ' 'แป้ง' สงวนท่าทีรับ 'แค่ศึกษา' (ข่าวบันเทิง หน้า 32)
5 มี.ค. 51	'โบ' 'ไม่ย้อ' 'ฟลุค' พร้อมหย่าเพื่อ 'แป้ง' (ข่าวบันเทิง หน้า 28)
7 มี.ค. 51	โบ-ชญาดา เปิดใจฟลุคคบหาแป้ง เพิ่งรู้จากสื่อ ยันพร้อมแล้วหย่าอดีตสามี
8 มี.ค. 51	'แป้ง-อรจิรา' รั้งให้ได้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิ๊บ 'โบ' หย่า 'ฟลุค' ขอมรับแค่ศึกษากัน อยู่ ครอบครัวยุคหนึ่งพ่อแม่พลอยถูกตำหนิตัวช่วย
15 มี.ค. 51	ฟลุคเซ็นหย่า 'โบ' ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแป้งกระทบ
17 มี.ค. 51	'โบ-ฟลุค' ผีนเสรำ ทำหน้าที่พ่อ-แม่ พว 'อชิ' เทียวสวนสนุกเคลื่อนที่ (ข่าวบันเทิง หน้า 37)
17 มี.ค. 51	ปิดตำนานรัก "โบ-ฟลุค" (ข่าวบันเทิง หน้า 36)

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในหัวข้อกรณีการเลิกรักกันของโบและฟลุค เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” เนื่องจากทั้งโบ ฟลุค และแป้ง ต่างก็เป็นดารานักแสดง พิธีกรที่มีชื่อเสียง มีผลงานมากมายในวงการบันเทิงมาเป็นเวลานาน นอกจากนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็คลุมเครือทั้งการเลิกรักกันระหว่างโบและฟลุคที่ปิดบังมานานถึง 2 ปี จึงเป็นที่ “สนใจใคร่รู้” ว่าเหตุใดจึงปิดบังมานานแล้วเหตุใดจึงออกมาเปิดเผย ยิ่งไปกว่านั้นประเด็นฟลุคคบกับแป้ง ก็เป็นอีกประเด็นที่มี “เงื่อนงำ” ยังไม่

คลี่คลาย เนื่องจากในช่วงแรกทั้งฟลุคและเป้งต่างก็ปฏิเสธความสัมพันธ์ รวมทั้งไม่มีบุคคลใกล้ชิดอื่น ๆ ออกมาให้สัมภาษณ์ถึงประเด็นนี้ แต่ก็มีกระแสข่าวลือมาตลอดว่าทั้งคู่กำลังคบหากัน

นอกจากนั้น ยังมีคุณค่าในด้าน “ความใหม่สด รวดเร็ว” เนื่องจากสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ แม้จะปิดบังมานาน 2 ปี แต่ทุกคนก็เพิ่งทราบ รวมทั้งการที่ฟลุคประกาศว่ากำลังคบกับเป้งนั้น ก็เป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสอดแทรกเหตุการณ์แรก ซึ่งประเด็นที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ประชาชนสนใจใคร่รู้ จึงมีคุณค่าในด้าน “ความสนใจของมนุษย์”

2) การสร้างความหมายในหัวข้อ

แม้แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของข่าวในหัวข้อหนังสือพิมพ์แต่ละชื่อฉบับพบว่ามีความแตกต่างกัน อาจจะเป็นที่การใช้ภาษาในหัวข้อหลักและหัวข่ารอง หรือเป็นประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาพาดหัวข่าวแตกต่างกัน

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังมีการปรับเปลี่ยนทิศทางกรนำเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ ดังนั้น ในข่าวเดียวกัน เมื่อมีประเด็นสาธารณะเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์ก็จะปรับเปลี่ยนการนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น ดังนั้น การสร้างความหมายในหัวข้อจึงปรับเปลี่ยนได้ตามประเด็นสาธารณะ ดังต่อไปนี้ (คูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบ)

สำหรับเหตุการณ์นี้ จะมี 2 ประเด็นประกอบกัน นั่นก็คือการแยกทางกันระหว่างโบกับฟลุค และการคบกันระหว่างเป้งกับฟลุค ซึ่งทั้ง 2 ประเด็นก็มีฟลุคเป็นบุคคลในข่าวเหมือนกัน

ประเด็นการแยกทางกันระหว่างโบกับฟลุคนั้น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหลักและหัวข่ารองโดยใช้คำลักษณะกลางๆ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินบุคคลใดๆ ทั้งสิ้น รวมทั้งไม่มีการตั้งสมญานามให้กับบุคคลในข่าว เนื่องจากทั้งคู่ต่างก็มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี ดังนั้นสื่อจึงเลือกที่จะพาดหัวโดยใช้ “โบ” และ “ฟลุค” เป็นหลักทุกครั้ง เพราะจุดขายของข่าวนี้นี้ก็คือตัวบุคคล โดยมีเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบในการดึงดูความสนใจ ตัวอย่างเช่น

เตียงหักมา 2 ปีแล้ว ฟลุค-โบ (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

โบ-ชญาดา เปิดอกปมแยกเตียงฟลุค เหตุเข้ากันไม่ได้ ยันไม่มีมือที่สาม ยังคุย “แบม” ตลอด (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

‘โบ-ฟลุค’ รั้าให้โฮ นัควัน ไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

‘โบ-ฟลุค’ จบเซ็นหย่าแล้ว ช่วยกันดูแลน้องอชิ เห็นใจ “เป้ง” ถูกปลด (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

สำหรับเคล็ดลับนั้น จะแตกต่างจากไทยรัฐในส่วนที่มีการตั้งสมญานามให้กับฟลุค เพื่อชี้ให้เห็นว่า ฟลุคเป็นคนเจ้าชู้ ซึ่งมีการกล่าวถึงเพียงแค่ครั้งแรกเท่านั้น เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงสาเหตุการเลิกรากันจากสื่อ แต่หลังจากนั้นก็ใช้เรียกชื่อบุคคลในข่าวมาพาดหัว เนื่องจากทั้งคู่ต่างก็มีชื่อเสียง เป็น

ที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี อีกทั้งการใช้ภาษาในส่วนอื่นๆที่พาดหัวข่าวหลักและหัวข่าวรองก็จะใช้คำ
ลักษณะกลางๆเหมือนเช่นไทยรัฐ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินใจใดๆทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น

**ศาลโนว่า ‘ฟลุค’ รับเตียงหักเล็ก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดดอกแดงแยก 2 ปี แล้ว (เดลินิวส์
5 ธ.ค. 50)**

โบรับเล็กฟลุค เพยอยู่เพื่อลูก แต่ไม่หย่าขาด (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

**โบ-ชญาดา เปิดใจฟลุคคบหาแบ่ง เฟ็งรู้จากสื่อ ยันพร้อมแล้วหย่าอดีตสามี (เดลินิวส์ 7
มี.ค. 51)**

ฟลุคเซ็นหย่า ‘โบ’ ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแบ่งกระทบ (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

จากตัวอย่างข้างต้น ทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์จะเห็นได้ว่าประเด็นการเลิกร่า
หย่าร้าง เป็นเหตุการณ์ทั่วไป ไม่ได้แปลกประหลาดผิดปกติ หากแต่เป็นเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้กับ
ทุกชีวิตครอบครัว ฉะนั้น หากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วไป สื่อก็จะไม่นำเสนอประเด็นข่าวนี้
เพราะไม่มีคุณค่าข่าวที่มากเพียงพอ แต่เมื่อมีบุคคลที่มีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้อง จึงทำให้ข่าวมีคุณค่ามาก
พอที่จะนำเสนอ แต่ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ไวต่อความรู้สึก (sensitive) ดังนั้น ภาษาที่สื่อใช้ จึงมีลักษณะ
กลางๆ ไม่ได้ตัดสินหรือวางกรอบใคร ในทางกลับกัน สื่อเลือกใช้คำในลักษณะที่ทำให้เห็นถึงความรู้สึก
ของโบและฟลุคว่าเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่หย่าขาดจากกัน เช่น “ร่ำไห้โฮ” “ใจหาย” สื่อพยายามนำเสนอสิ่งที่
เกิดขึ้นให้เป็นกลางที่สุด แต่ก็ยังมีลักษณะของการชี้นำข่าวอยู่ในเรื่องนิตยศาสตร์เจ้าของฟลุคซึ่งพบได้
เฉพาะหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ถึงแม้ว่าประเด็นนี้จะไม่ได้ถูกวางกรอบจากภาษาที่สื่อใช้ในการพาดหัวข่าวเป็นหลัก แต่
ก็ถูกวางกรอบจากตัวเนื้อหาข่าวที่เกิดขึ้น ทั้งการกระทำของบุคคลในข่าว เช่น ชี้นำให้เห็นถึงความรู้สึกของ
ทั้งโบและฟลุค หรือชี้ให้เห็นว่าโบฟลุคแยกทางกันมานานถึง 2 ปี แต่เพิ่งมาเปิดเผย นอกจากนี้ยังถูกวาง
กรอบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ประเด็นข่าวกำลังถูกนำเสนอ

ประเด็นการคบกันระหว่างฟลุคกับแบ่งนั้น เป็นประเด็นสาธารณะที่เกิดแทรกขึ้นมาใหม่
และสื่อค่อนข้างให้ความสำคัญ เพราะเป็นประเด็นด้านลบที่ประชาชนสนใจใคร่รู้ ส่งผลให้สื่อสามารถ
ขายและเสนอข่าวการแยกทางกันของโบ-ฟลุค ได้นานขึ้น ดังนั้นภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวหลักและข่าวรอง
ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐนั้น จะค่อนข้างหือหาว ดึงดูดความสนใจและให้ค่าทางลบกับทั้งฟลุคและแบ่ง
เนื่องด้วยตัวเหตุการณ์เองที่สังคมไทยมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น เพราะฟลุคยังมีพันธะ ยังไม่ได้หย่า
ขาดจากโบ การที่คบกับแบ่งทำให้ทั้งฟลุคและแบ่งกลายเป็นคนไม่ดี แบ่งเป็นเหมือนตัวชนวนที่ทำลาย
สถาบันครอบครัว สังคมไม่ยอมรับกับการกระทำ แบ่งจึงค่อนข้างถูกโจมตีจากสื่อโดยสังเกตได้จากการ
เลือกใช้คำพาดหัวข่าวที่ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ทางลบ อนึ่ง ประเด็นนี้ก็ไม่มีการตั้งสมญานามให้กับบุคคล
ในข่าวเช่นกัน เนื่องจากทั้งฟลุคและแบ่งต่างก็มีชื่อเสียงทั้งคู่ ตัวอย่างเช่น

แบ่ง-ฟลุค รักเลิกลีลา (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

จะเหลกทางเน็ต “แป้ง” โฮ! โคนค่าแย่งฝัวโบ พ่อแม่พลอยเปราะอะ พร้อมเจอกัน 3 คน!
ต้องดู ‘ฟลุก’ อิกยาว ฝากขอโทษคนที่รัก (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

แป้ง-ฟลุก ‘เก็ทซิมเลฟ’ แป้ง-อรจิราถูกตราหน้าเป็น “มือที่ 3” แย่งฝัวชาวบ้าน!!! ฟลุก-
เกริกพล (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

‘แป้ง-อรจิรา’ ร่ำไห้ได้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิบบ ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุก’ ขอมรับแค
ศึกษากันอยู่ ครัวญเครียดหนักพ่อแม่พลอยถูกตำหนิตด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

จากตัวอย่างข้างต้น เห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการเลือกใช้ภาษาที่ให้ค่าทางลบต่อ
ตัวแป้ง เช่น “แย่งฝัวโบ” “มือที่ 3” “แย่งฝัวชาวบ้าน” “แย่งสามี” สำหรับฟลุกนั้น จะยังไม่ถูกวางกรอบ
ตัดสินอย่างชัดเจนจากภาษาที่ใช้พาดหัวข่าว

นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ยังมีการเลือกใช้
คำเพื่อให้น่าสนใจและโดดเด่น ดังนี้

ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว เช่น
เตียงหักมา 2 ปีแล้ว ฟลุก-โบ (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

โบ-ชญาดา เปิดอกปมแยกเตียงฟลุก (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

แป้ง-อรจิรา หลวมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” ตอนนี้แป้งมีข่าวกั๋วอยู่กับฟลุก-
เกริกพล (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

จะเหลกทางเน็ต ‘แป้ง’ โฮ! โคนค่าแย่งฝัวโบ (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

โบ-ฟลุก จบเซ็นหย่าแล้ว (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

แป้ง-ฟลุก ‘เก็ทซิมเลฟ’ แป้ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่ 3” แย่งฝัวชาวบ้าน!!!
(ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

คาดโนว่า ‘ฟลุก’ รับเตียงหักเล็ก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดอกแถลงแยก 2 ปี แล้ว
(เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

โบรับเลิกฟลุก เผยอยู่เพื่อลูก แต่ไม่หย่าขาด (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

โบ-ชญาดา เปิดใจฟลุกคบหาแป้ง เพิ่งรู้จากสื่อ ยันพร้อมแล้วหย่าอดีตสามี (เดลินิวส์
7 มี.ค. 50)

ฟลุกเซ็นหย่า ‘โบ’ ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแป้งกระทบ (เดลินิวส์ 15 มี.ค.
50)

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่าน
เกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพูดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พูดกับผู้อ่าน

ข.) การนำคำทับศัพท์มาใช้ เช่น

เน็ต (“เน็ต” มาจาก internet เป็นคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์

เก็ทซิมเลิฟ (“เลิฟ” มาจาก love เป็นคำกริยาและคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึง รัก ความรัก , เก็ทซิม เป็นภาษาจีน มีความหมายแสดงถึงอาการกั๊กใจ ไม่สบายใจ)

การนำคำทับศัพท์มาใช้ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่ เพราะคำบางคำเมื่อแปลความเป็นภาษาไทยอาจต้องใช้จำนวนตัวอักษรมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถสรุปประเด็นได้อย่างครอบคลุม แต่คำภาษาต่างประเทศบางคำสามารถให้ความหมายที่ผู้อ่านเข้าใจได้ทันที นอกจากนี้บางครั้งก็ใช้คำทับศัพท์เพื่อให้ข่าวดูน่าสนใจ

ค.) ใช้คำเดิม แต่มีความหมายเปลี่ยนแปลงในบางส่วน หรือแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ที่ได้กำหนดไว้ เช่น

กาสโนว่า ‘ฟลุค’ รับเตียงหักเล็ก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดอก แดงแยก 2 ปี แล้ว (เปิดอก ความหมายในบริบทนี้ หมายถึง การเปิดเผยข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีอยู่ทั้งหมดซึ่งแสดงให้เห็นถึงนัยยะว่าเป็นสิ่งที่ไม่สบายใจที่จะพูด เก็บไว้มานาน แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจพูดความจริง เปิดอกในที่นี้จึงไม่ได้มีความหมายตรงตามตัวอักษร : เติลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

ง.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

ยัน ไม่มีมือที่สาม (ยัน มาจาก ยืนยัน : ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

โบ-ชญาดา เปิดใจ ฟลุคคบหาแป๊ะ เพิ่งรู้จากสื่อ ยัน พร้อมแล้วหย่าอดีตสามี (ยัน มาจาก ยืนยัน : เติลินิวส์ 7 มี.ค. 50)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้สะดวก รวมถึงการขยายความเพื่อให้จำนวนตัวอักษรพอดีกับพื้นที่ หรือทำให้สารนั้นๆ มีความหมายที่ชัดเจนมากขึ้น

จ.) การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ เช่น

‘โบ-ฟลุค’ รั้าให้โฮ นัควันไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

แป๊ะ-ฟลุค รักเลิศลิลา แป๊ะ-อรจิรา แหลมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” ตอนนี้แป๊ะมีข่าวกั๊กอยู่กับฟลุค-เกริกพล (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ละ แหลททางเน็ต ‘แป๊ะ’ โฮ! โคนค่าแย่งตัวโบ (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

แป๊ะ-ฟลุค ‘เก็ทซิมเลิฟ แป๊ะ-อรจิราถูกตราหน้าเป็น “มือที่ 3” แย่งตัวชาวบ้าน!! (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

คาสโนว่า ‘ฟลุค’ รับผิดชอบหักเลิก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดอก แลก 2 ปี แล้ว (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

‘แป้ง-อรจิรา’ รำให้ ได้ข่าวว่าเป็น มือที่ 3 แย่งสามี-บิ๊ป ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุค’ ขอมรับแค่ว่า ศึกษากันอยู่ กฎ ระเบียบคนรักพ่อแม่พลอยถูกค่าทางเน็ตด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง

ฉ.) การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ไทยรัฐจะไม่มี การตั้งสมญานามให้กับใครเลย ไม่ว่าจะ เป็นสขรรมหรือผู้เสียชีวิต แต่เดลินิวส์จะตั้งสมญานามให้กับผู้เสียชีวิต เช่น

คาสโนว่า

การตั้งสมญานามให้กับบุคคลที่ตกเป็นข่าว ก็เพื่อให้มีคำที่พอเหมาะ ลงตัวกับการจัดหน้า และเพื่อแสดงบรรยากาศของข่าว ให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น แต่บางครั้งก็เป็นการแสดงความรู้สึกของผู้พาดหัวข่าวได้ด้วย โดยกรณีนี้มีเพียงเดลินิวส์ที่ตั้งสมญานามให้กับฟลุค ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นถึงปัจจัยหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการมีปัญหาวชิวิตครอบครัว นั่นก็คือความเจ้าชู้ของฟลุค อาจทำให้ผู้อ่านเกิดการตีความได้

ช.) การขึ้นต้นประโยคด้วยกริยา ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์และอาจไม่สื่อความหมายได้ หากไม่ได้อ่านความนำหรือเนื้อข่าว เช่น

ฉะ แหกทางเน็ต ‘แป้ง’ โฮ! โคนด้าแย่งฟิวโบ (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

ซ.) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

- อัญประกาศเดี่ยว (‘.....’) และ อัญประกาศคู่ (“.....”) เช่น

ยันไม่มีมือที่สาม ยังคุย “แบบม” ตลอด (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

แป้ง-อรจิรา แหกมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” (ไทยรัฐ 27 ม.ค.

51)

‘โบ-ฟลุค’ รำให้โฮ นั้ควันไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

ฉะ แหกทางเน็ต ‘แป้ง’ โฮ! โคนด้าแย่งฟิวโบ พ่อแม่พลอยเประอะพร้อมเจอกัน 3 คน! ต้องดู ‘ฟลุค’ อีกยาว ผากขอโทษคนที่รัก (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

‘โบ-ฟลุค’ จบเซ็นหย่าแล้ว ช่วยกันดูแลน้องอชิ เห็นใจ “แป้ง” ถูกปลด (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

แป้ง-ฟลุค ‘เก็ทชิมเลิฟ’ แป้ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่ 3” (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

กาลโนว่า ‘ฟลุค’ รับเตียงหักเล็ก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดดอกแกลงแยก 2 ปี แล้ว (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

ฟลุคเซ็นหย่า ‘โบ’ ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแบ่งกระทบ (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

‘แบ่ง-อรจิรา’ รั่าให้โต้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิบบ ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุค’ ขอมรับแค่ศึกษากันอยู่ คราวญ่เครียดหนักพ่อแม่พลอยถูกค่าทางเน็ตด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ มักใช้เน้นคำที่สำคัญของประโยค ทั้งนามจริงของบุคคล สมณานาม ยศ ตำแหน่ง สิ่งของ กริยาหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนว่า อะไรคือประเด็นสำคัญของข่าว หรือหนังสือพิมพ์กำลังพยายามจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านรู้มากที่สุด

- อัศจรรย์ (!)

นะแหลททางเน็ต ‘แบ่ง’ โฮ! โคนค่าแย่งฝัวโบ พ่อแม่พลอยเประออพร้อมเจอกัน 3 คน! ต้องดู ‘ฟลุค’ อิกยาว ฝากขอโทยคนที่รัก (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

แบ่ง-ฟลุค ‘เก็ทซิมเลฟ’ แบ่ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่ 3” แย่งฝัวชาวบ้าน!!! ฟลุค-กริกพล (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

การใช้เครื่องหมายอัศจรรย์ก็เพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลในข่าว หรือผู้เขียนพาดหัวข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ทำให้น้ำเสียงของคำหรือข้อความดูมีน้ำหนักมากขึ้น ดูน่าตื่นเต้นหรือน่าตกใจ และอาจทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่ เรื่องที่พาดหัวข่าวนั้นน่าตื่นเต้น น่าทึ่ง หรือนักแน่น เป็นการสร้างให้ผู้อ่านเห็นถึงอารมณ์ น้ำหนัก ทิศทางของข่าว

- ยัติภังค์ (-) เช่น

เตียงหักมา 2 ปีแล้ว ฟลุค-โบ (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

แบ่ง-ฟลุค รักเลศลิตา (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

‘โบ-ฟลุค’ รั่าให้โฮ นัควันไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

‘โบ-ฟลุค’ จบเซ็นหย่าแล้ว (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

แบ่ง-ฟลุค ‘เก็ทซิมเลฟ’ (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

‘แบ่ง-อรจิรา’ รั่าให้โต้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิบบ ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุค’ (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในหัวข่าวนี้นี้ ก็เพื่อแยกคำสองคำ หรือข้อความออกจากกัน โดยที่ระหว่างคำหรือข้อความเหล่านั้นเชื่อมด้วยคำว่า “และ” จึงเป็นการช่วยประหยัดพื้นที่ของการพาดหัว นอกจากนี้ บางครั้งก็ใช้เพื่อขยายความคำข้างหน้า เช่น

โบ-ชญาดา เปิดดอกปมแยกเตียงฟลุค (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

แป็ง-อรจิรา แผลมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” ตอนนีแป็งมีข่าวกั๋วอยู่กับฟลุค-เกริกพล (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

แป็ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่3” แย่งผัวชาวบ้าน!!! ฟลุค-เกริกพล (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

‘แป็ง-อรจิรา’ ร่ำไห้ได้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

ส่วนการใช้แหล่งข่าว พบว่า ประเด็นการเลิกกันของโบและฟลุคนี้ ทั้งโบ-ฟลุคก่อนข้างจะเป็นแหล่งข่าวหลักที่ให้ข้อเท็จจริง แต่ด้วยตัวเนื้อหาจากการให้สัมภาษณ์ที่พยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุของการเลิกกันว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่ 3 จึงทำให้น้ำหนักข่าวดูเป็นบวกต่อทั้งคู่มากยิ่งขึ้น เช่น

โบ-ชญาดา เปิดดอกปมแยกเตียงฟลุค เหตุเข้ากันไม่ได้ ยันไม่มีมือที่สาม ยังคง “แบม” ตลอด (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

‘โบ-ฟลุค’ ร่ำไห้โศก นัดวันไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

‘โบ-ฟลุค’ จบเซ็นหย่าแล้ว ช่วยกันดูแลน้องอชิ เห็นใจ “แป็ง” ถูกปลด (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

โบรับเลิกฟลุค เผยอยู่เพื่อลูก แต่ไม่หย่าขาด (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

ฟลุคเซ็นหย่า ‘โบ’ ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแป็งกระทบ (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

นอกจากนั้น จากการกระทำที่สื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงความรู้สึกของทั้งคู่ว่าเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีนัยยะให้ผู้อ่านตีความได้ว่า ทั้งคู่เลิกกันด้วยดี และไม่ได้พยายามให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ก็ยังทำให้ทั้งโบและฟลุคเป็นแหล่งข่าวทางบวก เช่น

‘โบ-ฟลุค’ ร่ำไห้โศก นัดวันไปหย่าขาด (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

ฟลุคเซ็นหย่า ‘โบ’ ใจหาย ชมเป็นพ่อที่น่ารัก รับข่าวแป็งกระทบ (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

สำหรับประเด็นเรื่องการคบกันระหว่างแป็งกับฟลุคนี้ ด้วยบริบททางสังคมที่ไม่ยอมรับกับเหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้ทั้งฟลุคและแป็งก่อนข้างจะเป็นแหล่งข่าวที่ให้ค่าทางลบจากตัวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “แป็ง” ที่ถูกชี้ให้เห็นว่าเป็น “มือที่ 3” ถึงแม้ว่าแป็งจะแสดงให้เห็นถึงความเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ตาม เช่น

จะเหลกทางเน็ต “เป็ง” โส โคนคำแย่งฝัวโบ พ่อแม่พลอยเประ พร้อมเจอกัน 3 คน!
ต้องดูฟลุกอีกยาว (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

เป็ง-ฟลุก ‘แก๊กซิมเลฟ’ เป็ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่3” แย่งฝัวชาวบ้าน!! ฟลุก-เกริกพล (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

‘เป็ง-อรจิรา’ ร่ำไห้ได้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิบบ ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุก’ ขอมรับแก้
ศึกษากันอยู่ ครัวญเครียดหนักพ่อแม่พลอยถูกตำหนิต่างเน็ตด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

โดยสรุปแล้ว แหล่งข่าวต่างๆที่ไทยรัฐและเดลินิวส์ใช้ จะเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นบุคคล
ในข่าว ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งยังเป็นประเด็น
เรื่อง “ครอบครัว” ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นสื่อจึงเลือกใช้โบ-ฟลุก-เป็ง เป็นแหล่งข่าวหลัก
ซึ่งการให้ค่าทางบวกหรือลบของแหล่งข่าวนั้น จึงขึ้นอยู่กับรายละเอียดของเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบ
หลัก

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นมานำเสนอ จะพบว่าในช่วงแรกของการนำเสนอข่าว จะ
เสนอประเด็นการแยกทางกันระหว่างโบกับฟลุก เช่น

เตียงหักมา 2 ปีแล้ว ฟลุก-โบ (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

โบ-ชญาดา เปิดดอกปมแยกเตียงฟลุก เหตุเข้ากันไม่ได้ ยันไม่มีมือที่สาม ยังคุย “แบม”
ตลอด (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

คาดโนว่า ‘ฟลุก’ รับเตียงหักเล็ก ‘โบ’ มีข่าวมานาน เปิดดอกแถลงแยก 2 ปี แล้ว (เดลินิวส์
5 ธ.ค. 50)

โบรับเลิกฟลุก เผยอยู่เพื่อลูก แต่ไม่หย่าขาด (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

แต่มาในช่วงหลัง หนังสือพิมพ์เริ่มเสนอประเด็นเรื่องมือที่สาม การคบกันระหว่างเป็ง
กับฟลุก เพิ่มมากขึ้น เช่น

เป็ง-ฟลุก รักเลิกลีลา เป็ง-อรจิรา แหลมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” ตอนนี้เป็งมี
ข่าวค้ำอยู่กับฟลุก-เกริกพล (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

จะเหลกทางเน็ต ‘เป็ง’ โส! โคนคำแย่งฝัวโบ พ่อแม่พลอยเประ พร้อมเจอกัน 3 คน!
ต้องดู ‘ฟลุก’ อีกยาว ฝากขอโทษคนที่รัก (8 มี.ค. 51)

เป็ง-ฟลุก ‘แก๊กซิมเลฟ’ เป็ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น “มือที่3” แย่งฝัวชาวบ้าน!!ฟลุก-
เกริกพล (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

‘เป็ง-อรจิรา’ ร่ำไห้ได้ข่าวฉาวเป็นมือที่ 3 แย่งสามี-บิบบ ‘โบ’ หย่า ‘ฟลุก’ ขอมรับแก้
ศึกษากันอยู่ ครัวญเครียดหนักพ่อแม่พลอยถูกตำหนิต่างเน็ตด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

จะสังเกตได้ว่า ประเด็นข่าวนี้เกี่ยวข้องกับ “ครอบครัว” ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับสังคมไทย แต่ประเด็นที่สื่อเลือกมานำเสนอ จะไม่พบในส่วนของบุตรเท่าไรนัก เพราะสื่อมองว่าไม่ใช่ประเด็นหลักของการมีปัญหาระหว่างโบกับฟลุค สื่อจึงไม่มุ่งนำเสนอในพาดหัวข่าว ในทางกลับกัน ประเด็นต่างๆที่สื่อเสนอล้วนเกี่ยวข้องกับฟลุค-โบ-เป้ง เช่น สาเหตุของการเลิกกัน , ความสัมพันธ์ของทั้ง 3 ฝ่าย

นอกจากนั้น ก็ยังมีประเด็นเรื่องมือที่สาม การคบกันระหว่างเป้งกับฟลุค ซึ่งช่วงแรกก็คลุมเครือ ต่างไม่มีใครยอมรับเช่นกัน ทำให้สื่อยังติดตามแหล่งข่าวอย่างใกล้ชิด ข่าวนี้จึงถูกนำเสนอในช่วงระยะเวลาค่อนข้างนาน จนในที่สุดเมื่อบุคคลในข่าวออกมาเปิดเผยยอมรับเอง ประกอบกับประเด็นเรื่องโบกับฟลุคก็ได้ขั้วยุติโดยการจดทะเบียนหย่า สื่อจึงลดการนำเสนอลงทั้งข่าวหน้าหนึ่งและข่าวหน้าใน

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการกำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการเสนอข่าวกรณีโบ-ฟลุค ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ นำเสนอโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนาถึงอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้าง ความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

หลังตกเป็นเป้าให้ผู้คนทวงถามมั่วสับสนมานานว่า ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ เจ้าของฉายา “คาสโนว่าเมืองไทย” ฟลุค-เกริกพล มัสยวานิช มีอันล่มสลายถึงกาลอับปางแล้ว กับภรรยาสาวสวยคนดัง “โบ-ชญาดา ลิวเฉลิมวงศ์” ทว่าทั้งคู่ก็ยังออกมาปฏิเสธตลอดว่าไม่เป็นความจริง ท่ามกลางความคลุมเครือ เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ “น้องอชิ” กลับควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคม ในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไปว่าฟลุคเป็นพระยาเทครัวหรือไม่นั้น (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

เมื่อถามถึงการสร้างครอบครัวใหม่ ฟลุคร้องไห้โฮก่อนตอบว่ายังไม่ได้คิด อยากดูแลลูกให้ดีที่สุด พยายามประคองไม่ให้มันแยกขวานี้ (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

กลายเป็นเรื่องทอล์ก ออฟ เดอะ ทาวน์ มาเกือบตลอดทั้งสัปดาห์ หลังจากฟลุค-เกริกพล มัสยวานิช นักแสดงเจ้าของฉายาคาสโนว่าเมืองไทย ยอมรับแล้วว่าแยกทางกับภรรยาสาว โบ-ชญาดา มา

นานถึง 2 ปี โดยที่ฝ่ายหญิงเก็บตัวเงียบ กระทั่งเมื่อเย็นวันที่ 11 ธ.ค. โบ-ชญาดาจึงยอมเปิดปากเป็นครั้งแรก ระหว่างการเดินทางมาบันทึกเทปรายการโทรทัศน์ที่สตูดิโอเจเอสแอล ย่านลาดพร้าว 107 โดยพิธีกรสาวลูกหนึ่งได้อุ้มน้องอชิอุกชายหัวแก้วหัวแหวนมาด้วย (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

จบสิ้นปัญหาการคาราคาซัง ที่ทำให้กระอักกระอ่วนใจกันทั้งสองฝ่ายเสียที เมื่อพระเอกละครคนดัง เจ้าของฉายาคาสโนว่าแห่งวงการบันเทิง “ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช” ได้ถูกขั้วตัวปากกาเซ็นใบหย่าอย่างเป็นทางการกับ “โบ-ชญาดา” อดีตภรรยาที่เคยใช้ชีวิตครอบครัว ครองคู่อยู่กินกันมานานถึง 4 ปี โดยทั้งคู่ข่มขืนใจไปเซ็นใบหย่ากันที่เขตวังทองหลาง (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

คาสโนว่า ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช เปิดใจยอมรับแล้วเตียงหัก แยกบ้านอยู่กับ “โบ-ชญาดา” ภรรยาสาว หลังตกเป็นข่าวชุบชิบกันมานาน (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

...แต่ก็มีเรื่องอื้อฮาเป็นอย่างมาก เมื่อ “ฟลุค-เกริกพล” ตัดสินใจเปิดเผยเรื่องราวชีวิตครอบครัวตัวเอง หลังจากมีกระแสข่าวมานานว่า แยกกันอยู่กับ โบ-ชญาดา ภรรยาสาว มีทายาทลูกชายน่ารักด้วยกัน 1 คน คือน้องอชิ-อชิรวัดดี มัสยวาณิช วัย 5 ขวบ (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

พิธีกรสาวชื่อดัง โบ-ชญาดา เปิดใจหลังเลิกรักกับฟลุค-เกริกพล อดีตสามีเป็นครั้งแรก ย้ำข่าวรักร้าวยังสะเทือนใจและเสียใจ แต่มีความจำเป็นต้องแยกทาง ซึ่งยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน ทุกวันนี้ทำทุกอย่างเพื่อลูกอย่างเดียว ระบุปัญหาความรักร้าวไม่มีปัญหาใหม่ที่สาม วอนอย่าดึงใครมาเป็นแพะรับบาป ยันปัญหาทุกอย่างขึ้นอยู่กับคนสองคนเป็นคนตัดสินใจ (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

จากกรณีข่าวคราวความรักของฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช กับ โบ-ชญาดา มัสยวาณิช ที่มีอันต้องเลิกรักกันไปทั้งๆที่ทั้งสองมีลูกชายแสนน่ารัก น้องอชิ-อชิรวัดดี มัสยวาณิช เป็นพยานรักแล้ว โดยทั้งสองคน โบ-ฟลุค ก็ออกมาแถลงต่อสาธารณชนถึงความสัมพันธ์ว่า แม้จะเลิกรักกัน แต่ก็ยังร่วมกันดูแลลูกชายอย่างดีที่สุด ท่ามกลางกระแสข่าวว่าฟลุค-เกริกพล ได้คบหากับเป็ญ-อรจิรา แผลมวิไล คารานางแบบชื่อดัง จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ไปทั่ววงการ แต่ฝ่ายฟลุค-เกริกพล และเป็ญ-อรจิรา ก็ออกมาปฏิเสธข่าวดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง แต่สุดท้ายฝ่ายชายก็ออกมายอมรับว่าคบหากับเป็ญจริงๆ (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

โบ-ฟลุค ย่องงู่มือแอบไปหย่ากันเรียบร้อยแล้ว ฝ่ายชายเผยกระแสข่าวเรื่องเป็ญ-อรจิรา ส่งผลกระทบอย่างรุนแรง วันนี้จึงตัดสินใจทำทุกอย่างให้ถูกต้องชัดเจน ย้ำใบหย่าเหมือนกระดาษใบหนึ่งเท่านั้น ความสัมพันธ์พ่อ-แม่-ลูก มันอยู่ในสายเลือด ส่วนมรดกทรัพย์สินไม่มีการแบ่ง เก็บไว้ให้ลูก เปรยเสียใจที่ถูกถอดจากละครความลับซูเปอร์สตาร์ พร้อมหวานใจคนใหม่ ด้านโบให้สัมภาษณ์น้ำตาคลอ ระบุใจหายที่ต้องแยกทางกัน ชมอดีตสามียังทำหน้าที่พ่อที่น่ารักได้เป็นอย่างดีเหมือนเดิม ขอบคุณทุกคนที่ติดตามข่าวมาโดยตลอด (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

ถูกจับตามองอย่างไม่กระพริบ ความรักอันหวานฉ่ำแต่กลับมาขมขื่น ระหว่างพลุกกับโบ โกล่ถึงจุดจบ หลังอยู่กินกันฉันสามีภรรยาจนร่วม 5 ปี กระทั่งมีโง้งทองคล้องใจลูกชายน้อยอชิ แต่สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาระหองระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิกพฤติกรรมเจ้าชู้ได้ ล่าสุดเจ้าตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจอยู่กับนางเอกสาว แป้ง-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้างานของครอบครัว เนื่องจากแป้งอย่างแน่นอน ขณะที่แป้งเองต้องรีบออกมาแถลงข่าวทั้งน้ำตาเปิดใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ไม่ได้เป็นมือที่สาม (เคลนิวิสต์ 15 มี.ค. 51)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้เทคนิคการพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า โบและพลุกเลิกกันและปิดบังมานานถึง 2 ปี ทั้งๆที่สื่อก็ตั้งข้อสังเกตมานานแล้ว โดยสื่อใช้คำพรรณนาในลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านตีความและรู้สึกได้ว่า ทั้งโบ-พลุกมีปัญหากันมานานแล้ว แต่เพิ่งออกมายอมรับและเปิดเผยเหตุการณ์ นอกจากนั้นสื่อยังใช้คำที่พรรณนาให้เห็นนิสัย บุคลิกภาพของพลุกว่าเป็นคนเจ้าชู้ โดยนำฉายาของพลุกมากล่าวถึงในข่าวว่า “คาสโนว่า” ซึ่งทำให้เกิดการสร้างความหมาย สร้างทัศนคติให้แก่ผู้อ่านได้ และก็ปิดท้ายด้วยบทสรุปของความสัมพันธ์ทั้งโบและพลุก ที่สื่อชี้ให้เห็นว่ายืดเยื้อมานาน

นอกจากนั้น สื่อก็ยังเน้นการนำเสนอข่าวจากคำให้สัมภาษณ์ของทั้งโบและพลุก ซึ่งคำสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นว่าทั้งคู่ต่างก็รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

ทันทีที่เห็นข่าวสื่อหนังสือพิมพ์ได้โทรหาพี่แบมเป็นคนแรก เพราะตกใจมากเป็นเรื่องใหญ่ที่ไม่อยากให้เป็นแบบนี้ ก็มีโทรคุยตลอด และพี่แบมเป็นคนเดียวที่โบคุยเรื่องนี้ด้วย ตอนนี้อิชียังไม่รู้เรื่อง ลูกยังเห็นพ่อแม่อยู่ด้วยกัน กอดลูกอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม ไปด้วยกันเหมือนเดิม ไม่เคยทะเลาะกันต่อหน้าลูก เชื่อว่าความรักที่มีอยู่ให้กันยังเหมือนเดิม แต่อาจจะแปรรูปไปจากที่เคยหวานแหวว มาเป็นความรักให้กำลังใจเหมือนเพื่อนคุย เป็นคนที่ปรึกษาได้ทุกเรื่อง ยังคุยกันได้อยู่ พลุกยังคุยกันอยู่เหมือนเดิม (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

พลุก ได้ให้สัมภาษณ์ถึงผลกระทบกับข่าวเดียงหักกับโบว่า.....สำหรับตน พอคครอบครัวถึงจุดที่ต้องแยกเตียงจริงๆพยายามไม่เศร้า พยายามเดินหน้าต่อไปกับชีวิต แต่พยายามไหวไม่ดีขึ้น พยายามเก็บเงียบเอาไว้ วันที่เราแต่งงานกัน แสบปีมีความสุขมาก แยกหรือมางานเยอะมาก ทุกคนอวยพรขอให้รักกันนานๆ แต่วันนี้มันไม่ประสบความสำเร็จ มันอาย และเสียใจ มันคือความเจ็บปวดทุกวินาที ไม่พูดก็หาว่าโกหก แต่รอเวลาที่เหมาะสม ได้คุยกันแล้วว่าเราไปไม่รอด ไม่ได้พูดเพราะงอนหรือทะเลาะกัน แต่ชีวิตคู่มันมาถึงทางตัน (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

พิธีกรสาวคนดังถึงกับหน้าตาต่อแวงกังวล เมื่อทราบว่ามิกองทัพนักข่าวมารอสัมภาษณ์ เรื่องดังกล่าวจำนวนมาก และเอ่ยปากที่เล่นทีจริงกับผู้สื่อข่าวว่า “อย่าทำแบบนี้กับโบ เดี่ยวร้องไห้” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

ฟลุคก็ร้องไห้ โบก็ร้องไห้ ก็กอดกันร้องไห้เหมือนเดิมเมื่อมีปัญหา เราผูกพัน เราเป็นพ่อแม่ของน้องอชิ เรายังมีความรู้สึกที่ติดต่อกันอยู่ วันนี้เราไม่สามารถทำให้เหมือนเดิมได้ โบนัสเจอกับฟลุค สองคนที่ออฟฟิศของโบเอง การหย่าเป็นแค่กระดาษใบหนึ่ง ที่สำคัญเราหย่าแล้วทำให้เรามีความสุข การที่เราไม่ทะเลาะกัน ทำให้ลูกมีความสุข (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

ขณะที่โบ-ชญาดา กล่าวยอมรับด้วยดวงตาที่ฉายแววเศร้า บ่งบอกถึงความรู้สึกในใจว่า รู้สึกใจหายไม่แตกต่างกันกับฟลุค ยิ่งใจหายมากขึ้นเมื่อตอนหันมามองหน้าฟลุค อยากรู้ก็ตามถึงเราทั้งคู่ จะเปลี่ยนสถานะก็จริง แต่เราก็มีน้องอชิที่น่ารัก ทุกอย่างคงไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมาก (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

อยากรู้ก็ตาม ในส่วนของโบก็รู้สึกเสียใจและบ่นทอน ไม่อยากให้มีข่าว กระทบกระเทือนออกมา ทำให้ทุกคนต้องรับรู้ในมุมมองนี้ เพราะว่าน้องอชิยังเล็ก และโบก็รักลูกมาก ที่สุด ถ้าต้องเป็นข่าว เรายังก็ไม่สบายใจและไม่อยากให้มีมันเกิดขึ้น (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

โบกล่าวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยมีน้ำตาคลอเบ้าว่า วันนี้ตนรู้สึกใจหายมากที่ต้องไปจดทะเบียนหย่ากัน เรายังไม่ได้บอกลูก คิดว่าลูกคงไม่รู้สึกถึงความแตกต่าง เราทำทุกอย่างเหมือนเดิม ไปไหนมาไหนด้วยกัน ที่สำคัญฟลุคยังทำหน้าที่พ่อที่น่ารักได้อย่างดีเหมือนเดิม...เมื่อพูดถึงตรงนี้โบได้หันไปซบไหล่ฟลุค น้ำตาคลอเบ้าสร้างความหดหู่ให้กับนักข่าวเป็นอย่างมาก (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

อีกทั้งยังมีการบรรยายอากัปกริยา ซึ่งเป็นอวัจภาษา เป็นการสังเกตจากสื่อ โดยยืนยันให้เห็นว่าทั้งโบและฟลุคต่างก็รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง เช่น

พิธีกรสาวคนดังถึงกับหน้าตาต่อแวงกังวล เมื่อทราบว่ามิกองทัพนักข่าวมารอสัมภาษณ์ เรื่องดังกล่าวจำนวนมาก และเอ่ยปากที่เล่นทีจริงกับผู้สื่อข่าวว่า “อย่าทำแบบนี้กับโบ เดี่ยวร้องไห้” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

ผู้สื่อข่าวรายงานด้วยว่า ขณะที่ฟลุคกล่าวมาถึงตอนนี้ ถึงกับมีโบหน้าเศร้าและน้ำตารันออกมาคลอเบ้า (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

โบได้กล่าวด้วยเสียงสั่นๆและมีน้ำตาคลอเบ้าว่า ในขณะที่ยืนคุยกับฟลุคเรื่องหย่า ต่างคนต่างร้องไห้ออกมา (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

หลังจากมาถึงงานทั้งคู่ได้ยื่นให้สัมภาษณ์คู่กันด้วย ใบหน้าเศร้าสลด ปิดฉากความหวานที่เคยมีให้ซึ่งกันและกัน เมื่อครั้งความรักยังไม่โรยรา (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

อย่างไรก็ตาม ระหว่างที่ฟลุคตอบคำถามผู้สื่อข่าว โบได้หันมามองหน้าฟลุคเป็นระยะๆ และก้มหน้า พยายามกลืนน้ำตาแห่งความรันทรมองใจไม่ให้หลังออกมา (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

โบกล่าวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยมีน้ำตาคลอเบ้าว่า วันนี้ตนรู้สึกใจหายมากที่ต้องไปจดทะเบียนหย่ากัน เรายังไม่ได้บอกลูก คิดว่าลูกคงไม่รู้ถึงถึงความแตกต่าง เราทำทุกอย่างเหมือนเดิม ไปไหนมาไหนด้วยกัน ที่สำคัญฟลุคยังทำหน้าที่พ่อที่น่ารักได้อย่างดีเหมือนเดิม...เมื่อพูดถึงตรงนี้ โบได้หันไปชบไหล่ฟลุค น้ำตาคลอเบ้าสร้างความหดหู่ให้กับนักข่าวเป็นอย่างมาก (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

นอกจากประเด็นการเลิกรักกันของโบ-ฟลุคแล้ว หนังสือพิมพ์ยังให้ความสำคัญกับประเด็นการคบกันของฟลุคและแป้ง ซึ่งเป็นการให้ค่าในทางลบมากยิ่งขึ้น ทั้งการปฏิเสธถึงความสัมพันธ์ในช่วงแรก , การคบกันในระหว่างที่ฟลุคยังไม่ได้หย่ากับโบ จนสื่อสร้างประเด็นใหม่ว่า เป็นมือที่สาม และเป็นแรงกดดันให้โบฟลุคต้องหย่ากัน ตัวอย่างเช่น

แป้ง-อรจิรา แหลมวิไล แพ้ “ผู้ชายมีประสบการณ์” ตอนนี้แป้งมีข่าวกัวยู่กับฟลุค-เกริก พล มัสวานิช “พ่อม่ายป้ายแดง” ที่เพิ่งประกาศว่าแยกเตียงนอนกับเมีย “โบ-ชญาดา” มาร่วม 2 ปี ฟลุคเลยกลายเป็น “ผู้ชายโสด มีเรือฟ่ง 1 ลำ” คือ น้องอชิ แต่เสน่ห์คาสโนว่ายังเหลือร้าย ไม่จั้นฟลุค คงไม่ได้ฉายา “คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย” หรือก! (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ตอนนี้มีข่าวแป้งเข้าไปพัวพัน เธอเลยเจอข้อหา “มือที่สาม” ไปเต็มเปา แต่ถึงแป้งจะออกมาปฏิเสธข่าวว่าเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับฟลุค บอกเพียงว่า ฟลุคเป็นเพื่อนร่วมงาน สนทนกันเพราะเล่นละครเรื่องนารีสโมสร แต่ก็มีข่าวลือลอคออกมาจากกองว่า แป้งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าวเม้าส์ว่า ฟลุคขอหย่าโบเพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแป้ง....ล่าสุดก็มีข่าวว่าควงกันไปญี่ปุ่น ไปเที่ยวเชิงใหม่ด้วยกันอีก ทุกคนเห็นอย่างนั้นจริงๆ แต่แป้งยืนกรานกระต่ายขาขาวว่า ไม่จริง แป้งอ้างว่าอย่างไรไปญี่ปุ่นก็ไปกับทีมละครนารีสโมสร ส่วนคอนโดก็ไม่ได้ไปอยู่ เพราะแป้งยังอยู่บ้านกับพ่อแม่! (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ล่าสุด มีข่าวว่าตอนที่ฟลุคคุยโทรศัพท์อยู่กับโบ มีเสียงผู้หญิงลือลอคเข้าไปในสาย และเสียงนั้นคล้ายเสียงแป้ง ผู้ซึ่งมีข่าวเป็น “มือที่ 3” อยู่พอดี (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

หลังจากที่ตกเป็นเป้าถูกคนในสังคมมองว่า นางเอกสาว แป้ง อรจิรา แหลมวิไล เป็นมือที่สาม ทำให้พระเอกหนุ่มฉายาคาสิโนว่า ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช และ โบ-ชญาดา เตรียมหย่าขาด ทำให้นางเอกสาวตัดสินใจเปิดอกให้สัมภาษณ์ (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“แป้ง” ปล่อยโฮ! เครียด-เสียใจถูกรุมตำว่าอนเนต “แย่งตัวชาวบ้าน” ได้ข่าวบิ๊บ “โบ” หย่า “ฟลุค” บิ๊บ โคน ลีอกคั่นหนักจำต้องออกมาพูด ได้แต่ส่งสารพ่อแม่พลอย โคน ทางเลขไปด้วย ขณะเดียวกัน ยันสัมพันธ์กับ “โบ” ยังคืออยู่ ยินดีเคลียร์พร้อมหน้า 3 คน แต่ไม่เกี่ยวเรื่องหย่า ส่วนอนาคตจะคบกับฝ่ายชายถึงขั้นวิวาห์หรือไม่ ยังต้องคู่อีกยาว เชื่อตัวเองเป็นคนคิดดีทำดี ขอโทษทุกคนถ้าทำให้ใครผิดหวัง (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

แอบเล่นรักซ่อนเร้นอยู่พักใหญ่ แต่ตอนนี้รัก “แป้ง-ฟลุค” กำลังจะกลายเป็น “รักซ่อนแค่น” เพราะตั้งแต่ฟลุคออกมาเปิดใจว่า “กำลังคบคู่ออกกับแป้งมานาน 2 เดือน” โดยยังไม่ “หย่าขาด” กับเมียที่บ้าน พ่อแม่เพื่อนแป้งเลขรุมตำ ด้วยความเป็นห่วงแป้งจะถูกรุมมองว่า “กินน้ำได้ศอก” เล่นเอาแป้งเครียดที่ต้องตกเป็น “จำเลยสังคม” บ้างก็หาว่าแป้งไปเร่งรัดให้ฟลุคจัดการหย่าขาดกับโบ! (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

โดยทั้งสองคนโบ-ฟลุค ก็ออกมาแถลงต่อสาธารณชนถึงความสัมพันธ์ว่า แม้จะเลิกรักกัน แต่ก็ยังร่วมกันดูแลลูกชายอย่างดีที่สุด ท่ามกลางกระแสข่าวว่าฟลุค-เกริกพล ได้คบหากับแป้ง-อรจิรา แหลมวิไล คารานางแบบชื่อดัง จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ไปทั่ววงการ แต่ฝ่ายฟลุค-เกริกพล และแป้ง-อรจิรา ก็ออกมาปฏิเสธข่าวดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง แต่สุดท้ายฝ่ายชายก็ออกมายอมรับว่าคบหากับแป้งจริงๆ (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

ฟลุคกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า...สาเหตุหลายๆอย่างมันเป็นเรื่องส่วนตัวไม่อยากจะย้อนอดีต ผู้สื่อข่าวถามว่ามันเป็นส่วนหนึ่งไหมที่ทำให้ถูกมองว่าเป็น “คาสิโนว่า” ฟลุคตอบว่าข่าวที่ออกมาทั้งหมดเป็นช่วงที่ผมแยกเตียงกันแล้ว ตั้งแต่แต่งงานจนเลิกกัน ผมไม่เคยนอกใจเขาเลย ตอนนี้เรายังรักกันอยู่ (เดลินิวส์ 5 มี.ค. 50)

...โดยส่วนตัวไม่รู้จักรักกับแป้ง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นตนต้องยอมรับให้ได้ ตอนนี้ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำอะไร แต่คงจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุด โดยเฉพาะตัวเองจะต้องยอมรับความจริงในเรื่องนี้ให้ได้ และเมื่อทำได้แล้วก็ต้องมานั่งพูดคุยกันทั้งหมดว่าจะทำอะไรแบบไหนต่อไป (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

ร่ำไห้กลางกองถ่าย แป้ง-อรจิรา ยันไม่เคยเร่งให้ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ แง้งไม่ได้เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ยอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่เปล่าคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับพระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกลือคั่น (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

เรื่องห่าหรือไม่ห่ามันเป็นเรื่องของเขา 2 คน ณ วันที่เราออกมาบอกว่าศึกษากัน ถามว่าอยากพูดไหม ก็ไม่นะคะ แต่ถ้าถามว่าทำไมต้องพูด เพราะว่ามันเกิดจากแรงกดดันของสื่อด้วย เหมือนกันว่าทำไมเราไม่พูด...ทุกวันนี้เรายังไม่ได้คบ มันยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น ต้องศึกษากัน ไปอีกนาน ฉะนั้นเรื่องห่าไม่ใช่เรื่องที่แป้งจะต้องไปพูดให้เขาสองคน จะต้องทำนะคะ มันเป็นเรื่องของคนสองคน ไม่ใช่เรื่องของแป้ง และแป้งก็ไม่ใช่มือที่สามด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

ถูกจับตามองอย่างไม่กระพริบ ความรักอันหวานฉ่ำแต่กลับมาขมขื่น ระหว่างฟลุคกับโบ ใกล้เคียงจุดจบ หลังอยู่กินกันฉันสามีภรรยาานร่วม 5 ปี กระทั่งมิโซ่ทองคล้องใจลูกชายน้องอชิ แต่สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาห่าระหองระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิกพฤติกรรมเข้าสูได้ ล่าสุดเจ้าตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาใจอยู่กับนางเอกสาว แป้ง-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้างวานของครอบครัว เนื่องจากแป้งอย่างแน่นอน ขณะที่แป้งเองต้องรีบออกมาแถลงข่าวทั้งน้ำตาเปิดใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ไม่ได้เป็นมือที่สาม (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการบรรยายให้เห็นถึงนิสัยบุคลิกของฟลุคว่าเป็นคนเจ้าชู้ ทั้งที่เพิ่งประกาศว่าเลิกกับโบ ซึ่งแม้ว่าจะเลิกมานาน 2 ปี แต่สังคมก็เพิ่งรับทราบข้อเท็จจริง และเมื่อประกาศให้สังคมรับทราบ ก็มาคบกับแป้งในทันที

นอกจากนี้ สื่อก็พยายามชี้ให้เห็นภาพว่า มีคนสังเกตมานานแล้วว่า แป้งกับฟลุคกำลังคบหากัน ทว่าทั้งคู่ต่างก็พยายามออกมาปฏิเสธเรื่อยมา จนท้ายที่สุดเมื่อทั้งคู่ออกมาเปิดเผยข้อเท็จจริงหลังจากปล่อยให้สังคมตั้งข้อกังขามานาน โดยอ้างว่าเป็นเพราะแรงกดดันจากสื่อ ทั้งฟลุคและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “แป้ง” จึงยังถูกโจมตีจากกระแสสังคม แม้แป้งจะพยายามออกมาขอโทษและยืนยันว่าไม่ได้มีส่วนกดดันให้ฟลุคกับโบต้องหย่าขาดจากการเร็วขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ทั้งคู่จะออกมาเปิดเผยว่ากำลังศึกษากัน แต่ก็ยังคงไม่ยอมรับว่าความสัมพันธ์เกินกว่าเพื่อน

อีกทั้งยังมีการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆ แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ ว่า แป้งกับฟลุคกำลังคบกันในช่วงที่ทั้งคู่ยังไม่ยอมรับ เพียงแต่แหล่งข่าวที่สื่อ นำข้อมูลมาอ้างอิงเป็นแหล่งข่าวปิด ตัวอย่างเช่น

แต่ก็มีข่าวเด็ดล่อล่อออกมาจากกองว่า แป้งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าวเม้าส์ว่า ฟลุคขอหย่าโบเพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแป้ง (ไทยรัฐ 27 มี.ค. 51)

นอกจากนี้ ก็มีการพูดถึงอุปนิสัยของฟลุคว่าเป็นคนเจ้าชู้ จนกระทั่งแต่งงานกับโบ นิสัยนี้ก็ยังคงอยู่ อีกทั้งก็บรรยายให้เห็นถึงนิสัยบุคลิกของแป้งที่เจ้าชู้ไม่แตกต่างกับฟลุคเช่นกัน เนื่องจากมีข่าว

กับผู้ชายมาหลายคนก่อนที่จะมาคบกับฟลุค ซึ่งเป็นการวิจารณ์ เป็นความคิดเห็นจากสื่อที่นำเสนอ สอดแทรกไปเนื้อหาข่าว และอาจจะเป็นการวางกรอบให้ผู้อ่านคิดตาม โดยที่ผู้อ่านไม่รู้ตัว ตัวอย่างเช่น

ฟลุคเลิกกลายเป็น “ผู้ชายโสด มีเรือฟาง 1 ลำ” คือ น้องอชิ แต่เสนอให้คาสโนว่ายัง เหลือร้าย ไม่งั้นฟลุค คงไม่ได้ฉายา “คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย” หรือก! (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ฟลุคเป็นหนุ่มน่ารักมีชั้นเชิง ลูกเล่นแพรวพราว ยังเคยแสร้งทำตัวเป็นแมวเหมียวๆ จนโบ ยอมหลงเชื่อแต่งงานด้วยจนมีลูกกัน 1 คน เพราะคิดว่าฟลุคจะเลิกนิสัยเจ้าชู้ แต่กลายเป็น “ดีแตก” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ตั้งแต่เลิกกับ ฐิริ หิริญพฤกษ์ แฟนหนุ่มคนเดียวที่เคยคบเปิดเผย แปะก็ปล่อยให้หัวใจไร้ แพนมาหลายปีแต่เธอไม่มีเหงา เดี่ยวมีข่าวคั่วหนุ่มวิน วงโปเตโต้ นักร้องเพทายค่าอาร์เอส ลองรักกะนัก คนตรีคงไม่เร้าใจ แปะเลยหันไปทดสอบลองรักกับหนุ่มไฮโซแพท พรประภา..... (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

...กาลเวลาเท่านั้น จะช่วยพิสูจน์ว่า “คาสโนว่าแฉ่ง” จะแพ้ “คาสโนว่าฟลุค” หรือเปล่า (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

ผู้สื่อข่าวถามว่ามันเป็นส่วนหนึ่งไหมที่ทำให้ลูกมองว่าเป็น “คาสโนว่า” ฟลุคตอบว่าข่าว ที่ออกมาทั้งหมดเป็นช่วงที่ผมแยกเตียงกันแล้ว ตั้งแต่แต่งงานจนเลิกกัน ผมไม่เคยนอกใจเขาเลย ตอนนี้อะไร ยังรักกันอยู่ (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

...สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาหระหงระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิก พฤติกรรมเจ้าชู้ได้ ถ้าสุดท้ายตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจอยู่กับนางเอกสาว แปะ-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

นอกจากนั้นสื่อก็ยังนำเสนอบทสัมภาษณ์ตัวแปะเองที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่พยายามออกมายืนยันว่าตนเองไม่ใช่มือที่สาม ไม่ใช่ตัวจุดชนวนที่ทำให้โบและฟลุคหย่าขาดจากกันเร็ว ขึ้น รวมทั้งสื่อก็พยายามเสนอออกไปก็ริยาทำทางการแสดงออกของแปะระหว่างการทำสัมภาษณ์ด้วย ตัวอย่างเช่น

แปะเริ่มออกอาการพยายามข่มอารมณ์เต็มที่ จนริมฝีปากสั่น แต่แล้วจู่ๆน้ำตาก็เริ่มคลอ เข้า และตอบคำถามต่อว่า การที่มีใครมาว่า ตนคงไม่มีความสุข ถ้าเกิดความสุขนั้นอยู่บนความทุกข์ของ คนอื่น (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

เป็งยังสารภาพว่า เครียดกับข่าวมากและเมื่อถูกถามว่า เครียดจนร้องไห้เลยหรือไม่ เป็งถึงกับเก็บอารมณ์ไม่อยู่ ปล่อยน้ำตาไหลอาบแก้ม พร้อมตอบด้วยเสียงสั่นเครือว่าขนาดพี่ถามตอนนี้ เป็งยังจะร้องเลย แล้วก่อนหน้าจะเป็นอย่างไร (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

เป็งปฏิเสธทันทีว่าไม่เคยเข้าบ้านฟลุค คนไม่ใช่เป็นสาเหตุให้โบกับฟลุคต้องหย่ากัน ไม่ทราบว่าเขาจะหย่ากันหรือไม่ และขอยืนยันว่าไม่ใช่มีมือที่สามอย่างแน่นอน เพียงแต่เป็งอยู่ตรงจุดนี้ พุดอะไรมากไม่ได้ และเราเองยังไม่ได้แน่ใจกับอนาคต ไม่ได้มั่นใจขนาดนั้น ทุกอย่างอยู่ในขั้นเริ่มต้น และคนมีระยะห่างกับฟลุค (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

เป็งกล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือและเริ่มมีน้ำตาไหลว่า เป็งไม่มีส่วนบีบให้โบหย่ากับฟลุค มันเป็นเรื่องของเขา 2 คน ณ วันที่เราออกมาบอกว่าศึกษากัน ก็ไม่ได้อยากพุดแต่ต้องพุดเพราะเกิดจากแรงกดดันของสื่อ (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

ร่ำไห้กลางกองถ่าย เป็ง-อรจิรา ยันไม่เคยเร่งให้พี่ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ เจงไม่ได้เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ยอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่ปล้ำคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับพระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกสื่อกดดัน (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

เป็งไม่เคยไปบ้านพี่ฟลุค แล้วกับพี่โบก็ไม่มีปัญหาอะไรด้วย อย่างที่บอกไม่มีใครอยากให้เกิดปัญหา แต่เมื่อครอบครัวของเขาไปด้วยกันไม่ได้ แล้วตัวพี่โบเองก็ไม่อยากให้มันเป็นแบบนี้ เป็งเองก็ไม่อยากให้มันเป็นแบบนี้ ฉะนั้นเราเข้าใจว่ามันไม่ใช่เจตนาหรือความต้องการของใคร เราไม่มีปัญหากัน แต่เข้าใจมากกว่า (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

อนึ่ง นอกจากประเด็นเรื่องมือที่สาม กรณีฟลุค-เป็ง แล้ว ไทยรัฐยังนำเสนอประเด็นของโบเช่นกัน เพียงแต่ประเด็นของโบเป็นเพียงแค่กระแสวิจารณ์ ดังนั้น สื่อจึงเน้นเป็นการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงจากโบเพียงเท่านั้น ซึ่งโบก็ปฏิเสธข่าวลือ อีกทั้งตั้งแต่สื่อเริ่มนำเสนอข่าว จนถึงสิ้นเดือนพฤษภาคม ประเด็นข่าวของโบก็ไม่มีความชัดเจน ประเด็นนี้จึงไม่ใช่จุดขายของข่าว ดังนั้น เดลินิวส์จึงนำเสนอประเด็นนี้ในข่าวบันเทิงหน้าในเท่านั้น ตัวอย่างเช่น

ก่อนหน้านี้มีข่าวว่าโบหวนกลับไปคบกับแฟนเก่าที่เป็นฝรั่ง โบตอบทันทีว่า ไม่เคยมีแฟนเป็นฝรั่ง และตอนนี้ไม่คบกับใครด้วย เมื่อถามอีกว่าล่าสุดมีข่าวว่าคบกับหนุ่มชื่อกฤษดา เจ้าของร้านอาหารญี่ปุ่น โบตอบว่า เป็นข่าวที่เข้่งมากเรื่องนี้ เพราะเขาเป็นเพื่อนบ้าน ร้านอยู่ใกล้ๆกัน เขามีแฟนที่น่ารักมาก คนรู้สึกแย่ที่คนคิดอย่างนี้ เขาเป็นเพื่อน ไม่มีความรู้สึกทางด้านแฟนแม้แต่นิดเดียว ข่าวที่ออกมาเป็นการกล่าวหา ทำให้คู่รักเขาอาจทะเลาะกันได้ มันไม่ถูกต้อง กับข่าวคบทอมก็เป็นแค่เพื่อนกัน (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

สำหรับโบทอนนี่ยังไม่พร้อมมีใคร ยังไม่พร้อมเริ่มต้นใหม่กับใครทั้งสิ้น เรามีลูก มีงาน มีครอบครัว เรื่องความรักตนเชื่อในเรื่องพรหมลิขิต อันไหนที่เป็นของเราก็เป็นของเรา (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเคลินิวส์จะเริ่มต้นด้วยการออกมาเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ด้านการใช้ชีวิตคู่ของ โบและฟลุคจากบุคคลในข่าวเอง หลังจากที่สื่อตั้งข้อสังเกตมานาน โดยสื่อพยายามเน้นย้ำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่เลิกรากันมานานถึง 2 ปี แต่พยายามปิดบังมาตลอด นอกจากนั้นก็มีการประเด็นด้านน้องอชิ และการที่สื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงอาการความรู้สึกของทั้งคู่จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นการบรรยายจากการแสดงออกของบุคคลในข่าวจากการสังเกตของสื่อเอง นอกจากนั้น สื่อก็แทรกประเด็นเรื่องมือที่สาม โดยชี้ให้เห็นถึงบุคลิกอุปนิสัยของฟลุค ซึ่งเป็นคนเจ้าชู้ตั้งแต่ก่อนแต่งงาน และสื่อก็ตั้งข้อสังเกตถึงความสัมพันธ์ที่เกินเพื่อนของฟลุคและแป้ง โดยในระยะแรกทั้งคู่พยายามออกมาปฏิเสธ จนสื่อก็ตามสังเกตเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดทั้งคู่ออกมายอมรับ จึงถูกกระแสสังคมโจมตี ทั้งนี้เพราะฟลุคยังไม่ได้หย่าขาดจากโบ จนเมื่อทั้งคู่ออกมาเปิดเผย ฟลุคจึงหย่าขาดจากโบอย่างเป็นทางการ แป้งจึงถูกตั้งนัยยะว่า เป็นสาเหตุให้โบและฟลุคต้องหย่าขาดจากกัน เช่น

...ในที่สุดกระแสข่าวที่ว่าทั้งสองคนได้ “เตียงหัก” แยกทางกันแล้ว ก็เป็นความจริง เมื่อฟลุค-เกริกพล ยอมรับจากปากของตัวเองเมื่อวันที่ 4 ธ.ค. ขณะไปงานเอกแซทท์ แอนด์ ซีเนเลโอ ทูเกตเซอร์ 2008 ที่โรงแรมเมืองไทยรัชดาลัย หลังผู้สื่อข่าวได้ถามถึงสถานการณ์ครอบครัวอีกครั้ง ปรากฏว่าคราวนี้ฟลุคยอมเปิดปากพูด โดยกล่าวว่า จะพูดเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายเพื่อให้เรื่องมันจบๆ ไป พระเอกฟลุคกล่าวว่า เรารอคูมานานแล้ว เรารอให้ลูกโตรับสถานการณ์ได้เสียก่อน เราสองคนทำเพื่อลูก เราแยกทางกันมา 2 ปีแล้ว แต่ไม่เคยบอกใคร ไม่ใช่ที่เราอยากจะปิดบังหรืออะไร เพราะเรารักลูก เลยไม่อยากให้ลูกต้องมารู้สึกไม่ดีกับข่าว แต่ตอนนี้ลูกโตพอที่จะรับรู้ได้แล้ว....

...ส่วนสาเหตุรักร้าว ฟลุคเผยว่า เกิดจากหลายอย่าง เป็นเรื่องส่วนตัวมากๆ ไม่อยากเอ่ยถึงเพราะว่ามัน 2 ปีแล้ว ไม่อยากย้อนมัน เมื่อถามว่ามีส่วนหรือไม่ที่ฟลุคถูกมองว่าเป็นคาสโนว่า ถึงทำให้เกิดปัญหารักร้าวขึ้น ฟลุคตอบว่าภาพคาสโนว่าเกิดขึ้นหลังจากที่มีข่าวนี้ ขอยอมรับว่าตั้งแต่เราแยกทางกัน ตนไม่เคยนอกใจ โบแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อถามถึงว่า คนมองว่าโบต้องการจับฟลุคตั้งแต่ตอนแต่งงาน เจ้าตัวปฏิเสธว่าไม่ใช่ ตอนแต่งงานเราสองคนรักกัน ตอนนี้นั้นตนขอบอกว่า เราสองคนก็ยังรักกันอยู่แต่ที่เราไปด้วยกันไม่ได้...

...พิธีกรสาวลูกหนึ่งกล่าวถึงเหตุที่ไม่ออกมาพูดเรื่องนี้แต่แรก ก็เพราะคิดว่าเรื่องครอบครัวเป็นเรื่องที่เซ็นสิทีฟ และอาจกระทบเพื่อนใจทุกคน แต่ตอนนี้ถือเป็นการถอยห่างกันออกมา และแยกทางกันเลยคิดว่าทำทุกวันให้ดีที่สุด อนาคตอะไรจะเกิดขึ้นก็เกิด ส่วนเหตุผลที่เลิกกัน เป็นเรื่องส่วนตัวคน 2 คนที่เข้ากันไม่ได้ คน 2 คนยอมรับกันไม่ได้ในบางจุด หลายๆจุดทำให้ไม่เข้าใจกัน และทำให้ถอยห่างกันออกไปเลย เปลี่ยนสถานะจากคู่รักกลายเป็นเพื่อนที่สามารถคุยกันได้ เข้าใจกันได้ทุกเรื่อง ปรึกษากันได้ทุกเรื่องอยู่....

...ตอนนี้มีข่าวแข่งเข้าไปพัวพัน เธอเลยเจอข้อหา “มือที่สาม” ไปเต็มเปา แต่ถึงแข่งจะออกมาปฏิเสธข่าวว่าเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับฟลุค บอกเพียงว่าฟลุคเป็นเพื่อนร่วมงาน สนทนกันเพราะเล่นละครเรื่อง “นารีสโมสร” แต่ก็มีข่าวลือล่อลอกจากกองว่า แข่งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าวเม้าท์ว่า ฟลุคขอหย่า “โบ” เพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแข่ง...

...ต่อมาผู้สื่อข่าวโทรสอบถามฟลุคถึงเรื่องการเจรจาขอหย่ากับโบ ฟลุคเปิดเผยว่า สาเหตุที่ตัดสินใจพูดเรื่องหย่ากับโบนั้น ตนกับโบได้คุยกันมาตลอด เพียงแต่เราไม่เคยหย่า เลยเป็นเรื่องยากและไม่รู้จะต้องทำอย่างไรบ้าง ที่ผ่านมาได้แต่คุย แต่ยังไม่ได้อะไร เรื่องเลยคาราคาซังมาจนทุกวันนี้ ก่อนหน้านี้ช่วงวันลอยกระทง ได้มีการพูดคุยกันว่าเราจะกลับมาคืนดีกันมั้ย ถ้าดี เราจะมาเริ่มต้นกันใหม่ ถ้าไม่ดีเราตัดสินใจเลิก เพราะไม่มีประโยชน์ ช่วงหลังได้มีการคุยกัน แต่ไม่ได้เป็นข่าวจนมีกระแสแข่งเป็นต้นเหตุซึ่งไม่ใช่ เพราะเราสองคนได้มีการพูดกันก่อนหน้านี้นี้ แต่เป็นช่วงจังหวะมากกว่า ส่วนเรื่องหย่าคงเป็นเรื่องถูกจังหวะ ตามที่โบบอก เพราะวันนั้น โบพูดแบบนี้จริงๆ เราไม่มีปัญหากัน ทุกวันนี้เรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ยังคุย ยังปรึกษากันได้ทุกเรื่อง....

...ฟลุคกล่าวอีกว่า ถามว่าสังคมบีบบังคับให้ตนรีบหย่าหรือเปล่า ก็อยากจะบอกว่าถ้าตนกับโบเป็นคนธรรมดา คงไม่มีเหตุการณ์แบบนี้ เรื่องหย่าก็คงมีแต่ไม่ใช่วันนี้ พรุ่งนี้ สังคมบอกว่าเป็นสิ่งที่คุณต้อง เราก็เชื่อ ความคิดเราอาจไม่เหมือนคนอื่น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเราโตมาจากเมืองนอกเราคิดของเราแบบนี้ เราเข้าใจกันแบบนี้ แต่ทุกคนมองเราผิด ก็ไม่รู้จะต้องทำอย่างไรเหมือนกัน ถึงแม้เราจะหย่ากัน แต่ตนก็จัดการทุกอย่างในสิ่งที่เขาควรจะได้รับเรียบร้อยแล้ว ไม่ได้มีปัญหา เรื่องนี้เราตกลงกันได้ด้วยดี โบก็ยังอยู่กับอชิที่บ้านหลังเดิม ส่วนตนก็อยู่คอนโด เราดูแลลูกให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ และไม่มีทางที่จะแย่งลูกกัน เราเข้าใจกัน ตนรู้โบก็รักลูก เรื่องหย่าไม่อยากจะพูดถึง เพราะมันเป็นเรื่องความรู้สึกที่แย่มาก ตนก็ร้องไห้เป็นนะ แต่ไม่จำเป็นจะต้องมานั่งร้องไห้ให้ใครเห็น และไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เหมือนกัน ตนอยากแต่งงานครั้งเดียว แต่เมื่อเป็นไปไม่ได้ เราพยายามหาทางออกที่ดีที่สุด ดีกว่าให้ลูกมาเห็นพ่อแม่ทะเลาะกัน ....

...เมื่อถามว่าใครเป็นคนตัดสินใจบอกลูกว่าจะหย่า ฟลุคให้คำตอบว่า ทั้งตนและโบไม่ได้บอกลูกว่าจะหย่า ขณะที่โบกล่าวเสริมว่า จริงๆแล้วน้องอชิอาจจะไม่รู้ถึงถึงความแตกต่างมาก เพราะสิ่งที่เราทำมากับลูกยังเหมือนเดิม จริงๆแล้วเวลาไปไหนมาไหน ที่ภาพเหล่านั้นไม่ได้ออกสื่อ ตัวฟลุคเองเป็นคนที่น่ารัก ดูแลลูก ส่วนโบมีหน้าที่หลักเลี้ยงดูลูกอยู่แล้ว เรื่องลูกทราบใดที่พ่อแม่มีความรักที่เข้มแข็งกับลูกเข้าใจรับรองว่าเป็นเด็กที่เติบโตขึ้นมาไม่มีปัญหาแน่นอน ส่วนอนาคตตนไม่ได้วางแผน พยายามทำทุกวันนี้ให้ดีที่สุดอยู่แล้ว ยังคงทำภารกิจในแต่ละวันต่อไป มุ่งเน้นในเรื่องของการศึกษาของลูกจะทำยังไป การเลี้ยงลูกต่อไปให้ดีที่สุด มีเวลาให้ลูกมากที่สุดในฐานะพ่อแม่ การวางแผนเรื่องนี้ ลูกคือสิ่งสำคัญที่สุด ....

...ส่วนการดูแลน้องอชิ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนนั้น ฟลุคยืนยันว่า เป็นการช่วยกันดูอยู่ ที่ว่าใครสะดวก คนนั้นเป็นคนเลี้ยง แต่ปัจจุบันน้องอชิอยู่โรงเรียนใกล้บ้าน วันธรรมดาจึงอยู่กับโบเป็นหลัก เสาร์-อาทิตย์ อยู่กับฟลุคเหมือนเดิม...

...หลังจากหย่ากันแล้ว ตอนนี้สำหรับโบอยู่ในฐานะอะไร ฟลุคตอบว่า เหมือนเดิมเป็น พ่อแม่ของอชิ และเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดตลอดไป ต่างคนไม่ได้สัญญาอะไรยังไง เพราะคำว่าพ่อแม่ตัดกันไม่ขาด การขากจากการเป็นสามี-ภรรยา ก็แค่กระดาษหนึ่งใบ แต่พ่อแม่เป็นสายเลือดคงไงก็ตัดไม่ขาด คงไม่มีทางเปลี่ยน และจะไม่มีการฟ้องร้องสิทธิ์ เพื่อดูแลลูกอย่างเด็ดขาด ทั้งตนและโบทำไม่ได้ ทำไม่ลง และไม่มีเหตุผลต้องทำด้วย...

...จากกระแสข่าว “เราสามคน” ได้มีผลกระทบต่อฟลุค-แป้ง ถึงขนาดโดนปลดจากละคร ความลับของซูปเปอร์สตาร์ ฟลุคได้กล่าวไว้ว่า ตนรู้สึกเสียใจ เสียหาย แต่ก็เข้าใจผู้จัด ซึ่งผู้ใหญ่ให้เหตุผลมาว่า เราไม่สามารถต้านกระแสได้ กระแสว่ายังไงเขาก็ว่าอย่างนั้น เขาทำธุรกิจก็เข้าใจ ส่วนอากัปภิกขัยกับคนรอบข้าง ตนก็ไม่เคยเจอคนรอบข้างที่ไม่น่ารักกับตนเลย ไม่เคยเจอเลยไม่ทราบจริงๆ ผู้สื่อข่าวถามว่าวันนี้จะไปหย่า แป้งรู้มั๊ย ฟลุคตอบเพียงสั้นๆว่า น้องรู้ว่าจะหย่า แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นวันไหน...

...แป้งปล่อยโฮ! เกรียก-เสียใจถูกรุมด่าว่าอนเน็ด “แย่งพี่สาวบ้าน” ได้ข่าวบิ๊บ “โบ” หย่า “ฟลุค” บิ๊บโดนสื่อกดดันหนักจำต้องออกมาพูด ได้แต่ส่งสารพ่อแม่พลอยโดนหางเลขไปด้วย ขณะเดียวกัน ยันสัมพันธ์กับ “โบ” ยังดีอยู่ ยินดีเคลียร์พร้อมหน้า 3 คน แต่ไม่เกี่ยวเรื่องหย่า ส่วนอนาคตจะคบกับฝ่ายชายถึงขั้นวิวาห์หรือไม่ ยังต้องดูกันอีกยาว เชื่อตัวเองเป็นคนคิดดีทำดี ขอโทษทุกคนถ้าทำให้ใครผิดหวัง...

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความ เป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่าฟลุคเป็นคนเจ้าชู้ จนทำให้มี ปัญหาครอบครัวต้องหย่าขาดจากโบ เพราะฟลุคมีผู้หญิงคนใหม่ซึ่งก็คือแป้ง ซึ่งทั้งคู่คบกันในขณะที่ทั้ง โบและฟลุคยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน ดังนั้น ทั้งฟลุคและแป้งจึงตกเป็นจำเลยสังคมที่ทำให้สถาบัน ครอบครัวแตกแยก ส่วนโบนั้น สื่อวางกรอบให้เห็นว่าเป็นผู้ถูกระทำจากฟลุคและแป้ง

นอกจากนั้น สื่อยังวางกรอบให้เห็นว่า ไม่ว่าจะประเด็นการเลิกรา และประเด็นการคบ กันระหว่างแป้งกับฟลุคนั้น ทั้ง 2 ประเด็นนี้ มีฟลุคเป็นบุคคลในข่าวเหมือนกัน ซึ่งฟลุคถูกวางกรอบและ ตัดสินให้เห็นจากพฤติกรรมของฟลุคเองว่าเป็นผู้ที่ชอบ โกหก ปิดบัง หลอกลวง เพราะสื่อได้ตั้งข้อสังเกต มาก่อนหน้าที่ฟลุคจะออกมายอมรับ แต่ฟลุคก็พยายามปฏิเสธมาตลอด ดังนั้นฟลุคจึงยังถูกตัดสินให้ผู้อ่าน ตีความได้ว่าเป็นผู้ที่มีคำพูดไม่น่าเชื่อถือ

อย่างไรก็ตามสื่อก็ยังวางกรอบให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าทั้งโบและฟลุคจะมีปัญหาแยกทางกัน และฟลุคก็คบกับแป้ง แต่ฟลุคก็ยังมีภาพลักษณ์เรื่องลูก ซึ่งมีคำยืนยันจากโบที่ชี้ให้เห็นว่าฟลุคเป็นคน รักลูก และไม่มีปัญหากันเรื่องลูก

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวโบลูก แยกทางกัน จำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมี ความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคล ในที่นี้ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

แหล่งข่าวหลักของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ กรณีการเลิกรักกันของ โบลูก คือ โบและฟลุค ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เป็นผู้เปิดเผยเหตุการณ์ทั้งหมดเอง ไม่ว่าจะเป็น การเปิดเผยรายละเอียดเหตุการณ์ สาเหตุ ผลกระทบ และบทสรุปของเหตุการณ์ นั่นก็คือการจดทะเบียน หย่า

อนึ่ง “ฟลุค” จะค่อนข้างเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง ที่มีน้ำหนักให้ค่าทางลบ จากการประพฤติปฏิบัติของตนเอง นั่นก็คือการปิดบังหลอกลวงสื่อ หลอกลวงประชาชนมานานถึง 2 ปี ทั้งนี้เพราะสื่อได้ตั้งข้อสังเกตมาก่อนหน้านี้แล้ว ว่าฟลุคคบกับผู้หญิงคนอื่น แต่ฟลุคก็ปฏิเสธเรื่อยมา อีกทั้งยังมีเหตุการณ์ที่เกิดแทรกขึ้นมาระหว่างที่ฟลุคกับโบยังไม่ได้หย่ากัน นั่นก็คือการคบกันระหว่างฟลุค กับแป้ง ซึ่งในระยะแรกทั้งคู่ก็ปิดบังเช่นกัน ทำให้ฟลุคยิ่งถูกให้ค่าทางลบว่าเป็นผู้มีนิสัยชอบโกหก หลอกลวง ไม่น่าเชื่อถือ ประกอบกับพฤติกรรมคนใหม่ในระหว่างที่ยังไม่ได้หย่าขาด จึงถูกให้ค่าว่า เป็น “คนเจ้าชู้ หลายใจ” ฟลุคจึงถูกตัดสินว่าเป็นฝ่ายผิด นอกใจโบ และทำให้ครอบครัวแตกแยก เช่น

“ฟลุค-เกริกพล เจ้าของฉายาคาสโนว่าเมืองไทยยอมรับเพียงหักแยกทางกับ ภรรยาสาวแสนสวย โบ-ชญาดา เป็นเวลา 2 ปีแล้ว หลังชีวิตอยู่ในภาวะอิมคริมมานาน เผยเหตุที่ไม่ยอม เผยความจริงเรื่องชีวิตคู่ขูดึง เพราะห่วงความรู้สึกของลูก ยอมรับรักโบไม่เคยคิดนอกใจ แต่ที่แยกทาง เพราะเข้ากันไม่ได้ ยันไม่ใช่เรื่องมือที่สามที่เข้ามาทำให้รักร้าง” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“...ตอนนี้แป้งมีข่าวคั่วอยู่กับฟลุค-เกริกพล มัสยวานิช พ่อม่ายป้ายแดง ที่เพิ่ง ประกาศแยกเตียงนอนกับเมีย โบ-ชญาดา มาร่วม 2 ปี ฟลุคเลยกลายเป็นผู้ชายโสด มีเรือฟาง 1 ลำ คือน้องอชิ แต่เสน่ห์คาสโนว่ายังเหลือร้าย ไม่งั้นฟลุคคงไม่ได้ฉายาคาสโนว่ามาไม่ตาย...” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“.....ท่ามกลางกระแสข่าวว่าฟลุค-เกริกพล ได้คบหากับแป้ง-อรจิรา แหลมวิไล ดารานางแบบชื่อดัง จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ไปทั่ววงการ แต่ฝ่ายฟลุค-เกริกพล และแป้ง-อรจิรา ก็ออกมา ปฏิเสธข่าวดังกล่าวอย่างต่อนิ่ง แต่สุดท้ายฝ่ายชายก็ออกมายอมรับว่าคบหากับแป้งจริงๆ” (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“ถูกจับตามองอย่างไม่กระพริบ ความรักอันหวานน้ำแต่กลับมาขมขึ้น ระหว่าง ฟลุคกับโบ ใกล้เคียงจุดจบ หลังอยู่กินกันฉันสามีภรรยาจนร่วม 5 ปี กระทั่งมีโง้งทองคล้องใจลูกชาย น้องอชิ แต่สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาหระหองระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิกพฤติกรรมเจ้าชู้ได้ ล่าสุดเจ้าตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจอยู่กับนางเอกสาว แป้ง-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้ายฉานของครอบครัว เนื่องจากแป้งอย่างแน่นอน ขณะที่แป้งเองต้องรีบออกมาแถลงข่าวทั้งน้ำตาเปิดใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า “ไม่ได้เป็นมือที่สาม” (เคลิวิสต์ 15 มี.ค. 51)

สำหรับ “แป้ง” นั้น จึงถูกให้ค่าทางลบเช่นกัน ว่าเป็น “มือที่สาม” ทำให้สถาบันครอบครัวแตกแยกเช่นกัน เช่น

“...ตอนนี้มีข่าวแป้งเข้าไปพัวพัน เธอเลยเจอข้อหา “มือที่สาม” ไปเต็มเปา แต่ถึงแป้งจะออกมาปฏิเสธข่าวนั้นว่าเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับฟลุค บอกเพียงว่าฟลุคเป็นเพื่อนร่วมงาน สนิทกันเพราะเล่นละครเรื่อง “นารีสโมสร” แต่ก็มีข่าวเด็ดล่อออกมาจากกองว่า แป้งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าวเม้าท์ว่า ฟลุคขอหย่า “โบ” เพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแป้ง...” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“...เพราะยังมีข่าวว่าแป้งไปอยู่คอนโดของฟลุคแล้ว ซึ่งระยะหลังในย่านช้อปปิ้ง เจอเวนิว ที่แป้งและแก๊งเพื่อนชอบไปเดินเล่น มักจะเห็นฟลุคไปโตะเต็อยู่ด้วย ล่าสุดก็มีข่าวว่าคงกันไปญี่ปุ่น...” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“เมื่อถามว่าคนจะมองว่าฟลุคใจร้อน อยากรีบหย่าเพราะคบแป้ง...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“แป้งปล่อยโง้ง! เครียด-เสียใจถูกรุมค้ำว่อนเน็ต “แย่งพี่สาวบ้าน” โตะข่าวบิบบ “โบ” หย่า “ฟลุค” โป๊ยโดนสื่อกดดันหนักจำต้องออกมาพุด ได้แต่ส่งสารพ่อแม่พลอยโดนหางเลขไปด้วย...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“ร่ำไห้กลางกองถ่าย แป้ง-อรจิรา ยืนไม่เคยแรงให้พี่ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ แจงไม่ได้เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ยอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่เปล้าคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับพระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกสื่อกดดัน” (เคลิวิสต์ 8 มี.ค. 51)

“ครวญสุดเครียดถูกค้ำพ่อแม่ในอินเทอร์เน็ต วอนสื่อมวลชนเสนอข่าวให้ดี พร้อมขอโทษทุกคนที่ถูกหางเลขไปด้วย แต่เชื่อว่าสิ่งที่ทำไปถูกต้องแล้ว” (เคลิวิสต์ 8 มี.ค. 51)

สำหรับโบ-ชญาดานั้น ถึงแม้จะมีส่วนในการปิดบังหลอกลวงสื่อ หลอกลวงประชาชนที่แยกทางกับฟลุคมานานแล้วนั้น แต่สื่อไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้ ในทางกลับกัน สื่อมองว่า “โบ” เป็น “ผู้ถูกกระทำ” ทั้งจากฟลุคและแป้ง โบไม่ได้มีส่วนทำให้ครอบครัวแตกแยก อีกทั้งตลอดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ โบก็ให้สัมภาษณ์ถึงฟลุคในแง่ดีตลอด นอกจากนั้น โบก็ไม่เคยกล่าวโทษแป้งว่า

เป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาครอบครัว จึงแสดงให้เห็นถึงความมีจิตใจที่ไม่เคยกล่าวโทษหรือโยนความผิดให้ผู้อื่น ดังนั้นโบจึงเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงเชิงบวก เช่น

“สำหรับที่มีข่าวเรื่องมือที่ 3 เข้ามาทำให้บ้านแตกนั้น โบ-ชญาดาตอบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับใคร เกี่ยวกับเรา 2 คน เราเริ่มต้นรักจากคน 2 คน เมื่อวันที่ต้องตัดสินใจ ก็เรื่องของเรา 2 คนจริงๆ อย่าเอาคนอื่นมาเป็นแพะรับบาป...” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“โบรับรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าฟลุคเป็นคนสนุกสนาน ความเจ้าชู้ยังมีอยู่ ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป อาจจะลดลงหายไป แต่อย่างไรก็ตาม โบยอมรับสิ่งที่เขาเป็น สิ่งที่สำคัญในการที่อยู่ด้วยกันไม่ได้อยู่ที่ใครเจ้าชู้ แต่เราอยู่ด้วยความเข้าใจ รักครอบครัวเป็นสำคัญ ฟลุคเองก็รักโบมาก รักลูกมาก โบก็รักฟลุค รักลูกไม่น้อยไปกว่ากัน...” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“...ผู้สื่อข่าวถามว่า ฟลุคออกมายอมรับว่าคบกับแป้งเหมือนเป็นการบีบให้เกิดการหย่าเร็วขึ้นหรือเปล่า โบตอบว่าไม่เกี่ยวกับแป้ง เพราะเขาเพิ่งคบกันได้ไม่นาน ตนกับฟลุคมีปัญหากันมานานแล้ว แต่ว่าวันนี้เป็นการเริ่มต้นของเขาสองคน โบต้องยอมรับจุดที่เราจบไปแล้วเป็นจุดที่ทำให้ทุกคนสบายใจด้วย...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“โบ-ชญาดา ได้กล่าวเสริมขึ้นมาว่ารู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่น่าเสียใจที่สุดคือแป้ง ฟลุค ต้องถูกถอดจากละคร เพราะกระแสสังคมตรงนี้ค่อนข้างแรง บางทีโบรู้สึกไม่เป็นธรรมด้วยซ้ำสำหรับนักแสดงสองคนที่ตั้งใจทำงาน อนาคตค่อนข้างยาว...และเข้าใจว่ากระแสส่วนใหญ่ที่ต่อต้านฟลุค-แป้ง เพราะทุกคนสงสาร โบที่เป็นผู้ถูกกระทำ แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้ ไม่มีใครเป็นผู้ถูกกระทำ เรื่องนี้ไม่มีใครผิด สุดท้ายกระแสส่งผลทำร้ายโบกับลูกทางอ้อมเหมือนกัน...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“พิธีกรสาวชื่อดัง โบ-ชญาดา เปิดใจหลังเลิกรักกับฟลุค-เกริกพล อดีตสามีเป็นครั้งแรก ย้ำข่าวรักร้าวยังสะเทือนใจและเสียใจ แต่มีความจำเป็นต้องแยกทาง ซึ่งไม่ได้หย่าขาดจากกัน ทุกวันนี้ทำทุกอย่างเพื่อลูกอย่างเดียว ระบุปัญหารักร้าวไม่มีปัญหาเมื่อที่สาม วอนอย่าดึงใครมาเป็นแพะรับบาป ยันปัญหาทุกอย่างขึ้นอยู่กับคนสองคนเป็นคนตัดสินใจ” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

“ส่วนข่าวว่าฟลุคมีสาวอื่นนั้น ยืนยันว่าเราสองคนไม่ได้มีใครจริงๆ จุดศูนย์กลางอยู่ที่ลูกชาย ฟลุคมีเพื่อนผู้หญิงเยอะก็ต้องมีข่าวกับผู้หญิงเป็นเรื่องธรรมดา การแยกกันเป็นเรื่องของเรา อย่าเอาคนอื่นมาเป็นแพะรับบาปเลย” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

“ฟลุคเขาเป็นพ่อที่น่ารักคนหนึ่งและเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดคนหนึ่งเหมือนกัน ตนไม่อยากจะภาพออกมาออกมามุลมลเหมือนกัน อยากให้คนเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นได้” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

“อย่างไรก็ตาม ที่มีการพูดถึงเรื่องหย่าและเรื่องแป้งในเวลานี้ไม่เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด เพราะฟลุคกับแป้งเพิ่งคบกันได้ประมาณ 2 เดือน แต่ปัญหาของโบกับฟลุค มีมานานกว่านั้น” โบ-ชญาดา กล่าว” (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“บอกเล่าอีกว่า กระแสสังคมที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับฟลุคตนเสียใจมาก เนื่องจากไปส่งผลกระทบต่อฟลุคอย่างรุนแรงถึงขั้นถูกถอดจากละคร เสียหายฝีมือของทั้งฟลุคและเป้ง อยากให้สังคมช่วยมองอย่างมีวิจารณญาณที่ดี เนื่องจากเราทั้งสองคนจบกันด้วยความเข้าใจ ไม่ได้ทะเลาะกัน...” (เคลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

โดยสรุปแล้ว การเลือกบุคคลในข่าวและแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จะมีทั้งแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงทางบวก ได้แก่ โบ-ชญาดา แหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงทางลบ ได้แก่ ฟลุค-เกริกพล และแหล่งข่าวที่เป็นลบ ได้แก่ เป้ง-อรจิรา

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าวซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูลหรือวิพากษ์วิจารณ์หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย นั่นก็คือ แยม-จนิศตา, น้องอชิ และพ่อแม่เป้ง

แยม-จนิศตา เป็นแหล่งข่าวทางลบ เพราะเป็นผู้ที่มีข่าวพัวพันกับฟลุคมาตลอดว่าทั้งคู่สนิทกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน จนถูกมองว่าเป็นพระยาเทคริ้ว เป็นผู้ที่มีส่วนทำให้สถาบันครอบครัวมีปัญหา เช่น

“ผู้สื่อข่าวถามถึง ‘แยม-จนิศตา ลิวเฉลิมวงศ์’ พี่สาวของโบที่เคยไปไหนมาไหนและออกงานสังสรรค์กับฟลุคหลายครั้ง ฟลุคตอบว่ากับกับพี่แยม ตนรู้สึกเหมือนคนในครอบครัว เหมือนพี่สาวจริงๆ ก็แค่นั้น ผู้สื่อข่าวถามอีกว่า แยมพยายามไกล่เกลี่ยให้กลับมาคบหากับน้องสาวหรือไม่ ฟลุคตอบว่าตอนนี้มันเลยเวลาไกล่เกลี่ยแล้ว...” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“...เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ ‘น้องอชิ’ กลับควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังสรรค์ ในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไปว่าฟลุคเป็นพระยาเทคริ้วหรือไม่” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“ฟลุคตอบว่า ผมคิดกับ ‘แยม’ เป็นพี่สาวจริงๆ มันไม่มีอะไรเลย...” (เคลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

น้องอชิ เป็นแหล่งข่าวทางบวก เพราะเหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ไม่มีการเถียงกันเลี้ยงดู ไม่มีการแย่งลูกกัน ในทางกลับกันทั้งโบและฟลุค แม้จะเลิกกัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ ช่วยกันเลี้ยงดู ในฐานะพ่อแม่ ยังคงให้ความอบอุ่นดูแลลูก เช่น

“...ส่วนการดูแลน้องอชิ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนนั้น ฟลุคยืนยันว่า เป็นการช่วยกันดู อยู่ที่ว่าใครสะดวก คนนั้นเป็นคนเลี้ยง แต่ปัจจุบันน้องอชิอยู่โรงเรียนใกล้บ้าน วันธรรมดาจึงอยู่กับโบเป็นหลัก เสาร์-อาทิตย์ อยู่กับฟลุคเหมือนเดิม...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“ฟลุคกล่าวอีกว่า...ถึงแม้เราจะหย่ากัน แต่ตนก็จัดการทุกอย่างในสิ่งที่เขาควรจะได้เรียบร้อยแล้ว ไม่ได้มีปัญหา เรื่องนี้เราดกลงกันได้ด้วยดี โบก็ยังคงอยู่กับอชิที่บ้านหลังเดิม ส่วนตนก็อยู่คอนโด เราดูแลลูกให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ และไม่มีทางที่จะแย่งลูกกัน เราเข้าใจกัน ตนรู้โบก็รักลูก เรื่องหย่าไม่อยากพูดถึง เพราะมันเป็นความรู้สึกที่แย่...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“....โบตอบว่า เรื่องบ้านที่เป็นเรือนหอฉันคิดว่าไม่มีปัญหา เพราะเรารักลูกมาก ตนรู้ว่าฟลุครักลูกมาก ฉะนั้นทุกอย่างที่เป็นของลูกอยู่แล้ว อะไรที่เราหามาด้วยกันก็เป็นของลูก ตนก็มีบ้านของตนเองอยู่แล้ว ฟลุคเขามีที่เขายู่ได้อยู่แล้ว ฉะนั้นต่างคนต่างอยู่ได้ โดยไม่มีปัญหาที่จะมาแย่งกัน” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“โบกล่าวว่าตนไม่มีเรื่องอะไรจะฝากพร้อมกับได้พูดถึงการเลี้ยงดูน้องอชิ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวน ซึ่งทั้งโบและฟลุคยังคงจะร่วมกันเลี้ยงดูลูกชายต่อไป” (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“ฟลุคกล่าวอีกว่า...เรื่องลูกก็จะช่วยกันเลี้ยงเหมือนเดิม ใบบ่เหมือนกระดาด ใบบ่หนึ่งเท่านั้น ความสัมพันธ์ของเรา พ่อ แม่ ลูก มันอยู่ในสายเลือด สำหรับเรื่องทรัพย์สิน ไม่มีการแบ่งอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เราทั้งคู่จะเก็บไว้ให้ลูก” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

พ่อแม่ของแป้ง เป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง เพราะเป็นเพียงผู้ที่ถูกกล่าวถึงว่ามีผลกระทบต้องโดนสังคมกล่าวหาจากกรณีฟลุคคบกับแป้ง เช่น

“แป้งสงสารพ่อแม่ เพราะทั้งคู่เลี้ยงแป้งมาอย่างดีที่สุด ไม่เคยสอนให้แป้งเป็นคนไม่ดี เพราะฉะนั้นอย่าตำหนิพ่อแม่ ซึ่งพ่อแม่ไม่ได้สั่งห้าม แต่พูดเชิงเป็นห่วงว่าทนกระแสน้ำได้หรือไม่ ไม่อยากให้ใครมาตำหนิพ่อแม่ไม่เอาดีใคร” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“ครวญสุดเครียดถูกตำหนิพ่อแม่ในอินเทอร์เน็ต วอนสื่อมวลชนเสนอข่าวให้ดี พร้อมขอโทษทุกคนที่ถูกหางเลขไปด้วย แต่เชื่อว่าสิ่งที่ทำไปถูกต้องแล้ว (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็นกลางให้ข้อเท็จจริง พบว่าแหล่งข่าวด้านลบและแหล่งข่าวข้อเท็จจริงมีมากกว่าแหล่งข่าวด้านบวก ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 20 สรุปแหล่งข่าวกรณีโบฟลุค

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
โบ-ชญาดา ลีเฉลิมวงศ์	ฟลุค-เกริกพล มัสยวานิช	พ่อและแม่ของแป้ง
น้องอชิ	แบม-จณิสตา ลีเฉลิมวงศ์	
	แป้ง-อรจิรา แผลมวิไล	

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกระเด็นข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดมาก ในการนำเสนอข่าวผู้สื่อข่าวจำเป็นต้องเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนและตัดข้อเท็จจริงบางส่วนออกไป

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกระเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิดของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีการนำเสนอข่าวโบ-ฟลุคเลิกกัน จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การเลิกกัน

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวส่วนนี้ในทุกวันที่มีการนำเสนอข่าว เพื่อเป็นการโปรยเรื่องท้าวความให้ผู้อ่านเข้าใจ ซึ่งในแต่ละครั้งที่มีการพูดถึงเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอข่าวในลักษณะที่เป็นไปในทิศทางที่ทำให้คนอ่านคิดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและสื่อก็ตั้งข้อสังเกตมานานแล้ว แต่ทั้งฟลุคและโบก็ปฏิเสธ ปิดบังเรื่อยมา เช่น

“หลังตกเป็นเป้าให้ผู้คนทวงถามเรื่องเม้าท์กันมานานว่า ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ เจ้าของฉายา ‘คาสโนว่าเมืองไทย ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช’ กับภรรยาสาวสวยคนดัง ‘โบ-ชญาดา ลิวเฉลิมวงศ์’ ทว่าทั้งคู่ก็ยังออกมาปฏิเสธตลอดว่าไม่เป็นความจริง ท่ามกลางความคลุมเครือ เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ ‘น้องอชิ’ กลับควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคม ในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไปว่าฟลุคเป็นพระยาเทคร้าวหรือไม่” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“กลายเป็นเรื่องทอล์ก ออฟ เดอะ ทาวน์ มาเกือบตลอดทั้งสัปดาห์ หลังจากฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช นักแสดงเจ้าของฉายาคาสโนว่าเมืองไทย ยอมรับแล้วว่าได้แยกทางกับภรรยาสาว โบ-ชญาดา มานานถึง 2 ปี โดยที่ฝ่ายหญิงเก็บตัวเงียบ...” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“คาสโนว่า ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช เปิดใจยอมรับแล้วเพียงหัก แยกบ้านอยู่กับ “โบ-ชญาดา” ภรรยาสาว หลังตกเป็นข่าวซุบซิบกันมานาน” (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

“พิธีกรสาวชื่อดัง โบ-ชญาดา เปิดใจหลังเลิกากับฟลุค-เกริกพล อดีตสามีเป็นครั้งแรก ย้ำว่ารักรัวยังสะเทือนใจและเสียใจ แต่มีความจำเป็นต้องแยกทาง ซึ่งยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน ทุกวันนี้ทำทุกอย่างเพื่อลูกอย่างเดียว ระบุปัญหาการรัวยาวไม่มีปัญหาเมื่อที่สาม วอนอย่าดึงใครมาเป็นแพะรับบาป ยันปัญหาทุกอย่างขึ้นอยู่กับคนสองคนเป็นคนตัดสินใจ” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

- สาเหตุที่ปิดบังความจริงมานาน 2 ปี

นอกจากการรายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว หนังสือพิมพ์ยังมีการรายงานถึงสาเหตุที่ปิดบังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานานถึง 2 ปี เนื่องจากสื่อพยายามจะเสนอโจมตีในประเด็นนี้สอดแทรกการรายงานเหตุการณ์เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า ทั้งคู่แยกทางกันมานานแล้ว แต่ไม่เคยยอมรับ

เปิดเผย ดังนั้นสื่อจึงเน้นการรายงานว่าเหตุใดจึงต้องปิดบังเหตุการณ์จากคำสัมภาษณ์ของทั้ง โบและฟลุค เช่น

“จากนั้นพิธีกรสาวลูกหนึ่งกล่าวถึงเหตุที่ไม่ออกมาพูดถึงเรื่องนี้แต่แรก ก็เพราะคิดว่าเรื่องครอบครัวเป็นเรื่องที่เซ็นสิทีฟ และอาจกระทบกระเทือนใจทุกคน แต่ตอนนี้ถือเป็นการถอยห่างกันออกมาและแยกกัน เลยคิดว่าทำทุกวันให้ดีที่สุด อนาคตอะไรจะเกิดขึ้นก็เกิด....” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“โบคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่อ่อนไหวง่าย ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้อีก มันกระทบถึงลูก คนในครอบครัว และกระทบถึงทุกคนที่รักโบ ทุกวันนี้เราถอยห่าง และทำหน้าที่พ่อแม่ให้ดีที่สุด” (เคลิวิสต์ 12 ธ.ค. 50)

“...พระเอกฟลุคกล่าวว่า เรารอคูมานานแล้ว เรารอให้ลูกโตรับสถานการณ์ได้เสียก่อน เราสองคนทำเพื่อลูก เราแยกทางกันมา 2 ปีแล้ว แต่ไม่เคยบอกใคร ไม่ใช่เราอยากจะทำหรืออะไร เพราะเรารักลูก เลยไม่อยากให้ลูกต้องมารู้สึกไม่ดีกับข่าว แต่ตอนนี้ลูกโตพอที่จะรับรู้ได้แล้ว” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“ฟลุคกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่าจริงๆเรื่องนี้ไม่อยากจะทำ ไม่อยากจะทำบอกเลย เราอยากจะทำพร้อมก่อน แต่ตอนนี้เราสองคนมีความเห็นตรงกันว่า ลูกน่าจะเข้าใจ เพราะเราแยกกันมาได้ 2 ปีแล้ว อย่างที่บอกว่าไม่ใช่จะปิดแต่เราอยากรอให้ลูกโต สาเหตุหลายๆอย่างเป็นเรื่องส่วนตัว” (เคลิวิสต์ 5 ธ.ค. 50)

- สาเหตุการแยกทางกัน

หนังสือพิมพ์มีการรายงานถึงสาเหตุของการเลิกรา แยกทางกัน ทั้งจากมุมมองของโบและฟลุค ซึ่งทั้งคู่ก็ให้สัมภาษณ์สอดคล้องกันว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม ถึงแม้ว่าฟลุคจะถูกโจมตีมาตลอดว่าเป็นฝ่ายนอกใจ เพราะมีข่าวกับผู้หญิงคนอื่นเรื่อยมา เช่น

“ส่วนสาเหตุที่ร้ายๆ ฟลุคเผยว่า เกิดจากหลายอย่าง เป็นเรื่องส่วนตัวมากๆ ไม่อยากเอ่ยถึง เพราะว่ามัน 2 ปีแล้ว ไม่อยากย้อนมัน เมื่อถามว่า มีส่วนหรือไม่ที่ฟลุคถูกมองว่าเป็นคาสโนว่า ถึงทำให้เกิดปัญหาที่ร้ายๆขึ้น ฟลุคตอบว่าภาพคาสโนว่าเกิดขึ้นหลังจากที่มีข่าวนี้ ขอยอมรับว่าตั้งแต่เราแยกทางกัน ตนไม่เคยนอกใจโบแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อถามถึงว่า คนมองว่าโบต้องการจับฟลุคตั้งแต่ตอนแต่งงาน เจ้าตัวปฏิเสธว่าไม่ใช่ ตอนแต่งงานเราสองคนรักกัน ตอนนี้นั้นตนขอบอกว่า เราสองคนก็ยังกันอยู่แต่ที่เราไปด้วยกันไม่ได้....” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“ฟลุคกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า....สาเหตุหลายๆอย่างมันเป็นเรื่องส่วนตัวไม่อยากย้อนอดีต ผู้สื่อข่าวถามว่ามันเป็นส่วนหนึ่งไหมที่ทำให้ถูกมองว่าเป็น “คาสโนว่า” ฟลุคตอบว่าข่าวที่ออกมาทั้งหมดเป็นช่วงที่ผมแยกเตียงกันแล้ว ตั้งแต่แต่งงานจนเลิกกัน ผมไม่เคยนอกใจเขาเลย ตอนนี้เรายังรักกันอยู่” (เคลิวิสต์ 5 ธ.ค. 50)

“จากนั้นพิธีกรสาวลูกหนึ่งกล่าว....ส่วนเหตุผลที่เลิกกัน เป็นเรื่องส่วนตัวคน 2 คนที่เข้ากันไม่ได้ คน 2 คนยอมรับกันไม่ได้ในบางจุด หลายๆจุดทำให้ไม่เข้าใจกัน และทำให้ถอยห่างกันออกไป เลยเปลี่ยนสถานะจากคู่รักกลายเป็นเพื่อนที่สามารถคุยกันได้ เข้าใจกันได้ทุกเรื่อง ปรึกษากันได้ทุกอย่าง” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“สำหรับที่มีข่าวเรื่องมือที่ 3 เข้ามาทำให้บ้านแตกนั้น โบ-ชญาดาตอบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับใคร เกี่ยวกับเรา 2 คน เราเริ่มต้นรักจากคน 2 คน เมื่อถึงวันที่ต้องตัดสินใจ ก็เป็นเรื่องของเรา 2 คนจริงๆ อย่างเอาคนอื่นมาเป็นแพะรับบาป รวมถึงข่าวที่ว่า ตอนมีคนอื่นก่อน ก็ไม่เป็นความจริง เราทั้ง 2 ต่างยังไม่มีใคร แม้ฟลุคอาจจะมึนเพื่อนผู้หญิงบ้าง ตนก็มีเพื่อนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีใครคนอื่น ทำให้ต้องเลิกกัน” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“มันเป็นเรื่องส่วนตัว มันหลายๆเรื่องที่อยู่ด้วยกันทำให้เป็นปัญหาที่เราเข้ากันไม่ได้ ทำให้ต้องเปลี่ยนสถานะจากคู่รักมาเป็นแค่เพื่อนกัน แต่ก็ยังเป็นเพื่อนที่คุยกันได้ทุกเรื่อง เรื่องมือที่สามนั้น มันไม่เกี่ยวกับใครจริงๆ มันขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเราสองคนมากกว่า” (เดลินิวส์ 12 ธ.ค. 50)

- การดูแลเลี้ยงดูบุตร

หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอในประเด็นด้านลูก นั่นก็คือน้องอชิโดยสื่อเสนอตั้งแต่วันแรกที่มีการนำเสนอข่าวการเลิกรากัน เพราะลูกเป็นผู้ที่มีผลกระทบมากที่สุดจากเหตุการณ์ โดยหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับนำเสนอทั้งด้านผลกระทบ การบอกให้น้องอชิรับรู้ การแบ่งกันเลี้ยงดู จนกระทั่งวันที่ทั้งคู่จดทะเบียนหย่ากัน หนังสือพิมพ์ก็ยังให้ความสำคัญกับประเด็นนี้ โดยจะเป็นการรายงานจากคำให้สัมภาษณ์ของโบและฟลุค เช่น

“เจ้าของฉายาคาสโนว่าเมืองไทยตอบว่า...เราอยากจะเป็นพ่อแม่ที่ดีของลูก และโบก็ทำหน้าที่ตรงนี้ได้ดี ทุกวันนี้เราก็กังการได้อย่างมีความสุข ไม่ว่าตนหรือโบจะดูแลลูกวันไหนไม่มีการเซตว่า วันไหนจะเป็นวันของโบหรือของฟลุค เราสองคนเลี้ยงลูกด้วยความรัก ลูกคือน้องอชิแฮปปี้ทุกวัน เวลาที่น้องอชิอยู่กับพ่อหรือแม่ก็มีความสุข...” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“เราอยู่ในฐานะพ่อแม่ลูกกันดีกว่า เราอยู่อย่างนี้เราก็กังการมีความสุขกันดี ทุกวันนี้ลูกก็แฮปปี้ ถึงจะแยกบ้านกันอยู่มาปีกว่าแล้ว” (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

“พิธีกรสาวยังยืนยันด้วยว่า....เรื่องพ่อแม่แยกทางกัน ยังไม่ได้พูดถึงน้องอชิ เพราะเพิ่ง 4 ขวบ ไม่แน่ใจว่าลูกจะเข้าใจ แต่เชื่อว่าเขาได้รับความอบอุ่นร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม และถ้าหากมีสิ่งไหนทำให้กระทบกระเทือนจิตใจน้องอชิในอนาคต ตนจะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้เป็นครอบครัวกลับมาเหมือนเดิม โดยตอนนี้ตนกับอชิอยู่ที่บ้านย่านแจ้งวัฒนะ ส่วนฟลุคออกไปอยู่คอนโดที่สาทร” (ไทยรัฐ 12 ธ.ค. 50)

“ฟลุคตอบว่า...สำหรับตนการเซ็นใบหย่าเป็นเพียงกระดาษแผ่นเดียวเท่านั้นจริงๆ ตนยังดูแลลูกเหมือนเดิม ลูกอยู่กับใครวันไหนคนนั้นก็ดูแลไป มีการวางชีวิตที่ลงตัวในรูปแบบของเรา...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 50)

“ฟลุคกล่าวอีกว่า...ถึงแม้เราจะหย่ากัน แต่ตนก็จัดการทุกอย่างในสิ่งที่เขาควรจะได้เรียบร้อยแล้ว ไม่ได้มีปัญหาเรื่องนี้เรตกลงกันได้ด้วยดี โบก็ยังคงอยู่กับอิที่บ้านหลังเดิม ส่วนตนก็อยู่คอนโด เราดูแลลูกให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ และไม่มีทางที่จะแย่งลูกกัน เราเข้าใจกัน ตนรู้โบก็รักลูก.....” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“โบกล่าวว่า....จริงๆเราเองสองคนถึงแม้ว่าวันนี้จะเซ็นหรือไม่เซ็นใบหย่า ความรู้สึกมีให้กันอยู่แล้ว แต่ความถูกต้องคือเรื่องจริงที่สำคัญที่สุด เรื่องลูกตกลงกันว่าแบ่งกันเลี้ยง เป็นผู้ปกครองกันคนละครึ่ง” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“ฟลุคตอบว่าทั้งตนและโบไม่ได้บอกลูกว่าจะหย่า โบกล่าวเสริมว่าจริงๆแล้วน้องอิอาจจะไม่รู้สึกถึงความแตกต่างมาก เพราะสิ่งที่เราทำมากับลูกยังเหมือนเดิม...เรื่องลูกทราบใดที่พ่อแม่มีความรักที่เข้มแข็งกับลูก เข้าใจ รับรองว่าเป็นเด็กที่เติบโตขึ้นมาไม่มีปัญหาแน่นอน ส่วนอนาคตไม่ได้วางแผน พยายามทำทุกวันนี้ให้ดีที่สุดอยู่แล้ว ยังคงทำภารกิจในแต่ละวันต่อไป มุ่งเน้นในเรื่องของการศึกษาของลูกจะทำยังไง การเลี้ยงลูกต่อไปให้ดีที่สุด มีเวลาให้ลูกมากที่สุดในฐานะพ่อแม่ การวางแผนเรื่องนี้ลูกคือสิ่งสำคัญที่สุด” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“ฟลุคกล่าวอีกว่า...เรื่องลูกก็จะช่วยกันเลี้ยงเหมือนเดิม ใบหย่าเหมือนกระดาษใบหนึ่งเท่านั้น ความสัมพันธ์ของเรา พ่อ แม่ ลูก มันอยู่ในสายเลือด สำหรับเรื่องทรัพย์สิน ไม่มีการแบ่งอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เราทั้งคู่จะเก็บไว้ให้ลูก” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

“โบกล่าวด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยมีน้ำตาคลอเบ้าว่า วันนี้ตนรู้สึกใจหายมากที่ต้องไปจดทะเบียนหย่ากัน เรายังไม่ได้ออกลูก คิดว่าลูกคงไม่รู้สึกถึงความแตกต่าง เราทำทุกอย่างเหมือนเดิม ไปไหนมาไหนด้วยกัน ที่สำคัญฟลุคยังทำหน้าที่พ่อที่น่ารักได้อย่างดีเหมือนเดิม...เมื่อพูดถึงตรงนี้โบได้หันไปซบไหล่ฟลุค น้ำตาคลอเบ้าสร้างความหดหู่ให้กับนักข่าวเป็นอย่างมาก” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

จากบทบาทข้างต้นที่โบและฟลุค โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟลุค พยายามแสดงให้เห็นว่าต่างก็ใส่ใจความรู้สึกของลูก ไม่มีปัญหาเรื่องลูก และต่างก็ยินดีรับผิดชอบในฐานะหน้าที่พ่อแม่ ยังคงเลี้ยงดูให้ความอบอุ่นเหมือนเดิม ไม่มีการเถียงหรือแย่งกันเลี้ยงลูก ส่งผลให้มีส่วนในการวางกรอบแนวคิดให้กับผู้อ่านได้ว่าทั้งโบและฟลุคมีความรับผิดชอบต่อบุตร ผู้อ่านจึงเกิดการสร้างภาพในทางที่เป็นบวกต่อทั้งคู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟลุคที่ถูกต่อต้านจากกระแสสังคมด้านอื่นว่าเป็นลบ นั่นก็คือประเด็นความเข้าสู่ การคบกับผู้หญิงคนใหม่ก่อนในระหว่างที่ยังไม่ได้หย่าขาดจากโบ จึงทำให้ครอบครัวต้องแตกแยก

- การจดทะเบียนหย่า

ประเด็นการจดทะเบียนหย่า เป็นอีกประเด็นที่สื่อให้ความสำคัญ เนื่องจากทั้งโบและฟลุคก็เลิกกันมานาน 2 ปี แต่ยังไม่ได้จดทะเบียนหย่า จนกระทั่งมีข่าวเรื่องแบ่งซึ่งถูกกล่าวว่าเป็น “มือที่ 3” และทั้งฟลุคกับแบ่งเพิ่งออกมายอมรับว่าคบกันในวันที่ 2 มีนาคม 2551 โบและฟลุคก็ได้ตัดสินใจเปิดเผยในวันที่ 7 มีนาคม 2551 ว่าจะจดทะเบียนหย่า โดยสื่อพยายามหาสาเหตุจากการสัมภาษณ์ทั้งโบและฟลุคว่า เหตุใดจึงเพิ่งตัดสินใจจะทะเบียนหย่า เช่น

“โบ-ฟลุค ไม่มีวันลดพัดหวนแล้ว ตัดสินใจจบปัญหาครอบครัวอย่างสมบูรณ์แบบ ด้วยการนัดจดทะเบียนหย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ แยกกันไปทางใครทางมัน ฝ่ายหญิงปฏิเสธ ‘แบ่ง’ สาวใหม่ของอดีตสามี ไม่ใช่สาเหตุสำคัญที่ทำให้คิดจดทะเบียนหย่า แต่อยากทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อทุกคนจะได้สบายใจ ไม่มีปัญหาเรื่อง ‘เราสามคน’ ยืนยันไม่เคยвинแบ่งและไม่เคยมีปัญหาอะไรกัน...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“.....สองปีที่ยังไม่หย่าเพราะเรามีความหวังอยู่ว่าจะคืนดีกัน ถ้าเราไม่มีลูก อาจจะไม่ได้เป็นแบบนี้....” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“โบตอบว่า...เรื่องบ้านที่เป็นเรือนหอฉัน คิดว่าไม่มีปัญหา เพราะเรารักลูกมาก ฉันรู้ว่าฟลุครักลูกมาก ฉะนั้นทุกอย่างเป็นของลูก ฉันก็มีบ้านของฉันอยู่แล้ว ฟลุคเขามีที่เขายู่ได้ อยู่แล้ว ฉะนั้นต่างคนต่างอยู่ได้ โดยไม่มีปัญหาที่จะมาแย่งกัน” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“เมื่อถามว่าคนจะมองว่าฟลุคใจร้อน อยากรีบหย่าเพราะคบแบ่ง ฟลุคตอบว่า ก่อนหน้านี้เคยอธิบายประกาศไปทั้งประเทศว่า ฉันกับโบเราเป็นพ่อแม่ของอชิ คิดว่าทุกคนจะเข้าใจแบบที่เราเป็น เราไม่ได้โกรธกัน ในเมื่อสังคมต้องการให้เราหย่า ฉันก็เลิภัยให้ บางครั้งเราอธิบายแต่คนอ่านจะอ่านแค่หัวข้อแล้วก็มาว่าฉันเป็นคนผิด ตอนนั้นก็ทำตามที่คุณต้องการ สำหรับฉันการเซ็นโบหย่าเป็นเพียงกระดาษแผ่นเดียวเท่านั้นจริงๆ...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“ผู้สื่อข่าวถามว่า การเซ็นโบหย่าที่เกิดขึ้นในวันนี้ เพราะกระแสข่าวค่อนข้างแรงด้วยหรือเปล่า โบกล่าวว่าสำหรับข่าวที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อ ‘เราทั้งสามคน’ อยู่แล้ว อย่างที่เคยบอก ถ้าทำอะไรถูกต้องชัดเจนทุกคนคงจะเข้าใจ จะได้ไม่ต้องมีใครเสียเวลากับข่าวเรามากจริงๆ เราเองสองคนถึงแม้ว่าวันนี้จะเซ็นหรือไม่เซ็นโบหย่า ความรู้สึกมีให้กันอยู่แล้ว แต่ความถูกต้องคือเรื่องจริงที่สำคัญที่สุด เรื่องลูกตกลงกันว่าแบ่งกันเลี้ยง เป็นผู้ปกครองกันคนละครึ่ง” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“สำหรับทรัพย์สินที่ต้องมีการแบ่งแยกกันฉัน ฟลุคอธิบายว่า เรื่องทรัพย์สินไม่ใช่เรื่องใหญ่ ลูกคือทรัพย์สินที่มีค่าของเราทั้งสองคน เราตกลงเรื่องลูกได้...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“หลังจากหย่ากันแล้ว ตอนนี้สำหรับโบอยู่ในฐานะอะไร ฟลุคตอบว่า เหมือนเดิมเป็นพ่อแม่ของอชิ และเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดตลอดไป ต่างคนไม่ได้สัญญาอะไรยังไง เพราะคำว่าพ่อแม่ตัดกันไม่ขาด การขาดจากการเป็นสามี-ภรรยา ก็แค่กระดาษหนึ่งใบ แต่พ่อแม่เป็นสายเลือดยังงี้ก็

ตัดไม้ขาด คงไม่มีทางเปลี่ยน และจะไม่มีการฟ้องร้องสิทธิ์ เพื่อดูแลลูกอย่างเด็ดขาด ทั้งตนและโบทำไม่ได้ ทำไม่ลง และไม่มีเหตุผลต้องทำด้วย” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“อย่างไรก็ตาม ที่มีการพูดถึงเรื่องหย่าและเรื่องแบ่งในเวลานี้ไม่เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด เพราะฟลุคกับแป้งเพิ่งคบกันได้ประมาณ 2 เดือน แต่ปัญหาของโบกับฟลุค มีมานานกว่านั้น” โบ-ชญาดา กล่าว (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“โบ-ฟลุค ย่องงูมือแอบไปหย่ากันเรียบร้อยแล้ว ฝ่ายชายเผยกระแสข่าวเรื่องแป้ง-อรจิรา ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรง วันนี้จึงตัดสินใจทำทุกอย่างให้ถูกต้องชัดเจน ย้ำโบหย่าเหมือนกระดาษใบหนึ่งเท่านั้น ความสัมพันธ์พ่อ-แม่-ลูก มันอยู่ในสายเลือด ส่วนมรดกทรัพย์สินไม่มีการแบ่ง เก็บไว้ให้ลูก เปรยเสียใจที่ถูกถอดจากละครความลับซูเปอร์สตาร์ พร้อมหวานใจคนใหม่ ด้านโบให้สัมภาษณ์น้ำตาคลอ ระบุใจหายที่ต้องแยกทางกัน ชมอดีตสามียังทำหน้าที่พ่อที่น่ารักได้เป็นอย่างดีเหมือนเดิม ขอขอบคุณทุกคนที่ติดตามข่าวมาโดยตลอด (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

จากเหตุการณ์ข้างต้นจะพบว่าทั้ง โบและฟลุคต่างก็พยายามชี้ให้เห็นและผู้อ่านเห็นว่า สาเหตุที่ตัดสินใจหย่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับมือที่สาม ไม่ได้เกี่ยวข้องกับแป้ง แต่เป็นเพราะต้องทำในสิ่งที่ถูกต้อง และนอกจากไม่มีปัญหากันเรื่องลูกแล้ว ก็ไม่มีปัญหากันเรื่องสินสมรสเช่นกัน จึงเป็นการเลิกกันด้วยดี และยังพร้อมเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

องค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ข่าวนี้อยู่ในความสนใจของประชาชนเป็นเวลานาน ทั้งที่เป็นประเด็นที่อ่อนไหวต่อความรู้สึก ประกอบกับเป็นการแยกทางกันด้วยดี ต่างก็ไม่มีใครออกมาโจมตีอีกฝ่าย อีกทั้งยังเป็นประเด็นที่มีรายละเอียดของเหตุการณ์ มีแหล่งข่าวไม่มากนัก ก็เพราะมีประเด็นด้านบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องในระหว่างที่ทั้งโบและฟลุคยังไม่ได้จดทะเบียนหย่า จึงเกิดประเด็นเรื่อง “มือที่สาม” จนสื่อเลือกประเด็นนี้มาใช้พาดหัวข่าวด้วย เพราะเป็นประเด็นที่ประชาชนให้ความสนใจ

ดังนั้น จะพบว่าข่าวกรณีการเลิกกันของโบ-ฟลุค หนังสือพิมพ์ยังมีการนำเสนอในประเด็นอื่นอีก ซึ่งประเด็นที่เกิดแทรกขึ้นมา ทำให้น้ำหนักข่าวดูเป็นลบมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อตัว “ฟลุค” และ “แป้ง” นั่นก็คือ

- การคบกันระหว่างแป้งกับฟลุค

ประเด็นการคบกันระหว่างแป้งกับฟลุค เป็นประเด็นที่สื่อตั้งข้อสังเกตมานานแล้วเช่นกัน แต่ทั้งแป้ง-ฟลุคก็เพิ่งจะยอมรับเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2551 ก่อนหน้าที่โบและฟลุคจะประกาศว่าจะจดทะเบียนหย่าอย่างเป็นทางการเพียงแค่ 5 วันเท่านั้น ดังนั้น ทั้งแป้งและฟลุคจึงถูกวางกรอบให้กับผู้อ่านว่าเป็นผู้โกหก หลอกลวง อีกทั้งยังเป็นการทำลายสถาบันครอบครัว เป็นสาเหตุที่ทำให้โบและฟลุคต้องหย่ากันอย่างเป็นทางการ เช่น

“...ตอนนี้มีข่าวแข่งเข้าไปพัวพัน เธอเลยเจอข้อหา “มือที่สาม” ไปเต็มเปา แต่ถึงแข่งจะออกมาปฏิเสธข่าวว่าเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับฟลุค บอกเพียงว่าฟลุคเป็นเพื่อนร่วมงาน สนิทกันเพราะเล่นละครเรื่อง “นารีสโมสร” แต่ก็มีข่าวเด็ดลอคออกมาจากกองว่า แข่งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าวมั่วที่ว่า ฟลุคขอหย่า “โบ” เพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแข่ง...” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“แข่งปล่อยโฮ! เครียด-เสียใจถูกรุมด่าว่อนเน็ต “แย่งพี่ชาวบ้าน” ได้ข่าวบิ๊บ “โบ” หย่า “ฟลุค” บ๊วยโดนสื่อกดดันหนักจำต้องออกมาพูด ได้แต่สงสารพ่อแม่พลอยโดนหางเลขไปด้วย...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“เมื่อถามว่า เร็วไปมั๊ยที่ออกมาประกาศว่าคบกันแล้ว 2 เดือน ทั้งที่โบ-ฟลุคยังไม่ได้หย่ากัน แข่งตอบว่า ไม่ได้คิดจะบอกว่าคุณศึกษากัน แต่โดนแรงกดดัน พุดก็โดนด่า ไม่พุดก็โดนด่า จึงพยายามหาทางออกที่ดีที่สุด...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“แข่ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น ‘มือที่ 3’ แย่งพี่ชาวบ้าน!!! ฟลุค-กริกพล มัสยวานิช พ่อมายคาสโนว่า พาระเริงรักผิดจึงหะ รักหนนี้ของแข่ง-ฟลุค เลยเจอมรสุมรุมกระหน่ำย่าแย่งทั้ง 2 คน” (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

“ท่ามกลางกระแสข่าวว่าฟลุค-กริกพล ได้คบหากับแข่ง-อรจิรา แหลม วิไล ดารานางแบบชื่อดัง จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ไปทั่ววงการ แต่ฝ่ายฟลุค-กริกพล และแข่ง-อรจิรา ก็ออกมาปฏิเสธข่าวดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง แต่สุดท้ายฝ่ายชายก็ออกมายอมรับว่าคบหากับแข่งจริงๆ” (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“รำให้กลางกองถ่าย แข่ง-อรจิรา ยันไม่เคยเร่งให้พี่ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ แจงไม่ได้เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ยอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่เปล่าคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับพระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกสื่อกดดัน” (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

“เรื่องหย่าหรือไม่หย่ามันเป็นเรื่องของเขา 2 คน ณ วันที่เราออกมาบอกว่าศึกษากัน ถามว่าอยากพุดใหม่ ก็ไม่นะคะ แต่ถ้าถามว่าทำไมต้องพุด เพราะว่ามันเกิดจากแรงกดดันของสื่อด้วยเหมือนกันว่าทำไมเราไม่พุด...ทุกวันนี้เรายังไม่ได้คบ มันยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น ต้องศึกษากันไปอีกนาน ฉะนั้นเรื่องหย่าไม่ใช่เรื่องที่แข่งจะต้องไปพุดให้เขาสองคน จะต้องทำนะคะ มันเป็นเรื่องของคนสองคน ไม่ใช่เรื่องของแข่ง และแข่งก็ไม่ใช่มือที่สามด้วย (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

จากประเด็นการคบกันระหว่างแข่งกับฟลุค ทำให้เกิดกระแสต่อต้านในสังคม เพราะคนในสังคมมองว่าแข่งเป็นมือที่สามทำให้สถาบันครอบครัวแตกแยก ส่งผลให้แข่งถูกรุมด่าว่า ซึ่งมิผลไปถึงพ่อแม่ของแข่ง อีกทั้งยังมีผลต่อหน้าที่การงานทั้งของฟลุคและแข่ง จึงมีประเด็นด้านผลกระทบจากการคบกันระหว่างแข่งกับฟลุค

- ผลกระทบจากการคบกันระหว่างแป้งกับฟลุค

“...มีกระแสไม่ยอมให้แป้งและฟลุคเล่นละครด้วยกัน แป้งตอบว่า ยังเล่นละครเรื่องนี้ แต่ยอมรับว่ากระแสสังคมทำให้คนเกลียดคนเยอะ แต่คงไปห้ามความคิดคนไม่ได้...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“จากกระแสข่าว ‘เราสามคน’ ได้มีผลกระทบต่อฟลุค-แป้ง ถึงขนาดโดนปลดจากละครความลับของซูเปอร์สตาร์ ฟลุคได้กล่าวว่า ตนรู้สึกเสียใจ เสียหาย แต่ก็เข้าใจผู้จัด ซึ่งผู้ใหญ่ให้เหตุผลมาว่า เขาไม่สามารถต้านกระแสได้ กระแสว่ายังไงเขาก็ว่าอย่างนั้น เขาทำธุรกิจก็เข้าใจ...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“แป้งปล่อยโฮ! เกรียด-เสียใจถูกรุมคำว่อนเน็ต “แย่งพี่ชาวบ้าน” ได้ข่าวบิ๊บ “โบ” หย่า “ฟลุค” บิ๊บโดนสื่อกดดันหนักจำต้องออกมาพูด ได้แต่ส่งสารพ่อแม่พลอยโดนหางเลขไปด้วย...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“แอบเล่นรักซ่อนเร้นอยู่พักใหญ่ แต่ตอนนี้รัก ‘แป้ง-ฟลุค’ กำลังจะกลายเป็น ‘รักซ่อนแค้น’ เพราะตั้งแต่ฟลุคออกมาเปิดใจว่ากำลังคบคู่อใจกับแป้งมานาน 2 เดือน โดยยังไม่หย่าขาดกับเมียที่บ้าน พ่อแม่ เพื่อนแป้ง เลยรุมคำ ด้วยความเป็นห่วงแป้งจะถูกรุมมองว่า กินน้ำได้สอกล เล่นเอาแป้งเกรียด ต้องตกเป็นจำเลยสังคม...” (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

“ร่ำไห้กลางกองถ่าย แป้ง-อรจิรา ยันไม่เคยเร่งให้พี่ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ แฉไม่ได้เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ยอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่เปล่าคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับพระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกสื่อกดดัน” (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

“ครวญสุดเกรียดถูกคำพ่อ-แม่ในอินเทอร์เน็ต วอนสื่อมวลชนเสนอข่าวให้ดี พร้อมขอโทษทุกคนที่ถูกหางเลขไปด้วย แต่เชื่อว่าสิ่งที่ทำไปถูกต้องแล้ว” (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

อนึ่ง จะพบว่าจากประเด็นด้านผลกระทบจากการคบกันระหว่างแป้งกับฟลุคนั้น โบก็ได้แสดงความเห็นอกเห็นใจต่อเรื่องของฟลุคและแป้ง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมีจิตใจที่ดีของโบที่ไม่ได้รู้สึกโกรธแค้น หรือหวังร้ายทั้งต่อฟลุคและแป้ง เช่น

“โบกล่าวว่า อาจเป็นเพราะว่าบางที่ทั้งคู่เป็นคนตรงพูดในจังหวะเวลาผิดไป เร็วเกินไป ทำให้ทุกอย่างข้ามสตีป ถ้าเป็นไปได้มีอะไรก็อยากคุยกันก่อนให้มันช้าลง ไม่อย่างนั้นทุกคนเข้าใจผิด ไม่อยากให้ใครเดือดร้อน ตนรู้ว่าทุกคนเหนื่อย ทุกคนเกรียด ไม่มีความสุข ไม่มีใครมีความสุขกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ ตนก็ทุกข์ที่เสียครอบครัว ฟลุคทุกข์ที่ต้องทำให้ทั้งคู่เสียใจ แป้งก็รู้สึกทุกข์ เรื่องราวเกิดขึ้นทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไร โบกับฟลุคแยกห่างกันไปแล้ว เราต้องทำอะไรที่เป็นผู้ใหญ่...” (ไทยรัฐ 7 มี.ค. 51)

“โบ-ชญาดา ได้กล่าวเสริมขึ้นมาว่ารู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่น่าเสียใจที่สุดคือแป๊ะ ฟลุค ต้องถูกถอดจากละคร เพราะกระแสสังคมตอนนี้ค่อนข้างแรง บางทีโบรู้สึกไม่เป็นที่นิยมด้วยซ้ำสำหรับนักแสดงสองคนที่ตั้งใจทำงาน อนาคตค่อนข้างยาว...และเข้าใจว่ากระแสส่วนใหญ่ที่ต่อต้านฟลุค-แป๊ะ เพราะทุกคนสงสัยว่าโบที่เป็นผู้ถูกกระทำ แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้ ไม่มีใครเป็นผู้ถูกกระทำ เรื่องนี้ไม่มีใครผิด สุดท้ายกระแสส่งผลทำร้ายโบกับลูกทางอ้อมเหมือนกัน...” (ไทยรัฐ 15 มี.ค. 51)

“อย่างไรก็ตาม ที่มีการพูดถึงเรื่องหย่าและเรื่องแป๊ะในเวลานี้ไม่เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด เพราะฟลุคกับแป๊ะเพิ่งคบกันได้ประมาณ 2 เดือน แต่ปัญหาของโบกับฟลุค มีมานานกว่านั้น” โบ-ชญาดา กล่าว” (เดลินิวส์ 7 มี.ค. 51)

“โบกล่าวอีกว่า กระแสสังคมที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับฟลุคคนเสียใจมาก เนื่องจากไปส่งผลกระทบต่อฟลุคอย่างรุนแรงถึงขั้นถูกถอดจากละคร เสียหายฝีมือของทั้งฟลุคและแป๊ะ อยากให้สังคมช่วยมองอย่างมีวิจารณญาณที่ดี เนื่องจากเราทั้งสองคนจบกันด้วยความเข้าใจ ไม่ได้ทะเลาะกัน...” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

โดยสรุปแล้ว รายละเอียดของข่าวเน้นเนื้อหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลในข่าวเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นฟลุค โบ น่องอชิ รวมไปถึงแป๊ะ โดยจะเน้นการสัมภาษณ์จากบุคคลในข่าวเป็นหลัก ประกอบกับการสังเกต การได้ข้อมูล ข้อเท็จจริงของสื่อมาก่อนที่แหล่งข่าวจะเปิดเผยข้อมูล กล่าวคือ กรณีฟลุคคบกับแป๊ะ ในช่วงแรกเป็นเพียงการนำเสนอข่าวจากการสังเกตพฤติกรรมของสื่อ โดยทั้งฟลุคและแป๊ะก็ยังไม่ยอมรับ จนในภายหลังที่สื่อเสนอข่าวบ่อยขึ้น ฟลุคและแป๊ะจึงได้ออกมายอมรับ

สำหรับพื้นที่การเสนอข่าวหน้าหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นที่ประเด็นด้านการเลิกกันของโบและฟลุค กับประเด็นการคบกันระหว่างแป๊ะกับฟลุคนั้น ไม่ได้มีความแตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ เมื่อมีเหตุการณ์ใหม่ๆ มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น สื่อจึงจะนำเสนอในข่าวหน้าหนึ่ง เช่น กรณีโบ-ฟลุค นำเสนอหน้าหนึ่งเมื่อแหล่งข่าวเปิดเผยข้อมูลให้ทราบว่าได้เลิกกันแล้ว หลังจากนั้นก็เปิดเผยว่าจะจดทะเบียนหย่าเมื่อไร และสุดท้ายนำเสนอในวันที่ทั้งคู่ไปจดทะเบียนหย่ากัน สำหรับกรณีของฟลุค-แป๊ะ นั้น สื่อนำเสนอหน้าหนึ่งเมื่อมีผลกระทบเกิดขึ้นจากการที่ทั้งคู่คบกัน เป็นต้น

อนึ่ง จะพบว่าประเด็นการเลิกกันนั้น ถึงแม้ว่าโบ-ฟลุค จะมีลูกด้วยกัน แต่ทั้งคู่ไม่มีปัญหากันในเรื่องนี้ สื่อจึงเสนอในมุมว่าสุดท้ายแล้วใครเป็นคนเลี้ยงดู และการเลิกกันจะมีผลกระทบต่อลูกหรือไม่ อย่างไร

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เป็นประเด็นซ้อนประเด็นนั้น มีบุคคลในข่าวเหมือนกันก็คือ “ฟลุค” ซึ่งสื่อมีการตั้งฉายาให้ว่า “คาสโนว่า” , “คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย” เพื่อสื่อให้เห็นถึงลักษณะอุปนิสัยของฟลุคว่าเป็นเป็นคนเจ้าชู้มาก นอกจากนั้นก็ยังมีการตั้งฉายาให้แป๊ะว่า “คาสโนว์” เช่นกัน เมื่อประกอบกับเหตุการณ์ที่ทั้งคู่คบกันระหว่างที่ฟลุคยังมีพันธะอยู่ แป๊ะและฟลุคจึงถูกมองว่าเป็นผู้ทำลาย

สถาบันครอบครัว ทำให้ครอบครัวแตกแยก เป็นคนไม่มีจริยธรรมสำหรับสังคมไทยที่ให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวเป็นอย่างมาก ดังนั้นน้ำหนัก ทิศทางข่าวในภาพรวมของการเสนอข่าว จึงค่อนข้างเป็นลบกับทั้งฟลุคและเป้ง ถึงแม้ว่าจะมีการพยายามเอาประเด็นด้านดีของฟลุคในการรับผิดชอบเลี้ยงดูบุตรมาลดทอนน้ำหนักข่าวก็ตาม เพราะฟลุคถูกตัดสินแล้วว่าเป็น “คนนอกใจโบ” ส่วนโบจึงค่อนข้างได้รับความเห็นอกเห็นใจจากสังคมว่าเป็น “ผู้ถูกกระทำ” ถึงแม้ว่าโบจะมีส่วนผิดในเรื่องที่ช่วยกันกับฟลุคปิดบังสถานะความสัมพันธ์ที่แท้จริงของทั้งคู่มานานถึง 2 ปี ก็ตาม หากแต่สังคมไทยมองว่าผู้หญิงมักจะเป็นช้างเท้าหลังและเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญกับความเป็นครอบครัว ไม่ต้องการเห็นการแตกแยก เป็นเพศที่อ่อนแอพยายามที่จะรักษาความเป็นครอบครัวไว้ และเมื่อครอบครัวแตกแยกแล้วก็เป็นเรื่องที่ไม่ได้นำยินดีที่จะบอกให้ทุกคนรับทราบ หากแต่เป็นเรื่องที่น่าอาย เป็นทุกข์ เป็นกังวล ดังนั้น โบจึงค่อนข้างได้รับความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจถึงการกระทำ

หากแต่ฟลุคค่อนข้างจะถูกตราหน้าจากสังคมว่าเป็นผู้โกหก หลอกหลวง ทั้งนี้เพราะฟลุคได้โกหก หลอกหลวงถึง 2 ประเด็นในคราวเดียวกัน ทั้งการแยกทางกันกับโบ และการคบกับเป้ง เพราะทั้ง 2 เหตุการณ์นี้ สื่อเป็นผู้สังเกต แต่ฟลุคก็ยังไม่ยอมรับ จนสื่อนำเสนอข่าวถี่ขึ้น ฟลุคจึงจะออกมายอมรับ ถึงแม้ว่าทั้ง 2 เหตุการณ์นี้ฟลุคจะเป็นผู้เปิดเผยข้อเท็จจริงเองก็ตาม แต่ฟลุคก็ถูกให้ค่าทางลบว่าเป็น “ผู้หลอกหลวง”

หลังจากประเด็นทุกอย่างชัดเจน โบจดทะเบียนหย่ากับฟลุค เป้งกับฟลุคยอมรับว่ากำลังคบหากัน สื่อจึงลดการนำเสนอข่าวลง

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต้องนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้างในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว หรือฟลุคว่าเป็นฝ่ายนอกใจ เจ้าชู้ ทำให้ครอบครัวแตกแยก เช่น

“ฟลุค-เกริกพล เจ้าของฉวยาคาสโนว่าเมืองไทย ยอมรับ เตียงหักแยกทาง.....” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“หลังตกเป็นเป้าให้ผู้คนทุกวงการเม้าท์กันมานานว่า ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ เจ้าของฉวยา ‘คาสโนว่าเมืองไทย’ ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช มีอันล่มสลายถึงกาลอับปางแล้ว....” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“...ท่ามกลางความคลุมเครือ เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ น้องอชิ กลับคงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคมในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไปว่าฟลุคเป็นพระยาเทครัวหรือไม่” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“ผู้สื่อข่าวถามว่ามันเป็นส่วนหนึ่งใหม่ที่ทำให้ถูกมองว่าเป็น “คาสโนว่า” ฟลุคตอบว่า ข่าวที่ออกมาทั้งหมดเป็นช่วงที่ผมแยกเตียงกันแล้ว ตั้งแต่แต่งงานจนเลิกกัน ผมไม่เคยนอกใจเขาเลย ตอนนี้เรายังรักกันอยู่ (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

“...สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาหระหองระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิกพฤติกรรมเจ้าชู้ได้ ถ้าสุดท้ายตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาใจอยู่กับนางเอกสาว แป้ง-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้างยาวนานของครอบครัว เนื่องจากแป้งอย่างแน่นอน” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

สำหรับโบ-ชญาดานัน จะพบว่าสื่อไม่ได้ใส่ความรู้สึกลึกซึ้งหรือความคิดเห็นลงไปในช่วงมากนัก พื้นที่ส่วนใหญ่ในการนำเสนอจะเป็นข้อเท็จจริงจากคำสัมภาษณ์ จะไม่มีการตั้งฉายาเหมือนฟลุค

โดยภาพรวมแล้วกรณีการเลิกกันของฟลุค-โบนั้น สื่อจะใส่ความรู้สึกลึกซึ้งหรือความคิดเห็นลงไปในช่วงไม่มากนัก เนื่องจากการแยกทางกันด้วยดี อีกทั้งไม่มีปัญหาการเงินสินสมรสรวมไปถึงเรื่องลูก ซึ่งเป็นประเด็นที่ค่อนข้างอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นจะมีเพียงประเด็นที่ปิดบังมานานถึง 2 ปีเท่านั้นที่สื่อใส่ความคิดเห็นลงไปเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่าน อีกทั้งยังเป็นการวางกรอบให้ผู้อ่านอีกด้วย เช่น

“หลังตกเป็นเป้าให้ผู้คนทวงกรรมเม้าท์กันมานานว่า ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ เจ้าของฉายาคาสโนว่าเมืองไทย ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช มีอันล่มสลายถึงกาลอับปางแล้ว กับภรรยาสาวสวยคนดัง โบ-ชญาดา ลิวเฉลิมวงศ์ ทว่าทั้งคู่ก็ยังออกมาปฏิเสธตลอดว่าไม่เป็นความจริงท่ามกลางความคลุมเครือ...” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“ในที่สุดกระแสข่าวที่ว่าทั้งสองคนได้ ‘เตียงหัก’ แยกทางกันแล้ว ก็เป็นความจริง เมื่อฟลุค-เกริกพลยอมรับจากปากของตัวเอง...” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

“...แต่ก็มีเรื่องฮือฮาเป็นอย่างมาก เมื่อ “ฟลุค-เกริกพล” ตัดสินใจเปิดเผยเรื่องราวชีวิตครอบครัวตัวเอง หลังจากมีกระแสข่าวมานานว่า แยกกันอยู่กับ โบ-ชญาดา ภรรยาสาว มีทายาทลูกชายน่ารักด้วยกัน 1 คน คือน้องอชิ-อชิรวัดดี มัสยวาณิช วัย 5 ขวบ” (เดลินิวส์ 5 ธ.ค. 50)

ในทางกลับกัน ความคิดเห็นที่พบ ส่วนมากจะเป็นกรณีแป๊ะคกับฟลุคทั้งเรื่องทั้งที่ทั้งคู่ปิดบังในระยะแรก รวมทั้งการคบกันในระหว่างที่ฟลุคยังไม่ได้หย่าขาดจากโบ สื่อจึงมีการสอดแทรกความคิดเห็นในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าวหรือแป๊ะว่าเป็น “มือที่สาม” เป็นผู้ที่มีส่วนทำให้ครอบครัวแตกแยกเหมือนกับฟลุคที่เป็นฝ่ายนอกใจโบ เช่น

“...ตอนนี้มีข่าวแป๊ะเข้าไปพัวพัน เธอเลยเจอข้อหา “มือที่สาม” ไปเต็มเปา แต่ถึงแป๊ะจะออกมาปฏิเสธข่าวว่าเธอไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับฟลุค บอกเพียงว่าฟลุคเป็นเพื่อนร่วมงาน สนิทกันเพราะเล่น

ละครเรื่อง “นารีสโมสร” แต่ก็มีข่าวลือตลอดออกมาจากกองว่า แข่งกับฟลุคสนิทกันเกินเพื่อน พร้อมมีข่าว
เมาท์ว่าฟลุคขอหย่าโบเพื่อแสดงความจริงใจในการคบหาแข่ง... (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“...ล่าสุดก็มีข่าวว่าคงกันไปญี่ปุ่น ไปเที่ยวเชียงใหม่ด้วยกันอีก ทุกคนเห็นอย่างนั้น
จริงๆ แต่แข่งยื่นกรานกระต่ายขาขาวๆว่าไม่จริง...” (ไทยรัฐ 27 ม.ค. 51)

“เมื่อถามว่า เร็วไปมั๊ยที่ออกมาประกาศว่าคบกันแล้ว 2 เดือน ทั้งที่โบ-ฟลุคยังไม่ได้หย่า
กัน แข่งตอบว่า ไม่ได้คิดจะบอกว่าศึกษากัน แต่โดนแรงกดดัน พุคก็โดนค่า ไม่พุคก็โดนค่า จึงพยายาม
หาทางออกที่ดีที่สุด...” (ไทยรัฐ 8 มี.ค. 51)

“แข่ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น ‘มือที่ 3’ แย่งพี่ชวามบ้าน!!! ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช
พอม่ายคาสโนว่า พระเริงรักผิดจิงหะ รักหนนี้ของแข่ง-ฟลุค เลขเจอมรสุมรุมกระหน่ำย่าแย้ทั้ง 2 คน”
(ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

“แอบเล่นรักซ่อนเร้นอยู่พักใหญ่ แต่ตอนนี้รัก ‘แข่ง-ฟลุค’ กำลังจะกลายเป็น ‘รักซ่อน
แค้น’ เพราะตั้งแต่ฟลุคออกมาเปิดใจว่ากำลังคบดูแลกับแข่งมานาน 2 เดือน โดยยังไม่หย่าขาดกับเมียที่
บ้าน พ่อแม่ เพื่อนแข่ง เลขรุมค่า ด้วยความเป็นห่วงแข่งจะถูกมองว่า กินน้ำได้ศอก เล่นเอาแข่งเครียด ต้อง
ตกเป็นจำเลยสังคม...” (ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

“รู้ให้กลางกองถ่าย แข่ง-อรจิรา ยันไม่เคยเร่งให้พี่ฟลุคหย่าขาดจากสาวโบ แจงไม่ได้
เป็นมือที่ 3 ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน ขอมรับแค่ศึกษากันอยู่ แต่เปล่าคบกัน เพราะยังไม่มั่นใจกับ
พระเอกหนุ่ม ส่วนที่ต้องออกมาประกาศความสัมพันธ์เพราะถูกสื่อกดดัน (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

“ผู้สื่อข่าวถามว่า แข่งมีส่วนบีบให้โบหย่ากับฟลุคจริงหรือไม่ สาวแข่งสวนคำทันทีว่า
ไม่ค่ะ เรื่องหย่าหรือไม่หย่ามันเป็นเรื่องของเขา...” (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

“ผู้สื่อข่าวถามว่าคนมองว่าเร็วไปไหมที่คบกันแค่ 2 เดือนแล้วก่อนออกมาประกาศ ทั้งที่
เขายังไม่ได้หย่ากัน....” (เดลินิวส์ 8 มี.ค. 51)

“ล่าสุดเจ้าตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจอยู่กับนางเอกสาว แข่ง-อรจิรา ทำให้
ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้ายฉานของครอบครัว เนื่องจาก
แข่งอย่างแน่นอน ขณะที่แข่งเองต้องรีบออกมาแถลงข่าวทั้งน้ำตาเปิดใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ไม่ได้เป็น
มือที่สาม” (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาส่วนมากจะพบว่า มีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบ นั่นก็คือ “ฟลุค” ได้แก่ คาสโนว่าเมืองไทย , พระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ , พอม่ายคาสโนว่า , คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย เป็นต้น ซึ่งเป็นคำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไป ข่าว ทำให้ผู้อ่านตีความได้ว่า ฟลุคเป็นผู้ชายเจ้าชู้ถึงแม้จะแต่งงาน มีลูก มีครอบครัวแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่เลิกพฤติกรรมเจ้าชู้จนทำให้เกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก

เช่นเดียวกับ “แป้ง” ที่ถูกตั้งสมญานามให้ว่า “คาสโนวี” , “นักรักที่เด็ดเดี่ยว” , “แย่งผัวชาวบ้าน” , “มือที่สาม” เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้มีลักษณะเช่นเดียวกับฟลุค เนื่องจากเป็นคำที่ก่อให้เกิดอคติ มีความหมายเชิงลบ ทำให้ผู้อ่านตีความได้ว่าแป้งเป็นผู้หญิงเจ้าชู้ คบผู้ชายมาแล้วหลายคน และยังมาคบกับฟลุคซึ่งยังมีพันธะอยู่ แป้งจึงถูกมองว่าเป็นผู้เข้ามาแทรกแซงความสัมพันธ์ของโบและฟลุค ทำให้ครอบครัวของโบ-ฟลุคต้องแตกแยก

สำหรับ “โบ-ชญาดา” นั้น สื่อจะตั้งสมญานามเพียงว่า “ภรรยาสาวแสนสวย” , “พิธีกรสาวลูกหนึ่ง” , “พิธีกรสาวชื่อดัง” ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้ก่อให้เกิดอคติหรือความหมายเชิงลบต่อตัวโบ ในทางกลับกันทำให้ผู้อ่านเกิดภาพว่าโบยังสาว ยังสวย เป็นคนเก่ง แต่ต้องมาเจอปัญหาครอบครัว ทำให้ต้องหย่าร้างกัน ซึ่งเป็นการให้ความหมายกลางๆก่อนไปทางบวก

สำหรับประโยคประกอบการเล่าเรื่องนั้น ในกรณีการเลิกรากันจะมีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำทำนองว่า ผู้ตกเป็นข่าวตั้งใจปิดบังข้อเท็จจริงมานานถึง 2 ปี เป็นผู้โกหก หลอกลวง สำหรับกรณีการคบกันของฟลุคและแป้ง สื่อก็มีการใช้คำเสียดสี เหน็บแนมพฤติกรรมที่ทั้งคู่พยายามปกปิดในช่วงแรกเช่นกัน อีกทั้งยังคบกันในระหว่างที่ฟลุคยังไม่หย่าขาดกับโบ ทำให้ผู้อ่านตีความได้ว่าฟลุคและแป้งเป็นผู้กระทำ เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาครอบครัว

ดังนั้น โดยรวมแล้วจะพบว่าเนื้อหาข่าวมีการใช้ภาษาที่เสียดสี เพื่อให้ผู้อ่านเห็นความไม่ดีไม่งามของคนที่ถูกเขียนข่าวพูดถึง โดยที่ผู้เขียนข่าวเลือกใช้คำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วง เพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วมที่ผู้เขียนต้องการและมีการตั้งสมญานามให้กับผู้ตกเป็นข่าวซึ่งเป็นการสะท้อนภาพในแง่ลบ แต่สื่อไม่ได้มีการโน้มน้าวหรือตัดสินฝ่ายใดอย่างชัดเจน โดยพยายามเสนอแหล่งข่าวให้ครบทุกด้าน ให้โอกาสให้พื้นที่ผู้ที่ถูกพาดพิงถึงทั้งแป้งฟลุค และโบ เนื่องจากประเด็นนี้เป็นประเด็นที่อ่อนไหว อีกทั้งยังมีผลกระทบต่อเด็กซึ่งก็คือน้องอชิ

แต่สำหรับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ทั้งคู่เลิกกันนั้น สื่อก็ใช้ภาษาที่เป็นกลาง รายงานไปตามข้อเท็จจริง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการรายงานคำให้สัมภาษณ์ของผู้ตกเป็นข่าว ทั้งนี้เพราะ โบและฟลุคเลิกกันด้วยดี ไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการวางกรอบเรื่องการเลิกกันของโบและฟลุคเหมือนกัน โดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก โบและฟลุคเลิกกันเพราะฟลุคเป็นคนเจ้าชู้

ประการที่สอง การคบกันของฟลุคและแป้ง เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้โบและฟลุคต้องหย่าร้างกัน

ประการที่สาม ฟลุคมีพฤติกรรมชอบโกหก หลอกลวง ปิดบังข้อเท็จจริง ถึงแม้ว่าฟลุคจะเป็นผู้เปิดเผยข้อเท็จจริงเองก็ตาม แต่ในช่วงระยะแรกที่เกิดเหตุ ฟลุคได้พยายามปกปิด ปฏิเสธ อีกทั้งฟลุคกระทำพฤติกรรมหลอกลวงติดต่อกันถึง 2 เหตุการณ์

ต่อมาผลชนวนางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นการเลิกกันของโบ-ฟลุค โดยมีการบรรยายให้เห็นถึงพฤติกรรม อุปนิสัยของฟลุคว่าเป็นคนเจ้าชู้ โดยย่อนให้ผู้อ่านเห็นว่าฟลุคมีข่าวกับผู้หญิงมากหน้าหลายตาตั้งแต่ก่อนแต่งงาน จนกระทั่งแต่งงานกับโบ ข่าวคราวกับผู้หญิงก็เงียบไปประยะหนึ่ง จากนั้นก็กลับมามีข่าวควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคมอีก ซึ่งในจำนวนนั้นมีแบม-จนิศดา พี่สาวของโบด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่ทันที่ฟลุคจะหย่ากับโบ ฟลุคก็คบหาคู่ใจกับเป็ง-อรจิราทันที แตกต่างจากโบ ชญาดา ซึ่งไม่เคยมีข่าวเสียหายกับผู้ชายคนอื่นทั้งก่อนแต่งงานและหลังแต่งงาน ดังนั้น โบจึงถูกวางกรอบว่าเป็นฝ่ายถูกกระทำแต่เพียงฝ่ายเดียว ถึงแม้ว่าทั้งคู่จะพยายามออกมาให้สัมภาษณ์ว่าปัญหาครอบครัวเกิดจากการเข้ากันไม่ได้ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ไม่มีเรื่องมือที่สามก็ตาม หากแต่สื่อก็ได้สอดแทรกการวางกรอบจากสื่อไว้ เช่น

“...ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ มีอันล่มสลายถึงกาลอับปางแล้ว กับภรรยาสาวสวยคนดัง ‘โบ-ชญาดา’ ทว่าทั้งคู่ก็ยังออกมาปฏิเสธตลอดว่าไม่เป็นความจริง ท่ามกลางความคลุมเครือ เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ ‘น้องอชิ’ กลับควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคม ในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไป...” (ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 2550)

สำหรับประเด็นการคบกันระหว่างเป็งกับฟลุคนั้น สื่อวางกรอบให้เห็นว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้โบและฟลุคต้องจดทะเบียนหย่าอย่างเป็นทางการ เพราะสื่อชี้ให้เห็นว่า โบและฟลุคแยกกันอยู่มานานถึง 2 ปี และฟลุคก็มีข่าวคราวกับผู้หญิงคนอื่นมาตลอด แต่ฟลุคก็ยังไม่หย่ากับโบ จนกระทั่งฟลุคออกมายอมรับว่ากำลังคบหาอยู่กับเป็ง หลังจากนั้นเพียง 5 วัน โบก็ออกมายอมรับว่าตัดสินใจจะจดทะเบียนหย่ากับฟลุค ซึ่งภายหลังการเปิดเผยได้เพียง 1 สัปดาห์ ทั้งคู่ก็ได้จดทะเบียนหย่าอย่างเป็นทางการ เป็งจึงถูกตัดสินว่าเป็นมือที่สามที่ทำให้ครอบครัวต้องแตกแยก ถึงแม้ว่าทั้งฟลุคและโบจะพยายามปฏิเสธว่าการหย่าไม่เกี่ยวข้องกับเป็ง หากแต่ต้องการทำทุกอย่างให้ชัดเจนเพื่อไม่ให้เป็นปัญหากับทุกฝ่ายก็ตาม ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมที่ประกอบกันเป็นเรื่องราว มีความชัดเจนจนสามารถชี้นำความคิดผู้อ่านได้ตัวมันเอง

นอกจากนั้น สื่อยังต้องการวางกรอบให้เห็นว่า ฟลุคเป็นคนโกหก หลอกลวง จนไม่สามารถเชื่อถือคำพูดได้ เพราะทั้งประเด็นการเลิกกับโบ ฟลุคก็ปิดบังมานานถึง 2 ปี อีกทั้งประเด็นการคบกับเป็ง สื่อก็ตั้งข้อสังเกตเห็นและสอบถามเรื่อยมา หากแต่ฟลุคก็ปฏิเสธเช่นกัน เมื่อ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นกับบุคคลคนเดียวกัน อีกทั้งเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน ฟลุคจึงยิ่งถูกมองว่ามีพฤติกรรมชอบโกหก ถึงแม้ว่าในที่สุดฟลุคจะเป็นผู้เปิดเผยข้อเท็จจริงเองก็ตาม

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่า ถึงแม้ว่าฟลุคจะแต่งงานมีลูกแล้วก็ตาม แต่ก็ยังเป็นคนเจ้าชู้ นอกใจมากกับแป้งซึ่งถูกมองว่าเป็นมือที่สาม ฉะนั้นแป้งและฟลุคจึงถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำ ทำให้เกิดปัญหาครอบครัว ทำให้ฟลุคและโบต้องหย่ากัน โบจึงถูกมองว่าเป็นผู้ถูกกระทำ ต้องรับเคราะห์รับสภาพกับสิ่งที่ตนเองไม่ได้ก่อ

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อให้น้ำหนักเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ประเด็นเรื่องลูก หรือน้องอชิ เนื่องจากทั้งโบและฟลุคต่างก็ไม่มีภารกิจหรือแย่งลูกกัน และทั้งคู่ก็ยังยืนยันที่จะทำหน้าที่พ่อและแม่เหมือนเดิม

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการเลิกรากันของโบและฟลุค หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเคลินิวส์ได้พยายามระบุสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่า เหตุการณ์นี้มีสาเหตุมาจากฟลุคและแป้ง โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น นั่นก็คือ อุปนิสัยของฟลุคที่เป็นคนเจ้าชู้ ไม่ได้คำนึงถึงครอบครัว จึงไม่มีการหักห้ามใจ ไม่รู้จักการพอ จึงนอกใจโบ ทำให้ครอบครัวต้องแตกแยก
- 2) เป็นสาเหตุที่ควบคุมได้ (Controllable) พฤติกรรม “ความเจ้าชู้” เป็นสาเหตุที่ฟลุคไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมหรือเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งที่ความเป็นจริงเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ เพียงแค่ฟลุครู้จักการหักห้ามใจ รักครอบครัว รักลูก รักภรรยาอย่างแท้จริง ฟลุคก็จะไม่นอกใจโบ ไม่ไปคบกับคนอื่นในขณะที่ยังไม่ได้หย่ากับโบ โดยสรุปก็คือ สังคมไทยคาดหวังว่า “เจ้าชู้” เป็นพฤติกรรมที่สามารถควบคุมได้ หากแต่ฟลุคไม่มีการควบคุม
- 3) เป็นสาเหตุที่ถาวร (Stable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุที่ยั่งยืน แสดงว่าเมื่อบุคคลทำพฤติกรรมแบบเดิม ก็จะได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเสมอ เนื่องจากก่อนหน้าที่ฟลุคจะคบและแต่งงานกับโบ ฟลุคก็มีข่าวกับผู้หญิงคนอื่นมาตลอด และคบหากันได้ไม่นานก็เลิกจนได้ฉายาว่า “คาสโนว่า”
- 4) เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง (Specific) เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าถ้านอกจากเรื่องผู้หญิงแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องลูก เรื่องการทำงาน ฟลุคเป็นคนค่อนข้างจริงจัง ไม่นิยมชมชอบเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็เลิกให้ความสนใจ เช่น น้องอชิ ที่ฟลุคยังคงให้ความสำคัญพร้อมรับผิดชอบเลี้ยงดู ถึงแม้ว่าจะหย่าร้างกับโบก็ตาม

หนังสือพิมพ์ชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกิดจากปัจจัยภายในที่เป็นความเจ้าชู้ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักการหักห้ามใจของฟลุค ประกอบกับเมื่อมาเจอปัจจัยภายนอกเป็นสิ่งที่เร้า นั่นก็คือ แป้ง-อรจิรา ที่รู้อยู่

แล้วว่าฟลุคแต่งงาน มีภรรยา มีลูกแล้ว แต่แป้งก็ยังมาคบกับฟลุค จนเป็นสาเหตุให้ฟลุคต้องจดทะเบียนหย่ากับโบ

นอกจากนั้น “พฤติกรรมเจ้าชู้” ยังเป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ เพียงแค่รู้จักการควบคุม การหักห้ามใจ รักครอบครัว รักลูก รักภรรยาอย่างแท้จริง ฟลุคก็จะไม่นอกใจโบ ไม่ไปคบกับคนอื่นในขณะที่ยังไม่ได้หย่ากับโบ หากแต่ในเหตุการณ์นี้จะพบว่าฟลุคควบคุมไม่ได้ ฟลุคประพฤติตามความคิด ตามใจตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่ต่อตัวเอง โบ และน้องอชิ ฟลุคจึงได้ตัดสินใจจดทะเบียนหย่าและไปคบหาดูใจกับแป้งแทน

อีกทั้งจากการที่เป็นพฤติกรรมที่ไม่มีการควบคุมจนเปลี่ยนคนที่คบหาดูใจไปเรื่อย แม้ว่าฟลุคจะแต่งงานแล้วก็ตาม หากแต่พฤติกรรมก็ยังคงเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าปัจจัยนี้ได้กลายเป็นปัจจัยที่ถาวรอยู่ติดตัวฟลุคไปแล้ว นั่นก็คือ เมื่อบุคคลทำพฤติกรรมแบบเดิม ก็จะได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเสมอ กล่าวคือ เนื่องจากก่อนหน้านี้ฟลุคจะคบและแต่งงานกับโบ ฟลุคก็มีข่าวกับผู้หญิงคนอื่นมาตลอด และคบหากันได้ไม่นานก็เลิกจนได้ฉายาว่า “คาสโนว่า” และเมื่อแต่งงานกับโบแล้ว มีพันธะคือลูกด้วยกัน 1 คน จนตั้งคมเข้าใจว่าฟลุคได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้ว แต่สุดท้าย ฟลุคก็เลิกกับโบและมีผู้หญิงคนใหม่เรื่อยมาในขณะที่ยังไม่ได้จดทะเบียนหย่า สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมความเจ้าชู้ ไม่รู้จักพอของฟลุค เป็นสิ่งที่ติดตัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตัวอย่างเช่น

....ชีวิตคู่ระหว่างพระเอกคนดังจอมเจ้าชู้ มีอันล่มสลายถึงกาลอับปางแล้ว กับภรรยาสาวสวยคนดัง ‘โบ-ชญาดา’ ทว่าทั้งคู่ก็ยังออกมาปฏิเสธตลอดว่าไม่เป็นความจริง ท่ามกลางความคลุมเครือ เนื่องจากฝ่ายชายซึ่งเคยไปไหนมาไหนกับภรรยาหลังแต่งงานและมีทายาทเป็นพยานรักกัน 1 คน คือ ‘น้องอชิ’ กลับควงคู่สาวสวยมากหน้าหลายตาออกสังคม ในจำนวนนี้มีพี่สาวของฝ่ายหญิงด้วย จนทำให้เกิดข้อครหาของผู้คนทั่วไป...(ไทยรัฐ 5 ธ.ค. 50)

...แป้ง-อรจิรา ถูกตราหน้าเป็น ‘มือที่ 3’ แย่งผัวชาวบ้าน!!! ฟลุค-เกริกพล มัสยวาณิช พ่อมายคาสโนว่า พาระเริงรักผิดจิ้งหะ รักหนนี้ของแป้ง-ฟลุค เลยเจอสมรสรวมกระหน้าย่าแย่งทั้ง 2 คน...(ไทยรัฐ 16 มี.ค. 51)

ถูกจับตามองอย่างไม่กระพริบ ความรักอันหวานฉ่ำแต่กลับมาขมขื่น ระหว่างฟลุคกับโบ ใกล้เคียงจุดจบ หลังอยู่กินกันฉันสามีภรรยาานานร่วม 5 ปี กระทั่งมีโซ่ทองคล้องใจลูกชายน้องอชิ แต่สุดท้ายครอบครัวที่เกิดปัญหาหระหงระแหง เนื่องจากฝ่ายชายไม่สามารถเลิกพฤติกรรมเจ้าชู้ได้ ล่าสุดเจ้าตัวออกมาเปิดใจยอมรับว่ากำลังศึกษาดูใจอยู่กับนางเอกสาว แป้ง-อรจิรา ทำให้ใครต่อใครที่ทราบข่าวถึงกับอึ้ง ก่อนจะพากันฟันธงว่าสาเหตุความรักร้ายฉานของครอบครัว เนื่องจากแป้งอย่างแน่นอน ขณะที่แป้งเองต้องรีบออกมาแถลงข่าวทั้งน้ำตาเปิดใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ไม่ได้เป็นมือที่สาม (เดลินิวส์ 15 มี.ค. 51)

โดยสรุปแล้ว เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัจจัยภายใน เป็นการกระทำที่เกิดจากตนเองไม่ใช่จากบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม เพียงแค่มีปัจจัยภายนอกมาเป็นสิ่งเร้า เป็นตัวกระตุ้นเท่านั้น นอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยที่ฟลุคไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งที่ความเป็นจริงสังคมคาดหวังว่าควรจะควบคุมได้ เพราะเป็นเรื่องของการควบคุมอารมณ์ ความต้องการ ความคิด ความรู้สึก ความมีจริยธรรม แต่ฟลุคก็ปล่อยให้ความต้องการของตนเองอยู่เหนือความถูกต้องโดยการคบกับผู้หญิงคนอื่นเรื่อยมา จนท้ายที่สุดมาคบกับแป้งและตัดสินใจหย่ากับโบ จากพฤติกรรมที่ฟลุคคบผู้หญิงเปลี่ยนคน ไปเรื่อยๆแม้กระทั่งจะแต่งงานมีลูกแล้วก็ตาม เป็นการแสดงให้เห็นว่าเป็นปัจจัยที่ถาวร คิดเป็นอุปนิสัยที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจความตัวฟลุคได้ว่า ฟลุคเป็นคนเจ้าชู้ ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่รู้จักพอ ไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดตามมาทั้งต่อตนเองและครอบครัว

กรณี นิโคล หย่าร้าง

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2551 นิโคลและแมวเปิดแถลงข่าวภายหลังจดทะเบียนหย่าแล้วเมื่อวันที่ 15 ที่ผ่านมา โดยให้เหตุผลการหย่าว่าเป็นเพราะมีทัศนคติและไลฟ์สไตล์ไม่เหมือนกัน ประกอบกับปัญหาเรื่องเวลาที่ไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวข้องกันกับมือที่สาม

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวการหย่าร้างของนิโคลและแมวเป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้ความสำคัญในระดับหนึ่ง สังเกตได้จากมีการนำเสนอในข่าวหน้าหนึ่ง แม้จะนำเสนอเพียงแค่ 1 วันก็ตาม เนื่องจากการนำเสนอจากข้อเท็จจริงที่ถูกแถลงข่าวโดยเจ้าตัวเอง ดังนั้นเหตุการณ์ทุกอย่างจึงค่อนข้างกระจ่าง มีความน่าเชื่อถือในระดับหนึ่งแล้ว เพราะเป็นการแถลงหลังการหย่าเพื่อบอกให้สื่อมวลชนและประชาชนรับทราบ ไม่ใช่ข่าวโคมลอยที่ต้องมีการติดตามว่าสิ่งใดเป็นข้อเท็จจริง

นอกจากนั้นประเด็นที่นำเสนอก็มีไม่มาก ไม่มีประเด็นเรื่องมือที่สาม หรือเรื่องการแย่งลูก การแก่งแย่งกันเลี้ยงลูก เนื่องจากการเลิกกันด้วยดี เลิกเพราะทัศนคติ วิถีชีวิตและเวลาที่ไม่ตรงกัน ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่านิโคลและแมวจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยแล้ว เพราะความคิดเห็น การใช้ชีวิตต่างกัน และหลังจากนี้ยังพร้อมเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ส่วนทิกเกอร์จะแบ่งกันดูแล โดยปัจจุบันทั้งคู่ยังอยู่บ้านเดียวกัน เพียงแค่แยกห้องนอน

ตารางที่ 21 สรุปประเด็นข่าวกรณีนิโคลและแมวลีกกันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
19 ก.พ. 51	- นิโคลเลิกกับแมว - เลิกกันเพราะความคิดเห็น การใช้ชีวิตไม่เหมือนกัน

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐนำเสนอข่าวนี้เพียงแค่ 1 วันเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีกระแสข่าวลือที่ชัดเจนมาก่อนหน้านี้ หากแต่นิโคลและแมวเป็นผู้เปิดเผยข่าวอย่างเป็นทางการด้วยตนเอง ดังนั้น จึงอาจตีความได้ว่า ทั้งคู่ไม่ได้ปิดบังข้อเท็จจริงเพราะหากไม่มีการแถลงข่าว สังคมก็ยังไม่รับรู้เร็วเพียงนี้เนื่องจากทั้งคู่ยังอยู่บ้านเดียวกัน ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้จึงยังเป็นการยืนยันความสัมพันธ์ว่าเป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ ยังพร้อมเป็นเพื่อนกันดังที่ทั้งคู่แถลง อีกทั้งการเลิกกันก็เกิดจากทัศนคติรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม ไม่มีปัญหาการเรื่องลูก เรื่องทรัพย์สิน ดังนั้นการนำเสนอข่าวจะมุ่งเสนอจากคำแถลงข่าวของทั้งคู่เป็นหลัก

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น ก็ให้ความสำคัญไม่ต่างจากไทยรัฐเท่าไรนัก เพียงแค่เดลินิวส์มุ่งชี้ให้เห็นว่าในที่สุดทั้งคู่ก็หย่ากันภายหลังมีข่าวแพร่สะพัดออกมา แต่ทั้งคู่ก็บายเบี่ยงมาตลอด แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา จะพบว่าเดลินิวส์ก็ไม่เคยกล่าวถึงประเด็นของทั้งคู่เลยไม่ว่าจะเป็นข่าวหน้าหนึ่งหรือข่าวบันเทิงหน้าใน ดังนั้น จึงชี้ให้เห็นว่าเดลินิวส์ก็ไม่ได้มั่นใจกับข่าวลือที่มี เป็นข่าวลือที่ไม่มีมูล ดังนั้นเมื่อนิโคลและแมวออกมาแถลงข่าว การให้น้ำหนัก การให้ความสำคัญ ระยะเวลาที่นำเสนอ รวมทั้งประเด็นที่นำเสนอจึงไม่แตกต่างจากไทยรัฐ ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2551 หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่า แมวและนิโคลจดทะเบียนหย่าแล้ว เพราะความต่างด้านทัศนคติไลฟ์สไตล์ และเวลาที่ไม่มีให้กัน โดยทั้งคู่ยังอยู่บ้านเดียวกันแต่แยกห้องนอน และยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน คอยห่วงใยกันและช่วยกันดูแลลูก

ตารางที่ 22 สรุปประเด็นข่าวกรณีนิโคลและแมวลีกกันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	สรุปประเด็นข่าว
19 ก.พ. 51	- นิโคลเลิกกับแมว - เลิกกันเพราะความคิดเห็น การใช้ชีวิตไม่เหมือนกัน

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

นิโคล เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เป็นนักร้องที่มีชื่อเสียง ตั้งแต่เข้าวงการบันเทิง นิโคลมีภาพลักษณ์ มีการวางตัวเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ไม่เคยมีข่าวเสียหาย ไม่เคยมีข่าวเจ้าชู้ หลายใจ เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบเรื่องงานเป็นอย่างดี ไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีแต่คนเอ็นดู ชื่นชอบ ความสัมพันธ์กับทุกคนรวมทั้งสื่อมวลชนเป็นไปอย่างดี และภายหลังแต่งงานนิโคลก็ยังคงมีลักษณะไม่เปลี่ยนแปลง หากแต่ยังมีบุคลิกความรับผิดชอบเพิ่มมากยิ่งขึ้น ในการดูแลลูก ดูแลครอบครัว รักครอบครัว

แมว เป็นนักร้องที่มีชื่อเสียง และไม่เคยมีข่าวเสียหายเรื่องผู้หญิง ไม่เคยมีข่าวว่าเป็นคนเจ้าชู้มาก่อน และภายหลังแต่งงานกับนิโคลก็วางบทบาทการเป็นผู้นำครอบครัวที่ดี รักลูก รักภรรยา อีกทั้งยังเป็นคนขยันทำงาน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคน ไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับใคร

2) สังคมไทย

โดยปกติแล้วสังคมไทยมักให้ความสำคัญกับคนที่มีชื่อเสียง ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่คนมีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้องกับก็มักจะเป็นข่าวอยู่เสมอ และโดยส่วนมากมักจะเป็นข่าวในด้านลบ โดยเหตุการณ์นี้ ทั้งนิโคลและแมวต่างก็เป็นคนมีชื่อเสียงในสังคม และสภาพของสังคมไทยปัจจุบันถึงแม้จะมีปัญหาการหย่าร้างเพิ่มมากขึ้น แต่สังคมก็ยังคงคาดหวังว่าต้องการเห็นทุกคนปรองดอง พยายามรักษาความเป็นครอบครัวไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดารานักแสดงคนมีชื่อเสียง สังคมคาดหวังว่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการวางบทบาทการใช้ชีวิตครอบครัว

ครอบครัวของนิโคล-แมว ก่อนข้างถูกคาดหวังจากสังคมว่าจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันจนแก่เฒ่า เนื่องจากทั้งคู่ไม่เคยมีข่าวในทางเสียหาย ไม่เคยมีข่าวนอกใจ เจ้าชู้ ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น สังคมจึงค่อนข้างช็อก เพราะเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดมาก่อน ประกอบกับทั้งคู่ก็ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สามหรือเรื่องการประทุติตนที่เหลวแหลกของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดการหย่าร้างมากที่สุด หากแต่เป็นการเลิกเพราะไลฟ์สไตล์ที่แตกต่าง เป็นการเลิกกันด้วยดี ไม่มีปัญหากัน และยังคงเป็นเพื่อนกันต่อไป ยังอยู่บ้านเดียวกัน เพียงแค่แยกห้อง จึงยังเป็นการต่อยอดความสัมพันธ์ว่าเป็นการเลิกกันด้วยดีจริงๆ ประกอบกับทั้งคู่พร้อมใจกันแถลงข่าวเปิดเผยต่อสื่อมวลชน ไม่มีการหลอกลวง ปิดบัง

ดังนั้น จากประเด็นที่เป็นข่าวในแง่ลบ หากแต่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่ทั้งคู่ประทุติปฏิบัติ ทำให้ทิศทางของข่าวดูเป็นบวก สื่อเสนอไปตามข้อเท็จจริงจากการแถลงข่าวของทั้งคู่ ไม่มีการใช้ภาษาที่หือหาวหรือให้คำทางลบกับทั้งคู่

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

ข่าวนี้มีคุณค่าข่าวที่ชัดเจนคือ ความเด่นของนิโคลและแมว ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์เรื่องราวเกิดขึ้นกับคนที่ตนเองรู้จัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม จึงยิ่งสนใจใคร่รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อน เพราะนิโคลและแมวไม่เคยมีข่าวในทางเสียหายที่จะส่งผลกระทบต่อครอบครัว ดังนั้นเมื่อทั้งคู่หย่าร้างกัน จึงเป็นเรื่องราวที่ดึงดูดความสนใจของประชาชนจำนวนมาก ประกอบกับเหตุการณ์นี้เพิ่งเกิดขึ้น จึงมีความใหม่สด รวดเร็ว หากแต่สื่อนำเสนอเพียงแค่วันเดียวเนื่องจากไม่มีประเด็นใหม่ๆเกิดขึ้น ไม่มีความขัดแย้ง ข้อเท็จจริงทุกอย่างมีความกระจ่างแล้ว

2) ลักษณะของข่าว

เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน กรณีนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ประชาชนให้ความสนใจค่อนข้างมาก เนื่องจากการเลิกกราของคู่ที่สังคมไม่คาดคิดมาก่อน อีกทั้งภายหลังหย่าร้างกันแล้ว ก็ยังอยู่บ้านเดียวกัน เพียงแค่แยกห้องนอน จึงเป็นการย่ำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ว่าไม่ได้ทะเลาะหรือมีปัญหากัน เป็นการเลิกกันด้วยดีอย่างแท้จริง ดังนั้นการสอดแทรกความคิดเห็นของนักข่าวจะมีน้อย และไม่มีการใช้คำหือหาสร้างสีสันที่ให้ค่าทางลบ ทำให้เกิดการตัดผู้ตกเป็นข่าวในทางบวก

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างสื่อกับบุคคลผู้ตกเป็นข่าวในช่วงตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาค่อนข้างดี ทั้งนิโคลและแมวไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับสื่อมวลชน ประกอบกับรายละเอียดเหตุการณ์ที่ทำให้ทิศทางข่าวเป็นบวกกับทั้งคู่ นั้น ทำให้มุมมองการเสนอข่าวของสื่อจะไม่รุนแรง ไม่มีการขุดคุ้ย จะเสนอไปตามข้อเท็จจริง และพยายามไม่สร้างประเด็นขึ้นมาใหม่

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 23 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวนิโคลและแมวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
19 ก.พ. 51	นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว ควงคู่มาแถลงข่าว ชู้ที่ชนะไม่ตรงกัน

ตารางที่ 24 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวนิโคลและแมวของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	พาดหัวข่าว
19 ก.พ. 51	ช็อกนักร้องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามปี หลังรักหวานนาน 4 ปี อ้างทั้งคู่ต่างงานเยอะ จนไม่มีเวลามาให้อีกกัน ยันไม่มีมือที่ 3 แทรก

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในหัวข้อกรณีการเลิกรักกันของนิโคลและแมว เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” เนื่องจากทั้งนิโคลและแมวต่างก็คือนักร้องที่มีชื่อเสียง มีผลงานมากมายในวงการบันเทิงมาเป็นเวลานาน นอกจากนั้นยังเป็นเหตุการณ์ที่ดึงดูดความสนใจของประชาชนจำนวนมาก เพราะเป็นสิ่งที่สังคมไม่ค่อยคาดคิดมาก่อนว่าชีวิตครอบครัวของทั้งคู่จะล้มเหลว อีกทั้งหลังเลิกกันก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ซึ่งแตกต่างจากคู่รักอื่นๆ ในสังคม ที่ส่วนใหญ่แล้ว หลังจากเลิกรักกันก็จะแยกกันอยู่ แต่ในกรณีนี้ทั้งนิโคลและแมวยังอยู่บ้านหลังเดียวกัน เพียงแค่แยกห้องนอนกันเท่านั้น ดังนั้นจึงเป็นเหตุการณ์ที่มีคุณค่าด้าน “ความสนใจของมนุษย์” ประกอบกับยังมีคุณค่าในด้าน “ความใหม่สด รวดเร็ว” เนื่องจากเป็นเหตุการณ์นี้เพิ่งเกิดขึ้น สังคมเพิ่งจะรับรู้ข้อเท็จจริง ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน

2) การสร้างความหมายในหัวข้อ

แม้แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของข่าวในหัวข้อหนังสือพิมพ์แต่ละชื่อฉบับพบว่ามีความแตกต่างกัน อาจจะเป็นที่การใช้ภาษาในหัวข้อหลักและหัวข่าอรอง หรือเป็นประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาพาดหัวข่าวแตกต่างกัน

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังมีการปรับเปลี่ยนทิศทางกรนำเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ ดังนั้น ในข่าวเดียวกัน เมื่อมีประเด็นสาธารณะเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์ก็จะปรับเปลี่ยนการนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น ดังนั้น การสร้างความหมายในหัวข้อจึงปรับเปลี่ยนได้ตามประเด็นสาธารณะ ดังต่อไปนี้ (ดูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบ)

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ มีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหลักและหัวข่าอรองในลักษณะกลางๆ ไม่มีการตั้งสมญานามให้กับทั้งคู่ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินบุคคลใดๆ ทั้งสิ้น แต่เลือกที่จะพาดหัวโดยใช้คำว่า “นิโคล” “แมว” “แมว-จิระศักดิ์” ทั้งนี้เพราะจุดขายของข่าวนี้นี้ก็คือตัวบุคคล เนื่องจากทั้งนิโคลและแมวเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี โดยมีเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบในการดึงดูดความสนใจ

จะเห็นได้ว่าประเด็นการเลิกรักหย่าร้าง เป็นเหตุการณ์ทั่วไป ไม่ได้แปลกประหลาดผิดปกติ หากแต่เป็นเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกชีวิตครอบครัว ฉะนั้น หากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วไป สื่อก็จะไม่นำเสนอประเด็นข่าวนี้นี้ เพราะไม่มีคุณค่าข่าวที่มากเพียงพอ แต่เมื่อมีบุคคลที่มีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้อง จึงทำให้ข่าวนี้น่าสนใจพอที่จะนำเสนอ แต่ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ไวต่อความรู้สึก (sensitive) ดังนั้น ภาษาที่สื่อใช้ จึงมีลักษณะกลางๆ ไม่ได้ตัดสินหรือวางกรอบใครในแง่ลบ

นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะใช้คำที่ขื่นขระให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมาย ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน เนื่องจากทั้งนิโคลและแมวไม่เคยมีข่าวคราวที่

ก่อให้เกิดปัญหาครอบครัว ดังนั้น เมื่อทั้งคู่ออกมาแถลงข่าวว่าได้หย่ากันเรียบร้อยแล้ว สื่อจึงคิดแทนคนอ่านในทำนองว่า ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้กับคู่รักนี้ เช่น

ช็อกนักร้องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ หลังรักหวานนาน 4 ปี
อ้างทั้งคู่ต่างงานเยอะ จนไม่มีเวลาให้กัน ยันไม่มีมือที่ 3 แทรก (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

สำหรับไทยรัฐนั้น จะใช้คำที่ขี้นัยยะให้เห็นว่าถึงแม้ทั้งคู่จะหย่ากันแล้ว แต่ก็ยังมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน สามารถเผชิญหน้ากันได้ เช่น

นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว คงจะมาแถลงข่าว ชี้ที่ชนะไม่ตรงกัน (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ดังนั้น ถึงแม้ว่าประเด็นนี้จะไม่ได้ถูกวางกรอบจากภาษาที่สื่อใช้ในการพาดหัวข่าวเป็นหลัก แต่ก็ถูกวางกรอบจากตัวเนื้อข่าวที่เกิดขึ้น จากการกระทำของบุคคลในข่าวที่ให้ค่าทางบวกกับข่าวเกิดขึ้น เช่น สาเหตุของการเลิกกัน ความสัมพันธ์ของทั้งคู่หลังจากหย่ากัน

นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ยังมีการเลือกใช้คำเพื่อนำเสนอใจและโดดเด่น ดังนี้

ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว เช่น

นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว คงจะมาแถลงข่าว ชี้ที่ชนะไม่ตรง (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ช็อกนักร้องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ หลังรักหวานนาน 4 ปี อ้างทั้งคู่ต่างงานเยอะ จนไม่มีเวลาให้กัน ยันไม่มีมือที่ 3 แทรก (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพูดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พูดกับผู้อ่าน

ข.) การนำคำทับศัพท์มาใช้ เช่น

ช็อก (“ช็อก” มาจาก shock เป็นคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึงกริยาและคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึง อาการตะลึง)

การนำคำทับศัพท์มาใช้ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่ เพราะคำบางคำเมื่อแปลความเป็นภาษาไทยอาจต้องใช้จำนวนตัวอักษรมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถสรุปประเด็นได้อย่างครอบคลุม แต่คำภาษาต่างประเทศบางคำสามารถให้ความหมายที่ผู้อ่านเข้าใจได้ทันที นอกจากนี้บางครั้งก็ใช้คำทับศัพท์เพื่อให้ข่าวดูน่าสนใจ

ค.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว คงจะมาแถลงข่าว ชี้ที่ชนะไม่ตรง (ที่ชนะ มาจาก ที่ชนะคดี : ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ชื่อนักรื่องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ หลังรักหวานนาน 4 ปี อ้างทั้งคู่แต่งงานเยอะ จนไม่มีเวลาให้กัน ยัน ไม่มีมือที่ 3 แทรก (ยัน มาจาก ยืนยัน : เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้สะดวกตา รวมถึงการขยายความเพื่อให้จำนวนตัวอักษรพอดีกับพื้นที่ หรือทำให้สารนั้นๆมีความหมายที่ชัดเจนมากขึ้น

ง.) การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ เช่น

นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว ควง คุ่มมาแถลงข่าว ชี้ ทศนะไม่ตรง (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ชื่อนักรื่องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ หลังรักหวานนาน 4 ปี อ้างทั้งคู่แต่งงานเยอะ จนไม่มีเวลาให้กัน ยัน ไม่มีมือที่ 3 แทรก (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง

จ.) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

- อัฒประกาศเดี่ยว (‘.....’) และ อัฒประกาศคู่ (“.....”) เช่น

ชื่อนักรื่องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

การใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ มักใช้เน้นคำที่สำคัญของประโยค ทั้งนามจริงของบุคคล สมญานาม ยศ ตำแหน่ง สิ่งของ กริยาหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนว่า อะไรคือประเด็นสำคัญของข่าว หรือหนังสือพิมพ์กำลังพยายามจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านรู้มากที่สุด

- ยัติภังค์ (-) เช่น

นิโคล-แมว หย่ากันแล้ว ควง คุ่มมาแถลงข่าว ชี้ ทศนะไม่ตรง ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51

การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในหัวข่าวนี ก็เพื่อแยกคำสองคำ หรือข้อความออกจากกัน โดยที่ระหว่างคำหรือข้อความเหล่านั้นเชื่อมด้วยคำว่า “และ” จึงเป็นการช่วยประหยัดพื้นที่ของการพาดหัว นอกจากนั้น บางครั้งก็ใช้เพื่อขยายความคำข้างหน้า เช่น

ชื่อนักรื่องดังเตียงหัก นิโคล เทริโอ หย่า ‘แมว-จิระศักดิ์’ สามี่ (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

ส่วนการใช้แหล่งข่าวพบว่า ประเด็นการเลิกกันของนิโคลและแมวนั้น ทั้งนิโคลและแมวจะเป็นแหล่งข่าวหลักที่ให้ข้อเท็จจริงจากการที่ทั้งคู่ออกมาแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนด้วยกันซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นถึงนัยยะด้านสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันถึงแม้จะหย่ากันแล้วก็ตาม ประกอบกับการพยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุของการเลิกกันว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ มีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ไม่มีเวลาให้กัน ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่ 3 จึงทำให้น้ำหนักข่าวคู่เป็นบวกต่อทั้งคู่มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ทั้งจากพฤติกรรมการแสดงออกและคำพูดที่แถลงต่อสื่อมวลชน จึงทำให้ทั้งคู่เป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงเชิงบวก

โดยสรุปแล้ว แหล่งข่าวต่างๆที่สื่อใช้ จะเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นบุคคลในข่าว ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งยังเป็นประเด็นเรื่อง “ครอบครัว” ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นสื่อจึงเลือกใช้นิโคลและแมว เป็นแหล่งข่าวหลัก ซึ่งการให้ค่าทางบวกหรือลบของแหล่งข่าวนั้น จึงขึ้นอยู่กับรายละเอียดของเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบหลัก

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นมานำเสนอ ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์มุ่งนำเสนอเหมือนกัน นั่นก็คือประเด็นการแยกทางกัน โดยชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกัน แต่ไม่มีประเด็นด้านอื่น เพราะรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งไม่มีใครสร้างประเด็นใหม่ๆขึ้นมา

อนึ่งจะพบว่า ประเด็นข่าวนี้เกี่ยวข้องกับ “ครอบครัว” ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับสังคมไทย แต่ประเด็นที่สื่อเลือกมานำเสนอในพาดหัวข่าว กลับไม่พบในส่วนของบุตรซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง ทั้งนี้เพราะสื่อมองว่าไม่ใช่ประเด็นหลักของการมีปัญหาระหว่างนิโคลและแมว

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการกำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการเสนอข่าวกรณีนิโคลและแมว ของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ นำเสนอโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนาถึงอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

“นิโคล” คงอดีตสามี “แมว จิระศักดิ์” แถลงสื่อ รับจดทะเบียนหย่าแล้ว หลังใช้ชีวิตคู่มา กว่า 4 ปี แจงเหตุทัศนะไม่ตรงกัน ขณะที่ฝ่ายชายรับทำหน้าที่สามีได้ไม่ดีพอ ต่างฝ่ายต่างโหมงานจนไม่มีเวลา ยันไม่มีเรื่องมือที่สาม และทุกวันนี้ยังอยู่บ้านเดียวกัน หากแปรสัมพันธ์จากสามีภรรยาอยู่อย่างฉันท

เพื่อน แยกห้องนอนเพื่อร่วมคุณแลลูกชาย “ทิกเกอร์” ด้วยกัน ขณะเดียวกัน ก็ให้สิทธิต่างไปมีใหม่ได้ (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

นิโคลที่พยายามสะกดอารมณ์และยี้มยี้มกับการแถลงข่าวเลิกกับสามี ก็ได้กล่าวขอโทษ สื่อมวลชน... (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ชื่อวงการเพลง “นิกกี้-นิโคล เทริโอ” นักร้องสาวเจ้าของฉายา “แอ็บแบ๊ว” เดียงหัก หลังจากใช้ชีวิตคู่มานาน 4 ปี กับกิตาร์ร็อกฝีมือดี “แมว-จิสซัคคี ปานพุ่ม” จนมี “น้องทิกเกอร์” ลูกชายวัย 3 ขวบ เป็นพยานรัก ทั้งคู่แถลงข่าวเปิดยอมรับว่าไปจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยหลังวันวาเลนไทน์ 1 วัน สาเหตุไม่ใช่มือที่สาม แต่เป็นเพราะต่างคนต่างมีงานมากจนไม่มีเวลาให้กัน ขณะที่ฝ่ายชายเผยถึงจะแยกทางกันแล้ว แต่ยังพักอยู่บ้านเดียวกันแบบ “รวมเมท” หรือเพื่อนร่วมห้อง (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

หลังจากมีข่าวแพร่สะพัดออกมาว่านักร้องสาว “นิกกี้-นิโคล เทริโอ” เจ้าของฉายา “แอ็บแบ๊ว” ภรรยาของมือกีตาร์ร็อกเกอร์ดัง “แมว-จิสซัคคี ปานพุ่ม” เดียงหักแยกทางกัน หลังจากใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมา 4 ปี โดยมี “น้องทิกเกอร์” วัน 3 ขวบ ลูกชายเป็นพยานรัก แต่ทั้งคู่พยายามบ่ายเบี่ยงตอบคำถามผู้สื่อข่าวมาตลอดนั้น... (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้เทคนิคการพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า นิโคลและแมวร่วมกันแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนเพื่อเปิดเผยให้ทราบถึงเรื่องราวของทั้งคู่ โดยใช้คำพรรณนาในลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านตีความและรู้สึกได้ว่าทั้งคู่เลิกกันด้วยดี เพราะยังมองหน้ากันติด สามารถพบเจอพูดคุยกันได้แม้ว่าจะหย่ากันแล้วก็ตาม ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งให้สื่อเห็น อีกทั้งภายหลังการหย่าก็ยังอยู่บ้านหลังเดียวกันเพียงแค่แยกห้องนอน นอกจากนั้นสื่อยังพยายามพรรณนาให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าเป็นเพราะปัญหาการใช้ชีวิตคู่ของทั้งสองคน ไม่เกี่ยวกับปัจจัยภายนอก ไม่เกี่ยวกับบุคคลที่สาม โดยสื่อพรรณนาให้เห็นถึงอุปนิสัยของนิโคลในระหว่างที่แถลงข่าวว่ารู้สึกเสียใจ แต่พยายามไม่แสดงออกมา

นอกจากนั้น สื่อก็ยังเน้นการนำเสนอจากคำแถลงข่าวของทั้งคู่เป็นหลัก ซึ่งสิ่งที่ทั้งคู่แถลงนั้น จะเป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงทั้งหมด ซึ่งแยกเป็นประเด็นต่างๆได้แก่ สาเหตุของการเลิกกัน จุดที่เป็นตัวตัดสินใจ ความรู้สึกภายหลังการหย่า และเรื่องลูก ตัวอย่างเช่น

“การอยู่นั้นสามีภรรยาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ทำให้ยาก ต้องเอาใจใส่ดูแล การปรับตัวเข้าหากันและเรื่องไลฟ์สไตล์ ซึ่งช่วงหลังเราทั้งคู่งานเยอะมาก สังเกตว่านิโคลออกงานคนเดียวตลอด จากที่แต่ก่อนไปด้วยกันตลอด ส่วนผมโหมงานหนักอยู่แต่ในห้องอัด จึงคิดว่าทำหน้าที่สามีได้บกพร่อง ทำให้ไม่พอใจ อยากคุณแลภรรยาได้ดีกว่านี้” แมว-จิสซัคคี กล่าว (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

นิโคลเปิดเผยถึงสาเหตุที่เตียงหักว่า... ส่วนสาเหตุไม่ได้มีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ชัดเจน แต่มันเป็นการตัดสินใจของเราสองคนว่าทางนี้คือทางที่ดีที่สุด อีกอย่างเรามีลูกที่ต้องดูแลไปตลอดชีวิต การจะแยกทางกันไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องคิดหลายมุม มันมีผลในแง่การดำเนินชีวิตด้วย (เคลิวิวิสต์ 19 ก.พ. 51)

แมวกกล่าว สิ่งที่จะประคับประคองความรู้สึกดีๆของทั้ง 2 คนไว้ คือความเป็นเพื่อน รู้สึกว่าการเป็นสามีภรรยาแล้วเข้าใจกันได้ไม่สมบูรณ์ เป็นเพื่อนทำให้ได้สมบูรณ์ที่สุด ทั้งคู่ยังดูแลลูกได้ดี เพราะใช้ความเป็นเพื่อนเข้าหากัน ทุกวันนี้ยังอยู่ด้วยกัน (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

ใจหายอยู่แล้ว เสียใจอยู่แล้ว เวลาแต่งงานเราก็อยากแต่งแค่ครั้งเดียว แน่แน่นอนว่าต้องเสียใจเป็นเรื่องธรรมดา แต่ชีวิตเราก็ต้องดำเนินต่อเพื่อลูก ตั้งใจทำงานเพื่อเลี้ยงดูतिकเกอร์ต่อไป อีกอย่างเรื่องทะเลาะไม่มีอยู่แล้ว นิโคลกล่าว (เคลิวิวิสต์ 19 ก.พ. 51)

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเคลิวิวิสต์จะเริ่มต้นด้วยการออกมาเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ด้านการใช้ชีวิตคู่ของทั้งคู่จากการแถลงข่าวด้วยตนเอง โดยสื่อพยายามเน้นย้ำให้เห็นว่าเป็นการเลิกที่เกิดจากการตัดสินใจร่วมกันด้วยความเต็มใจ จากการทำที่ทั้งนิโคลและแมวยังมาแถลงข่าวร่วมกัน ดังนั้นจึงเป็นการขึ้นยยะให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของทั้ง 2 คนว่ายังสามารถเป็นเพื่อนกันได้ดังที่แถลงไว้ นอกจากนั้นก็มีการลงรายละเอียดจากสิ่งที่นิโคลและแมวกแถลง ซึ่งทั้งไทยรัฐและเคลิวิวิสต์มีเนื้อหาข่าวที่ไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นสาเหตุที่เลิกกัน รวมไปถึงผลกระทบกับतिकเกอร์ ทั้งนี้เพราะประเด็นข่าวการเลิกร้างกัน เป็นเรื่องที่อ่อนไหวต่อความรู้สึก มีบุคคลที่เกี่ยวข้องน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ไม่มียุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น

...ชื่อวงการเพลง “นิกกี้-นิโคล เทริโอ” นักร้องสาวเจ้าของฉายา “แอ๊บบิ้วี่” เตียงหักหลังจากใช้ชีวิตคู่มานาน 4 ปี กับกитарร์ร็อกฝีมือดี “แมวก-จิระศักดิ์ ปานพุ่ม” จนมี “น้องतिकเกอร์” ลูกชายวัย 3 ขวบ เป็นพยานรัก ทั้งคู่แถลงข่าวเปิดยอมรับว่าไปจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยหลังวันวาเลนไทน์ 1 วัน สาเหตุไม่ใช่มือที่สาม แต่เป็นเพราะต่างคนต่างมีงานมากจนไม่มีเวลาให้กัน ขณะที่ฝ่ายชายเผยถึงจะแยกทางกันแล้ว แต่ยังพักอยู่บ้านเดียวกันแบบ “รวมเมท” หรือเพื่อนร่วมห้อง

.... “การอยู่กันสามีภรรยาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ทำได้ยาก ต้องเอาใจใส่ดูแล การปรับตัวเข้าหากันและเรื่องไลฟ์สไตล์ ซึ่งช่วงหลังเราทั้งคู่งานเยอะมาก สังเกตว่านิโคลออกงานคนเดียวตลอด จากที่แต่ก่อนไปด้วยกันตลอด ส่วนผมโหมงานหนักอยู่แต่ในห้องอัด จึงคิดว่าทำหน้าที่สามีได้บกพร่อง ทำได้ไม่พอใจ อยากดูแลภรรยาได้ดีกว่านี้” แมวก-จิระศักดิ์ กล่าว

... นิโคลตอบว่าที่ต้องหย่าเพราะมองอนาคตแล้ว มีทัศนคติไม่ตรงกันบ้าง ถ้ายกขึ้นมาพูดเป็นข้อๆคงนึกไม่ออก แต่ที่ต้องทำตอนนี้เพราะน้องतिकเกอร์เพิ่งจะ 3 ขวบ กลัวว่าถ้ายื้อเวลา แล้วหย่ากันตอนน้องतिकเกอร์โตแล้วจะมีผลกระทบ

...แมวกเล่าอีกว่า คนเข้าใจวัฒนธรรมสังคมไทยในเรื่องการหย่า บางทีเราอยากหลีกเลี่ยง แต่บางอย่างมันฝืนกันไม่ได้ สิ่งสำคัญคือ ความเป็นเพื่อนกัน เรามีความสุขที่เป็นเพื่อนกันแบบนี้ เราจึงตัดสินใจคงความเป็นเพื่อนที่ดีในการให้ความหวังใจดูแลซึ่งกันและกันดีกว่า

...ตนและนิโคล ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องใหญ่ๆ คุยกันด้วยเหตุผลจริงๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเรื่องของเวลา จึงคิดว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า กับลูกไม่ได้คุยเรื่องนี้เพราะลูกยังเด็กมาก ทั้งคู่จะยังคงแบ่งกันดูแลลูก แต่ไม่ขอเปิดเผยในรายละเอียด แต่ส่วนใหญ่จะอยู่กับนิโคล โดยพฤตินัยแล้วเรายังคงเป็นพ่อแม่ที่จะทำหน้าที่อย่างดีที่สุด

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความ เป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่านิโคลและแมวต่างก็ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่จำเป็นต้องหย่าเพื่อรักษาความสัมพันธ์แบบเพื่อนเพื่อให้เข้าหากันได้ ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก ดังเช่นที่ทั้งคู่ยังสามารถอยู่บ้านเดียวกันได้ทุกอย่างที่หย่ากันแล้ว เพียงแค่แยกห้องนอนกันเท่านั้น จากพฤติกรรมนี้จึงยังเป็นการส่งเสริมสิ่งที่สื่อต้องการวางกรอบตัดสินความสัมพันธ์อันดีของทั้งคู่

นอกจากนั้น สื่อยังต้องการวางกรอบให้เห็นว่า การตัดสินใจของทั้งนิโคลและแมว นอกจากจะอยู่บนพื้นฐานของคน 2 คนแล้ว ลูกยังเป็นปัจจัยที่สำคัญ มีการคำนึงถึงผลกระทบ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่การเป็นพ่อและแม่

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวนิโคลและแมวแยกต่างกัน จำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคลในที่นี้ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

แหล่งข่าวหลักของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ คือ นิโคลและแมว ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เป็นผู้เปิดเผยเหตุการณ์ทั้งหมดเอง ไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยรายละเอียดเหตุการณ์สาเหตุ ความรู้สึก และผลกระทบ โดยทั้งคู่ต่างก็เป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง ที่มีน้ำหนักให้ค่าทางบวกจากการประพฤติปฏิบัติของตนเอง ที่ถึงแม้จะจดทะเบียนหย่ากันแล้ว แต่ก็ยังมีสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน ยังคำนึงถึงลูก และไม่มีปัญหาเรื่องบุคคลที่สาม หากแต่เป็นการเลิกกันเพราะปัจจัยด้านการใช้ชีวิตของคน 2

คน ไม่มีการดึงคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง และไม่มีการกล่าวโทษอีกฝ่าย อีกทั้งเป็นการแถลงข่าวให้สื่อมวลชน รับทราบ ไม่มีการปิดบัง หรือให้สื่อต้องตามสังเกตพฤติกรรมด้วยตนเอง

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าวซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ ข้อมูลหรือวิพากษ์วิจารณ์หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย นั่นก็คือ น้องทิกเกอร์ ซึ่งเป็นแหล่งข่าว ทางบวก เพราะก่อนที่ทั้งคู่จะตัดสินใจหย่ากันนั้น ก็คำนึงถึงลูกเป็นปัจจัยสำคัญ ประกอบกับเหตุการณ์นี้ ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ไม่มีการเถียงกันเลียดู ไม่มีการแย่งลูกกัน ในทางกลับกันทั้งนิโคลและแมว แม้จะเลิก กัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ ช่วยกันเลี้ยงดู ในฐานะพ่อแม่ ยังคงให้ความอบอุ่นดูแลลูก เช่น

...นิโคลตอบว่า ที่ต้องหย่าเพราะมองอนาคตแล้ว มีทัศนคติไม่ตรงกันบ้าง ถ้า ยกขึ้นมาพูดเป็นข้อๆคงนึกไม่ออก แต่ที่ต้องทำตอนนี้เพราะน้องทิกเกอร์เพิ่งจะ 3 ขวบ กลัวว่าถ้ายืดเวลา แล้วหย่ากันตอนน้องทิกเกอร์โตแล้วจะมีผลกระทบ (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

...ตนและนิโคลไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องใหญ่ๆ คุยกันด้วยเหตุผลจริงๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเรื่องของเวลา จึงคิดว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า กับลูกไม่ได้คุยเรื่องนี้เพราะลูกยังเด็กมาก ทั้งคู่ จะยังคงแบ่งกันดูแลลูก แต่ไม่ขอเปิดเผยในรายละเอียด แต่ส่วนใหญ่จะอยู่กับนิโคล โดยพุดตินัยแล้วเรา ยังคงเป็นพ่อแม่ที่จะทำหน้าที่อย่างดีที่สุด (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

...แมวตอบว่า....ตอนนี้เราอยู่แบบเป็นรุมเมท บอกตรงๆตนยังทำใจไม่ได้ที่จะ ห่างลูก คงอยู่ด้วยกันสักพักไปก่อน (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็น กลางให้ข้อเท็จจริง พบว่ามีเพียงแหล่งข่าวด้านบวกเท่านั้น เนื่องจากรายละเอียดเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งไม่ มีการดึงบุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 25 สรุปแหล่งข่าวกรณีนิโคลและแมว

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
นิโคล เทริโอ		
แมว จิระศักดิ์		
น้องทิกเกอร์		

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกระดับข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดมาก ในการนำเสนอข่าวผู้สื่อข่าว จำเป็นต้องเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนและตัดข้อเท็จจริงบางส่วนออกไป

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกประเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิดของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีนี้จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การเลิกรักกัน

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวส่วนนี้ในตอนต้นของการเสนอข่าว เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าเป็นข่าวเรื่องอะไร โดยทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอในลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านคิดว่าทั้งนิโคลและแมวไม่ได้ต้องการให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่อยู่เหนือความคาดหมาย เพราะสื่อไม่เคยคาดคิดมาก่อน เนื่องจากทั้งนิโคลและแมวไม่เคยมีข่าวเสียหายที่จะส่งผลกระทบต่อกรณีปัญหาครอบครัวมาก่อนหน้านี้ เช่น

“ชื่อวงการเพลง นิกกี้-นิโคล เทริโอ นักร้องสาวเจ้าของฉายา ‘แอ็บแบ๊ว’ เดียงหัก หลังจากใช้ชีวิตคู่มานาน 4 ปี กับกитарีร็อกฝีมือดี แมว-จิระศักดิ์ ปานพุ่ม จนมี น้องทิกเกอร์ ลูกชายวัย 3 ขวบ เป็นพยานรัก ทั้งคู่แถลงข่าวเปิดยอมรับว่าไปจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยหลังวันวาเลนไทน์ 1 วัน สาเหตุไม่ใช่มือที่สาม แต่เป็นเพราะต่างคนต่างมีงานมากจนไม่มีเวลาให้กัน...” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“นิโคล คงอดีตสามี แมว จิระศักดิ์ แถลงสื่อ รับจดทะเบียนหย่าแล้ว หลังใช้ชีวิตคู่มากกว่า 4 ปี แจงเหตุทศนะไม่ตรงกัน ขณะที่ฝ่ายชายรับทำหน้าที่สามีได้ไม่ดีพอ ต่างฝ่ายต่างโหมงานจนไม่มีเวลา ยันไม่มีเรื่องมือที่สาม และทุกวันนี้ยังอยู่บ้านเดียวกัน หากแปรสัมพันธจากสามีภรรยาอยู่อย่างฉันทันเพื่อน แยกห้องนอนเพื่อร่วมดูแลลูกชาย “ทิกเกอร์” ด้วยกัน ขณะเดียวกัน ก็ให้สิทธิต่างไปมีใหม่ได้ (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“คู่รักนักร้องค่ายแกรมมี่ก็ทำเอาแฟนเพลงช็อก เมื่อเปิดแถลงข่าวเดียงหัก โดยนักร้องสาวชื่อดัง นิกกี้-นิโคล กับนักร้องนักดนตรีเพลงร็อก แมว-จิระศักดิ์ เปิดใจว่าได้หย่าขาดกันเรียบร้อยแล้ว...” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“แมวกล่าวอีกว่า ตนเข้าใจวัฒนธรรมสังคมไทยในเรื่องการหย่า บางทีเราอยากหลีกเลี่ยง แต่บางอย่างมันฝืนกันไม่ได้ สิ่งสำคัญคือ ความเป็นเพื่อนกัน เรามีความสุขที่เป็นเพื่อนกันแบบนี้ เราจึงตัดสินใจคงความเป็นเพื่อนที่ดีในการให้ความห่วงใยดูแลซึ่งกันและกันดีกว่า” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

- สาเหตุการแยกทางกัน

หนังสือพิมพ์มีการรายงานถึงสาเหตุของการเลิกรัก แยกทางกัน ทั้งจากมุมมองของนิโคลและแมว ซึ่งทั้งคู่ก็ให้สัมภาษณ์สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันว่าการเลิกกันมาจากเรื่องของคนสองคน โดยเฉพาะรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน จึงมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้าหากัน อีกทั้งเรื่อง “เวลา” ที่ต่างก็ไม่มีให้กัน เพราะมีงานเยอะ ดังนั้น จึงทำให้เกิดปัญหาไม่เข้าใจกัน โดยจะพบว่าแมวได้

พยายามบอกว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเพราะตนเอง ไม่มีการกล่าวโทษหรือโยนความผิดให้ใคร โคล ดั้งนั้นจึงอาจทำให้สื่อเกิดการวางกรอบในแง่บวกต่อตัวแมวเอง นอกจากนั้นทั้งคู่ก็ไม่ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่แสดงออก เพราะทั้งคู่ก็มาแถลงข่าวร่วมกัน ไม่ได้มีปฏิกริยาที่แสดงให้สื่อเห็นว่าเป็นการเสแสร้ง เช่น

“การอยู่ฉันสามีภรรยาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ทำได้ยาก ต้องเอาใจใส่ดูแล การปรับตัวเข้าหากันและเรื่องไลฟ์สไตล์ ซึ่งช่วงหลังเราทั้งคู่งานเยอะมาก สังเกตว่านิโคลออกงานคนเดียวตลอด จากที่แต่ก่อนไปด้วยกันตลอด ส่วนผมโหมงานหนักอยู่แต่ในห้องอัด จึงคิดว่าทำหน้าที่สามีได้บกพร่อง ทำได้ไม่พอใจ อยากดูแลภรรยาได้ดีกว่านี้ แมว-จิระศักดิ์ กล่าว” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“ตนและนิโคลไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องใหญ่ๆ คุยกันด้วยเหตุผลจริงๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเรื่องของเวลา จึงคิดว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า...” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“แมว-จิระศักดิ์ กล่าว...เราไม่ได้มีปัญหา ทะเลาะกันรุนแรง หรือว่าจะมีกิ๊ก หรือแย่งสมบัติกันเลย มันไร้สาระมาก สาเหตุจริงๆการอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา เป็นเรื่องทีละเอียดย่อย ต้องดูแลเอาใจใส่ ต้องมีการปรับตัวเข้าหากัน ไลฟ์สไตล์ด้วย ระยะเวลา เราสองคนมีงานเยอะมาก แรกๆเราสองคนจะไปไหนด้วยกันตลอด แต่หลังๆจะเห็นก็ไปไหนมาไหนคนเดียว เพราะก็องเขาก็ทำงานเยอะขึ้น ตนเองก็โหมงานอยู่ในห้องอัด ตนคิดว่าหน้าที่ของตนบกพร่อง ไม่ชอบใจกับตัวเอง” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“นิโคลตอบว่าที่ต้องหย่าเพราะมองอนาคตแล้ว มีทัศนคติไม่ตรงกันบ้าง ถ้ายกขึ้นมาพูดเป็นข้อๆคงนึกไม่ออก แต่ที่ต้องทำตอนนี้เพราะน้องทิกเกอร์เพิ่งจะ 3 ขวบ กล่าวถ้าใช้เวลา แล้วหย่ากันตอนน้องทิกเกอร์โตแล้วจะมีผลกระทบ” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“นิโคลเปิดเผยถึงสาเหตุที่เพียงหักว่า...ส่วนสาเหตุไม่ได้มีเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ชัดเจน แต่มันเป็นการตัดสินใจของเราสองคนว่าทางนี้คือทางที่ดีที่สุด อีกอย่างเรามีลูกที่ต้องดูแลไปตลอดชีวิต การจะแยกทางกันไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องคิดหลายมุม มันมีผลในแง่การดำเนินชีวิตด้วย” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

นอกจากนั้นพบว่ายังมีพฤติกรรมที่เป็นสิ่งตอกย้ำ ส่งเสริมให้เห็นว่าการที่นิโคลและแมวเลิกกันนั้น เป็นการเลิกกันด้วยดี ไม่ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน ก็คือ ภายหลังจากจดทะเบียนหย่า ทั้งคู่ก็ยังอยู่บ้านหลังเดียวกัน เพียงแค่แยกห้องนอนกัน เช่น

“แมวปฏิเสธข่าวแยกบ้านกันอยู่กับอดีตภรรยาแล้วว่า ไม่เป็นจริง ทุกวันนี้ยังอยู่ด้วยกันตลอด เห็นสภาพชีวิตกันมาตลอด” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“แมวตอบว่า...ตอนนี้เราอยู่แบบเป็นรุ่มเมท บอกตรงๆตนยังทำใจไม่ได้ที่จะห่างลูก คงอยู่ด้วยกันสักพักไปก่อน” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

- จุดหักเหให้เกิดการตัดสินใจ

นอกจากหนังสือพิมพ์จะนำเสนอถึงเหตุผลที่เลิกรากันซึ่งเป็นประเด็นหลักของการแถลงข่าวแล้ว ยังมีกรกล่าวถึงจุดที่เป็นตัวให้แมวและนิโคลต้องตัดสินใจเรื่องชีวิตคู่ ได้แก่

“แมวกล่าว สิ่งที่จะประคับประคองความรู้สึกดีๆของทั้ง 2 คนไว้ คือความเป็นเพื่อน รู้สึกว่าการเป็นสามีภรรยาแล้วจิตใจทำได้ไม่สมบูรณ์ เป็นเพื่อนทำได้สมบูรณ์ที่สุด ทั้งคู่ยังดูแลลูกได้ดี เพราะใช้ความเป็นเพื่อนเข้าหากัน ทุกวันนี้ยังอยู่ด้วยกัน” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“รีอกเกอร์หนุ่มกล่าวว่า เราสองคนอยู่ด้วยกันตลอด สิ่งที่จะประคับประคองความรู้สึกดีๆของเราอยู่ได้นั้นคือความเป็นเพื่อน เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งแต่งงาน ถึงหย่ากันเราก้ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันอยู่ ทุกวันนี้เราสองคนต้องดูแลลูกให้ดีที่สุด” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“แมวกล่าว ตนเข้าใจวัฒนธรรมไทยว่าการหย่าเป็นเรื่องใหญ่ แต่บางอย่างเลี่ยงไม่ได้ จะฝืนต่อไปก็อาจจะแย่ สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคน 2 คน คือความเป็นเพื่อนกัน... เวลาไม่ลงรอยกันที่อธิบายไม่ได้ ทั้งคู่ผ่านช่วงนั้นมาได้เพราะความเป็นเพื่อนกัน ซึ่งเราจะใช้ความเป็นเพื่อนที่รักและห่วงใยกันมาดูแลลูก” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“แมวกล่าวอีกว่า ตนเข้าใจวัฒนธรรมสังคมไทยในเรื่องการหย่า บางทีเราอยากหลีกเลี่ยง แต่บางอย่างมันฝืนกันไม่ได้ สิ่งสำคัญคือ ความเป็นเพื่อนกัน เรามีความสุขที่เป็นเพื่อนกันแบบนี้ เราจึงตัดสินใจคงความเป็นเพื่อนที่ดีในการให้ความห่วงใยดูแลซึ่งกันและกันดีกว่า” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“เมื่อนักข่าวซักถามว่า ปรับตัวเข้าหากันไม่ได้แล้วหรือ นิโคลตอบว่าที่ ต้องหย่าเพราะมองอนาคตแล้ว มีทัศนคติไม่ตรงกันบ้าง ถ้ายกขึ้นมาพูดเป็นข้อๆนั้นก็ไม่มีออก แต่ที่ีต้องทำตอนนี้เพราะน้องทิกเกอร์เพิ่งจะ 3 ขวบ กลัวว่าถ้ายื้อเวลา แล้วหย่ากันตอนน้องทิกเกอร์โตแล้วจะมีผลกระทบ” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“...ใครคิดเรื่องหย่าก่อน นิโคลตอบว่าเราคุยกัน ปรึกษากันว่าจะทำอย่างไร พอนึกว่าเป็นเพื่อนกันมาก่อนเป็น 10 ปี ดังนั้นจึงกลับไปเป็นเพื่อนกันดีกว่า ซึ่งแมว-จิระศักดิ์ก็ได้กล่าวแทรกขึ้นมาว่าทำให้สะดวกใจมากขึ้นที่จะพูดคุย แต่ก็ใจหายที่ต้องไปจากลูกในวันหนึ่ง” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเป็นการตอกย้ำให้เห็นว่าการหย่าเกิดขึ้นจากการตัดสินใจด้วยความเต็มใจของทั้งคู่ โดยจุดที่เป็นสิ่งที่ให้ทั้งคู่ตัดสินใจก็คือ การตระหนักพิจารณาถึงความสัมพันธ์ โดยชี้ให้เห็นว่าเมื่อความสัมพันธ์แบบคู่รักไม่ประสบความสำเร็จ ไม่สามารถทำหน้าที่ได้สมบูรณ์แบบพอ จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้น ดังนั้นในขณะที่ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ยังไม่ได้อยู่ในขั้นเลวร้าย แดกหักจนมองหน้ากันไม่ติด หากลดระดับความสัมพันธ์เหลือเพียงเพื่อนเช่นเดิม ก็จะทำให้

ปัญหาคนน้อยลง เพราะยังสามารถใช้ความเป็นเพื่อนเข้าหากันได้ ช่วยกันดูแลกันได้ อีกทั้งหากเลิกกันเมื่อทิกเกอร์โตก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาได้ แต่ถ้าเลิกกันในขณะที่ทิกเกอร์ยังเด็ก ก็ทำให้เกิดความเคยชิน ไม่สร้างปมด้อยให้กับเด็ก

- ความรู้สึกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอประเด็นความรู้สึกภายหลังการหย่า ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นว่าทั้งคู่ต่างก็รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น

“รู้สึกใจหาย เสียใจอยู่แล้ว เวลาแต่งงานก็อยากแต่งงานครั้งเดียวและอยู่กันไปตลอดชีวิต พอต้องหย่าก็เสียใจเป็นธรรมดา แต่ก็ต้องดำเนินชีวิตต่อเพื่อลูก” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“ใจหายอยู่แล้ว เสียใจอยู่แล้ว เวลาแต่งงานเราก็อยากแต่งแค่ครั้งเดียวแน่นอนว่าต้องเสียใจเป็นเรื่องธรรมดา แต่ชีวิตเราก็ต้องดำเนินต่อเพื่อลูก ตั้งใจทำงานเพื่อเลี้ยงดูทิกเกอร์ต่อไป อีกอย่างเรื่องทะเลาะไม่มีอยู่แล้ว นิโคลกล่าว” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“แมวดตอบว่า....ตอนนี้เราอยู่แบบเป็นรุ่มเมท บอกตรงๆตนยังทำใจไม่ได้ที่จะห่างลูก คงอยู่ด้วยกันสักพักไปก่อน” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

- การดูแลเลี้ยงดูบุตร

หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอในประเด็นด้านลูก นั่นก็คือ น้องทิกเกอร์ เพราะลูกเป็นผู้ที่มีผลกระทบมากที่สุดจากเหตุการณ์ โดยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอทั้งด้านผลกระทบ การบอกให้น้องทิกเกอร์รับรู้ การแบ่งกันเลี้ยงดู โดยจะเป็นการรายงานจากการแถลงข่าวเช่นกัน เช่น

“ตนและนิโคลไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องใหญ่ๆ คุยกันด้วยเหตุผลจริงๆ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเรื่องของเวลา จึงคิดว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า กับลูกไม่ได้คุยเรื่องนี้เพราะลูกยังเด็กมาก ทั้งคู่จะยังคงแบ่งกันดูแลลูก แต่ไม่ขอเปิดเผยในรายละเอียด แต่ส่วนใหญ่จะอยู่กับนิโคล โดยพฤติกรรมแล้วเรายังคงเป็นพ่อแม่ที่ทำหน้าที่อย่างดีที่สุด” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“ใจหายอยู่แล้ว เสียใจอยู่แล้ว เวลาแต่งงานเราก็อยากแต่งแค่ครั้งเดียวแน่นอนว่าต้องเสียใจเป็นเรื่องธรรมดา แต่ชีวิตเราก็ต้องดำเนินต่อเพื่อลูก ตั้งใจทำงานเพื่อเลี้ยงดูทิกเกอร์ต่อไป อีกอย่างเรื่องทะเลาะไม่มีอยู่แล้ว นิโคลกล่าว” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“ร็อกเกอร์หนุ่มกล่าวว่า เราสองคนอยู่ด้วยกันตลอด สิ่งที่จะประคับประคองความรู้สึกดีๆของเราอยู่ได้นั้นคือความเป็นเพื่อน เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งแต่งงาน ถึงหย่ากันเราก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันอยู่ ทุกวันนี้เราสองคนต้องดูแลลูกให้ดีที่สุด” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“ส่วนเรื่องการเลี้ยงดูน้องทิกเกอร์ ลูกชายวัย 3 ขวบของทั้งคู่ นั้น ฝ่ายชายได้กล่าวว่า ถึงไม่เป็นตัวเมียกัน แต่ก็ยังเป็นพ่อแม่อยู่” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

จากบทบาทข้างต้นที่นิโคลและแมว พยายามแสดงให้เห็นว่าต่างก็ใส่ใจความรู้สึกของลูก ไม่มีปัญหาเรื่องลูก และต่างก็ยินดีรับผิดชอบในฐานะหน้าที่พ่อแม่ ยังคงเลี้ยงดูให้ความอบอุ่นเหมือนเดิม ไม่มีการเถียงหรือแย้งกันเลี้ยงลูก ส่งผลให้มีส่วนในการวางกรอบแนวคิดให้กับผู้อ่านได้ว่าทั้งนิโคลและแมวมีความรับผิดชอบต่อบุตร ผู้อ่านจึงเกิดการสร้างภาพในทางที่เป็นบวกต่อทั้งคู่ เพราะสำหรับสถาบันครอบครัว โดยเฉพาะครอบครัวที่แตกแยก สังคมไทยให้ความสำคัญกับบุตรเป็นอย่างมาก

โดยสรุปแล้ว รายละเอียดของข่าวเน้นเนื้อหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลในข่าวเป็นหลัก ทั้งนิโคลและแมว โดยจะเน้นจากการแถลงข่าวของทั้งคู่ ซึ่งพื้นที่การเสนอข่าวระหว่างส่วนของนิโคลและแมว จะไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งสาเหตุการเลิกกัน ความรู้สึกที่เกิดขึ้น

อนึ่ง จะพบว่าประเด็นการเลิกกันนั้น ถึงแม้ว่านิโคลและแมว จะมีลูกด้วยกัน แต่ทั้งคู่ไม่มีปัญหากันในเรื่องนี้ สื่อจึงเสนอในมุมว่าสุดท้ายแล้วใครเป็นคนเลี้ยงดู และการเลิกกันจะมีผลกระทบต่อลูกหรือไม่ อย่างไร

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่านิโคลและแมวต่างก็ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่จำเป็นต้องหย่าเพื่อรักษาความสัมพันธ์แบบเพื่อนเพื่อให้เข้าหากันได้ ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก ดังเช่นที่ทั้งคู่ยังสามารถอยู่บ้านเดียวกันได้ทั้งๆที่หย่ากันแล้ว เพียงแค่แยกห้องนอนกันเท่านั้น จากพฤติกรรมนี้จึงยังเป็นการส่งเสริมสิ่งที่สื่อต้องการวางกรอบตัดสินความสัมพันธ์อันดีของทั้งคู่

นอกจากนั้น สื่อยังต้องการวางกรอบให้เห็นว่า การตัดสินใจของทั้งนิโคลและแมว นอกจากจะอยู่บนพื้นฐานของคน 2 คนแล้ว ลูกยังเป็นปัจจัยที่สำคัญ มีการคำนึงถึงผลกระทบ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่การเป็นพ่อและแม่

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต่อนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้าง แต่สำหรับข่าวกรณีนี้ จะพบว่าสื่อไม่ได้ใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วงมากนัก พื้นที่ส่วนใหญ่ในการนำเสนอข่าวนี้จะเป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งข่าว นั่นก็คือนิโคลและแมว สำหรับความคิดเห็นที่พบนั้นก็ไม่ได้ทำให้ข่าวเบี่ยงเบน หรือโน้มน้ำหนักให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วม หากแต่เป็นการชี้ให้เห็นเพียงว่าเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ไม่มีวีแววมาก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นการคิดแทนผู้อ่านว่าผู้อ่านรู้สึกอย่างไร เช่น

“ชื่อวงการเพลง นิกกี-นิโคล เทริโอ นักร้องสาวเจ้าของฉายา ‘แอ็บแบ๊ว’ เดียงหัก หลังจากใช้ชีวิตคู่มานาน 4 ปี กับกีตาร์ร็อกฝีมือดี แมว-จิระศักดิ์ ปานพุ่ม จนมี น้องทิกเกอร์ ลูกชายวัย 3 ขวบ เป็นพยานรัก ทั้งคู่แถลงข่าวเปิดยอมรับว่าไปจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยแล้วหลังวันวาเลนไทน์ 1 วัน สาเหตุไม่ใช่มือที่สาม แต่เป็นเพราะต่างคนต่างมีงานมากจนไม่มีเวลาให้กัน...”(เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

“คู่รักนักร้องค่ายแกรมมี่ที่ทำเอาแฟนเพลงช็อก เมื่อเปิดแถลงข่าวเดียงหัก โดยนักร้องสาวชื่อดัง นิกกี-นิโคล กับนักร้องนักดนตรีเพลงร็อก แมว-จิระศักดิ์ เปิดใจว่าได้หย่าขาดกันเรียบร้อยแล้ว...” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

นอกจากนั้นอาจจะมีการสอดแทรกโน้มน้าวในลักษณะที่ทำให้เห็นว่ากรณีที่นิโคลและแมวเลิกกันนั้น เป็นการเลิกกันด้วยดี ไม่ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าภายหลังการจดทะเบียนหย่า ทั้งคู่ก็ยังสามารถเผชิญหน้ากันได้ ร่วมกันแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนโดยไม่มีที่ท่าขัดแย้งกัน อีกทั้งยังอยู่บ้านหลังเดียวกัน เพียงแค่แยกห้องนอนกัน เช่น

“นิโคล คงอดีตสามี แมว จิระศักดิ์ แถลงสื่อ รับจดทะเบียนหย่าแล้ว หลังใช้ชีวิตคู่มา กว่า 4 ปี แจงเหตุที่คนละไม่ตรงกัน ขณะที่ฝ่ายชายรับทำหน้าที่สามีได้ไม่ดีพอ ต่างฝ่ายต่างโหมงานจนไม่มีเวลา ยังไม่มีเรื่องมือที่สาม และทุกวันนี้ยังอยู่บ้านเดียวกัน หากแปรสัมพันธ์จากสามีภรรยาอยู่อย่างฉันทเพื่อน แยกห้องนอนเพื่อร่วมดูแลลูกชาย ทิกเกอร์ ด้วยกัน ขณะเดียวกัน ก็ให้สิทธิต่างไปมีใหม่ได้” (ไทยรัฐ 19 ก.พ. 51)

“ทั้งคู่แถลงข่าวเปิดยอมรับว่าไปจดทะเบียนหย่ากันเรียบร้อยแล้วหลังวันวาเลนไทน์ 1 วัน สาเหตุไม่ใช่มือที่สาม แต่เป็นเพราะต่างคนต่างมีงานมากจนไม่มีเวลาให้กัน ขณะที่ฝ่ายชายเผยถึงจะแยกทางกันแล้ว แต่ยังพักอยู่บ้านเดียวกันแบบ “รุมเมท” หรือเพื่อนร่วมห้อง” (เดลินิวส์ 19 ก.พ. 51)

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาส่วนมากจะพบว่า เดลินิวส์จะมีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งไม่ได้ให้ความหมายเชิงบวกหรือลบ เพราะเป็นการชี้ให้เห็นถึงฉายาที่เคยได้รับเมื่อนานมาแล้วของนิโคลเมื่อครั้งออกอัลบั้มแรก เนื่องจากนิโคลเป็นผู้ที่มีอายุมากแล้ว แต่หน้าตา น้ำเสียงจะดูน้อยกว่าอายุอยู่มาก ดังนั้นสื่อจึงตั้งฉายาให้ว่า “แอ็บแบ๊ว” ซึ่งฉายานี้ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การหย่าร้างที่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ถึงแม้ว่าเดลินิวส์จะมีการเรียกฉายา แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายแตกต่างไปจากไทยรัฐ เนื่องจากเป็นฉายาที่ไม่ได้ให้ค่าให้ความหมายกับเหตุการณ์ในครั้งนี้

สำหรับประโยคประกอบการเล่าเรื่องนั้น จะใช้คำกลางๆ ให้ข้อเท็จจริง ไม่มีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำว่าใครเป็นคนผิด เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากการตัดสินใจร่วมกันทั้ง 2 ฝ่ายว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด โดยยังคงเป็นเพื่อนกันต่อได้ ประกอบกับเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม เป็นการเลิกกันด้วยดี ไม่มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน

เมื่อเป็นประเด็นข่าวเกี่ยวกับครอบครัวซึ่งมีความอ่อนไหวทางอารมณ์สูง มีผลกระทบต่อเด็กซึ่งก็คือน้องทิกเกอร์ ประกอบกับไม่มีเหตุการณ์อื่นมาแทรกซ้อน หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดจากคน 2 คน ดังนั้นสื่อจึงมุ่งเน้นการรายงานข่าวไปตามข้อเท็จจริง ใช้คำในลักษณะกลางๆ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินตีความใครจากภาษาที่ใช้ หากแต่ต้องดูรายละเอียดเหตุการณ์ประกอบ จึงจะเข้าใจทิศทาง นำหน้าข่าว

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์วางกรอบเรื่องการเลิกกันของนิโคลและแมวโดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก นิโคลและแมวเลิกกันด้วยดี เป็นการร่วมกันตัดสินใจของทั้ง 2 ฝ่าย อีกทั้งยังสามารถเป็นเพื่อนกันได้แม้จะหย่าร้างกันแล้วก็ตาม

ประการที่สอง นิโคลและแมวเลิกกันเพราะทัศนคติที่ต่างกัน รูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม

สื่อมวลชนวางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นการเลิกกันของนิโคลและแมวว่าเป็นการร่วมกันตัดสินใจของทั้ง 2 ฝ่าย เป็นการยินยอมพร้อมใจ ตระหนักคิดไตร่ตรองด้วยตนเอง โดยไม่มีปัจจัยภายนอกหรือมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยจุดที่เป็นสิ่งที่ให้ทั้งคู่ตัดสินใจก็คือ การตระหนักพิจารณาถึงความสัมพันธ์ ที่ชี้ให้เห็นว่าเมื่อความสัมพันธ์แบบคู่รักไม่ประสบความสำเร็จ ไม่สามารถทำหน้าที่ได้สมบูรณ์แบบพอ จึงทำให้เกิดปัญหากัน ดังนั้นในขณะที่ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ยังไม่ได้อยู่ในขั้นเลวร้าย แดกหักจนมองหน้ากันไม่ติด หากลดระดับความสัมพันธ์เหลือเพียงเพื่อนเช่นเดิม ก็จะทำให้ปัญหาลดน้อยลง เพราะยังสามารถใช้ความเป็นเพื่อนเข้าหากันได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก

โดยสื่อมีการบรรยายให้เห็นถึงพฤติกรรมทั้งของนิโคลและแมวซึ่งสอดคล้อง สนับสนุนกับสิ่งที่สื่อได้วางกรอบไว้ว่าแม้ว่าจะจดทะเบียนหย่าแล้ว แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกันได้ ยังมีสัมพันธภาพอันดีต่อกันสามารถเผชิญหน้ากันได้ นั่นก็คือ สื่อบรรยายให้เห็นว่านิโคลและแมวยังร่วมกันแถลงข่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งให้สื่อเห็น อีกทั้งภายหลังการหย่าก็ยังอยู่บ้านหลังเดียวกันเพียงแค่แยกห้องนอน

จากปัจจัยเหล่านี้ จึงเป็นการวางกรอบให้เห็นว่านิโคลกับแมวเลิกกันด้วยความเข้าใจ เต็มใจ จึงทำให้สามารถอยู่บ้านเดียวกันได้ต่อ เผชิญหน้ากันได้ เพราะโดยปกติแล้ว คู่รักที่เลิกกันไปจะแยกกันอยู่และเลี่ยงการเผชิญหน้ากัน เพราะต่างก็ยังทำใจไม่ได้ อีกทั้งการเลิกกันส่วนใหญ่มักจะมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน แตกต่างจากเหตุการณ์ในกรณีนี้ ที่ลดระดับความสัมพันธ์เพื่อแก้และป้องกันปัญหา ดังนั้นทั้งนิโคลและแมวจึงยังคงกลับไปเป็นเพื่อนกันได้เหมือนเดิม

นอกจากนั้นสื่อก็วางกรอบไว้ว่าการเลิกกันของนิโคลและแมว เกิดจากทัศนคติ รูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน เกิดจากเรื่องของคน 2 คนที่เข้ากันไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะนิโคลเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เกิดและเติบโตที่สหรัฐอเมริกา แตกต่างจากแมวที่เป็นคนไทยแท้ เกิดและเติบโตที่เมืองไทย ดังนั้นวัฒนธรรม แนวความคิดจึงอาจแตกต่างกัน จึงมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้าหากัน อีกทั้งเรื่อง “เวลา” ที่ต่างก็ไม่มีให้กัน เพราะมีงานเยอะ ดังนั้น จึงทำให้เกิดปัญหาไม่เข้าใจกัน นอกจากนี้ทั้งคู่ก็ไม่ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่แสดงออก เพราะทั้งคู่ก็มาแลกเปลี่ยนข่าวร่วมกัน ไม่ได้มีปฏิกิริยาที่แสดงให้สื่อเห็นว่าเป็นการเสแสร้ง

จากปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ที่สื่อพยายามวางกรอบให้เห็นถึงสาเหตุของการเลิกกัน ประกอบกับพฤติกรรมที่ผ่านมาของทั้งคู่ ก็ไม่เคยมีข่าวคราวเสียหายในทางเข้าหู หลายใจทั้งก่อนและหลังแต่งงาน ดังนั้นสื่อจึงต้องการวางกรอบให้เห็นว่า การเลิกกันไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องมือที่สาม

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่านิโคลและแมวต่างก็ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่จำเป็นต้องหย่าเพื่อรักษาความสัมพันธ์แบบเพื่อนเพื่อให้เข้าหากันได้ ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก ดังเช่นที่ทั้งคู่ยังสามารถอยู่บ้านเดียวกันได้ทั้งๆ ที่หย่ากันแล้ว เพียงแค่แยกห้องนอนกันเท่านั้น จากพฤติกรรมนี้จึงยังเป็นการส่งเสริมสิ่งที่สื่อต้องการวางกรอบตัดสินความสัมพันธ์อันดีของทั้งคู่

นอกจากนั้นจะพบว่า กรณีนี้แมวได้พยายามบอกว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเพราะตนเอง ไม่มีการกล่าวโทษนิโคล ดังนั้นจึงอาจทำให้สื่อเกิดการวางกรอบแมวในแง่บวก เพราะโดยปกติสังคมไทยมักจะมองว่าผู้ชายเป็นผู้นำครอบครัว เป็นผู้ตัดสินใจจะกระทำหรือไม่กระทำการใดๆ ก็ตาม แต่ในเหตุการณ์นี้สื่อพยายามชี้ให้เห็นว่าเป็นการร่วมกันตัดสินใจ เพราะเป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ เป็นการเลิกเพื่อรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกันในฐานะเพื่อนต่อไป จึงทำให้ไม่มีผลกระทบต่อลูก เพราะเมื่อทั้งคู่ยังเป็นเพื่อนกันได้ แสดงให้เห็นว่าสามารถอยู่พร้อมหน้ากันได้ พ่อ แม่ ลูก ซึ่งจะทำให้ไม่มีปัญหากับตัวเด็กที่อาจจะรู้สึกถึงการขาดความอบอุ่น

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อให้นำหนักเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ประเด็นเรื่องลูก หรือน้องทิกเกอร์ เนื่องจากทั้งนิโคลและแมวต่างก็ไม่มีการเถียงหรือแย่งลูกกัน และทั้งคู่ก็ยังยืนยันที่จะทำหน้าที่พ่อและแม่เหมือนเดิม

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการเลิกรากันของนิโคลและแมว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ได้พยายามระบุสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่า การเลิกราย่ำร้างกันเกิดจากทัศนคติ วิธีชีวิตซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่ควบคุมไม่ได้ โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น นั่นก็คือ การระบุว่านิโคลและแมวตัดสินใจเลิกรัน มีพื้นฐานมาจากตนเองในด้านทัศนคติ ความคิดเห็นในการใช้ชีวิตที่เห็นพ้องต้องกันว่าควรจะลดระดับความสัมพันธ์ลง
- 2) เป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ (Uncontrollable) กล่าวคือ ในความเป็นจริงทัศนคติและการดำเนินชีวิตเป็นสิ่งที่เราสามารถควบคุม เปลี่ยนแปลงได้ หากแต่กรณีนี้ทั้งนิโคลและแมวไม่มีการควบคุม ยึดเอาสิ่งที่ตนเองเป็น สิ่งที่ตนเองเชื่อเป็นหลัก จึงไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้
- 3) เป็นสาเหตุที่ไม่ถาวร (Unstable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุชั่วคราว มีความสั้นไหล แสดงว่าผลลัพธ์จากการกระทำพฤติกรรมเดียวกันในโอกาสที่ต่างกัน จะแตกต่างกันไป เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทั้งนิโคลและแมวยังมีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เป็นอย่างดี สามารถเข้ากันได้กับทุกคน มีการปรับตัว ปรับแนวคิด ปรับการใช้ชีวิตให้เข้ากับคนอื่น ๆ ได้ แต่สำหรับการใช้ชีวิตคู่ นั้น ทั้งคู่ไม่สามารถปรับตัวได้
- 4) เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง (Specific) เนื่องจากก่อนที่ทั้งคู่จะแต่งงานกัน ระดับความสัมพันธ์ เป็นไปอย่างดีจนทำให้ตัดสินใจแต่งงานกัน หากแต่เมื่อแต่งงานกันแล้ว ทั้งคู่กลับไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้จนมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ จำเป็นต้องลดระดับกลับไปเป็นเพื่อนดังเดิม และก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ ดังนั้น จึงเป็นสาเหตุเฉพาะเรื่องการใช้ชีวิตคู่ ความเป็นครอบครัวเท่านั้นที่มีปัญหา

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์การหย่าร้างที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากความคิดของคนทั้งคู่ที่ทบทวนบทบาทความเหมาะสม ตระหนักถึงความสัมพันธ์ และเห็นพ้องต้องกันว่าสถานะความเป็นเพื่อนมีความเหมาะสมมากที่สุด จึงตัดสินใจจดทะเบียนหย่าในขณะที่ความสัมพันธ์ยังคงดี เพื่อให้ยังคงเป็นเพื่อนกันได้ต่อไป จะได้ไม่มีผลกระทบต่อลูก เนื่องจากการเลิกรันขณะที่ยังมีสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน จะทำให้สามารถเผชิญหน้ากันได้ ทำให้ลูกไม่รู้สึกรู้ว่าขาดความอบอุ่น ไม่รู้สึกถึงความแตกแยกของครอบครัวเท่าใดนัก เพราะพ่อแม่ยังพูดคุยกัน ประโยชน์กัน ฉะนั้นจึงเป็นการตัดสินใจที่เกิดจากตัวของนิโคลและแมว ไม่ได้เกิดจากบุคคลอื่น ๆ ไม่ได้เกิดจากการมีมือที่สาม จึงเป็นการกระทำที่เกิดจากปัจจัยภายใน

นอกจากนั้นปัจจัยที่ทำให้ทั้ง 2 คนต้องเลิกรันก็เป็นเพราะทัศนคติ รูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการบ่มเพาะในวัยเด็ก ทำให้มีแนวคิดที่ต่างกัน เพราะนิโคลจะเติบโตมาภายใต้วัฒนธรรมต่างชาติ แต่แมวเติบโตภายใต้วัฒนธรรมไทย ดังนั้น เมื่อคน 2 คนมาจากการบ่มเพาะเลี้ยงดูที่

ต่างกัน จึงจำเป็นต้องมีการปรับตัวเข้าหากัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ต้องใช้ชีวิตร่วมกัน อยู่รวมกันเป็นครอบครัว ยิ่งต้องมีการปรับตัวมาก เพราะเป็นระดับความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกว่าคนรู้จักทั่วไปซึ่งเป็นการสัมพันธ์แบบผิวเผิน การอยู่รวมกันเป็นครอบครัวต้องมีการแบ่งปันการใช้ชีวิต แบ่งปันทัศนคติร่วมกัน แต่หากคน 2 คนมีความแตกต่างกันมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้แนวคิดแตกต่างกันมากเท่านั้น การอยู่รวมกันก็จะเกิดปัญหา

ฉะนั้น การที่นิโคลและแมวมีทัศนคติ รูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน และไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ จึงเป็นปัจจัยภายในตนเองที่ไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งที่ในความเป็นจริง ทัศนคติ ความคิดเห็นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถควบคุมได้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้ และเกิดการปรับเปลี่ยนได้

ทั้งนี้ จะพบว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ทั้งแมวและนิโคลเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี เข้ากันได้กับทุกคน ไม่เคยมีปัญหากับใคร ดังนั้นความสัมพันธ์กับทุกคนรวมทั้งสื่อมวลชนจึงเป็นไปอย่างดี ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า ทั้งคู่ต่างก็ปรับตัวได้ดีกับทุกคนในฐานะของคนรู้จัก ในฐานะเพื่อน ที่ น้อง เพราะการอยู่รวมกันผู้อื่นได้ จำเป็นต้องมีการปรับตัว เนื่องจากแต่ละคนก็มีความแตกต่างกัน หากแต่สำหรับการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันนั้น ทั้งนิโคลและแมวไม่สามารถปรับตัวได้เข้าหากันได้ จึงจำเป็นต้องลดระดับความสัมพันธ์กลับไปเป็นเพื่อนเหมือนเดิม ซึ่งทั้งคู่ก็เต็มใจกับสถานะนี้ เพราะทำให้ใช้ชีวิตร่วมกันได้ ช่วยเหลือ ปรึกษากันได้ ดังนั้นจึงเป็นการชี้ให้เห็นว่า การปรับตัวของทั้งคู่เป็นสิ่งที่ไม่ถาวรที่มีความเฉพาะเรื่องการใช้ชีวิตเท่านั้น แต่หากคงสถานะความเป็นเพื่อน จะสามารถปรับตัวเข้าหากันได้ดีกว่า ยอมรับกันได้มากกว่า สถานะของการเป็นสามีภรรยา ซึ่งอาจจะเป็นเพราะการใช้ชีวิตคู่จะมีการคาดหวังการกระทำจากอีกฝ่ายมากกว่า

โดยสรุปแล้ว เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัจจัยภายใน เป็นการกระทำที่เกิดจากตนเองไม่ใช่จากบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม นอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ทั้งที่สังคมคาดหวังว่าควรจะสามารถควบคุมได้ เพราะเป็นเรื่องของการควบคุมอารมณ์ ความคิด ซึ่งก่อให้เกิดการปรับตัวเข้าหากัน หากแต่ทั้งคู่ไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ในฐานะสามีภรรยา ในทางกลับกันทั้งคู่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ในฐานะเพื่อน ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยเฉพาะเรื่อง และยังเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร เพราะแสดงให้เห็นว่าทั้งนิโคลและแมวมีการเรียนรู้การใช้ชีวิตในสังคม เรียนรู้การเข้าสังคม เรียนรู้การปรับตัวเพื่อให้อยู่ร่วมกับคนส่วนมากในสังคมได้ หากแต่ไม่มีการเรียนรู้ ปรับตัวในเรื่องการใช้ชีวิตคู่

จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตัดสินใจที่ตัวนิโคลและแมวได้ว่า ทั้งคู่มีปัญหาเพราะคนสองคนที่มีแนวคิดไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ เป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ เป็นการเลิกเพื่อรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกันในฐานะเพื่อนต่อไป เพื่อไม่ให้มีผลกระทบกับลูก

กรณีบุ๋ม ปนัดดา เลิกกับสามี

1. วิเคราะห์บริบท

1.1 สรุปภาพรวมของเหตุการณ์

วันที่ 30 ตุลาคม 2550 นางสาวปนัดดา วงศ์ผู้ดี หรือบุ๋ม อดีตนางสาวไทยปี 2543 และดาราดังชื่อดัง เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่าได้แยกทางกับสามีนักธุรกิจ นายวิระพงษ์ พิพิธสุขสันต์ เนื่องจากมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน ไม่ได้เป็นเพราะมือที่สาม ส่วนปัญหาครอบครัวของวินั้น ก็เป็นเพียงองค์ประกอบ แต่ไม่ใช่ปัญหาหลัก นอกจากนี้บุ๋มจะเป็นผู้เลี้ยงดูลูกหรือน้องอันดามันด้วยตนเอง โดยจะไม่มีภารกิจกันพอลูก

1.2 วิเคราะห์เหตุการณ์โดยภาพรวม

ข่าวการเลิกร้างของบุ๋ม-ปนัดดา เป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐค่อนข้างให้ความสำคัญ สังเกตได้จากตารางข่าวในหน้าหนึ่งติดต่อกัน 2 วัน ตั้งแต่วันที่ 30-31 ตุลาคม ทั้งๆที่ประเด็นการเลิกร้างไม่ใช่ประเด็นที่โดดเด่น หรือมีคุณค่าข่าวมากพอที่จะนำเสนอในหน้าหนึ่ง แต่ทั้งนี้ เนื่องจากบุ๋ม-ปนัดดา เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง และภาพลักษณ์ของบุ๋มค่อนข้างเป็นคนที่ประสบความสำเร็จมาตลอด อีกทั้งยังเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง ดังนั้นเมื่อมีประเด็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่ประสบความสำเร็จ ประกอบกับคุณค่าข่าวในแง่ที่สื่อคาดว่าสังคมต้องการรู้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่ตนเองรู้จัก สื่อจึงมีการนำเสนอประเด็นนี้ในหน้าหนึ่ง ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 30 ตุลาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงาน บุ๋ม-ปนัดดา อดีตนางสาวไทยปี 2543 เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่าได้แยกกันอยู่กับสามี นายวิระพงษ์ พิพิธสุขสันต์ มานาน 3-4 เดือนแล้ว หลังจากแต่งงานมาไม่ถึง 3 ปี และมีลูกด้วยกัน 1 คน โดยบุ๋มเป็นผู้นำลูกไปเลี้ยงเอง และยืนยันถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม หากแต่เป็นเพราะมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน ดังนั้นจึงจากกันด้วยดี ไม่มีปัญหาเรื่องการแบ่งทรัพย์สิน เพราะไม่ได้จดทะเบียนสมรส

วันที่ 31 ตุลาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงาน บุ๋มพร้อมลูกสาวมาออกรายการบางกอกดรามามาเพื่อเปิดใจถึงสาเหตุที่ตัดสินใจเลิกกับสามี โดยตอบแบ่งรับแบ่งสู้กับกระแสข่าวที่ว่าเข้ากับครอบครัวฝ่ายชายไม่ได้ว่า ทั้งบุ๋มและสามีมีชีวิตที่ต่างกัน บุ๋มมาจากเมืองนอก ส่วนสามีมาจากครอบครัวจีน ดังนั้น การอยู่เป็นครอบครัวจึงค่อนข้างยาก และยืนยันถึงสาเหตุที่เลิกกับสามีว่าไม่เกี่ยวกับมือที่ 3 แต่ยอมรับว่าทะเลาะกับสามีอย่างรุนแรงก่อนตัดสินใจแยกทางกัน และยังรักกัน ยังอยากกลับมาอยู่พร้อมหน้ากัน แต่เพราะความคิดต่างๆไม่ตรงกัน จึงต้องสิ้นสุดชีวิตครอบครัว สำหรับสิทธิการเลี้ยงดูบุตรนั้น เนื่องจากบุ๋มไม่ได้จดทะเบียนสมรส สิทธิการเลี้ยงดูบุตรจึงเป็นของ โดยเตรียมร่างสัญญาให้วิส่งเสียลูกถึงอายุ 20 ปี นอกจากนี้บุ๋มก็ปฏิเสธถึงกระแสข่าวว่าต้องการสร้างภาพ

วันที่ 5 มกราคม 2551 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงว่า นุ่มยื่นยื่นอยากอยู่คนเดียว จึงไม่คืนดีกับวี-วีรพงศ์ แม้จะยังรู้สึกดีกับอดีตสามีก็ตาม แต่เพราะไม่ต้องการทะเลาะ เสียใจอีก โดยหลังจากแยกทางกัน ก็ยังรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน และปฏิเสธว่าไม่ได้เรียกค่าเลี้ยงดูลูกเดือนละแสน รวมทั้งไม่ได้ต้องการสร้างภาพให้คนสงสัยว่าเลิกกับสามี ไม่ได้ภูมิใจกับคำว่า “แม่มาข”

ตารางที่ 26 สรุปประเด็นข่าวกรณีนุ่มและวีเลิกกันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	สรุปประเด็นข่าว
30 ต.ค. 50	- นุ่ม-ปนัดดา แยกกันอยู่กับสามี - สาเหตุที่เลิกกันเพราะรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน
31 ต.ค. 50	- นุ่ม-ปนัดดา เปิดใจสาเหตุที่เลิกกับสามีในรายการบางกอกดราม่า
5 ม.ค. 51	- นุ่ม-ปนัดดา ยืนยันไม่กลับไปคืนดีกับอดีตสามี (ข่าวบันเทิง หน้า 25)

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้นำเสนอข่าวนี้ในหน้าหนึ่งติดต่อกัน 2 วัน หลังจากนั้นก็เว้นช่วงไปประมาณ 2 เดือน จึงนำเสนออีกครั้งในข่าวหน้าบันเทิง โดยประเด็นหลักๆก็คือการแยกทางกันและสาเหตุที่เลิกกัน แต่จะไม่พบประเด็นด้านมือที่ 3 หรือความขัดแย้งต่างๆทั้งเรื่องทรัพย์สิน และเรื่องบุตรเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น จึงทำให้ข่าวนี้น่าสนใจอย่างรวดเร็ว ซึ่งการที่สื่อเว้นระยะเวลา 2 เดือน แล้วนำเสนออีกครั้งในหน้าข่าวบันเทิงก็เพื่อจะรายงานความเคลื่อนไหว ความคืบหน้า เนื่องจากนุ่มไม่ได้จดทะเบียนสมรส จึงไม่ได้มีการจดทะเบียนหย่า ดังนั้นการออกมาให้ข่าวในก่อนหน้านี้นี้ จึงดูเหมือนเป็นการนำเสนอจากคำให้สัมภาษณ์เท่านั้น ซึ่งสื่อมองว่า ยังไม่เป็นทางการ ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าเลิกกันจริงๆ สื่อจึงมีการติดตามข่าวต่ออีกครั้ง เพราะสื่อคาดหวังว่าอาจจะมีการกลับไปคืนดีกัน

สำหรับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์นั้น ได้ให้ความสำคัญกับข่าวนี้นี้ไม่ต่างจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเท่าไรนัก โดยมีการเสนอในหน้าหนึ่งติดต่อกัน 2 วัน ตั้งแต่วันที่ 30-31 ตุลาคม เช่นเดียวกัน

สำหรับการพาดหัวข่าวของเดลินิวส์จะแตกต่างจากไทยรัฐในส่วนของประเด็นที่พาดหัว เนื่องจากไทยรัฐเพียงแค่ออกให้ทราบว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น หากแต่เดลินิวส์ยังบอกถึงสาเหตุด้วย แต่สำหรับในส่วนเนื้อหาของเนื้อหานี้ เดลินิวส์ก็นำเสนออีกไม่แตกต่างไปจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ โดยจะมีการทำความเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่น่าเสนอในหน้าหนึ่ง และประเด็นที่น่าเสนอที่ล้วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่การเล่าว่าเกิดเหตุการณ์ มีสาเหตุมาจากอะไร มีผลกระทบอย่างไร แนวทางการแก้ไขปัญหา ดังรายละเอียดโดยสรุป ดังต่อไปนี้

วันที่ 30 ตุลาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานนุ่มแยกกันอยู่กับสามี หลังจากแต่งงานมาเพียง 2 ปีเศษ และมีลูกด้วยกัน 1 คน โดยนุ่มเป็นผู้นำลูกไปเลี้ยงเอง และยืนยันถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าไม่เกี่ยวข้องกันมือที่สาม หากแต่เป็นเพราะมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน

วันที่ 31 ตุลาคม 2550 หนังสือพิมพ์รายงานนุ้มพร้อมลูกสาวมาออกรายการบางกอกดรามามาเพื่อเปิดใจถึงสาเหตุที่ตัดสินใจเลิกกับสามี โดยอ้างว่าพยายามปรับตัวแล้ว แต่ไม่สามารถทำงานกงสีได้ และยังอยากกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันหากแต่ละฝ่ายสามารถแก้ไขปัญหาของตนเองได้ สำหรับการเลี้ยงดูอันค้ำประกันนั้น นุ้มจะเป็นผู้ดูแล แต่ไม่มีการปิดกั้นพ่อลูก โดยให้วีส่งเสียลูกถึงอายุ 20 ปี เพื่อสานสัมพันธ์พ่อลูก

วันที่ 23 ธันวาคม 2550 หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าข่าวบันเทิงจากการสัมภาษณ์นุ้มถึงรายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตหลังแต่งงาน สาเหตุที่เลิกกัน การแก้ไขปัญหา รวมไปถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น

ตารางที่ 27 สรุปประเด็นข่าวกรณีนุ้มและวีเลิกกันของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

เดลินิวส์วันที่	สรุปประเด็นข่าว
30 ต.ค. 50	- นุ้ม-ปนัดดา แยกกันอยู่กับสามี - สาเหตุที่เลิกกันเพราะรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน
31 ต.ค. 50	- นุ้ม-ปนัดดา เปิดใจสาเหตุที่เลิกกับสามีในรายการบางกอกดรามามา
23 ธ.ค. 50	- นุ้มให้สัมภาษณ์ถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น - นุ้มให้สัมภาษณ์ถึงชีวิตหลังการเลิกกัน (ข่าวบันเทิง หน้า 35)

1.3 บริบททางสังคม

1) ผู้ตกเป็นข่าว

นุ้ม-ปนัดดา วงศ์ผู้ดี เป็นอดีตนางสาวไทยปี 2543 และเป็นดาราดัง พิธีกรที่มีชื่อเสียง มีภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงแกร่ง เก่ง มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ จนคนในสังคมมองว่าเป็นผู้หญิงแรง เห็นได้จากการเปลี่ยถ่ายขณะตั้งครรภ์เพื่อถ่ายแบบ หรือการออกหนังสือชื่อ “ดอก ปันดดา” แฉคนในวงการบันเทิง จนทำให้ดารานักแสดงที่ถูกพาดพิงออกมาโต้ตอบกันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน นอกจากนั้นก็ใช้ชีวิตอิสระเป็นไปตามความคิดของตนเอง อยากทำอะไรก็ทำ ไปไหนก็ไปได้ ไม่ต้องคำนึงถึงใคร ชีวิตที่ผ่านมามีประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้าน ทั้งการศึกษา อาชีพการงาน และความรักก่อนแต่งงาน จึงมีภาวะความเป็นผู้นำค่อนข้างสูง ดังนั้น นุ้มจึงถูกคาดหวัง ประเมินค่าจากคนในสังคมค่อนข้างสูงในทุกๆ เรื่อง

วี-วิระพงษ์ พิพิธสุขสันต์ เป็นนักธุรกิจที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักทั่วไปของคนในสังคมมากนัก จนกระทั่งมาแต่งงานกับนุ้ม-ปนัดดา จึงเริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะสามีของนุ้ม โดยภาพลักษณ์ของวีถูกมองจากภาพพจน์ บุคลิกของวี เป็นคนเรียบร้อย ไม่ค่อยพูด ขอมคน ซึ่งแตกต่างกับนุ้มโดยสิ้นเชิง ดังนั้น จึงถูกมองว่าเป็นผู้ตามมากกว่าผู้นำ ประกอบกับวีไม่ได้เป็นที่รู้จักในสังคมมากนัก อีกทั้งประเด็นนี้ก็ไม่ได้เป็นข่าวที่เสียหายรุนแรง ในทางกลับกัน เป็นข่าวที่อ่อนไหวต่ออารมณ์ ความรู้สึก เป็นเหตุการณ์ที่เกิดได้กับทุกคน ดังนั้น สื่อจึงไม่ได้เน้นการสัมภาษณ์จากวี

2) สังคมไทย

โดยปกติแล้วสังคมไทยมักให้ความสำคัญกับคนที่มียศชื่อเสียง ดังนั้น เมื่อมีเหตุการณ์ที่คนมียศชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้องก็มักจะเป็นข่าวอยู่เสมอ และโดยส่วนมากมักจะเป็นข่าวในด้านลบ โดยเหตุการณ์นี้ บุ่มเป็นคนมียศชื่อเสียงในสังคม และสภาพของสังคมไทยปัจจุบันถึงแม้จะมีปัญหาการหย่าร้างเพิ่มมากขึ้น แต่สังคมก็ยังคาดหวังว่าต้องการเห็นทุกคนปรองดอง พยายามรักษาความเป็นครอบครัวไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคารานักแสดงคนมียศชื่อเสียง สังคมคาดหวังว่าบุ่มจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการวางบทบาทการใช้ชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา สังคมไทยมองว่าไม่ว่าบุ่มจะทำอะไรก็ไม่เคยล้มเหลว อีกทั้งบุ่มยังเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมาก สามารถตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำการต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว เห็นได้จากการคบหาดูใจของบุ่มและวิก่อนแต่งงาน ที่คบหาเพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ ก็ตัดสินใจแต่งงานกัน โดยมองว่าสามารถศึกษากันภายหลังแต่งงานได้ จึงทำให้สังคมมองว่าบุ่มเป็นผู้หญิงกล้าได้กล้าเสีย จนสังคมเกิดความไม่ชอบใจ เพราะแตกต่างจากผู้หญิงไทยโดยทั่วไป ดังนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมาบุ่มจึงถูกมองในแง่ลบจากสังคม

ถึงแม้ว่าบุ่มจะถูกมองให้ค่าในแง่ลบในเรื่องของการวางตัว การใช้ชีวิต หากแต่สังคมก็ยอมรับว่าบุ่มเป็นคนเก่งในทุกๆ เรื่อง ดังนั้นเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สังคมจึงค่อนข้างซ็อก เพราะไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับบุ่ม หากแต่สื่อก็ยังคงมีการเหน็บแนมตัวบุ่มว่าเป็นแม่ร้ายตั้งแต่ยังสาว

แต่จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะพบว่าทั้งบุ่มและวิก เลิกกันด้วยดี ไม่มีมารมาทะเลาะ สาดโคลนใส่กันผ่านสื่อ อีกทั้งไม่มีปัญหากันเรื่องลูก เรื่องทรัพย์สิน อีกทั้งเป็นเหตุการณ์ที่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ไม่มีใครปรารถนาอยากให้เกิดขึ้น สร้างความเสียใจให้แก่คู่รักที่กลายเป็นคู่ร้าง ดังนั้นรายละเอียดเหตุการณ์จึงมาลดทอนภาพลักษณ์ของบุ่มที่ถูกสังคมให้ค่าทางลบ สื่อจึงเสนอไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น อาจจะมีการใช้ภาษาที่หือหวาในส่วนของตัวบุ่ม แต่ก็ไม่ได้ทำให้ทิศทางน้ำหนักข่าวกลายเป็นลบ จึงเป็นการลดทอนตนเอง ทำให้น้ำหนักข่าวค่อนข้างเป็นกลาง

1.4 บริบทเชิงวารสารศาสตร์

1) คุณค่าข่าว

ข่าวนี้มีคุณค่าข่าวที่ชัดเจนคือ ความเด่นของบุ่ม ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์เรื่องราวเกิดขึ้นกับคนที่ตนเองรู้จัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม จึงยังสนใจใคร่รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อน เพราะสังคมมองว่าบุ่มเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้าน สื่อจึงต้องการตีแผ่ให้เห็นว่าบุ่มก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากความล้มเหลวได้ ดังนั้นเมื่อทั้งคู่เลิกกัน จึงเป็นเรื่องราวที่ดึงดูดความสนใจของประชาชนจำนวนมาก ประกอบกับเหตุการณ์นี้ไม่เคยมีใครทราบมาก่อน จึงมีความใหม่สด รวดเร็ว แต่จากการที่ไม่มีประเด็นใหม่เกิดขึ้น อีกทั้งมีเพียงบุ่มคนเดียวเท่านั้นที่ออกมาให้สัมภาษณ์ สื่อจึงนำเสนอได้ระยะเวลาอันสั้น เพราะหากนำเสนอต่อจะทำให้ข่าวขาดความใหม่ สด

2) ลักษณะของข่าว

เนื่องจากข่าวแต่ละประเภทจะมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน กรณีนี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ประชาชนให้ความสนใจค่อนข้างมาก เนื่องจากการเลิกราของคู่ที่สังคมไม่ค่อยคาดคิดมาก่อน สื่อจึงเลือกมานำเสนอในหน้าหนึ่ง แต่ประเด็นการเลิกรานั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นการสอดแทรกความคิดเห็นโดยตรงของสื่อจะมีน้อย แต่จะเป็นการใช้คำหือหาวที่ทำให้เห็นภาพ เข้าใจอารมณ์ของข่าวที่สื่อต้องการจะสื่อได้ชัดเจน ทำให้เกิดการตัดสินใจผู้ตกเป็นข่าวได้

หากแต่บุ่มซึ่งก่อนถูกมองเป็นลอบมาตลอดนั้น เมื่อประกอบกับเหตุการณ์ที่ผิดหวัง ทำให้รู้สึกเสียใจ จึงเป็นการลดทอนน้ำหนักข่าวไม่ให้กลายเป็นลบ อีกทั้งก็ไม่ได้เป็นบวกเช่นกัน กล่าวคือ ไม่มีการซ้ำเติมบุ่ม แต่ก็ไม่ได้แสดงความเห็นใจเท่าใดนัก

3) ปัจจัยเชิงวารสารศาสตร์อื่นๆ

ข่าวนี้สื่อนำเสนอเพียงแค่ 2 วันและเว้นระยะไปอีกประมาณประมาณ 2 เดือน จึงจะนำเสนออีกครั้งในข่าวหน้าบันเทิง ทั้งนี้ก็เพื่อจะรายงานความเคลื่อนไหว ความคืบหน้า เนื่องจากบุ่มไม่ได้จดทะเบียนสมรส จึงไม่ได้มีการจดทะเบียนหย่า ดังนั้นการออกมาให้ข่าวในก่อนหน้านี้นี้ จึงดูเหมือนเป็นการนำเสนอจากคำให้สัมภาษณ์เท่านั้น ซึ่งสื่อมองว่า ยังไม่เป็นทางการ ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าเลิกกันจริงๆ สื่อจึงมีการติดตามข่าวต่ออีกครั้ง เพราะสื่อคาดหวังว่าอาจจะมีการกลับไปคืนดีกัน

2. วิเคราะห์ตัวบทของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

2.1 รวมพาดหัวข่าว

ตารางที่ 28 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวบุ่มและวีของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
30 ต.ค. 50	บุ่ม-ปนัดดา รับเตียงหักเลิกผัว เผย-แยกกันอยู่มา 3-4 เดือนแล้ว
31 ต.ค. 50	บุ่ม-ปนัดดา แฉเตียงหัก รับทะเลาะผัวรุนแรง ถอดแหวน-แลกกัน ยังหวังหวนกลับคืนดี
5 ม.ค. 51	'วี' เหวง! ขอ 'คืนดี' 'บุ่ม' กิดหนัก 'อยากอยู่คนเดียว' (ข่าวบันเทิงหน้า 25)

ตารางที่ 29 ตารางรวบรวมพาดหัวข่าวบุ่มและวีของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ไทยรัฐวันที่	พาดหัวข่าว
30 ต.ค. 50	ช็อกรักลุ่ม 'บุ่ม-ปนัดดา' เตียงหัก! เปิดใจย้ำ 'ไร้มือที่ 3' แทรก เหตุ 'ไลฟ์สไตล์' ต่างกัน แยกบ้านกับ 'คุณวี' 2 เดือน ขอเป็นพ่อและแม่ดูแลลูก
31 ต.ค. 50	'บุ่ม-ปนัดดา' อุ้มลูกเฉยปรักร้าย! 'กงสี' ทำสัมพันธบัตรัน จะให้หยุดงานบันเทิงคงไม่ได้ ขอเลี้ยงดู 'อันดามัน' ด้วยตัวเอง

2.2 วิเคราะห์การพาดหัวข่าว

1) แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในหัวข้อกรณีกาเลิกรากันของบุ่มและวี เน้นเรื่อง “ความเด่นของบุคคล” เนื่องจากบุ่มเป็นอดีตนางสาวไทย เป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียงมาเป็นเวลานาน นอกจากนั้นยังเป็นเหตุการณ์ที่ดึงดูดความสนใจของประชาชนจำนวนมาก เพราะเป็นสิ่งที่สังคมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าชีวิตครอบครัวของทั้งคู่จะล้มเหลว จากคุณลักษณะของตัวบุ่มเองที่เพียบพร้อมประสบความสำเร็จในทุกๆอย่าง ดังนั้นจึงเป็นเหตุการณ์ที่มีคุณค่าด้าน “ความสนใจของมนุษย์” ประกอบกับยังมีคุณค่าในด้าน “ความใหม่สด รวดเร็ว” เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่สังคมเพิ่งจะรับรู้ข้อเท็จจริง ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน ถึงแม้ในความเป็นจริง บุ่มจะแยกกันอยู่กับสามีมาประมาณ 3-4 เดือนแล้วก็ตาม

2) การสร้างความหมายในหัวข่าว

แม้แก่นเรื่องหรือคุณค่าข่าวในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบการสร้างความหมายของข่าวในหัวข่าวหนังสือพิมพ์แต่ละชื่อฉบับพบว่ามีความแตกต่างกัน อาจจะเป็นที่การใช้ภาษาในหัวข่าวหลักและหัวข่าวรอง หรือเป็นประเด็นที่ถูกยกขึ้นมาพาดหัวข่าวแตกต่างกัน

นอกจากนั้น หนังสือพิมพ์ยังมีการปรับเปลี่ยนทิศทางกรณีนางเสนอว่าจะสร้างภาพลักษณ์แบบใดให้กับผู้ตกเป็นข่าวได้ ดังนั้น ในข่าวเดียวกัน เมื่อมีประเด็นสาธารณะเกิดขึ้นใหม่ หนังสือพิมพ์ก็จะปรับเปลี่ยนการนำเสนอข่าวให้สอดคล้องกับประเด็นเหล่านั้น ดังนั้น การสร้างความหมายในหัวข่าวจึงปรับเปลี่ยนได้ตามประเด็นสาธารณะ ดังต่อไปนี้ (ดูตารางรวบรวมพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบ)

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ มีการใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวหลักและหัวข่าวรองในลักษณะกลางๆ ไม่มีการตั้งสมญานามให้กับบุ่ม จึงไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินบุคคลใดๆทั้งสิ้น แต่เลือกที่จะพาดหัวโดยใช้คำว่า “บุ่ม-ปนัดดา” ทั้งนี้เพราะจุดขายของข่าวนี้นี้ก็คือตัวบุคคล เนื่องจากบุ่มเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักในสังคมเป็นอย่างดี โดยมีเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบในการดึงดูดความสนใจ

จะเห็นได้ว่าประเด็นการเลิกราย่าร้าง เป็นเหตุการณ์ทั่วไป ไม่ได้แปลกประหลาดผิดปกติ หากแต่เป็นเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกชีวิตครอบครัว ฉะนั้น หากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วไป สื่อก็จะไม่นำเสนอประเด็นข่าวนี้นี้ เพราะไม่มีคุณค่าข่าวที่มากเพียงพอ แต่เมื่อมีบุคคลที่มีชื่อเสียงเข้าไปเกี่ยวข้อง จึงทำให้ข่าวมีคุณค่ามากพอที่จะนำเสนอ แต่ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ไวต่อความรู้สึก (sensitive) ดังนั้น ภาษาที่สื่อใช้ จึงไม่ได้ตัดสินหรือวางกรอบใครในแง่ลบ หากแต่ก็ยังคงมีการเลือกใช้คำสร้างสีสันเพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน ให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วมต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์เดลินิวส์จะใช้คำที่ชั้นยยะให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งที่ยู่เหนือความคาดหมาย ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา สังคมเห็นว่าบูมเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในทุกๆเรื่อง ดังนั้นสังคมจึงค่อนข้างคาดหวังว่า บูมก็น่าจะประสบความสำเร็จในเรื่องชีวิตคู่เช่นกัน ดังนั้น เมื่อบูมออกมาเปิดเผยข้อเท็จจริง สื่อจึงคิดแทนคนอ่านในทำนองว่า ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้บูม เช่น

ชื่อกร๊กล่ม ‘บูม-ปนัดดา’ เตียงหัก! เปิดใจย่าไว้มือที่ 3 แทรก เหตุไลฟ์สไตล์แตกต่างกัน แยกบ้านกับ ‘คุณวี’ 2 เดือน ขอเป็นพ่อและแม่ดูแลลูก (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

ดังนั้น ถึงแม้ว่าประเด็นนี้จะไม่ได้ถูกวางกรอบจากภาษาที่สื่อใช้ในการพาดหัวข่าวเท่าไรนัก แต่ก็ถูกวางกรอบจากตัวเนื้อหาข่าวที่เกิดขึ้น รวมทั้งถูกวางกรอบจากบุคคลในช่วงนั่นเอง

นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ยังมีการเลือกใช้คำเพื่อนำสนใจและโดดเด่น ดังนี้

ก.) การใช้ภาษาปาก คือการนำภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว เช่น บูม-ปนัดดา รับเตียงหัก เลิกผัว เผย-แยกกัน อยู่มา 3-4 เดือนแล้ว (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50) บูม-ปนัดดา แฉนาที่เตียงหัก รับทะเลาะผัวรุนแรง ถอดแหวน-แลกกัน ยังหวังหวานกลับคืนดี (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

ชื่อกร๊กล่ม ‘บูม-ปนัดดา’ เตียงหัก! เปิดใจย่าไว้มือที่ 3 แทรก เหตุไลฟ์สไตล์แตกต่างกัน แยกบ้านกับ ‘คุณวี’ 2 เดือน ขอเป็นพ่อและแม่ดูแลลูก (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

การนำภาษาปาก หรือภาษาที่พูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาใช้พาดหัวข่าว ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพูดคุยอยู่ในวงสนทนา เหมือนหนังสือพิมพ์พูดกับผู้อ่าน

ข.) การนำคำทับศัพท์มาใช้ เช่น ชื่อ (“ช็อก” มาจาก shock เป็นคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึงกริยาและคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึง อาการตะลึง) ไลฟ์สไตล์ (“ไลฟ์สไตล์” มาจาก lifestyle เป็นคำนามในภาษาอังกฤษ หมายถึงรูปแบบการดำเนินชีวิต)

การนำคำทับศัพท์มาใช้ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่ เพราะคำบางคำเมื่อแปลความเป็นภาษาไทยอาจต้องใช้จำนวนตัวอักษรมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถสรุปประเด็นได้อย่างครอบคลุม แต่คำภาษาต่างประเทศบางคำสามารถให้ความหมายที่ผู้อ่านเข้าใจได้ทันที นอกจากนี้บางครั้งก็ใช้คำทับศัพท์เพื่อให้ข่าวดูน่าสนใจ

ค.) ตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ รวมถึงการขยายความ เช่น

บุ่ม-ปนัดดาธิบดียิงหักเล็กผัว เหย-แยกกันอยู่มา 3-4 เดือนแล้ว (เหย มาจาก เปิดเหย : ไทยรัฐ 30 ก.พ. 51)

ชื่อกรีกกลุ่ม ‘บุ่ม-ปนัดดา’ เที่ยงหัก! เปิดใจย่าไว้มือที่ 3 แทรก เหตุไลฟ์สไตล์แตกต่างกัน แยกบ้านกับ ‘คุณวี’ 2 เดือน ขอเป็นพ่อและแม่ดูแลลูก (เหตุ มาจาก สาเหตุ : เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

การตัดส่วนหน้าหรือส่วนหลังของคำ การใช้ตัวย่อ ก็เพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และให้สะดวก รวมถึงการขยายความเพื่อให้จำนวนตัวอักษรพอดีกับพื้นที่ หรือทำให้สารนั้นๆ มีความหมายที่ชัดเจนมากขึ้น

ง.) การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ เช่น

บุ่ม-ปนัดดาธิบดียิงหักเล็กผัว เหย-แยกกันอยู่มา 3-4 เดือนแล้ว (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

บุ่ม-ปนัดดาแอนาที่เที่ยงหัก รับทะเลาะผัวรุนแรง ถอดแหวน-แลกกัน ยังหวังหวัง
กลับคืนดี (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

‘บุ่ม-ปนัดดา’ อุ้มลูกแถมปรักร้าว! ‘กงสี’ ทำสัมพันธสะบั้น จะให้หยุดงานบันเทิง
คงไม่ได้ ขอเลี้ยงดู ‘อันดามัน’ ด้วยตัวเอง (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

การใช้คำสร้างสีสัน สร้างอารมณ์ ก็เพื่อเรียกร้องความน่าสนใจ ทำให้เห็นภาพข่าวที่
ชัดเจนขึ้น แต่บางครั้งก็อาจส่งผลให้ข่าวเกินจริง

จ.) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

- อัญประกาศเดี่ยว (‘.....’) และ อัญประกาศคู่ (“.....”) เช่น
ชื่อกรีกกลุ่ม ‘บุ่ม-ปนัดดา’ เที่ยงหัก! เปิดใจย่าไว้มือที่ 3 แทรก เหตุไลฟ์
สไตล์แตกต่างกัน แยกบ้านกับ ‘คุณวี’ 2 เดือน ขอเป็นพ่อและแม่ดูแลลูก (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

‘บุ่ม-ปนัดดา’ อุ้มลูกแถมปรักร้าว! ‘กงสี’ ทำสัมพันธสะบั้น จะให้หยุด
งานบันเทิงคงไม่ได้ ขอเลี้ยงดู ‘อันดามัน’ ด้วยตัวเอง (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ มักใช้เน้นคำที่สำคัญของประโยค ทั้ง
นามจริงของบุคคล สมญานาม ยศ ตำแหน่ง สิ่งของ กริยาหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ
ได้ชัดเจนว่า อะไรคือประเด็นสำคัญของข่าว หรือหนังสือพิมพ์กำลังพยายามจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านรู้มาก
ที่สุด

- ยัติภังค์ (-) เช่น

บุ่ม-ปนัดดาธิบดียิงหักเล็กผัว เหย-แยกกันอยู่มา 3-4 เดือนแล้ว (ไทยรัฐ
30 ต.ค. 50)

บุ่ม-ปนัดดาเจนาที่เตียงหัก รับทะเลาะฝักรุนแรง ถอดแหวน-แลกกัน
ยังหวังหวนกลับคืนดี (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในหัวข้อนี้ ก็เพื่อแยกคำสองคำ หรือ
ข้อความออกจากกัน โดยที่ระหว่างคำหรือข้อความเหล่านั้นเชื่อมด้วยคำว่า “และ” จึงเป็นการช่วยประหยัด
พื้นที่ของการพาดหัว นอกจากนี้ จะพบว่าระหว่างคำเหล่านั้นยังเชื่อมด้วยคำว่า “ถึง” อีกทั้งบางครั้งก็ใช้
เพื่อขยายความคำข้างหน้า เช่น

- อัสเจรีย์ (!)

‘บุ่ม-ปนัดดา’ อุ่มลูกแจปมรักร้า! ‘กงสี’ ทำสัมพันธะบั้น จะให้หยุด
งานบันเทิงกงไม้ได้ ขอเลี้ยงดู ‘อันคามัน’ ด้วยตัวเอง (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

การใช้เครื่องหมายอัสเจรีย์ก็เพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลใน
ข่าว หรือผู้เขียนพาดหัวข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ทำให้น้ำเสียงของคำหรือข้อความดูมีน้ำหนักมาก
ขึ้น ดูน่าตื่นเต้นหรือน่าตกใจ และอาจทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่า เรื่องที่พาดหัวข่าวนั้นน่าตื่นเต้น น่าทึ่ง
หรือหนักแน่น เป็นการสร้างให้ผู้อ่านเห็นถึงอารมณ์ น้ำหนัก ทิศทางของข่าว

ส่วนการใช้แหล่งข่าวพบว่า ประเด็นการเลิกกันของบุ่มและวินั้น บุ่มจะเป็นแหล่งข่าว
หลักเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ออกมาให้ข้อเท็จจริง ส่วนวินีและคนอื่นๆจะไม่มีบทบาทในการให้ข้อมูล เป็น
เพียงแหล่งข่าวที่ถูกอ้างอิงถึงเท่านั้น โดยบุ่มพยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุของการเลิกกันว่าเป็นเพราะเข้ากัน
ไม่ได้ มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน บุ่มไม่สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวของวินซึ่งมีวัฒนธรรมการ
อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ เป็นระบบกงสี บุ่มจึงรู้สึกว่ไม่มีความเป็นส่วนตัว อีกทั้งไม่สามารถทำตาม
แบบอย่างที่ดีควรจะเป็นของวัฒนธรรมจีนได้ ที่มองว่าผู้หญิงควรอยู่บ้าน ช่วยเหลืองานที่บ้าน เป็น
แม่บ้าน หากแต่บุ่มมองว่างานในวงการบันเทิงทั้งดารา พิธีกรคืออาชีพของตนเอง

นอกจากนั้นบุ่มพยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่เกิดขึ้นว่าไม่เกี่ยวข้องกับมือที่ 3 และถึงแม้
จะเลิกกันแล้ว ก็ยังสามารถพูดคุยกันได้

ดังนั้นจากการพยายามระบุนสาเหตุที่ทำให้ต้องเลิกกันของบุ่มนั้น จึงเป็นการขี้นยยะให้
เห็นว่า ไม่ได้เลิกเพราะพฤติกรรมที่เหลวแหลก เจ้าชู้ นอกใจของอีกฝ่าย จึงทำให้น้ำหนักข่าวดูเป็นบวก
หากแต่เมื่อประกอบกับตัวบุ่มซึ่งถูกตั้งคมให้ค่าทางลบมาโดยตลอด อีกทั้งในเหตุการณ์นี้จะชี้ให้เห็นว่า
บุ่มก็ไม่ได้มีความนอบน้อมที่จะปรับตัวเองเข้าหาครอบครัวผู้ใหญ่ของวิน ดังนั้นจากบทบาทของบุ่มที่ค่อนข้าง
เป็นลบ เมื่อประกอบกับเหตุการณ์ที่บั้นทอนจิตใจแต่ให้ค่าทางบวก จึงเป็นการลดทอนทิศทางข่าวให้เป็น
กลาง

โดยสรุปแล้ว แหล่งข่าวต่างๆที่สื่อใช้ จะเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นบุคคลในข่าว ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งยังเป็นประเด็นเรื่อง “ครอบครัว” ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นสื่อจึงเลือกใช้นุ่ม วิ นื่องอันคามัน และครอบครัวของ วิ เป็นแหล่งข่าวหลัก ซึ่งการให้ค่าทางบวกหรือลบของแหล่งข่าวนั้น จะขึ้นอยู่กับรายละเอียดของเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบหลัก

ส่วนในด้านการเลือกประเด็นมานำเสนอ ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์มุ่งนำเสนอเหมือนกัน นั่นก็คือประเด็นการแยกทางกัน แต่รายละเอียดของประเด็นที่ถูกนำเสนอในพาดหัวข่าวจะแตกต่างกัน โดยไทยรัฐจะให้ความสำคัญกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไร หากแต่เดลินิวส์จะชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่เล็กกัน

เป็นที่สังเกตว่า ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์จะไม่มีประเด็นด้านอื่น เพราะรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งไม่มีใครสร้างประเด็นใหม่ๆขึ้นมา มีเพียงนุ้มออกมาพูดเพียงคนเดียว

อนึ่งจะพบว่า ประเด็นข่าวนี้เกี่ยวข้องกับ “ครอบครัว” ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับสังคมไทย แต่ประเด็นที่ไทยรัฐเลือกมานำเสนอในพาดหัวข่าว กลับไม่พบในส่วนของบุตรซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง แตกต่างจากเดลินิวส์ที่มีการกล่าวถึงทุกครั้ง ทำให้เกิดการตีความได้ว่าบุตรไม่ใช่ประเด็นหลักของการมีปัญหาระหว่างนุ้มและวิ ทั้งก่อนและหลังแยกทางกัน สังเกตได้จากกรณีที่เดลินิวส์เลือกนำเสนอ บุตรก็ไม่ได้มีบทบาทเป็นผู้สร้างทัศนคติ นำหนักข่าวด้วยตัวเอง หากแต่เป็นผู้ที่ถูกกล่าวอ้างถึงจากนุ้มที่แสดงบทบาทความเป็นแม่

2.3 วิเคราะห์เนื้อหา

1) การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว

การนำเสนอข่าว นักข่าวจะมีการเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว รวมทั้งมีการกำหนดแนวทางให้ผู้อ่านตีความเหตุการณ์ข่าวไปในทิศทางใดได้ โดยผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว

กลวิธีการเสนอข่าวกรณีนุ้มของหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ นำเสนอโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนแบบพรรณนาถึงอาภัพกิริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าว รวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายและการตีความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ ตัวอย่างเช่น

“ทันทีที่เปิดรายการมีการนำภาพในอดีตตอนความรักยังหวานฉ่ำมาฉาย ทำให้นุ้มถึงกับน้ำตาคลอเข้าคิดถึงวันขึ้นคืนสุขในอดีตกับสามี...”(ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“บ๋ม-ปนัดดา วงศ์ผู้ดี ประกาศลั่นเตียงหักสะบั้นแล้ว เผยชีวิตรักกับอดีตสามี ‘วีรพงศ์ พิพิธสุขสันต์’ นักรุกฆาตกรรมไปไม่รอด จำเป็นที่จะต้องแยกทางกัน โดยปริยาย ระบุชีวิตการเป็นอยู่แตกต่างกันมาก พยายามปรับตัวเข้าหาแต่ก็ไม่สำเร็จ เลยจับเข้าคุกกัน ผลต้องแยกทางสถานเดียว เจ้าตัวแจงแยกกันอยู่นานเกือบ 2 เดือนแล้ว โดยไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง ช่วยแรกกลัวสื่อจะรู้ แต่ครอบครัวให้กำลังใจและเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องยอมรับความจริง จึงกล้าออกมาเปิดเผย เปรยช่วงแรกร้องไห้ระงม ข้าวปลากินไม่ลงจนน้ำหนักตัวลดฮวบ ชี้อากาศจะกลับมาใช้ชีวิตคู่เหมือนเดิมยากมาก ระบุจะเป็นทั้งพ่อและแม่คอยดูแลลูกอย่างเต็มที่” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“น้ำตาซึมกลางรายการบางกอกrama ‘บ๋ม-ปนัดดา’ อุ้มลูกสาวแน่นๆ สาเหตุเตียงหักกับสามี เกิดจากปัจจัยหลายอย่าง กรณีครอบครัวฝ่ายชายเป็นคนจีน กลัวจะให้หยุดงานบันเทิงไปช่วยงานกงสีคงไม่ได้ ส่วนน้องอันดามันจะเลี้ยงดูด้วยตัวเอง แต่ไม่ได้ปีคั่นพ่อพบลูก พร้อมยินดีหากฝ่ายชายมีครอบครัวใหม่ แต่ยังหวังลึกๆ อนาคตอาจกลับมาเป็นเหมือนเดิม” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

“บ๋ม-ปนัดดา ย้ำอีกรอบเลิกสามีทั้งที่แต่งงานได้ไม่ถึง 3 ปี ไม่มีมือที่ 3 แม่เคยมีข่าวหนุ่มวิควงสาวอื่น...ยืนยงรักกันและอยากกลับมาอยู่พร้อมหน้าอีก แต่ต่างฝ่ายต่างมีชีวิตของตัวเอง และคิดสวนทาง...” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เนื้อหาข่าวมีการใช้เทคนิคการพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ระยะเวลาการใช้ชีวิตคู่ของบ๋มและวิคองข้างสั้น ทั้งๆที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่ถึง 3 ปี ก็ต้องเลิกกันแล้ว โดยพยายามให้เวลา ให้โอกาสในปรับตัวเข้าหากันแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ดังนั้น จึงจำเป็นต้องตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ เพราะเป็นหนทางการแก้ปัญหาวิธีสุดท้ายที่เหลืออยู่ ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว บ๋มจึงรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสื่อพยายามพรรณนาให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าเป็นเพราะปัญหาการใช้ชีวิตคู่ของทั้งสองคนที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ไม่เกี่ยวกับบุคคลที่สาม อีกทั้งปัญหาด้านครอบครัวของฝ่ายชายที่เป็นแบบสังคมจีนก็ไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญที่สุด

นอกจากนั้นสื่อยังมีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวบ๋ม และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สอดแทรกผ่านเนื้อหาที่น่าเสนอ ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับสิ่งที่สื่อได้พรรณนาไว้ข้างต้น เช่น

“หลังจากใช้ชีวิตคู่มาได้ไม่ถึง 3 ปี บ๋มยอมรับแล้วว่า ชีวิตรักมาถึงทางตัน โดยบ๋มเปิดใจซ้ำๆ ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว...ว่าตอนนี้ได้ตัดสินใจแยกทางกับสามีแล้ว และได้ย้ายออกไปอยู่คอนโดมิเนียมของตัวเอง...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“บ๋มที่ต้องได้ชื่อเป็นแม่มาด้วยวัยเพียง 31 ปี กล่าวอีกว่า ได้แยกกันอยู่กับสามี 3-4 เดือนแล้ว...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“กล่าวถึงกรณีที่มีข่าวว่ามีการทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นออกจิวใส่กันนั้น มายสาว หมาดๆยอมรับว่าจริง แต่ทะเลาะกันเรื่องเล็กน้อย...”(ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

จากตัวอย่างจะพบว่าสื่อได้มีการตั้งสมญานามเรียกบุ่มเพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นบุคคลที่ผ่านการแต่งงานมาแล้วและก็ต้องเลิกกรากันไปต่างๆที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นาน และอายุก็ยังไม่เยอะ ซึ่งเป็น การขึ้นนัยยะให้เห็นว่าถึงจะสวย จะสาว จะเก่งเพียงใด แต่ก็ยังคงหนีไม่พ้นปัญหาครอบครัว

นอกจากนั้น สื่อก็ยังเน้นการนำเสนอจากคำสัมภาษณ์ของบุ่มเป็นหลัก ซึ่งแยกเป็น ประเด็นต่างๆได้แก่ การเล่ารายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สาเหตุของการเลิกกัน ความรู้สึกจากเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น ผลกระทบและการดูแลลูก โอกาสการคืนดีกัน รวมทั้งการแก้ปัญหาก่อนที่จะตัดสินใจเลิกกรากัน ตัวอย่างเช่น

“บุ่มได้เปิดใจให้สัมภาษณ์กรณีที่มีข่าวลือออกมาก่อนหน้านี้ว่ากำลังประสบปัญหาชีวิต รักร ครอบครัวยุติว่า จะล้มเหลว โดยบุ่มกล่าวด้วยสีหน้าไม่ส่อแวววิตกว่า ข่าวลือเรื่องคนเดียวหักกับวี เป็นเรื่องจริง เนื่องจากแยกบ้านกันอยู่ 2 เดือนแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ตนพยายามจะ เคลียร์ปัญหา แต่สุดท้ายไม่สามารถยุติได้ ทางเลือกสุดท้ายคือต้องตัดสินใจแยกทางกัน โดยไม่มีมือที่สาม เข้ามาเกี่ยวข้อง” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“...ชีวิตคู่สั้น ไปนิดหนึ่งเมื่อเทียบกับคู่อื่นๆ แต่เราก็ได้ศึกษากันมาพอสมควรแล้วว่า ถ้า 2 คนต้องมานั่งเครียดกับปัญหาที่เกิดขึ้นก็ไม่ไหว สู้ตัดสินใจเลิกกรากันและแยกกันอยู่ดีกว่า” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ประเด็นใหญ่คือเรื่องปัญหาที่ต้องแยกทางกันนั้น เป็นเพราะไลฟ์สไตล์หรือวิถีการ เป็นอยู่ของเราต่างกันมาก หลังจากที่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไร บุ่มก็พยายามปรับตัวเข้าหา แต่ไม่สามารถทำให้ เรา 2 คนจึงมานั่งคุยกัน...” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“ประเด็นใหญ่คือเรื่องปัญหาที่ต้องแยกทางกันนั้น เป็นเพราะไลฟ์สไตล์หรือวิถีการ เป็นอยู่ของเราต่างกันมาก หลังจากที่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไร บุ่มก็พยายามปรับตัวเข้าหา แต่ไม่สามารถทำให้ เรา 2 คนจึงมานั่งคุยกัน...” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“ก็อยากกลับมาอยู่พร้อมหน้า 3 คน พ่อแม่ลูกเหมือนกัน แต่วันนี้อยู่ที่คน 2 คน ต้อง เคลียร์กันก่อน วิเอาก็ต้องเคลียร์จุดยืนเขาก่อน ไม่งั้นปัญหาก็ยังอยู่ในใจ ภาระของครอบครัวเขาทำธุรกิจ แบบกงสี แต่บุ่มมีภาระที่ไม่สามารถทำงานกงสีได้” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

โดยสรุปแล้วการดำเนินเรื่องของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเคลินิวส์จะเริ่มต้นด้วยการออกมาเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ด้านการใช้ชีวิตคู่จากการให้สัมภาษณ์ของบุ่มเอง โดยสื่อพยายามเน้นย้ำให้เห็นว่าเป็นการเลิกที่เกิดจากการมีรูปแบบชีวิต มีแนวทางการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน แม้จะพยายามปรับตัวเข้าหากันแล้วก็ตาม แต่ด้วยวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างบุ่มที่มีความเป็นตะวันตกค่อนข้างสูง กล้าพูดกล้าตัดสินใจ จนดูเป็นคนก้าวร้าว แตกต่างจากวิที่ถูกบ่มเพาะด้วยวัฒนธรรมจีน เป็นคนเงียบ นอบน้อม เชื้อฟุ้งผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมาถึงจุดจบของความเป็นครอบครัว โดยทั้งไทยรัฐและเคลินิวส์จะมีเนื้อหาข่าวที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะประเด็นข่าวการเลิกกรากัน เป็นเรื่องที่อ่อนไหวต่อความรู้สึก มีบุคคลที่เกี่ยวข้องน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีที่ไม่มีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น

...บุ่ม-ปนัดดา วงศ์ผู้ดี ประกาศันเดียวหักสะบั้นแล้ว เผยชีวิตรักกับอดีตสามี ‘วีรพงศ์ พิพิธสุขสันต์’ นักธุรกิจหนุ่มไปไม่รอด จำเป็นที่จะต้องแยกทางกันโดยปริยาย ระบุชีวิตการเป็นอยู่แตกต่างกันมาก พยายามปรับตัวเข้าหากันแต่ก็ไม่สำเร็จ เลยจับเข้าคุกกัน ผลต้องแยกทางสถานเดียว เจ้าตัวแฉแยกกันอยู่นานเกือบ 2 เดือนแล้ว โดยไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง ช่วงแรกกลัวสื่อจะรู้ แต่ครอบครัวให้กำลังใจและเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องยอมรับความจริง จึงกล้าออกมาเปิดเผย เปรยช่วงแรกร้องไห้ระงม ข้าวปลากินไม่ลงจนน้ำหนักตัวลดฮวบ ชี้อากาศจะกลับมาใช้ชีวิตคู่เหมือนเดิมยากมาก ระบุจะเป็นทั้งพ่อและแม่คอยดูแลลูกอย่างเต็มที่

...พอมีปัญหาถึงวันที่ตัดสินใจเลิกกันจริงๆ ก็สิ้นแหวนหมั่นแก่กัน โดยเวียนมือมาให้บุ่มถอดเอง ถอดแล้วใจหาย วันนั้นเป็นความรู้สึกที่หาทางออกไม่ได้ คิดไว้แล้วว่า ถอด ณ วันนั้นไปเพื่อจะมีอะไรดีขึ้น

...จริงๆเป็นเรื่องของไลฟ์สไตล์เราไม่เหมือนกัน พอมาใช้ชีวิตด้วยกันก็ไม่ได้ บุ่มก็รักงานของบุ่ม คุณวิก็รักงานของเขา ช่วงเวลามันสวนทางกัน ทำให้เราห่างกันเรื่อยมา

...ยอมรับว่าช่วงแรกที่เกิดปัญหา รู้สึกเฮิร์ต เสียใจมาก จนน้ำหนักลดไปหลายกก. เพราะเรื่องเลิกรากันเป็นสิ่งที่ไม่อยากจะเกิดขึ้น แต่ตอนนี้สามารถทำใจได้เยอะแล้ว ช่วงตอนที่ปัญหาเยอะ รู้สึกว่าตัวเองเบลอ ส่วนฝั่งสามีก็ดูเฮิร์ตเหมือนกัน

...บุ่มจะเป็นคนเลี้ยงลูกเอง เพราะเคยคุยกับคุณวิตั้งแต่ตอนตั้งท้องว่าในอนาคตไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ลูกจะต้องอยู่กับบุ่ม แต่ก็ไม่ได้ปิดกั้นเขา จะมารับลูก พาไปทานข้าว ไปมาหาสู่กันได้ตลอด จึงเป็นไปไม่ได้ที่ลูกจะไปอยู่กับคุณวิ เขารู้ดี ไม่น่าเรื่องนี้เราอาจจะต้องทำสัญญากัน 2 คน เรื่องเลี้ยงลูก

...ก็อยากกลับมาอยู่พร้อมหน้า 3 คน พ่อแม่ลูกเหมือนกัน แต่วันนี้อยู่ที่คน 2 คน ต้องเคลียร์กันก่อน วิเองก็ต้องเคลียร์จุดยืนเขาก่อน ไม่น่าปัญหาที่ยังอยู่ในใจ ภาระของครอบครัวเขาทำธุรกิจแบบกงสี แต่บุ่มมีภาระที่ไม่สามารถทำงานกงสีได้

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่า “บุ่ม” ที่ถึงแม้ตลอดเวลาที่ผ่านมาจะถูกสังคมมองว่าเก่ง แกร่ง ฉลาด แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จด้านการใช้ชีวิตคู่ ไม่มีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นจึงเป็นการชี้นำยะให้เห็นว่า ปัญหาครอบครัวสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ว่าจะฉลาดเพียงใด เก่งเพียงใด หรือแม้กระทั่งร่ำรวยเพียงใดก็ตาม

โดยสื่อยังวางกรอบให้เห็นว่าการตัดสินใจของบุ่มนั้น เป็นการตัดสินใจร่วมกัน มีการปรึกษากันไว้แล้ว ต่างก็พยายามปรับตัวเข้าหากัน แต่ก็ไม่สามารถผืนได้ ดังนั้นการแยกทางกันจึงเป็นทางออกที่เหลืออยู่

นอกจากนั้น สื่อยังวางกรอบให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าบุ่มจะเคยพูดมาแต่ไหนแต่ไรว่าหากมีปัญหาใดๆเกิดขึ้น ลูกจะต้องอยู่กับตนเอง แต่บุ่มก็ยังคำนึงถึงความรู้สึกของลูก จึงไม่มีการกีดกันพ่อลูก และพยายามรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีกับวิ โดยแม่จะแยกทางกัน แต่ก็ยังสามารถไปไหนมาไหนกันเป็นครอบครัวได้ แสดงให้เห็นว่าทั้งคู่ต่างก็รักและทำเพื่อลูกได้ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหากับเด็ก

2) การเลือกข้อมูล

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการเลือกข้อมูลในการนำเสนอเกี่ยวกับข่าวบุ่มและวิแยกทางกัน จำแนกได้ ดังนี้

ก.) บุคคลในข่าวและการเลือกแหล่งข่าว

บุคคลในข่าว หมายถึง บุคคลที่ปรากฏหรือถูกนำมาใช้อ้างอิงในข่าว ซึ่งจะมี ความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า โดยจะทำหน้าที่เป็นตัวดำเนินเรื่องในข่าวนั้นๆ บุคคลในที่นี่ไม่ได้หมายความเฉพาะแหล่งข่าว แต่หมายรวมถึงบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าว หรือที่เรียกว่า “ผู้ตกเป็นข่าว” ซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูล หรือวิพากษ์วิจารณ์ หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย

แหล่งข่าวหลักของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ คือ บุ่ม ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เป็นผู้เปิดเผยเหตุการณ์ทั้งหมดเอง ไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยรายละเอียดเหตุการณ์ สาเหตุ ความรู้สึก และผลกระทบ ซึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่อ่อนไหวต่อความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นกับครอบครัวตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวที่มีบุตรแล้ว เพราะนอกจากจะมีผลกระทบต่อตนเองแล้ว ยังมีผลกระทบต่อลูกซึ่งจะเติบโตขึ้น และไม่มีใครสามารถคาดเดาได้ว่าการที่พ่อแม่มีปัญหาแยกทางกัน จะทำให้ลูกกลายเป็นเด็กมีปัญหาหรือไม่

ดังนั้น บุ่มจึงเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงที่มีน้ำหนักให้ค่าทางบวกจากสาเหตุที่เลิกกันและพฤติกรรมที่แสดงออกระหว่างกันหลังจากเลิกกันแล้ว โดยจะเห็นได้ว่าทั้งคู่ยังคงอยู่ ยังไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่ เพียงแต่ลดระดับความสัมพันธ์ลง

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าวซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูลหรือวิพากษ์วิจารณ์หรือออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย นั่นก็คือ วิ และน้องอันดามัน ซึ่งเป็นแหล่งข่าวทางบวก เพราะก่อนที่ทั้งคู่จะตัดสินใจแยกทางกันนั้น ทั้งบูมและวีต่างก็พยายามปรับตัวเข้าหากันแล้ว อีกทั้งการเลิกรากันยังต้องคำนึงถึงลูกเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งเหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ไม่มีการเถียงกันเลี้ยงดู ไม่มีการแย่งลูกกัน ในทางกลับกันทั้งบูมและวี ถึงแม้จะเลิกรากัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ ช่วยกันเลี้ยงดู ในฐานะพ่อแม่ ยังคงให้ความอบอุ่นดูแลลูก เช่น

...เชื่อว่าทุกคู่ก็คงอยากกลับมาเหมือนเดิม และวันนี้เรายังไม่ได้เกลียดกัน คุณวิยังสามารถที่จะมาเจอลูก พาลูกไปเลี้ยงได้...วีก็ช่วยเรื่องการเงินของลูกบ้าง ตอนนี่กำลังทำข้อตกลงเรื่องเงินของลูก ส่วนเรื่องสินสมรสอะไรที่เป็นของตนก็ยังเป็นของตน ของสามีก็เป็นของสามี (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

...โดยส่วนตัวบูมเลี้ยงลูกได้สบายๆ ไม่มีปัญหาอะไร ในอนาคตคุณวิเขาอาจจะไปมีครอบครัวใหม่ ลูกจึงอยู่กับบูมดีกว่า ซึ่งถ้าถึงเวลานั้นก็ยินดีกับเขาด้วย อย่างไรก็ตามพื่อน้องอันดามันโตขึ้น ก็อาจต้องคุยกับคุณวิเรื่องค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูลูกว่าเขาจะต้องออกเท่าไร เรื่องนี้บูมไม่ได้เรียกร้อง เพียงแต่อยากให้เขาสานสัมพันธ์กับลูก ให้ความเป็นพ่อเป็นลูกดูแลกันไปจนอันดามันอายุ 20 ปี (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

เมื่อเทียบสัดส่วนของการใช้แหล่งข่าวด้านบวกและลบ รวมถึงแหล่งข่าวที่เป็นกลางให้ข้อเท็จจริง พบว่ามีเพียงแหล่งข่าวด้านบวกและแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงเท่านั้น เนื่องจากรายละเอียดเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งไม่มีการดึงบุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้นจึงไม่มีแหล่งข่าวด้านลบ ดังตารางเปรียบเทียบด้านล่าง

ตารางที่ 30 สรุปแหล่งข่าวกรณีบูมและวี

แหล่งข่าวด้านบวก	แหล่งข่าวด้านลบ	แหล่งข่าวข้อเท็จจริง
วิระพงษ์		บูม-ปนัดดา
น้องอันดามัน		

ข.) การเลือกรายละเอียด เลือกประเด็นข่าว

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีรายละเอียดมาก ในการนำเสนอข่าวผู้สื่อข่าวจำเป็นต้องเลือกนำเสนอเฉพาะข้อเท็จจริงบางส่วนและตัดข้อเท็จจริงบางส่วนออกไป

การคัดเลือกข้อเท็จจริงก็คือ การเลือกประเด็นข่าวซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการเดินเรื่องของข่าว เป็นตัวกำหนดว่าโครงเรื่องของข่าวจะดำเนินไปทิศทางใด รวมถึงเป็นตัววางกรอบแนวคิดของเรื่องให้กับผู้อ่านได้อีกด้วย ในกรณีนี้จะพบว่าประเด็นหลักๆที่สื่อเลือกนำเสนอ ได้แก่

- เหตุการณ์การเลิกกรำกัน

หนังสือพิมพ์จะมีการลงเนื้อหาข่าวส่วนนี้ในตอนต้นของการเสนอข่าว เพื่อสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้อ่านทราบว่า เป็นข่าวเรื่องอะไร มีความสำคัญอย่างไร เช่น

“นุ้ม-ปนัดดา เตียงหัก รับลมหนาว ปดฉากรัก 3 ปี มีพยานรัก 1 คน เผย แยกกันอยู่กับสามีมา 3-4 เดือนแล้ว โดยชอบลูกสาวน้องอันตามัน ไปเลี้ยงเองที่คอนโด ยันไม่มีเหตุมีมือที่สามเข้ามายุ่งย่ำ แต่มาจากไลฟ์สไตล์คนละแบบ และพยายามสมานรอยร้าวแล้ว แต่เอาไม่อยู่ จึงต้องแยกทาง เป็นการจากกันด้วยดี เชื่อไม่มีปัญหาการแบ่งทรัพย์สิน เพราะไม่ได้จดทะเบียนสมรส ตอนนี้ได้แต่ขอทำใจ แล้วมุ่งมั่นทำงานหาเงินเลี้ยงลูก” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“นุ้ม-ปนัดดา วงศ์ผู้ดี ประกาศลั่นเตียงหักสะบั้นแล้ว เผยชีวิตรักกับอดีตสามี ‘วีรพงศ์ พิพิธสุขสันต์’ นักธุรกิจหนุ่มไปไม่รอด จำเป็นที่จะต้องแยกทางกันโดยปริยาย ระบุชีวิตการเป็นอยู่แตกต่างกันมาก พยายามปรับตัวเข้าหาแต่ก็ไม่สำเร็จ เลยจับเข้าคุกกัน ผลต้องแยกทางสถานเดียว เจ้าตัวแจงแยกกันอยู่นานเกือบ 2 เดือนแล้ว โดยไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง ช่วงแรกกลัวสื่อจะรู้ แต่ครอบครัวให้กำลังใจและเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องยอมรับความจริง จึงกล้าออกมาเปิดเผย เปรยช่วงแรกร้องไห้ระงม ข้าวปลากินไม่ลงจนน้ำหนักตัวลดฮวบ ซึ่งโอกาสจะกลับมาใช้ชีวิตเหมือนเดิมยากมาก ระบุจะเป็นทั้งพ่อและแม่คอยดูแลลูกอย่างเต็มที่” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“นุ้ม-ปนัดดา ย้ำอีกรอบเลิกสามีทั้งที่แต่งงานได้ไม่ถึง 3 ปี ไม่มีมือที่ 3 แม้เคยมีข่าวหนุ่มวิควงสาวอื่น โต้ทุกข่าวทั้งเรื่องเข้ากับครอบครัวฝ่ายชายไม่ได้ และให้กำเนิดลูกสาว ไม่ใช่ลูกชาย แต่ยอมรับทะเลาะกันรุนแรงก่อนตัดสินใจ แยกทางถอดแหวนหมั้นคืนกัน โดยเป็นคนถอดแหวนจากนิ้วสามีด้วยตัวเอง ยืนยันยังรักกันและอยากกลับมาอยู่พร้อมหน้าอีก แต่ต่างฝ่ายต่างมีชีวิตของตัวเอง และคิดสวนทาง แม้แต่เรื่องที่เรียนของลูก เตรียมร่างสัญญาให้อดีตสามีส่งเสียลูกจนอายุ 20 ปี” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“น้ำตาซึมกลางรายการบางกอกกรามา ‘นุ้ม-ปนัดดา’ อุ้มลูกสาวแฉสาเหตุเตียงหักกับสามี เกิดจากปัจจัยหลายอย่าง กรณีครอบครัวฝ่ายชายเป็นคนจีน ครัวจะให้หยุดงานบ้านทิ้งไปช่วยงานกงสีคงไม่ได้ ส่วนน้องอันตามันจะเลี้ยงดูด้วยตัวเอง แต่ไม่ได้ปิดกั้นพ่อพบลูก พร้อมยินดีหากฝ่ายชายมีครอบครัวใหม่ แต่ยังหวังลึกๆ อนาคตอาจกลับมาเป็นเหมือนเดิม” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

ในประเด็นการรายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นการสรุปจากสื่ออื่น ทำให้หนังสือพิมพ์สามารถสอดแทรกความคิดเห็นได้ จะพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ต่างก็มีการสอดแทรกความคิดเห็นที่ต้องการสื่อลงไปในช่วง เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวนุ้ม ที่ต้องการชี้ให้เห็นว่านุ้มล้มเหลวเรื่องชีวิตคู่ ต้องแยกทางกับสามีหลังจากแต่งงานได้ไม่ถึง 3 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่

สั้นมาก อีกทั้งยังเป็นการขึ้นยาระให้เห็นว่ามีปัญหาครอบครัวแตกแยกตั้งแต่อายุยังไม่มาก เพียงแค่ช่วงอายุ การเริ่มต้นชีวิตคู่ แต่ก็ล้มเหลวเสียแล้ว เช่น

“หลังจากใช้ชีวิตคู่มาได้ไม่ถึง 3 ปี บุ่มยอมรับแล้วว่า ชีวิตรักมาถึงทางตัน โดยบุ่มเปิดใจซ้ำๆ ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว...ว่าตอนนี้ได้ตัดสินใจแยกทางกับสามีแล้ว...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“บุ่มที่ต้องได้ชื่อเป็นแม่มาด้วยวัยเพียง 31 ปี กล่าวอีกว่าได้แยกกันอยู่ กับสามี 3-4 เดือนแล้ว...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“กล่าวถึงกรณีที่มีข่าวว่ามีการทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นออกจิวไล่กันนั้น แม่สาวหมาดๆยอมรับว่าจริง แต่ทะเลาะกันเรื่องเล็กน้อย...(ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“กรณีข่าวช็อกวงการบันเทิง ‘บุ่ม-ปนัดดา’ อดีตนางสาวไทยปี 2543 ประกาศแยกทางกับสามีนายวิรพงษ์ นักธุรกิจ หลังใช้ชีวิตคู่ครองคู่กันมาแค่ 2 ปีเศษ มีพยานรักเป็น บุตรสาวด้วยกัน 1 คน โดยบุ่มให้เหตุผลที่ต้องเลิกกันอย่างคลุมเครือว่า ลักษณะการใช้ชีวิตต่างกันจน ปรับตัวเข้าหากันไม่ได้” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

นอกจากการรายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะมาจากการบรรยายโดย สรุปลงจากสื่อแล้ว ยังนำเสนอจากบทสัมภาษณ์ของตัวบุ่มเองที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีเนื้อความ สอดคล้องกับที่สื่อได้บรรยายไว้แล้ว เช่น

“บุ่มยอมรับแล้วว่า ชีวิตรักมาถึงทางตัน โดยบุ่มเปิดใจซ้ำๆ ให้สัมภาษณ์ กับผู้สื่อข่าว...ว่าตอนนี้ได้ตัดสินใจแยกทางกับสามีแล้ว และได้ย้ายออกไปอยู่คอนโดมิเนียมของตัวเอง และได้นำลูกสาวน้องอันดามัน พยานรักมาเลี้ยงเอง แต่ไม่ได้ปิดกั้นไม่ให้พ่อลูกพบหน้ากัน” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“บุ่มที่ต้องได้ชื่อเป็นแม่มาด้วยวัยเพียง 31 ปี กล่าวอีกว่าได้แยกกันอยู่ กับสามี 3-4 เดือนแล้ว ส่วนสาเหตุก็เป็นเพราะว่าไลฟ์สไตล์ชีวิตที่ไม่ตรงกัน แต่คงไม่ถึงขั้นหย่าเพราะ ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันตั้งแต่แรก...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“บุ่มได้เปิดใจให้สัมภาษณ์กรณีที่มีข่าวลือออกมาก่อนหน้านี้ว่ากำลัง ประสบปัญหาชีวิตรัก ครอบครัวมีท่าว่าจะล้มเหลว โดยบุ่มกล่าวด้วยสีหน้าไม่ส่อแวววิตกว่า ข่าวลือเรื่อง ตนเตียงหักกับวิ เป็นเรื่องจริง เนื่องจากแยกบ้านกันอยู่นานเกือบ 2 เดือนแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ตน พยายามจะเคลียร์ปัญหา แต่สุดท้ายไม่สามารถยุติได้ ทางเลือกสุดท้ายคือต้องตัดสินใจแยกทางกัน โดยไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“หลังจากที่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไร บุ่มก็พยายามปรับตัวเข้าหา แต่ไม่สามารถทำได้ เรา 2 คนจึงมานั่งคุยกันเพื่อหาทางออก คำตอบคือทั้งสองฝ่ายต้องยอมรับในการที่จะ แยกกันอยู่ เรื่องที่เกิดขึ้นตนกับสามีไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้งกัน ต่างพยายามหาเหตุผลขึ้นมาถกกัน เพราะทั้ง

คู่ก็โตแล้ว ไม่ควรมาทะเลาะให้คนรอบข้างโดยเฉพาะลูกสาวได้รับรู้ หรือเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้น” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“กล่าวถึงกรณีที่มีข่าวว่ามีการทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นออกจิวไล่กันนั้น ม่ายสาวหมาดๆยอมรับว่าจริง แต่ทะเลาะกันเรื่องเล็กน้อย เราทะเลาะกันได้ 3 ชั่วโมง มันเป็นจุดที่ทำให้มานั่งคิดว่าทำไมต้องทะเลาะกันขนาดนี้ การมีปากเสียงมันเริ่มเยอะขึ้น เขาใช้คำพูดก็เป็นของวิแบบนี้ เลยคุยกันยาก” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“นุ่นเริ่มเปิดเผยถึงปัญหาหอรพะแห่งกับสามีว่า เราแยกกันอยู่ได้ 3-4 เดือนตามที่เป็นข่าวไปแล้ว คุณวีก็อยู่บ้านเขา นุ่นก็พาน้องอันดามัน ลูกสาวมาอยู่คอนโด...” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

“...เราเริ่มแก้ปัญหามาตั้งแต่แยกกันอยู่คนละห้อง พอไม่มีอะไรดีขึ้นก็แยกบ้านกันอยู่ นุ่นกล่าว” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

- ความรู้สึกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สื่อมีการสอดแทรกความคิดเห็นเพื่อชี้ให้เห็นถึงความรู้สึกของนุ่นต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการบรรยายอาการปฏิกิริยาของนุ่น ซึ่งทำให้เกิดการวางกรอบได้ว่านุ่นรู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และยังคงรู้สึกดีกับอดีตสามี ไม่ได้ต้องการบทสรุปด้วยการเลิกกรา หากแต่เป็นทางออกสุดท้ายที่เหลืออยู่ เช่น

“น้ำตาซึมกลางรายการบางกอกrama ‘นุ่น-ปนัดดา’ อุ้มลูกสาวแจ๋ซ่าสาเหตุเดียวหักกับสามี...” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

“นุ่นเปิดใจซ้ำๆ ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว.... ว่าตอนนี้ได้ตัดสินใจแยกทางกับสามีแล้ว....” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ทันทีที่เปิดรายการมีการนำภาพในอดีตตอนความรักยังหวานนำมาฉายทำให้นุ่นถึงกับน้ำตาคลอเป่าคิดถึงวันขึ้นคืนสุขในอดีตกับสามี...” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“ขณะสัมภาษณ์ทางรายการได้นำภาพเก่าๆเมื่อครั้งทั้งคู่ยังหวานชื่น เช่น ภาพแต่งงาน ภาพอุ้มลูกหลังคลอด ภาพไปเที่ยวต่างประเทศ ฯลฯ ทำเอาอดีตนางสาวไทยถึงกับน้ำตาซึมเป็นระยะ (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

นอกจากนั้นยังมีการนำเสนอความรู้สึกของนุ่นต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านการให้สัมภาษณ์โดยตรงจากตัวนุ่นเองว่ารู้สึกเสียใจ ซึ่งสอดคล้องกับอาการปฏิกิริยาที่สื่อสังเกตเห็นและเสนอไว้ เช่น

“นุ่นกล่าววว่า เราคิดทบทวนแล้วว่าคงต้องถอยกันคนละก้าว ยอมรับว่า วันนั้นต่างคนต่างร้องไห้ เขายื่นมือมาให้เราถอดแหวน เราก็ใจหาย และเสียใจมากๆ เพราะที่ผ่านมามีแต่ ภาพดีๆ ความทรงจำดีๆ” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

“พอมีปัญหาถึงวันที่ตัดสินใจเลิกกันจริงๆ ก็คืนแหวนหมั้นแก่กัน โดยวี ยื่นมือมาให้นุ่นถอดเอง ถอดแล้วใจหาย วันนั้นเป็นความรู้สึกที่หาทางออกไม่ได้ คิดไว้แล้วว่า ถอด ณ วัน นั้นไปเพื่อจะมีอะไรดีขึ้น” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“...ยอมรับว่าช่วงแรกที่เกิดปัญหา รู้สึกเฮิร์ต เสียใจมาก จนน้ำหนักลด ไปหลายกก. เพราะเรื่องเลิกราเป็นสิ่งที่ไม่ยากให้เกิดขึ้น...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ที่ผ่านมาช่วงแรกนุ่นยอมรับว่าเสียใจมากที่ต้องตัดสินใจแบบนี้ ร้องไห้จนตาบวม กินไม่ได้นอนไม่หลับ ถึงกับน้ำหนักตัวลดหลายกิโลกรัม” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“...ชีวิตคู่สั้นไปนิดหนึ่งเมื่อเทียบกับคู่อื่นๆ แต่เราก็ได้ศึกษากันมา พอสมควรแล้วว่า ถ้า 2 คนต้องมานั่งเครียดกับปัญหาที่เกิดขึ้นก็ไม่ไหว ผู้ตัดสินใจเลิกราและแยกกันอยู่ ดีกว่า” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ไม่นึกไม่ฝันว่าจะต้องมานั่งพูดเรื่องนี้ เรื่องการแยกทางกับสามีนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ตนเป็นดาราต้องคิดหนัก คิดเยอะว่าหากข่าวพวกนี้ออกมาจะมีผลต่องานหรือไม่ ที่ผ่านมادن โดนข่าวแรงๆมาตลอด มาวันนี้ก็ต้องเจอข่าวแยกทางกับสามีอีก ยอมรับว่าเป็นการยากมากกว่าจะผ่านไป ได้ สภาพจิตใจแม้จะดีขึ้นแล้ว เพราะเรื่องผ่านมา 3-4 เดือนแล้ว แต่ก็ยังเศร้า และยืนยันตรงนี้ว่าไม่อยากให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“ยอมรับว่าสภาพจิตใจแย่มากเหมือนกัน เวลาที่คิดถึงวันเก่าๆ ขนาดไปทำงานพิธีกรที่โรงแรมดุสิตธานี ยังรู้สึกว่าสถานที่แห่งนี้เราเคยจัดงานแต่งงาน” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

- สาเหตุการแยกทางกัน

หนังสือพิมพ์มีการรายงานถึงสาเหตุของการเลิกรา แยกทางกัน ซึ่งมาจากคำสัมภาษณ์ของนุ่นเพียงคนเดียวเท่านั้น ว่าเป็นเพราะรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างกัน จึงมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้าหากัน นอกจากนั้น “ครอบครัวของฝ่ายชาย” ก็มีส่วนกดดันเช่นกัน ได้แก่

“เมื่อถามย้ำถึงปัญหาที่ทำให้เลิกกันจริงๆแล้วคืออะไร นุ่นตอบว่าไม่ใช่ปัญหาใหญ่ แต่คงเป็นหลายๆอย่างรวมกัน เพราะถ้าเป็นปัญหาเดียวก็คงแก้ได้ มีที่ 3 ก็คงไม่มี ตนเป็นแม่ ลูกอ่อนคงไม่มีใครเอา อีกฝ่ายก็ไม่มี ส่วนเรื่องที่คุณมองว่าเป็นเพราะตนเป็นแบบนี้ ก็ขอบอกว่าคนอาจมองเช่นนั้น แล้วสามีเป็นคนเรียบร้อย แต่อยู่บ้านตนจะเป็นอีกแบบ” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ปัญหาที่ทำให้ต้องเลิกรามาจากมีที่ 3 หรือไม่ นุ่นยืนยันว่าไม่มีแน่นอน อาจจะเป็นเพราะไลฟ์สไตล์เราไม่ตรงกัน คนทำงานเช้าดเย็น ส่วนคุณวีเขาก็ทำงานเหมือนกัน

อาจจะเป็นเพราะว่าเวลาที่ได้อยู่ใกล้กัน ต่างคนก็ต่างเผยตัวตนออกมามากขึ้น ส่วนเรื่องการปรับความเข้าใจกัน ก็คงต้องอีกสักพัก ตอนนี้ขอเวลาทำใจก่อนดีกว่า” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ประเด็นใหญ่คือเรื่องปัญหาที่ต้องแยกทางกันนั้น เป็นเพราะไลฟ์สไตล์หรือวิถีการเป็นอยู่ของเราต่างกันมาก หลังจากที่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไร บุ่มก็พยายามปรับตัวเข้าหา แต่ไม่สามารถทำได้ เรา 2 คนจึงมานั่งคุยกัน...” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“พอมีปัญหาเราก็กู้กันตลอด เขาก็อยู่ในจุดที่ทำอะไรมาไม่ได้ นี่คือประเด็นหลักมากกว่า ปัญหาอื่นๆเช่น ปัญหาว่าบุ่มมีปัญหาครอบครัวสามีก็มีส่วนที่ทำให้เกิดการแยกทาง แต่ไม่ใช่ประเด็นหลัก และไม่ใช่ว่ารักจี๊ดจาง แต่มีเรื่องของเหตุผล มีการมองอนาคตข้างหน้าเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็มาคิดว่าถ้ารักทำให้เกิดทุกข์ เราก็ต้องมาคุยกัน” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“เมื่อถามว่ามีข่าวว่าบุ่มเข้ากับครอบครัวของฝ่ายชายไม่ได้ จากสาเหตุเป็นครอบครัวคนจีน อาจไม่ปลื้มหลานสาวมากนัก บุ่มตอบว่าอันนั้นเรื่องเล็ก มีสาเหตุมากกว่านั้น ไม่ใช่ปัญหาหลัก เพราะฝ่ายคุณวิมีหลานชายหลายคน บุ่มพยายามปรับตัวแล้ว แต่จะให้บุ่มไปช่วยงานกงสีตลอดคงเป็นไปได้ เพราะต่างคนต่างมีภาระ” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

“บุ่มกล่าวว่า ต่างคนต่างมีชีวิต บุ่มเป็นเด็กนอก สามีมาจากครอบครัวจีน พออยู่เป็นครอบครัวก็ค่อนข้างยาก” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

- การดูแลเลี้ยงดูบุตร

หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอในประเด็นด้านลูก นั่นก็คือ นื่องอันดามัน เพราะลูกเป็นผู้ที่มีผลกระทบมากที่สุดจากเหตุการณ์ โดยหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์นำเสนอทั้งด้านผลกระทบ การบอกให้นื่องอันดามันรับรู้ การแบ่งกันเลี้ยงดู โดยจะเป็นการรายงานจากการให้สัมภาษณ์ของบุ่ม เช่น

“พิธีกรชื่อดังกล่าวอีกว่า หลังจากแยกทางกัน ตนเอนื่องอันดามันมาเลี้ยงที่คอนโดมิเนียมส่วนตัว ซึ่งก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร...” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

“บุ่มกล่าวว่า เมื่อโตขึ้นก็ต้องบอกลูกว่าพ่อแม่ได้แยกทางกัน คิดว่าลูกคงเข้าใจ แต่ตอนนี้ก็ทำงานเลี้ยงลูก สามีก็มาจ้อเหมือนกัน เรา 2 คนไม่ได้เกลียดกัน ยังคุยกันอยู่ เราพยายามหาทางออกแต่หาไม่ได้ พร้อมกันนี้บุ่มก็ยืนยันหนักแน่นว่า เคยประกาศไว้ก่อนหน้าแล้วว่าถ้ามีปัญหาอะไร ลูกต้องเป็นของตน” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“คุณวิยังสามารที่จะมาเจอลูก พาลูกไปเลี้ยงได้... วิก็ช่วยเรื่องการเงินของลูกบ้าง ตอนนี้ก็กำลังทำข้อตกลงเรื่องเงินของลูก ส่วนเรื่องสินสมรสอะไรที่เป็นของตนก็ยังเป็นของตน ของสามีก็เป็นของสามี” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“เนื่องจากไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน สิทธิการเลี้ยงดูลูกจึงเป็นของแม่ ซึ่งตนจะทำหนังสือขอเลี้ยงดูบุตรเป็นการตกลงไว้ด้วย ซึ่งได้บอกตั้งแต่ตอนท้องแล้วว่าไม่ว่าอะไรจะ

เกิดขึ้น ลูกต้องอยู่กับตน ซึ่งลูกสาวติดแม่มาก ส่วนค่าเลี้ยงดูคงแล้วแต่คุณวิจะให้ ส่วนตัวเองเลี้ยงลูกไหว แต่ที่ให้คุณวิดูแลด้วยเพราะอยากผูกเขาไว้ด้วยสายสัมพันธ์พ่อลูก ขอบว่าส่งเสียลูกจนอายุ 20 ปีได้มัย คือถ้าสักวันหนึ่งวิมีภรรยาใหม่ ก็อยากให้คุณวิรู้สึกว่ามันเป็นลูกเขาอยู่” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“...นุ้มจะเป็นคนเลี้ยงลูกเอง เพราะเคยคุยกับคุณวิตั้งแต่ตอนตั้งท้องว่า ในอนาคตไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ลูกจะต้องอยู่กับนุ้ม แต่ก็ไม่ได้ปิดกั้นเขา จะมารับลูก พาไปทานข้าว ไปมาหาสู่กันได้ตลอด จึงเป็นไปไม่ได้ที่ลูกจะไปอยู่กับคุณวิ เขารู้ดี ไม่น่าเรื่องนี้เราอาจจะต้องทำสัญญากัน 2 คน เรื่องเลี้ยงลูก” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 50)

“...ตนต้องทำงานเลี้ยงดูลูก พยายามไม่ให้ลูกสาวรู้สึกว่าคุณทำอะไร จะเป็นทั้งพ่อและแม่คอยดูแลอย่างเต็มที่ เพียงแต่ช่วงนี้ลูกยังเล็ก ไม่รู้เรื่อง โตขึ้นตนคงต้องหาวิธีพูดกับลูกใหม่” (เดลินิวส์ 30 ต.ค. 50)

จากบทบาทข้างต้นที่นุ้ม พยายามแสดงให้เห็นว่าพร้อมและเต็มใจจะเลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง ยินดีเป็นทั้งพ่อและแม่ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ปิดกั้นความเป็นพ่อลูก ยังให้วิมาหาลูกได้ตลอดเวลา ซึ่งแสดงให้เห็นว่านุ้มใส่ใจความรู้สึกของลูก จากปัจจัยเหล่านี้ ส่งผลให้มีส่วนในการวางกรอบแนวคิดให้กับผู้อ่านได้ว่าถึงแม้นุ้มจะเป็นผู้ที่มีแนวคิดการดำเนินชีวิตแบบตะวันตก หากแต่เรื่องลูกนั้น นุ้มใส่ใจทุกรายละเอียด ใส่ใจความรู้สึกของลูก และพร้อมดูแลด้วยความรัก ไม่มีการทอดทิ้ง

- โอกาสการกลับมาคืนดีกัน

หนังสือพิมพ์มีการนำเสนอประเด็น โอกาสการกลับมาคืนดีกัน เนื่องจากการตัดสินใจแยกทางกันครั้งนี้ เป็นการตัดสินใจจากนุ้มเป็นหลักที่รู้สึกว่าการอยู่ร่วมกันจะยิ่งทำให้เกิดปัญหา เพราะนุ้มไม่สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวของวิได้ หากแต่ทั้งคู่ก็ยังรักกัน เห็นได้จากการที่นุ้มได้ออกมาพูดถึงว่ายังคงรักกัน ดังนั้นสื่อจึงมองว่า อาจจะมีโอกาสที่คนทั้งคู่จะกลับมาอยู่เป็นครอบครัว หลังจากไทม์เวลา ให้มีช่องว่างเพื่อได้คิดทบทวนเรื่องต่างๆ เช่น

“นุ้มกล่าวว่า...สามีก็มาง้อเหมือนกัน เรา 2 คนไม่ได้เกลียดกัน ยังคุยกันอยู่ เราพยายามหาทางออกแต่หาไม่ได้...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“เชื่อว่าทุกคู่ก็คงอยากกลับมาเหมือนเดิม และวันนี้เรายังไม่ได้เกลียดกัน คุณวิยังสามารถที่จะมาเจอลูก พาไปเลี้ยงได้...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“ก็อยากกลับมาอยู่พร้อมหน้า 3 คน พ่อแม่ลูกเหมือนกัน แต่วันนี้อยู่ที่คน 2 คน ต้องเคลียร์กันก่อน วิเองก็ต้องเคลียร์จุดยืนเขาก่อน ไม่งั้นปัญหาที่ยังอยู่ในใจ ภาระของครอบครัวเขาทำธุรกิจแบบกงสี แต่นุ้มมีภาระที่ไม่สามารถทำงานกงสีได้” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“อนาคตเราอาจจะกลับมาคืนดีกัน เพราะจริงๆแล้ววันนี้เรายังไม่ได้เลิกกันเด็ดขาด ถ้าอนาคตเคลียร์ปัญหาแต่ละคนได้ ก็อาจจะกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันได้อีก” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

โดยสรุปแล้ว รายละเอียดของข่าวเน้นเนื้อหาและข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลในข่าวเป็นหลัก ทั้งบุ่ม วิ และน้องอันดามัน โดยเน้นการให้สัมภาษณ์จากบุ่มเพียงคนเดียว สำหรับวินั้น ไม่ได้ออกมาให้สัมภาษณ์ใดๆทั้งสิ้น จึงยังเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์วิยิ่งขึ้นว่าเป็นผู้ตาม ไม่ค่อยพูด เรียบร้อย อีกทั้งประเด็นนี้บุ่มเป็นจุดเด่นที่ทำให้ข่าวขายได้ เพราะประชาชนแม้กระทั่งสื่อก็ค่อนข้างตกใจ ไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่เหตุการณ์ความรุนแรง ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสังคม หากแต่เป็นปัญหาส่วนบุคคล ทั้งนี้เพราะบุ่มวางภาพให้ตัวเองประสบความสำเร็จมาตลอด เหตุการณ์นี้จึงเป็นเหตุการณ์แรกที่บุ่มล้มเหลว อีกทั้งไม่เคยต่อแวนว่ามีปัญหาเรื่องชีวิตคู่

พื้นที่การเสนอข่าว การให้ความสำคัญทั้งของไทยรัฐและเดลินิวส์ ไม่มีความแตกต่างกัน เห็นได้จากสื่อจะนำเสนอในข่าวหน้าหนึ่งเพียงตอนที่บุ่มออกมายอมรับว่าได้แยกทางกับวิแล้ว แต่หลังจากนั้นที่สื่อมีการตามข่าวว่าทั้งคู่กลับมาคืนดีกันหรือไม่ ทั้งนี้เพราะสื่อคาดหวังและคิดแทนคนอ่านว่าบุ่มอาจจะกลับไปคืนดีกับวิ เพราะต่างก็ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม แต่เมื่อเหตุการณ์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง สื่อจึงนำเสนอในข่าวบั้นเทียงหน้าใน

อนึ่ง จะพบว่าประเด็นการเลิกกันนั้น ถึงแม้ว่าบุ่มและวิจะมีลูกด้วยกัน แต่ทั้งคู่ไม่มีปัญหากันในเรื่องนี้ สื่อจึงเสนอในมุมว่าสุดท้ายแล้วใครเป็นคนเลี้ยงดู และการเลิกกันจะมีผลกระทบต่อลูกหรือไม่ อย่างไร มีวิธีการแก้ปัญหาจัดการอย่างไร

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่า “บุ่ม” ซึ่งเป็นผู้หญิงเก่ง มีความมั่นใจในตัวเองสูง อีกทั้งตลอดเวลาที่ผ่านมาประสบความสำเร็จมาในทุกๆเรื่อง หากแต่ก็ต้องประสบความล้มเหลวเรื่อง “ครอบครัว” ซึ่งไม่สามารถใช้ความเก่งของตัวเองมาแก้ปัญหาได้ อีกทั้งยังไม่รู้จักเรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของครอบครัวสามี บุ่มจึงเป็นฝ่ายตัดสินใจแยกทางกัน ซึ่งสื่อตัดสินว่าบุ่มเป็นผู้ตัดสินใจหลัก ไม่ใช่วิ เพราะบุคลิกวิจะเป็นผู้ตามมากกว่าผู้นำ อย่างไรก็ตามบุ่มก็รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และทั้งคู่ก็แยกทางกันด้วยดี ยังสามารถพบเจอ ไปกันเป็นครอบครัวได้ จึงเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของบุ่มว่าถึงจะเป็นคนกล้าได้กล้าเสีย มั่นใจในตัวเองมากเพียงไรก็ตาม แต่ก็ยังคำนึงถึงความรู้สึก ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับลูก

3) การสอดแทรกความคิดเห็นของผู้สื่อข่าว

หลักการรายงานข่าวที่ถูกต้องนั้น ควรจะต้องไม่มีความคิดเห็นของนักข่าวปนอยู่ในเนื้อหาข่าว แต่ด้วยเหตุเพื่อสร้างให้เกิดอรรถรสในการอ่านหนังสือพิมพ์ นักข่าวจึงสอดแทรกความคิดเห็นลงไปบ้างในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าวหรือบุ่มว่าเป็นผู้ที่ต้องแยกทางกับสามีตั้งแต่อายุยังไม่เยอะ ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในระยะเวลาที่สั้นมาก เช่น

“หลังจากใช้ชีวิตคู่มาได้ไม่ถึง 3 ปี บุ่มยอมรับแล้วว่า ชีวิตรักมาถึงทางตัน โดยบุ่มเปิดใจซ้ำๆให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“บุมที่ต้องได้ชื่อเป็นแม่มาด้วยวัยเพียง 31 ปี กล่าวอีกว่าได้แยกกันอยู่กับสามี 3-4 เดือนแล้ว...” (ไทยรัฐ 30 ต.ค. 50)

“กล่าวถึงกรณีที่มีข่าวว่ามีการทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นออกจิวใส่กันนั้น มายสาว หมาดๆยอมรับว่าจริง แต่ทะเลาะกันเรื่องเล็กน้อย...” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

นอกจากนั้น สื่อก็สอดแทรกให้เห็นถึงเหตุผลของการแยกทางกัน โดยพยายามจะชี้ให้เห็นว่าเป็นเพราะตัวบุมที่ไม่สามารถปรับตัวได้ จึงเป็นการชี้นำราวกับว่าบุมเป็นฝ่ายผิดแต่เพียงผู้เดียว ทำให้ครอบครัวต้องแตกแยก ซึ่งขัดแย้งกับคำให้สัมภาษณ์ของบุมที่พยายามกล่าวว่าปัญหาจากครอบครัวฝ่ายชาย ไม่ใช่ปัญหาหลัก แต่เป็นเพราะคน 2 คน ที่แนวคิด วิธีการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามความคิดเห็นที่พบเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้ข่าวเบี่ยงเบนไปจากข้อเท็จจริง เพราะเป็นเพียงการตั้งข้อสังเกต เป็นเพียงความคิดเห็นของสื่อที่พยายามคิดแทนผู้อ่านว่าสาเหตุที่แท้จริงเป็นไปตามที่บุมบอกหรือไม่ นอกจากนี้ยังมีการชี้ให้เห็นว่าเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความคาดหมาย ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ไม่มีวีแวมา ก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นการคิดแทนผู้อ่านว่าผู้อ่านรู้สึกอย่างไร เช่น

“ขณะเดียวกันก็แบ่งรับแบ่งสู้กับกระแสข่าวที่ว่า เป็นเพราะเข้ากับครอบครัวฝ่ายชาย ไม่ได้ โดยบุมกล่าวว่า ต่างคนต่างมีชีวิต บุมเป็นเด็กนอก สามีมาจากครอบครัวจีน พออยู่เป็นครอบครัวก็ค่อนข้างยาก” (ไทยรัฐ 31 ต.ค. 50)

“กรณีข่าวชื้อกวางการบันเทิง ‘บุม-ปนัดดา’ อดีตนางสาวไทยปี 2543 ประกาศแยกทางกับ สามีนายวิรพงษ์ นักธุรกิจ หลังใช้ชีวิตคู่ครองคู่กันมาแค่ 2 ปีเศษ มีพยานรักเป็นบุตรสาวด้วยกัน 1 คน โดยบุมให้เหตุผลที่ต้องเลิกรักกันอย่างคลุมเครือว่า ลักษณะการใช้ชีวิตต่างกันจนปรับตัวเข้าหากันไม่ได้” (เดลินิวส์ 31 ต.ค. 51)

โดยภาพรวมแล้ว กรณีการเลิกกันของบุมและวินั้น สื่อจะใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วงไม่มากนัก เนื่องจากการแยกทางกันด้วยดี ไม่มีการออกมาตอบโต้หรือขัดแย้งกันของทั้งบุมและวิน กล่าวคือวินไม่ออกมาโต้แย้งถึงสิ่งที่บุมได้ให้สัมภาษณ์ไว้ นอกจากนั้นก็ไม่มีปัญหากันเรื่องสินสมรสรวมไปถึงเรื่องลูก ซึ่งเป็นประเด็นที่ค่อนข้างอ่อนไหวต่อความรู้สึก ดังนั้นสื่อจะใส่ความรู้สึกในแง่ที่ว่า “บุม” ล้มเหลว ไม่สามารถประคองชีวิตคู่ต่อไปได้ทุกอย่างที่เพิ่งจะแต่งงานกันได้ไม่ถึง 3 ปี

4) การใช้ภาษา

การใช้ภาษาในเนื้อหาส่วนมากจะพบว่า มีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งไม่ได้มีความหมายเชิงบวกหรือลบ หากแต่สื่อต้องการชี้ให้เห็นถึงสถานภาพที่มีการเปลี่ยนของบุม เช่น “แม่มาย” “มายสาว” เพื่อให้ผู้อ่านนึกภาพออกกว่าบุมอายุยังไม่มาก และมีลูกแล้ว แต่ต้องแยกทางกับสามีแล้ว เพื่อ

เป็นการขึ้นยยะว่า แม้จะสวยระดับนางสาวไทย เก่ง ฉลาด แต่ก็มีปัญหาครอบครัวไม่ต่างไปจากคนธรรมดาทั่วไป

สำหรับประโยคประกอบการเล่าเรื่องนั้น จะใช้คำกลางๆ ให้ข้อเท็จจริง ไม่มีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำว่าใครเป็นคนผิด เนื่องจากบุ่มพยายามชี้ให้เห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากการตัดสินใจร่วมกันทั้ง 2 ฝ่ายว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด อีกทั้งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม เป็นการเลิกกันด้วยดี ยังติดต่อกันในฐานะบทบาทพ่อและแม่ของอันดามัน ยังไปไหนมาไหนด้วยกัน

เมื่อเป็นประเด็นข่าวเกี่ยวกับครอบครัวซึ่งมีความอ่อนไหวทางอารมณ์สูง มีผลกระทบต่อลูก ประกอบกับไม่มีเหตุการณ์อื่นมาแทรกซ้อน ดังนั้นสื่อจึงมุ่งเน้นการรายงานข่าวไปตามข้อเท็จจริง ใช้คำในลักษณะกลางๆ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินใจตีความใครจากภาษาที่ใช้มากนัก ไม่ได้ทำให้ความหมายข่าวที่ออกมาเบี่ยงเบนไปจากข้อเท็จจริงมากนัก หากแต่ต้องดูรายละเอียดเหตุการณ์ประกอบกับบริบททางสังคมของผู้ตกเป็นข่าว จึงจะเข้าใจทิศทาง น้ำหนักข่าว

3. วิเคราะห์การวางกรอบแนวคิด

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์วางกรอบเรื่องการเลิกกันของบุ่มและวีโดยใช้กลวิธีการนำเสนอทั้งการเล่าเรื่อง การเลือกข้อมูล การใช้ภาษา และการสอดแทรกความคิดเห็น โดยกรอบแนวคิดที่ปรากฏคือ

ประการแรก บุ่มเป็นผู้หญิงเก่ง มั่นใจในตัวเองสูง มีความคิดเป็นของตัวเอง มีบุคลิกเป็นผู้นำ ประสบความสำเร็จเรื่อยมา แต่ต้องล้มเหลวเรื่องชีวิตคู่

ประการที่สอง บุ่มเป็นผู้ตัดสินใจหลักเรื่องการแยกทาง

ประการที่สาม บุ่มและวีเลิกกันเพราะวิถีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม แตกต่างกัน ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัววีได้ แต่ไม่เกี่ยวข้องกันกับมือที่สาม

ประการที่สี่ บุ่มมีความรับผิดชอบ ไม่ทอดทิ้งลูก

สื่อมวลชนวางกรอบโดยการมุ่งเสนอประเด็นการเลิกกันของบุ่มและวี โดยมีการบรรยายให้เห็นว่าบุ่มเป็นอดีตนางสาวไทย เป็นผู้หญิงสวยและเก่ง กล้าได้กล้าเสีย มีแนวความคิดแบบสมัยใหม่ เห็นได้จากบุ่มคบกับวีกันได้ไม่นานก็ตัดสินใจแต่งงานกัน ทั้งๆที่ยังไม่ศึกษาเรียนรู้กันมากพอ ดังนั้นเมื่อมาใช้ชีวิตคู่ด้วยกันจริงๆ จึงไม่สามารถปรับตัวเข้ากันได้ นอกจากนั้น หลังแต่งงานบุ่มก็ถ่ายแบบเปลือยกาย ขณะตั้งครรภ์ ยังเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของบุ่มว่าเป็นคนแรง กล้าที่จะทำสิ่งต่างๆ แตกต่างจากวีที่สื่อมวลชนและคนทั่วไปจะมองว่าเป็นคนเรียบร้อย ไม่กล้าตัดสินใจจะกระทำการใดๆ เป็นคนหัวอ่อนใครพูดเช่นไรก็ทำตามนั้น เห็นได้จากการที่บุ่มเป็นคนออกมาให้ข่าวตลอด และวีไม่เคยออกมาให้สัมภาษณ์ใดๆทั้งสิ้น ทั้งที่ความเป็นจริง วีก็เป็นแหล่งข่าวหลักของข่าวนี้อีกเช่นกัน ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าวีนุ่มรับการตัดสินใจของบุ่ม สื่อจึงต้องการวางกรอบให้เห็นว่าบุ่มเป็นผู้ตัดสินใจแยกทางกับวี ไม่สามารถ

ประคองชีวิตคู่ให้อยู่รอดได้ โดยแสดงความรู้สึกให้เห็นว่ารู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะไม่เคยมีกระแสข่าวมาก่อนหน้านี้ อีกทั้งไม่เคยมีข่าวเรื่องมือที่สาม หรือเรื่องเสียหายของทั้งบ๊อมและวีที่จะทำให้เกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก

นอกจากนั้น จากการศึกษาที่ต้องการวางกรอบให้เห็นว่าบ๊อมเป็นคนที่มีแนวคิดสมัยใหม่ ค่อนข้างไปทางตะวันตก กล้าพูด กล้าทำ มีความมั่นใจในสิ่งที่ตนเองเป็น จนถูกสังคมมองว่าเป็นคนอวดเก่ง ก้าวร้าว เกินกว่าผู้หญิงไทยทั่วไป เห็นได้จากการเปลี่ยกายขณะตั้งครรภ์เพื่อถ่ายแบบ หรือการออกหนังสือชื่อ “ดอก ปันดดา” แลคนในวงการบันเทิง จนทำให้ดารานักแสดงที่ถูกพาดพิงออกมาได้ตอบกันอย่างดุเดือด เต็มมัน ดังนั้นวิถีชีวิตของบ๊อมจึงแตกต่างจากวีโดยสิ้นเชิงที่คุ้นเคยและถูกเลี้ยงดูแบบวัฒนธรรมจีนภายใต้สังคมไทย ซึ่งจะมีความนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ ทำอะไรอยู่ในกรอบระเบียบ ดังนั้นเมื่อคน 2 คนยังไม่ศึกษากันดีพอแล้วมาแต่งงานกัน จึงต้องมีการเรียนรู้ปรับตัวกันอีกมากหลังแต่งงาน แต่บ๊อมไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวีและครอบครัวได้ มีแนวคิดต่างกันทั้งเรื่องการอยู่อาศัยที่ต้องการความเป็นส่วนตัวในการใช้ชีวิตคู่ หากแต่ในความเป็นจริง เป็นการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ นอกจากนั้นยังเรื่องการเลี้ยงดูลูก การทำงาน ทำให้บ๊อมมีปัญหาครอบครัวของวีที่ไม่เข้าใจกัน แตกต่างกันทางความคิด จึงไม่ได้รับการยอมรับจากคนในครอบครัววี ดังนั้นเมื่อบ๊อมไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวีและครอบครัวได้ ทำให้บ๊อมรู้สึกกดดันว่าไม่มีที่ยืน บ๊อมจึงตัดสินใจแยกตัวออกมา แสดงให้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยวทางความคิด

แต่ถึงบ๊อมจะเป็นฝ่ายตัดสินใจบอกเลิกเอง แต่หนังสือพิมพ์ก็ยังพยายามแสดงให้เห็นถึงอภิปริยาความรู้สึกรู้สึกของบ๊อมต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยชี้ให้เห็นว่าบ๊อมก็เสียใจกับการตัดสินใจครั้งนี้ แต่เพราะบ๊อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ จึงต้องตัดสินใจแยกทางกัน ซึ่งเป็นทางออกสุดท้าย

อย่างไรก็ตาม สื่อก็วางกรอบให้เห็นว่า ถึงบ๊อมจะเป็นผู้หญิงที่มีแนวคิดสมัยใหม่ เป็นคนกล้าตัดสินใจ กล้าได้กล้าเสีย แต่บ๊อมก็ยังมีจิตสำนึกของความเป็นแม่ มีความรักและรับผิดชอบต่อลูกอย่างแท้จริง ไม่มีการทอดทิ้ง ไม่ผลักไสให้เป็นภาระของคนอื่น ในทางกลับกันบ๊อมยินดีที่จะเลี้ยงลูกด้วยความเต็มใจ บ๊อมจึงได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นแม่ที่ดี โดยบ๊อมคิดว่าการที่พ่อแม่อยู่ร่วมกัน แต่ต้องทะเลาะกัน ลูกก็ไม่ได้รับความรักอย่างมีความสุข หากแต่ถ้าแยกกันอยู่ ไม่ทะเลาะกัน ก็ยังสามารถช่วยกันเติมเต็มความรักให้ลูกได้ และลูกก็จะเห็นแต่สิ่งที่ดี ที่น่าจดจำ และมีความสุขมากกว่า เพราะไม่ต้องมาเห็นพ่อแม่หมางเมิน ไม่คุยกัน

จากปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ที่สื่อพยายามวางกรอบให้เห็นถึงสาเหตุของการเลิกกัน ประกอบกับพฤติกรรมที่ผ่านมาของทั้งคู่ ก็ไม่เคยมีข่าวคราวเสียหายในทางเจ้าชู้ หลอกลวงทั้งก่อนและหลังแต่งงาน ดังนั้นสื่อจึงต้องการวางกรอบให้เห็นว่า การเลิกกันไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องมือที่สาม

ดังนั้น ความหมายโดยรวมที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ต้องการสื่อและมีการประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินผู้ตกเป็นข่าว คือให้คนอ่านตีความในทำนองว่าบ๊อมเป็นคนเก่ง ฉลาด กล้าคิด กล้าตัดสินใจ เป็นตัวของตัวเอง จนทำให้สังคมมองว่าบ๊อมเป็นคนก้าวร้าว ไม่มีความนอบน้อม จนทำ

ให้ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ ซึ่งเป็นบุคลิกในแง่ลบ แต่อย่างไรก็ตาม บุ่มก็รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังมีความรับผิดชอบและรักลูกอย่างแท้จริง ทำหน้าที่บทบาทการเป็นแม่ได้อย่างดี และยังสามารถเผชิญหน้ากับวิได้ สามารถไปมาหาสู่กันได้ในฐานะพ่อแม่ของลูก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ลูกขาดความอบอุ่นเป็นปมด้อย ไม่มีการกีดกันพ่อกับลูก ดังนั้น ภาพลักษณ์ของบุ่มจึงมีการหักล้างกันเองระหว่างสิ่งที่ดีกับไม่ดี ผู้นำนักทศทางข่าวที่สื่อวางกรอบจึงไม่ได้ให้ค่าทางบวกหรือลบอย่างชัดเจน แต่จะเป็นกลาง

อย่างไรก็ดี ประเด็นที่สื่อให้นำหนักเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ประเด็นเรื่องลูก หรือน้องอันดามัน เนื่องจากวิไม่ได้ออกมาขัดแย้งกับสิ่งที่บุ่มให้สัมภาษณ์ไว้ว่าลูกต้องเป็นของตนเอง

4. การอนุมานสาเหตุ หรือการระบุสาเหตุ

การที่หนังสือพิมพ์มีการเลือกนำเสนอข้อมูล ซึ่งนำมาสู่กรอบต่างๆ ทำให้ผลสุดท้ายนำมาสู่ “การระบุสาเหตุ” หรือ “การอนุมานสาเหตุ”

กรณีการเลิกรากันของบุ่มและวิ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ได้พยายามระบุสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่า การเลิกรากันเกิดจากทัศนคติ วิธีชีวิตซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่ควบคุมไม่ได้ โดยระบุสาเหตุไว้ว่า

- 1.) เป็นปัจจัยภายใน (Internal Factor) เป็นการระบุสาเหตุไปที่ตัวบุคคลผู้กระทำพฤติกรรมนั้น นั่นก็คือ การระบุว่า การเลิกรากันเป็นการตัดสินใจของบุ่มและวิ เนื่องจากไม่สามารถปรับตัวเข้ากันได้ ไม่ได้เกิดจากคนอื่นบังคับ ไม่ได้เกิดจากมือที่สาม แต่เกิดจากการไม่ได้ศึกษากันให้ดีก่อนแต่งงาน ทั้งคู่จึงตัดสินใจแยกทางกัน
- 2.) เป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ (Uncontrollable) กล่าวคือ ในความเป็นจริงทัศนคติและการดำเนินชีวิตเป็นสิ่งที่เราสามารถควบคุม เปลี่ยนแปลงได้ หากแต่กรณีนี้ทั้งบุ่มและวิไม่มีการควบคุม ยึดเอาสิ่งที่ตนเองเป็น สิ่งที่ตนเองเชื่อเป็นหลัก จึงไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุ่มที่เป็นผู้หญิง จะถูกคาดหวังจากสังคมว่าจะต้องเป็นฝ่ายปรับตัวเข้าหาฝ่ายชาย
- 3.) สาเหตุที่ถาวร (Stable) กล่าวคือ เป็นสาเหตุที่ยั่งยืน แสดงว่าเมื่อบุคคลทำพฤติกรรมแบบเดิม ก็จะได้ผลลัพธ์แบบเดียวกันเสมอ เนื่องจากก่อนหน้านี้บุ่มจะแต่งงานก็มีปัญหากับวิและครอบครัววิที่ไม่สามารถปรับตัว ปรับวิถีชีวิตให้เข้ากับคนอื่นได้ บุ่มก็ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมมากเท่าไรนักในแง่ของการวางตัว การพูดจา เพราะอุปนิสัยของบุ่มจะเป็นแบบตะวันตกที่กล้าพูดและเปิดเผย ขัดแย้งกับสังคมไทย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าบุ่มมีพฤติกรรมทัศนคติเหมือนกันไม่ว่าจะกระทำต่อใครก็ตาม
- 4.) เป็นสาเหตุทั่วไป (General) เนื่องจากบุ่มมีปัญหาเรื่อยมากับคนในสังคมที่ไม่ยอมรับพฤติกรรมและถูกวิพากษ์วิจารณ์หลายครั้ง แสดงให้เห็นว่าบุ่มไม่ได้มีปัญหาเฉพาะกับครอบครัววิหรือคนที่แต่งงานด้วยเท่านั้น

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ชี้ให้เห็นว่า เหตุการณ์การเลิกงานที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากการตัดสินใจของบ๋มและวีเป็นหลัก ที่มีแนวทางการใช้ชีวิตไม่เหมือนกัน การอบรมบ่มเพาะจากวัยเด็กที่แตกต่างกัน โดยบ๋มจะคุ้นเคยกับวัฒนธรรมตะวันตก กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ กล้าได้ กล้าเสีย มีความคิดเป็นของตัวเอง เป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม จนบางครั้งทำให้ดูเป็นคนก้าวร้าว หัวแข็ง ไม่มีความนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ แตกต่างจากวีซึ่งถูกบ่มเพาะแบบวัฒนธรรมจีนในวิถีแบบไทย วีจึงมีบุคลิกเรียบร้อย อ่อนน้อม ถ่อมตน ไม่กล้าตัดสินใจ เป็นผู้ตามมากกว่าผู้นำ เชื่อฟังผู้ใหญ่และใช้ชีวิตอยู่ในกรอบในแบบแผน เมื่อบ๋มและวีซึ่งมี lifestyle ต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่มาแต่งงานกัน ใช้ชีวิตร่วมกันโดยไม่ได้ศึกษากันให้ดีก่อน เห็นได้จากบ๋มคบวีได้ไม่นานก็แต่งงานทันที ดังนั้นจึงเกิดปัญหาการใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน อีกทั้งบ๋มเป็นคนที่ยึดตามความคิดของตนเอง จึงไม่สามารถปรับตัวเข้ากับฝ่ายชายได้ จึงยิ่งทำให้ไม่สามารถเข้ากับครอบครัวได้ เพราะครอบครัววีจะเป็นแบบกงสี ผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้าน แต่บ๋มจะเป็น working woman ดังนั้นการเลิกกันในครั้งนี้ จึงเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงควบคุมทัศนคติ พฤติกรรมตนเองให้เข้าหากันได้ อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่เกิดจากการตัดสินใจของตัวบ๋มและวีเอง เป็นเรื่องของคน 2 คน สำหรับครอบครัวของวีนั้น เป็นปัจจัยภายนอกที่เป็นตัวส่งเสริม เป็นสิ่งเร้าให้ครอบครัวแตกแยกเร็วขึ้น เป็นเพียงปัจจัยเสริม ไม่ใช่ปัจจัยหลัก

ทั้งนี้ จะพบว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา บ๋มจะถูกสังคมนักวิพากษ์วิจารณ์เรื่องพฤติกรรมการแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวางตัว การพูดจา ความคิด ที่มีลักษณะสมัยใหม่ จนทำให้หลายๆคนไม่ยอมรับ แม้ว่าบ๋มจะเป็นผู้หญิงเก่ง ฉลาดมากเพียงใดก็ตาม หากแต่สังคมไทยยังยึดถือกับวัฒนธรรมความนอบน้อม โอนอ่อน ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าบ๋มเป็นคนที่วิถีชีวิตเป็นแบบบ๋มมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ได้เฉพาะกับวีและครอบครัว จึงเป็นปัจจัยที่ถาวร ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ และยังเป็นปัจจัยทั่วไป นั่นก็คือไม่ได้เกิดเฉพาะกับเรื่องการใช้ชีวิตคู่เท่านั้น หากแต่บ๋มก็ยังไม่เข้าไม่ได้กับสังคมไทยโดยส่วนใหญ่

โดยสรุปแล้ว เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัจจัยภายใน เป็นการกระทำที่เกิดจากตนเองไม่ใช่จากบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม นอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ทั้งที่สังคมคาดหวังว่าควรจะสามารถควบคุมได้ เพราะเป็นเรื่องของการควบคุมอารมณ์ ความคิด ซึ่งก่อให้เกิดการปรับตัวเข้าหากัน หากแต่ทั้งคู่ไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ในฐานะสามีภรรยา อีกทั้งบ๋มก็ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมส่วนใหญ่ได้ จึงเป็นปัจจัยถาวรที่ได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกันเสมอ ไม่ว่าจะประพฤติปฏิบัติกับใครก็ตาม และยังเป็นปัจจัยทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะเรื่องการใช้ชีวิตคู่เท่านั้น

จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความทั้งตัวบ๋มและวีได้ว่า ทั้งคู่มีปัญหาเพราะคนสองคนที่มีแนวคิดไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่นๆ เป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ และยังสามารถไปมาหาสู่กันได้ในฐานะพ่อแม่ของลูก เพื่อไม่ให้มีผลกระทบกับลูก

ตอนที่ 2 การวางกรอบข่าวเบา

2.1 ประเด็นเดียวกัน แต่ต่างกรณีกัน ในหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน มีการวางกรอบแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาในส่วนที่ 1 ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คุณพรชัย ปิณณวัฒนาพร และผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คุณการุณ มีถม จะพบว่า การวางกรอบข่าวของสื่อจะสอดคล้องผ่านการนำเสนอ ทั้งการพาดหัวข่าวและเนื้อหาข่าว โดยบางครั้งผู้อ่านอาจจะซึมซับ โดยไม่รู้ตัว โดยมีการสอดคล้องผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว การเลือกข้อมูลทั้งแหล่งข่าวและรายละเอียดประเด็นที่นำเสนอ นอกจากนี้ยังสอดคล้องผ่านภาษาที่ใช้ โดยทั้ง 2 ประเด็น ในแต่ละประเด็นจะมี 3 กรณี จะพบว่าแต่ละกรณี แม้จะเป็นประเด็นเดียวกัน สื่อก็มีการนำเสนอและการวางกรอบที่แตกต่างกัน

“การวางกรอบต่างๆ จะอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา เพราะแต่ละข่าวจะมีรายละเอียดแตกต่างกัน เช่น ข่าวเล็กกัน รายละเอียดมันจะไม่ค่อยเหมือนกัน ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้ก็ทำให้ประเด็นที่เอามาพาดหัวหน้าหนึ่งต่างกัน หรืออย่างข่าวหมูแฮม ที่จับรถชนแล้วก็นั่งอยู่ในรถ แล้วก็มีการคลั่ง ก็จะออกมาในทางไม่ดี จะลบกว่า แต่สำหรับศรรมซึ่งแสดงความรับผิดชอบ ไม่นี่ ก็จะออกมาดีกว่า บวกกว่า” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“เรื่องการกำหนดกรอบข่าว จุดเน้น จุดสำคัญที่จะสื่อให้คนอ่านก็ต้องดูรายละเอียดข่าวนั้นก่อน เช่น ข่าวอุบัติเหตุรถชนคนตาย อย่างแรกก็ต้องดูใครชน ใครตาย เช่น ชนคนธรรมดาที่ไม่ค่อยเป็นข่าว ชนเด็กก็มีความสนใจ ชนดาราที่ดังสุดแล้ว แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าตัวดาราด้วยว่าเป็นใคร ดังใหม่ ส่วนคนชน ก็ต้องดูว่าใครเป็นคนขับ เป็นดาราหรือคนธรรมดา แต่ละข่าวนั้นมีรายละเอียดต่างกัน แล้วก็ดูการชนด้วย ชนเพราะอะไร เมา เบรกแตก หรือเพราะอะไร แล้วก็ความเสียหายที่เกิดขึ้น ชนแล้วตายไหม หนีไหม หรือว่าชนแล้วมาช่วย รายละเอียดมันเยอะมาก ขึ้นอยู่กับข่าวนั้นๆมากกว่า ต้องดูแต่ละข่าว” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“สำหรับเดลินิวส์ การกำหนดกรอบข่าวก็คือขอบเขต ทิศทางข่าว ซึ่งก็คือต้องพยายามคิด เลือก ประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะมีเนื้อที่ที่จำกัด และแต่ละข่าวถึงจะประเด็นเหมือนกัน แต่ก็มีรายละเอียดต่างกัน อย่างถ้าเกิดเปรียบเทียบกรณีศรรมกับหมูแฮม ต้องยอมรับว่าพฤติกรรมของข่าวนั้นแตกต่างกัน พฤติกรรมของคนที่เป็นข่าวนั้นแตกต่างกัน ศรรมถือว่าเป็นคนของสาธารณะ แล้วเค้ามีความรับผิดชอบ ในสิ่งที่เกิดขึ้น เค้ายอมรับผิด ไม่นี่ พร้อมทั้งจะเป็นข่าวตลอดเวลา เค้ายึดเกาะปะทะเลย แต่ของหมูแฮม ใครออกมา พ่อแม่ ตัวหมูแฮมไม่ได้ออกมา ประเด็นความแตกต่างมันค่อนข้างเยอะ เนื้อหามันต่างกัน ข่าวบางข่าว แม้จะประเด็นเดียวกัน แต่มุมมองก็ต่างกัน ง่าย ๆ ก็คือมันคล้ายกันเหมือนกัน แต่ว่าก่อนถึงมัน ปลาย มันก็มีความแตกต่างกันอยู่” (พรชัย ปิณณวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

ประเด็นการจับรถชนคนตาย

จากตัวอย่างคำสัมภาษณ์ข้างต้น จะพบได้ว่า แม้ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน และเหตุการณ์โดยหลักก็คล้ายคลึงกัน นั่นก็คือ ทั้ง 3 กรณี ล้วนมีผู้เสียชีวิต มีผู้บาดเจ็บ แต่สื่อก็มีการวางกรอบที่แตกต่างกัน เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน เห็นได้จากกรณีหมูแฮม สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นลบให้กับตัวหมูแฮม , กรณีศรธรรม สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นบวกให้กับตัวศรธรรม และกรณีคนขับรถมัล สื่อจะวางกรอบเป็นกลาง โดยทั้งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และไทยรัฐ จะมีการวางกรอบที่คล้ายคลึงกัน นั่นก็เพราะว่าเป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน ดังนั้น หลักเกณฑ์การทำข่าว การนำเสนอข่าว จึงไม่แตกต่างกันมากนัก

กรณีหมูแฮม สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าหมูแฮมตั้งใจจะก่อเหตุจับรถชนคนตาย ไม่มีการควบคุมสติอารมณ์ ซึ่งแตกต่างจากเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นของคนปกติทั่วไป ดังนั้นจึงค่อนข้างถูกวางกรอบให้เป็นมาตรการที่โหดร้าย ป่าเถื่อน สามารถจับรถชนคนได้อย่างเลือดเย็น ทำให้มีผู้บาดเจ็บสาหัสหลายราย และมีผู้เสียชีวิต ซึ่งแต่ละคนก็เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่กลับต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายทั้งที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ก็พลอยต้องโดนกระทำด้วยความรุนแรงจากความบ้าคลั่งของหมูแฮมนั่นเอง ผู้เสียหายจึงถูกวางกรอบว่าเป็นฝ่ายถูกกระทำแต่เพียงฝ่ายเดียว อีกทั้งหมูแฮมก็ไม่เคยออกมารับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง คนที่ต้องคอยไกล่เกลี่ยกับคู่กรณีก็มีเพียงพ่อ แม่ และทนายความของหมูแฮมเท่านั้น อีกทั้งเมื่อมีประเด็นความขัดแย้งระหว่างพ่อหมูแฮมกับฝ่ายชวมก. จึงยิ่งทำให้สื่อวางกรอบข่าวเป็นลบ เพราะเป็นการแสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกชนชั้น มีการดูถูกเหยียดหยาม จนทำให้ข่าวนี้ยืดเยื้อ ดังนั้น สื่อจึงให้พื้นที่ในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับฝ่ายผู้เสียหายมากกว่ากรณีอื่นๆ โดยมีการใช้คำเหน็บแนมการกระทำ ประชดประชันฝ่ายหมูแฮม

สำหรับกรณีศรธรรมนั้น สื่อวางกรอบให้เห็นว่าศรธรรมไม่ได้ตั้งใจจะกระทำ แต่เป็นเพราะความอ่อนเพลีย ไม่ใช่เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมรับไม่ได้ แต่ความอ่อนเพลียในที่นี้ถูกทำให้เป็นเรื่องธรรมดา ทั้งที่ในความเป็นจริงก็เป็นเรื่องประมาทเลินเล่อ โดยสื่อพยายามอ้างถึงแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือเพื่อมาสนับสนุนต่อกรอบที่วางไว้ ดังนั้น ศรธรรมจึงไม่ได้มีความผิดร้ายแรงจนสังคมให้อภัยไม่ได้ ในทางกลับกัน สังคมยังมองศรธรรมในทางที่ดี เป็นตัวอย่างที่ดีในแง่ของความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้เสียชีวิตเป็นอย่างดี เป็นคนอ่อนน้อม มีจิตใจที่ดี ไม่ก้าวร้าว นอบน้อมต่อญาติของผู้เสียชีวิต ไม่มีการแบ่งชนชั้นและให้ความร่วมมือกับตำรวจเป็นอย่างดีในเรื่องคดีความ ดังนั้น สื่อจึงให้พื้นที่การนำเสนอข่าวของฝ่ายศรธรรมมากกว่าด้านผู้เสียหาย เพราะไม่มีการเคลื่อนไหวหรือออกมาเรียกร้อง

“ถ้าเกิดเปรียบเทียบกรณีศรธรรมกับหมูแฮม ต้องยอมรับว่าพฤติกรรมของข่าวมันแตกต่างกัน พฤติกรรมของคนที่เป็นข่าวมันแตกต่างกัน ศรธรรมถือว่าเป็นคนของสาธารณะ แล้วเค้ามีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เค้ายอมรับผิด ไม่นะ พร้อมทั้งจะเป็นข่าวตลอดเวลา เค้ายึดคอกปะทะเลย แต่ของหมูแฮม ใครออกมา พ่อแม่ ตัวหมูแฮมไม่ได้ออกมา ประเด็นความแตกต่างมันค่อนข้างเยอะ เนื้อหามันต่างกัน

อย่างศรรม ถึงแม้ว่าคุณฆ่าคนตาย แต่คุณยอมรับ แล้วคุณให้อภัยเค้ามัย เพราะเค้ารับผิดชอบทุกอย่าง จะให้ทำอะไรเค้าพร้อมหมด แต่ขณะที่หมูแฮม ฆ่าคนตายด้วย แล้วพอเค้าก็ออกมากรา้ง แล้วแม่จะมาเล่นบทพระเทรอ มั่นก็หมดแล้วอะ ขณะที่ศรรมเนี่ย ญาติคนตายเค้าติดใจหรือเปล่า เค้าก็พูดกับสื่อว่าเค้าไม่ติดใจ เค้ารับการขอขมา” (พรชัย ปิณณวัตนาพร, **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551)

สำหรับกรณีคนขับรถเมล์นั้น สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าผู้ก่อเหตุเป็นคนขับรถเมล์ที่มีอายุมากแล้วแต่ก็ยังขับรถประมาทจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ อีกทั้งในระยะหลังจะมีข่าวอุบัติเหตุที่เกิดจากรถเมล์บ่อยครั้ง ดังนั้นสื่อต้องการจะชี้นำยะให้เห็นว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ก็ยังคงเกิดจากคนกลุ่มอาชีพเดิมแต่ในครั้งนี่ ผู้ก่อเหตุก็ยังมี ความรับผิดชอบที่ไม่หลบหนี ยืนรอมอบตัว ณ ที่เกิดเหตุ แสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง สำหรับพื้นที่การนำเสนอข่าวของทั้ง 2 ฝ่ายนั้น ก็ไม่ต่างกัน แต่จะมีการสอดแทรกสิ่งที่สื่อต้องการจะตัดสินนายจตุดีว่ามีความผิด โดยการนำเสนอให้เห็นว่าเหยื่อได้รับทุกข์อย่างไร

“ข่าวศรรมกับหมูแฮมเนี่ย การวางกรอบ นำหนักที่จะให้บอก ให้ลบ มันมักจะไปอยู่ในพฤติกรรมรายละเอียดมากกว่า เช่น หมูแฮม ชนแล้วก็นั่งอยู่ในรถ แล้วก็มีอาการคลั่ง ก็จะออกมาในทางไม่ดี จะลบกว่า แต่สำหรับศรรมซึ่งแสดงความรับผิดชอบ ไม่หนี ก็จะออกมาดีกว่า บวกกว่า แต่ถ้าเป็นคนขับรถเมล์โดยทั่วไป ถ้าเมาแล้วขับก็ออกมาทางลบ แต่กรณีนี้ชนแล้วไม่หนี ก็จะลงในทางที่เป็นบวก มันอยู่ที่พฤติกรรม รายละเอียดข่าว” (การุณ มีถม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

กลวิธีการวางกรอบข่าว

ประเด็นการขับรถชนคนตายนี้ จะเห็นได้ว่าการวางกรอบข่าวจากสื่อที่ต่างกัน โดยเห็นได้ตั้งแต่

1. การพาดหัวข่าว

1.1 ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าว

กรณีหมูแฮมที่เนื้อข่าวเป็นลบอยู่แล้ว เมื่อมีการใช้ภาษาที่เป็นลบ ทำให้ข่าวดูรุนแรง ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมและเกิดการตัดสินบุคคลในข่าว แต่กรณีศรรม สื่อพยายามใช้ภาษาเป็นกลาง ในส่วนของรายละเอียดที่เป็นลบ และพยายามใช้คำที่ให้เห็นภาพความรับผิดชอบต่อศรรม ทำให้เกิดการลดทอนความรุนแรงจากการใช้ภาษา ในส่วนของนายจตุดีนั้น พาดหัวข่าวของสื่อทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวในเชิงลบ เพราะใช้ภาษาที่เน้นให้เห็นว่าเหยื่อได้รับทุกข์อย่างไร

“นำหนักของข่าวโดยรวม ก็มีผลต่อการพาดหัวประกอบกับดูเนื้อที่ที่มีให้ แต่ก็มีส่วนนะว่าไปสร้างกรอบให้คนอ่าน แต่โดยหลักแล้ว คำที่คิดต้องมาจากอารมณ์ของข่าวนั้นทั้งหมด ซึ่งอารมณ์มันมีความแตกต่างไป เราต้องหาคำที่มันตรงกับเนื้อหา แล้วให้คนอ่านดูน่าสนใจ สะดุดตา ซึ่งก็ทำให้เห็นนำหนักข่าวว่าดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือลบ” (การุณ มีถม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

“บางครั้งคำที่พาดหัวอาจจะหือหาวไปหน่อย ทำให้เอียงข้าง แต่มันก็เป็นแค่หน้าหนักคำที่มันต่างกัน ซึ่งการใช้คำต่างกันก็เพราะดูจากหน้าหนักข่าว ประกอบกับดูเนื้อที่ที่มีให้ แต่ก็มีส่วนนะว่าไปสร้างกรอบให้คนอ่าน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ก็เป็นข้อเท็จจริงที่มันเกิดขึ้น คงไม่มีใครบอกว่า ฮีโร่หมูแฮมเผชิญหน้ากับสังคมแล้ว มันก็ไม่ใช่มันก็เป๊ก ดูชัดๆความเป็นจริง ฉะนั้นต้องถ่ายทอดความคิดผ่านตัวอักษร แล้วให้คนอ่านเห็นภาพตามที่คุณคิด เข้าใจได้ ก็เหมือนเป็นการวางกรอบแหละ แต่มันก็ตามข้อเท็จจริง” (พรชัย ปิณณวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

1.2 แหล่งข่าวที่พาดหัวข่าว

สำหรับกรณีของศรรมจะนอกจากจะมีแหล่งข่าวจากบุคคลในข่าวทั้งพ่อและศรรมซึ่งมีบทบาทเป็นแหล่งข่าวด้านบวกแล้ว ก็ยังมีแหล่งข่าวด้านผู้เสียหายซึ่งนำเสนอเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะฝ่ายศรรมพร้อมรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงไม่มีการออกมาเคลื่อนไหวจากฝ่ายผู้เสียหาย นอกจากนั้นจะพบว่ากรณีศรรมมีการเลือกแหล่งข่าวที่ต่างจากอีก 2 กรณีคือมีการเลือกใช้แหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริง ได้แก่แพทย์ ตำรวจ และหมอลักขณ์ แต่เมื่อประกอบกับเนื้อหาแล้วทำให้ทิศทางข่าวเป็นบวก เช่น กรณีที่หม้อออกมายืนยันว่าศรรมหลับในจนเกิดอุบัติเหตุ เป็นต้น แหล่งข่าวที่เป็นกลางเหล่านี้จึงเป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง ให้ข้อเท็จจริงในเชิงบวก

สำหรับกรณีหมูแฮม จะใช้แหล่งข่าวจากฝ่ายผู้ก่อเหตุเป็นหลักเช่นเดียวกับกรณีศรรม หากแต่ระดับภาษาที่ใช้จะแตกต่างกันไป มีการตั้งสมญานามทำให้เกิดการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวในเชิงลบ ทำให้ฝ่ายหมูแฮมเองก็ดูเป็นแหล่งข่าวที่ให้ค่าทางลบมากกว่าทางบวก นอกจากนั้นก็ยังมีแหล่งข่าวจากผู้เสียหายซึ่งเป็นแหล่งข่าวเชิงลบ รวมทั้งแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง เช่น ตำรวจ อัยการ ดังนั้นกรณีหมูแฮม สื่อจะเลือกใช้แหล่งข่าวทางบวกน้อยมาก

สำหรับกรณีของนายจูดินั้นจะมีทั้งแหล่งข่าวที่เป็นบวกและลบเช่นเดียวกับอีก 2 กรณี โดยแหล่งข่าวทางบวกได้แก่ นายจูดิ ส่วนแหล่งข่าวที่เป็นลบก็คือ ฝ่ายผู้เสียหาย แต่จะต่างจากอีก 2 กรณีคือกรณีนี้สัดส่วนของแหล่งข่าวด้านบวกและลบไม่แตกต่างกัน แต่อีก 2 กรณีแหล่งข่าวด้านบุคคลในข่าวทั้งหมูแฮมและศรรมจะมีมากกว่าแหล่งข่าวจากฝ่ายผู้เสียหาย ทั้งนี้เพราะกรณีนายจูดิรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย ประกอบกับตัวละครที่เกี่ยวข้องก็มีน้อยเช่นกัน แหล่งข่าวที่สื่อเลือกจึงเป็นแหล่งข่าวหลัก ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

1.3 ประเด็นที่พาดหัวข่าว

กรณีของหมูแฮมและศรรมจะมีประเด็นที่สื่อนำมาพาดหัวเหมือนกัน 2 ประเด็นนั่นก็คือ เรื่องการแสดงความรับผิดชอบและเรื่องคดีความ แต่กรณีของหมูแฮมจะมีประเด็นด้านความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนั้นจะพบว่ากรณีศรธรรมจะไม่พบประเด็นในส่วนของฝ่ายผู้เสียชีวิต ประเด็นต่างๆล้วนเกี่ยวข้องกับตัวศรธรรม เพราะญาติผู้เสียชีวิตไม่ได้ออกมาเรียกร้องหรือสร้างประเด็นข่าวใหม่ๆขึ้นมา เนื่องจากการประพฤติปฏิบัติจากฝ่ายศรธรรมที่ออกมายอมรับผิดตั้งแต่เกิดเหตุและพยายามรับผิดชอบต่อญาติผู้เสียชีวิต ทำให้ไม่มีการคิดใจเอาความกัน ดังนั้นฝ่ายศรธรรมจึงกลายเป็นตัวละครหลักในการนำเสนอประเด็นข่าว แต่กรณีของหมูแฮมนั้นจะพบประเด็นในส่วนของญาติผู้เสียชีวิต ผู้เสียชีวิต ญาติผู้บาดเจ็บ และขสมก.บ้าง ซึ่งมักจะนำเสนอในมุมมองด้านลบต่อตัวหมูแฮม เช่น กรณีความขัดแย้งที่เกิดขึ้น หรือการแจ้งความดำเนินคดี เป็นต้น อีกทั้งประเด็นการแสดงความรับผิดชอบก็ไม่ได้มุ่งชี้ให้เห็นว่าฝ่ายหมูแฮมจะชดใช้หรือยินดีรับผิดชอบมากนักน้อยเพียงไร แตกต่างจากกรณีศรธรรมที่พยายามแสดงบทบาทอย่างชัดเจน

สำหรับด้านคดีความนั้น กรณีของศรธรรมสื่อจะเสนอเป็นข้อเท็จจริง ไม่มีการใส่อารมณ์ลงไป มีการลดทอนความรุนแรงของเหตุการณ์ลงโดยการนำเอาเหตุการณ์ด้านบวกและลบอยู่ติดกัน เช่น พยายามชี้ว่า “หลับใน เปลา่มา” อยู่ใกล้กับคำว่า “ชนคนตาย” แต่กรณีของหมูแฮมนั้น สื่อจะชี้ให้เห็นว่าหมูแฮมเจตนาฆ่าคน โดน 3 ข้อหาหนัก โดยมีการนำเครื่องหมายวรรคตอนมาประกอบ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พาดหัวข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ที่เป็นข่าวได้ เป็นการสร้างให้ผู้อ่านเห็นถึงอารมณ์น้ำหนัก ทิศทางข่าว

“แง่มุมมันอยู่ที่คน อยู่ที่การสังเกต ว่าอะไรที่หยิบขึ้นมาแล้วคนสนใจ เพราะจริงๆแล้วรายละเอียดเยอะ หลากอย่าง ต้องอ่านข่าวให้ละเอียดทั้งข่าว แล้วดูว่าอะไรมันเป็นเรื่องที่น่าสนใจในนั้น เราต้องวัดกันเอง ที่มันผิดปกติกจากธรรมดา ก็เหมือนคิดแทนคนอ่านแหละ ต้องเลือกที่จะเอาประเด็นไหนมาขยายให้ประชาชน พอลงไปแล้วคนอยากอ่าน คนสนใจ ทุกอย่างมันจะอยู่ในข่าว แต่อยู่ที่ว่าเราจะไปหยิบอะไรขึ้นมาเขียนไว้ข้างหน้า เหมือนแต่งหน้าให้ดูดี ให้มันน่าซื้อ” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

โดยสรุปแล้ว กรณีของหมูแฮม เมื่อมีประเด็นด้านความขัดแย้งเกิดขึ้น น้ำหนัก ทิศทาง เมื่อประกอบกับภาษาแล้ว ข่าวจึงออกมาในเชิงลบ เป็นข้อเท็จจริง (fact) ที่มีแต่งแต้มด้วยการเลือกใช้คำ ทำให้เกิดการตัดสินใจที่เป็นลบ ส่วนกรณีศรธรรมนั้น องค์ประกอบด้านภาษา แหล่งข่าว และประเด็นที่พาดหัวข่าว ทำให้ข่าวออกมาในเชิงบวก เพราะสื่อไม่มีการเล่นเรื่องผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีการใส่อารมณ์ รวมทั้งไม่มีการใช้คำสร้างสีสันมากนัก ประกอบกับสื่อก็พยายามนำเสนอในแง่บวก เช่น การแสดงความรับผิดชอบและสาเหตุของการขับรถชนว่าเป็นอุบัติเหตุจากการหลับใน จึงทำให้เกิดการตัดสินใจในทางบวก

สำหรับกรณีของนายจตุจะแตกต่างจากกรณีอื่น โดยมีเพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประเด็นเดียวเท่านั้น เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย และแม้ว่าภาษาที่ใช้อาจจะทำให้ข่าวออกมาเชิงลบ แต่เมื่อดูประกอบกับบริบทอื่นๆแล้วจะพบว่าไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆที่เป็นการบอกให้เห็นถึงอารมณ์ของข่าวหรือนักข่าว รวมทั้งประเด็นที่นำเสนออีกเสนอไปตามข้อเท็จจริงและมีการใช้แหล่งข่าวครบทั้ง 2 ฝ่าย

ซึ่งล้วนแต่เป็นตัวละครหลัก ทำให้ทิศทางของข่าวค่อนข้างเป็นกลางและลบลบไปตามข้อเท็จจริง แต่สื่อไม่พยายามสอดแทรกความคิดเห็นลงไปในช่วง ดังนั้น ภาษาที่ใช้ก็เพียงเพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน จึงไม่ได้ทำให้เกิดการตัดสินใจคลอนแคลนข่าวมากนัก

2. เนื้อหาข่าว

2.1 กลวิธีการนำเสนอข่าว

กรณีของหมูแฮมและศรรามจะไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ ใช้กลวิธีการเสนอข่าวโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนพรรณนาอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าวรวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ และรู้สึกเหมือนว่าอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แต่ทั้งนี้ โดยรายละเอียดแล้ว ทั้ง 2 กรณีจะมีความแตกต่างกัน นั่นก็คือ ในกรณีของหมูแฮมจะมีการพรรณนาอากัปกริยาและรายละเอียดเหตุการณ์ทั้งฝ่ายผู้ก่อเหตุหรือหมูแฮม และฝ่ายผู้บาดเจ็บ โดยสื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงความน่ากลัว ความรุนแรงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้เทคนิคเอาบุคคลอื่นที่แวดล้อมมาสนับสนุนข้อมูล ทำให้เกิดความสอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ จึงทำให้ข่าวดูมีน้ำหนัก

สำหรับกรณีของศรรามนั้น จะพรรณนาอากัปกริยาและรายละเอียดเหตุการณ์โดยเสนอในฝ่ายของศรรามเป็นหลัก โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าศรรามก็ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุครั้งนี้เช่นกัน ไม่ได้เป็นผู้กระทำแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นก็ไม่มีการหลบหนีและยังสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสื่อใช้เทคนิคการเอาบุคคลอื่นที่แวดล้อมมาสนับสนุนข้อมูลเช่นเดียวกับกรณีของหมูแฮม แต่ในกรณีนี้ทำให้เกิดการตัดสินศรรามในทางบวกแม้จะเป็นเหตุการณ์ที่มีผู้เสียชีวิตเหมือนกันก็ตาม

สำหรับกรณีของนายจตุตินั้น กลวิธีการนำเสนอข่าวใช้การนำเสนอแบบตรงไปตรงมา ลักษณะการรายงานข่าวจะเน้นรายงานข้อเท็จจริง แม้จะมีการเขียนในลักษณะพรรณนาอยู่บ้าง แต่ไม่ได้เน้นมากนัก โดยพรรณนาให้เห็นถึงสภาพของผู้เสียชีวิต และชี้ให้เห็นอารมณ์ของข่าวว่าเป็นอุบัติเหตุที่สลด น่าเศร้าใจ และก็ไม่ควรที่จะเกิดขึ้นเพราะนายจตุติมีอายุมากแล้ว ซึ่งทำให้เกิดการตีความหมาย สร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่านในทางลบ ในขณะที่เดียวกันสื่อก็ซื้อข้อมูลหนึ่งควบคู่กัน ซึ่งเป็นการช่วยลดอารมณ์ความรุนแรงของข่าวให้น้อยลง นั่นก็คือ ความรับผิดชอบ ไม่มีการหลบหนี

2.2 แหล่งข่าว

การเลือกแหล่งข่าวของทั้ง 3 กรณีจะคล้ายคลึงกัน จะแตกต่างกันในรายละเอียดและการให้นำหนักความสำคัญของแหล่งข่าวแต่ละประเภท โดยกรณีของหมูแฮมจะมีครบทั้ง 3 แหล่งข่าว นั่นก็คือ

แหล่งข่าวที่เป็นบวก กลาง และลบ อีกทั้งแหล่งข่าวบางคนก็มีบทบาทมากกว่าหนึ่ง นั่นก็คือ เป็นทั้งแหล่งข่าวที่เป็นบวกและลบ โดยจะมีแหล่งข่าวที่เป็นลบมากที่สุด

สำหรับกรณีของศรธรรมจะไม่พบแหล่งข่าวที่เป็นลบ แม้กระทั่งผู้เสียหายก็ยังมีบทบาทเป็นแหล่งข่าวที่ให้ค่าในทางบวก หรือแหล่งข่าวที่เป็นกลาง เมื่อพิจารณาจากบทบาทการให้ข่าวแล้ว ก็ยังให้ข้อเท็จจริงในเชิงบวกแก่ตัวศรธรรม และสัดส่วนของแหล่งข่าวที่เป็นบวกก็มีมากกว่าแหล่งข่าวที่เป็นกลาง

สำหรับกรณีนายจตุติ จะมีครบทั้ง 3 แหล่งข่าวเช่นเดียวกับกรณีหมูแฮม แต่สัดส่วนของแหล่งข่าวแต่ละประเภทจะไม่แตกต่างกัน โคนสิ้นเชิง และไม่มีใครโดดเด่นกว่าใคร แม้กระทั่งญาติผู้บาดเจ็บเสียชีวิต ก็ไม่ได้เป็นแหล่งข่าวทางลบหรือบวก แต่เป็นแหล่งข่าวที่เป็นกลาง มีบทบาทเพียงให้สัมภาษณ์ถึงข้อเท็จจริง ไม่มีการใส่อารมณ์เข้าไปในคำสัมภาษณ์

“เกณฑ์โดยทั่วไป คนแรกก็ตัวที่เป็นตัวข่าวเลย อย่างการเลิกกัน ก็คู่ที่เลิกกันแหละ แต่ถ้าไม่ได้ก็ต้องหาคนที่ใกล้เคียงมาเรื่อยๆ แล้วก็ต้องหาให้ครบ ครอบคลุมทุกฝ่าย อย่างเรื่องศรธรรมที่ขับรถชน ก็ถามได้หมด ถามแพทย์ ถามใครหลายๆด้านให้ครอบคลุม แต่ถามว่ามีม็อบที่ต้องหาแหล่งข่าวที่สนับสนุนกับข่าวของเรา มันก็เป็นอีกแบบหนึ่ง เป็นกรณีอื่น อย่างข่าวเลิกกัน เราอาจจะมี hint ว่าเลิก ก็ต้องไปหาคนที่ให้ข้อมูลว่าเลิก” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ตามหลักวิชาชีพ ก็ต้องพยายามหาให้ครอบคลุม แต่ว่าด้วยระยะเวลาที่จำกัด ก็ได้แค่นี้ เท่าที่ทำได้ สำหรับพวกข่าวต่อเนื่อง ก็ต้องไปดูแลล้อมตัวคนที่เป็นข่าวว่ามีใครบ้าง ซึ่งมันก็อยู่ที่ตัวนักข่าวว่าสามารถหาได้หรือเปล่า ส่วนหนึ่งที่เป็นปัญหาสำหรับบางกรณีคือ เราไม่สามารถทำข่าวให้ต่อเนื่องได้ เพราะหาแหล่งข่าวไม่ได้ มันก็เลยทำให้ข่าวจบ” (พรชัย ปิณณวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

2.3 ประเด็นข่าว

กรณีของหมูแฮมและศรธรรมนั้น ถึงแม้จะมีกลวิธีการนำเสนอที่เหมือนกัน แต่แง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าวจะแตกต่างกัน ในกรณีของหมูแฮมนั้นสื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงความน่ากลัว ความรุนแรงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงอาการคลุ้มคลั่งของหมูแฮม โดยใช้เทคนิคเอาบุคคลอื่นที่แวดล้อมมาสนับสนุนข้อมูล ทำให้เกิดความสอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ จึงทำให้ข่าวดูมีน้ำหนัก นอกจากนี้ประเด็นหลักที่ทำให้กรณีหมูแฮมแตกต่างจากอีก 2 กรณี นั่นก็คือ สื่อมีการนำเสนอในแง่ความขัดแย้งระหว่างฝ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายหมูแฮมกับผู้เสียหาย รวมไปถึงขสมก.

สำหรับกรณีของศรธรรมนั้น สื่อพยายามชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากอาการอ่อนเพลีย ไม่ได้เกิดจากแอลกอฮอล์ อีกทั้งศรธรรมก็ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุครั้งนี้เช่นกัน ไม่ได้เป็นผู้กระทำแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ก็ไม่มีกรหลบทหนีและยังสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสื่อ

ใช้เทคนิคการเอาบุคคลอื่นที่แวดล้อมมาสนับสนุนข้อมูลเช่นเดียวกับกรณีของหมูแฮม แต่ในกรณีนี้ทำให้เกิดการตัดสินใจผิดพลาดในทางบวกแม้จะเป็นเหตุการณ์ที่มีผู้เสียชีวิตเหมือนกันก็ตาม

สำหรับกรณีของนายจตุ จะคล้ายกับกรณีของหมูแฮมในลักษณะที่มีการบรรยายให้เห็นถึงสภาพของผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ซึ่งไม่พบในกรณีกรรม โดยสื่อพยายามชี้แนะให้เห็นว่าเหตุการณ์นี้เกิดจากความประมาทซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้นเพราะคนขับรถโดยสารก็มีอายุมากแล้ว จึงอาจทำให้เกิดการตีความหมายในทางลบได้ สื่อจึงซื้ออีกมุมหนึ่งควบคู่กัน ซึ่งเป็นการช่วยลดอารมณ์ความรุนแรงของข่าวให้น้อยลง นั่นก็คือมีการเสนอในแง่มุมมองด้านความรับผิดชอบของนายจตุ ที่ภายหลังเกิดเหตุการณ์ไม่ได้หลบหนี

ประเด็นด้านความรับผิดชอบนั้น พบได้ในทั้ง 3 กรณี แต่ระดับความรับผิดชอบของผู้ก่อเหตุแต่ละคนจะแตกต่างกัน ทำให้ทิศทางของข่าวต่างกัน โดยระดับความรับผิดชอบกรณีกรรมจะมีมากที่สุด นับตั้งแต่วันแรกที่เกิดเหตุการณ์จนกระทั่งคดีสิ้นสุด ทั้งจากตัวกรรมเองรวมไปถึงครอบครัว จึงเป็นการตัดความรุนแรงในแง่ลบออก โดยใช้แหล่งข่าวทั้งพ่อ แม่ และตัวกรรมเอง รวมทั้งคนอื่นๆ เช่น คนใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพทย์ และนายนเรศ สามีผู้เสียชีวิต ที่ทำให้ภาพลักษณ์ของกรรมดีขึ้น ประเด็นการขับรถชนคนตายจึงถูกเบี่ยงเบนไปด้วยประเด็นที่ดี เป็นบวก นอกจากนั้นสื่อก็พยายามสร้างประเด็นให้เห็นว่ากรรมรู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเองเป็นอย่างมาก จากการบรรยายให้เห็นถึงอาภัพภริยาขณะไปร่วมงานศพผู้เสียชีวิต หรือการให้สัมภาษณ์จากแหล่งข่าวต่างๆ ประกอบกับนายนเรศก็ไม่ได้โกรธแค้น แต่ได้ปฏิบัติต่อกรรมเป็นอย่างดี มีการประคองกัน สำหรับกรณีของหมูแฮมนั้น จะแบ่งด้านความรับผิดชอบออกเป็นก่อนมีความขัดแย้ง และหลังความขัดแย้งเกิดขึ้น โดยก่อนขัดแย้งดูเหมือนว่าฝ่ายหมูแฮมจะรับผิดชอบ เพราะมีการออกมากล่าวขอโทษ และยืนยันว่าจะรับผิดชอบทั้งหมด แต่ภายหลังเกิดความขัดแย้ง มีเพียงแม่หมูแฮมคนเดียวที่ออกไปเยี่ยมผู้บาดเจ็บและร่วมงานศพ แต่หมูแฮมและพ่อไม่มีบทบาทเลย จนทำให้สื่อใช้คำว่า “เดินสาย” ซึ่งเป็นการตัดสินใจให้เห็นเลยว่ามีเพียงนางสาวฉวีเพียงคนเดียวเท่านั้น และมาช่วงหลังที่คดีความขึ้นศาล ก็เริ่มมีการให้สัมภาษณ์จากฝ่ายผู้เสียหายว่าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากฝ่ายหมูแฮมเหมือนที่รับปากไว้ จึงได้ร้องต่อศาลให้มีคำสั่งทางแพ่งชดเชยค่าเสียหาย ดังนั้นจึงยิ่งทำให้ภาพที่ออกมาคือ ฝ่ายหมูแฮมไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

นอกจากนั้นประเด็นด้านการดำเนินคดีและการให้ข้อมูลทางการแพทย์ก็พบได้ในทั้ง 3 กรณีเช่นกัน แต่ก็แตกต่างในด้านรายละเอียด ซึ่งมีผลต่อมุมมองในการนำเสนอของสื่อ โดยกรณีของหมูแฮมนั้น เนื้อหาส่วนความคืบหน้าของคดี จะเสนอไปตามข้อเท็จจริง สำหรับแพทย์นั้นจะให้ข้อมูลด้านเหยื่อเป็นส่วนใหญ่ แตกต่างจากกรณีของกรรมที่แพทย์จะให้ข้อมูลด้านกรรมเป็นหลักทั้งการตรวจวัดระดับ

แอลกอฮอล์และอาการของสคราม ส่วนการดำเนินคดีจะมีข้อมูลทั้งจากสคราม พ่อ หมาย และตำรวจ ซึ่งจากเนื้อหาข่าวทั้งหมด ทำให้ภาพลักษณ์ของสครามดีขึ้น เพราะสื่อนำเสนอไปในทิศทางว่าสครามให้ความร่วมมือในด้านคดีความเป็นอย่างดี ประกอบกับคำยืนยันจากแพทย์ถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ สำหรับกรณีของนายจูดินั้น การนำเสนอด้านคดีความจะเป็นส่วนน้อย เป็นเพียงการแจ้งข้อหาในเบื้องต้น แต่ไม่มีการให้สัมภาษณ์โดยตรงจากตำรวจดังเช่น 2 กรณีแรก ด้านข้อมูลทางการแพทย์นั้น สื่อเป็นผู้รายงานให้เห็นว่ามีผู้บาดเจ็บอย่างไร แต่ไม่มีการนำเสนอข้อมูลจากแพทย์โดยตรงแตกต่างจาก 2 กรณีแรกเช่นกัน

สำหรับประเด็นด้านผู้เสียหายนั้น ทั้ง 3 กรณีจะแตกต่างกัน โดยกรณีของหมูแฮมทำให้ทิศทางข่าวเป็นลบ เนื่องจากฝ่ายผู้เสียหายมีการฟ้องร้องดำเนินคดีกับหมูแฮม นอกจากนั้นสื่อก็พยายามบรรยายให้เห็นภาพความเศร้าโศกของญาติและผลกระทบจากเหตุการณ์ ซึ่งสื่อเขียนในทางเห็นอกเห็นใจ เพราะถูกกระทำแต่ฝ่ายเดียว และฝ่ายหมูแฮมไม่รับผิดชอบเท่าใดนัก ต่างจากกรณีของสครามที่สื่อไม่ค่อยกล่าวถึงเท่าใดนัก เพราะผู้เสียหายไม่ค่อยออกมาเคลื่อนไหวหรือให้สัมภาษณ์มากนัก นอกจากนั้นสื่อก็ไม่กล่าวถึงว่าผู้เสียหายได้รับความเดือนร้อนหรือรู้สึกเสียใจมากเพียงไร ในทางกลับกันผู้เสียหายกลายเป็นตัวเสริมบทบาทให้สคราม ทำให้คนอ่านรู้สึกเห็นอกเห็นใจสครามมากขึ้น สำหรับกรณีของนายจูดินั้น ผู้เสียหายก็ไม่ค่อยมีบทบาทโดดเด่น สักส่วนการเสนอข่าวระหว่างฝ่ายนายจูดิและผู้เสียหายจึงไม่แตกต่างกันมากนัก โดยสื่อไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการดำเนินคดีกับนายจูดิจากญาติผู้เสียหาย ในทางกลับกันฝ่ายผู้เสียหายให้สัมภาษณ์ในเชิงที่มีน้ำหนักทิศทางว่ายอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และกล่าวถึงเพียงแค่อุบัติเหตุหลังของผู้เสียชีวิต ซึ่งก็สอดคล้องกับสิ่งที่นายจูดิให้สัมภาษณ์ไว้ถึงผู้เสียชีวิต เมื่อประกอบกับการประพฤติปฏิบัติของนายจูดิที่ยอมรับต่อการกระทำของตนเองและไม่หลบหนี ทำให้น้ำหนักข่าวดูเบาลง

“ประเด็นต่างๆ มันอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา ข้อเท็จจริงที่มันไม่เหมือนกัน ต่างกันที่รายละเอียด ซึ่งการหาข้อมูลส่วนใหญ่จะเป็นไปตามที่มีอยู่ ถ้ามันครบแล้วก็ไม่หาเพิ่มในเชิงลึก ยกเว้นว่าถ้าคิดว่ามันน่าสนใจมาก ประชาชนสนใจ ก็จะเข้าไปหา โดยจะเอาประเด็นข่าวที่มีอยู่แล้วจากเนื้อหาข่าว แล้วเราเอามันขึ้นมาเป็นประเด็นให้คนสนใจ จริงๆมันก็เป็นประเด็นทั้งหมด แต่อยู่ที่เราจะเลือกวางกรอบให้ความสำคัญกับประเด็นไหนเท่านั้น” (การุณ มีดม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ประเด็นต่างๆ ต้องดูความน่าสนใจของมันด้วย ต้องดูเรื่องความเหมาะสม จริยธรรม ต้องไม่ทำอะไรที่มันล้ำเส้นเกินไป ส่วนใหญ่ก็จะสร้างประเด็นข่าวด้วยตัวข่าวเอง เรามีหน้าที่ขายข่าว ก็ต้องหาข่าวหาประเด็นมานำเสนอซึ่งต้องอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง แล้วก็ความน่าสนใจของมันด้วย ไม่ใช่เข้าไปปั่นข่าวจนเกินไป (พรชัย ปัทมวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

2.4 ภาษา

ทั้ง 3 กรณี จะมีการใช้ภาษาในการรายงานข่าวแตกต่างกันไป โดยกรณีของสครามเมื่อเปรียบเทียบกับอีก 2 กรณี จะใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นกลางมากที่สุด ไม่มีการเสียดสี เน้นการรายงาน

ข้อเท็จจริง ไม่ใช่คำที่ก่อให้เกิดอคติหรือใส่ความรู้สึกนึกคิดมากนัก อีกทั้งยัง ไม่มีการตั้งสมมุติฐานให้กับ สรราม ในด้านของคำหือหาว คำสร้างลีลันนั้น จะพบน้อยมาก มีเพียงในส่วนของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่ง ก็เพียงเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพของเหตุการณ์ได้ชัดเจนและเมื่อประกอบกับตัวเนื้อหาที่อยู่แวดล้อมซึ่งเน้น ด้านความรับผิดชอบแล้ว ก็ไม่ได้ทำให้ทิศทางข่าวออกมาทางลบ แต่เป็นการช่อนัยยะที่ให้คำเป็นบวก ไม่มีมุมตำหนิ สรราม

สำหรับกรณีของนายจตุติ จะมีทั้งภาษาที่สร้างลีลัน และภาษาที่เป็นกลาง โดยในส่วนของ การ บรรยายถึงสภาพผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจะมีการใช้คำหือหาว สร้างลีลัน ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ร่วม เกิดอคติ แต่ในส่วนของเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเสียชีวิตจะใช้ภาษาที่เป็นกลาง รายงานตาม ข้อเท็จจริงที่ได้มา ดังนั้นจึงเกิดการตัดสินใจได้ว่า การเลือกใช้ภาษาที่หือหาวนั้นก็เพียงเพื่อดึงดูดความ สนใจผู้อ่าน แต่สื่อไม่ได้มีเจตนาที่จะตัดสินผู้ตกเป็นข่าว อีกทั้งยัง ไม่มีการตั้งสมมุติฐานเรียกผู้ตกเป็นข่าว ที่มีความหมายในเชิงลบ แต่ตั้งในลักษณะที่แบ่งให้เห็นถึงกลุ่มอาชีพเท่านั้น การนำเสนอข่าวนี้ จึงไม่ได้ ทำให้ความหมายที่ออกมาเบี่ยงเบน ไปจากข้อเท็จจริง สื่อไม่ได้ตัดสินให้ข่าว โนม์เอียงออกมาในเชิงบวก หรือลบเพียงอย่างเดียว เพราะมีการนำเสนอตัดทอนซึ่งกัน ข่าวจึงค่อนข้างเป็นกลาง

กรณี หมูแฮมจะค่อนข้างแตกต่างจากอีก 2 กรณี กล่าวคือ ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่จะค่อนข้างเป็นลบ ต่อหมูแฮมและพ่อ โดยมีการใช้ภาษาถ้อยคำที่สร้างความตื่นเต้น เสียดสี ก่อให้เกิดอคติ หรือตั้งสมมุติฐาน เรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบอย่างรุนแรง รวมทั้งประโยคประกอบการเล่าเรื่องที่เป็น การกระทำ จากฝ่ายหมูแฮม จะมีความหมายรุนแรง น่ากลัว คุร้าย ในทางกลับกัน ภาษาที่สื่อใช้เรียกคู่กรณีจะเป็นใน เชิงผู้อ่อนแอ ไม่มีทางสู้ ทำให้เห็นภาพความรุนแรง ความเจ็บปวด เป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำอย่าง โหดเหี้ยม หรือแม้แต่ประเด็นความขัดแย้ง สื่อก็ยังใช้คำสร้างลีลันทั้งฝ่ายพ่อหมูแฮมและ ขสมก. ซึ่งสื่อ ไม่ได้ตัดสินฝ่ายใดอย่างชัดเจนเพราะไม่ใช่ประเด็นหลักที่สุดของข่าว ภาษาที่ใช้จึงมุ่งหวังเพียงเพื่อดึงดูด ความสนใจและบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพ

“เรามี bias ไม่ได้ ห้ามมี bias กับกระบวนการคิด เพราะคุณทำหน้าที่หนังสือพิมพ์ ไม่ใช่ศาล มี หน้าที่เพียงแค่การนำเสนอข่าวให้กับประชาชน แต่อย่างหมูแฮมก็อาจจะระบุไปเลยว่าลบ เช่นคำว่า “เหยื่อ ระห่ำ” มันต้องดูกรณี เพราะจะทำให้คิดว่าหมูแฮมเป็นฮีโร่ก็ไม่ใช่” (พรชัย ปันณวัฒน์นาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

“เราใช้คำที่ทำให้คุณไม่ต้องแปล ไม่ต้องคิดมากเกินไป มันเป็นความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่ สื่อพยายามเพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจ ได้เห็นภาพ จนอาจจะดูเหมือนว่าสื่อได้ตัดสินเค้าไปแล้ว มันคือ ความสามารถของการใช้คำ แต่ถ้ามองในแง่ของความถูกต้องมันก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง แต่สำหรับกรณีหมู

แฮม คุณก็รู้อยู่แล้วว่าผิคนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

3. การระบุนสาเหตุ

การนำเสนอเนื้อหาข่าวของหนังสือพิมพ์นอกจากจะนำมาสู่การวางกรอบแล้ว ยังนำมาสู่ “การระบุนสาเหตุ” ซึ่งแต่ละเนื้อหาข่าว แม้จะเป็นเหตุการณ์ในลักษณะเดียวกัน แต่ด้วยรายละเอียดที่แตกต่างกัน จึงนำมาสู่กรอบที่แตกต่างกันรวมไปถึงการระบุนสาเหตุจากสื่อที่แตกต่างกันด้วย

กรณีหมูแฮม จะพบว่าเมื่อสิ่งเร้ามาจากปัจจัยภายนอก นั่นก็คือการขับรถเฉี่ยวชนกัน แต่เหตุการณ์ต่อจากนั้น เกิดจากปัจจัยภายในของตัวหมูแฮมในด้านของอารมณ์ที่หมูแฮมตั้งใจจะกระทำขับรถไล่ตามแล้วจึงก่อเหตุขึ้น รวมทั้งอุปนิสัยโดยพื้นฐานของหมูแฮมก็ไม่มี ความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง นอกจากนี้ สื่อยังมองว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ทั้งที่ในความเป็นจริง “อารมณ์” เป็นสิ่งที่สังคมไทยคาดหวังว่าทุกคนควรมีการควบคุมอารมณ์ของตนเองในระดับหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่ถาวร เนื่องจากหลังเหตุการณ์ครั้งนี้ก็ยังมีหลักฐานชี้ให้เห็นว่าหมูแฮมได้ขับรถชนและขาดสติ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกหลายครั้ง เพียงแต่ไม่รุนแรงเท่า นอกจากนี้ สื่อยังอนุมานสาเหตุไว้ว่าเป็นปัจจัยเฉพาะเรื่อง เพราะการที่หมูแฮมไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้จนก่อเหตุรุนแรงนั้น ก็เกิดแต่เฉพาะเหตุการณ์การขับรถเท่านั้น แต่ยังไม่พบในกรณีอื่น อีกทั้งยังไม่เคยมีใครก่อเหตุในลักษณะเช่นนี้ ที่ไม่มีการขับขี่ยังควบคุมอารมณ์ตนเอง ซึ่งการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่สื่อนำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความตัวหมูแฮมได้ว่า เป็นฆาตกรที่โหดร้ายป่าเถื่อน ไม่มีความรับผิดชอบ

กรณีศราราม สื่อระบุนสาเหตุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่า การขับรถชนครั้งนี้เกิดจากปัจจัยภายในที่ศรารามอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่เพียงพอและรับประทานยาลดน้ำหนัก ทำให้เกิดการหลับใน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ไม่สามารถควบคุมได้ และศรารามก็ไม่ตั้งใจหรือเจตนาจะก่อเหตุ โดยสื่อพยายามชี้ให้เห็นตั้งแต่เกิดเหตุขึ้นว่าศรารามก็รู้สึกสำนึกผิดและลงมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวรเพราะศรารามไม่เคยมีข่าวการเกิดอุบัติเหตุขับรถชนจนมีผู้เสียชีวิตมาก่อนและอาการอ่อนเพลียก็เป็นปัจจัยที่ไม่ถาวรเกิดขึ้นเพียงชั่วคราวครั้งชั่วคราว นอกจากนี้ยังเป็นสาเหตุเฉพาะเรื่องเพราะศรารามไม่เคยหลับในหรืออ่อนเพลียเป็นประจำ ไม่ได้ทำให้กระทบกับงานประจำที่ทำอยู่ ดังนั้น เหตุการณ์ในครั้งนี้จึงเป็นเพียงเฉพาะเรื่องที่มาจกหลายปัจจัยภายในทั้งการอดนอนจากการทำงาน และการไม่สบายจนต้องรับประทานยาซึ่งมีฤทธิ์ทำให้ง่วงนอน ซึ่งเหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ก็เป็นที่แรกที่เกิดขึ้นกับศราราม จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่นำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความตัวศรารามได้ว่า ศรารามกระทำผิดโดยไม่ตั้งใจ และรู้สึกสำนึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมรับผิดชอบชดใช้เต็มที่

กรณีนายจูด สื่อได้พยายามระบุนสาเหตุให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า การขับรถชนครั้งนี้เกิดขึ้นจากปัจจัยภายในตัวนายจูดเองที่เป็นผู้ประมาท ขาดความรอบคอบ ระมัดระวังรวมไปถึงขาดการสังเกต เพราะไม่ใช่เหตุสุดวิสัยจากการขับรถตัดหน้า เนื่องจากนายจูดสังเกตเห็นคู่กรณีตั้งแต่แรกแล้ว แต่เป็น

เหตุการณ์ที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่ได้เจตนาเพราะเมื่อพบและได้ยินเสียงผิดปกติเกิดขึ้น นายจตุก็ลงมาดู เหตุการณ์โดยที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นและไม่ได้หลบหนี โดยสื่ออนุมานสาเหตุว่าเป็นสิ่งที่สามารถควบคุม ได้แตกต่างจากอีก 2 กรณี ทั้งนี้เพราะความประมาท การสังเกต เป็นอุปนิสัยที่บุคคลผู้กระทำผิดกรรม สามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นการเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ สื่อยังมองว่าเป็น สาเหตุทั่วไป โดยพิจารณาถึงมิติด้านอื่นๆ เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า กลุ่มอาชีพพนักงานขับรถ โดยสารสาธารณะขับรถชนบ่อยครั้ง และนายจตุก็เป็นพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะที่ก่อเหตุขับรถชน จนมีผู้เสียชีวิตเช่นกัน สื่อจึงมีการอนุมานให้เห็นว่า คนกลุ่มอาชีพนี้มักจะขับรถด้วยความประมาทจนเกิด อุบัติเหตุ สังเกตได้จากการเลือกใช้คำว่า “รถมั่วร่วม” ในพาดหัวข่าว เพราะสื่อต้องการชี้แนะว่ายังคง เกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากคนกลุ่มอาชีพเดิมที่เคยเสนอข่าว ไปก่อนหน้านี้ สำหรับการระบุสาเหตุเรื่องความ ถาวรของปัจจัยนั้น ไทยรัฐไม่ได้กล่าวถึงข้อมูลในด้านนี้เพราะไม่มีใครเคยรู้จักพฤติกรรมของนายจตุมา ก่อนหน้าว่าเป็นเช่นไร จึงไม่อาจอนุมานได้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดในครั้งนี้เป็นอุปนิสัยที่ถาวรหรือชั่วคราว จากการระบุสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่นำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจตีความตีความตัวนาย จตุได้ว่า เป็นผู้ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุโดยไม่เจตนา แต่เพราะความประมาทเลินเล่อ ขาดความระมัดระวังในการขับขี่ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุ แต่ตัวนายจตุก็มีจิตสำนึกของความรับผิดชอบ จึงไม่หลบหนีภายหลังเกิดเหตุการณ์

“การที่เราจะบอกว่าเหตุการณ์นี้ มีสาเหตุมาจากอะไร เราไม่ได้คิดเอง เราก็เอามาจากข้อเท็จจริงที่ มีอยู่ในมือ เราแค่ทำให้มันชัดขึ้น มาชี้ให้คนอ่านเห็นว่าเพราะอะไร อย่างขับรถชน เราก็พาดหัวเลย ชี้ให้ คนอ่านรู้เลยว่าเกิดจากอะไร จากเมาแล้วขับ จากซิ่ง จากหลับใน ถามว่ามันเป็นการวางกรอบหรือไม่ จะ เรียกว่าเป็นก็ได้ การที่เราชี้สาเหตุให้คนอ่าน ก็เท่ากับเราวางกรอบให้คนอ่านคิดตามเรา แต่เค้าจะคิดตาม เรามั้ย ไม่รู้ แต่เรามีหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่เราชี้ให้เค้าคิดตาม ฉะนั้น โอกาสที่เค้าเชื่อ ก็ค่อนข้างสูง” (กา รุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

ประเด็นการเลิกรายร้าย

แนวคิดในการวางกรอบของประเด็นการเลิกรายร้ายก็ไม่แตกต่างไปจากประเด็นการขับรถชน คนตาย กล่าวคือ แม้ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน และเหตุการณ์โดยหลักก็คล้ายคลึงกัน นั่นก็คือ ทั้ง 3 กรณี ต่างก็แต่งงานมีครอบครัว มีลูก แต่สื่อก็มีการวางกรอบที่แตกต่างกัน เนื่องจากรายละเอียดของ เหตุการณ์ที่แตกต่างกัน เห็นได้จากกรณีโบฟลุค สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นลบให้กับฟลุค , กรณีนิโคล แมว สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นบวกให้กับทั้ง 2 คน และกรณีบูม สื่อจะวางกรอบเป็นกลาง โดยทั้ง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์และไทยรัฐ จะมีการวางกรอบที่คล้ายคลึงกัน นั่นก็เพราะว่าเป็นหนังสือพิมพ์แนว ประชาชนเหมือนกัน ดังนั้น หลักเกณฑ์การทำข่าว การนำเสนอข่าว จึงไม่แตกต่างกันมากนัก

กรณีโบฟลุค สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าถึงแม้ว่าฟลุคจะแต่งงานมีลูกแล้วก็ตาม แต่ก็ยังเป็นคนเจ้าชู้ นอกใจมาคบกับเป้งซึ่งถูกมองว่าเป็นมือที่สาม ฉะนั้นเป้งและฟลุคจึงถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำ ทำให้เกิด

ปัญหาครอบครัว ทำให้ฟลุคและโบต้องหย่ากัน โบจึงถูกมองว่าเป็นผู้ถูกระงับ ต้องรับเคราะห์รับสภาพกับสิ่งที่ตนเองไม่ได้ก่อ นอกจากนั้น สื่อยังต้องการวางกรอบให้เห็นว่า ฟลุคเป็นคน โกหก หลอกลวง จนไม่สามารถเชื่อถือคำพูดได้ เพราะทั้งประเด็นการเลิกกับโบ ฟลุคก็ปิดบังมานานถึง 2 ปี อีกทั้งประเด็นการคบกันกับแป้ง สื่อก็ตั้งข้อสังเกตเห็นและสอบถามเรื่อยมา หากแต่ฟลุคก็ปฏิเสธเช่นกัน เมื่อ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นกับบุคคลคนเดียวกัน อีกทั้งเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน ฟลุคจึงยังถูกมองว่ามีพฤติกรรมชอบโกหก ถึงแม้ว่าในที่สุดฟลุคจะเป็นผู้เปิดเผยข้อเท็จจริงเองก็ตาม ดังนั้น สื่อจึงให้พื้นที่ในการนำเสนอข่าวมากกว่ากรณีอื่นๆ เพราะรายละเอียดของเหตุการณ์มีมากกว่า และเป็นเรื่องที่น่าสนใจใคร่รู้ เพราะหนังสือพิมพ์มีการโยนให้เห็นว่าเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดจากคน 2 คน แต่มีบุคคลที่สามเข้ามาเป็นตัวกระตุ้น ดังนั้น โดยรวมแล้วจะพบว่าสื่อจะมีการใช้คำที่ให้ความหมายเชิงลบกับทั้งฟลุคและแป้ง ใช้ภาษาที่เสียดสี เพื่อให้ผู้อ่านเห็นความไม่ดีไม่งาม เลือกใช้คำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วง เพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วมที่ผู้เขียนต้องการและมีการตั้งสมมุติฐานให้กับผู้ตกเป็นข่าวซึ่งเป็นการสะท้อนภาพในแง่ลบ แตกต่างจากโบที่สื่อเลือกใช้คำที่ไม่ได้ก่อให้เกิดอคติหรือความหมายเชิงลบต่อตัวโบ ในทางกลับกันทำให้ผู้อ่านเกิดภาพว่าโบยังสวย ยังสวย เป็นคนเก่ง แต่ต้องมาเจอปัญหาครอบครัว ทำให้ต้องหย่าร้างกัน ซึ่งเป็นการให้ความหมายกลางๆก่อนไปทางบวก สำหรับพื้นที่การนำเสนอข่าวทั้งส่วนของโบและฟลุคจะไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นคนมีชื่อเสียงด้วยกันทั้งคู่ อีกทั้งสื่อก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี สามารถตามข่าวได้ง่าย

สำหรับกรณีนิโคลและแมวนั้น สื่อวางกรอบให้เห็นว่านิโคลและแมวต่างก็ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่จำเป็นต้องหย่าเพื่อรักษาความสัมพันธ์แบบเพื่อนเพื่อให้เข้าหากันได้ ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก เป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจและร่วมกันตัดสินใจ ดังเช่นที่ทั้งคู่ยังสามารถอยู่บ้านเดียวกันได้ทุกอย่างที่หย่ากันแล้ว เพียงแค่แยกห้องนอนกันเท่านั้น จากพฤติกรรมนี้จึงยังเป็นการส่งเสริมสิ่งที่สื่อต้องการวางกรอบตัดสินความสัมพันธ์อันดีของทั้งคู่ นอกจากนั้นสื่อยังวางกรอบในแง่บวกให้กับแมวจากการที่ไม่เคยกล่าวโทษนิโคลว่าเป็นต้นเหตุของปัญหา ในทางกลับกันแมวยอมรับไว้ว่าเป็นความผิดของตนเองเพียงคนเดียว ประกอบกับพฤติกรรมที่ผ่านมาของทั้งคู่ ก็ไม่เคยมีข่าวคราวเสียหายในทางเข้าสู่ หลายใจทั้งก่อนและหลังแต่งงาน ดังนั้นสื่อจึงต้องการวางกรอบให้เห็นว่า การเลิกกันไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องมือที่สาม เป็นปัญหาของคน 2 คนที่มีทัศนคติไม่ตรงกัน เป็นการลดระดับความสัมพันธ์เพื่อแก้ปัญหา ดังนั้นภาษาที่ใช้จึงค่อนข้างเป็นกลางไปตามข้อเท็จจริง ไม่มีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำว่าใครเป็นคนผิด แต่ด้วยรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ค่อนข้างเป็นบวกว่าเลิกกันด้วยดี ยังเป็นเพื่อนกันได้ จึงทำให้เกิดการวางกรอบที่เป็นบวกจากสื่อ สำหรับพื้นที่การนำเสนอข่าวทั้งส่วนของนิโคลและแมวก็นับว่าไม่แตกต่างกัน เพราะเป็นการออกมาแถลงข่าวร่วมกัน

สำหรับกรณีบูมและวินั้น สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าโดยปกติชีวิตคน ย่อมมีทั้งสิ่งที่ประสบความสำเร็จและสิ่งที่ล้มเหลว ไม่มีสิ่งใดโรยด้วยกลีบกุหลาบไปทั้งหมด อย่างกรณีของบูมที่เป็นคนประสบความสำเร็จมาตลอดนับตั้งแต่เป็นนางสาวไทย อีกทั้งยังเป็นคนเก่ง ฉลาด กล้าคิด กล้าตัดสินใจ

เป็นตัวของตัวเอง จนทำให้สังคมมองว่านุ้มเป็นคนก้าวร้าว ไม่มีความนอบน้อม จนทำให้ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ ซึ่งเป็นบุคลิกในแง่ลบและนำมาสู่ความล้มเหลวของการใช้ชีวิตคู่ แต่อย่างไรก็ตาม นุ้มก็รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังมีความรับผิดชอบและรักลูกอย่างแท้จริง ทำหน้าที่บทบาทการเป็นแม่ได้อย่างดี และยังสามารถเผชิญหน้ากับวิไล สามารถไปมาหาสู่กันได้ในฐานะพ่อแม่ของลูก ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้ลูกขาดความอบอุ่นเป็นปมด้อย ไม่มีการกีดกันพ่อกับลูก ดังนั้น ภาพลักษณ์ของนุ้มจึงมีการหักล้างกันเองระหว่างสิ่งที่ดีกับไม่ดี น้าหนักทิศทางข่าวที่สื่อวางกรอบจึงไม่ได้ให้ค่าทางบวกหรือลบอย่างชัดเจน แต่จะเป็นกลาง โดยใช้คำกลางๆ ไปตามข้อเท็จจริง อาจจะมีการตั้งสมมุติฐานบ้างแต่ก็ไม่ได้ให้ค่าทางลบ เพียงแค่ต้องการสื่อให้เห็นว่านุ้มต้องแยกทางกับสามีตั้งแต่อายุยังไม่เยอะ และอยู่กินกันได้ไม่นาน สำหรับพื้นที่การเสนอข่าวจะมาจากนุ้มเพียงคนเดียว ในส่วนของแหล่งข่าวคนอื่นๆ นั้นเป็นเพียงคนที่ถูกอ้างอิงถึง

“มันอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา เช่น การเลิกกัน รายละเอียดมันก็ไม่เหมือนกัน โดยหลักคือเค้าแถลงอะไรมาก็ลงไปแบบนั้น แล้วก็ไปสัมภาษณ์คนที่เกี่ยวข้องมาเพิ่มเติม เพียงแต่รายละเอียดที่เค้าแถลงหรือที่คนเกี่ยวข้องพูด บางทีมันอาจจะไม่เหมือนกัน บางคนที่เลิกกันก็พูดในทางที่ดีว่าอยู่กันไม่ได้ แยกกันด้วยดี หรือบางคู่ก็อาจจะด่ากัน มันอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่มันไม่เหมือนกัน ต่างกันที่รายละเอียด ซึ่งรายละเอียดที่ต่างกันจะทำให้ประเด็นที่เอามาพาดหัวหน้าหนึ่งต่างกัน ก็ทำให้การวางกรอบต่างกัน” (การุณ มีดม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

“กรณีการเลิกกัน หย่ากัน แม้จะประเด็นเดียวกัน แต่มุมมองก็ต่างกัน เพราะเนื้อหามันต่าง อย่างที่บอกไปว่าบั้นปลายมันเหมือนกัน แต่ว่าก่อนถึงบั้นปลาย มันก็มีความแตกต่างกันอยู่ เช่น มีมือที่สามหรืออยู่แล้วไปกันไม่รอดจริง เข้ากันไม่ได้เลย มีแต่ทะเลาะ เกรียดยกกันเปล่าๆ หรือเพราะความเจ้าชู้นอกใจอะไรอย่างเนี่ย พอสาเหตุ รายละเอียดต่างกัน แน่นอนมุมมองการเสนอ กรอบต่างๆ ก็ต่างกัน รายละเอียดของเหตุการณ์ก็มีส่วนช่วยสื่อในการกำหนดกรอบข่าว” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551)

กลวิธีการวางกรอบข่าว

ประเด็นการเลิกราหย่าร้างนี้ จะเห็นได้ว่าการวางกรอบข่าวจากสื่อที่ต่างกัน โดยเห็นได้ทั้งจากการพาดหัวข่าว เนื้อหาข่าว และการระบุสาเหตุที่แตกต่างกัน แม้ว่าจะเป็นประเด็นข่าวเดียวกันก็ตาม

1. การพาดหัวข่าว

1.1 ภาษาที่ใช้พาดหัวข่าว

กรณีโบลูกจะเป็นประเด็นซ้อนประเด็น นั่นก็คือมีประเด็นการคบกันระหว่างเป้งกับพลุกเกิดแทรกกระหว่างที่พลุกกับโบลูกมาประกาศว่าแยกทางกันแต่ยังไม่หย่าขาดกัน ดังนั้นเป้งจึงถูกมองเป็นต้นเหตุ เป็นชนวนให้เกิดความแตกหัก ดังนั้นด้วยเนื้อหาข่าวที่เป็นลบ สื่อจึงมีการใช้ภาษาที่ค่อนข้างห้วนหวาดึงดูดความสนใจและให้ค่าทางลบกับทั้งพลุกและเป้ง เนื่องด้วยตัวเหตุการณ์เองที่สังคมไทยมองว่า

เป็นสิ่งที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น เพราะฟลุคยังมีพันธะ ยังไม่ได้หย่าขาดจากโบ การที่คบกับเป้งทำให้ทั้งฟลุคและเป้งกลายเป็นคนไม่ดี แต่สำหรับประเด็นการแยกทางกันของฟลุคและโบนั้น หนังสือพิมพ์จะใช้คำลักษณะกลางๆ ไม่ได้ก่อให้เกิดการตัดสินบุคคลใดๆทั้งสิ้น โดยใช้ “โบ” และ “ฟลุค” พาดหัวข่าวแทบทุกครั้งที่น่าเสนาเพราะจุดขายของข่าวนี้อีกก็คือตัวบุคคล โดยมีเหตุการณ์เป็นองค์ประกอบในการดึงดูความสนใจ อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่อ่อนไหวต่อความรู้สึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ “ลูค” ดังนั้นสื่อจึงเสนอไปตามข้อเท็จจริง

สำหรับกรณีของนิโคลและแมวนั้น สื่อพยายามใช้ภาษาเป็นกลาง เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีมือที่สามเข้ามาแทรก แต่เป็นเพราะการไม่สามารถปรับตัวได้ และสื่อได้ใส่ความรู้สึกคิดแทนคนอ่านลงไปในพาดหัวข่าวว่ารู้สึกตกใจ เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นแต่ก็เกิดขึ้นแล้ว อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ที่ได้รับผลกระทบทั้งตัวบุคคลในข่าวเอง รวมไปถึงลูก สื่อจึงไม่ได้ใช้ภาษาที่ให้ค่าทางลบเท่าใดนัก ซึ่งกรณีของนุ้มก็ใช้ภาษาไม่แตกต่างไปจากกรณีนิโคลเท่าใดนัก ถึงแม้ว่าแง่มุมที่น่าเสนาจะดูเป็นลบ ดูรุนแรงกว่าก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ให้ค่าทางลบกับตัวนุ้ม

“น้ำหนักรวมของข่าวโดยรวม ก็มีผลต่อการพาดหัวประกอบกับเนื้อที่ที่มีให้ แต่ก็มีส่วนนะว่าไปสร้างกรอบให้คนอ่าน แต่โดยหลักแล้ว คำที่คิดต้องมาจากอารมณ์ของข่าวนั้นทั้งหมด ซึ่งอารมณ์มันมีความแตกต่างไป เราต้องหาคำที่มันตรงกับเนื้อหา แล้วให้คนอ่านดูน่าสนใจ สะดุดตา ซึ่งก็ทำให้เห็นน้ำหนักรวมว่าดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือลบ อย่างบางครั้งเค้าแถลงมีการร้องไห้ ก็จะดูด้วยว่าเค้าเลิกกันเนี่ย มีอาลัยอารมณ์หรือเปล่า หรือว่าไปกันด้วยดีขนาดไหน อย่างถ้าเค้าแถลงว่าตัดสินใจจะเลิกคบกันด้วยความเต็มใจของทั้งคู่ เราก็อาจใช้คำว่าแยกทาง แต่ถ้าบอกว่ายู่กันไม่ได้ เราก็อาจใช้เพียงหัก ก็ต้องดูอารมณ์มันด้วย” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“บางครั้งคำที่พาดหัวอาจจะหือหาวไปหน่อย ทำให้เอียงข้าง แต่มันก็เป็นแก่น้ำหนักคำที่มันต่างกัน อย่างเลิกกัน เตียงหัก แยกทาง บ้านแตก ซึ่งการใช้คำต่างกันก็เพราะดูจากน้ำหนักรวมของข่าวประกอบกับเนื้อที่ที่มีให้ แต่ก็มีส่วนนะว่าไปสร้างกรอบให้คนอ่าน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ต้องถ่ายถอดความคิดผ่านตัวอักษร แล้วให้คนอ่านเห็นภาพตามที่คิด เข้าใจได้ ก็เหมือนเป็นการวางกรอบแหละ แต่มันก็ตามข้อเท็จจริง” (พรชัย ปันณวัฒน์นาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

1.2 แหล่งข่าวที่พาดหัวข่าว

สำหรับกรณีโบ ฟลุค เป้ง และกรณีนิโคลกับแมว จะมีเจ้าตัวเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นผู้เปิดเผยเหตุการณ์ แตกต่างจากกรณีของนุ้มที่มีนุ้มเป็นแหล่งข่าวหลักเพียงคนเดียว แต่ทั้ง 3 กรณีนี้ แหล่งข่าวเหล่านี้เป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริง แต่ด้วยตัวเนื้อหารายละเอียดที่กล่าวถึงต่างกัน ฟลุคและเป้งจึงกลายเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงในเชิงลบ นิโคลและแมวเป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงเชิงบวก เพราะพฤติกรรมแสดงออกของทั้งคู่เป็นไปอย่างดี ไม่มีการขัดแย้งกัน เลิกกันด้วยดี

สำหรับกรณีของบูนุ่มนั้น บูนุ่มเป็นแหล่งข่าวหลักเพียงคนเดียวที่ให้ข้อเท็จจริงที่ให้ค่าก่อนไปทางลบ ส่วนวีและคนอื่นๆจะไม่มีบทบาทในการให้ข้อมูล เป็นเพียงแหล่งข่าวที่ถูกอ้างอิงถึงเท่านั้น ทั้งนี้เพราะบูนุ่มเด่นที่สุด เป็นคนที่ผู้อ่านอยากรู้ข่าวคราว

โดยสรุปแล้ว แหล่งข่าวต่างๆที่สื่อใช้ จะเป็นแหล่งข่าวหลัก เป็นบุคคลในข่าว ไม่มีการนำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งยังเป็นประเด็นเรื่อง “ครอบครัว” ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก

1.3 ประเด็นที่พาดหัวข่าว

กรณีของนิโคลกับแมว และกรณีบูนุ่ม จะมีประเด็นที่สื่อนำมาพาดหัวเหมือนกัน ก็คือ ประเด็นการแยกทางกัน โดยชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกัน แต่ไม่มีประเด็นด้านอื่น เพราะรายละเอียดของเหตุการณ์มีน้อย อีกทั้งไม่มีใครสร้างประเด็นใหม่ๆขึ้นมา แตกต่างจากกรณีของโบฟลุค นอกจากจะมีประเด็นข้างต้นแล้ว ยังมีประเด็นเรื่องมือที่ 3 แทรกเข้ามา จึงทำให้สื่อนำเสนอกรณีนี้ค่อนข้างนาน เพราะข้อเท็จจริงต่างๆยังคลุมเครือ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้ง 3 กรณีนี้ เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “ครอบครัว” ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับสังคมไทย แต่ประเด็นที่สื่อเลือกมานำเสนอ จะไม่พบในส่วนของบุตร ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงเท่าไรนัก ทั้งนี้เพราะสื่อมองว่าไม่ใช่ประเด็นหลักของการมีปัญหารื่องการใช้ชีวิตคู่

“การวางกรอบต่างๆ จะอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา เพราะแต่ละข่าวจะมีรายละเอียดแตกต่างกัน เช่น ข่าวเลิกกัน รายละเอียดมันจะไม่ค่อยเหมือนกัน ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้ก็ทำให้ประเด็นที่เอามาพาดหัวหน้าหนึ่งต่างกัน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

โดยสรุปแล้ว กรณีของโบ ฟลุค ผู้ที่ถูกให้ค่าในทางลบก็คือฟลุค ที่เป็นคนเจ้าชู้จนทำให้เกิดปัญหาครอบครัว และเมื่อมีประเด็นเรื่องเป้งเข้ามาเกี่ยวข้อง น้าหนัก ทิศทางเมื่อประกอบกับภาษาแล้ว ข่าวจึงออกมาในเชิงลบ เป็นข้อเท็จจริง (fact) ที่มีแต่งแต้มด้วยการเลือกใช้คำ ทำให้เกิดการตัดสินใจที่เป็นลบ ส่วนกรณีนิโคลและกรณีบูนุ่มจะแตกต่างจากกรณีโบฟลุค โดยมีเพียงเหตุการณ์เดียวที่เกิดขึ้น และเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น ต่างก็รู้สึกเสียใจ ดังนั้นองค์ประกอบด้านภาษา แหล่งข่าว และประเด็นที่พาดหัวข่าวกรณีนิโคล ทำให้ข่าวออกมาในเชิงบวก เพราะสื่อมองว่าเป็นการยินยอมพร้อมใจเลิกกันด้วยดี ไม่ได้ทะเลาะกัน สำหรับบูนุ่มนั้นแม้ว่าภาษาที่ใช้จะทำให้ข่าวออกมาเชิงลบ แต่เมื่อประกอบกับบริบทอื่นๆ เนื้อความทั้งหมดแล้วจะพบว่าประเด็นที่น่าเสนออีกเสนอไปตามข้อเท็จจริง เพียงแต่ให้รายละเอียดของเหตุการณ์มากกว่า ภาษาที่ใช้ก็เพียงเพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่าน แต่ไม่ได้ทำให้เกิดการตัดสินใจบุคคลในข่าวมากนัก

2. เนื้อหาข่าว

2.1 กลวิธีการนำเสนอข่าว

ทั้ง 3 กรณีจะไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ ใช้กลวิธีการเสนอข่าวโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง มีการใช้ลีลาการเขียนพรรณนาอากัปกริยาท่าทางความรู้สึกของผู้ตกเป็นข่าวรวมถึงแหล่งข่าวที่อ้างอิงถึง และเน้นให้ความสำคัญต่อรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ ซึ่งกลวิธีนี้ก่อให้เกิดการสร้างความหมายต่อเหตุการณ์ เป็นการมุ่งสร้างอารมณ์และทัศนคติต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพของเหตุการณ์ได้ แต่ทั้งนี้โดยรายละเอียดแล้ว ทั้ง 3 กรณีจะมีความแตกต่างกัน นั่นก็คือ ในกรณีของโบลูกจะมีการพรรณนาให้เห็นว่าโบลูกเลิกกันมานานถึง 2 ปี แต่เพิ่งมาเปิดเผยข้อเท็จจริง อีกทั้งสื่อยังพรรณนาให้เห็นนิสัย บุคลิกภาพของพลูว่าเป็นคนเจ้าชู้มาตั้งแต่ก่อนแต่งงาน และหลังแต่งงานก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจนทำให้เกิดปัญหาครอบครัว โดยนำฉายาของพลูมากล่าวถึงในข่าว นอกจากนี้ในประเด็นแข่งกับพลูนั้น ยังมีการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องบรรยายบุคคลอื่นๆแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้บรรยายไว้ว่าแข่งกับพลูกำลังคบกันในช่วงที่ทั้งคู่ยังไม่ยอมรับ เพียงแต่แหล่งข่าวที่สื่อ นำข้อมูลมาอ้างอิงเป็นแหล่งข่าวปิด

สำหรับกรณีของนิโคลกับแมวนั้น จะพรรณนาอากัปกริยาและรายละเอียดเหตุการณ์โดยเสนอให้เห็นว่าทั้งคู่เลิกกันด้วยดี สามารถพบเจอพูดคุยกันได้แม้ว่าจะหย่ากันแล้วก็ตาม โดยการนำรายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเป็นหลักฐานสนับสนุนกรอบของสื่อ นั่นก็คือภายหลังการหย่านิโคลและแมวกียังอยู่บ้านหลังเดียวกันเพียงแคแยกห้องนอน นอกจากนี้สื่อยังพยายามพรรณนาให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าเป็นเพราะปัญหาการใช้ชีวิตคู่ของทั้งสองคน ไม่เกี่ยวกับปัจจัยภายนอก ไม่เกี่ยวกับบุคคลที่สาม

สำหรับกรณีของบูนนั้น จะพรรณนาให้เห็นถึงภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ระยะเวลาการใช้ชีวิตคู่ของบูนและวิค่อนข้างสั้น ทั้งๆที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่ถึง 3 ปี ก็ต้องเลิกกันแล้ว โดยพรรณนาให้เห็นถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าเป็นเพราะปัญหาการใช้ชีวิตคู่ของทั้งสองคนที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ไม่เกี่ยวกับบุคคลที่สาม อีกทั้งปัญหาด้านครอบครัวของฝ่ายชายที่เป็นแบบสังคมจีนก็เป็นแรงกระตุ้นด้วยเช่นกัน

นอกจากนั้น ทั้ง 3 กรณีจะเน้นการนำเสนอจากคำให้สัมภาษณ์ของบุคคลในข่าวเป็นหลัก อีกทั้งยังมีการบรรยายอากัปกริยา ซึ่งเป็นอวัจภาษา เป็นการสังเกตจากสื่อ โดยยืนยันให้เห็นว่าผู้ตกเป็นข่าวก็รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

2.2 แหล่งข่าว

การเลือกแหล่งข่าวของทั้ง 3 กรณีจะคล้ายคลึงกัน โดยจะเลือกแหล่งข่าวหลักที่ตกเป็นข่าว จะไม่ค่อยมีการพาดพิงถึงคนอื่นเท่าไรนัก รวมทั้งไม่มีการสัมภาษณ์จากแหล่งข่าวอื่นๆ ทั้งนี้เพราะทั้ง 3 กรณีบุคคลในข่าวเป็นผู้ออกมาเปิดเผยเหตุการณ์ให้ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่สำคัญที่สุด เป็นผู้ที่ทำให้เกิด “ข่าว” ขึ้นมา

“เกณฑ์โดยทั่วไป คนแรกก็ตัวที่เป็นตัวขาวเลย อย่างการเลิกกัน ก็คู่ที่เลิกกันแหละ แต่ถ้าไม่ได้ก็
ต้องหาคนที่ใกล้ที่สุดมาเรื่อยๆ แล้วก็ต้องหาให้ครบ ครอบคลุมทุกฝ่าย อย่างเรื่องศรรมที่ขั้บรถชน ก็ถาม
ได้หมด ถามแพทย์ ถามใครหลายๆด้านให้ครอบคลุม แต่ถามว่ามีมัยที่ต้องหาแหล่งข่าวที่สนับสนุนกับ
ข่าวของเรา มันก็เป็นอีกแบบหนึ่ง เป็นกรณีอื่น อย่างข่าวเลิกกัน เราอาจจะมิ hint ว่าเลิก ก็ต้องไปหาคนที่
ให้ข้อมูลว่าเลิก” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

กรณี โปพลุคจะพบแหล่งข่าวครบทั้งแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงทางบวก ได้แก่ โป-ชญาดา
แหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงทางลบ ได้แก่ ฟลุค-เกริกพล และแหล่งข่าวที่เป็นลบ ได้แก่ แป้ง-อรจิรา
นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าวซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูลหรือวิพากษ์วิจารณ์หรือ
ออกความเห็นใดๆทั้งสิ้นด้วย นั่นก็คือ แอม-จนิศตา , น้องอชิ และพ่อแม่แป้ง โดยกรณีนี้จะมีแหล่งข่าวที่
เป็นลบมากที่สุด เนื่องจากรายละเอียดเหตุการณ์ที่ค่อนข้างเป็นลบ แตกต่างจากอีก 2 กรณีที่จะไม่มี
แหล่งข่าวด้านลบ

สำหรับกรณีของนิโคลและแมวนั้น ถึงแม้จะหย่าร้างกัน แต่ก็ยังมีบทบาทเป็นแหล่งข่าวด้านบวก
เพราะทำให้น้ำหนักของข่าวที่ออกมาดูเบา ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกโง่โง่ ในทางกลับกันทำให้ผู้อ่านเข้าใจ
เหตุผลของการตัดสินใจของทั้งคู่ นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงในข่าวซึ่งไม่ได้มีบทบาทในการ
ให้ข้อมูลออกความเห็นใดๆ นั่นก็คือ น้องทิกเกอร์ ซึ่งเป็นแหล่งข่าวทางบวก เพราะก่อนที่นิโคลกับแมว
จะตัดสินใจหย่ากันนั้น ก็คำนึงถึงลูกเป็นปัจจัยสำคัญ ประกอบกับเหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหาเรื่องลูก ไม่มีการ
เถียงกันเลี้ยงดู ไม่มีการแย่งลูกกัน ในทางกลับกันแมวจะเลิกกัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ ช่วยกันเลี้ยงดู ในฐานะ
พ่อแม่ ยังคงให้ความอบอุ่นดูแลลูก

สำหรับกรณีบูม จะมีบูมเป็นแหล่งข่าวหลักเพียงคนเดียวที่ออกมาให้ข้อเท็จจริงที่มีน้ำหนักให้ค่า
ก่อนไปทางบวกจากสาเหตุที่เลิกกันและพฤติกรรมการแสดงออกระหว่างกันหลังจากเลิกกันแล้ว
นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่ถูกนำมากล่าวถึงแต่ไม่ได้มีบทบาทในการให้ข้อมูลออกความเห็นใดๆ นั่นก็คือ วิ
และน้องอันดามัน ซึ่งเป็นแหล่งข่าวทางบวก เพราะก่อนที่บูมและวิจะตัดสินใจแยกทางกันนั้น ต่างก็
พยายามปรับตัวเข้าหากันแล้ว อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงลูกเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งเหตุการณ์นี้ไม่มีปัญหาเรื่องลูก
ไม่มีการเถียงกันเลี้ยงดู ไม่มีการแย่งลูกกัน ในทางกลับกันทั้งบูมและวิ ถึงแม้จะเลิกกัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ
ช่วยกันเลี้ยงดู ในฐานะพ่อแม่ ยังคงให้ความอบอุ่นดูแลลูก

2.3 ประเด็นข่าว

ถึงแม้ว่าทั้ง 3 กรณีจะมีกลวิธีการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน แต่แง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว
จะแตกต่างกันเพราะรายละเอียดที่ต่างกัน ส่งผลให้เกิดการวางกรอบที่ต่างกัน ในกรณีของโปพลุคนั้น
นอกจากจะมีประเด็นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สื่อพยายามชี้ให้เห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่สื่อตั้งข้อสังเกตมา
นาน แต่ทั้งฟลุคและโปก็ปฏิเสธเรื่อยมา ยังมีกรกล่าวถึงสาเหตุที่เลิกกัน โดยทั้งโปและฟลุคพยายามบอก

ว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ แต่สื่อพยายามวางกรอบให้เห็นว่าเป็นเพราะฟลุคเจ้าชู้ คบผู้หญิงคนใหม่ ซึ่งท้ายที่สุดความจริงก็เปิดเผยเมื่อฟลุคออกมายอมรับว่ากำลังคบหากับเป็งทั้งที่ยังไม่ได้หย่าขาดจากโบ ซึ่งประเด็นนี้เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้กรณีนี้ถูกวางกรอบแตกต่างจากอีก 2 กรณี เพราะปัญหาเรื่องมือที่สาม เจ้าชู้ มีเฉพาะกรณีฟลุคเท่านั้น จึงทำให้น้าหนัก ทิศทางข่าวค่อนข้างเป็นลบกับทั้งฟลุคและเป็ง ถึงแม้ว่าจะมีการพยายามเอาประเด็นด้านดีของฟลุคในการรับผิดชอบเลี้ยงดูบุตรมาลดทอนน้ำหนักข่าวก็ตาม

สำหรับกรณีนิโคลกับบุ่ม ประเด็นที่น่าเสนอจะไม่แตกต่างกัน แต่จะแตกต่างกันในรายละเอียดที่สาเหตุของการแยกทางกัน กรณีนิโคลเกิดจากคน 2 คนที่เข้ากันไม่ได้ หากแต่ของบุ่มยังมีปัจจัยภายนอกมาเป็นสิ่งเร้า นั่นก็คือครอบครัวของวี ที่บุ่มไม่สามารถปรับตัวเข้าหาได้ แต่โดยรวมแล้ว ทั้ง 2 กรณีก็มีสาเหตุมาจากวิถีชีวิตที่ต่างกัน ไม่ได้เป็นเพราะมือที่สาม หรือความเจ้าชู้ของอีกฝ่าย

นอกจากนั้น กรณีของบุ่มจะมีประเด็นเรื่องโอกาสการกลับมาคืนดีกัน ซึ่งแตกต่างจากอีก 2 กรณีที่ไม่ได้กล่าวถึง ทั้งนี้เพราะบุ่มไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับวี ดังนั้นโอกาสที่จะกลับมาคืนดีกันจึงค่อนข้างสูง โดยสื่อวางกรอบให้เห็นราวกับว่าอาจจะยังไม่เลิกจริง เพียงแค่เว้นระยะห่าง ให้ความคิดทบทวนตัวเอง แล้วอาจจะกลับมาคืนดีกันได้ ดังนั้นเมื่อระยะเวลาผ่านไป 2 เดือน สื่อจึงมีการติดตามความคืบหน้าถึงความสัมพันธ์อีกครั้ง

สำหรับประเด็นเรื่องการเลี้ยงดูบุตร ความรู้สึกจากการแยกทางกัน การบรรยายให้เห็นถึงอากัปกริยาความรู้สึกของบุคคลที่ตกเป็นข่าว จะพบได้ในทั้ง 3 กรณี และรายละเอียดของเหตุการณ์ก็ไม่แตกต่างกัน โดยต่างก็รู้สึกเสียใจ และพร้อมรับผิดชอบเลี้ยงดู ให้ความอบอุ่นแก่ลูกเหมือนเดิม ไม่มีการเถียงหรือแย่งกันเลี้ยงดู

“การวางกรอบต่างๆ มันอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา ข้อเท็จจริงที่มันไม่เหมือนกัน ต่างกันที่รายละเอียด ซึ่งการหาข้อมูลส่วนใหญ่ก็จะจะเป็นไปตามที่มีอยู่ ถ้ามันครบแล้วก็ไม่หาเพิ่มในเชิงลึก ยกเว้นว่าถ้าคิดว่ามันน่าสนใจมาก ประชาชนสนใจ ก็จะเข้าไปหา โดยจะเอาประเด็นข่าวที่มีอยู่แล้วจากเนื้อหาข่าว แล้วเราเอามันขึ้นมาเป็นประเด็นให้คนสนใจ จริงๆมันก็เป็นประเด็นทั้งหมด แต่อยู่ที่เราจะเลือกวางกรอบให้ความสำคัญกับประเด็นไหนเท่านั้น” (การุณ มีลม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ประเด็นต่างๆ ต้องดูความน่าสนใจของมันด้วย ต้องดูเรื่องความเหมาะสม จริยธรรม ต้องไม่ทำอะไรที่มันล้ำเส้นเกินไป ส่วนใหญ่ก็จะสร้างประเด็นข่าวด้วยตัวข่าวเอง เรามีหน้าที่ขายข่าว ก็ต้องหาข่าวหาประเด็นมานำเสนอซึ่งต้องอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง แล้วก็ความน่าสนใจของมันด้วย ไม่ใช่เข้าไปปั่นข่าวจนเกินไป” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

2.4 ภาษา

ทั้ง 3 กรณี จะมีการใช้ภาษาในการรายงานข่าวแตกต่างกันไป โดยกรณีของโบลุคจะใช้ภาษาก่อนข้างเป็นลบมากที่สุด มีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าวที่มีความหมายเชิงลบ ซึ่งให้เห็นว่าเป็นคนเจ้าชู้ทั้งฟลุคและแป้ง นอกจากนั้นยังมีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำฟลุคและแป้งว่าเป็นผู้โกหก หลอกลวง เลือกใช้คำที่ก่อให้เกิดอคติและใส่ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นลงไปในช่วง เพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านรู้สึกถึงอารมณ์ร่วม ซึ่งเป็นการสะท้อนภาพในแง่ลบ แต่สื่อไม่ได้มีการโน้มน้าวหรือตัดสินฝ่ายใดอย่างชัดเจนเพียงแค่นำจากภาษาและมุมมองการนำเสนอ

สำหรับกรณีของนิโคลนั้น ถึงแม้ว่าเดลินิวส์จะมีการตั้งสมญานามให้ แต่ก็ไม่ได้ให้ความหมายเชิงบวกหรือลบ เป็นฉายาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การหย่าร้างจึง ไม่ได้ให้คำให้ความหมายกับเหตุการณ์ในครั้งนี้ ดังนั้นการวางกรอบของเดลินิวส์จึงไม่แตกต่างไปจากไทยรัฐ นอกจากนั้นภาษาที่ใช้ในการเล่าเรื่องก็จะใช้คำกลางๆ ไม่มีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสี หรือใช้คำสร้างสีสัน เป็นการรายงานไปตามข้อเท็จจริงซึ่งรายละเอียดเนื้อหาเหตุการณ์ค่อนข้างเป็นบวกต่อนิโคลและแมว ดังนั้นจึงทำให้ทิศทางข่าวเป็นไปทางบวก

สำหรับกรณีของบุ่มนั้น ถึงแม้จะมีการตั้งสมญานามเรียกผู้ตกเป็นข่าว แต่ไม่ได้มีความหมายเชิงบวกหรือลบ หากแต่สื่อเพียงต้องการชี้ให้เห็นถึงสถานภาพของบุ่มว่ายังมีอายุไม่มาก อีกทั้งมีลูกแล้ว แต่ต้องมาแยกทางกับสามี เพื่อเป็นการขี้นัยยะว่า แม้จะสวยระดับนางสาวไทย เก่ง ฉลาด แต่ก็มีปัญหาครอบครัวไม่ต่างไปจากคนธรรมดาทั่วไป ซึ่งเป็นนัยยะค่อนข้างเห็นใจ ถึงแม้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาบุ่มอาจจะไม่ได้รับการยอมรับ เห็นใจจากสังคมเท่าไรนัก แต่เหตุการณ์นี้เป็นสิ่งที่ไม่มีความใคร่อยากให้เกิดขึ้น อีกทั้งเหตุการณ์ในครั้งนี้ก็ไม่มีปัญหาเรื่องมือที่สาม ดังนั้น บุ่มจึงได้รับความเห็นใจจากสังคมในระดับหนึ่ง จึงเป็นการช่วยลดทอนน้ำหนักข่าวให้เป็นกลาง สื่อจึงใช้ภาษาในการรายงานข่าวที่เป็นกลาง เป็นไปตามข้อเท็จจริง ไม่มีการใช้คำเหน็บแนม เสียดสีการกระทำว่าใครเป็นคนผิด

“เราใช้คำที่ทำให้คุณไม่ต้องแปล ไม่ต้องคิดมากเกินไป มันเป็นความสามารถในการใช้คำภาษาไทยที่สื่อพยายามเพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจ ได้เห็นภาพ จนอาจจะดูเหมือนว่าสื่อได้ตัดสินเค้าไปแล้ว มันคือความสามารถของการใช้คำ แต่ถ้ามองในแง่ของความถูกต้องมันก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง” (พรชัย ปัทมวัฒนาพร, **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551)

“บางครั้งคำที่พาดหัวอาจจะหวิวหว่าไปหน่อย ทำให้เอียงข้าง แต่มันก็เป็นแค่หน้านักคำที่มันต่างกัน อย่างเลิกกัน เตียงหัก แยกทาง บ้านแตก ซึ่งการใช้คำต่างกันก็เพราะดูจากหน้านักข่าว ประกอบกับคู่มือที่มีให้ แต่ก็มีส่วนนะว่าไปสร้างกรอบให้คนอ่าน” (การุณ มีถม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

3. การระบุนสาเหตุ

การนำเสนอเนื้อหาข่าวของหนังสือพิมพ์นอกจากจะนำมาสู่การวางกรอบแล้ว ยังนำมาสู่ “การระบุนสาเหตุ” ซึ่งแต่ละเนื้อหาข่าว แม้จะเป็นเหตุการณ์ในลักษณะเดียวกัน แต่ด้วยรายละเอียดที่แตกต่างกัน จึงนำมาสู่กรอบที่แตกต่างกันรวมไปถึงการระบุนสาเหตุจากสื่อที่แตกต่างกันด้วย

กรณีโบฟลุกจะพบว่ามีปัจจัยมาจากตัวฟลุกเองที่เข้าสู่ “ไม่รู้จักพอ” “ไม่รู้จักการหักห้ามใจ” เมื่อมาเจอปัจจัยภายนอกเป็นสิ่งเร้า นั่นก็คือ แป้ง-อรจิรา ที่รู้อยู่แล้วว่าฟลุกแต่งงาน มีภรรยา มีลูกแล้ว แต่แป้งก็ยังมาคบกับฟลุก จนถูกสังคมนตราหน้าว่าเป็นสาเหตุให้ฟลุกต้องจดทะเบียนหย่ากับโบ นอกจากนี้แป้งยังมองว่าพฤติกรรมเจ้าชู้เป็นสิ่งที่ฟลุกไม่สามารถควบคุมได้ทั้งที่ในความเป็นจริงเป็นสิ่งที่สังคมคาดหวังว่าสามารถควบคุมได้ อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่ถาวร เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมาฟลุกจะเปลี่ยนผู้หญิงที่คบหาไปเรื่อย ไม่หยุดอยู่ที่ใคร แม้กระทั่งจะแต่งงานแล้วก็ตาม แสดงให้เห็นว่าเป็นคนไม่มีความจริงจังและจริงจัง อย่างไรก็ตามพฤติกรรมของฟลุกเป็นพฤติกรรมเฉพาะเรื่อง เนื่องจากถ้าเป็นเรื่องลูก เรื่องการงาน ฟลุกจะเป็นคนค่อนข้างจริงจัง เห็นได้จากน้องอชิที่ฟลุกยังคงให้ความสำคัญพร้อมรับผิดชอบเลี้ยงดู ถึงแม้ว่าจะหย่าร้างกับโบแล้วก็ตาม จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่นำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจได้ว่าฟลุกและแป้งเป็นผู้กระทำ เป็นผู้ที่ผลักดันให้ชีวิตคู่ของฟลุกและ โบต้องจบสิ้น หากแต่ฟลุกก็ยังมีจิตสำนึกในฐานะ “พ่อ” ที่ไม่ทอดทิ้งน้องอชิ

กรณีนิโคล สื่อระบุให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่าการหย่าร้างนี้เกิดจากปัจจัยภายในที่มาจาก การตัดสินใจของคน 2 คน ไม่ได้ถูกกดดันมาจากคนแวดล้อม หากแต่เกิดจากความคิดของคนทั้งคู่ที่ทบทวน บทบาทความเหมาะสม ตระหนักถึงความสัมพันธ์ว่าสถานะความเป็นเพื่อนมีความเหมาะสมมากที่สุด และไม่มีผลกระทบต่อลูก ทั้งนี้เพราะมีทัศนคติรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันและไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ จึงเป็นปัจจัยภายในตนเองที่ไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งที่ในความเป็นจริง ทัศนคติ ความคิดเห็นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ชีวิตนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถควบคุมได้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้และเกิดการปรับเปลี่ยนได้ แต่ในทางกลับกันจะพบว่าทั้งแมวมและนิโคลเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี เข้ากันได้กับทุกคน ไม่เคยมีปัญหากับใคร จึงเป็นการชี้แนะให้เห็นว่านิโคลและแมวมมีการเรียนรู้การใช้ชีวิตในสังคม เรียนรู้การเข้าสังคม เรียนรู้การปรับตัวเพื่อให้อยู่ร่วมกับคนส่วนมากในสังคมได้ หากแต่ไม่มีการเรียนรู้ปรับตัวในเรื่องการใช้ชีวิตคู่ จึงเป็นปัจจัยเฉพาะเรื่องและเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่นำเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจได้ว่านิโคลและแมวมมีปัญหากันเพราะมีแนวคิดไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ เป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ เป็นการเลิกเพื่อรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกันในฐานะเพื่อนต่อไป เพื่อไม่ให้มีผลกระทบกับลูก

กรณีบูม สื่อได้พยายามระบุนสาเหตุให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า มีสาเหตุมาจากปัจจัยภายในเป็นการกระทำที่เกิดจากตนเองที่มีแนวคิดไม่ตรงกันไม่ใช่จากบุคคลอื่นหรือสภาพแวดล้อม โดยบูมไม่สามารถปรับตัวเข้ากับครอบครัวของวิซึ่งมีวัฒนธรรมแบบจีนได้ นอกจากนี้ยังเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ ทั้งที่สังคมคาดหวังว่าควรจะควบคุมได้ เพราะเป็นเรื่องของการควบคุมอารมณ์ ความคิด ซึ่งก่อให้เกิดการ

ปรับตัวเข้าหากัน หากแต่ทั้งคู่ไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ในฐานะสามีภรรยา อีกทั้งบ่มก็ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทยส่วนใหญ่ได้ จึงเป็นปัจจัยถาวรที่ได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกันเสมอ ไม่ว่าจะประพฤติปฏิบัติกับใครก็ตาม และยังเป็นปัจจัยทั่วไป ไม่ใช่เฉพาะเรื่องการใช้ชีวิตคู่เท่านั้น จากการระบุนสาเหตุของสื่อประกอบกับเนื้อความที่น่าเสนอ ทำให้เกิดการตัดสินใจได้ว่าบ่มและวีมีปัญหากัน เพราะมีแนวคิดไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ เป็นการเลิกกันด้วยความเข้าใจ และยังสามารถไปมาหาสู่กันได้ในฐานะพ่อแม่ของลูก เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อลูก ดังนั้นแม้ตลอดเวลาที่ผ่านมา บ่มจะค่อนข้างดูมองในแง่ลบจากสังคม แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น และบ่มก็รักลูกอย่างแท้จริง สื่อจึงไม่ได้ตัดสินใจในแง่ลบ หากแต่พยายามวางกรอบให้เป็นกลางโดยชี้ให้เห็นว่าบ่มก็เสียใจเช่นกัน

2.2 ประเด็นและกรณีข่าวเหมือนกัน แต่ต่างหนังสือพิมพ์กัน มีการวางกรอบแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

จากการวิเคราะห์เนื้อหาในส่วนที่ 1 จะพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์มีการวางกรอบข่าวในแต่ละกรณีข่าวไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ประเด็นการฆาตกรรมคนตาย กรณีหมูแฮม สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นลบให้กับตัวหมูแฮม , กรณีศราราม สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นบวกให้กับตัวศราราม และกรณีคนขับรถเมล์ สื่อจะวางกรอบเป็นกลาง สำหรับกรณีการเลิกราย่าร้าง กรณีโบลูก สื่อจะค่อนข้างวางกรอบข่าวที่เป็นลบ , กรณีนิโคล สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นบวก และกรณีบ่ม สื่อจะค่อนข้างวางกรอบที่เป็นกลาง

“นโยบายการทำข่าวของไทยรัฐจะมี 2 ด้าน คือ ด้านจริยธรรม ที่ต้องเสนอข่าวตามจริง เสนอข่าว 2 ด้าน อยู่ในความถูกต้อง เป็นกลาง เพราะพวกนี้มันละเอียดอ่อน นอกจากนั้นก็นโยบายด้านธุรกิจ เพราะหนังสือพิมพ์จะอยู่ได้ก็เพราะยอดขาย จึงต้องเสนอข่าวที่ประชาชนสนใจ จะได้ซื้อหนังสือพิมพ์เรา ต้องเดาใจว่าคนเค้าสนใจอะไร แต่เท่าที่ฟังมา ทดลองมา ก็เรื่องดราม่าเนี่ยแหละ แน่นนอนคนซื้อเค้าสนใจ หมดแผลงก่อน ก็คล้ายๆเป็นนโยบายแหละว่า ทำหนังสือก็ต้องขายดี ให้ประชาชนอยากซื้ออ่าน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“เดลินิวส์จะมีนโยบายให้นำเสนอข่าวทั้งข่าวหนักและข่าวเบา แต่อาจจะให้ความสำคัญต่างกัน เพราะเราเป็นหนังสือพิมพ์หัวสี เราก็เน้นข่าวเบามากกว่า อีกอย่างพฤติกรรมคนอ่านเดี๋ยวนี้อันนี้เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะการศึกษาสูงแค่ไหน อาจเป็นไปได้ว่าคนในสังคมเราไม่มีสาระหรือเปล่า ก็เริ่มเปลี่ยนมาสนใจข่าวเบา ข่าวชาวบ้าน ข่าวดราม่า เรา รู้จุดขายนี้ เพื่อความอยู่รอดและแข่งขันกับคู่แข่งที่เป็นหัวสีเหมือนกันอย่างไทยรัฐ เราก็ต้องเสนออยู่แล้ว ซึ่งรายละเอียดมันก็ไม่ต่างกันหรอก เพราะข้อเท็จจริงมันก็มีของมันอยู่ แต่ถ้าเดลินิวส์ตกข่าวเมื่อไร เป็นเรื่องเลย อาจทำให้มีปัญหาเรื่องยอดขาย มันก็เป็นผลพวงทางธุรกิจอีก” (พรชัย ปันณวัฒน์, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

“นโยบายขององค์กร” เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการนำเสนอข่าว ซึ่งจากการที่ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน นั่นก็คือเป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน ดังนั้นหลักเกณฑ์การทำข่าว การนำเสนอข่าว รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ผู้อ่าน จึงไม่แตกต่างกันมากนัก โดยหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม หรือเชิงปริมาณ จะเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาส่วนใหญ่สนองตอบความต้องการผ่อนคลายอารมณ์ของผู้อ่าน เน้นการนำเสนอข่าวประเภทเร้าอารมณ์ เรื่องราวที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ (human interest) ข่าวเบา (soft news) และข่าวที่มีคุณค่าของความแปลก ได้แก่ ข่าวอาชญากรรม อุบัติเหตุ บันเทิง เรื่องที่เกี่ยวกับความเชื่อของบุคคล อันเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้อ่านทุกระดับและวงกว้าง โดยมักจะใช้ภาษาที่เน้นความตื่นเต้น เร้าใจ อ่านแล้วเข้าใจง่าย ให้ความสำคัญกับขนาดของตัวอักษรพาดหัวและภาพข่าว ซึ่งเป็นการสอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อลงไปเนื้อหาข่าวโดยที่ผู้อ่านอาจจะไม่ทันสังเกตเห็น

เคโรวัลย์ ชัชกุล (2535) ยังอธิบายว่า หัวข่าวจะคัดเลือกข่าวโดยยึดนโยบายของสื่อเป็นกรอบ (frame) เป็นแนวทางว่า ข่าวใดจะนำมาเสนอ และการนำเสนอ นั้นจะเสนอข่าวอย่างต่อเนื่องหรือนำเสนอเพียงครั้งเดียว ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ถ้ามีข่าวที่สามารถ “เล่น” ได้มาก ก็จะทำให้มีเรื่องราวนำเสนอต่อไป แต่ถ้าไม่มีข่าวที่จะ “เล่น” ได้ เรื่องราวก็จะยุติลง

จากการเป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน การเลือกประเด็นที่นำเสนอจึงไม่ต่างกัน โดยหลักการทำข่าวก็คือการนำเสนอไปตามข้อเท็จจริงที่มีอยู่ แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงที่สื่อมีอยู่นั้น อาจจะมีปริมาณมากเมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่มีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้น สื่อจึงต้องทำบทบาทในการคัดเลือก คัดกรองข่าวสาร (Gatekeeper) เพื่อเสนอให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งการที่สื่อมีการคัดเลือกข่าวสาร แสดงให้เห็นว่าสื่อมีการคิดแทนผู้อ่านว่าต้องการทราบอะไร จึงเป็นการวางกรอบจากสื่อถึงสิ่งที่ต้องการจะเสนอ

“นโยบายก็ต้องเลือกข่าวที่ประชาชนสนใจ ถ้าเราซังมาแล้วว่าข่าวนี้นี้ประชาชนสนใจ เราก็ต้องเลือกข่าวนี้นี้แหละ แต่ก็ต้องอยู่ในความถูกต้อง ความเป็นธรรม เสนอข่าว 2 ด้าน อย่างข่าวหมูแฮม ก็มีทั้งพ่อแม่พูด แล้วก็ฝั่งผู้บริโภค ฝั่งรถเมล์พูด ก็ครบ แต่รายละเอียดเราไม่สามารถเสนอได้ทั้งหมดหรอก เพราะเราไม่มีเนื้อที่ขนาดนั้น ก็จำเป็นต้องเลือก ไม่ว่าจะสื่อประเภทไหน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ต้องเลือกข้อเท็จจริงมานำเสนอทั้งนั้น” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ฝ่ายผู้บริหารจะไม่มายุ่งในส่วนรายละเอียดปลีกย่อยว่าอยากให้นำเสนอมุมไหน คำจะให้อิสระ เพราะทางเจ้าของหนังสือพิมพ์ก็ต้องมีเพื่อน คำก็ต้องดูหัวหนังสือพิมพ์ของเค้าด้วยว่าไม่ลงหรือลงบิดเบือนไปจากฉบับอื่น เทียบกันมันสู้กันไม่ได้ ฉะนั้นก็ต้องลงตามที่มันเป็น ไม่งั้นทางธุรกิจมันจะสู้กับฉบับอื่นไม่ได้ เราจะไม่ลงข่าวนั้น หรือว่าลงไปในทางที่เบา หรือว่าทุกฉบับลงแบบนี้กันหมด ของเรามา ลงแค่นี้พอ มันก็จะสู้ฉบับอื่นไม่ได้ ในทางธุรกิจเค้าจะทำแบบนี้ไม่ได้ เพราะต้องขายแข่งกัน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ด้วยความที่เราเป็นหนังสือพิมพ์หัวสี มันแน่นอนอยู่แล้ว ลักษณะของหนังสือพิมพ์ประเภทที่เน้นปริมาณมันก็แบบนี้ เน้นข่าวบันเทิง เพราะเป็นข่าวที่คนให้ความสนใจมากจนเห็นได้ว่ามีการถูกนำมาเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง ทั้งที่ข่าวบันเทิงก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร ผมไม่เคยเห็นว่าถ้าสื่อฉบับไหนไม่เสนอข่าวคาราแล้วจะทำให้ได้รับการแซ่ซ้องจากสังคม มีแต่สังคมค่าเหยียดหยามว่าตกข่าว เรื่องพวกนี้บางทีก็ลำบาก ขนาดหนังสือพิมพ์คุณภาพอย่างมติชน เดียวนี้ยังเอาข่าวคารามาลงเลย ถ้าไม่เกี่ยวกับธุรกิจ แล้วจะเพราะอะไร ส่วนหนึ่งของการตัดสินใจว่าจะลงอะไรบ้าง เสนอมากแค่ไหน ไปในทิศทางไหน ส่วนหนึ่งก็เพราะปัจจัยด้านธุรกิจ เพราะหลายข่าวที่นำเสนอไปก็ไม่ได้ให้ประโยชน์กับคนอ่าน ไม่มีสาระ แต่เพราะคนอ่านให้ความสนใจ เลือกว่าจะรับและเสพข่าวเหล่านี้ เราก็ต้องนำเสนอ ถ้าไม่มีก็เท่ากับเรตกข่าว” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

“การทำข่าว ซึ่งอาจจะรวมไปถึงการกำหนดทิศทาง หรือการวางกรอบต่างๆ มันก็มาจากสื่อมีการเลือกนำเสนอ จริงๆก็เสนอไปตามข้อเท็จจริงแหละ แต่แค่เรานั้นอันไหน เราต้องเลือก เราเสนอหมดไม่ได้ เน้นย้ำหมดไม่ได้ เพราะหน้ากระดาษมันมีบังคับ มันมี pattern อยู่แล้วว่าจะให้ลงเท่าไร” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น ยังเห็นได้ว่าปัจจัยด้านการอยู่รอดของธุรกิจ ก็เป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอข่าว ซึ่งจุดขายของหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม ก็คือข่าวเบา (Soft News) ดังนั้น ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์จึงค่อนข้างให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวประเภทนี้มากกว่าการนำเสนอข่าวนัก (Hard News) โดยเห็นได้ชัดเจนจากปริมาณ สัดส่วนที่ถูกเลือกมานำเสนอในหน้าหนึ่ง ดังนั้น การวางกรอบในข่าวเบาจึงเกิดขึ้นได้มากสำหรับหนังสือพิมพ์ประชานิยม เพราะหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ให้ความสำคัญกับข่าวประเภทนี้ แต่การวางกรอบต่างๆก็ต้องอยู่ภายใต้ข้อเท็จจริง บนพื้นฐานของข้อมูล เพราะหนังสือพิมพ์ต้องมีการแข่งขันกัน หากฉบับใดลงแตกต่างหรือเลือกที่จะไม่เสนอประเด็นไหน ก็จะถูกมองว่าตกข่าว ดังนั้น การวางกรอบข่าวจากสื่อแม้จะต่างฉบับกัน ก็มีแนวโน้มที่จะวางกรอบเหมือนกัน หากเป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน เพราะปัจจัยด้านการแข่งขัน เพื่อความอยู่รอดทางธุรกิจ

ดังนั้น การคัดเลือกจากสื่อจึงทำให้ข่าวกลายเป็นตัวแทนและภาพสะท้อนโลกทัศน์ของสื่อมากกว่าจะเป็นภาพสะท้อนที่เที่ยงตรงของเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงอาจสรุปได้ว่า หากผู้รักษาช่องทางการสื่อสารมีทัศนคติต่อเรื่องราวหนึ่งอย่างไร สารที่นำเสนอก็จะสะท้อนทัศนคติของผู้รักษาช่องทางออกมาด้วย

โดยสรุปแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ จะมีการวางกรอบข่าวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงของข่าวที่สื่อมีเหมือนกัน เพียงแค่การนำเสนอสารนั้นต้องผ่านการคัดกรองจากนายทวาร ดังนั้นจึงเกิดการกำหนดกรอบโดยเป็นไปตามปัจจัยด้านนโยบายจากการเป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน รวมทั้งต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านธุรกิจ คนอ่าน กลุ่มเป้าหมายเหมือนกัน ดังนั้น แนวทางการกำหนดทิศทางในการเสนอข่าวสารจึงไม่แตกต่างกัน

อีกทั้งยังอาจกล่าวได้ว่า การที่หนังสือพิมพ์คู่แข่ง หรือแม้กระทั่งสื่ออื่นๆ รายงานข่าวต่างๆ คล้ายคลึงกันมาก พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำคัญในการกล่อมเกลานักข่าวที่ทำงานให้กับองค์กรข่าวที่มีลักษณะแตกต่างกันอย่างชัดเจน ให้มีจิตสำนึกและแนวทางปฏิบัติในวิชาชีพอย่างเดียวกัน

“การทำงานของไทยรัฐกับเดลินิวส์จะใกล้เคียงกัน เพียงแค่เดลินิวส์อาจจะมีพื้นที่ในการพาดหัวข่าวเยอะกว่า มีละเอียดกว่า แต่เรื่องประเด็น เรื่องการวางกรอบต่างๆ จริงๆตอนทำข่าวเราไม่รู้หรือว่าฉบับอื่นเค้าจะเล่นอะไร ต้องมาวัดกันที่แผง แต่พอถึงเวลาที่จะไม่ค่อยแตกต่างกัน เพราะหลักการทำข่าวจริงๆมันก็มีอยู่ คือเสนอตามข้อเท็จจริง ฉะนั้น เราบิดเบือนไม่ได้ การวางกรอบจากเราจึงมาจากรายละเอียดของเหตุการณ์นั่นเอง เพียงแค่เราแค่ช่วยชี้ เน้น ย้ำ ดึงขึ้นมาให้มันเด่น ให้ผู้อ่านรับทราบ และโดยรายละเอียดแต่ละข่าว จะมีจุดเด่นแค่ไม่กี่จุด ซึ่งมันเหมือนเป็น common sense ที่รู้ได้ด้วยตัวเองว่าจะเล่นประเด็นไหนมากหรือน้อย เราประเมินได้ว่า ประเด็นไหนผู้อ่านน่าจะอยากรู้มากที่สุด” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

โดยสรุปแล้ว ประเด็นข่าวเดียวกัน แต่ต่างกรณีกัน ถึงแม้จะนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน ก็ยังมีการวางกรอบข่าวที่แตกต่างกัน ในทางกลับกันหากเป็นประเด็นและกรณีข่าวเหมือนกัน แต่ต่างหนังสือพิมพ์กัน ก็มีการวางกรอบข่าวเหมือนกัน

อนึ่ง ประเด็นข่าวเดียวกัน แต่ต่างกรณีกัน นอกจากหนังสือพิมพ์จะวางกรอบแตกต่างกันแล้ว การให้นำหนัก ให้ความสำคัญในการนำเสนออีกแตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์ จะให้ความสำคัญกับข่าวกรรมกรรมและหมุแฮมมากกว่าคนขับรถเมล์ สำหรับประเด็นการเลิกราหย่าร้าง ก็ให้ความสำคัญกับกรณีของโบลูกมากกว่ากรณีอื่นๆ โดยเฉพาะนิโคลกับแมว เห็นได้จากระยะเวลาการนำเสนอซึ่งได้กล่าวไว้ข้างต้นในตอนที 1 ส่วนการวิเคราะห์บริบทแล้ว ทั้งนี้เพราะรายละเอียดและคุณค่าข่าวที่แตกต่างกัน

“มันอยู่ที่ความดังของบุคคล อยู่ที่คุณค่าข่าว แล้วยิ่งอยู่ที่วันนั้นด้วย อย่างบางวันข่าวดีก็เยอะ แต่เราลงเต็มที่ได้ 8 ข่าวในหน้าหนึ่ง นอกจากนั้นบางข่าวที่ให้ความสำคัญเยอะ ลงหลายวัน เพราะมันมีความเคลื่อนไหวให้ต่อเยอะ รายละเอียดของข่าวในวันถัดมา มีความน่าสนใจ ซึ่งข่าวๆเดียวกัน ระดับความน่าสนใจก็จะแตกต่างกัน ไปในแต่ละวัน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“การให้นำหนักในการเสนอข่าวว่าข่าวไหนลงเยอะ ลงน้อยมันขึ้นอยู่กับข้อมูลแล้วก็การหาประเด็นเพิ่ม อย่างของนิโคลกับแมว เสนอวันสองวันแล้วจบเพราะว่ามันไม่มีใครต่อความยาวสาวความยืด จบทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชายก็ไม่พูด พูดครั้งเดียวก็จบแล้วไง แต่ของโบลูกเนี่ย พอเลิกแล้ว มันยังมีบุคคลที่สามต่อ มันก็ต่อเนื่องต่อไป คนอ่านเค้าก็ต้องอยากรู้ว่ามันเลิกกันเพราะอะไร แล้วทำไมถึงได้มีคนใหม่ทำไม่ถึงไปอยู่กับแป้ง แล้วแป้งเป็นมือที่สาม ซึ่งก่อนหน้านั้นมันก็มีข่าวมากระเซ็นกระสาย ประเภทันรักตัวเขา แย่งตัวชาวบ้าน ขณะที่ของแมวของนิโคล มันจบแล้ว เพราะต่างคนต่างไม่มีคนใหม่ มันเป็นเรื่อง

ของความไม่เข้าใจกันของสามีภรรยา แล้วก็มีพยานรักมีลูกขึ้นมา แล้วจะทำไฉนต่อกับลูก แค้นก็จบ” (พรชัย ปันณวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบข่าวเบ

จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาในส่วนที่ 1 ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คุณพรชัย ปันณวัฒนาพร และผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คุณการุณ มีถม จะพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบข่าว มีดังนี้

3.1 ปัจจัยด้านรายละเอียดของเหตุการณ์ประกอบกับรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าว

รายละเอียดของเหตุการณ์จะมีทั้ง ณ เวลาที่เกิดเหตุ และหลังจากเกิดเหตุ เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น แม้จะเป็นลักษณะข่าวเหมือนกัน มีบทสรุปของเหตุการณ์เหมือนกัน หากแต่รายละเอียดต่างๆที่ประกอบกันขึ้นเป็นเหตุการณ์จะมีความแตกต่างกัน จนนำมาสู่การชี้ นำ วางกรอบความคิดที่ต่างกันของสื่อ ซึ่งสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของกรุณ มีถม และพรชัย ปันณวัฒนาพร จากกรณีศึกษาจะเห็นได้ว่า แม้จะเป็นเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน หากแต่ ณ เวลาที่เกิดเหตุ แต่ละบุคคลในช่วงนั้นก็จะมีพฤติกรรม การแสดงออกที่แตกต่างกัน เพราะมนุษย์แต่ละคนมีพื้นฐานทางความคิด อารมณ์ การใช้เหตุผลและการตัดสินใจแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อการแสดงออกทางพฤติกรรมแตกต่างกัน ก็ย่อมส่งผลให้รายละเอียดของเหตุการณ์แตกต่างกัน กล่าวคือ ประเด็นการขั้บรถชนคนตายทั้ง 3 กรณี จะพบว่า ณ เวลาที่เกิดเหตุขึ้นก็มีความแตกต่างของการกระทำในแต่ละบุคคล โดยหมูแฮมไม่สามารถควบคุมสติ ฟุ้งซ่าน จนก่อเหตุรุนแรง แตกต่างจากกรณีศรธรรมและนายจตุที่ลงมาดูผู้เสียหาย หรือประเด็นการเลิกรักกัน กรณีนิโคลแมวมที่ร่วมกัน แกล้งข่าวต่อสื่อมวลชน แตกต่างจากอีก 2 กรณี โดยกรณีโบฟลูคนั้น ฟลูคจะเป็นผู้ให้สัมภาษณ์หลัก กรณีบูมก็มีเพียงบูมให้สัมภาษณ์เพียงฝ่ายเดียว รายละเอียดนี้ แสดงให้เห็นถึงนัยยะว่าใครเป็นผู้ตัดสินใจหลัก อีกทั้งยังชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ ดังนั้นจากการที่สื่อมีกรอบการอ้างอิงที่แตกต่างกัน จึงเกิดการสร้างสรรค์คติแตกต่างกันและนำมาสู่การวางกรอบข่าว ตัดสินผู้ตกเป็นข่าวที่แตกต่างกัน

นอกจากนั้น เมื่อประกอบกับรายละเอียดภายหลังเกิดเหตุการณ์นั้น ซึ่งจะมีทั้งพฤติกรรมของบุคคลที่ตกเป็นข่าวเอง คนใกล้ชิด และคู่กรณี โดยแต่ละกรณีจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน นำมาสู่การวางกรอบที่ต่างกัน ซึ่งเป็นการเน้นย้ำ สนับสนุนกับสิ่งที่สื่อได้วางกรอบไว้แล้วในเบื้องต้น โดยประเด็นการขั้บรถชนคนตาย กรณีหมูแฮมภายหลังเกิดเหตุแล้ว มีรายละเอียดด้านความขัดแย้ง การไม่รับผิดชอบ การฟ้องร้องไม่ยอมความ แตกต่างจากกรณีศรธรรมที่สื่อพยายามเสนอรายละเอียดด้านความรับผิดชอบ ความรู้สึกสำนึกผิด และคู่กรณียอมความ หรือประเด็นการเลิกกัน กรณีโบฟลูคก็จะมีประเด็นด้านมือที่สามแทรกเข้ามาแตกต่างจากอีก 2 กรณี จากรายละเอียดที่แตกต่างนี้เอง ทำให้เกิดการวางกรอบจากสื่อต่างกัน

นอกจากรายละเอียดของเหตุการณ์แล้ว ยังมีรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าว คือ สถานภาพบุคคลที่ตกเป็นข่าว ความเกี่ยวข้องกับบุคคลสำคัญอื่นๆ สถานการณ์รอบข้างในขณะที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าว นั้น ซึ่งอาจทำให้นักข่าวมีความคิดในทางบวกหรือลบกับผู้ตกเป็นข่าว และเกิดการสร้างภาพลักษณ์บุคคลที่ตกเป็นข่าวในขณะที่รายงานข่าวนั้น

จากกรณีศึกษา ประเด็นการจับรถชนคนตายจะพบว่า รายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าวแต่ละกรณีมีความแตกต่างกัน เช่น กรณีศรธรรมและหมูแฮมจะเหมือนกันในด้านความเด่น ความดังของตัวเอง แต่เมื่อดูประกอบกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากการประพฤติปฏิบัติตนเองภายหลังเกิดเหตุการณ์ จะมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด หมูแฮมจะนั่งนิ่ง ไม่ลงมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และภายหลังเกิดเหตุการณ์ก็แทบไม่มีบทบาทด้านการแสดงความรับผิดชอบจากเจ้าตัวเท่าใดนัก อีกทั้งภายหลังเกิดเหตุก็ยังไม่มีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่กรณี ต่างจากศรธรรมที่ลงมาดูเหตุการณ์ทันทีและก็ยอมรับผิด พร้อมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายความเสียหาย สำหรับกรณีคนขับรถเมลันนั้น ถึงแม้จะไม่ใช่คนเด่น คงดัง เหมือนดังกรณีศรธรรมและหมูแฮม แต่สื่อก็นำเสนอ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้มีผู้เสียชีวิต แต่จะสังเกตได้ว่าสื่อมีการนำเสนอเพียงแค่ 1 ครั้งเท่านั้น ไม่มีการติดตามด้านคดีความ ด้านความรับผิดชอบต่อเหมือนกับอีก 2 กรณี ทั้งนี้ก็เพราะความแตกต่างด้านบริบททางสังคมที่ไม่มีความเด่นดัง หนังสือพิมพ์จึงให้ความสำคัญให้น้ำหนักน้อยกว่า และด้วยรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ภายหลังเกิดเหตุก็ไม่หลบหนี แต่ยื่นรอมอบตัวกับตำรวจเลย เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ซึ่งรายละเอียดที่แตกต่างกันเหล่านี้ ทำให้สื่อมีการวางกรอบข่าวที่ต่างกัน

สำหรับกรณีศึกษา ประเด็นการเลิกทหาร้างจะพบว่า บริบททางสังคมของผู้ตกเป็นข่าวแต่ละกรณีก็มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกัน โดยทั้ง 3 กรณีเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเหมือนกัน หากแต่ภาพลักษณ์ ความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน โดยบุ่มจะค่อนข้างมีภาพลักษณ์เป็นลบมาตลอดจากการที่บุ่มเป็นคนค่อนข้างมั่นใจในตัวเองมากเกินไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับวัฒนธรรมไทย สำหรับนิโคลและแมวนั้น จะมีความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนมาเป็นอย่างดีโดยตลอด อีกทั้งก็ไม่เคยมีข่าวคราวเสียหายมาก่อน แตกต่างจากฟลุคและแป้งที่ถูกมองว่าเจ้าชู้ หลวยใจ ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่เป็นลบ จากบริบทที่แตกต่างกันเหล่านี้ เมื่อประกอบกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน ทำให้สื่อมีการวางกรอบที่ต่างกัน โดยกรณีของโบฟลุคจะมีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงยังเป็นการตอกย้ำภาพความเจ้าชู้จนนำมาซึ่งการระบุนสาเหตุของการเลิกกันจากสื่อว่าเป็นเพราะฟลุคและแป้งที่เป็นผู้กระทำ หากแต่โบต้องเป็นผู้ถูกระทำแต่ฝ่ายเดียว สำหรับกรณีของนิโคลและแมวที่ออกมาแถลงข่าวคู่กัน อีกทั้งภายหลังการหย่าก็ยังอยู่บ้านเดียวกันได้ สื่อจึงวางกรอบให้สอดคล้องกับสิ่งที่แมวและนิโคลแถลงไว้ เพื่อเป็นการชี้นำความคิดผู้อ่านให้เกิดการระบุนสาเหตุของการเลิกกันว่าเป็นเพราะความเข้ากันไม่ได้ เป็นการร่วมกันตัดสินใจ และเป็นการลดระดับความสัมพันธ์เพื่อรักษาสถานภาพความเป็นเพื่อนให้คงอยู่ ซึ่งยังคงปรึกษาหารือช่วยกันดูแลกันได้ ซึ่งเป็นการวางกรอบข่าวในแง่บวก เพราะไม่ได้ชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งใดๆ อีกทั้งไม่ได้มีปัญหาเรื่องมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง สำหรับกรณีของบุ่มนั้นจะพบว่าบุ่มเป็นแหล่งข่าว

หลักที่ออกมาพูดเพียงฝ่ายเดียว ประกอบกับบุคลิกของบุ่มที่เป็นผู้นำ จึงทำให้สื่อเกิดการวางกรอบว่าการ เลิกกันเป็นการตัดสินใจจากบุ่มเป็นหลัก หากแต่ก็ไม่ได้ออกมาตอบโต้กับสิ่งที่บุ่มได้ให้สัมภาษณ์ไว้ ดังนั้นรายละเอียดของเหตุการณ์จึงเป็นการรับรู้มาจากคำสัมภาษณ์ของบุ่มเป็นหลัก โดยพยายามชี้ให้เห็น ว่าเป็นเพราะมีรูปแบบวิถีการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม ดังนั้นเมื่อพิจารณาแล้วจะ พบว่าทั้ง 3 กรณีจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน เมื่อประกอบกับรายละเอียดของผู้ตกเป็นข่าวแล้ว ทำให้สื่อ มีการวางกรอบข่าวที่แตกต่างกันไป

“การวางกรอบต่างๆ จะอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา บุคคลในแต่ละกรณีจะมีการแสดงพฤติกรรม มี รายละเอียดที่แตกต่างกัน ซึ่งก็ทำให้เกิดความต่างในแต่ละข่าว แต่ละบุคคล จากสิ่งที่เกิดขึ้น จาก สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ก็อาจทำให้เกิดการสร้างภาพได้ ว่าสื่อมีความคิดในทางบวกหรือลบกับผู้ตกเป็นข่าว และเกิดการสร้างภาพลักษณ์บุคคลที่ตกเป็นข่าวในขณะที่รายงานข่าวนั้น อย่างข่าวหมูแฮม ที่ขับรถชน แล้วนั่งอยู่ในรถ มีอาการคลั่ง ก็จะออกมาในทางไม่ดี จะลบกว่า แต่สำหรับศรรมซึ่งแสดงความ รับผิดชอบ ไม่หนี ก็จะออกมาดีกว่า บวกกว่า หรืออย่างการเลิกกันของ โบฟลุค มันมีแบ่งมาเกี่ยวข้อง ก็ เป็นเรื่องมือที่สาม ซึ่งให้ความหมายทางลบ ไม่ดี ไม่เหมือนนิโคลหรือแม้กระทั่งบุ่ม ที่ปกติเราจะค่อนข้าง ลบกับเค้า แต่เพราะรายละเอียดที่เกิดขึ้น มันไม่มีคนอื่นมาเกี่ยว ฉะนั้นกรอบการให้คำต่างๆก็จะดีกว่าโบ ฟลุค” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“ถ้าเกิดเปรียบเทียบกรณีศรรมกับหมูแฮม ต้องยอมรับว่าพฤติกรรมของข่าวมันแตกต่างกัน พฤติกรรมของคนที่เป็นข่าวมันแตกต่างกัน ศรรมถือว่าเป็นคนของสาธารณะ แล้วเค้ามีความรับผิดชอบ ในสิ่งที่เกิดขึ้น เค้ายอมรับผิด ไม่หนี พร้อมทั้งจะเป็นข่าวตลอดเวลา เค้ายึดเกาะทะเลเลย แต่ของหมูแฮม ใครออกมา พ่อแม่ ตัวหมูแฮมไม่ได้ออกมา ประเด็นความแตกต่างมันค่อนข้างเยอะ เนื้อหามันต่างกัน ข่าว บางข่าว แม้จะประเด็นเดียวกัน แต่มุมมองก็ต่างกัน ง่ายก็คือมันปลายมันเหมือนกัน แต่ว่าก่อนถึงมัน ปลาย มันก็มีความแตกต่างกันอยู่” (พรชัย ปิณฑวัฒนาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

3.2 ปัจจัยด้านคุณค่าข่าว

คุณค่าข่าวในที่นี้ หมายถึงถึงรายละเอียดของเหตุการณ์และบุคคลในข่าว การที่เหตุการณ์ใดจะ ถูกนำเสนอเป็นข่าวนั้น จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่มีคุณค่ามากเพียงพอ นั่นก็คือ มีคุณค่าข่าว เหตุการณ์นั้นๆ จะต้องมีความโดดเด่น มีความน่าสนใจมากเพียงพอที่จะทำให้สื่อตัดสินใจหยิบยกขึ้นมาตีพิมพ์เป็นข่าว ทั้งนี้เพราะในแต่ละวันจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย ด้วยข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ของหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้ สื่อต้องตัดสินใจและเลือกว่า เหตุการณ์ใดควรจะเป็นข่าว ดังเช่นที่ Tuchman, G. (1978) เสนอไว้ว่า ข่าวคือ ความจริงที่ถูกสร้างขึ้น นักข่าวหรือบรรณาธิการจะกำหนดกรอบให้คนเรารับรู้เหตุการณ์ในสังคม โดยการสร้างความหมายให้กับเรื่องราว และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เป็นรูปของข่าว เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ สิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ค่อนข้างทำให้ความเป็นจริงทางสังคมคลุมเครือมากกว่าที่จะเปิดเผยความเป็นจริง

จากกรณีศึกษา ประเด็นการจับรถชนคนตาย ในแต่ละกรณีจะมีคุณค่าข่าวที่แตกต่างกัน ซึ่งคุณค่าข่าวที่แตกต่างกันนี้เองที่ส่งผลต่อการวางกรอบ โดยกรณีของหมูแฮม จะพบว่ามีความขัดแย้งเกิดขึ้น แตกต่างจากอีก 2 กรณี ซึ่งเมื่อประเด็นข่าวที่เป็นลบด้วยตัวมันเองอยู่แล้ว ประกอบกับข่าวยังมีคุณค่าด้านความขัดแย้งที่เป็นประเด็นที่เกิดแทรกขึ้นมา สื่อจึงยังมีการวางกรอบที่ค่อนข้างเป็นลบ

นอกจากนั้น จากการศึกษาที่สื่อนำเสนอกรณีหมูแฮมและศรรมค่อนข้างนาน เพราะเป็นเหตุการณ์ที่มีคุณค่าด้านความเด่นของตัวบุคคล นั่นก็คือ ศรรมเป็นดารานักแสดงที่มีชื่อเสียง ประชาชนสนใจใคร่รู้ข่าวคราว สำหรับหมูแฮม ก็เป็นลูกอดีตนางสาวไทย และเป็นหลานนายพลตำรวจ จึงเป็นผู้ที่มีความโดดเด่นต่างจากนายจตุ ที่เป็นคนธรรมดาที่ไม่มีใครรู้จัก

สำหรับกรณีการเลิกราหย่าร้าง ในแต่ละกรณีจะมีคุณค่าข่าวที่แตกต่างกันเหมือนกรณีการจับรถชนคนตาย โดยกรณีโบลูก จะพบว่ามีความมีเงื่อนไข เพราะข้อเท็จจริงที่ฟลุกชี้แจงเปิดเผยนั้น ยังไม่มีความชัดเจน ประกอบกับพฤติกรรมของฟลุกที่ผ่านมา ที่มีข่าวกับผู้หญิงคนอื่นเรื่อยมา ทำให้ทุกคนเกิดข้อกังขาว่า การเลิกกันไม่เกี่ยวข้องกับ “มือที่สาม” จริงหรือไม่ อีกทั้งภายหลังมีประเด็นเรื่องแบ่งแทรกเข้ามา จึงเป็นการเพิ่มความสนใจ ทำให้ข่าวมีคุณค่ามากขึ้น แตกต่างจากอีก 2 กรณี ที่ไม่มีรายละเอียดด้านมือที่สาม อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่มาจากกรณการเปิดเผยของบุคคลในข่าวเอง ไม่ได้มาจากการสังเกต สงสัย และเฝ้าดูพฤติกรรมของบุคคลในข่าวดังเช่นกรณีโบลูก ดังนั้น สื่อจึงค่อนข้างแปลกประหลาด ตกใจกับสิ่งที่รับรู้ เพราะเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นมาก่อน ดังนั้นเมื่อคุณค่าแตกต่างกันแล้ว การวางกรอบก็ต่างกัน รวมไปถึงการให้ความสำคัญในการเสนอก็แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าทั้ง 3 กรณีนี้ จะเด่นมีคุณค่าที่ตัวบุคคลเหมือนกันก็ตาม โดยกรณีโบลูกซึ่งมีคุณค่าข่าวมากกว่าอีก 2 กรณี สื่อก็จะเสนอนานที่สุด มีการติดตามข้อเท็จจริง ต่างจากกรณีนิโคลที่รายละเอียดค่อนข้างเป็นบวก ไม่ได้มีคุณค่าข่าวในด้านลบ การเสนอข่าวจากสื่อจึงจบลงภายใน 1 วัน ซึ่งคล้ายคลึงกับกรณีของบูม

ดังนั้น คุณค่าข่าวที่แตกต่างกัน จึงส่งผลต่อการวางกรอบที่ต่างกัน อีกทั้งยังส่งผลต่อการให้นำหนัก การให้ความสำคัญของข่าวที่ต่างกันอีกด้วย

“กรณีหมูแฮม คุณค่าข่าวคือ พฤติกรรมมันใช้ได้ คือเราไม่รู้ว่ามีวันนั้นเค้าเกิดอะไรขึ้นมา แต่ถึงขนาดจับรถเบนซ์ไล่ชนคน แล้วทับคน แล้วไม่สนใจ แสดงให้เห็นว่ามันผิดปกติ มันโหด มันต้องมีอะไรสักอย่าง แต่อย่างศรรมเนี่ย คนละขั้วกับหมูแฮมเลย ใจ เค้าไม่หนี ลงมาก็ขอโทษ เค้ารับผิดชอบไป หรือคนขับรถเมล์ เค้าไม่หนีไป เนี่ย คุณค่าข่าวต่างกันแล้ว การวางกรอบ การเสนอต่างๆก็ต้องต่างกัน” (พรชัย วัฒนาวรร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

“โบลูกเนี่ย พอเลิกแล้ว มันยังมีบุคคลที่สามต่อ มันก็ต่อเนื่องต่อไป คนอ่านเค้าก็ต้องอยากรู้ว่า มันเลิกกันเพราะอะไร แล้วทำไมถึงได้มีคนใหม่ ทำไมถึงไปอยู่กับเป้ง แล้วเป้งเป็นมือที่สาม ซึ่งก่อนหน้านี้มันก็มีข่าวมากระเซ็นกระสาย ประเภทจันรักผิวเขา แย่งผิวชาวบ้าน ขณะที่ของแมวของนิโคล มันจบแล้ว เพราะต่างคนต่างไม่มีคนใหม่ มันเป็นเรื่องของความไม่เข้าใจกันของสามีภรรยา แล้วก็มีความรัก

มีลูกขึ้นมา แล้วจะทำไ้ต่อกับลูก แค่นี้ก็จบ หรืออย่างมูม ปันดดา เค้าก็เลิกกันด้วยดี เพียงแต่คนมักจะมองว่า โห! คนอย่างมูม ที่แสดงว่าตัวเองเก่ง ตัวเองดีมาตลอด สุดท้ายก็มีปัญหาครอบครัว ก็ต้องเลิกกัน แต่เค้าไม่ได้เถียงกัน เค้าจบกันด้วยดีไป พุทธิการณของข่าวนีเเอง ที่ทำให้แต่ละข่าวนีคุณค่าต่างกัน” (พรชัย ปิณณวัฒนาพร, **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551)

“มันอยู่ที่ความดังของบุคคล อยู่ที่คุณค่าข่าวนั้น แล้วก็อยู่ที่วันนั้นด้วย อย่างบางวันข่าวดีก็เยอะ แต่เราลงเต็มที่ได้ 8 ข่าวนั้นหน้าหนึ่ง นอกจากนั้นบางข่าวที่ให้ความสำคัญเยอะ ลงหลายวัน เพราะมันมีความเคลื่อนไหวให้ต่อเยอะ รายละเอียดของข่าวในวันถัดมา มีความน่าสนใจ ซึ่งข่าวนั้นเดียวกัน ระดับความน่าสนใจก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละวัน” (การุณ มีถม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

3.3 ปัจจัยด้านทัศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการ

ตามแนวคิดการสร้างความเป็นจริงในสังคม จะพบว่าข่าวเป็น “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม” ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันซึ่งต้องคำนึงถึงลำดับความสำคัญ ความนิยม ความเกี่ยวพัน ความรู้สึก ตลอดจนทัศนคติ ค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม นอกจากนั้น ยังพบตามแนวคิดของ Potter (1998) ที่ย้ำว่า ข่าวคือสิ่งที่สร้างโดยบรรณาธิการ และนักข่าว พวกเขาเลือกและตัดสินใจบนพื้นฐานมุมมองข่าวของเขา

ดังนั้น จะพบได้ว่า “ข่าว” นอกจากจะถูกประกอบสร้างขึ้นจากข้อเท็จจริงแล้ว ยังถูกสร้างขึ้นจากทัศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการด้วย ทั้งนี้เพราะนักข่าว บรรณาธิการจะทำหน้าที่เสมือนนายทวารข่าวสาร (Gatekeeper) ผู้มีสิทธิ์ที่จะเปิดหรือปิดประตูเพื่อกันหรือปล่อยให้ข่าวสารผ่านออกไปถึงประชาชน ซึ่งหน้าที่ของผู้กรองสารหรือนายทวารข่าวสาร ได้แก่ การตัดทอนข่าวสารบางส่วน การขยายหรือเพิ่มเติมข่าวสารโดยแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่ม และอาจแสดงความคิดเห็นในข่าวสารนั้น และสุดท้ายคือการรวบรวม หรือตกแต่งข่าวสารขึ้นใหม่ในบางกรณี (Bittner 1983) ซึ่งแนวคิดนี้ก็สอดคล้องกับสิ่งที่คุณการุณ และคุณพรชัยได้ให้สัมภาษณ์ไว้

“การทำข่าว ซึ่งอาจจะรวมไปถึงการกำหนดทิศทาง หรือการวางกรอบต่างๆ มันก็มาจากสื่อมีการเลือกนำเสนอ จริงๆก็เสนอไปตามข้อเท็จจริงแหละ แต่แค่เราเน้นอันไหน เราต้องเลือก เราเสนอหมดไม่ได้ เน้นย้ำหมดไม่ได้ เพราะหน้ากระดาษมันมีบังคับ มันมี pattern อยู่แล้วว่าจะให้ลงเท่าไร ฉะนั้น จะเรียกว่าเราเสนอข่าวตามความเห็นของบก. ก็อาจจะได้ แต่เป็นความเห็นในแง่การเลือกมานำเสนอนะ เราไม่ได้เด้าข่าวเอง คือมันมีข้อเท็จจริงแล้ว” (พรชัย ปิณณวัฒนาพร, **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551)

“ประเด็นต่างๆ มันอยู่ที่ข้อเท็จจริงที่ได้มา ข้อเท็จจริงที่มันไม่เหมือนกัน ต่างกันที่รายละเอียด ซึ่งการหาข้อมูลส่วนใหญ่ก็จะเป็นไปตามที่มีอยู่ ถ้ามันครบแล้วก็ไม่หาเพิ่มในเชิงลึก ยกเว้นว่าถ้าคิดว่ามันน่าสนใจมาก ประชาชนสนใจ ก็จะเข้าไปหา โดยจะเอาประเด็นข่าวที่มีอยู่แล้วจากเนื้อหาข่าว แล้วเราเอามันขึ้นมาเป็นประเด็นให้คนสนใจ จริงๆมันก็เป็นประเด็นทั้งหมด แต่อยู่ที่เราจะเลือกวางกรอบให้มีความสำคัญกับประเด็นไหนเท่านั้น” (การุณ มีถม, **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551)

อนึ่ง ทศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการ มีที่มาจากข้อมูลทั้งหมดที่สื่อมวลชนมีอยู่ในมือ เพราะสื่อจะได้เห็นข้อมูลทั้งหมด จึงค่อนข้างจะรู้ก่อนแล้วว่าหน้าหน้าแต่ละข่าวเป็นไปในทิศทางใด นอกจากนี้ บางครั้งทศนคติยังเกิดจากตัวบุคคลผู้ตกเป็นข่าว ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งจะส่งผลต่อการวางกรอบมากน้อยแค่ไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับหลักจริยธรรมในการทำข่าวของสื่อมวลชน

“ภาพลักษณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นข่าวกับสื่อ ก็มีผลต่อการนำเสนอข่าว แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดกับทำให้ข่าวออกมาในเชิงบวกหรือลบเท่าไร เพราะมันต้องบวกกับพฤติกรรมในเรื่องนั้นด้วย เช่น เราารู้สึกว่าเค้าเป็นคาราที่ไม่ค่อยก้าวร้าวเท่าไร ก็เลยไม่ค่อยให้คำแรงมาก โดยเฉพาะเมื่อประกอบกับพฤติกรรมที่มันไม่ค่อยเท่าไร ไม่ได้รุนแรง แต่กับคาราบางคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว คุณเคยทำอย่างนี้อยู่บ่อยๆ อย่างเช่น ฟิท ที่เจอนักข่าวแล้วชอบด่า แต่ยังไม่มันก็ต้องบวกกับพฤติกรรมในเรื่องนั้นๆ แต่ก็มีนะที่บางครั้งผู้สื่อข่าวเรารู้จักกับคาราคนนั้นดีสนิทสนมกันดี การเขียนข่าวก็มักจะเขียนออกมาในทางที่ดี ใช้ถ้อยคำเชิงบวก แต่เราก็มีกองบรรณาธิการที่ต้องมาอ่านแล้วก็แก้คำอีกที” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

3.4 ปัจจัยด้านการระบุสาเหตุของผู้สื่อข่าว

การระบุสาเหตุเพื่อวิเคราะห์ถึงเหตุผลของพฤติกรรม จะเป็นเหตุเป็นผลกันกับการวางกรอบข่าวจากสื่อ ต่างก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านรับรู้ตามกรอบที่สื่อนำเสนอ

โดยปกติแล้ว เรามักจะพยายามหาสาเหตุของพฤติกรรมของผู้อื่นหรือเหตุการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อพฤติกรรมหรือเหตุการณ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิดขึ้น ผิดปกติ ผิดแปลกไปจากเดิม จากการศึกษาทั้ง 2 ประเด็น ประเด็นละ 3 กรณี จะพบว่า แม้ว่าจะเป็นข่าวประเด็นเดียวกัน สื่อก็มีการระบุสาเหตุที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับรายละเอียดที่แตกต่างกัน โดยหลักที่สื่อจะระบุให้เห็นคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากใคร เป็นสาเหตุที่คงทนถาวรหรือไม่ รวมทั้งเป็นสาเหตุที่สามารถควบคุมได้หรือไม่

การระบุสาเหตุที่แตกต่างกันนั้น ทำให้ทิศทางข่าวต่างกัน ส่งผลต่อการวางกรอบข่าว เช่นกรณีหมุแฮมที่สื่อระบุให้เห็นว่าการที่หมุแฮมขับรถชนคนตายนั้น เกิดจากตัวหมุแฮมเองที่ไม่ควบคุมอารมณ์ทั้งที่เป็นสิ่งที่สังคมไทยคาดหวังว่าเป็นเรื่องที่ดีควรควบคุมและสามารถควบคุมได้ นอกจากนี้หมุแฮมก็ไม่มี ความรับผิดชอบ เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีศรรมที่สื่อระบุให้เห็นว่าศรรมอ่อนเพลีย ไม่ได้ตั้งใจจะกระทำ และศรรมก็รู้สึกผิดต่อการกระทำของตนเอง

การระบุสาเหตุที่แตกต่างกัน มีที่มาจากรายละเอียดของข่าวที่ต่างกัน โดยสื่อจะมีการเน้นย้ำผ่านกลวิธีต่างๆ ทั้งการพาดหัวข่าว และการโปรยหัวข่าว ซึ่งจะกล่าวถึงทุกครั้งที่น่าเสนอ จึงเป็นการเน้นย้ำให้ผู้อ่านเข้าใจ ระบุสาเหตุตาม ซึ่งเป็นการวางกรอบข่าวจากสื่อให้กับผู้อ่าน โดยที่ผู้อ่านไม่รู้ตัว เพราะจะรู้สึกเหมือนว่ากำลังอ่านข่าวที่รายงานไปตามข้อเท็จจริง

“การระบุนสาเหตุ ก็คือการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเหตุการณ์ที่เรานำเสนอ มันเกิดจากอะไร ให้เค้ารู้ที่มา ซึ่งการบอกสาเหตุเนี่ย ก็ไม่ได้บอกตรงๆ แต่ให้ผู้อ่านซึมซับไปกับรายละเอียดที่เราสื่อ และสาเหตุจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับรายละเอียดของแต่ละเหตุการณ์ เช่น ความรุนแรงของเหตุการณ์ แหล่งข่าว ตัวละครในข่าว จะว่าไปก็เหมือนการวางกรอบ ทั้งการระบุนสาเหตุและการวางกรอบ เราก้ยึดตามข้อเท็จจริงนะ ไม่มี การบิดพลิ้ว บิดเบือน เพียงแค่เราเป็นผู้เลือก เลือกที่จะชี้หน้าอะ การระบุนสาเหตุของเหตุการณ์ที่เราเสนอไป นั้น ก็เป็นที่มาของกรอบ ง่ายๆคือ กรอบต่างๆมาจากและสอดคล้องกับสาเหตุนั่นเอง” (พรชัย ปิณณวัฒน์นาพร, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

3.5 ปัจจัยด้านนโยบายองค์กร

นโยบายองค์กร หมายถึงนโยบายที่หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับกำหนดไว้เกี่ยวกับการเสนอข่าว เป็นปัจจัยที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดแนวทางการประเมินคุณค่าข่าว การคัดเลือกข่าวสาร การจัดลำดับความสำคัญของข่าว และการรายงานข่าวในประเด็นต่างๆ รวมทั้งการพาดหัวข่าวและภาษาในข่าว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อการวางกรอบข่าวจากสื่อ

นอกจากนั้น นโยบายองค์กร ยังหมายรวมถึงเรื่องประเภทของหนังสือพิมพ์ ซึ่งกรณีศึกษาครั้งนี้เป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม หรือเชิงปริมาณ นั่นก็คือเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาส่วนใหญ่สนองตอบความต้องการผ่อนคลายอารมณ์ของผู้อ่าน เน้นการนำเสนอข่าวประเภทเร้าอารมณ์ เรื่องราวที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ (human interest) ข่าวเบา (soft news) และข่าวที่มีคุณค่าของความแปลกได้แก่ ข่าวอาชญากรรม อุบัติเหตุ บันเทิง เรื่องที่เกี่ยวกับความเชื่อของบุคคล อันเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้อ่านทุกระดับและวงกว้าง โดยมักจะใช้ภาษาที่เน้นความตื่นเต้น เร้าใจ อ่านแล้วเข้าใจง่าย ให้ความสำคัญกับขนาดของตัวอักษรพาดหัวและภาพข่าว ซึ่งเป็นการสอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อลงไป เนื้อหาข่าวโดยที่ผู้อ่านอาจจะไม่ทันสังเกตเห็น

จากกรณีศึกษาจะพบว่า ไทยรัฐและเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน ดังนั้นหลักเกณฑ์การทำข่าว การนำเสนอข่าว รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ผู้อ่าน จึงไม่แตกต่างกันมากนัก โดยหลักการทำข่าวก็คือการนำเสนอไปตามข้อเท็จจริงที่มีอยู่ แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงที่สื่อมีอยู่นั้น อาจจะมีปริมาณมากเมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่มีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้น สื่อจึงต้องทำบทบาทในการคัดเลือก คัดกรองข่าวสาร (Gatekeeper) เพื่อเสนอให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งการที่สื่อมีการคัดเลือกข่าวสาร แสดงให้เห็นว่าสื่อมีการคิดแทนผู้อ่านว่าต้องการทราบอะไร จึงเป็นการวางกรอบจากสื่อถึงสิ่งที่ต้องการจะเสนอ

นอกจากนั้น ปัจจัยด้านการอยู่รอดของธุรกิจ ก็เป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอข่าว ซึ่งจุดขายของหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม ก็คือข่าวเบา (Soft News) ดังนั้น ทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์จึงค่อนข้างให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวประเภทนี้มากกว่าการนำเสนอข่าวหนัก (Hard News) โดยเห็นได้ชัดเจนจากการเลือกประเด็นข่าวมาเสนอในหน้าหนึ่ง ดังนั้น การวางกรอบในข่าวเบาจึงเกิดขึ้นได้มากสำหรับหนังสือพิมพ์ประชานิยม เพราะหนังสือพิมพ์ประเภทนี้ให้ความสำคัญกับข่าวประเภทนี้

“นโยบายการทำข่าวของไทยรัฐจะมี 2 ด้าน คือ ด้านจริยธรรม ที่ต้องเสนอข่าวตามจริง เสนอข่าว 2 ด้าน อยู่ในความถูกต้อง เป็นกลาง เพราะพวกนี้มันละเอียดอ่อน นอกจากนั้นก็นโยบายด้านธุรกิจ เพราะหนังสือพิมพ์จะอยู่ได้ก็เพราะยอดขาย จึงต้องเสนอข่าวที่ประชาชนสนใจ จะได้ซื้อหนังสือพิมพ์เรา ต้องเดาใจว่าคนเค้าสนใจอะไร แต่เท่าที่ฟังมา ทดลองมา ก็เรื่องดาราเนียแหละ แน่นอนคนซื้อเค้าสนใจ หมดแพ่งก่อน ก็คล้ายๆเป็นนโยบายแหละว่า ทำหนังสือก็ต้องขายดี ให้ประชาชนอยากซื้ออ่าน” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“นโยบายก็ต้องเลือกข่าวที่ประชาชนสนใจ ถ้าเราซังมาแล้วว่าข่าวนี้ประชาชนสนใจ เราก็ต้องเลือกข่าวนั้นแหละ แต่ก็ต้องอยู่ในความถูกต้อง ความเป็นธรรม เสนอข่าว 2 ด้าน อย่างข่าวหมูแฮม ก็มีทั้งพ่อแม่พูด แล้วก็ฝั่งคุณกรณี่ ฝั่งรถเมล์พูด ก็ครบ แต่รายละเอียดเราไม่สามารถเสนอได้ทั้งหมดหรอก เพราะเราไม่มีเนื้อที่ขนาดนั้น ก็จำเป็นต้องเลือก ไม่ว่าจะสื่อประเภทไหน วิทย์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ต้องเลือกข้อเท็จจริงมานำเสนอทั้งนั้น” (การุณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

“เคลินิวส์จะมีนโยบายให้นำเสนอข่าวทั้งข่าวหนักและข่าวเบา แต่อาจจะให้ความสำคัญต่างกัน เพราะเราเป็นหนังสือพิมพ์หัวสี เราก็เน้นข่าวเบามากกว่า อีกอย่างพฤติกรรมคนอ่านเดี๋ยวนี้อันก็เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะการศึกษาสูงแค่ไหน อาจเป็นไปได้ว่าคนในสังคมเราไม่มีสาระหรือเปล่า ก็เริ่มเปลี่ยนมาสนใจข่าวเบา ข่าวชาวบ้าน ข่าวดารา เราจู้จุกขานี้ เพื่อความอยู่รอดและแข่งขันกับคู่แข่งที่เป็นหัวสีเหมือนกันอย่างไทยรัฐ เราก็ต้องเสนออยู่แล้ว ซึ่งรายละเอียดมันก็ไม่ต่างกันหรอก เพราะข้อเท็จจริงมันก็มีของมันอยู่ แต่ถ้าเคลินิวส์ตกข่าวเมื่อไร เป็นเรื่องเลย อาจทำให้มีปัญหาเรื่องยอดขาย มันก็เป็นผลพวงทางธุรกิจอีก” (พรชัย ปันณวัฒน์, สัมภาษณ์, 19 สิงหาคม 2551)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในงานวิจัยเรื่อง “ข่าวเบาในหนังสือพิมพ์รายวันกับลักษณะการวางกรอบของสื่อ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการวางกรอบข่าวเบาของหนังสือพิมพ์ว่ามีลักษณะอย่างไร รวมทั้งเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ใช้วิธีวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ข่าวเบาในหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม ร่วมกับวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ โดยศึกษา 2 ประเด็นข่าว ได้แก่ การขับรถชนคนตาย และการแยกทางกันของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ ผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลตามปัญหาคำถามวิจัย ได้ดังนี้

ตารางที่ 31 สรุปการวางกรอบข่าวประเด็นการขับรถชนคนตาย หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์

ใคร	หมูแฮม	ศรราม	นายจตุ
ทำอะไร	ขับรถชน	ขับรถชน	ขับรถชน
กับใคร	ผู้เสียชีวิต	ผู้เสียชีวิต	ผู้เสียชีวิต
การระบุสาเหตุ	บ๊าคลิ่ง ไม่คุมสติ	อ่อนเพลีย	ประมาท มองไม่เห็น
ความตั้งใจ	ตั้งใจก่อเหตุ	ไม่ตั้งใจ	ไม่ตั้งใจ
ผลกระทบ	มีการฟ้องร้อง ไม่ยอมความ ตกลงกันไม่ได้	ญาติผู้เสียชีวิตยอมความ ไม่เอาเรื่อง ไม่มีการฟ้องร้อง	นสพ. ไม่ได้กล่าวถึง แต่ ณ วันที่เกิดเหตุ สามิผู้เสียชีวิต ก็ไม่ได้แสดงท่าทีเอาเรื่อง
ความรับผิดชอบ	หมูแฮม ไม่มีความรับผิดชอบ นางสาววิณี ผู้เป็นแม่มีบทบาทเพียงคนเดียว	ศรราม แสดงความรับผิดชอบ รวมทั้งพ่อและแม่	นายจตุ แสดงความรับผิดชอบโดยการยื่นรอมอบตัว ณ ที่เกิดเหตุ
การใช้ภาษา	ใช้คำค่อนข้างหือหาวเสียดสี ให้คำทางลบ ทำให้เห็นความรุนแรงของเหตุการณ์ ทำให้เห็นถึงความไม่ดีไม่	ใช้ภาษาไม่รุนแรง คำหือหาว สร้างสีสันที่ใช้ก็เพื่อดึงดูดความสนใจเท่านั้น ส่วนใหญ่จะใช้คำกลางๆ ไม่มีการเสียดสี	ใช้คำหือหาวเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาที่เป็นกลาง รายงานตามข้อเท็จจริง

	งามของหมูแฮม		
ประเด็นที่พาดหัวข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - การแสดงความรับผิดชอบและการขอโทษจากฝ่ายหมูแฮม - ความขัดแย้ง - คดีความ 	<ul style="list-style-type: none"> - การแสดงความรับผิดชอบ - คดีความ 	- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ประเด็นที่พบในข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - รายละเอียดของเหตุการณ์ - การแสดงความรับผิดชอบ - การดำเนินคดีและแจ้งความจากผู้เสียหาย - ความเสียหายของผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตจากแพทย์ - ความขัดแย้ง - อาการของหมูแฮม 	<ul style="list-style-type: none"> - รายละเอียดของเหตุการณ์ - การแสดงความรับผิดชอบ - การดำเนินคดี - ข้อมูลทางการแพทย์ของกรรม - ความเสียหาย 	<ul style="list-style-type: none"> - รายละเอียดของเหตุการณ์ - การแสดงความรับผิดชอบ - การแจ้งข้อหาในเบื้องต้น - ความเสียหาย
แหล่งข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - ฝ่ายผู้ก่อเหตุ ซึ่งให้ค่าทางลบ - ฝ่ายผู้เสียหาย และขสมก. ซึ่งให้ค่าทางลบ 	<ul style="list-style-type: none"> - ฝ่ายผู้ก่อเหตุ ซึ่งให้ค่าทางบวก - ตำรวจ แพทย์ เป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงเชิงบวก - ฝ่ายผู้เสียหาย ซึ่งให้ค่าทางบวก 	<ul style="list-style-type: none"> - ฝ่ายผู้ก่อเหตุ ซึ่งให้ค่าทางบวก - ฝ่ายผู้เสียหาย ซึ่งให้ค่าทางลบ - ตำรวจ สามีผู้เสียชีวิต เป็นแหล่งข่าวที่ให้ข้อเท็จจริงซึ่งให้ค่าเป็นกลาง
ลักษณะ ขอบเขตการรายงานข่าว	มีประเด็นความขัดแย้ง การดูถูก ไม่ให้ความช่วยเหลือ ทำให้น้ำหนักข่าวยังเป็นลบ	ลดทอนความรุนแรงของเหตุการณ์โดยการพยายามเสนอด้านความรับผิดชอบของกรรม	รายงานเฉพาะจากที่เกิดเหตุในวันนั้น
การวางกรอบข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - หมูแฮมตั้งใจก่อเหตุ ไม่ควบคุมสติ - หมูแฮมไม่มีความรับผิดชอบ - ความขัดแย้ง ทำให้เกิดการแบ่งแยกชนชั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - เหตุเกิดจากความอ่อนเพลีย พักผ่อนไม่พอ - กรรมและครอบครัวมีความรับผิดชอบ 	<ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มอาชีพพนักงานขับรถเมล์ (stereotype) ขับรถชนคนตาย - มีความรับผิดชอบไม่หลบหนี

ตารางที่ 32 สรุปการวางกรอบข่าวประเด็นการเลิกรา หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์

ใคร	โบ-ฟลุค	นิโคล-แมว	บุ่ม-วี
ทำอะไร	มีลูก และหย่าร้าง	มีลูก และหย่าร้าง	มีลูกและแยกทางกัน
การระบุสาเหตุ	ความเจ้าชู้ของฟลุค มือที่สาม	เข้ากันไม่ได้ มีวิถีชีวิตที่ต่างกัน	เข้ากันไม่ได้ มีวิถีชีวิตที่ต่างกัน
ผลกระทบ	โบ ถูก ก ม อ ง ว่า เป็น ผู้ถูกกระทำ แต่ฟลุคและ แป้งเป็นผู้กระทำ ดังนั้น ฟลุคจึงเป็นฝ่ายบอกเลิก	ไม่มีผลกระทบกับใคร เป็นการร่วมกันตัดสินใจ ของทั้ง 2 คน แยกทางกัน ด้วยดี	ไม่มีผลกระทบกับใคร เป็นการตัดสินใจของบุ่ม เป็นหลัก ส่วนวีก็ไม่มี ออกมาโต้แย้ง ได้ตอบ
ความรับผิดชอบ	มีความรับผิดชอบต่อลูก ใส่ใจความรู้สึกลูก	มีความรับผิดชอบต่อลูก ใส่ใจความรู้สึกลูก	มีความรับผิดชอบต่อลูก ใส่ใจความรู้สึกลูก
การใช้ภาษา	ใช้คำสร้างสีสัน โดยเฉพาะ ประเด็นฟลุคคบแป้ง ทำให้เกิดการให้ค่าทางลบ กับฟลุค-แป้ง	รายงานข่าวไปตาม ข้อเท็จจริง ไม่มีคำสร้างสีสัน	รายงานข่าวไปตาม ข้อเท็จจริง คำสร้างสีสันใช้เพื่อให้เกิด ความน่าสนใจ แต่ไม่ได้ให้ ค่าทางลบ
ความเป็นไปได้	เป็นเหตุการณ์ที่สื่อ คาดคะเนได้ เพราะ พฤติกรรมของฟลุคที่เป็น คาสโนว่า	ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน เพราะทั้ง 2 คนไม่เคยมี ข่าวเสียหาย นอกใจ เจ้าชู้ มาก่อน	ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน เพราะบุ่มสร้างภาพลักษณ์ ให้ทุกคนเห็นว่าประสบ ความสำเร็จ มั่นใจในทุกๆ ด้าน
ประเด็นที่พาด หัวข่าว	- รายละเอียดเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น - สาเหตุ - ประเด็นเรื่องมือที่สาม	- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	- รายละเอียดเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น - สาเหตุ
ประเด็นที่พบใน ข่าว	- รายละเอียดเหตุการณ์ - สาเหตุที่ปิดบัง - สาเหตุการแยกทาง - การดูแลบุตร - การจดทะเบียนหย่า - การคบกันระหว่างแป้งกับ	- รายละเอียดเหตุการณ์ - สาเหตุการแยกทาง - จุดตัดสินใจ - ความรู้สึก - การดูแลบุตร	- รายละเอียดเหตุการณ์ - สาเหตุการแยกทาง - ความรู้สึก - การดูแลบุตร - โอกาสการกลับมาคืนดี กัน เนื่องจากทั้งคู่ไม่ได้จด

	<ul style="list-style-type: none"> ฟลุค - ผลกระทบจากการคบกันของฟลุคและแป้ง 		ทะเบียนสมรสกัน
แหล่งข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - ฟลุค แป้ง และแบม ซึ่งให้ค่าทางลบ - โบและน้องอชิ ซึ่งให้ค่าทางบวก - พ่อและแม่แป้ง ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่ถูกพาดพิงถึงให้ค่าเป็นกลาง 	<ul style="list-style-type: none"> - นิโคล แมว และน้องทิกเกอร์ ซึ่งให้ค่าทางบวก 	<ul style="list-style-type: none"> - วิ และน้องอันดามัน ซึ่งให้ค่าทางบวก - บุ่ม ซึ่งให้ค่าเป็นกลาง
ลักษณะ ขอบเขต การรายงานข่าว	มีประเด็นเรื่องมือที่สาม ทำให้น้ำหนักข่าวเป็นลบ	ไม่มีประเด็นแทรกซ้อน อีกทั้งยังมีการสอดแทรกให้เห็นว่าทั้งคู่เลิกกันด้วยดี ไม่มีปัญหากัน ทำให้น้ำหนักข่าวเป็นบวก	ไม่มีประเด็นแทรกซ้อน ไม่มีประเด็นมือที่สาม แต่เป็นการรายงานจากมุมมองของบุ่มเป็นหลัก ซึ่งไม่มีการออกมาโต้แย้งจากวิ ทำให้น้ำหนักข่าวจึงค่อนข้างเป็นกลาง รายงานตามข้อเท็จจริง
การวางกรอบข่าว	<ul style="list-style-type: none"> - โบฟลุคเลิกกันเพราะฟลุคเป็นคนเจ้าชู้ - การคบกันของฟลุคและแป้งเป็นปัจจัยหลักของการเลิกกัน - ฟลุค เป็น คน โกง หก หลอกหลวง 	<ul style="list-style-type: none"> - นิโคลและแมวเลิกกันด้วยดี - เลิกกันเพราะรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน 	<ul style="list-style-type: none"> - บุ่มประสบความสำเร็จทุกด้าน ยกเว้นชีวิตคู่ - บุ่มเป็นผู้ตัดสินใจหลัก - เลิกกันเพราะวิถีการดำเนินชีวิตต่างกัน - บุ่มมีความรับผิดชอบไม่ทอดทิ้งลูก

กรณีของหมูแฮม สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าหมูแฮมตั้งใจจะก่อเหตุ ไม่มีการควบคุมสติจากการพรรณนาให้เห็นภาพความรุนแรงของเหตุการณ์ อีกทั้งยังเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบ รวมทั้งมีประเด็นเรื่องความขัดแย้งเกิดขึ้น ทำให้เกิดการแบ่งแยกชนชั้น มีการดูถูกเหยียดหยาม โดยสื่อประกอบสร้างความเป็นจริงในเชิงตัดสินหมูแฮมว่าเป็นฆาตกรที่โหดร้าย ป่าเถื่อน โดยมีการระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากปัจจัยภายในตัวหมูแฮมเองที่ไม่รู้จักระงับอารมณ์ ทั้งๆที่เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ แต่หมูแฮมก็ไม่สามารถควบคุมได้ อีกทั้งยังเป็นสาเหตุที่ถาวร เพราะหมูแฮมยังก่อเหตุในลักษณะเช่นนี้อีกภายหลังเกิด

เหตุการณ์นี้ เพียงแต่ไม่รุนแรงมากเท่า นอกจากนั้นก็เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่อง นั่นก็คือเกิดขึ้นกับเหตุการณ์นี้ เพียงเหตุการณ์เดียวเท่านั้น การระบุสาเหตุเช่นนี้ เป็นการชี้แนะให้ผู้อ่านคิดว่าหมุแฮมคิด

กรณีศราราม สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าศรารามไม่ได้ตั้งใจจะกระทำ แต่เป็นเพราะความอ่อนเปลี้ย พักผ่อนไม่เพียงพอ ไม่สบาย โดยความอ่อนเปลี้ยถูกทำให้เป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ร้ายแรง ทั้งที่ในความเป็นจริงก็เป็นเรื่องประมาทเลินเล่อและทำให้มีผู้เสียชีวิต โดยสื่อพยายามอ้างถึงแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือ เช่น แพทย์ เพื่อมาสนับสนุนต่อกรอบที่วางไว้ นอกจากนั้นก็วางกรอบให้เห็นว่าศรารามมีความรับผิดชอบ ให้ความช่วยเหลือครอบครัวผู้เสียชีวิตเป็นอย่างดี โดยนำคำสัมภาษณ์ของสามีผู้เสียชีวิตมาสนับสนุน ทำให้เกิดการตัดสินใจประกอบสร้างความเป็นจริงว่าศรารามไม่ได้มีความผิดร้ายแรงจนสั่งคดีให้อภัยไม่ได้ และยังเป็นตัวอย่างที่ดีในแง่ความรับผิดชอบ โดยระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากปัจจัยภายในที่อ่อนเปลี้ย พักผ่อนไม่พอ ทำให้เกิดการหลับในซึ่งเป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ อีกทั้งยังเป็นสาเหตุที่ไม่ถาวรเพราะศรารามไม่เคยมีข่าวในลักษณะเช่นนี้มาก่อนหน้านี้ และเป็นสาเหตุเฉพาะเรื่องของการขับรถในครั้งนี้นี้เท่านั้น แต่ไม่สามารถนำไปใช้กับเรื่องอื่นๆได้ เพราะศรารามไม่เคยหลับในจนมีผลกระทบต่องานประจำ การระบุสาเหตุเช่นนี้ เป็นการชี้แนะให้ผู้อ่านคิดว่าศรารามไม่ได้มีความผิดร้ายแรง กระทำโดยไม่ตั้งใจ

กรณีคนขับรถแท็กซี่ สื่อจะวางกรอบให้เห็นว่าเป็นกลุ่มอาชีพเดิมๆ (stereotype) ที่กระทำก่อเหตุขับรถชนคนตาย แม้จะเป็นผู้ที่มีอายุมากแล้วก็ตาม นอกจากนั้นก็ต้องการวางกรอบให้เห็นว่าภายหลังเกิดเหตุ นายจตุก็ไม่ได้หลบหนี แสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบ ทำให้เกิดการตัดสินใจประกอบสร้างความเป็นจริงว่านายจตุเป็นผู้ที่กระทำผิด แต่ก็มี ความรับผิดชอบ โดยระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากปัจจัยภายในดังเช่น 2 กรณีข้างต้น หากแต่เหตุการณ์นี้เกิดจากความประมาท ไม่สังเกต ซึ่งเป็นสิ่งที่นายจตุไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งๆที่ควรจะสามารถได้ หากเพิ่มความระมัดระวัง โดยไม่มีหนังสือพิมพ์จับจ้องกล่าวถึงว่าเป็นเหตุการณ์ที่ถาวรหรือไม่ เพราะไม่มีใครเคยรู้จักนายจตุมาก่อน ไม่ได้เป็นคนเด่นดังที่ประชาชน นักข่าวอยากทราบข่าวคราว และจากการที่อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นกับกลุ่มอาชีพพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะเหมือนกับครั้งก่อนๆนั้น ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยทั่วไป การระบุสาเหตุเช่นนี้ เป็นการชี้แนะให้ผู้อ่านคิดว่า นายจตุยอมรับความผิดของตนเอง

กรณี โบ-ฟลุค แยกทางกัน สื่อวางกรอบให้เห็นว่าเลิกกันเพราะความเจ้าชู้ของฟลุค โดยย้อนให้เห็นถึงพฤติกรรม อุปนิสัยของฟลุคตั้งแต่ก่อนแต่งงานจนกระทั่งหลังแต่งงาน ก็มีข่าวเดินกับผู้หญิงมากหน้าหลายตา และเหตุการณ์การหย่าร้างในครั้งนี้ก็มีสิ่งเร้า มีตัวกระตุ้นจากการคบกันระหว่างแปปกับฟลุค โดยหนังสือพิมพ์เสนอให้เห็นว่าทั้งโบและฟลุคก็มีปัญหากันมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่หย่ากันจนกระทั่งฟลุคมาคบกับแปป โบและฟลุคจึงตัดสินใจหย่า ดังนั้น แปปจึงเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญ ทำให้เกิดภาพในแง่ลบ นอกจากนั้นก็วางกรอบว่าฟลุคมีพฤติกรรมชอบ โกง หลอก ลวง ถึงแม้ว่าฟลุคจะเป็นผู้เริ่มเปิดเผยข้อเท็จจริงก็ตาม หากแต่ก่อนที่ฟลุคจะเปิดเผย สื่อและสังคมก็ตั้งข้อสังเกตมานาน แต่ฟลุคไม่เคยยอมรับ ดังนั้นทำให้เกิดการตัดสินใจประกอบสร้างความเป็นจริงว่าความเจ้าชู้ของฟลุคเป็นสิ่งที่ผิดตัว แก้ไขไม่ได้ จนนอกใจโบมาคบกับแปป แปปจึงเป็นมือที่สาม ฟลุคและแปปเป็นผู้กระทำให้เกิดปัญหา โบเป็น

ผู้ถูกกระทำที่ต้องรับเคราะห์ โดยสื่อมีการระบุนสาเหตุให้เห็นว่าเป็นเพราะปัจจัยภายในของตัวฟลุคที่เป็นคนเจ้าชู้ ไม่มีการควบคุมความต้องการของตนเองทั้งๆที่เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ และยังเป็นปัจจัยที่ถาวรจากการพยายามชี้ให้เห็นว่าฟลุคมีนิสัยเจ้าชู้มาตั้งแต่ก่อนแต่งงาน และภายหลังแต่งงานก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่เป็นสาเหตุเฉพาะเรื่องเท่านั้น เพราะหากเป็นเรื่องงาน เรื่องลูก ฟลุคจะเป็นคนจริงจัง มีความรับผิดชอบ การระบุนสาเหตุเช่นนี้ เป็นการชี้ให้ผู้่านคิดว่า ฟลุคและเบ๊เป็นคนที่ผิด ส่วนโบต้องมารับเคราะห์โดยไม่ได้มีส่วนสร้างปัญหา

กรณีนิโคล-แมว แยกทางกัน สื่อวางกรอบให้เห็นว่า เป็นการตัดสินใจร่วมกันของทั้ง 2 ฝ่าย เป็นการเลิกกันด้วยดี ยังเป็นเพื่อนกันได้ถึงแม้จะเลิกกันแล้วก็ตาม จากการที่พยายามชี้ให้เห็นว่าทั้งคู่ยังมาแฉงข่าวร่วมกัน และภายหลังจากหย่าก็ยังอยู่บ้านเดียวกันได้ โดยวางกรอบให้เห็นถึงสาเหตุของการแยกทางกันว่าเป็นเพราะทัศนคติ รูปแบบการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม โดยสื่อกล่าวถึงประวัติของนิโคลที่เติบโตมาจากเมืองนอก แตกต่างจากแมวที่คุ้นเคยกับวิถีสังคมไทย นอกจากนั้นสื่อก็วางกรอบในแง่บวกให้กับแมวจากการที่ไม่เคยกล่าวโทษนิโคลว่าเป็นต้นเหตุของปัญหา แต่แมวยอมรับไว้ว่าเป็นความผิดของตนเองเพียงคนเดียว ดังนั้นสื่อจึงมีการตัดสินใจประกอบสร้างความเป็นจริงว่านิโคลและแมวไม่ได้เลิกกันเพราะมือที่สาม แต่เป็นการลดระดับความสัมพันธ์เพื่อแก้ปัญหา ต่างก็รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น โดยสื่อมีการระบุนสาเหตุว่าเกิดจากปัจจัยภายในของทั้งคู่ในด้านทัศนคติการดำเนินชีวิตที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยเป็นการตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่ได้มีผลมาจากบุคคลอื่น นอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ เพราะทั้งนิโคลและแมวไม่สามารถควบคุม เปลี่ยนแปลงทัศนคติให้ปรับเข้าหากันได้ ทั้งๆที่ทั้งคู่สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นในสังคมได้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าเป็นปัจจัยที่ไม่ถาวร และเกิดกับเฉพาะเรื่องการใช้ชีวิตคู่เท่านั้น หากแต่ถ้าเป็นความสัมพันธ์แบบเพื่อน ทั้งคู่ยังคงมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เห็นได้จากเมื่อหย่ากันแล้ว ก็ยังสามารถเป็นเพื่อนกันได้ การระบุนสาเหตุเช่นนี้เป็นการชี้ให้ผู้่านคิดว่า นิโคลและแมวเลิกกันด้วยดีจริงๆ ไม่มีใครเป็นฝ่ายผิด

กรณีบ๋ม-วี สื่อวางกรอบให้เห็นว่าบ๋มเป็นผู้หญิงเก่ง มั่นใจในตัวเองสูง กล้าพูด กล้าทำ มีความคิดเป็นตัวของตัวเอง มีบุคลิกเป็นผู้นำ ประสบความสำเร็จเรื่อยมาโดยการกล่าวถึงประวัติของบ๋มที่ผ่านมามากแต่ต้องมาล้มเหลวในเรื่องชีวิตคู่ ซึ่งจากการที่สื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงบุคลิกของบ๋มประกอบกับบ๋มเป็นผู้ออกมาให้สัมภาษณ์ฝ่ายเดียวเท่านั้น จึงเป็นนัยยะว่าสื่อต้องการวางกรอบว่าบ๋มเป็นผู้ตัดสินใจหลักเรื่องการแยกทาง โดยมีสาเหตุมาจากวิถีชีวิต วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เป็นเพราะตัวบ๋มที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับครอบครัวได้ ไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม อีกทั้งบ๋มถึงแม้จะเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ หากแต่ยังมีความรับผิดชอบเรื่องลูก ไม่ทอดทิ้ง ดังนั้นสื่อจึงมีการตัดสินใจประกอบสร้างความเป็นจริงว่าบ๋มเป็นเก่ง กล้าจนดูมองว่าก้าวร้าว ไม่นอบน้อม ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้ หากแต่บ๋มก็รู้สึกเสียใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้นและพร้อมดูแลลูกด้วยตนเอง ยังพยายามไปมาหาสู่กับวีถึงแม้จะแยกทางกัน เพื่อไม่ให้ลูกได้รับผลกระทบมากนัก โดยสื่อมีการระบุนสาเหตุว่าเกิดจากปัจจัยภายในตัวบ๋มและวีที่ไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้เนื่องจากไม่ได้ศึกษากันให้ดีก่อนแต่งงาน เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากคนอื่นมาบังคับ ไม่ได้

เกิดจากมือที่สาม นอกจากนั้นก็เป็นสาเหตุที่ควบคุมไม่ได้เพราะไม่สามารถปรับแนวความคิดการใช้ชีวิตให้สอดคล้องเข้าหากันได้ ซึ่งสื่อมองว่าสำหรับตัวบุ่ม การไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้นั้นค่อนข้างเป็นปัจจัยที่ถาวร จากการที่สื่อพยายามชี้หลักฐานให้เห็นว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาบุ่มก็ไม่ได้ได้รับการยอมรับจากสังคมไทยเท่าที่ควร ในแง่ของการวางตัว การพูดจา ที่ขัดแย้งกับสังคมไทย จนถูกวิพากษ์วิจารณ์หลายครั้ง แสดงให้เห็นว่าบุ่มไม่ได้มีปัญหาแต่เฉพาะเรื่องชีวิตคู่เท่านั้น หากแต่มีปัญหากับความสัมพันธ์แบบอื่นด้วย ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทยโดยส่วนใหญ่ได้ การระบุสาเหตุเช่นนี้เป็นการชี้แนะให้ผู้อ่านคิดว่า บุ่มเป็นคนตัดสินใจบอกเลิก แต่ก็ไม่ต้องท้อทึงลูก

จากตารางสรุปการนำเสนอของสื่อทั้ง 2 ประเด็น จะพบว่ามีผลสรุปการวิจัยที่เหมือนกัน แม้จะต่างประเด็นกัน นั่นก็คือ ทำให้ผู้วิจัยสามารถอนุมานและตอบคำถามการวิจัยได้ว่า แม้ว่าประเด็นข่าวเดียวกัน แต่หนังสือพิมพ์ก็มีการวางกรอบข่าวที่แตกต่างกัน โดยกรณีหมูแฮมสื่อจะวางกรอบข่าวที่เป็นลบ กรณีศรธรรมสื่อจะวางกรอบข่าวที่เป็นบวก กรณีคนขับรถเมล์สื่อจะวางกรอบข่าวเป็นกลาง กรณีโบฟลุกสื่อจะวางกรอบข่าวเป็นลบ กรณีนิโคลแมวสื่อจะวางกรอบข่าวเป็นบวก กรณีบุ่มวีสื่อจะวางกรอบข่าวเป็นกลาง ทั้งนี้เพราะแต่ละกรณีจะมีรายละเอียดเหตุการณ์ที่ต่างกัน ส่งผลต่อการตัดสินใจให้ค่า นำมาสู่การระบุสาเหตุ และวางกรอบของสื่อที่แตกต่างกัน โดยสะท้อนผ่านกลวิธีการเสนอข่าวทั้งการพาดหัวข่าวและเนื้อหาข่าว สำหรับพาดหัวข่าวนั้นจะสะท้อนผ่านภาษาที่ใช้ แหล่งข่าว ประเด็นที่พาดหัวข่าว ในส่วนของเนื้อหาข่าวจะสะท้อนผ่านวิธีการนำเสนอ การใช้แหล่งข่าว ประเด็นข่าว ภาษา และการระบุสาเหตุจากสื่อ ซึ่งสอดคล้องกับ Tankard et al.(1991 quoted in Severin and Tankard) ที่กล่าวว่าในบางครั้งการนำเสนอข่าวจะสะท้อนออกมาผ่านกลไกต่างๆของการเขียน เช่นพาดหัวข่าว ความน่า การยกคำพูดมานั้น หรือการใช้ย่อหน้าสำคัญ ซึ่งในที่สุดแล้วการวางกรอบของสื่อจะทำให้เกิดกรอบของผู้รับสาร ทำให้เกิดการชี้นำทัศนคติ

ตารางที่ 33 สรุปการระบุสาเหตุกรณีการขับรถชนคนตาย

การระบุสาเหตุ	กรณีหมูแฮม	กรณีศรธรรม	กรณีนายจตุติ
ปัจจัยภายในหรือภายนอก	ปัจจัยภายใน	ปัจจัยภายใน	ปัจจัยภายใน
ปัจจัยถาวรหรือชั่วคราว	ถาวร	ชั่วคราว	ไม่มีข้อมูล
ปัจจัยที่ควบคุมได้หรือไม่ได้	ควบคุมได้	ควบคุมไม่ได้	ควบคุมได้
ปัจจัยทั่วไปหรือเฉพาะเรื่อง	เฉพาะเรื่อง	เฉพาะเรื่อง	ทั่วไป (Stereotype)

ตารางที่ 34 สรุปการระบุสาเหตุกรณีการเลิกראกัน

การระบุสาเหตุ	กรณีโบ-ฟลุก	กรณีนิโคล-แมว	กรณีบูม-วี
ปัจจัยภายในหรือภายนอก	ปัจจัยภายใน	ปัจจัยภายใน	ปัจจัยภายใน
ปัจจัยถาวรหรือชั่วคราว	ถาวร	ชั่วคราว	ถาวร
ปัจจัยที่ควบคุมได้หรือไม่ได้	ควบคุมได้	ควบคุมไม่ได้	ควบคุมไม่ได้
ปัจจัยทั่วไปหรือเฉพาะเรื่อง	เฉพาะเรื่อง	เฉพาะเรื่อง	ทั่วไป

ผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลตามปัญหาวินิจฉัย ได้ว่า

1. การวางกรอบข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์ต่อเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

จากกรณีศึกษา จะเห็นได้ว่า เหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน นั่นก็คือ มีประเด็นข่าวเหมือนกัน หากแต่เกิดขึ้นต่างกรณี ต่างบุคคลกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกัน ก็มีการวางกรอบข่าวที่ต่างต่างกัน

สำหรับกรณีที่ประเด็นข่าวเหมือนกัน เป็นเหตุการณ์เดียวกัน เกิดขึ้นกับบุคคลคนเดียวกัน ถึงแม้ว่าหนังสือพิมพ์จะต่างฉบับกัน แต่เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน นั่นก็คือ หนังสือพิมพ์แนวประชานิยม การวางกรอบข่าวจากสื่อก็ไม่แตกต่างกัน

การที่ผลการวิจัยพบว่ากรณีที่ประเด็นข่าวเหมือนกัน แต่เกิดขึ้นต่างกรณี ต่างบุคคล ในหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันก็ยังมีกรอบข่าวที่ต่างต่างกัน เนื่องจากแต่ละเหตุการณ์ที่ถูกประกอบสร้างขึ้นเป็นข่าวนั้น จะมีรายละเอียดที่ต่างต่างกัน มีการประพจน์ ปฏิบัติจากผู้ตกเป็นข่าวต่างต่างกัน อีกทั้งแต่ละเหตุการณ์จะมีรายละเอียดที่ค่อนข้างละเอียดเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่การนำเสนอของสื่อที่มีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้น จึงทำให้นักข่าว บรรณาธิการต้องทำหน้าที่เป็นนายทวารผู้คัดกรองข่าวสาร (Gatekeeper) คัดสรรว่าจะนำเรื่องราวใดเสนอให้แก่ผู้อ่านบ้าง ดังนั้นข่าวสารบางเรื่องจะถูกคัดออก และบางเรื่องจะถูกเก็บไว้เพื่อเผยแพร่ต่อผู้รับต่อไป ตามแนวคิดแบบจำลองของ White (1950) ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาข่าวสารต่างๆที่นำมาลงเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์กับการตัดสินใจของบุคคลในกองบรรณาธิการ (Wilbur Schramm, 1972) นอกจากนี้ การที่นักข่าว บรรณาธิการ ต้องคัดเลือกข่าวสารเพื่อเสนอให้กับผู้รับสารนั้น แสดงว่านักข่าว บรรณาธิการ ได้คิดแทนผู้อ่านว่าผู้อ่านต้องการทราบอะไรหรืออีกนัยหนึ่งก็ถือเป็นการใส่ความคิด ความต้องการของตนเองลงไปในการเลือกข้อมูลมานำเสนอ ดังนั้น ผู้รับสารก็จะทราบข้อมูลตามที่นักข่าว บรรณาธิการเลือกให้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้รับสารรับรู้ข่าวสารตามกรอบที่สื่อเสนอให้ ซึ่งบางครั้งก็เป็นการวางกรอบโดยที่ผู้รับสารไม่ทันสังเกตเห็น เพราะคิดว่า “ข่าว” คือข้อเท็จจริงทั้งหมด สื่อมวลชนมีหน้าที่เสนอไปตามข้อเท็จจริง หากแต่

ในความเป็นจริง ชาวไม่ได้สะท้อนความเป็นจริง แต่เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นโดยนักข่าว ดังเช่น Tuchman, G. (1978) เสนอไว้ว่า ชาวคือความจริงที่ถูกสร้างขึ้น นักข่าวหรือบรรณาธิการจะกำหนดกรอบให้คนเรารับรู้เหตุการณ์ในสังคม โดยการสร้างความหมายให้กับเรื่องราว และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เป็นรูปของข่าว เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ สิ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่ค่อนข้างทำให้ความเป็นจริงทางสังคมคลุมเครือมากกว่าที่จะเปิดเผยความเป็นจริง ซึ่งการเลือกและสร้างความหมายให้กับเรื่องราวจากนักข่าว บรรณาธิการนั้นจะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ เช่น รายละเอียดของเหตุการณ์ นโยบายขององค์กร วัฒนธรรมและสังคม ประสบการณ์หรือทัศนคติของผู้เขียนข่าวเอง ฯลฯ ดังเช่นที่การุณ มีถม ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และพรชัย ปิณฑวัฒนาพร ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์เดลินิวส์กล่าวไว้ว่าการวางกรอบข่าวจากสื่อจะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง รายละเอียดของแต่ละข่าวที่จะมีความแตกต่างกัน และนำมาสู่การ “เลือก” ประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะเนื้อที่ที่มีอยู่อย่างจำกัด

ดังนั้น ชาวจึงเป็นการสร้างความเป็นจริงทางสังคมขึ้นใหม่ที่อาจเหมือน คล้าย หรือไม่ตรงกับความจริงที่เกิดขึ้นก็เป็นได้ “ชาว” จึงกลายเป็นตัวแทนและภาพสะท้อน โลกทัศน์ของสื่อ มากกว่าจะเป็นภาพสะท้อนที่เที่ยงตรงของเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงอาจสรุปได้ว่า หากผู้รักษาช่องทางการสื่อสารมีทัศนคติต่อเรื่องราวหนึ่งอย่างไร สารที่นำเสนอ ก็จะสะท้อนทัศนคติของผู้รักษาช่องทางการออกมามีด้วย

นอกจากนั้น การที่ผลการวิจัยพบว่ากรณีที่ประเด็นข่าวเหมือนกัน เป็นเหตุการณ์เดียวกัน เกิดขึ้นกับบุคคลคนเดียวกัน ถึงแม้ว่าหนังสือพิมพ์จะต่างฉบับกัน หากแต่เป็นหนังสือพิมพ์เดียวกัน นั่นก็คือ หนังสือพิมพ์แนวประชานิยม การให้ความสำคัญและการวางกรอบข่าวจากสื่อก็ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมจะเน้นข่าวเบามากกว่าข่าวหนัก และมีกลุ่มเป้าหมาย มีตลาดที่เหมือนกัน ดังที่อรพรรณ มูลจันทร์ (2536) กล่าวไว้ว่า สำหรับหนังสือพิมพ์เชิงประชานิยม เช่น ไทยรัฐ และข่าวสด แม้บรรณาธิการหรือหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งอาจมีความสนใจหรือความเชี่ยวชาญในข่าวต่างประเภทกัน แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็จะยึดหลักเกณฑ์เดียวกันในการเลือกข่าวเพื่อตีพิมพ์ คือ สิ่งแปลกใหม่ ยิ่งใหญ่ หรือเสียหายมาก ส่งผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ นอกจากนั้นยังเน้นข่าวในพื้นที่ที่จำหน่ายหนังสือพิมพ์ เพราะผู้อ่านท้องถิ่นนั้นๆจะได้สนใจ ทั้งนี้เพื่อเป้าหมายการจำหน่ายหนังสือพิมพ์เป็นสำคัญ

จากการที่เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกัน เมื่อประกอบกับโดยหลักการทำข่าวแล้ว ถึงแม้ข่าวจะถูกคัดกรอง เลือก เน้น ย้ำ จากนายทวารข่าวสารแล้ว แต่การรายงานข่าวก็ต้องอยู่บนพื้นฐานของ “ข้อเท็จจริง” และ “ความถูกต้อง” ดังนั้น ทิศทางการนำเสนอ การเลือกประเด็นข่าว การให้หน้านักข่าว การวางกรอบข่าวต่างๆจากหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐและเดลินิวส์ ในกรณีข่าวเดียวกัน จะไม่มีการวางกรอบข่าวที่แตกต่างกัน ดังเช่นที่เสถียร เขยประทับ (2541) กล่าวว่า ชาวคือผลผลิตของหนังสือพิมพ์ที่มาจากความรู้สึกของความเหมาะสมที่จะเป็นข่าว ความรู้สึกของความเหมาะสมที่จะเป็นข่าวนี้อันเป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้และดับให้คมอยู่เสมอ นักข่าวที่กลายเป็นนักวิชาชีพที่สามารถผลิตข่าวในแต่ละ

วันที่เป็นที่ยอมรับกันนั้น จะต้องได้รับการกลมเกลียวหรือปลูกฝัง (Socialization) ให้เข้าสู่วิชาชีพ การกลมเกลียว หมายถึงการเรียนรู้ค่านิยมของวิชาชีพอย่างดีจนค่านิยมนั้นสะท้อนออกมาโดยอัตโนมัติเมื่อนักข่าวเผชิญเหตุการณ์ที่เป็นข่าวในแต่ละวัน การที่หนังสือพิมพ์คู่แข่ง เครือข่ายโทรทัศน์คู่แข่ง และนิตยสารคู่แข่ง รายงานข่าวต่างๆคล้ายคลึงกันมาก พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำเร็จในการกลมเกลียวกันข่าวที่ทำงานให้กับองค์กรข่าวที่มีลักษณะแตกต่างกันอย่างชัดเจน ให้มีสำนึกและแนวทางปฏิบัติในวิชาชีพอย่างเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของการ์ณ มีถม ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งที่กำลังถึงการทำงานของไทยรัฐและเดลินิวส์จะไม่มี ความแตกต่าง เพราะเสนอข่าวตามความจริง ถูกต้อง เป็นกลาง และเป็นข่าวที่ประชาชนสนใจเพราะต้องคำนึงถึงยอดขาย ซึ่งการวางกรอบต่างๆจะมาจากรายละเอียดของเหตุการณ์นั้น สื่อมีหน้าที่ช่วยเน้น ย้ำให้เด่นชัดขึ้น

อนึ่ง จะพบว่า มีอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การวางกรอบข่าวของไทยรัฐและเดลินิวส์ไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือ การมีข้อเท็จจริงที่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะปัจจุบันการทำข่าวสืบเสาะแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริงของผู้สื่อข่าวจะเป็นแบบ passive มากกว่า active คือ การทำข่าวตามข้อเท็จจริงที่มีอยู่ แต่ไม่มีการเสาะแสวงหาข้อมูลในเชิงลึกเพิ่มเติม โดยข่าวต่างๆจะมีข้อมูลมาจากแหล่งข่าวเดียวกันที่ออกมาให้ข้อมูล ให้สัมภาษณ์โดยตรง ฉะนั้นเมื่อสื่อได้รับข้อมูลมาจากแหล่งข่าวเดียวกัน ทำให้ข้อเท็จจริง มุมมองที่จะถูกเลือกมานำเสนอ ไม่แตกต่างกัน (การ์ณ มีถม, สัมภาษณ์, 21 สิงหาคม 2551)

โดยสรุปแล้วสื่อจะกำหนดกรอบในการตีความประเด็นทางสังคม ซึ่งการกำหนดกรอบขององค์กรข่าวก็คือการจัดระเบียบความคิดสำคัญเกี่ยวกับเนื้อหาข่าวที่นำเสนอเสียใหม่ให้สอดคล้องกับบริบทและชี้ให้เห็นว่าประเด็นข่าวคืออะไร โดยใช้วิธีการเลือกสรร การเน้นย้ำ การตัดออก การชี้แจงรายละเอียด ซึ่งในบางครั้งจะสะท้อนผ่านกลวิธีการเขียนต่างๆ เช่น การพาดหัวข่าว ความนำ การยกคำพูด บางคำพูดมานั้น เป็นต้น (Tandkard et al. , 1991) โดยกรอบของสื่อคือความคิดหลัก หรือเค้าโครงเรื่องที่ให้ความหมายของเหตุการณ์ที่นำเสนอ โดยชี้ให้ผู้รับสารว่าจะอะไรคือใจความสำคัญหรือจุดสำคัญของประเด็น เป็นการเลือกความเป็นจริงบางแง่มุมและบางลักษณะมาทำให้เด่นชัดในสาร เพื่อให้ผู้รับสารนิยามปัญหาไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง หรือตีความสาเหตุ ประเมินสถานการณ์ และแนวทางแก้ต่อประเด็นนั้นๆในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง (Entman, 1993)

อนึ่ง การวางกรอบข่าวจะสอดคล้องผ่านการนำเสนอ ทั้งการพาดหัวข่าวและเนื้อหาข่าว โดยบางครั้งผู้อ่านอาจจะซึมซับ โดยไม่รู้ตัว โดยมีการสอดแทรกผ่านกลวิธีการนำเสนอข่าว การเลือกข้อมูลทั้งแหล่งข่าวและรายละเอียดประเด็นที่นำเสนอ ซึ่งรายละเอียดที่นำเสนอทำให้เห็นการระบุสาเหตุถึงการเกิดเหตุการณ์จากสื่อ โดยเป็นการสอดแทรกไปในข้อเท็จจริงผ่านการเลือกเน้น ย้ำ นอกจากนั้นยังสอดแทรกผ่านภาษาที่ใช้ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ทำให้เห็นถึงความคิดเห็นของผู้เขียน ได้อย่างชัดเจน เพราะทำให้เห็นน้ำหนัก เห็นการตัดสินใจ การให้ค่าจากสื่อ แต่ทั้งนี้ ผู้อ่านส่วนใหญ่จะไม่สังเกตเห็น เนื่องจากมองว่าสิ่ง

ต่างๆที่สื่อนำเสนอ นั่นคือข้อเท็จจริงที่สื่อหามาได้ทั้งหมด ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่เกิดจากการคัดกรองและถูกเลือกมานำเสนอ อีกทั้งภาษาต่างๆที่สื่อใช้นั้น ก็เพื่อดึงดูดความสนใจและต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านทุกคนเข้าใจเท่านั้น

2. มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการวางกรอบเนื้อหาข่าวเบา (Soft News) ของหนังสือพิมพ์

การวางกรอบข่าว ก็คือการสอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อเอง ซึ่งจะสะท้อนผ่านกลวิธีต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากกรณีศึกษา จะเห็นได้ว่าการวางกรอบจากสื่อ นั้น มีปัจจัยมาจากรายละเอียดของเหตุการณ์ คุณค่าข่าว ทักษะคตินักข่าว บรรณาธิการ การระบุสาเหตุของผู้สื่อข่าว (attribution) และนโยบายองค์กร โดยแต่ละปัจจัยจะส่งผลต่อกัน มีปฏิสัมพันธ์กัน

ปัจจัยด้านรายละเอียดของเหตุการณ์ โดยจะมีทั้ง ณ เวลาที่เกิดเหตุ และหลังจากเกิดเหตุ เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น แม้จะเป็นลักษณะข่าวเหมือนกัน มีบทสรุปของเหตุการณ์เหมือนกัน หากแต่รายละเอียดต่างๆที่ประกอบกันขึ้นเป็นเหตุการณ์จะมีความแตกต่างกัน จนนำมาสู่การชี้ นำ วางกรอบความคิดที่ต่างกันของสื่อ ซึ่งสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของกรณ มิถม และพรชัย ปิณณวัฒนาพร จากกรณีศึกษาจะเห็นว่า แม้จะเป็นเหตุการณ์ลักษณะเดียวกัน หากแต่ ณ เวลาที่เกิดเหตุ แต่ละบุคคลในข่าวนั้นก็มีพฤติกรรม การแสดงออกที่แตกต่างกัน เพราะมนุษย์แต่ละคนมีพื้นฐานทางความคิด อารมณ์ การใช้เหตุผลและการตัดสินใจแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อการแสดงออกทางพฤติกรรมแตกต่างกัน ก็ย่อมส่งผลให้รายละเอียดของเหตุการณ์แตกต่างกัน กล่าวคือ ประเด็นการขับรถชนคนตายทั้ง 3 กรณี จะพบว่า ณ เวลาที่เกิดเหตุขึ้นก็มีความแตกต่างของการกระทำในแต่ละบุคคล โดยหมูแฮมไม่สามารถควบคุมสติ ฟุ้งซ่าน จนก่อเหตุรุนแรงแตกต่างจากกรณีศรรมและนายจตุที่ลงมาดูผู้เสียหาย หรือประเด็นการเลิกรักกัน กรณีนิโคลแมวที่ร่วมกันแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน แตกต่างจากอีก 2 กรณี โดยกรณีโบฟลูคนั้น ฟลูจะเป็นผู้ให้สัมภาษณ์หลัก กรณีบูมก็มีเพียงบูมให้สัมภาษณ์เพียงฝ่ายเดียว รายละเอียดนี้ แสดงให้เห็นถึงนัยยะว่าใครเป็นผู้ตัดสินใจหลัก อีกทั้งยังชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ ดังนั้นจากการที่สื่อมีกรอบการอ้างอิงที่แตกต่างกัน จึงเกิดการสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันและนำมาสู่การวางกรอบข่าว ตัดสินผู้ตกเป็นข่าวที่แตกต่างกัน

นอกจากนั้น เมื่อประกอบกับรายละเอียดภายหลังเกิดเหตุการณ์นั้น ซึ่งจะมีทั้งพฤติกรรมของบุคคลที่ตกเป็นข่าวเอง คนใกล้ชิด และคู่กรณี โดยแต่ละกรณีจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน นำมาสู่การวางกรอบที่ต่างกัน ซึ่งเป็นการเน้นย้ำ สนับสนุนกับสิ่งที่สื่อได้วางกรอบไว้แล้วในเบื้องต้น โดยประเด็นการขับรถชนคนตาย กรณีหมูแฮมภายหลังเกิดเหตุแล้ว มีรายละเอียดด้านความขัดแย้ง การไม่รับผิดชอบ การฟ้องร้องไม่ยอมความ แตกต่างจากกรณีศรรมที่สื่อพยายามเสนอรายละเอียดด้านความรับผิดชอบ ความรู้สึกสำนึกผิด และคู่กรณียอมความ หรือประเด็นการเลิกกัน กรณีโบฟลูก็จะมีประเด็นด้านมือที่

สามแทรกเข้ามาแตกต่างจากอีก 2 กรณี จากรายละเอียดที่แตกต่างนี้เอง ทำให้เกิดการวางกรอบจากสื่อต่างกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า รายละเอียดเหตุการณ์ต่างๆที่หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับเลือกมานำเสนอ รวมไปถึงแหล่งข่าวต่างๆ จะมีความคล้ายคลึงกัน นำมาสู่การวางกรอบที่เหมือนกัน จากกรณีศึกษาจะเห็นได้ว่า แหล่งข่าวบางแหล่งข่าวที่ไม่ได้เป็นคนใกล้ชิด แต่หนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับกลับเลือกที่จะนำเสนอ เช่น คำสัมภาษณ์จากแพทย์ โดยจะมีเนื้อความที่มีทิศทางไปในทางเดียวกันกับเนื้อหาที่เสนอไว้แล้ว จึงสะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อการวางกรอบด้วย ก็คือปัจจัยด้านธุรกิจ และปัจจัยด้านทัศนคติของบรรณาธิการ ผู้สื่อข่าว ที่มีการจัดระเบียบวาระ (Agenda Setting) จากคนอีกกลุ่มหนึ่งแล้วนำข้อมูลแหล่งข่าวต่างๆเหล่านี้ที่ถูกจัดฉากไว้แล้ว มาป้อนเป็นข้อมูลให้แก่สื่อเพื่อนำเสนอให้ผู้อ่าน

นอกจากรายละเอียดของเหตุการณ์แล้ว ยังมีรายละเอียดของตัวผู้ตกเป็นข่าว นั่นก็คือ สถานภาพบุคคลที่ตกเป็นข่าว ความเกี่ยวข้องกับบุคคลสำคัญอื่นๆ ทำให้นักข่าวมีความคิดในทางบวกหรือลบกับผู้ตกเป็นข่าวและเกิดการสร้างภาพลักษณ์บุคคลที่ตกเป็นข่าวขณะที่รายงานข่าวนั้น ทำให้เกิดการวางกรอบจากสื่อที่แตกต่างกัน เช่น พลุคที่มีภาพลักษณ์เป็นคาสโนว่า เจ้าชู้ ดังนั้นสื่อจึงวางกรอบให้เห็นว่าพลุคกับโบเล็กกันเพราะความเจ้าชู้ เรื่องมือที่สาม โดยนำหลักฐานมาอ้างอิงสนับสนุน หรือบุ่มที่มีภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงเก่ง กล้าตัดสินใจ เป็นผู้นำ มีความคิดเป็นของตัวเอง ดังนั้นสื่อจึงวางกรอบให้เห็นว่าบุ่มเป็นผู้ตัดสินใจหลักเรื่องการเลิกกัน และเป็นเพราะตัวบุ่มเองที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้

อนึ่ง หากผู้ตกเป็นข่าวรวมทั้งคนใกล้ชิดมีการประพฤติ ปฏิบัติที่ดี กรอบการเสนอข่าวของสื่อมักจะเข้าไปในทางบวกต่อผู้ตกเป็นข่าว แต่หากผู้ตกเป็นข่าวรวมทั้งคนใกล้ชิดมีการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม กรอบการเสนอข่าวของสื่อมักจะเข้าไปในทางลบ เช่น สรรรามกับนายจูดิที่ขับรถชนคนตายเหมือนกัน และต่างก็มีความรับผิดชอบ แต่สรรรามเป็นดาราดังที่มีความสัมพันธ์กับนักข่าวเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ดังนั้นสื่อทั้ง 2 ฉบับจึงเสนอข่าวโดยใช้ภาษาที่เป็นกลางเพื่อรายงานเหตุการณ์ในแง่ลบที่เกิดขึ้น ไม่พยายามใช้คำสร้างสีสัน โดยพยายามเสนอมุมมองด้านความรับผิดชอบและนำข้อมูลทางการแพทย์มาสนับสนุนถึงสาเหตุการขับรถชน เพื่อลดทอนความรุนแรงของเหตุการณ์ลง แตกต่างจากนายจูดิที่ไม่ได้เป็นที่รู้จักมาก่อน การนำเสนอของสื่อจะรายงานไปตามข้อเท็จจริง ณ ที่เกิดเหตุ โดยใช้ภาษาหือหวาสร้างสีสันมากกว่าสรรราม เป็นต้น

การตัดสินใจให้คำว่า บุคคลในข่าวเป็นเช่นไร จะสะท้อนผ่านกลวิธีหลายๆอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ภาษา” ที่ใช้เรียกชื่อบุคคลในข่าว จากการที่สื่อมีการคิดและตัดสินใจบุคคลในข่าวไปแล้วนั้น จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า สื่อได้พยายามคิดแทนผู้อ่าน ได้ชี้แนะให้ผู้อ่านเห็นถึงคุณลักษณะของบุคคลในข่าวตามที่สื่อต้องการ จึงเกิดเป็นวางกรอบจากสื่อ โดยปัจจัยด้านรายละเอียดของเหตุการณ์และตัวบุคคลผู้ตกเป็นข่าวที่มีความแตกต่างกัน ก็ยังส่งผลให้ข่าวแต่ละข่าวนั้นมีคุณค่าข่าวที่แตกต่างกันด้วย

ปัจจัยด้านคุณค่าข่าว คือ คุณค่าข่าวของตัวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งคุณค่าข่าวด้านตัวบุคคล นั่นก็คือ ความเด่น ซึ่งข่าวที่มีคุณค่าข่าวสูง ส่งผลให้สื่อตัดสินว่าเป็นข่าวที่สำคัญ เป็นข่าวที่สังคมต้องการทราบ ดังนั้นสื่อก็จะให้น้ำหนัก ให้ความสำคัญในการนำเสนอค่อนข้างสูง เห็นได้จากกรณีศึกษาที่เป็นเหตุการณ์เดียวกัน แต่สื่อก็ให้ความสำคัญให้ระยะเวลาการนำเสนอที่แตกต่างกัน นั่นก็เพราะมีคุณค่าข่าวต่างกัน

นอกจากนั้น จากข้อจำกัดด้านพื้นที่ในการเสนอข่าว สื่อจึงจำเป็นต้องมีการคัดเลือกรายละเอียด เน้นย้ำเฉพาะสิ่งที่สื่อคิดว่าสำคัญที่สุด ประกอบกับในแต่ละเหตุการณ์ข่าวเดียวกัน รายละเอียดของเหตุการณ์ก็ย่อมมีความแตกต่างกัน ส่งผลให้แต่ละกรณีข่าวมีคุณค่าข่าวที่แตกต่างกันไป เช่น บางกรณีอาจจะโดดเด่นด้านความขัดแย้ง บางกรณีอาจจะโดดเด่นด้านความแปลกประหลาด บางกรณีอาจจะโดดเด่นด้านความมีเงื่อนงำ เป็นต้น

จากคุณลักษณะด้านความโดดเด่นทางคุณค่าข่าวที่แตกต่างกัน ทำให้สื่อเกิดการวางกรอบข่าว เน้นย้ำ ให้ผู้รับสารเห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแตกต่างกัน

ปัจจัยด้านทัศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการ เพราะข่าวคือ “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม” ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน โดยนักข่าวและบรรณาธิการซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อเนื้อหาข่าวที่นำเสนอด้วย (Efron,1971; Robinson,1977:177-186 และ Hofstetter,1986) โดยจะนำเสนออย่างไรนั้น มีปัจจัยสำคัญสองประการคือ การปลูกฝังหรือการหล่อหลอมแก่นักข่าวเกี่ยวกับงานของตน และความแตกต่างของแต่ละบุคคลที่ทำให้พฤติกรรมของนักข่าวคนหนึ่งแตกต่างจากพฤติกรรมของนักข่าวอีกคนหนึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ Potter (1998) ที่ย้ำว่า ข่าวคือสิ่งที่สร้างโดยบรรณาธิการ และนักข่าว พวกเขาเลือกและตัดสินใจบนพื้นฐานมุมมองข่าวของเขา

เหมือนกับที่เสถียร เขยประทับ (2542 อ้างถึงในศศิธร ยูวโกศล) กล่าวว่า ข่าวเป็นปรากฏการณ์ที่ถูกรายงานตามมุมมองของนักหนังสือพิมพ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข่าวเป็นการสร้างความเป็นจริงทางสังคมที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน

สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญช่วยให้คนเรารู้และเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆซึ่งตามปกติเราไม่มีโอกาสสัมผัสได้ด้วยตัวเอง ในปี ค.ศ. 1963 โคอเฮน เริ่มเขียนถึงทฤษฎี Agenda Setting ว่า การที่คนเราจะเลือกรับรู้โลกอย่างไรนั้น มิได้อยู่ที่ความสนใจของแต่ละคนเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับว่าบรรดาบรรณาธิการ นักเขียน ผู้พิมพ์หนังสือโฆษณาหนังสือพิมพ์วางแผนที่หยิบยกประเด็นต่างๆมานำเสนอภาพของโลกในแต่ละช่วงเวลาให้ผู้อ่านเลือกอย่างไร (กาญจนา แก้วเทพ, 2543)

ในการปฏิบัติหน้าที่ นักข่าวอาจจะจำเป็นต้องเลือกบางแง่มุมของเหตุการณ์มาเสนอเป็นข่าว นักข่าวก็เช่นเดียวกับผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นๆ ที่ทราบดีว่าตนต้องทำงานตามกฎเกณฑ์ที่สามารถปฏิบัติ

ได้ นอกจากนี้ยังต้องทำตามดุลพินิจเกี่ยวกับข่าว (News Judgement) ซึ่งเป็นแนวคิดเชิงนามธรรมที่ยากแก่การนิยาม แต่เป็นสิ่งที่ยอมรับกันในวงวิชาชีพและวงวิชาการ เพราะเป็นสิ่งที่ได้รับการเรียนรู้หรือปลูกฝังกันมา (Burgoon, et al., Luttbeg, 1983:731-732, อ้างถึงในเสถียร เชยประทับ) ดังนั้น สิ่งสำคัญของการทำงานด้านสื่อมวลชนคือหลักในการรายงานข่าว ที่จะต้องมีความถูกต้อง ครบถ้วน เป็นกลาง ทั้งนี้เพราะผู้สื่อข่าว บรรณาธิการข่าวเป็นตัวกลางของข้อมูลข่าวสารทั้งหมด เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข่าวสาร ดังที่กล่าวไว้แล้วว่าหนังสือพิมพ์รวมทั้งสื่อประเภทอื่น ๆ มีข้อจำกัดด้านเนื้อหาในการนำเสนอเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณข่าวสารที่มีเป็นจำนวนมาก ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการคัดเลือก (Gatekeeper) ดังแนวคิดของ White (1950) ได้กล่าวไว้ว่านักข่าว บรรณาธิการ ต้องคัดเลือกข่าวสารเพื่อเสนอให้กับผู้รับสารนั้น

จากแนวคิดนี้ แสดงให้เห็นว่านักข่าว บรรณาธิการ ได้คิดแทนผู้อ่านว่าผู้อ่านต้องการทราบอะไร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเป็นการใส่ความคิด ความต้องการของตนเองลงไปในข่าวจากการเป็นผู้เลือกข้อมูลมาแนะนำเสนอ ดังนั้น ผู้รับสารก็จะทราบข้อมูลตามที่นักข่าว บรรณาธิการเลือกให้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้รับสารรับรู้ข่าวสารตามกรอบที่สื่อเสนอให้

การวางกรอบข่าวที่มีปัจจัยมาจากทัศนคตินี้ นอกจากจะสะท้อนผ่านมุมมอง ประเด็นข่าวที่สื่อเลือกมาแนะนำเสนอแล้วนั้น อาจสะท้อนผ่านกลวิธีด้านภาษาที่ใช้ ซึ่งเป็นการสอดแทรกความคิดเห็น เป็นการวางกรอบข่าวที่ผู้อ่านโดยทั่วไปอาจจะไม่ทันสังเกตเห็น เพราะเป็นกลวิธีที่แยบยล เนื่องจากผู้รับสารจะมองว่าเป็นสิ่งที่ต้องการดึงดูดความสนใจผู้อ่าน ดังที่มณฑานต์ เชื่อมจิต (2543) พบว่าวิธีหนึ่งที่ใช้ในการนำเสนอข่าวตามกรอบที่นักข่าวได้กำหนดไว้ล่วงหน้าคือการใช้ภาษาที่ดึงดูดความสนใจและสามารถบรรยายให้เห็นภาพได้ พร้อมทั้งใช้ภาษาที่ให้คุณค่าและชอมนัยยะต่างๆซึ่งบางครั้งเป็นนัยยะหรือคุณค่าที่เป็นโทษ คำหยาบคายเป็นข่าว

นอกจากนั้นบางครั้งสื่อที่วางกรอบข่าวโดยตรงจากการ โปริยหวัข่าว ซึ่งเป็นการเกริ่นนำข่าวที่มักจะเป็นการสรุปสาระประเด็นสำคัญ มีการใส่ความคิดเห็น ความรู้สึกลงไปในข่าว เนื้อหาส่วนการโปริยข่าวจึงเป็นเสมือนสิ่งสำคัญ เป็นกรอบ เป็นตัวเน้นย้ำที่สื่อต้องการจะนำเสนอมากที่สุด เช่น จากกรณีศึกษาประเด็นการขับรถชนคนตาย จะพบว่ากรณีหมูแฮม สื่อจะเน้นย้ำมุมมองด้านความโหดร้าย ป่าเถื่อนของหมูแฮมตั้งแต่การพาดหัวข่าว โดยใช้ภาษาที่หวิ้อหว่า ให้น้ำหนักไปทางลบ แตกต่างจากกรณีศรรมที่เลือกจะเสนอมุมมองด้านความรับผิดชอบเป็นหลัก ไม่ได้ชี้ เน้นย้ำให้เห็นภาพของเหตุการณ์ ความเสียหายที่เกิดขึ้นมากเท่ากับกรณีหมูแฮม ทั้งๆที่ก็มีผู้เสียชีวิตเช่นเดียวกัน แม้กระทั่งภาษาที่ใช้ก็ใช้คำให้ค่าเป็นกลาง ไม่ได้ใช้คำสร้างสีสัน หวิ้อหว่าจนทำให้เกิดการตัดสินใจให้ค่าทางลบ หรือกรณีนายจูด สื่อชี้ให้เห็นทั้งมุมมองด้านบวกและลบไม่แตกต่างกันตั้งแต่พาดหัวข่าว โดยพยายามชี้ให้เห็นว่ามีผู้เสียชีวิต มีผู้บาดเจ็บ เป็นเหตุการณ์ที่น่าสลด แต่นายจูดก็มีความรับผิดชอบไม่หลบหนี จากการที่สื่อเลือกประเด็นมาพาดหัวข่าว การเลือกใช้ภาษาที่แตกต่างกัน จึงสะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยด้านทัศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการที่มีการเลือกนำเสนอ ทำให้เกิดการวางกรอบที่แตกต่างกัน

อนึ่ง ทศนคติของนักข่าวและบรรณาธิการ มีที่มาจากข้อมูลทั้งหมดที่สื่อมวลชนมีอยู่ในมือ เพราะสื่อจะได้เห็นข้อมูลทั้งหมด จึงค่อนข้างจะรู้ก่อนแล้วว่าน้ำหนักแต่ละข่าวเป็นไปในทิศทางใด นอกจากนั้น บางครั้งทศนคติยังเกิดจากตัวบุคคลผู้ตกเป็นข่าว ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งจะส่งผลต่อการวางกรอบอย่างน้อยแค่ไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับหลักจริยธรรมในการทำข่าวของสื่อมวลชน

ปัจจัยด้านการระบุนสาเหตุของผู้สื่อข่าว การระบุนสาเหตุเพื่อวิเคราะห์ถึงเหตุผลของพฤติกรรม จะเป็นเหตุเป็นผลกันกับการวางกรอบข่าวจากสื่อ ต่างก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านรับรู้ตามกรอบที่สื่อนำเสนอ นอกจากนั้นยังพบว่า แม้ว่าจะเป็นข่าวประเด็นเดียวกัน สื่อก็มีการระบุนสาเหตุที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับรายละเอียดที่แตกต่างกัน โดยหลักที่สื่อจะระบุให้เห็นคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากใคร เป็นปัจจัยภายในหรือภายนอก เป็นสาเหตุที่คงทนถาวรหรือไม่ เป็นสาเหตุที่สามารถควบคุมได้หรือไม่ รวมทั้งเป็นปัจจัยเฉพาะเรื่องหรือปัจจัยทั่วไป ตามหลักแนวความคิดการอนุมานสาเหตุของ Weiner (1972) และ Heider (1985)

การที่นักข่าว บรรณาธิการ มีข้อมูล ข้อเท็จจริงทั้งหมดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในมือ ทำให้พยายามคิดแทนผู้รับสารว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากอะไร ทั้งนี้เพราะสื่อไม่สามารถนำเสนอข้อเท็จจริงทั้งหมดได้ จากการที่สื่อต้องเลือกข้อเท็จจริงบางส่วนมานำเสนอ นั้น จึงทำให้สื่อคิดว่าผู้อ่านอาจจะไม่สามารถตีความถึงสาเหตุได้ ประกอบกับการที่สื่อก็ต้องการวางกรอบแนวคิดให้ผู้รับสารตีความสาเหตุไปตามที่ตนเองต้องการ สื่อจึงพยายามระบุนสาเหตุให้ผู้รับสารซึ่งเป็นการวางกรอบข่าวจากสื่อให้กับผู้อ่านโดยที่ผู้อ่านไม่รู้ตัว เพราะจะรู้สึกเหมือนว่ากำลังอ่านข่าวที่รายงานไปตามข้อเท็จจริง โดยสื่อจะมีการเน้นย้ำผ่านกลวิธีต่างๆ ทั้งการพาดหัวข่าว และการโปรยหัวข่าว ซึ่งจะกล่าวถึงทุกครั้งที่น่าเสนอ เช่น กรณีศึกษาประเด็นการเลิกราหย่าร้าง จะพบว่ากรณีโบลูกที่ผู้ตกเป็นข่าวพยายามให้สัมภาษณ์ถึงสาเหตุที่เลิกกันว่าไม่เกี่ยวข้องกับมือที่สาม แต่เป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ หากแต่สื่อกลับพยายามระบุนสาเหตุให้เห็นว่าทั้งคู่เลิกกันเพราะมือที่สาม และเพราะฟลุกเจ้าชู้ นอกใจ โบลูก โดยสื่อพยายามหาหลักฐานมาสนับสนุน อ้างอิงข้อมูลตั้งแต่ก่อนแต่งงานจนหลังแต่งงานว่าฟลุกมีข่าวกับผู้หญิงคนอื่นเรื่อยมา และเลือกใช้ภาษาที่ตัดสินว่าฟลุกเป็น “สื่อผู้หญิง” จากการระบุนสาเหตุเช่นนี้ ทำให้เกิดการวางกรอบ ชี้นำความคิดจากสื่อ โดยสื่อพยายามนำเสนออย่างสิ่งที่ตนเองระบุนสาเหตุไว้ทั้งในส่วนของพาดหัวข่าวและเนื้อหาข่าว

จะสังเกตได้ว่า การระบุนสาเหตุของเหตุการณ์นั้น ทำให้เกิดการวางกรอบจากสื่อ แต่หากมองในมุมมองของผู้รับสารแล้ว การวางกรอบจากสื่อทำให้เกิดการระบุนสาเหตุของผู้รับสารเช่นกัน ดังนั้น การระบุนสาเหตุและการวางกรอบจะมีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกัน

ปัจจัยด้านนโยบายองค์กร ก็คือประเภทของหนังสือพิมพ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงหลักในการทำข่าว โดยแบ่งเป็นหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (quality newspaper) และหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม (popular newspaper) หนังสือพิมพ์ต่างประเภทกัน ก็จะเน้นการนำเสนอประเภทข่าวที่แตกต่างกัน (Seymour, 1986 อ้างถึงในเบญจวรรณ นรสิงห์, 2538) อีกทั้งการใช้ภาษาก็แตกต่างกัน ประกอบกับปัจจัยด้านธุรกิจที่ต้องคำนึงถึงความอยู่รอด ซึ่งแต่ละประเภทหนังสือพิมพ์จะมีกลุ่มเป้าหมายของตนเองที่แตกต่างกันไป ดังนั้นสื่อจึงต้องเลือกรายงานข่าวให้เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มผู้อ่าน จึงกล่าวได้ว่าปัจจัยด้านองค์กรจึงมีผลต่อการวางกรอบข่าวจากสื่อ ดังเช่นที่เคโรวัลย์ ชัชกุล (2535) กล่าวว่าไว้ว่า หัวหน้าข่าวจะคัดเลือกข่าวโดยยึดนโยบายของสื่อเป็นกรอบ เป็นแนวทางว่าจะเสนอเช่นไร การนำเสนอ นั้นจะเสนออย่างต่อเนื่องหรือเพียงครั้งเดียว

จากกรณีศึกษาจะพบว่าทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม ที่เน้นข่าวเบาเร้าอารมณ์ เหมาะกับผู้อ่านทุกระดับและวงกว้าง โดยมักจะใช้ภาษาที่เน้นความตื่นเต้น เร้าใจ อ่านแล้วเข้าใจง่าย ให้ความสำคัญกับขนาดของตัวอักษรภาพหัวและภาพข่าว ซึ่งเป็นการสอดแทรกความคิดเห็นจากสื่อลงไปในเรื่องข่าวโดยที่ผู้อ่านอาจจะไม่ทันสังเกตเห็น แตกต่างจากหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพที่เน้นการเสนอข่าวหนัก มีการวิเคราะห์เจาะลึก ผู้อ่านส่วนใหญ่จะมีการศึกษาสูง การใช้ภาษาจะห้วนหวานน้อยกว่าหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพรรณ มูลจันทร์ (2536) ที่กล่าวไว้ว่า ข่าวต่างๆจะเป็นไปตามนโยบายของสื่อ เพื่อดึงดูดการขายและตามความสนใจของผู้อ่านหรือความสนใจของนักข่าวเอง

ดังนั้นจากการที่ไทยรัฐและเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์แนวประชานิยมเหมือนกัน มีนโยบายองค์กรคล้ายกัน หลักเกณฑ์การทำข่าว การนำเสนอข่าว รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ผู้อ่าน จึงไม่แตกต่างกันมากนัก ดังนั้น แนวทางการนำเสนอข่าว หรือการกำหนดกรอบข่าวในแต่ละข่าว แต่ละกรณี จึงมีความคล้ายคลึงกัน

นอกจากนั้น จากกรณีศึกษาพบว่า การเสนอข่าวของสื่อในเหตุการณ์ข่าวเดียวกัน การอ้างอิงหลักฐานจากสื่อ เช่น แหล่งข่าว จะสอดคล้องกับที่สื่อได้ให้ข้อมูลไว้ ทั้งๆที่แหล่งข่าวเหล่านั้น ได้แก่แพทย์ โดยปกติไม่ได้มีบทบาทที่จะออกมาให้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง หากแต่สื่อมีการนำข้อมูลในส่วนนี้มาเสนอ แสดงให้เห็นว่าสื่อมีการวิ่งเข้าหาตัวแหล่งข่าวที่สนับสนุนกับข้อมูล หรือเป็นเพราะปัจจัยด้านธุรกิจที่มีนายทุนเข้ามาเกี่ยวข้อง มีการจัดระเบียบวาระ (Agenda Setting) จากคนอีกกลุ่มหนึ่งแล้วนำข้อมูลมาให้ผู้สื่อข่าว และจากการศึกษาหนังสือพิมพ์ทั้ง 2 ฉบับ จะพบว่าทั้งไทยรัฐและเดลินิวส์มีความคล้ายคลึงกัน ในส่วนของผู้ที่ถูกเลือกมาเป็นแหล่งข่าว ดังนั้นจึงขี้นัยยะให้เห็นว่าแหล่งข่าวเหล่านี้ถูกจัดฉากไว้แล้ว แล้วถูกนำมาป้อนเป็นข้อมูลให้แก่สื่อเพื่อนำเสนอให้ผู้อ่าน แสดงให้เห็นว่ามีปัจจัยด้านธุรกิจเพื่อความอยู่รอดเข้ามาเกี่ยวข้อง

อาจกล่าวได้ว่าการที่สื่อสร้างความจริงแทนที่จะสะท้อนความจริงในการนำเสนอข่าว (Tuchman, G., 1978) คงเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นธรรมชาติ เนื่องจากในกระบวนการสื่อสารข้อมูลจำนวนมากมายังสาธารณชน จำเป็นต้องมีกระบวนการเลือกสรร คัดกรอง ข้อมูลให้อยู่ในวิสัยที่จะสื่อสารได้ การนำเสนอข่าวจึงสามารถให้ภาพบางส่วนของเหตุการณ์และบุคคลเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ความจริง รับข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อแม้จะเป็นการเรียนรู้ความจริงเพียงบางส่วน แต่ก็ไม่ได้ต่างอะไรจากการที่เราเรียนรู้โลกและสังคมจากประสบการณ์ตรงมากนัก เพราะในชีวิตจริงเราก็เรียนรู้โลกจากประสบการณ์ตรงได้เพียงบางส่วนและต้องตีความเหตุการณ์ต่างๆ ไปในทางใดทางหนึ่งทั้งนั้น แต่ข้อแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ความจริงในสองลักษณะนี้อยู่ที่ว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงนั้น เราเลือกที่จะเรียนรู้และตีความเพื่อประโยชน์ของตนเองเป็นหลัก และคนเรามักรับรู้ข้อจำกัดในการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง ในขณะที่การเรียนรู้ความจริงผ่านสื่อมวลชนเราอาจถูกชักจูงให้เรียนรู้และตีความเพื่อประโยชน์ของกลุ่มบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือเพื่อประโยชน์ขององค์กรสื่อมวลชนเอง

ดังนั้น การคัดเลือกความจริงจากสื่อจึงทำให้ข่าวกลายเป็นตัวแทนและภาพสะท้อนโลกทัศน์ของสื่อ มากกว่าจะเป็นภาพสะท้อนที่เที่ยงตรงของเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงอาจสรุปได้ว่า หากผู้รักษาช่องทางการสื่อสารมีทัศนคติต่อเรื่องราวหนึ่งอย่างไร สารที่นำเสนอก็จะสะท้อนทัศนคติของผู้รักษาช่องทางออกมาด้วย

การวางกรอบกับการระบุสาเหตุจากสื่อมวลชน

จากกรณีศึกษาจะพบว่า การนำเสนอข่าวของสื่อมีการวางกรอบข่าวโดยสอดแทรกผ่านกลวิธีต่างๆ ที่ทำให้ผู้อ่านไม่รู้ตัวว่าสื่อมีการวางกรอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับข่าวเบา ยิ่งเป็นข่าวที่คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสนใจมากนักว่าสื่อจะนำเสนออย่างไร ดังนั้นกรอบของข่าวจึงมีอิทธิพลต่อการชี้นำทัศนคติผู้รับสารได้มากกว่า เมื่อศึกษาแล้วจะพบว่าในความเป็นจริงสื่อมีการวางกรอบซึ่งไม่ได้ผ่านการแสดงความคิดเห็นโดยตรง หากแต่สื่อวางกรอบผ่านการเลือกนำเสนอข้อมูล แหล่งข่าว รวมถึงภาษาที่ใช้ ทำให้เกิดการตัดสินใจตัดสินผู้ตกเป็นข่าวได้ ว่าใครถูก ใครผิด ดังที่ Tankard et al.(1991 quoted in Severin and Tankard) กล่าวไว้ว่า

“สื่อจะกำหนดกรอบในการตีความประเด็นทางสังคม การกำหนดกรอบขององค์กรข่าวก็คือการจัดระเบียบความคิดสำคัญเกี่ยวกับเนื้อหาข่าวที่นำเสนอเสียใหม่ให้สอดคล้องกับบริบทและชี้ให้เห็นว่าประเด็นข่าวคืออะไร โดยใช้วิธีการเลือกสรร การเน้นย้ำ การตัดออก การชี้แจงรายละเอียด ซึ่งในบางครั้งจะสะท้อนผ่านกลวิธีเขียนต่างๆ เช่น การพาดหัวข่าว ความนำ การยกคำพูดบางคำพูดมานั้น เป็นต้น”

จากการวางกรอบต่างๆ จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าสื่อได้มีการตัดสินใจ ระบุสาเหตุของแต่ละเหตุการณ์ แต่ละกรณีว่าใครผิด ใครถูก เหตุการณ์นั้นๆมีสาเหตุมาจากใคร จากตนเอง จากผู้อื่น หรือจากสภาพแวดล้อม เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปกติทั่วไปกับคนๆนั้นหรือไม่ เป็นเหตุการณ์ที่บุคคลในข่าว

สามารถควบคุมได้หรือไม่ เป็นเหตุการณ์ที่ควรจะมีหรือไม่มี รวมทั้งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดเฉพาะเรื่องนั้นหรือเกิดกับทุกเรื่อง ซึ่งการระบุนสาเหตุ ตัดสินพฤติกรรม ตัดสินเหตุการณ์จากสื่ออื่น ๆ เพื่อให้เกิดการวางกรอบแก่ผู้อ่าน เป็นการชี้นำ ทำให้ผู้อ่านคิดตาม เชื่อตามสิ่งที่สื่อนำเสนอ สอดคล้องกับที่ Entman(1993) กล่าวไว้ว่า กรอบของข่าวคือความคิดหลักหรือเค้าโครงเรื่องที่ให้ความหมายของเหตุการณ์ที่นำเสนอ โดยชี้นำผู้รับสารว่าจะอะไรคือใจความสำคัญหรือจุดสำคัญของประเด็น เป็นการเลือกความจริงบางแง่มุมและบางลักษณะมาทำให้เด่นชัดในสาร เพื่อให้ผู้รับสารนิยามปัญหาไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง หรือตีความสาเหตุ ประเมินศีลธรรม และแนวทางแก้ไขต่อประเด็นนั้นๆ ในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง

จากกรณีศึกษาจะพบว่า ในประเด็นเดียวกัน ยังมีการระบุนสาเหตุที่แตกต่างกัน ซึ่งสื่อจะมีการระบุนสาเหตุทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้เพราะสื่อต้องการสร้างทัศนคติให้ผู้รับสารมีการคิดตาม

การระบุนสาเหตุโดยตรงจากสื่อ จะเป็นการบอกเหตุผลของสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น การจับรถชนคนตายก็จะระบุว่าเกิดจากอะไร อ่อนเพลีย ไม่ควบคุมสติ ประมาท หรือการเลิกกัน ก็จะระบุว่าเกิดจากมือที่สาม ความเข้าชู้ หรือเกิดจากการเข้ากันไม่ได้

สำหรับการระบุนสาเหตุทางอ้อมก็คือ การหาหลักฐานมาสนับสนุนสิ่งที่สื่อได้ให้เหตุผลไว้ เป็นการชี้นำให้เกิดการตัดสิน เช่น กรณีหมูแฮม สื่อจะหาหลักฐานมาสนับสนุนว่าเหตุการณ์นี้เกิดจากตัวหมูแฮมเองที่ไม่รู้จักควบคุมสติ ทั่วๆที่เป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นหมูแฮมจึงเป็นฆาตกรที่โหดร้าย กระทำเกินกว่าเหตุ โดยสื่อจะเลือกเนื้อหาผ่านภาษามานำเสนอให้สอดคล้องกับที่ต้องการวางกรอบ ได้แก่ การบรรยายให้เห็นถึงความรุนแรง น่ากลัวของเหตุการณ์ ใช้แหล่งข่าวทางลบเป็นส่วนมาก หรือแม้กระทั่งข้อมูลทางการแพทย์ก็เน้นการให้ข้อมูลฝ่ายคนเจ็บเป็นหลัก ใช้คำเรียกฝ่ายผู้เสียหายในเชิงผู้อ่อนแอ ไม่มีทางสู้ เป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำอย่างโหดเหี้ยม อีกทั้งก็บรรยายให้เห็นว่าพ่อแม่หมูแฮมออกมาบอกว่าหมูแฮมรู้สึกผิด จะรับผิดชอบ แต่ตัวหมูแฮมไม่เคยแสดงพฤติกรรมให้เห็น มีเพียงนางสาวฉวีคนเดียวจนสื่อใช้คำว่า “เดินสาย” ซึ่งเป็นการวางกรอบจากสื่อทางอ้อม

กรณีศรธรรม สื่อก็ระบุนสาเหตุให้เห็นว่าศรธรรมไม่ตั้งใจกระทำ เป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้จริงๆ เกิดจากอาการอ่อนเพลีย โดยการพยายามหาหลักฐานทางการแพทย์มาสนับสนุนกับสิ่งที่สื่อต้องการวางกรอบ นอกจากนั้นก็บรรยายให้เห็นว่าศรธรรมก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน แต่ก็ยังรับผิดชอบ มีการพรรณนาให้เห็นที่ท่า การแสดงออกที่รู้สึกผิดของศรธรรม แต่เสียงที่จะกล่าวถึงผลกระทบของครอบครัวผู้เสียชีวิต แสดงให้เห็นว่าสื่อต้องการวางกรอบโดยการลดทอนความรุนแรงของเหตุการณ์ลง

กรณีนายจูดี้ สื่อระบุนสาเหตุว่าประมาท เลินเล่อ ทั่วๆที่อายุมากแล้ว โดยสื่อพยายามกล่าวถึงอายุและอาชีพ เพื่อวางกรอบว่าเกิดขึ้นกับคนขับรถเมล์อีกแล้ว แต่ภาษาที่สื่อใช้ก็ไม่ได้ทำให้เกิดการตัดสินมากนัก เพราะมีการลดทอนความรุนแรงของข่าวจากด้านความรับผิดชอบที่สื่อพยายามกล่าวถึงว่า นายจูดี้ไม่ได้หลบหนีและลงมาดูเหตุการณ์ทันทีที่ได้ยินเสียงผิดปกติ

สำหรับประเด็นการเลิกรากันทั้ง 3 กรณีนั้น ก็สะท้อนให้เห็นความเป็นจริงทางสังคมเรื่องการแยกทางกันในสังคมปัจจุบันซึ่งมาจากหลายสาเหตุ โดยสื่อพยายามหาหลักฐานมาสนับสนุนกรอบที่เป็นบทสรุปของสาเหตุการเลิกรากัน มีการสอดแทรกชี้ให้เห็นคนอ่านคิดตาม เชื่อตามเช่นกัน

กรณีโบ-ฟลุค ถึงแม้ว่าโบ-ฟลุคจะชี้แจงว่าเกิดจากการเข้ากันไม่ได้ หากแต่สื่อก็พยายามระบุสาเหตุให้เห็นว่าเกิดจากความเจ้าชู้ของฟลุค โดยการหาหลักฐานมาสนับสนุนว่าฟลุคเดินกับผู้หญิงคนอื่น รวมถึงแปง อรจิรา โดยสื่อพยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมความเจ้าชู้ของฟลุคเป็นสิ่งที่ถาวร เปลี่ยนแปลงไม่ได้ จากการตั้งสมมุติฐานให้ว่า “คาสโนว่าฆ่าไม่ตาย” ซึ่งการพยายามหาหลักฐานมานำเสนอผ่านภาษาที่ใช้จากสื่อ ทำให้เกิดการวางกรอบให้ผู้อ่านเชื่อตามและเกิดการตัดสินใจตาม โดยสื่อมีการนำเสนอซ้ำๆ ในเรื่องเดิมๆ แสดงให้เห็นถึงการเลือก เน้น ย้ำ หากแต่สื่อจะรายงานในรูปแบบของความคืบหน้าเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ ทำให้ผู้อ่านไม่รู้ตัว แต่ในความเป็นจริงคือการพยายามระบุให้เห็นถึงสาเหตุจากสื่อ

กรณีนิโคล-แมว สื่อระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ มีวิถีชีวิตที่ต่างกัน โดยการพยายามกล่าวถึงประวัตินิโคลว่ามาจากเมืองนอกซึ่งเป็นหลักฐานสนับสนุนจนถึงวิถีชีวิตที่ต่างกันอย่างนั้น สื่อก็ระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นการเลิกที่เกิดจากการตัดสินใจร่วมกันด้วยความเต็มใจของทั้ง 2 คน เป็นการเลิกกันด้วยดี ยังเป็นเพื่อนกันได้ จากการที่สื่อพยายามสอดแทรกว่า “คงกันมาแกลงข่าว” ซึ่งมีนัยยะให้ค่าทางบวก ทำให้เกิดการตีความได้ว่าไม่มีการทะเลาะกัน ทำให้ผู้อ่านเกิดกรอบตามว่าเลิกกันด้วยดีจริงๆ จึงเป็นการวางกรอบที่ให้ค่าทางบวก

กรณีบุ่ม-วิ สื่อระบุสาเหตุให้เห็นว่าเป็นเพราะเข้ากันไม่ได้ มีวิถีชีวิตที่ต่างกัน แต่สื่อพยายามชี้ให้เห็นว่ามีสาเหตุมาจากบุ่มที่ไม่รู้จักการปรับตัว โดยสื่อพยายามชี้ให้เห็นถึงบุคลิกของบุ่มว่าเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูงมาก ดังนั้น เหตุการณ์ครั้งนี้จึงเกิดจากบุ่มไม่รู้จักการปรับตัว ซึ่งการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับครอบครัวอีกฝ่ายได้ก็ไม่ใช่อะไรผิด เพราะเป็นเรื่องของคน 2 คน ไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง อีกทั้งวิไม่ได้ออกมาโต้แย้งหรือมีปัญหากัน ประกอบกับบุ่มที่เป็นคนมีความมั่นใจ เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แต่สื่อก็ชี้ให้เห็นว่ามีความรับผิดชอบเรื่องลูกอย่างเต็มที่ จึงทำให้น้ำหนักข่าวจากการระบุให้เห็นถึงสาเหตุต่างๆ นั้น ให้ค่าเป็นกลาง ไม่ได้ตัดสินบุ่มว่าผิดหรือถูก

โดยสรุปแล้ว การที่สื่อมีข้อมูล ข้อเท็จจริงทั้งหมดอยู่ในมือ หากแต่สื่อไม่สามารถนำเสนอได้ทั้งหมด จึงจำเป็นต้องมีการคัดเลือกข้อมูลข่าวสารเพื่อนำเสนอ ดังนั้นสื่อก็จะเลือกสิ่งทีคิดว่าสำคัญที่สุด นั่นคือการที่สื่อเอาตนเองไปคิดแทนคนอ่านว่าต้องการอะไร เป็นการแสดงให้เห็นถึงการประเมินค่าประเมินเหตุการณ์ เป็นการระบุสาเหตุจากสื่อ โดยสะท้อนผ่านการเลือกนำเสนอ ทำให้เกิดการวางกรอบจากสื่อทั้งทางตรงและทางอ้อม และอาจกล่าวได้ว่าการกำหนดกรอบในการตีความของสื่อมวลชนมักจะเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอความจริงผ่านข่าวของสื่อมวลชน และเป็นตัวกำหนดการตีความหรือการสร้างความจริงในโลกของผู้รับสาร

กรอบของผู้รับสารกับการระบุสาเหตุ

จากแนวคิดเรื่องการกำหนดกรอบ จะพบว่านอกจากจะมีกรอบของสื่อแล้ว ยังมีกรอบของผู้รับสาร โดยผู้รับสารมักเชื่อในสิ่งที่สื่อนำเสนอ และเชื่อว่าสารเหล่านั้นคือ “ข้อเท็จจริง” ทำให้อาจได้รับอิทธิพลจากการถูกกำหนดกรอบโดยไม่ทันสังเกตเห็น ดังเช่นที่ Severin and Tankard (2000: 279) บอกไว้ว่าการกำหนดกรอบของสื่อมีผลกระทบต่อ การสรุปและตีความประเด็นของผู้รับสาร สื่อสามารถกำหนดให้ผู้รับสารคิด รับรู้และสนใจเฉพาะบางแง่มุมของประเด็นที่เลือกมา และ Cohen (อ้างถึงใน กาญจนาก้าวเทพ, 2541: 229) สรุปไว้ว่า การที่คนเราจะเลือกรับรู้โลกอย่างไรนั้น มิได้ขึ้นอยู่กับความสนใจของคนแต่ละคนเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับว่าบรรดาบรรณาธิการ นักเขียน ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หนังสือพิมพ์จะวาดแผนที่ประเด็นต่าง ๆ มาเสนอภาพของโลกในแต่ละช่วงเวลามาให้ผู้ผู้อ่านอย่างไร

ดังนั้น กรอบของผู้รับสารมักจะสอดคล้องกับกรอบของสื่อ ซึ่งกรอบที่สื่อเสนอนั้น จะมีการระบุสาเหตุของเหตุการณ์ไว้ด้วย จึงกล่าวได้ว่าเมื่อกรอบของผู้รับสารได้รับอิทธิพลสอดคล้องกับกรอบของสื่อแล้ว ดังนั้นผู้รับสารก็จะเกิดการระบุสาเหตุตามที่สื่อได้เสนอไว้ สอดคล้องกับการศึกษาของสคิธร ยูวโกศล (2545) พบว่าผู้รับสารส่วนใหญ่มองข่าวตามกรอบแนวคิดแบบความคาดหวังเชิงบรรทัดฐานว่าข่าวคือการรายงานข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม และสะท้อนความเป็นไปของสังคม ผู้รับสารขาดความตระหนักถึงเบื้องหลังของกระบวนการนำเสนอข่าว ได้แก่ ข่าวในฐานะสินค้าของกระบวนการผลิตข่าว ข่าวกับการสร้างความเป็นจริงทางสังคม และข่าวในฐานะเครื่องมือในการนำเสนออุดมการณ์ นอกจากนี้ผู้รับสารส่วนใหญ่มีการบริโภคข่าวในเชิงรับหรือบริโภคข่าวแบบเป็นนิสัยมากกว่าเชิงรุก กล่าวคือเปิดรับข่าวโดยไม่ค่อยคิดหรือมีเป้าหมายอันใดมาก การที่ผู้รับสารบริโภคข่าวอย่างไม่ค่อยตั้งคำถามนี้เอง ทำให้สื่อเข้ามาครอบงำหรือมีอิทธิพลต่อผู้รับสารในรูปแบบต่างๆ

อีกปัจจัยหนึ่ง เป็นเพราะสื่อมีวิธีการที่แยบยลในการวางกรอบ โดยจะไม่ใส่ความคิดเห็น เขียนตรงๆเป็นตัวหนังสือ แต่จะสอดแทรกผ่านกลวิธีการนำเสนอทั้งการใช้ภาษา การเน้นย้ำ การเลือกที่จะกล่าวถึง เป็นต้น ดังนั้น แม้ผู้รับสารจะมีการศึกษาสูงเพียงใดก็ตาม ก็มักจะถูกวางกรอบโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข่าวเบาะที่คนส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญ ไม่ได้มองว่าเป็นข่าวที่มีผลกระทบต่อสังคม จึงยังเป็นการเปิดโอกาสให้สื่อวางกรอบได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น เมื่อผู้รับสารถูกวางกรอบ เชื่อตามสิ่งที่สื่อนำเสนอ ก็จะส่งผลต่อความคิด ให้มีการคิดคล้อยตามเห็นด้วยกับการระบุสาเหตุของเหตุการณ์จากสื่อ เช่น ข่าวหมูแฮม ผู้รับสารก็จะมองว่าหมูแฮมผิด หมูแฮมบ้าคลั่ง ไม่รับผิดชอบ เป็นคนไม่ดี เป็นการระบุสาเหตุทั้งหมดไปที่ตัวหมูแฮมเพียงคนเดียวตามที่สื่อวางกรอบไว้ แต่จะไม่มีการมองในมุมอื่นๆ เช่น อาจจะเป็นเพราะพฤติกรรมคนขับรถเมล์และกระเป๋ารถเมล์ที่พยายามยั่วจนเกินกว่าที่คนทั่วไปจะรับได้ก็เป็นได้ หรือกรณีศรธรรมที่สื่อพยายามวางกรอบให้เห็นว่าศรธรรมไม่ผิด ไม่ได้ตั้งใจ พยายามหาหลักฐานมาสนับสนุนว่าอ่อนเพลียโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักฐานทางการแพทย์ แต่ไม่ได้เสนออีกมุมว่า ถ้าอ่อนเพลียแล้วทำไมยังขับรถอยู่

จากการที่สื่อระบอบเหตุวาทกรรมให้ผู้รับสารเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าผู้รับสารก็เชื่อตาม ไม่มีข้อสงสัย ไม่มีข้อกังขาเกิดขึ้นในสังคมว่าเป็นไปตามที่สื่อเสนอจริงหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นคนกลุ่มใดก็ตาม ทั้งนี้เพราะผู้รับสารไว้วางใจ เปิดใจยอมรับสารจากสื่อมวลชนโดยไม่รู้ตัว จึงกล่าวได้ว่าผู้รับสารจะมองหรือตีความข่าวในประเด็นหรือกรอบที่สื่อมวลชนนำเสนอเท่านั้น กรอบใดที่สื่อไม่นำเสนอ ผู้รับสารก็จะละเลยหรือมองข้ามไป นั่นก็คืออิทธิพลของกรอบจะมีความสัมพันธ์ระหว่างความจริงที่เห็น ความจริงที่ผ่านการปรุงแต่งจากสื่อ จนมาสู่ความจริงของแต่ละคน นั่นก็คือกรอบในความคิดของผู้รับสาร ซึ่งส่งผลกระทบต่อตีความหมาย ระบุสาเหตุของผู้รับสาร ดังเช่นงานวิจัยของ Price, Twexsbury และ Powers (1997) ได้ให้นักศึกษาอ่านเรื่องการตัดงบประมาณในมหาวิทยาลัย โดยกำหนดกรอบว่าเป็นเรื่องผลประโยชน์ส่วนบุคคล เรื่องความขัดแย้ง และเรื่องผลกระทบต่อนักศึกษา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากรอบของสื่อส่งผลกระทบต่อตัดสินใจของผู้รับสารต่อนโยบายสาธารณะ

โดยสรุปคือ การระบุสาเหตุของสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับการวางกรอบ และมีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ทำให้กรอบความคิดของผู้รับสารซึ่งชี้ให้เห็นถึงการระบุสาเหตุต่างๆ ล้วนมีความสัมพันธ์อย่างสอดคล้องกับกรอบของสื่อ นั่นก็คือทำให้ผู้รับสารคิดและตัดสินใจตามกรอบที่สื่อระบุสาเหตุไว้ว่าในแต่ละเหตุการณ์ ใครผิด ใครถูก มีสาเหตุมาจากอะไร

ผลกระทบจากการวางกรอบของสื่อมวลชน

การวางกรอบจากสื่อเป็นกระบวนการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่สื่อเป็นผู้สร้างความจริงขึ้นมาใหม่โดยการคัดเลือกเหตุการณ์บางเหตุการณ์มานำเสนอ เลือกที่จะเสนอเฉพาะบางแง่มุม กำหนดประเด็นในการนำเสนอ ตลอดจนวางกรอบให้ผู้รับสารตีความข่าวโดยการเลือกรายละเอียดบางส่วนและละทิ้งรายละเอียดบางส่วน ใช้ภาษา การเรียบเรียงเนื้อหา เทคนิคการเล่าเรื่อง ซึ่งนอกจากจะส่งผลกระทบต่อผู้รับสารดังที่กล่าวไปแล้วนั้น ยังพบว่า การวางกรอบในปัจจุบันนี้มีสัดส่วนที่เพิ่มมากขึ้น แต่ผู้รับสารกลับให้ความใส่ใจน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข่าวเบา (Soft News) ทั้งนี้เพราะผู้รับสารมักจะมองข้าม เห็นว่าข่าวเบาเป็นเรื่องไม่สำคัญ ดังนั้นมีแนวโน้มที่จะเชื่อตามที่สื่อเสนอไว้ก่อน ในทางกลับกัน หากเป็นเรื่องสำคัญ ผู้รับสารจึงค่อยมีการตระหนักคิด

ดังนั้น บทบาทของสื่อมวลชนจากการวางกรอบ จึงไม่ใช่เพียงเพื่อการจัดระเบียบวาระเท่านั้น (Agenda-Setting) หากแต่มีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ผู้รับสารจะเปลี่ยนแปลงตามเนื้อหาที่สื่อมวลชนเสนอมาให้ เป็นผู้รับสารที่มีโอกาสจะถูกครอบงำทางความคิดสูง ทำให้เกิดการชักจูงทางความคิด ทำให้สื่อมวลชนมีอิทธิพลสูงขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Price, V ; Tewksbury, D ; Powes E.(1997: 482) กล่าวว่า การกำหนดกรอบและการนำเสนอเหตุการณ์และประเด็นข่าวในสื่อมวลชนสามารถมีอิทธิพลอย่างเป็นระบบต่อการเข้าใจเหตุการณ์และประเด็นข่าวของผู้รับสาร นอกจากนี้กรอบของสื่อก็มีผลกระทบต่อทัศนคติ ความคิดเห็น หรือกรอบของปัจเจกบุคคล (Pan, Z and Kosicki, G.M. 1994 quoted in Scheufele : 110)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าประชาชนมักเชื่อในสิ่งที่สื่อเสนอ ทำให้ได้รับอิทธิพลจากการกำหนดกรอบและกรอบส่วนใหญ่จะไม่ถูกสังเกตเห็นเพราะประชาชนจะว่าวุ่นเกินกว่าที่จะตระหนักว่าประเด็นนั้นถูกกำหนดกรอบ ซึ่งตามแบบจำลองผลกระทบสื่อของนักสร้างสรรค์จะพบว่า ผู้รับสารจะไว้วางใจรูปแบบของความจริงที่ถูกสร้างจากประสบการณ์ส่วนบุคคล ปฏิกริยากับบุคคลที่อยู่ในระดับเดียวกัน และการเลือกที่ถูกตีความจากสื่อมวลชน (Neuman, R.W., Just, M.R., Crigler, A.N., 1992 quoted in Scheufele : 105) ทำให้เกิดความกังวลว่าประชาชนจะได้รับอิทธิพลในการกำหนดกรอบการตีความของสื่อได้ง่าย

ดังนั้นผู้รับสารจึงควรมีแนวทางในการป้องกันอิทธิพลของสื่อมวลชน โดยการตระหนักรู้ให้ความสำคัญกับข่าวทุกประเภท โดยต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการนำเสนอข่าวสารของสื่อ มีการเปิดรับข่าวสารอย่างมีวิจารณญาณ มีการวิเคราะห์วิพากษ์สื่อมวลชน ควรมีความรู้เท่าทันสื่อ ซึ่งจะช่วยให้อิทธิพลจากสื่อมวลชนลดน้อยลง และเปลี่ยนรูปแบบมานำเสนอข่าวในมาตรฐานที่สูงขึ้น นอกจากนี้ก็อาจส่งเสริมให้สังคมไทยมีสื่อทางเลือก เพื่อให้ผู้รับสารเห็นว่าความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันมีได้หลายรูปแบบ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์รายวันแนวประชานิยมจะมุ่งนำเสนอข่าวเบาะเป็นส่วนใหญ่ โดยสื่อจะมีการวางกรอบข่าวอย่างแยบยลผ่านกลวิธีต่างๆ ซึ่งผู้รับสารมักจะไม่ค่อยสนใจ ไม่เคยสังเกตว่าสื่อมีการวางกรอบข่าวไว้ จึงยังเป็นการเปิดกว้างให้กับสื่อมวลชนในการสอดแทรกความคิดเห็นเพราะผู้รับสารมักไม่ให้ความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับข่าวเบาะมักจะเป็นข่าวที่ถูกมองข้าม ดังนั้นสื่อจึงมีโอกาสรสร้างความจริงได้มาก จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้สะท้อนภาพความเป็นจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หากแต่เลือกสร้างความเป็นจริงขึ้นมาใหม่ในรูปแบบของข่าว ดังนั้น

1. ผู้สื่อข่าว บรรณาธิการ จะต้องตระหนักต่อผลกระทบจากการเสนอข่าว ต้องมีจริยธรรมตามหลักวิชาชีพ เพราะถึงจะเป็นข่าวเบาะ ก็มีผลต่อการครอบงำทางความคิดของผู้รับสาร ดังนั้น จึงควรรายงานไปตามข้อเท็จจริง ควรระมัดระวังในการนำเสนอข่าว ต้องคิดก่อนนำเสนอ ไม่เลือกใช้ภาษาที่เป็นการตัดสินผู้ตกเป็นข่าวไปก่อน
2. ผู้รับสาร ควรจะตระหนักรู้เท่าทันถึงสิ่งที่สื่อนำเสนอ เข้าใจกระบวนการนำเสนอของสื่อ รู้จักการวิเคราะห์ว่าอะไรคือข้อเท็จจริง อะไรคือความคิดเห็นจากสื่อ โดยเปิดรับสื่อหลายๆสื่อ และมีการเปรียบเทียบข้อมูล เพื่อหาข้อเท็จจริง
3. ผู้รับสารควรพัฒนาตัวเองให้เป็นผู้รับสารที่มีอำนาจ โดยการสามารถตีความหมายที่จะเกิดขึ้นจากตัวบทที่สื่อนำเสนอได้ ต้องเห็นอคติที่เกิดจากความหมายเหล่านั้น เพื่อให้เป็นผู้รับสารที่มีพลังอำนาจในการที่จะเป็นฝ่ายต่อรองและเป็นฝ่ายเลือกรับสาร มิได้เป็นผู้รับสารที่คล้อยตามและรับสารอย่างที่ถูกส่งต้องการเสมอไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยในครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะด้านผู้ส่งสารเท่านั้น ว่ามีการวางกรอบข่าวให้ผู้อ่านอย่างไรบ้าง แต่ยังไม่ได้ศึกษาถึงมุมมองด้านผู้รับสาร ไม่ว่าจะเป็นด้านการรับรู้ตีความจากกรอบที่สื่อกำหนดไว้ รวมไปถึงผลกระทบต่อทางด้านต่างๆ ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในด้านผู้รับสาร
2. งานวิจัยในครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะข่าวเบา (Soft News) เท่านั้น ดังนั้นจึงควรเพิ่มเติมในการศึกษาข่าวหนัก (Hard News) เพื่อจะศึกษาว่ามีการวางกรอบข่าวหนักหรือไม่ อย่างไร เนื่องจากข่าวหนักจะมีผลกระทบต่อผู้รับสารมากกว่าข่าวเบา
3. งานวิจัยในครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะหนังสือพิมพ์แนวประชานิยม (Popular Newspaper) เท่านั้น ดังนั้น จึงควรเพิ่มเติมในการศึกษาหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (Quality Newspaper) เพื่อวิเคราะห์ถึงความแตกต่างในการวางกรอบข่าวจากสื่อมวลชน
4. การวิจัยครั้งนี้ กำหนดศึกษาสื่อหนังสือพิมพ์ประเภทเดียว การศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับสื่ออื่นๆ เพื่อจะให้เห็นภาพรวมของบทบาทการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนกับการวางกรอบข่าวว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

 ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ. **ทฤษฎีและแนวทางการศึกษาสื่อสารมวลชน**. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

กระสุน สกุลโพน. **กรอบในเนื้อหาเชิงลบของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับรัฐบาลช่วงปลายสมัยรัฐบาลบรรหาร ชวลิต ชวน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

การุณย์ มีถม. **การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐกับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

การุณย์ มีถม. **ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ**. **สัมภาษณ์**, 21 สิงหาคม 2551.

เครือวัลย์ ชัชกุล. **การวิเคราะห์การนำเสนอหัวข้อของหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์. **เนื้อหาข่าวและแนวทางการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ถาวร บุญปวัฒน์. **หลักการหนังสือพิมพ์เบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มติชน, 2538.

ธงชัย มหาไตรภพ. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวสำหรับลงพิมพ์ในหน้าแรกของ หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย 4 ฉบับ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

ธนิดา แสนคำ. **ดุลพินิจในการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

เบญจวรรณ นรสิงห์. **การนำเสนอและการคัดเลือกภาพข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

พรชัย ปันณวัฒน์พร. **ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์**. **สัมภาษณ์**, 19 สิงหาคม 2551.

เพ็ญแข เอี่ยมนิรัตน์. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวต่างประเทศเพื่อลงพิมพ์ใน หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

- เพียงเพ็ญ ทูมนานนท์. **บทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : เนื้อหาและกระบวนการเขียน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ฟารีดา เตชะวรินทร์เลิศ. **ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เท่าทันสื่อกับการได้รับอิทธิพลด้านการกำหนดความสำคัญแก่วาระสารและการเลือกกรอบในการตีความข่าวสาร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- มนทกานต์ เชื้อมชิต. **สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ศศิธร ยูวโกศล. **การให้ความหมายข่าวในมุมมองของผู้รับสาร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สิริทิพย์ ชันสุวรรณ. **การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1.** กรุงเทพมหานคร : ประกายพริ้ง, 2539.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. **การสื่อสารกับสังคม.** กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- เสถียร เชยประทับ. **เอกสารคำสอนการสื่อสาร มติมหาชน และการเมือง.** กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- เสถียร เชยประทับ. **เนื้อหาของข่าวไทยในหนังสือพิมพ์รายวันคุณภาพ.** กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- อรพรรณ มูลจันทร์. **การนำเสนอภาพหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย.** วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ มหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์, 2536

ภาษาอังกฤษ

- Beak, M. **Framing Effects and Political Sophistication** [Online]. Available from : www.UNC.edu/courses/2000fall/jomc245-001/kaplan_critique_1.html [2003 , November 13]
- Culbertson , H.M. and Stempel , G.H. **An Experimental Investigation of Criteria Used In Judging News.** United States of America : Lawrence , Kan , 1968.
- Entman, R. M. Fraing : **Toward Clarification of a Fractures Paradigm.** **Journal of Communication** 43 (1993).

- Goffman, E. **Frame Analysis : An Essay on the Organization of Experience**. New York : Harper and Row, 1974.
- Lyengar, S. **Is Anyone Responsible? : how television frames political issues**. Chicago : The University of Chicago Press, 1991.
- Lyengar, S. and Simon, A. News Coverage of the Gulf Crisis and Public Opinion : A Study of Agenda Setting, Priming, and Framing. **Communication Research** 20,3 (June 1993) : 365-383
- Potter, J.W. **Media Literacy**. United Kingdom : Sage Publication Inc, 1998.
- Price, V. ; Tewksbury, D. and Powers, E. Switching Trains of Thought : The Impact of News Frames on Readers' cognitive Responses. **Communication Research** 24, 5 (October 1997)
- Rhoads, K. **Loss Aversion, Risk, & Framing** [Online]. 1997. Available from : <http://www.workingpsychology.com/lossaver.html> [2004, Febraary 2]
- Scheufele, D.A. Framing as a Theory of Media Effects. **Journal of Communication** 49, 1 (Winter 1999).
- Severin. W.J. and Tankard, J.W. **Communication Theories Origin, Method, and Uses in the Mass Media**. 5th ed. New York : Addison Weslwy Longman Inc., 2001.
- Stone, G. : Singletary, M. and Richmond, V.P. **Clarifying Communication Theories : A Hands-on Approach**. Iowa : Iowa State University Press, 1999.
- Tuchman, G. **Making News : A Study In The Construction of Reality**. New York : Free Press, 1978.
- Wimmer , R.D., and Dominick, J.R. **Mass Media Research : An Introduce**. 4th ed. Belmont, California : Wadsworth Publishing, 1994.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก

แนวคำถามเกี่ยวกับการวางกรอบข่าวเบาของหนังสือพิมพ์

1. ปัจจัยที่อาจจะส่งผลต่อการคัดเลือกข่าว
2. เกณฑ์ในการพาดหัวข่าวสำหรับเหตุการณ์แต่ละประเภท
3. ปัจจัยที่อาจจะส่งผลต่อการพาดหัวข่าว
4. การเลือกแง่มุมและทิศทางในการนำเสนอข่าว
5. การให้น้ำหนัก ความสำคัญกับแต่ละเหตุการณ์
6. การเลือกแหล่งข่าว
7. การกำหนดกรอบข่าว
8. การระบุสาเหตุ

บทสรุปการสัมภาษณ์

คุณการุณ มีดม ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

การเลือกเหตุการณ์ที่จะนำเสนอเป็นข่าว

ปัจจัยว่าจะอะไรควรจะเป็นข่าว

1. นโยบายในการทำข่าว โดยจะแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ
  - 1.1 ด้านจริยธรรม ซึ่งนักข่าวจะต้องเสนอแต่ความจริง เสนอข่าว 2 ด้าน
  - 1.2 ด้านธุรกิจ จะต้องนำเสนอข่าวที่ประชาชนสนใจ ทั้งนี้ก็เพื่อความอยู่รอดของหนังสือพิมพ์ เพราะหนังสือพิมพ์จะอยู่ได้ก็เพราะยอดขาย ซึ่งเรื่องคาราบັນเทิง เป็นเรื่องที่คุณอ่านสนใจมากที่สุด
2. นโยบายหลักๆของไทยรัฐ จะเน้นด้านข่าวเบาซึ่งจะมีหลายอย่าง ทั้งข่าวอาชญากรรม ข่าวกีฬา ข่าวกีฬา ข่าวกีฬา ส่วนข่าวหนัก อย่างข่าวการเมือง จะไม่ค่อยให้น้ำหนักมาก จะลงหน้าหนึ่งเพียงแค่หนึ่งข่าว
3. เป็นไปตามหลักคุณค่าข่าว
  - 3.1 คุณค่าด้านตัวบุคคล
  - 3.2 เพศ วัย
  - 3.3 ความแปลกประหลาด
  - 3.4 ผลกระทบต่อสังคม
  - 3.5 ความขัดแย้ง

เกณฑ์ในการเลือกข่าวลงหน้าหนึ่ง และสัดส่วน

1. เป็นข่าวที่ดีกว่า โดดเด่นกว่า น่าสนใจกว่าข่าวอื่นๆที่มีในวันนั้น ซึ่งไทยรัฐจะมีข่าวหน้าหนึ่งประมาณ 8 ข่าว และบางครั้งข่าวก็อาจจะไม่มีประโยชน์ เช่น ข่าวดาราเลิกกัน แต่หนังสือพิมพ์ก็เลือกที่จะนำเสนอ เพราะต้องคำนึงถึงในเชิงธุรกิจด้านยอดขาย ความอยู่รอดด้วย
2. ปัจจัยด้านความถูกต้องของข้อมูล เป็นเหตุการณ์ที่อ้างอิงได้ มีหลักฐานมั่นคง
3. นอกจากนั้นหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง และผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งก็ยังมีหน้าที่ในการคัดเลือกภาพข่าว รวมไปถึงการจัดวางว่าข่าวไหนควรจะอยู่ตรงส่วนไหนของหน้า โดยดูจากความสำคัญของข่าว ข่าวที่เด่นกว่าก็จะอยู่ช่องใหญ่กว่า
4. สำหรับภาพประกอบข่าวหน้าหนึ่งนั้น ส่วนใหญ่ทุกข่าวที่เป็นพาดหัวใหญ่ก็จะมีภาพประกอบ แต่ถ้าไม่ใช่พาดหัวใหญ่ ก็จะต้องประกอบว่าข่าวนั้นต้องการภาพหรือไม่ แต่บางกรณีได้ภาพข่าวมาดี แต่ตัวเนื้อข่าวไม่น่าสนใจพอจะลงหน้าหนึ่ง ก็จะลงเฉพาะรูปในหน้าหนึ่ง ส่วนรายละเอียดจะอยู่บนหน้าใน แต่หลักเกณฑ์ที่สำคัญคือ ถ้าลงภาพข่าวในหน้าหนึ่งแล้ว ก็จะต้องมีลงข่าวด้วย อาจจะเป็นเพียงแค่ข่าวสั้นก็ได้
5. สัดส่วนในการลงข่าวหน้าหนึ่ง จะไม่มีการกำหนดไว้แน่นอนว่าจะต้องลงข่าวอะไรบ้าง เพียงแต่ว่าไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นด้านข่าวเบา ดังนั้นข่าวหนัก อย่างข่าวการเมือง ก็มักจะไม่มีการแยกหัวเป็นหลายประเด็น แต่จะลงเป็นอันเดียวกัน นอกเสียจากว่าข่าวนั้นมีความน่าสนใจมาก

เกณฑ์ในการพาดหัวข่าวสำหรับเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ แต่ละประเภท

1. ผู้มีหน้าที่พาดหัวข่าว คือ หัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง และผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง
2. หลักในการพาดหัวข่าว คือ ต้องหาคำที่ตรงกับเนื้อหาข่าวมากที่สุด เป็นกลาง และเป็นคำที่ดูสะอาดตา หรือหือหาว ทำให้คนอ่านสนใจ ประกอบกับดูเนื้อที่ที่มีให้ ซึ่งการใช้คำต่างๆอาจเหมือนเป็นการตัดสินใจหรือหนังสือพิมพ์มีอคติ ไม่เป็นกลาง แต่โดยแท้จริงคือการให้น้ำหนักว่าเป็นไปในทางดีหรือไม่ดี ในทางบวกหรือทางลบ และคำต่างๆก็จะมีน้ำหนักคำที่ต่างกัน ดังนั้นจึงอาจจะมีผลต่อการชี้นำผู้อ่านได้ แต่เป็นการชี้นำโดยพฤติกรรมในข่าว เพราะสิ่งต่างๆที่ถูกพาดหัวข่าวออกมา คือคำอธิบายของข่าวที่สื่อให้

การเลือกแง่มุม และทิศทางในการนำเสนอข่าว

1. สำหรับส่วนที่ขึ้นหน้าหนึ่งนั้น ก็ขึ้นอยู่กับการสังเกตของหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งและผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งแต่ละคนว่าประเด็นไหนที่ผู้อ่านจะสนใจ เพราะในแต่ละข่าวจะมีรายละเอียดเยอะ
2. ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่หามาได้ เพราะแม้แต่ในข่าวประเด็นเดียวกันแต่เกิดขึ้นคนละคน การนำเสนอก็แตกต่างกัน เพราะรายละเอียด ข้อเท็จจริงที่ได้มาแตกต่างกัน ซึ่งรายละเอียดที่ต่างกันเหล่านี้เอง ที่ทำให้ประเด็นที่จะเอามาพาดหัวหน้าหน้าหนึ่งแตกต่างกัน

การให้น้ำหนัก การให้ความสำคัญกับเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์

ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความมีชื่อเสียง ความดังของบุคคลในข่าว
2. ความน่าสนใจของข่าว ซึ่งข่าวๆเดียวกัน ระดับความน่าสนใจก็อาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละวัน ขึ้นอยู่กับข่าวอื่นๆที่มีในวันนั้นประกอบด้วย
3. เหตุการณ์มีการเคลื่อนไหว มีรายละเอียดของข่าวเพิ่มขึ้น ทำให้นำเสนอได้หลายวัน
4. ความสัมพันธ์ส่วนตัว เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการนำเสนอบ้าง แต่การทำงานของไทยรัฐยังมีตัวกรอง กล่าวคือ นักข่าวจะทำหน้าที่เพียงแค่นำเสนอ จากนั้นก็มีหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่ง ผู้ช่วยหัวหน้าข่าวหน้าหนึ่งมาคัดกรองอีกชั้นหนึ่งว่าข่าวนี้น่าสนใจพอจะขึ้นหน้าหนึ่งหรือไม่

การสร้างประเด็นและการกำหนดกรอบในการนำเสนอข่าว

การสร้างประเด็นข่าว

1. การหาประเด็นเอง ซึ่งเป็นส่วนน้อย และขึ้นอยู่กับนักข่าวว่าสามารถคิดได้แค่ไหนถึงประเด็นที่ขยายออกไป
2. ข่าวสร้างประเด็นขึ้นมาเอง สื่อก็มีหน้าที่เพียงหยิบประเด็นขึ้นมาเป็นประเด็นให้คนสนใจ

การเลือกข้อมูล

- แหล่งข่าว

1. บุคคลในข่าว คนที่ทำให้เกิดเป็นข่าว เป็นแหล่งข่าวที่สำคัญที่สุดอันดับแรก
2. แหล่งข่าวที่สำคัญรองลงมาคือ คนใกล้ชิด

3. การจะหาแหล่งข่าว หาผู้ให้สัมภาษณ์จะมีทั้งในเชิงสนับสนุนกับข้อมูลที่มีอยู่ - ข้อมูล รายละเอียด
  1. การทำข่าวจะเป็นไปตามข้อมูล
  2. ถ้าข้อมูลของข่าวครบแล้ว จะไม่หาเพิ่มในเชิงลึกอีก ยกเว้นว่าเป็นข่าวที่น่าสนใจ หรือประชาชนให้ความสนใจมาก

การกำหนดกรอบข่าว

- กระบวนการและปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบ
1. ขึ้นอยู่กับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ได้มา
  2. ขึ้นอยู่กับบุคคลในข่าวว่าเป็นใคร เช่น เด็ก คนแก่ พระ ดารา หรือคนทั่วไป
  3. ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นข่าวกับสื่อ โดยเฉพาะเมื่อประกอบกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เช่น ถ้าความสัมพันธ์ดี สื่อจะไม่ใช่คำแรงมาก โดยเฉพาะเมื่อประกอบกับพฤติกรรมที่ไม่รุนแรง แต่ถ้าความสัมพันธ์ไม่ดี เมื่อประกอบกับพฤติกรรมไม่ดี ก็มีผลให้ข่าวออกมาในเชิงลบ แต่สำหรับเหตุการณ์ปกติถึงความสัมพันธ์กับสื่อจะไม่ดี แต่สื่อก็ยังคงนำเสนอข่าว โดยใช้ภาษาที่เป็นกลางจนกว่าจะมีการแสดงอาการ เช่น ไล่นักข่าว ไม่ให้นักข่าวทำข่าว ก็อาจจะมีการใช้คำลบ เอาพฤติกรรมของเค้าขึ้นมาพาดหัว เช่น ไล่นักข่าว
  4. ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้สื่อข่าวต่อบุคคลผู้ตกเป็นข่าว ก็มีผลต่อการวางกรอบ แต่ไทยรัฐจะแบ่งการทำงานเป็นหลายส่วน นอกจากผู้สื่อข่าวแล้ว ยังมีรีไรท์เตอร์ บรรณาธิการข่าวหน้าหนึ่งช่วยกรองอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้น ทัศนคติของตัวผู้สื่อข่าวจึงมีผลน้อยลง
  5. ปัจจัยด้านความนิยมของคนอ่าน ไม่ค่อยมีผลต่อการวางกรอบ เพราะภาพที่สื่อมอง ก็จะคล้ายคลึงกับที่คนอ่านมองเช่นกัน
  6. ปัจจัยด้านตัวองค์กร ในแง่ของข้อเท็จจริงที่นำเสนอจะไม่ค่อยมีผลต่อการกำหนดกรอบข่าว เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่มีหลายฉบับ ถ้าฉบับใดลงบิดเบือน ผู้อ่านก็ต้องรู้ สามารถเปรียบเทียบกันได้
  7. ปัจจัยด้านตัวองค์กรในแง่ประเภทหนังสือพิมพ์ เรื่องธุรกิจ มีผลต่อการเลือกเสนอข่าวการใช้ภาษา ซึ่งส่งผลต่อการวางกรอบข่าว
  8. สื่อจะไม่มีการกำหนดกรอบไว้ล่วงหน้าว่าอยากจะเสนออะไร แล้วจึงหาหลักฐานมาสนับสนุนให้สอดคล้อง แต่จะนำเสนอทุกอย่างตามข้อมูลที่หามาได้ จะเสนอตาม

สภาพเหตุการณ์จริง แต่อาจจะมีผลต่อการใช้ภาษา ทั้งนี้ก็เพื่อความน่าสนใจและต้องอยู่บนฐานของข้อเท็จจริง

9. การเลือกใช้คำ อาจจะเป็นการไปสร้างกรอบให้ผู้อ่านได้ แต่คำต่างๆที่ใช้ ก็มาจากอารมณ์ของข่าวนั่นเอง ซึ่งแม้จะเป็นข่าวประเด็นเดียวกัน แต่อารมณ์ของข่าวก็จะแตกต่างกันออกไป

การระบุนสาเหตุจากสื่อ

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการระบุนสาเหตุ คือ ข้อเท็จจริง รายละเอียดของเหตุการณ์
2. การระบุนสาเหตุ จะชี้ให้เห็นตั้งแต่พาดหัวข่าว
3. การระบุนสาเหตุทำให้เกิดการชี้นำความคิดคนอ่าน

คุณพรชัย ปันณวัฒน์พร ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

การเลือกเหตุการณ์ที่จะนำเสนอเป็นข่าว

ปัจจัยว่าจะไรควรจะเป็นข่าว

1. เป็นไปตามหลักคุณค่าข่าว
  - 1.1 คุณค่าด้านตัวบุคคล เป็นคุณค่าอันดับแรกในการพิจารณา โดยดูว่าเป็นบุคคลที่มีความน่าสนใจมากน้อยเพียงใด
  - 1.2 ความน่าสนใจของเหตุการณ์ เนื่องจากเดลินิวส์เป็นหนังสือพิมพ์หัวสี จึงเน้นข่าวบันเทิง นอกจากนั้นข่าวบันเทิงก็เป็นข่าวที่คนให้ความสนใจมากจนมีการนำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง
  - 1.3 คุณค่าด้านประโยชน์ ซึ่งเป็นคุณค่าอันดับท้ายๆที่เดลินิวส์ให้ความสำคัญ
2. ปัจจัยด้านธุรกิจเพราะหลายข่าวที่นำเสนอ ไปก็ไม่ได้ให้ประโยชน์กับคนอ่าน ไม่มีสาระ แต่เพราะคนอ่านให้ความสนใจ เลือกที่จะรับและเสพข่าวเหล่านี้ หนังสือพิมพ์ก็ต้องนำเสนอ
3. นโยบายในการทำข่าว ซึ่งเดลินิวส์มีนโยบายให้นำเสนอทั้งข่าวหนักและข่าวเบา และบรรณาธิการบริหารก็ให้สิทธิ์กับบรรณาธิการข่าว หัวหน้าข่าว ในการพิจารณาคัดเลือกข่าว
4. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ โดยเดลินิวส์พยายามทำในส่วนของฉบับวันเสาร์อาทิตย์ ให้เป็นแนวแมกกาซีน เพื่อจะดึงคนอ่านอายุต่ำกว่า 35 ปี

เกณฑ์ในการเลือกข่าวลงหน้าหนึ่ง และสัดส่วน

1. ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของข่าว ทั้งด้านตัวบุคคล และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งคนที่มีหน้าที่คัดเลือกทั้งข่าวและภาพข่าวลงหน้าหนึ่งคือบรรณาธิการข่าว และหัวหน้าข่าว
2. ภาพข่าวที่คัดเลือกลงหน้าหนึ่งนั้น จะต้องมีความคมชัด และต้องดูด้านจริยธรรมประกอบด้วย
3. นอกจากนั้น ปัจจัยที่ทำให้ข่าวนั้นๆมีความน่าสนใจจะขึ้นหน้าหนึ่งหรือไม่ ส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับข่าวอื่นๆที่มีในวันนั้นด้วย

เกณฑ์ในการพาดหัวข่าวสำหรับเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ แต่ละประเภท

1. ผู้มีหน้าที่พาดหัวข่าว คือ หัวหน้าข่าวและบรรณาธิการข่าว
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการพาดหัวข่าว ได้แก่
  - 2.1 เวลา ซึ่งมีอยู่อย่างจำกัด
  - 2.2 พื้นที่ เนื่องจากจะต้องคิดคำให้ได้ภายในเนื้อที่ที่กำหนด

การเลือกแง่มุม และทิศทางในการนำเสนอข่าว

1. ขึ้นอยู่กับข้อมูลและการหาประเด็นเพิ่ม
2. เดลินิวส์จะไม่นำเสนอข่าวที่หมิ่นเหม่ต่อการฟ้องร้อง ซึ่งเดลินิวส์ค่อนข้างให้ความสำคัญมากเพราะเจ้าของเป็นบรรณาธิการเอง
3. เดลินิวส์จะไม่พินิจ ระบุ หรือกล่าวหาใคร ทั้งนี้เพราะปัญหาเรื่องการฟ้องร้อง การหมิ่นประมาทเช่นกัน

การให้น้ำหนัก การให้ความสำคัญกับเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์

1. ขึ้นอยู่กับข้อมูลและการหาประเด็นเพิ่ม ทั้งจากตัวผู้สื่อข่าวเอง และแหล่งข่าว รวมทั้งบุคคลในข่าว
2. การได้ข่าวและภาพข่าว บางครั้งก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างบุคคลในข่าวกับสื่อหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ฉะนั้นจึงทำให้บางครั้งหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับให้น้ำหนัก ให้ความสำคัญกับการนำเสนอข่าวต่างกัน ทั้งนี้ก็เพราะข้อจำกัดด้านการเข้าถึงข้อมูล
3. ปัจจัยด้านความกดดันจากระดับผู้บริหารในการให้น้ำหนักกับการเสนอข่าวแต่ละข่าว จะพบได้น้อยมาก จะแค่บอกมาให้เสนอประเด็นไหนมากหน่อย แต่ไม่ได้กำหนดทิศทางข่าว

การสร้างประเด็นและการกำหนดกรอบในการนำเสนอข่าว

การสร้างประเด็นข่าว

1. เป็นสิทธิ์ของแต่ละแผนกในการที่จะนำเสนอประเด็นข่าว
2. ขึ้นอยู่กับประเด็น ความน่าสนใจ ความเหมาะสม และจริยธรรม
3. มีทั้งที่สื่อสร้างประเด็นเอง และตัวแทนข่าวเป็นคนสร้างประเด็น แต่ก็ขึ้นอยู่กับประเภทของข่าวด้วย กล่าวคือ ข่าวเบาะแสส่วนใหญ่จะสร้างประเด็นด้วยตัวข่าวเอง ไม่ใช่ด้วยตัวผู้สื่อข่าว สำหรับข่าวหนักนั้น การสร้างประเด็นข่าวจะมาจาก 2 ส่วน ทั้งตัวผู้สื่อข่าวคิดเอง และการสร้างประเด็นจากตัวข่าวเอง ซึ่งประเด็นที่นำเสนอก็ต้องอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง

การเลือกข้อมูล

- แหล่งข่าว

1. ขึ้นอยู่กับนักข่าวว่าสามารถหาแหล่งข่าวได้มากน้อยเพียงใด
2. เกณฑ์ในการเลือกแหล่งข่าว คือ ตัวบุคคลในข่าวเองและคนใกล้ชิด แต่เดลินิวส์ก็จะพยายามหาแหล่งข่าวให้ครอบคลุมทุกด้าน อย่างไรก็ตามก็มีข้อจำกัดด้านเวลา จึงอาจทำให้หาแหล่งข่าวได้ไม่ครอบคลุม

- ข้อมูล รายละเอียด

1. นำเสนอให้ครอบคลุมทุกด้าน
2. เดลินิวส์จะไม่ค่อยมีการเจาะข่าว ทำเป็นสกุ๊ปข่าว เนื่องจากข้อจำกัดด้านพื้นที่ของหน้าหนังสือพิมพ์

การกำหนดกรอบข่าว

กระบวนการและปัจจัยที่มีผลต่อการวางกรอบ

1. สำหรับการทำงานของเดลินิวส์ การกำหนดกรอบข่าวก็คือขอบเขต ทิศทางข่าว ซึ่งขึ้นอยู่กับรีไรเตอร์ที่ต้องพยายามคิด เลือกประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะมีเนื้อที่ที่จำกัด
2. เดลินิวส์จะไม่มีการกำหนดกรอบไว้ล่วงหน้าว่าข่าวไหนต้องการจะนำเสนอแบบไหน แล้วจึงหาหลักฐานมาสนับสนุน เพราะทุกคนมีหน้าที่เพียงเรียบเรียงข่าว นำเสนอข่าว และผลิตออกมาเป็นชิ้นงานเท่านั้น
3. ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ หรือความสัมพันธ์ส่วนตัวกับบุคคลในข่าว มีผลต่อการวางกรอบ การใช้ภาษาในการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์บ้างในบางครั้ง

4. การใช้ภาษาในการรายงานข่าวของเดลินิวส์จะไม่มีอคติ และไม่มี การชี้นำความคิดคนอ่าน แต่จะใช้คำไปตามข่าว ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ไม่มีการสร้างภาพหรืออคติกับคนในข่าว ฉะนั้น การใช้คำของเดลินิวส์มีหลักเกณฑ์คือ ใช้คำที่ทำให้คนอ่านไม่ต้องแปล ใช้คำตรงๆ สื่อความหมายได้ชัดเจนที่สุด ทำให้คนอ่านเข้าใจ เห็นภาพ โดยสรุปแล้ว ภาษา คำต่างๆ ที่ใช้จึงเป็นเพียงสีสัน เป็นระดับการใช้ภาษา ซึ่งบ่งบอกได้ถึงระดับความรุนแรง เช่น ระหว่างคำว่า “โหด” กับคำว่า “โหด” ระดับความรุนแรงก็ต่างกัน แต่ถ้ามองในแง่ของความถูกต้องก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง
5. เดลินิวส์จะไม่ประเมินค่าข่าวก่อน จะรายงานไปตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เพราะสื่อมีหน้าที่เพียงนำเสนอข่าว

การระบุสาเหตุ

1. ขึ้นอยู่กับรายละเอียดของแต่ละเหตุการณ์ข่าว เช่น ความรุนแรงของเหตุการณ์ แหล่งข่าว ตัวละครในข่าว
2. ในบางครั้งก็มีการจัดฉาก โดยเฉพาะข่าวบันเทิงที่มักจะมีการสร้างภาพลักษณ์จากด้นสังกัต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปณิธิ สายสงเคราะห์ เกิดเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2527 ประวัติการศึกษา เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิทยุและโทรทัศน์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2545 และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2548

ประวัติการทำงาน หลังจบการศึกษา ปี 2549 เข้าทำงานในตำแหน่ง Co-Producer การผลิตรายการข่าวภาษาอังกฤษ สถานีโทรทัศน์ Thailand Outlook Channel บริษัท ไทยเคย์ดอทคอม จำกัด

ปี 2551 – ปัจจุบัน ทำงานตำแหน่งเจ้าหน้าที่การชำระเงินเพื่อการค้าระหว่างประเทศ ธนาคารกสิกรไทย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย